മംഗളോദയം.

൧൦൮൯

പുസ്തകം ൬ } വൃശ്ചികമാസം. { ലക്കം ൧

മംഗളോദയം.

൲൰൮൯

പുസ്തകം ൬ } വൃശ്ചികമാസം. { ലക്കം ൧

മംഗളം.

ഉത്സാഹത്തോടുകൂടിപ്പലതൊഴിലുകളുംചെയ്തുലോകോപകാരം
നത്സാമർത്ഥ്യത്തോടെപ്പാരെല്ലാമിളയിലുവഹാത്തൊരമേറുംജനങ്ങൾ
സ്വാതന്ത്ര്യംഭേദംവരിച്ചടിമടിയിടിവാനൊന്നമേശാതെമേവർ
സത്സംഗാരാജ്യത്തുവസിപ്പതിനുളനിയുമാറാക്കണംലോകനാഥൻ

ര. ര.

പ്രസ്താവന.

മംഗളോദയം പറയത്തക്ക ബാലാരിഷ്ടങ്ങളൊന്നും പിടിപെടാതെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സു പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ കഴിഞ്ഞ ബാലദശയിൽ ഓടിച്ചു കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതിൽ കൃതാർത്ഥതയും മംഗളോദയത്തെ ലാളിച്ചു സ്നേഹിച്ച ബന്ധുക്കളോടു കൃതജ്ഞതയും ഒപ്പമാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. 'ബാലവൽപഞ്ചവർഷാണി' എന്ന പ്രകൃതം വിട്ടു 'ദാസവൽ' എന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയാണോ എന്നു തോന്നുമാറ് ചില ബന്ധുക്കൾ സ്നേഹശകാരം തുടങ്ങിട്ടുണ്ടുതാനും. ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ യഥാശക്തി എന്തു ദാസ്യവേലയും ചെയ്യാൻ മംഗളോദയത്തിന് അശേഷം മടിയില്ല. അതു ചെയ്യുന്ന വേല തൃപ്തികരമായി വരുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ശ്രമിക്കാത്തകൊണ്ടാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തിനിട കൊടുക്കാതെ കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന മോഹവും ഉത്സാഹവും നന്നായുണ്ട്. മോഹവും ഉത്സാഹവും കൂടിയാൽ കാര്യസാദ്ധ്യമാകുന്നതാണെങ്കിൽ മംഗളോദയത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ചില ഭേദഗതികൾ ഇപ്പോൾതന്നെ കാണേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ കാണാത്തതിനുള്ള കാരണം:—

ധിക്പ്രസ്ഥീൻനാഗശേഷാൻകമഠകകിട-
സ്ഥാലഭ്രാണാംശരണ്ണഃ
കൊളാരാതീജകോടാദ്രാതിവസനാം
പ്രാതഗ്ഗൃഹീതാപനിശി
കോവിദാൻപ്രേവിത്തവഞ്ചനാവിധൌ
സർവ്വപ്പിവിദഗ്ധജനാഃ
കസ്മാൽജീവസിഹേസഖേ!വിശ്വ
മിന്ദ്യായേനജീവാമ്യഹം.

എന്നു പണ്ടൊരാൾ പറഞ്ഞ പോലെതന്നെ പറവാൻ ഞങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ലെങ്കിലും കേരളത്തിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ സഹജീവികൾക്ക് പലേക പ്രതിബന്ധങ്ങളായി തീൎന്നിട്ടുള്ള ചില ഗ്രഹപ്പിഴകൾ ഞങ്ങളെയും ബാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ലെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സ്വാപഹാരകാലം കഴിഞ്ഞു നല്ല ദശയിൽ കടപ്പാൻ കാലതാമസമില്ലെന്നും ഇപ്പോഴുള്ള ഗ്രഹപ്പിഴകൾക്ക് ചില. പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്യാൻ മതിയെന്നും കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്നു ചില ഒഴിവുകളും നോക്കീട്ടില്ലെന്നില്ല. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലം അനുഭവത്തിൽ അറിയുക എന്നല്ലാതെ ഉദ്ഘോഷിച്ചു പറവാൻ ഒരുങ്ങുന്നുമില്ല.

ഉന്നതികാംക്ഷികളൊന്നു
പ്രയത്നം ചെയ്യേണം
പിന്നതുവന്നപ്പോളൊന്നു
ദൈവവും തുണച്ചീടും.

എന്ന മഹദ്വാക്യത്തെയാണ് മംഗളോദയപ്രവൎത്തകന്മാർ ആദിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിലധികമായി ഒരു പ്രസ്താവന ഈ ലക്കത്തിൽ ഞങ്ങൾക്ക പറവാനില്ല. പറയേണ്ടതായ ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നുമില്ല.

മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രവും

ജീവകാന്തശക്തിയും.

(ഇ. ആർ. മേനോൻ.)

നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള ഓരോ അവയവങ്ങളുടെ സ്ഥാപനസമ്പ്രദായത്തിലും, ഇതുകളിൽനിന്നു വേർപെട്ടു നില്ക്കുന്ന മനശ്ശക്തിയിലും, എന്തോ, ഒരു മഹത്തായ ശക്തി അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു, ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പുരാതനകാലം മുതൽ ക്രമിച്ചുവരുന്നതായ ഓരോ പരീക്ഷകളുടേയും ഫലങ്ങളായി, ഇവകൾക്കുള്ള ഓരോ പുതുശക്തികളെക്കുറിച്ചു നാം ദിവസേന കേട്ടു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ പ്രതിപത്തിയും നിഷ്ഠയുമുള്ളവരെ ഇപ്പോഴും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. അന്ധവിശ്വാസമെന്നത് അജ്ഞതയാൽ പാറിയ ഒരു അന്ധകാരകണം. അതിന്നടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും അവക്ക മാത്രമേ ബാധകമാകയുള്ളൂ. ഞങ്ങളാൽ കാണപ്പെടുന്ന സംഗതികളെ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിനോട് യോജിപ്പിച്ചു കാൎയ്യകാരണങ്ങളോടുകൂടി അവകളുടെ തത്വം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കി

ല്ലാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, താൻ ശ ലോകർക്കാരാധ്യനായ ഏക നാഥനാണെന്നു ള്ള നാട്യത്തോടും, എതിരില്ലാത്ത അധികാ രിത്വത്തോടുംകൂടി, ജന്തുക്കളെല്ലാം ത ന്റെ നിർമ്മാണകർത്തൃത്വമാക്കി ജനങ്ങളു ടെ ഇടയിൽ വ്യാപരിപ്പിച്ചു, സാധുക്കളെ അടിമയാക്കിനിന്ദ്യപ്രലോഭ വിനയം വിനയം നടിക്കുന്ന കപ്പൽകെട്ടിപ്പോന്നി ട്ടുള്ള പല മനസ്സുകളുള്ള ജീവിക ൾ സംസാരിക്കുന്ന വിശേഷാധിക്യമെന്താ ണെന്ന്, മിത്രങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം ഇ പ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്ന് വി ട്ടൊഴിയാത്തത്. ഓരോ മനുഷ്യനും വിശേ ഷപ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളുണ്ട്. കണ്ണുനിറം, ശബ്ദം, പ്രവൃത്തി, ഉടുപ്പ്, ജീവിതം, ഇവ കളെക്കൊണ്ടും, ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയി ലും ചില്ലറയായി ഉണ്ടാകുന്നതായ മറ്റ നേക സംഗതികളെക്കൊണ്ടും, മനുഷ്യരെ ഒന്നൊന്നായി തിരിച്ചറിയാം. ഇങ്ങിനെ ഓ രോ മനുഷ്യനും, ബാഹ്യനേത്രങ്ങളിൽ പെ ടുന്നതും പെടാത്തതുമായ പല പ്രത്യേകത കളുണ്ടെങ്കിലും, ഓരോരുത്തനിലും അന്തർ വ്യാപ്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ശക്തിയു ടെ ഇടവിടാതെയുള്ള മഴക്കൊണ്ടാണ്, അന്യന്മാർക്ക് അവനെ മറ്റുള്ളവരിൽനി ന്നു തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഈ ശക്തിയാണ് ഒരുത്തനെ മറ്റുള്ളവർക്ക് പ്ര ത്യക്ഷമാക്കുന്നത്.

'സംസർഗ്ഗജാ ദോഷഗുണാ ഭവന്തി'. സം സർഗ്ഗംകൊണ്ടാണ് ഗുണമോ ദോഷമോ ഉ ണ്ടാകുന്നത്. പനിനീർപ്പുഷ്പം നമുക്ക് സുഗ ന്ധത്തെ തരുന്നു. ചീഞ്ഞതായ ഒരു സാ ധനം നമുക്ക് ദുർഗ്ഗന്ധത്തെ അനുഭവപ്പെ ടുത്തുന്നു. സുഗന്ധമോ ദുർഗ്ഗന്ധമോ ഉ ള്ളതായ സാധനങ്ങൾ, അതുകളുടെ ഗു ണദോഷശക്തിയെ, നമ്മുടെ നാസാര ന്ധ്രങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു; എങ്കിലും നമുക്ക് ആ ഗന്ധത്തെ കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇതുപോലെ തന്നെയാ ണ്, ജീവികളിലും അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള ത്. സംസർഗ്ഗമാണ് ഗുണദോഷങ്ങളെ ഉ ണ്ടാക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഇതി നെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ്. 'ആചാരം' എന്നു ചിന്തയാക്കിയത്', എന്ന സാധനത്തെ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞുകൊ ണ്ടല്ല. ഗന്ധമെന്നപോലെയാണ് ഇ തും സംഭവിക്കുന്നത്. അന്യനിൽ അട ങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്വഭാവത്തിന്റെ അദൃശ്യ മായ ഒരു ശക്തി, അടുത്തു ചെല്ലുന്നവരു ടെ ദേഹത്തിലെ, തലച്ചോറിലെ പ്രവേ ശിച്ചു, അവരെയും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രേരി പ്പിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ഗുണവാന്മാ രിൽ നിന്നു ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നത്. ഇ ങ്ങിനെ, ജീവികൾ തമ്മിൽ ശക്തിപ്പകർച്ച യുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ടാ ണ്, ദുഷ്ടസമ്പർക്കം ത്യജിക്കണമെന്നും, സ ജ്ജനസംസർഗ്ഗം ആശ്രയിക്കണമെന്നും, നമ്മു ടെ പൂർവ്വികന്മാർ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദൃശ്യമായ ഈ ശക്തിയെയാണ്, ജീവകാന്തശക്തി (ജീവി കളിലുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തി) എന്നു പറയുന്ന ത്. ഈ ശക്തി എല്ലാ ജീവികളിലും എല്ലാ യ്ക്കും, ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ ശക്തി, മന സ്സിന്നാണ്; ദേഹത്തിനല്ല. മനസ്സിന്റെ ശക്തിയെ അന്യോന്യം പകരുന്നതിനു ള്ള ഒരു മദ്ധ്യവർത്തി മാത്രമാണ്, ദേഹം;

അല്ലാതെ ശക്തിസ്ഥാനമല്ല. ഇതിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം.

സൌന്ദൎയ്യവതിയായ ഒരു തരുണി, അനവധി ജനങ്ങളെ ആകൎഷിക്കുന്നു. അവളുടെ സൌന്ദൎയ്യകാലാവധി വരെ ഈ ആകൎഷണശക്തിയും നിലനില്ക്കുന്നു. ഈ തരുണി, അവളുടെ സൌന്ദൎയ്യപൂൎത്തിയോടുകൂടി, മരിച്ചുപോയതായി വിചാരിക്കുക. മരണശേഷം അവൾ ആരെയെങ്കിലും ആകൎഷിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല; എങ്കിലും, സൌന്ദൎയ്യത്തിനു കുറവു വന്നിട്ടില്ലതാനും. എന്തുകൊണ്ടാണ്, ഇവളുടെ സൌന്ദൎയ്യം ഇപ്പോൾ ആരെയും ആകൎഷിക്കാത്തത്? അവളിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. അതുകാരണം, പണ്ടു ഇവളുടെ ആകൎഷണത്തിൽ പെട്ടിരുന്നവർ ഇപ്പോൾ പിന്നോക്കം മാറുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ ആ ശരീരത്തെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നു മാറ്റുവാനും ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ ആകൎഷണശക്തിക്കാണ് ജീവകാന്തശക്തിയെന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ, ഇതേശക്തി തന്നെ, ഒരു വികൃതരൂപത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്നാൽ, ഈ ആകൎഷണമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം, മനഃശക്തിയുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ, അവയവങ്ങൾ മൂലം, പുറത്തുവരുത്തുന്നു. ചിലർ, തങ്ങളുടെ വാചാവിലാസവൈശിഷ്ട്യത്താൽ ജനസംഘത്തെ അപഹൃതചിത്തവൃത്തികളാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ചിലർ, തങ്ങളുടെ സാരഗൎഭങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളാലും, മറു ചിലർ, സാത്വികഗുണപ്രകടനത്താലും, സുമുഖത്വവും, ജനങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നു. ഇനിയും ചിലർ, തങ്ങളുടെ കാപട്യത്താലും, മഹത്തായ വാഗ്ദാനങ്ങളാലും വശ്യംചെയ്യുന്നു. ഈ സംഗതികളിലും, ഇപ്രകാരമുള്ള മറ്റനേകസന്ദൎഭങ്ങളിലും, ജീവകാന്തശക്തിയുടെ അദൃശ്യമായ വിളയാട്ടം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്; ഈ ശക്തിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം തലച്ചോറാകുന്നു. ഇതിനെ ഉദാഹരണസഹിതം തെളിയിച്ചു, വിവരമായ ഒരറിവുണ്ടാക്കുന്നതിനാണ് ഇപ്പോൾ പലരും ശ്രമിച്ചുവരുന്നത്. ഇവ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ സംക്ഷിപ്തമായിട്ടെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനാണ് ഞാനും ഇപ്പോൾ ഉദ്യമിക്കുന്നത്.

തലയുടെ ഒരു ചെറിയ—എങ്കിലും പ്രാധാന്യമേറിയ—ഭാഗമായ 'മസ്തിഷ്കം' അല്ലെങ്കിൽ 'തലച്ചോറ്' അനേകം ഞരമ്പുകളെ (Nerve Cells) കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവകൾ, മനോവിചാരത്തിന്റെയും, ഉണൎച്ചയുടെയും ആസ്ഥാനവുമാകുന്നു. ഈ ഞരമ്പുകളുടെ യോജിപ്പിനെയും, സ്ഥാനഭേദങ്ങളെയും, ഇപ്പോൾ, ഒരു പ്രത്യേകശാസ്ത്രമായി പഠിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. നവീനതത്വശാസ്ത്രപ്രകാരം ഇവകളെ പ്രകൃതിക്കനുസാരമായി സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യാം. എങ്കിലും, ഇവകൾക്കും മനസ്സിനും തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ, ഏതു വിധത്തിലാണ് സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, ദേഹവും മനസ്സുമാകുന്ന മറകളുടെ പിൻഭാഗത്തു ഇളക്കിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവകാന്തശക്തിയുടെ പ്രസരണസമ്പ്രദായവും, ഭാവവ്യത്യാസവും ഏതുപ്രകാരത്തിലെന്നു ഒരു തീൎച്ചയായ നിയമത്തെ, ഇതുവരെ ആരും ധൈൎയ്യമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരും, ഞരമ്പുവസി

ഖവും,ജ്ഞാനാഗ്രവും, ഭാസകരവുമായ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച പ്രതിപാദിക്കുന്നതായ പല പുസ്തകങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഞരമ്പുകളുടെ സ്ഥാനഭേദങ്ങളേയും,അവകളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളെയും പററി പ്രസ്തുതപുസ്തകങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു മുഴുവനും വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ലെന്നും, യുക്തിഭംഗങ്ങളുണ്ടെന്നും മാത്രമാണ് ഇപ്പോഠം,പ്രധാനം പറയുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഈ ശക്തിയെ ന്യായമായവിധം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ, ഇതുകളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെയൊ, സാക്ഷിതപരത്തെയൊ, പൂൎണ്ണമായി അറിയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരു മനുഷ്യൻ മൌഢ്യമായിരിക്കുന്നു. സന്തോഷവാനും, സുമുഖനും ആയിരിക്കുന്ന ഒരാഠം ഇയ്യാളുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്ന്, അല്പസമയംകൊണ്ടു, മൌഢ്യവാനെയും, സന്തോഷഭരിതനാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഇതെങ്ങിനെ? മൌഢ്യോൽപാദനസ്ഥാനമായ ഞരമ്പുകളെ ബന്ധിച്ചു,സന്തോഷസ്ഥാനത്തെ സുമുഖൻ ഉണൎത്തിവിടുന്നു. സുമുഖനിൽ നിന്നു അദൃശ്യമായ ഒരു ശക്തി മൌഢ്യനിൽ പ്രവേശിച്ചു, മൌഢ്യസ്ഥാനാധിപനായ ഞരമ്പിനെ, തന്റെ അധികശക്തികൊണ്ട് അമച്ചുചെയ്യുകയൊ, തീരെ ഇല്ലാതാക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു ശേഷം, തന്റെ സന്തോഷഫലവാനായ ഞരമ്പുകളിൽ നിന്നുള്ള ശക്തി, മൌഢ്യന്റെ സന്തോഷസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എന്തുകൊണ്ടു, സന്തോഷവാന് മൌഢ്യത വരുവാൻ പാടില്ലേ? എന്നൊരു ചോദ്യം, പക്ഷെ പുറപ്പെട്ടേക്കും. അതിന്നുത്തരം പറകയാണെങ്കിൽ, മൌഢ്യം ഒരുവന്റെ സകല നാഡികളെയും ക്ഷീണിപ്പിച്ചു മനസ്സിന്റെ ശക്തിയെ കുറക്കുന്നു, എന്നു മാത്രമാണ് പറയേണ്ടത്.

മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളുടെ മൂലസ്ഥാനവും ശേഖരിപ്പുസ്ഥലവുമായ, ഞരമ്പുകളിൽ, അതാതിന്നുള്ള പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളെയും, അവകളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ജോലികളെയും തിരിച്ചറിയുന്നതായ ശാസ്ത്രം, വളരെ ഗാംഭീൎയ്യമുള്ളതും, മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ ശ്രേയോഭിവൃദ്ധികളെ, ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ നിൎത്തുവാൻ ഒരു പ്രധാന താങ്ങായി ഭവിക്കുന്നതും ആകുന്നു, സംശയമില്ല. ഈ ശാസ്ത്രപഠനം, കായികമായും,മാനസികമായും,സകലൎക്കും,ഒരു പരിപൂൎണ്ണത നൽകുകയും ചെയ്യും. വിവേകജ്ഞാനമുള്ളവൎക്കെല്ലാം ജീവകാന്തശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള മതിയായ അറിവു സിദ്ധിക്കുവാൻ അഭിലാഷമുണ്ടാകുന്നതാണെന്നു മാത്രമല്ല, അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതത്വം മനസ്സിലാക്കി, ന്യായമായും മാനമായും അതിനെ വൎദ്ധിപ്പിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട്, ഉടമസ്ഥന്മാരെ അനുഗ്രഹീതന്മാരാക്കിത്തീൎക്കയും ചെയ്യും. മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രവും, ജീവകാന്തശക്തിയും പ്രാണസ്നേഹിതന്മാരാണ്. മസ്തിഷ്കത്തിലെ ഞരമ്പുകളിൽകൂടിയും നമ്മുടെ ഓരോ അവയവങ്ങളിൽകൂടിയും, ഈ കാന്തശക്തി ഇടവിടാതെ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇവകൾ സന്താപത്തെയും സന്തോഷത്തെയുമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ആകൎഷണവും, ഉപേക്ഷിക്കലുമാകുന്നു, നമ്മുടെ ജയവും തോൽവിയും. നമുക്കു ഉന്നതാനുഭവം വരുന്ന സൗ

ങ്ങളിൽ, നാം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ, ആപത്തിലേയ്ക്കും നാശത്തിലേയ്ക്കും ചിലപ്പോൾ നമ്മെ ആകർഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഗ്രഹിപ്പിക്കാതിരിയ്ക്കുന്ന ഈ ശക്തി, നമ്മെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വഴിയ്ക്കു മാത്രമെ നയിപ്പിയ്ക്കുയുള്ളു. ആ വഴി, ചിലപ്പോൾ ഗുണകരമായും, ചിലപ്പോൾ, ദോഷമായും പരിണമിച്ചേയ്ക്കും. ഗ്രഹിപ്പിച്ചാൽ, നമുക്ക ഗുണദോഷത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, തക്ക സമയങ്ങളിൽ, അപകടം പറ്റാതെ മാറുവാൻ സാധിക്കയും ചെയ്യും.

ഞരമ്പുകളിൽകൂടി പലവഴിയ്ക്കും പ്രവഹിയ്ക്കുന്ന ഈ ശക്തികളെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ, അതു മനഃശക്തിയായിരിയ്ക്കും. ഭടന്മാരുടെ മദ്ധ്യേ നില്ക്കുന്ന സേനാനായകനെപ്പോലെ, കായികശക്തികളുടെ മറവിൽ, അതുകളെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന മനഃശക്തിയുടെ നേതൃത്വം വഹിയ്ക്കുന്നതായി വേറൊരു ശക്തികൂടിയുണ്ട്. ഈ അദൃശ്യശക്തിയായ പ്രധാന സേനാനായകനെയാണ് അഹം ego, or self എന്നു വിളിച്ചു വരുന്നത്. മനുഷ്യരെ കൊട്ടയാട്ടുന്നതായ ഈ ഞരമ്പുകളുടെ പ്രത്യേകശക്തികളെയും, അവകളുടെ സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളെയും, കുറിച്ച് അറിവു സിദ്ധിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതാണെങ്കിലും, വിഷയം ഗൌരവമുള്ളതാകയാൽ, അതിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയത്നവും, ഗൌരവത്തോടെ ചെയ്യേണ്ടിവരും. എന്നാൽ, പ്രയത്നഫലം ജനസാഹചര്യത്തെത്തന്നെയെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ, ഒന്നുപേക്ഷമില്ലതാനും. ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയാണല്ലോ യോഗീശ്വരന്മാരും അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്.

തലച്ചോറിൽ പല ഭാഗങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഈ ഓരോ ഭാഗവും കാന്തശക്തിയാൽ പ്രസരിപ്പിയ്ക്കുവുന്നതാണെന്നും, ഇവകളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ചലനം, അതിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഭാവത്തെ പുറത്തു പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നതാണെന്നും, നവീന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. പുറത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതായ ഭാവം ഒളിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന ഭാഗത്തു കൈവിരൽ വയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ആ ഭാഗത്തിന്നു ചലനം വരുത്താവുന്നതാകുന്നു. പക്ഷേ, ജീവകാന്തശക്തി പ്രയോഗിയ്ക്കുന്ന ആൾ, വളരെ മനഃശക്തിയുള്ളവനും, എളുപ്പത്തിൽ തന്റെ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നവനുമായിരിയ്ക്കണം. ആരിൽ ശക്തി പ്രയോഗിയ്ക്കുവാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നുവോ, ആയാൾ, പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നവനെക്കാൾ മനഃശക്തി അധികരിച്ചിട്ടുള്ളവനാണെങ്കിൽ, മറ്റവന്റെ പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഇതുതന്നെയാണല്ലോ ദേഹബലത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. കായബലം ധാരാളമുള്ളവനു ക്ഷീണിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ഒരുത്തനെ എളുപ്പത്തിൽ തോല്പിച്ചു കീഴടക്കാം. ഇരുവരും സമബലവാന്മാരാണെങ്കിൽ അവർ, തമ്മിലുള്ള മൽപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഫലവും സമത്വത്തിൽ കലാശിയ്ക്കും. അതിന്നുപകരം, ബലഹീനൻ, ബലവാനെ ആക്രമിച്ചു ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങിയാൽ അതിന്റെ ഫലം അപജയമാണെന്നു നമുക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതല്ലെ. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരായിരിയ്ക്കുന്ന ഋഷികളുടെയും മറ്റും മനഃശക്തി, ശൌര്യവീര്യപരാക്രമികളായിരുന്ന മഹാരാജാക്കന്മാരെയുംകൂടി കീഴടക്കിയിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇവരുടെ ശക്തി, സൈന്യങ്ങ

ളെ, വിറപ്പിയ്ക്കുകയും, നാമാവശേഷമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്, അധികംകാലം പിന്നോക്കം പോകണമെന്നില്ല. സ്വാമിരാമകൃഷ്ണപരമഹംസർ, സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ, ഗണപതിസ്വാമികൾ, ഇവരെല്ലാം അടുത്തകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ്. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ അന്വേഷിച്ചാലും ചിലരില്ലെന്നില്ല. നെപ്പോളിയൻ, നെൽസൺ, വെല്ലിങ്ങ്ടൺ, ഗ്ലാഡ്സ്റ്റോൺ, മുതലായവർ അസാമാന്യമനഃശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ, അവർ സാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും അവർക്കു ചെയ്യാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. മനഃശക്തിയുടെ ഫലമാണ് ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥ. ഏകദേശം രണ്ടും ഒന്നാണെന്നുതന്നെ പറയാം. സ്വല്പവ്യത്യാസമേയുള്ളു. ഇതു സാധിയ്ക്കുന്നതിനു് ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു നിശ്ചയയാകുന്നു. ഒരു കാര്യം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുവാനാരംഭിയ്ക്കുമ്പോഴും, അതു നാം പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നതെന്തിന്? ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ മുറയാണോ? എന്നീ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളും മനസ്സിനോടു ചോദിക്കണം. പ്രവൃത്തിയ്ക്കു് അഥവാ ഉദ്ദേശമില്ലെങ്കിലും, അതു നമ്മുടെ മുറയാണെന്നു തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ മനസ്സു മുഴുവൻ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ ചെലുത്തണം. കാര്യം ഗൌരവമായാലും നിസ്സാരമായാലും വേണ്ടില്ല. നാം ചെയ്യുന്ന സകല പ്രവൃത്തികളിലും നമ്മുടെ മനസ്സുകൂടെ വേണം. 'വർത്തമാനം പറഞ്ഞു ഉണ്ടതറിഞ്ഞില്ല'. 'മനോരാജ്യംകൊണ്ടു വഴിനടന്നതറിഞ്ഞില്ല'. 'ഉറക്കത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു സംസാരിച്ചതൊന്നും മനസ്സിലായില്ല'. എന്നിത്യാദി സാധാരണ കേട്ടുവരുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. കാലിന്മേൽ ഒരു മുള്ളുകൊണ്ടത് എടുത്തുകളയുന്ന സമയം ഇക്കൂട്ടരുടെ മനസ്സിനെ ഇവർ വല്ലിടത്തെയ്ക്കും പറഞ്ഞയയ്ക്കുമോ? ഇല്ല. ദേഹത്തിലുള്ള വേദന വല്ല പരുക്കുകൾക്കും ശുശ്രൂഷചെയ്യേണ്ടുന്ന സമയം ഇവരുടെ മനസ്സിനെ തെണ്ടിനടക്കാനനുവദിയ്ക്കുമോ? ഇല്ല. ഇതാണ് തെററ്. ചിലതിൽ മനസ്സുവയ്ക്കുകയും ചിലതിൽ മനസ്സു വിടുകയുമരുത്. പ്രവൃത്തികളുടെ സാരവും നിസ്സാരതയുമല്ല വിചാരിക്കേണ്ടത്. താൻ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ തന്റെ മനസ്സു മുഴുവൻ വേണം. ഇതാകുന്നു മനഃശക്തി കിട്ടുവാനുള്ള ഒന്നാമത്തെ വഴി. ഇതുതന്നെയാണ് പലരെയും മഹാന്മാരാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്.

What ever you do, do it with your might; and, do not do any thing by halves.

ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയെപ്പററിയും, അതു സാധിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും, അതിന്റെ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും, മററും ഈ ന്യായം പ്രതിപാദിച്ചതുതന്നെ പ്രകൃതവിഷയമായതുകൊണ്ടും, ഇതുകളെപ്പററി വഴിയെ പറയുവാനുള്ളതുകൊണ്ടും, അത്, എനിയൊരവസരത്തിലേയ്ക്കു നീട്ടിവയ്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

തലച്ചോറിൽ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലും ഓരോ ഭാവങ്ങളടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നെന്നും, മനഃശക്തിയുള്ള ഒരു മസ്തിഷ്കശാസ്ത്രജ്ഞനു അവയെ പുറത്തുവരുത്തുവാൻ സാധിയ്ക്കുമെന്നും, പറഞ്ഞുവെച്ചുവല്ലോ. താഴെ പറയുന്ന ഭാവങ്ങളടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങ

ളെ ചലിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ളതാണ്; പക്ഷേ, കാന്തശക്തി പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നവൻ്റെ മനഃശക്തിയുടെ ആധിക്യംപോലെയായിരിയ്ക്കും, രോഗികളുടെ പുറത്തെയ്ക്കുള്ള പ്രവാഹശക്തിയും. ഹാസ്യരസം, മനോധർമ്മം, കാര്യകാരണങ്ങളെന്നും, എണ്ണം, മാഹാത്മ്യബുദ്ധി, താരതമ്യപ്രവൃത്തി, ജ്ഞാനാകാംക്ഷ, വർണ്ണവ്യത്യാസങ്ങളെന്നും, സൂക്ഷ്മവിവേകങ്ങളെന്നും, സഹായിമാനം, വർണ്ണസമ്മതം, കീഴ്വഴക്കം, ശക്തിബഹുമാനം, ന്യായബുദ്ധി, ഭാവിജ്ഞാനേച്ഛ, സന്താനാസക്തി, സന്തോഷപ്രദാനശക്തി (സുമുഖത), എന്നീ ഭാവസ്ഥാനങ്ങളെ ചലിപ്പിച്ച്, ആ വിചാരങ്ങളെ ഉത്തേജനമുണ്ടാക്കാം. ഈവക ഭാവങ്ങളുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തലച്ചോറുകളുടെ സ്ഥാനനിശ്ചയത്തിൻ്റെ സൂക്ഷ്മതപോലെയും, തന്നിലുള്ള കാന്തശക്തി പ്രവാഹം അന്യനിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുടെ ആധിക്യംപോലെയുമിരിക്കും ചലന പ്രയോഗത്തിൻ്റെ പൂർണ്ണാപൂർണ്ണഫലം. മെസ്മരിസം, ഹിപ്നോട്ടിസം, എന്നിവകളെപ്പറ്റി പലരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഈ വക പാഠങ്ങൾ പലരും ഉരുവിട്ടുന്നതുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ, പ്രകൃതിയിൽ മുഴുവനും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതും, ഇതു കൂടാതെ യാതൊരു ചരാചരങ്ങൾക്കും, ഒരു നിമിഷംപോലുമുള്ള ഉച്ഛ്വാസം അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ, ഈ കാന്തശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യപ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സൂക്ഷ്മജ്ഞാനമുള്ളവർ, വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേയുണ്ടായിരിക്കയുള്ളുവെന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം വരുവാൻ തരമില്ല. ഈ സാമാന്യങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സാധാരണധാരണപോലെ തന്നെ, എളുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചറിയാവുന്നതോ, പരിചയിക്കാവുന്നതോ ആയ കാര്യമല്ല ഇതെങ്കിലും, മറ്റുള്ളതെ ഒരു ശാസ്ത്രമായി വിചാരിച്ചു, മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ഗുരുമുഖത്തിൽ നിന്നും കേട്ട്, അതിനിപുണന്മാരോട് അഭ്യസിക്കത്തക്ക യോഗ്യത ഇതിനുണ്ടെന്ന മാത്രമല്ല, ഇതു ജീവിതതത്വത്തിൻ്റെ നാരായവേരാണെന്നും കൂടി സധൈര്യം പറയാം. ഏകാഗ്രചിത്താവസ്ഥയെ ലഭിക്കുവാൻ എല്ലാവരാലും സാധിക്കുന്നതാണെന്നും, ആ അവസ്ഥ, നമ്മെ ലൗകികവിഷയത്തിലും, ആത്മീകവിഷയത്തിലും, ഉന്നതനിലയിൽ ജീവിതത്തെ നയിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണെന്നും, അതിനാൽ അതിലേക്കായി ലോകം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നും കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഒരു ശ്മശാനപുഷ്പം

ഉല്ലാസത്തോടുനാമിന്നുകണ്ടിയിൽ വാ-
ഴേണമെസൗഭാഗ്യമതു
ഇല്ലാത്തില്ലാത്മാവശിച്ചീടുവതിന്നതാ-
ണതിനുസൗരഭ്യമില്ല.

ഹേ ചൊല്ലാളും നിന്നിലേറ്റം മധു മധുരതരി-
ല്ലാതതൊല്ലവർമാത്രം
ഇല്ലാത്തകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിയൂ സകലജനാ-
ശാസ്യമം സൗമനസ്യം.

ഏതാനാനാകാത്മ്യമോർക്കാലനിതരസുമസാ-
ധാരണ്യേതെ പുനാവല്ലി
ച്ചോതത്തൊക്കൊന്നതല്ലെങ്കിലുമതുഴുന്നതാ-
സാധുവാദാഹമത്രെ
പൂന്തിങ്ങിപൂണ്ടുപൂക്കൾക്കിടയിലൊരു ചിത
സമാനമില്ലെങ്കിലുംവൻ
പ്രേതക്കാട്ടിൽജനിക്കുന്നതിനുമിതിതരേ-
താണുനിപണ്ടുചെയ്തോ?
ശ്രീമത്പാദത്തെ നാഗരികതയിലധിവാ-
സത്തിനാകാശ്ശിലുംഹേ- (മോ
ഗ്രാമത്തിൽക്കൂലഭയാവഹ്ലതാചയത്തിലേ-
ജന്മമുവാഹിതന്നാൽ
ഇതഴക്കാൽപൂണ്ടഹോ! നിൻകഥ സുരചിതസൌ-
ഭാഗ്യസൌരഭ്യസാര-
ന്യൂനമത്രെസ്സംഗതികളംകൂർകസുമചരി-
ത്രത്തിലൊന്നായിരിക്കാം.
കഷ്ടം! സാകൂതമാലോകനമതിനായിനി
പാത്രമായില്ല സക്ത്യൽ-
ക്ഷ്ണംനിന്നാസ്വദനാഗരികനൊരളിയോ-
ബന്ധമെത്തിലനേടാൻ
ഇഷ്ടംപോലൊന്നുകേളിയാനാപവമാനസുഖം
നേടുവാൻകൂടിയില്ലി-
ന്നക്ഷുന്നിസ്സാരമല്ലിന്നിതിന്നിഹരവ-
സമാനമത്രേനിദാനം.
വാടിപ്പോകുന്നനേരത്തയി!ജലമിതളും
ചൈകക്കളോധനംതൊട്ടാ-
വാടിക്കുട്ടത്തെനീക്കുന്നതിനൊരുകൊടുവാ
ക്ഷേനിനാക്കിപ്പുതന്നു; (ർം-
മോടിക്കൊത്തോരുമനിലനിപ്പുറിബ്ബിന്ദുപ
ക്കിക്കുവാനിപ്പോഴെല്ലാം
കൂടിക്കാണുന്നതിന്നിപ്രകൃതിയുടെരൂപാ
ലോകമെന്നൊന്നുമാത്രം.
ത്തുങ്ങടത്താർനിന്ദ്യയനായന്ദ്യഗം
രൂപമാസ്വാദാസ്യസ്യൂ-
ദ്യുതത്തിൻഗന്ധമേന്തുന്നനിലനനായമോ-
യുള്ളസൌരഭ്യവസ്തു

മാതംഗത്തിൻമദത്തിൽകൊതിയെഴുമടവീ-
മത്തുംഗംശങ്ങാസാര-
സ്യൂതംതേനംപെരികുന്നതിനലകിലഹോ!
കഷ്ടമാക്കല്ലേണോ?
കന്നിപ്പിടുംചുഴൽക്കാറ്റടിയുടെകൊടുവേ-
ഗത്തിലോപ്രേതധൂമം
ചിന്നിക്കാട്ടികളെല്ലാംചുഴലുമതുവിലോ
തനെന്നിൻപ്രാണഹാനി;
നിന്നിക്കഷ്ടത്തെനോക്കിസ്സുകണ്ണമനോഗോ
ചിക്കവാനായ്ശ്മശാനം
തന്നിൽമാസുകളാരാശംഭവമചികഴവോ
കാകനോരോ ചനീയം.
വിണ്ണീക്കിപ്പിടുവാൻതനടയവർനാടകൊ
ണ്ടീടവെ,തപ്പൂരിതം
വെണ്ണീറാക്കുന്നതിനായ്ചുടലയിലണവു-
ന്നോരഹോ!ദീനദീനം (ദീ-)
കണ്ണീർവാർത്തീടവെ,നിന്നടെനിലയെനി-
ക്കി,ചൂകത്തൊന്നമെപ്പോ-,
തെണ്ണീടാതെപൊഴിക്കംചുടുചുടെയധികം
കണ്ണനിന്നുകൾകൂടി.
ആകെതുശ്രീവിലാസംതഴകിയപവിഴം
കൊണ്ടുചൂതത്തെയുംനൽ
സാരസ്യാൾചാർവുതാമണിയുടെകലം
കൊണ്ടിതാക്കുളിനോടും (ചുടൽ
മെസപഠനിർമ്മിച്ചകൈതാൻതവശിരസി
കാട്ടിൽവാഴ്ന്നതിന്നി-
നേരത്തെയ്യോ!വരച്ചു!ചരുതുമിഹതട-
ക്കാവതോദൈവയോഗം.
ആരാമത്തിൽജനിക്കുന്നതിനമിഹജനാ-
നന്ദസന്ദായിയായി-
ത്തീരാനാരികാർതന്നാണിമുടിയിലല-
ങ്കാരമായ്ക്കാഴ്വാനം
പാരാതിപ്പൂവിനിനാക്കീടുമൊതുദ്ര-
ഗ്രാഷ്ട്രങ്ങൾനീങ്ങാമമെമ്പോ-
ടാരാധിച്ചീശപദാന്തൻകഴൽ,ഫലമുളവാം
ഹന്ത!ജന്മാന്തരത്തിൽ.

മരുത്തൂർകരുണാകരമേനോൻ.

മണ്ണ് — ഒരു ഭക്ഷ്യം

ഒരു ദീർഘകാലത്തെ ദേശാടനവും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയ ഭർത്താവിനോടു, ധനശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണയായ ഭാര്യ "കുട്ടിയെ പുല്ലുകൊടുത്തു ശീലിപ്പിച്ചാണ് ഞാൻ വളൎത്തിയിരിക്കുന്നത്" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ "മണ്ണു കൊടുത്തു ശീലിപ്പിച്ചിട്ടായിരുന്നില്ലേ?" എന്ന് അയാൾ മറുവടിപറഞ്ഞതു, തനിക്കു ധനശാസ്ത്രത്തിൽ അവളെക്കാൾ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടെന്ന് അറിയിപ്പാനല്ലാതെ, മണ്ണു തിന്നാൻ കൊള്ളുന്ന ഒരു പദാൎത്ഥമാണെന്നു അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ളതിനാലാണെന്ന് ആൎക്കും വിശ്വസിപ്പാൻ കാരണമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മണ്ണുതിന്നുകയെന്നത് ഇവിടങ്ങളിൽ ആരും ചെയ്യുവരാറില്ലെന്നല്ല, കുട്ടികളോ മറ്റോ അറിയാതെ തിന്നുപോയാൽ അവരെ ശിക്ഷിച്ചുവരുന്നതുമാണല്ലോ. മണ്ണു ഇന്നും ഇന്നലെയും മുതൽക്കു ആഹരിച്ചുവരുന്നതല്ലെന്നുള്ളതിലേക്കു 'കണ്ണൻതാ മണ്ണുഭുജിച്ചു പോലും—ദണ്ഡം പിടിച്ചീടുമവന്നതൂനം' എന്നു ഒരുത്തിപറഞ്ഞതു കേട്ടപാതി കേൾക്കാത്തപാതി അത്യന്തം കുപിതയായി കണ്ണൻ്റെ വായ്പരിശോധിപ്പാൻ ചെന്ന യശോദ നമുക്കു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. അതങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഭക്ഷണത്തിന്നു മണ്ണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അതു നാട്ടിൽ കിടക്കുവൎക്കും ഒരു പുതുമയായേക്കാം; ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ നമ്മളിൽ ആശ്ചൎയ്യം ജനിക്കുവാനും മതി. ആ സ്ഥിതിക്കു ജനങ്ങൾ ഭക്ഷണത്തിന്നു മണ്ണുപയോഗിച്ചുവരുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രത്തിൽ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ട ഒരു ഉപന്യാസത്തിൻ്റെ സാരം ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തിലാവാൻ വഴിയില്ല. അതിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"മണ്ണോ കളിമണ്ണോ ഭക്ഷണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഒരു വൎഗ്ഗക്കാരുടേയോ ഒരു ജാതിക്കാരുടേയോ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല, ഭൂമിയിൽ പലരുടെയും ഇടയിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണ്. വടക്കെ അമേരിക്കയിലും തെക്കെ അമേരിക്കയിലും പലവകക്കാരും മണ്ണു ഭക്ഷണമായുപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അവിടത്തെ പാണി ഇന്ത്യക്കാർ(Pawnee Indians)ഒരുവക മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള കളിമണ്ണാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അവരിതു ചെറിയ ഉരുളകളാക്കുന്നു, വെയിലത്തുവെച്ചുണക്കി, തീയിൽ ചുടുക വറുത്തു, വെള്ളം ചേൎത്തു പതംവരുത്തി ഭക്ഷിക്കും. ഭക്ഷിക്കുന്നതു അധികവും മത്സ്യം കൂട്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ടു ഭോജനത്തിന്നു കുറെ എളുപ്പമുണ്ട്. മെക്സി നദീതീരങ്ങളിലുള്ള ഇന്ത്യന്മാരും ക്ഷാമകാലത്തു മണ്ണു ഭക്ഷിച്ചുവരാറുള്ളതാകുന്നു. നദീതീരങ്ങളിലുള്ള പൊത്തുകൾ കിളച്ചു അതിൽനിന്നാണ് അവരതിലേക്കു കളിമണ്ണെടുക്കുക. ക്ഷാമമില്ലാത്തകാലങ്ങളിലും മണ്ണ് ഒരു ധൂപപദാൎത്ഥംപോലെ അവർ മുക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. അപ്പെച്ചി(Apaches) എന്നവൎഗ്ഗക്കാർ അപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുള്ള മാവിൽ ചളിപൊടിച്ചു ചേൎത്തുവരുന്നതുമാണ്.

"തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ ബൊളിവി

യ രാജ്യത്തെ ഉയൎന്ന പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഇന്ത്യന്മാർ ഏതാണ്ടു വെളുത്തനിറത്തിലുള്ള ഒരുവക ഘനംകുറഞ്ഞ കളിമണ്ണു ഭക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ടു. ഇതു എടുത്തപടിതന്നെയും, ചിലപ്പോൾ പല ആകൃതിയിലുള്ള അപ്പങ്ങളായുണ്ടാക്കിയും ഭക്ഷിക്കും. ഇത്തരം അപ്പങ്ങൾ അങ്ങാടിയിൽ വില്പാനുണ്ടാവും. ഇതുകൂടാതെ അവർ കളിമണ്ണുകൊണ്ട് ഒരുവക കറിയുണ്ടാക്കുകയും അത് ഉരുളക്കിഴങ്ങുകൂട്ടി കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

"ആഫ്രിക്കയിൽ ഗിനി എന്ന രാജ്യത്തിലും പടിഞ്ഞാറെ ആഫ്രിക്കയിലും നിവസിക്കുന്ന കാപ്പിരികളുടെയിടയിലും കളിമണ്ണു ഭക്ഷണം സാധാരണയാണ്. തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ കാപ്പിരികൾ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള കളിമണ്ണെടുക്കുന്നതു നദീതീരങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചാണക്കല്ലുകളുടെ അടികളിൽ നിന്നാകുന്നു. കാവിമണ്ണു കലൎന്നിട്ടുള്ള ചളികൊണ്ടു ജാവാദ്വീപിലുള്ള നിവാസികളും ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടുള്ള അപ്പം അങ്ങാടികളിൽ വിറ്റുംവരുന്നുണ്ട്.

'വടക്കെ ജാപ്പാനിലെ ആദിമനിവാസികൾ ചോറിലും, ഭക്ഷണത്തിനുപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്ന എല്ലാക്കറികളിലും കളിമണ്ണു ചേൎത്തു വരുന്നതാണ്. പേൎഷ്യരാജ്യത്തു ചിലർ ഒരു തരം കളിമണ്ണ് ഒരു സുഖോപഭോഗസാധനമായി കരുതിവരുന്നുമുണ്ട്. ഹിമവാൻ പൎവ്വതത്തിന്റെ ചെറുമലകളിൽ പാൎക്കുന്ന ചിലർ ഒരു വക പച്ചനിറമുള്ള കളിമണ്ണു ചവക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടും, അതിനു തൊണ്ട വീക്കം മുതലായ കണ്ഠരോഗങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നു നിനച്ചുവരുന്നതുമാകുന്നു.

"ഫിൻലൻഡി (Finland) ലും സ്വീഡനിൽ ചിലേടങ്ങളിലും കളിമണ്ണും, യൂറാൽ (Ural) പൎവ്വതങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർ ചുണ്ണാമ്പുകല്ലും അപ്പമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള മാവിൽ ചേൎത്തുവരാറുണ്ട്. സൎവ്വീനിയ, സിറിയ, എന്നീരാജ്യങ്ങളിൽ മറ്റു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളൊന്നിച്ചു കളിമണ്ണുകൊണ്ടുള്ള അപ്പങ്ങളും വില്പാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം."

നോക്കുക, ജനങ്ങളുടെ വൃത്തിയുടെ വൈഭവം! ഭൂദേവിയെ ഭക്ഷിക്കുന്നത് പാപകരമാണെന്നു ശഠിക്കുന്ന അന്ധവിശ്വാസികളെപ്പോലെ ഈ കൂട്ടരേ ശപിക്കാനോ രോഗബാധിതരാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ഭിഷഗ്വരന്മാരെപ്പോലെ ഉപദേശിപ്പാൻ ചെല്ലാനോ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ ഈ പ്രവൃത്തി 'പൊൻമുട്ട ഇടുന്ന പാത്തയെ കൊല്ലുന്നപോലെ'യാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. ഗതാനുഗതികത്വത്തിനുള്ള വാസനാ ജന്മസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ബാക്കി ജനങ്ങളും ഇവരെ അനുകരിച്ചു ഭക്ഷണത്തിനു പുറപ്പെട്ടരുതെന്നെ എനിക്കു് പ്രാൎത്ഥനയുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇഹലോകത്തിലുള്ള ജനസമൂഹമെല്ലാം അവരുടെ ഭക്ഷണം മണ്ണായി നിയമിക്കുകയും ദിവസം ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു പലം വീതം ഭക്ഷിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്താൽ അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ—വസ്തുക്കൾ അക്ഷയ്യമാണെന്നുള്ള ന്യായം ഇരിക്കട്ടെ—നമ്മുടെ ഭൂമിദേവിയുടെ സ്ഥിതി എന്തു വിധം കലാശിക്കും?

കെ. പി. കെ.

———

വ്യായാമവും
അതിന്റെ ഫലങ്ങളും

വ്യായാമാധിക്യഫലങ്ങൾ

വ്യായാമം അധികമായാൽ ശരീരത്തിന്നു കേടാകുന്നു. അധികം ക്ഷീണിച്ചു എന്നു തോന്നുകയും, അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചിട്ടും ആ ക്ഷീണം തീരാതെ വരികയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു അധികമായതിന്റെ അടയാളം. വ്യായാമം അധികമായാൽ മാംസങ്ങൾ ക്രമേണ ക്ഷയിക്കയും ശരീരത്തിലെ സാമാന്യമായ പോഷണത്തിന്നുടവു തട്ടുകയും ചെയ്യും. അത്രതന്നെയുമല്ലാ അതുകൊണ്ടു ദീപനക്ഷയം വരുകയും, തന്മൂലം ദൂഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ശരീരത്തിൽപിടിക്കാതെ വരികയും, മാറാ രോഗങ്ങൾ പിടിപ്പാനുള്ള എളുപ്പം വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യും. വ്യായാമാധിക്യത്താലുള്ള ക്ഷീണം സാംക്രാമികരോഗങ്ങൾ പിടിപ്പാൻ ഒരു മുഖ്യകാരണവും വഴിയുമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

അഭ്യാസം.

മനുഷ്യരുടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കും കായബലത്തിന്നും യാതൊരു ഐകരൂപ്യവുമില്ലാത്തതിനാൽ ഒരാൾ ഇത്ര വ്യായാമം എടുക്കേണമെന്നു പരക്കെ പറയുന്നതായ ഒരു നിയമം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലാ. ഒരാൾക്കു അധികവ്യായാമമായിട്ടുള്ളതു മറ്റൊരാൾക്കു പോരാതെയോ, ദോഷരഹിതമായോ വരാം. ക്ഷമാനിശ്ചയത്തോടുകൂടിയും, ക്രമേണ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ചെയ്യുന്ന വ്യായാമംകൊണ്ടു ദേഹാദ്ധ്വാനത്തിലുള്ള സഹനശക്തിയെ ഇരട്ടിയോളംവർദ്ധിപ്പിക്കും. ഇങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ മാംസങ്ങളെ അഭ്യസിപ്പിച്ചാൽ അവയ്ക്കു ഉറപ്പും മാർദ്ദവവും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു പുറമെ അവകൾ സ്വാധീനവുമായിത്തീരും; നാഡി സാവധാനമായി മിടിക്കയും, അതേ അദ്ധ്വാനം തന്നെ വലിയ ശ്വാസനിശ്വാസം കൂടാതെ ചെയ്വാൻ സാധിക്കയും ചെയ്യും. പരിചയമില്ലാത്ത ആളുകൾ വ്യായാമം ചെയ്യുമ്പോൾ നാഡി ക്രമം തെറ്റി മിടിക്കയും, തഴക്കമുള്ളവർ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു മിടിപ്പിഴക്കയും ചെയ്തു എന്നു വരാം. വ്യായാമം ചെയ്തു പരിചയമുള്ളവരിലും, ഇല്ലാത്തവരിലും നാഡിമിടിപ്പിന്നു ഏറക്കുറെ ഭേദങ്ങൾ വരും. വ്യായാമാനന്തരം പരിചയമുള്ളവരിൽ മറ്റവരിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ നാഡിമിടിപ്പു പൂർവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കും.

വ്യായാമരൂപം.— മാംസങ്ങൾ അസാധാരണമായും ദൃഢതരമായും പോഷിക്കേണമെന്നുദ്ദേശിക്കാത്തവർ കഠിനതരമായ കായികാഭ്യാസങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നില്ലാ. ശരീരസുഖം നിലനിർത്തുവാൻ മാത്രമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സാധാരണന്മാർക്ക കൃത്യമായും, മിതമായും ഒരു ദിവസത്തിൽ 15 മിനിട്ടുനേരം ദേഹായാസം ചെയ്താൽ ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണ്. ചില സംഗതികളിൽ ആവശ്യമാണെങ്കിലും, വ്യായാമത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകമായ യന്ത്രങ്ങൾ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. വ്യായാമം ദേഹത്തിലെ എല്ലാ മാംസങ്ങൾക്കും വ്യാപാരം അല്ലെങ്കിൽ ആയാസം ഉണ്ടാകത്തക്കനിലയിലുള്ളതായിരിക്കണം. ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതും, പുഷ്ടികുറഞ്ഞതും ആയ മാംസങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കയും വേണം. മനസ്സ് അതിങ്കൽതന്നെ സമർപ്പിച്ചു ഓരോരോ ചലനങ്ങളും എത്രത്തോളം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ചെയ്യുമോ അത്രത്തോളം ഗുണഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകും. കുറച്ചുദിവസം കഴിയുമ്പോൾ ഒരേ വ്യായാമങ്ങൾതന്നെ ദിനംതോറും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു അഭ്യാസികൾക്കു പലപ്പോഴും മുഷി

ച്ചിൽ തോന്നുകയും അതിലുള്ള ശ്രദ്ധയും താല്പൎയ്യവും കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരികയും ചെയ്യുകയാണെന്നുള്ളതു സാധാരണയാണല്ലൊ. ആ വക സംഗതികളിൽ വ്യായാമത്തിന്റെ ഫലം തൃപ്തികരമായി ഭവിക്കുന്നില്ല. രണ്ടോ മൂന്നോ ആളുകൾ കൂടി വ്യായാമം ചെയ്യുകയും അഭ്യാസങ്ങളുടെ മട്ടു കൂടക്കൂടെ മാറുകയും ചെയ്താൽ ഒന്നു തന്നെ നിത്യം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നുള്ള മുഷിച്ചൽ തോന്നുവാൻ വഴി കൊടുക്കാതെ കഴിയാവുന്നതാകുന്നു.

ദേഹത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരു അഭ്യാസംകൊണ്ടു ഒരേ സമയത്തിൽ തന്നെ ആയാസം കൊടുക്കുന്നതായ വ്യായാമം നന്ന ചുരുക്കമാകുന്നു. അതിനോടു ഏതാണ്ടടുക്കുന്നതായി വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു നീന്തൽ ആകുന്നു. ഇതു ഒരു വിശേഷതരമായ ശരീരായാസമാണ്. ഈ ആയാസം അധികനേരം ചെയ്യരുതു. ഇതു ദേഹത്തെ ക്ഷണത്തിൽ തളൎത്തുന്നതാകുന്നു. കാലത്തോ വൈകുന്നേരമോ രണ്ടു നാഴിക നടക്കുക, കുതിരസ്സവാരി ചെയ്യുക, ചവിട്ടുവണ്ടി ഓടിക്കുക മുതലായ വിശ്രമവ്യായാമങ്ങൾക്ക് അതാതിന്നനുസരിച്ചു പ്രത്യേകതരം ഫലങ്ങളും ഉപയോഗങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ദേഹത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും അല്ലെങ്കിൽ മാംസങ്ങൾക്കും ആയാസം കിട്ടത്തക്ക വല്ല അഭ്യാസങ്ങൾകൂടി ചെയ്യുന്നതിന്നു പതിവായി അല്പസമയം വിനിയോഗിച്ചാൽ വളരെക്കൂടുതൽ ഫലങ്ങൾ സിദ്ധിപ്പാനുണ്ട്.

പലവിധമായ പന്തുകളി, ഡംബെൽസ്സ് (Dumb-bell exercises) ഓട്ടം, ചാട്ടം എന്നിങ്ങിനെ വ്യായാമസ്വരൂപങ്ങൾ അനേകമുണ്ട്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനും ഓരോ ദോഷങ്ങളുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പലവിധമായ വ്യായാമസ്വരൂപങ്ങളുടെയും ഒരു പട്ടിക ഇവിടെ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അവയെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നില്ല.

ചില വ്യായാമങ്ങളിൽ നിന്നു പല വിധമായ ആപത്തുകൾ നേരിടുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. അതിന്നായുള്ള അനുഭവങ്ങൾ അല്പം മാത്രമാകയാൽ നമ്മുടെ ഓൎമ്മയിൽപ്പെടുന്നതുമാണ്. അവ പ്രധാനമായി ഫുട്ബാൾ, ക്രിക്കറ്റ് (foot ball cricket) എന്നിവകളിൽ നിന്നാണെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ആ വക വ്യായാമങ്ങളിൽ അല്പമൊന്നു സൂക്ഷിക്കണം. കയ്യുംകാലും ഒടിയുക, പല്ലുപോക, എല്ലു തകരുക മുതലായ അപായങ്ങൾ സാധാരണങ്ങളാണല്ലൊ. ചിലപ്പോൾ എത്ര സൂക്ഷിച്ചാലും ഇത്തരത്തിന്നു സംഭവിക്കുന്നതാണ്. മത്സരാവസരങ്ങളിൽ ഏതു ഫലത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ ഫലപ്രാപ്തിയിൽ തന്നെ ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്ന മനസ്സോടുകൂടിയവർ തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെപ്പറ്റിയും ചിലപ്പോൾ തീരെ വിസ്മൃതന്മാരായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവമാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം അപായങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അറിവാളുകളാണെന്നു പറയുന്നത്.

ബാലന്മാൎക്കും വൃദ്ധന്മാൎക്കും ദേഹായാസം വേണ്ടെന്നു പറയുന്നതു സാധാരണയും തെറ്റായും ഉള്ള ഒരു ധാരണയാകുന്നു. കഠിനമായ കായികാഭ്യാസം ഈ രണ്ടു കൂട്ടൎക്കും ദോഷാവഹമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും ശരീരസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചും ലഘുവായ ആയാസം കൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും നേരിടുന്നതല്ല. നേരെ മറിച്ചു അതുകൊണ്ടു വളരെ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാം സിദ്ധിപ്പാനുണ്ടുതാനും.

വ്യായാമത്തിന്നുള്ള സമയവും, സ്ഥലവും. കാലത്തെ സമയങ്ങളാണ് വ്യായാമത്തിന്നുത്തമം. കാലത്തു സമയമില്ലാത്തവൎക്ക് പകലോ, രാത്രിയിലോ ഏതെങ്കിലും സൌകൎയ്യമുള്ള സമയത്തു വ്യായാമം ചെയ്യാം. പകൽ കാലത്തല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നല്ലതു വൈകുന്നേരമാണ്. വ്യായാമസമയത്തു വയററിൽ ഭക്ഷണം നിറ

ണ്ടിരിയ്ക്കയൊ, തീരെ ഇല്ലാതിരിയ്ക്കയൊ ആയതു. അതുകൊണ്ടാണ് കാലത്തല്ലെങ്കിൽ ഈ ദോഷം കൂടാത്ത സമയം പിന്നെ വൈകന്നേരമാണെന്നു പറഞ്ഞതു. ഇതു കഴിയുന്നതും ധാരാളം വായുസഞ്ചാരമുള്ള തുറസ്സായ സ്ഥലത്തു വെച്ചു ചെയ്യണം. വല്ല മുറിയ്ക്കകത്തു വെച്ചാണ് ചെയ്യുന്നത് എങ്കിൽ അതിന്റെ വാതലുകളും, ജനേലകളും എല്ലാം തുറന്നിടണം. ശീതവാതപ്രചാരമുള്ള വർഷകാലങ്ങളിൽ പുറത്തിറങ്ങി വ്യായാമം ചെയ്യുമ്പോൾ ജലദോഷവും മറ്റും ബാധിയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ തക്കതായി വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടൊ കപ്പായങ്ങൾ കൊണ്ടൊ ദേഹത്തെ രക്ഷിയ്ക്കണം.

വ്യായാമവും ശരീരസുഖവും. എല്ലാവർക്കും പറ്റപ്പെടുന്നതായ ഒരു വ്യായാമനിയമം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതല്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഓരോരുത്തർക്കും യോജിയ്ക്കുന്നതിന്നതാണെന്ന് അവരുടെ ശരീരസ്ഥിതിയ്ക്കനുസരിച്ചു അവരവർ തന്നെയാണ് തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു. ഒരു ബലമുള്ള ആൾക്കു വേണ്ടുന്ന വ്യായാമത്തിൽ കുറച്ചു ബലഹീനന്നു വേണ്ടു. വലിയ ദേഹാദ്ധ്വാനം ചെയ്തു ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കുന്ന തൊഴിൽക്കാർ വ്യായാമത്തിന്നായി പ്രത്യേകം ഒരു സമയം കളയേണമെന്നില്ല. ശരീരം ഒരു പോഷകസ്ഥിതിയിലും ആരോഗ്യസ്ഥിതിയിലും വെയ്ക്കുന്നതിന്നു വ്യായാമം മുഖ്യമായ ഒരു ഉപകരണമാണെന്നു മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷമാണല്ലൊ.

വ്യായാമം രോഗനിവാരണത്തിന്നുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഭവിയ്ക്കുന്നതു. വ്യായാമം മനുഷ്യശരീരത്തെ ആക്രമിയ്ക്കുന്ന സകലരോഗങ്ങൾക്കും ഫലിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു സിദ്ധൌഷധമായി ഗണിയ്ക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും, അതുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സുഖപ്പെടുത്താവുന്ന ശരീരസ്ഥിതികൾ പലതും ഉണ്ടു. ക്രമമായി വ്യായാമം ചെയ്യുന്ന രോഗികൾ തന്റെ സാമാന്യമായ ശരീരപോഷണസ്ഥിതി അഭിവൃദ്ധികരിയ്ക്കയും, രോഗോല്പാദകങ്ങളായ കൃമികളുടെ ആക്രമത്തെ എതിർത്തു നില്പാൻ ശക്തിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. മുഖ്യ താഴെയും നാഡിയ്ക്കു മിതമായുള്ള മാംസങ്ങൾക്ക് ആയാസം കൊടുക്കുന്ന അഭ്യാസങ്ങൾകൊണ്ടു ദീപനക്ഷയം മാറുന്നതും, ശോധനക്കുറവ് ഇല്ലാതാക്കുന്നതുമാകുന്നു. പരിണാമശക്തിസംബന്ധമായ ദീനങ്ങൾ (metabolic diseases) ചിലതിപ്പോൾ വ്യായാമംകൊണ്ടു ഭേദപ്പെടാവുന്നതാണത്രെ. ചില ഞരമ്പുരോഗങ്ങൾക്കു വ്യായാമവും, ആരോഗ്യശാസ്ത്രവിധിയ്ക്കനുസരിച്ചു താമസവും ഒരു മുഖ്യമായ ചികിത്സയാകുന്നു. അധികമായ മനോവ്യാപാരത്തിൽ നിന്നും, മനുഷ്യത്തിൽനിന്നുമകന്ന നാട്ടുനിറച്ചു തുറസ്സായിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു ചെയ്യുന്ന വ്യായാമം ഒരു ദൈകക്കെ മരുന്നാകുന്നു. ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ ബാധയാറ്റവർക്കു ശ്വാസകോശത്തിന്റെ ബലവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു വായുസഞ്ചാരമുള്ള സ്ഥലത്തുവെച്ചു ചെയ്യുന്ന വ്യായാമം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ അറിവിൽപെട്ടേടത്തോളമുള്ള നിരോധന ചികിത്സാമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും വിലയേറിയ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു യാതൊരു വാദവുമില്ല. തുറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിലിരുന്നു പതിവായി ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്തു ശീലിയ്ക്കുന്നതായാല് ആരംഭദശയിലുള്ള ക്ഷയരോഗിയുടെ ദീനം മാറുന്നതാണെന്നു കൂടി ബലമായി പറയുന്നുണ്ട്.

നാഹീം (nauheim), ഹെസ്സി (hesse), നാസാൻ (nassan) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹൃദയസംബന്ധമായ ദീനങ്ങൾ കൂടി ക്ലിഷ്ടമായ വ്യായാമംകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തി വരുന്നതായി പറയുന്നു. ("Head and heart) പറഞ്ഞ ഹൃദയസംബന്ധമായ രോഗങ്ങൾക്ക തീരെ ദേഹമനങ്ങാതെ ഇരുന്നു വിശ്രമമെടുക്കേണ്ടതൊന്നായിരുന്നുവല്ലൊ നിശ്ച

ടുന്നു. പരിശുദ്ധരക്തനാഡികളുടെ ഭാഗത്തെ ചുരുക്കാതെ ലോലങ്ങളായ രക്തസിരകളെ, അല്ലെങ്കിൽ ദുഷ്ടരക്തനാഡികളേയും (viens) മാറ്റും ഞെക്കി അവയിലെ രസം തുറിപ്പിയ്ക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളാൽ രക്തം ശരീരത്തിൽ എങ്ങും വ്യാപിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു വ്യായാമം എത്രമാത്രം സഹായിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ശരീരശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ പരിജ്ഞാനം വളരെ ഭംഗിയായി വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യമായി അല്പമൊന്നു് ഓടിയാൽ വേണ്ടതിൻവണ്ണം ശ്വാസം വിടുവാൻ കഴിയാത്ത അസാദ്ധ്യമായ അനേകം ഹൃദയരോഗങ്ങൾക്കു കൂടി വളരെ സൌഖ്യമായ ചികിത്സയല്ലേ, സാവധാനമായ വ്യായാമങ്ങളും ഇപ്പോൾ വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു കണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം കഠിനമല്ലാത്ത പതനങ്ങളിൽ ഇതിലും അല്പം കൂടുതലായി ദേഹായാസങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുണ്ട്. ഇതിൽ പലേ വിധമായ ചലനങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവയെ ആ ചലനം ചെയ്യുന്ന സമയത്തിൽ പരിശുശ്രൂഷകന്മാരൊ താന്താനെയോ അല്പാല്പമായി നിയന്ത്രണം ചെയ്യുവനും. ചലനങ്ങൾ ഒന്നിൽ അധികം തുടരെത്തുടരെ ചെയ്യരുതു. ഈ വക ആയാസങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ രോഗിയുടെ സ്ഥിതിയെ പ്രത്യേകിച്ചു സൂക്ഷിയ്ക്കണം. ശ്വാസംമുട്ടു, ചുണ്ടിന്മേലോ കവിൾത്തടത്തിലൊ നീലിമയാക, നാസാരന്ധ്രങ്ങൾ വിടരുക, വായയുടെ കോണു ചുളുക, നെറ്റി ചുളുക്കുക, കോട്ടുവായിടുക മുതലായി ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനോ, രക്തസഞ്ചാരത്തിനോ തടസ്ഥം നേരിട്ടതായ ലക്ഷണങ്ങളും കണ്ടാൽ, ആയാസം നിറുത്തുകയും വിശ്രമമെടുക്കയും വേണം. ആയാസം ചെയ്യുമ്പോൾ രോഗി ക്രമമായി ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യണം. ആ സമയത്തിൽ ധരിയ്ക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ ഘനം കുറഞ്ഞിരിയ്ക്കണം. ദേഹത്തിൽ ഒട്ടും മുറുകിയിരിയ്ക്കയുമരുതു. ദേഹത്തിൽ കൊഴുപ്പധികമായി സ്ഥൂലിച്ച ശരീരമുള്ളവർ ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിലേയ്ക്കു പ്രതിദിനം അല്പാല്പം ദൂരം അധികമധികമായി നടന്നു ശീലിയ്ക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാകുന്നു.

കോയാത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

വള്ളലാർകവിത

കൂട്ടിലെകിളി.

(തുടർച്ച)

എല്ലാക്കുഞ്ഞുങ്ങളുമൊരുമിച്ചൊന്നായിപ്പോൾ
തല്ലാതൊന്നായ്ക്കരടിയങ്ങൾമിക്കപ്പോഴും
എല്ലാംതോന്നുമ്പോളവിൽപ്രാണമില്ലാ
തില്ലാതെമധുപകലത്തിൽ പിന്നെമനം. 48

മാമരങ്ങൾ,പച്ചിലച്ചാർത്തുകൾക്കടങ്ങളുമിവിധം
കീർമ്മനാനാദേശസഞ്ചരിസ്ഥിതിസ്ഥലിയായവർ
ഓർമ്മനേത്രരൂപമേൻ,കണ്ണേ!ചിരിപ്പിച്ചെ
(വാൽ
ധീമതേമിക്കുന്നെന്നിലെത്തിനിൻപ്രയോ
(ജനം. 49

റോട്ടിൽക്കൂടിനടത്തണം,പൂമരം
ഓടിച്ചുകൾചേർവരെമെ.
കെട്ടിൽതാഴ്ന്നവരെത്രയിക്കിലൊന്നാൾ
ഒന്നുകളില്ലാതെപ്പോൾ
പാട്ടിൽചേർത്തുപാദേശമേകകടിയാ
രെല്ലാംസുഖിയ്ക്കുന്നെങ്കിൽ
താട്ടിപ്പാട്ടിലകംകളിക്കുവിധയാ
മീടുംകിടാതെപോയാൽ. 50
നാട്ടുവള്ളുവരെച്ചിട്ടുംവിധം
കേട്ടുവോ!കേണന്നയുള്ളലോകരേ!

കുട്ടകൾ പുലയർക്കഹിന്നുവംശ്യരാ
ണെന്നാളുപാർത്തവരൊരേവരമോതിടാം. 51
കേറിടാതെസരസീജഹാനാം
താണിടാതെപുലയൻവരുവരു
പ്രാണിമന്ദ്യമതിനൊതുക്കിച്ചിടും.
പാണിപല്ലവമതുംതരുതരു 52
രാമണീയകഗുണംതളർന്നിടും
രാമവർമ്മധരണീധവരാജൻ
ഈമഹാപുലയസംഘമാദ്ധിയെ
സോമകോമളയശസ്സിലാഴ്ത്തിടും 53
കാടകത്തിലെഴുമാടുകൾപോലെയി
ന്നാടതിൽ വെയിലിൽ വഴിയേ നടന്നിടാം
മാടമ്പിപാദയാമിധേയരീ_
നാടകത്തിലമർന്നവരുള്ളവർ. 54
നിർജ്ജിതാമരവരാർന്നധിന്നതാ
നാഞ്ചിനാടനരപാലസേവകർ
ഊർജ്ജിതംഗുണമൊടുവന്നുവരുവ
ർക്കാർജ്ജിതംധനാദ്യമല്ലരേകിടും. 55
ശ്രീലസിദ്ധിവിലസന്നൊരാക്കമോ_
രാലയത്തിലകമാർന്ന തമ്പുരാൻ
മാലകറ്റുമവിടുന്നഹന്ത! സൽ_
പാലനൈകരതനാണ നിത്യവും. 56

കുത്തുകൂട്ടമഹനീയനാമകൻ
നോത്തുരാപ്പുകലരുന്നമേനവൻ
മാത്തു വള്ളുവസമാജവല്ലിയാ_
യെത്തുധാരയിൽ നനച്ചവളർത്തിടും 57
ഇപ്പുതങ്ങളിലെഴിഗഡ്വുടിമ
ക്കിപ്പുകാംപ്പുടവചാർത്തിടും മഹാൻ
അപ്പുമേനവനുമെന്റെ കാവി_
ന്നപ്പുറം കിമപിരേഖയുണ്ടുവോ? 58
പലവിനയധനമിവിധത്തിലൊരാൾ
പുലയസമാജപരിപാലനനായകോകം
പുലരുകതെന്നിലവരിമന്ദ്യഗർ_
ക്കലമഹിതീനലമാസ്കൃതിപാതകം. 59
ധാതാവാരിപതിപീലികാവധിജഗ
ജ്ജാലാന്തരേഷുനിയതം
വാതാകാരമമർന്നിടുന്നസകല
ഭൂതപ്രഭോ! പ്രഭോ!
ഭ്രാതൃത്വംമനുജർക്കുമാറിയിയുമാ
വള്ളോർകൾകാത്തിജഗ_
ന്നാഥാ! കരുണാലയലോകനായക
ഞാനെന്നും പാലിക്കണേ! 60

ശുഭം.

കെ. പി. കറുപ്പൻ.

ആത്മഹത്യ

ആത്മഹത്യ എന്നതു മനുഷ്യലോകത്തിൽ മാത്രം കണ്ടുവരുന്ന ഒരു വിശേഷസംഭവമാകുന്നു. പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന മനോവികാരങ്ങളെ നിയമനം ചെയ്യുന്നതിനു മനസ്സിനു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ശക്തി ഇല്ലാതാകുമ്പോളല്ലാതെ ആത്മഹത്യ സാദ്ധ്യപ്പെടുന്നതല്ല. പക്ഷിമൃഗാദികൾ ജീവിതയുദ്ധത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു വിധത്തിലും ആലോചിക്കാത്തതുകൊണ്ടും അവസ്ഥ അറിയുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഇല്ലാത്തതിനാലും സ്വേച്ഛപോലെ ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനു അവസ്ഥ തീരെ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും, തന്നിമിത്തം ആത്മഹത്യക്കുള്ള പ്രാപ്തിയും മാനസികബുദ്ധിയുടെ വളർച്ചയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വളർച്ചക്കനുസാരമായാണ് മനുഷ്യലോകത്തിൽ മാത്രം കണ്ടുവരുന്ന സ്വബോധമില്ലായ്മയും (ചിത്തഭ്രമം) സംഭവിക്കുന്നത്. ചിത്തഭ്രമവും ആത്മഹത്യയും തമ്മിൽ വളരെ ചേർച്ചയുണ്ട്. മനഃശക്തിയെ അധികരിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു ബുദ്ധിശക്തി മൃഗങ്ങൾക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആത്മഹത്യ മുതലായ വിശേഷസംഭവ

ങ്ങൾ അവയുടെ ഇടയിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല.

ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വളർച്ചയോടുകൂടിയാണ് ആത്മഹത്യ സാദ്ധ്യപ്പെടുന്നത്. പരിഷ്കാരം വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി ആത്മഹത്യയുടെ സംഖ്യയും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഏറാവും പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും സമുദായങ്ങളിലും ആകുന്നു ആത്മഹത്യ ധാരാളം കാണപ്പെടുന്നത്. ആത്മഹത്യയെപ്പറ്റി എച്ച്. മോർസല്ലി (H. Moreselli) എന്ന പണ്ഡിതൻ എഴുതിട്ടുള്ള പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തു കാണുന്ന പരിശോധനാ കണക്കിൽ (statistics) നിന്ന് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിലെ ഏതു രാജ്യത്തും ആത്മഹത്യാകേസ്സുകളുടെ സംഖ്യ ക്രമമായി കൂടി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലാണ് ഇതു അധികം ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നു മാത്രമല്ല അവിടെത്തന്നെയും ഈ കൃത്യം അധികം സംഭവിക്കുന്നത് ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സമുദായത്തിലാണ്. 'മോർസല്ലി' ഇതിലേയ്ക്കു ശരിയായ തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കീട്ടുണ്ട്. എത്രയും പ്രാഥമികമായ വിധത്തിലാണ് ഒരു സമുദായം ജീവിക്കുന്നത്, എത്രയും അപരിഷ്കൃതന്മാരാണ് ആ സമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങൾ, അത്രയും കുറവായിട്ടേ ആ സമുദായത്തിൽ ആത്മഹത്യയും ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. സമുദായം, അഭ്യുന്നതിയെ പ്രാപിക്കുകയും, സാമുദായികവാസം കൂടി കൂടി ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായി വരികയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആത്മഹത്യയുടെ സംഖ്യയും ക്രമേണ കൂടി കൂടി വരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു ദോഷമാണ് ഇത് എന്ന് ആരും ശഠിക്കയില്ല. പ്രാഥമികവും തന്നിമിത്തം പ്രകൃത്യാനുസാരവും ആയ രീതിയിൽനിന്നു ജീവിതസമ്പ്രദായം വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടുവരികയും അകാലമായും അത്യധികമായുമുള്ള മാനസിക പരിശ്രമങ്ങൾ കൂടി കൂടി വരികയും അതിനനുസാരമായ കായികപരിശ്രമങ്ങൾ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും, അളവറ്റ ആഗ്രഹത്തോടും അപരിമിതമായ ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി പണത്തിനും ബഹുമാനത്തിനുംവേണ്ടി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അസാമാന്യപരിശ്രമങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരികയും, അതോടുകൂടി അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ നാശങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും സംഭവിക്കുമ്പോൾ അവയെ നിവാരണം ചെയ്യുകയോ നിയന്ത്രണം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു മനസ്സിനു ശക്തി ഇല്ലാതെ വരികയും, ചെയ്യുമ്പോൾ മനശ്ശക്തിയെ അധികരിച്ചു ബുദ്ധിശക്തിക്കു ക്ഷീണമുണ്ടാകുന്നതിൽ എന്താണ് അത്ഭുതപ്പെടുവാനുള്ളത്. ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ആത്മഹത്യയിൽ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതു വളരെ പരിതാപകരംതന്നെ എങ്കിലും അത്ഭുതജനകമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മേല്പറയപ്പെട്ട സംഗതികൾ പരിഷ്കൃതജനങ്ങളുടെ ബാഹുല്യമുള്ള തലസ്ഥാന പട്ടണങ്ങളിൽ അധികം ശക്തിയോടെ കാണപ്പെടുന്നു; ആ സ്ഥലങ്ങളിൽതന്നെ, ഈ സംഗതികൾ അധികം ബാധിക്കുന്ന കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ, ആത്മഹത്യയും അധികരിച്ചു കാണുന്നു.

നീതിശാസ്ത്രകാരന്മാർ ആത്മഹത്യയെപ്പറ്റി പറവാനുള്ളത് എന്താണെന്ന് ഇനി ആലോചിച്ചു നോക്കാം. ഭയത്തോടുകൂടിയ ഒരു വെറുപ്പാണ് 'മരണ'മെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കാദ്യമായുണ്ടാകുന്ന സ്വാഭാവികവികാരം. കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഒരുത്ത

ൻ മരണാന്തരനെ ഗതിപ്പെടുത്തി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു കലശലായ ഭയവും അസഹനീയമായ വെറുപ്പും തോന്നുന്നു. ആത്മഹത്യ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ അത് അപ്രകൃതവും ഭയങ്കരവും ആയ ഒരു നീചകൃത്യമെന്നു ഉടനെ തോന്നുന്നു. ആത്മഹത്യ ചെയ്യുവന്റെ മൃതശരീരം പള്ളിയ്ക്കകത്തുള്ള ശവപ്പറമ്പിൽ അടക്കം ചെയ്യരുതെന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നടപടിയും, തന്നെത്താൻ ഹിംസിച്ചവന്റെ പ്രേതത്തിനു മുക്തിയില്ലാതെ അത് അന്യർക്കു ദ്രോഹംചെയ്തുകൊണ്ട് അലഞ്ഞുനടക്കുമെന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള വിശ്വാസവും, ആത്മഹത്യയെപ്പററി നമുക്കു പൊതുവിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്ന വെറുപ്പിന്നു മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. പുരാതനന്മാരുടെ ഇടയിലും ആത്മഹത്യ നിന്ദ്യമെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്ക് അനാവശ്യമായി വിഘ്നം വരുത്തുന്നു എന്നുള്ള ന്യായത്തിന്മേൽ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുവന്നു ബഹുമാനപുരസ്സരം സാധാരണ ചെയ്യപ്പെടാറുള്ള ശവദാഹക്രിയ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

പക്ഷെ, ഈ വിഷയത്തിൽ തത്വജ്ഞാനികളുടെ മതം മുൻപ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു പലപ്പോഴും വിപരീതമായിട്ടാകുന്നു. യവനതത്വജ്ഞാനികളിൽ പല വിജ്ഞന്മാരും ആത്മഹത്യയെ നീതീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരിയായ വിലയും കുറിയും ഇല്ലെന്നു തെളിയുകയോ, ദുസ്സഹമെന്നു തോന്നുകയോ ചെയ്താൽ ജീവിതഭാരം താഴെ വെയ്ക്കുക എന്നതു മനുഷ്യർക്കു പ്രത്യേകമുള്ള ഒരു അവകാശവും അധികാരവും ആണെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിലും സാഹിത്യക്കളരിയിലും മാന്യസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പലരും ഈ അവകാശം ന്യായമെന്നു സമ്മതിച്ച്, ആഹ്ലാദപുരസ്സരം അംഗീകരിച്ച്, പൂർണ്ണമനസ്സോടെ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ ആധുനികതത്വജ്ഞാനികളുടെയും പോക്ക് ആകപ്പാടെ ഈ വഴിക്കുതന്നെ അല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ആത്മഹത്യയെപ്പററി താൻ എഴുതീട്ടുള്ള പ്രബന്ധത്തിൽ ഹ്യൂം (Hume) എന്ന വിശ്വവിശ്രുതനായ പണ്ഡിതൻ അത് എപ്പോഴെല്ലാം നീതീകരിക്കപ്പെടാമെന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മനുഷ്യജീവനെ നിശ്ശേഷം ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം ദൈവത്തിനു മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നോ, ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ അധികാരങ്ങളെ അതിലംഘിക്കുന്നതാണെന്നോ, പറയുന്നതിൽ വല്ല വാസ്തവമുണ്ടെങ്കിൽ, തന്നെത്താൻ ഗതിപ്പെടുത്തുന്നതു മാത്രമല്ല, ആത്മരക്ഷ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമങ്ങളുംകൂടി ദൈവേച്ഛയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ളവയും, തന്നിമിത്തം ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരുപോലെ ശിക്ഷാർഹങ്ങളും ആയിരിക്കണം. തന്റെ തലയിൽ വീഴുവാൻ പോകുന്ന ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്നു ജീവനിൽ കൊതിയോടുകൂടി മാറിപ്പോകുന്നതും ഔഷധാദികളിൽകൂടി അശ്രാന്തം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്തത്തിൽനിന്ന് അല്പം ഒരു കത്തികൊണ്ട് കുത്തി പുറത്തുകളയുന്നതുപോലെതന്നെ ശിക്ഷാർഹമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.'

അതുകൊണ്ട്, ഹ്യൂം പറയുന്നതു ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതു പാപകരമാണെങ്കിൽ ആത്മരക്ഷയ്ക്കു ശ്രമിക്കുന്നതും പാപമാണെന്നാണ്. പക്ഷെ, ആത്മരക്ഷയ്ക്കു മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അവന്റെ സ്വാഭാവി

കമായും ആകസ്മികമായും ഉള്ള ഒരു മനോവികാരത്താലാണെന്നും, ആ വികാരം തന്നെ ഒരു പ്രകൃതിനിയമമായതുകൊണ്ട് അതു പാപകരമായിക്കൂടാ എന്നും വാദിക്കാം. എന്നാൽ ആത്മഹത്യക്കാരനും അതിനു ശരിയായ ഉത്തരം പറയുവാനുണ്ട്. തനിക്ക് ഇപ്രകാരം ഒരു മനോവികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ കൂടി തീർച്ചയായും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നും, അതിനാൽ ആത്മരക്ഷയ്ക്കു പകരം ആത്മഹത്യയാകുന്നു തന്നിൽ സ്വാഭാവിക ശക്തിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത് എന്നും, തന്നിമിത്തം തന്നത്താൻ ഏതിരപ്പെടുത്തുന്നതു തന്റെ കാര്യത്തിൽ ഏതുവിധവും പ്രകൃതിനിയമവിരുദ്ധമാകുവാൻ വഴിയില്ലെന്നും അവൻ പറയുന്നു. ആകയാൽ ആത്മഹത്യ ഒരിക്കലും ദൈവേച്ഛയ്ക്കു വിരോധമാകയില്ലെന്നാണ് ഹ്യൂം വാദിക്കുന്നത്.

ആത്മഹത്യ പ്രായേണ സമുദായക്ഷേമത്തിനും, ആത്മക്ഷേമത്തിനും തന്നെയും വിരോധമല്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അന്യർക്ക് യാതൊരുവിധത്തിലും യാതൊരു ഗുണവും ചെയ്യുന്നതിനു പ്രാപ്തനല്ലാത്തവനും, തന്റെ ജീവിതം അന്യർക്ക് മാത്രമല്ല തനിക്കുതന്നെയും ഒരു വെറും ഭാരം മാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവനും, ജീവിതസുഖങ്ങൾ ഒന്നും തനിക്ക് ഇനിമേലിൽ അനുഭാവ്യങ്ങളല്ലെന്നും നേരെമറിച്ച് ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ മരണവേദനയ്ക്കും പരാജയത്തിനും മാത്രമല്ലാതെ താൻ പാത്രമാവാനില്ലെന്നും അനുഭവത്താൽ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളവനും, തന്റെ മരണത്താൽ തനിക്കും തന്റെ സമുദായത്തിനും നന്മയല്ലാതെ അശേഷം ദോഷം ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു തീർച്ചയുള്ളവനും, ആയ ഒരു മനുഷ്യൻ ജീവിതദുഃഖം ആത്മഹത്യകൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് ഒരിക്കലും തെറ്റാകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വിവരമായി വിസ്തരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച്, അപ്രകാരമുള്ള ആത്മഹത്യ ഉചിതവും സമുദായത്തിനു ഗുണകരവും, സമുദായത്തിൽ 'ഇത്തിക്കണ്ണി'കളായും വിഷബീജങ്ങളായും മാത്രം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഇത്തരക്കാർക്ക് അനുകരണീയമായ ഒരു മാതൃകയും ആകുന്നു. ഒരു മാതൃകാരാജ്യത്തെയും സമുദായത്തെയും വിവരിച്ചുംകൊണ്ടു സർ തോമസ് മൂർ(Sir Thomas Moor)എഴുതിട്ടുള്ള 'യുട്ടോപ്പിയാ'(Utopia) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, മാറാത്ത രോഗത്തിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്ന രോഗികളെ ആത്മഹത്യക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു നല്ലതാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതഭാരം ദുസ്സഹമെന്നു തോന്നിയാൽ താഴെ വെച്ചൊഴിയുന്നതിനു, വിശേഷബുദ്ധിയും ആലോചനയും ഉള്ള മനുഷ്യർക്കുകൂടി സമുദായനിയമപ്രകാരം സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതു കഷ്ടമാണെന്നു കാർലൈൽ (Carlyle) ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആത്മത്രാണനം ഒരിക്കലും മുടക്കപ്പെടുവാൻ വയ്യാത്ത ഒരു വിശിഷ്ടകൃത്യവും ആത്മഹത്യ എല്ലായ്പോഴും പ്രകൃതിനിയമവിരോധവും പാപവും ആണെന്നു പറയുവാൻ കാരണം കാണുന്നില്ല. 1756 മുതൽ 1768 വരെ യൂറോപ്പു മുഴുവനുമുണ്ടായിരുന്ന സപ്തവർഷകലഹകാലത്തിൽ (Seven years war) ഒരു പ്രധാന ഭാഗക്കാരനും, പ്രഷ്യാചക്രവർത്തിയും, ധീരനായ യോദ്ധാവും ആയിരുന്ന ഫ്രെഡറിക് (Frederic The Great) എന്ന മഹാനായവൻ ആ യുദ്ധകാലം മുഴുവനും, ആത്മഹത്യ വേണ്ടി

വന്നാൽ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മൂർഖതതലോടുകൂടി ഒരു കുപ്പിയിൽ അല്പം വിഷം എല്ലാ സമയത്തും കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. താൻ എപ്പോഴെങ്കിലും ശത്രുപക്ഷക്കാരാൽ തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ടാൽ തന്നെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു തന്റെ രാജ്യത്തിനു അതുവരെ ഉണ്ടായ സകല ലാഭങ്ങളും വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനു തന്റെ പ്രജകൾ മടിയ്ക്കില്ലെന്നും അപ്പോൾ അതുവരെ ചെയ്ത സകലപരിശ്രമങ്ങളും നിഷ്ഫലങ്ങളാകുമെന്നും, മറ്റും, ആ നാശം കൂടാതെ കഴിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ട ഉടനെ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതിനു ആ രാജ്യകേസരി സജ്ജനായിരുന്നു തന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നു നാടുകടത്തപ്പെട്ടവനും, അടുത്ത നാട്ടുകാരാൽ ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ടവനും ആയ തെമിസ്റ്റോക്ലീസ് (Themistocles)എന്ന അഥേന(Athens) രാജ്യത്തിലെ പൌരൻതന്നെ സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചു പേഴ്സ്യാചക്രവർത്തിയോടു പ്രവൃത്തിച്ചത് എന്താണ്? പേഴ്സ്യാക്കാർ അഥേനാരാജ്യക്കാരോടു യുദ്ധം വേണമെന്നും അതിലേയ്ക്കു വേണ്ട സകല ഗൂഢതന്ത്രങ്ങളും അറിയിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഉപകാരസ്മരണയും സ്വരാജ്യസ്നേഹവും ഒരുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ഉത്തമപൌരൻ വിഷാശനംകൊണ്ടു രണ്ടു പക്ഷക്കാരെയും ദുഷിപ്പിക്കാതെയും തന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ കലപ്പെടുത്താതെയും കഴിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആർ കുറ്റം പറയും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മഹത്യ പാപകരമെന്ന് എങ്ങിനെ വിധിയ്ക്കും? ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളില്ലാതെയും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ തനിയ്ക്കുതന്നെ വെറുപ്പും നിരാശയും തോന്നിയതുകൊണ്ടുമാത്രം ആത്മഹത്യചെയ്യുന്ന ഒരുവന്റെ നിവൃത്തിയും, തീരെ കാതരവും ഒരിയ്ക്കലും ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്തതും ആണെന്നു പറയുവാൻ എനിയ്ക്കു ധൈര്യമില്ല. എന്തോ തനിയ്ക്കു നേരിട്ട ചില തോൽമകളും, ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും, നഷ്ടങ്ങളും സഹിയ്ക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തനല്ലാതെ, കേവലം ഒരു ഭീരുവിനെപ്പോലെ തന്റെ കുഡുംബങ്ങളെ ദാരിദ്ര്യത്തിലും അനാഥാവസ്ഥയിലും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം വിട്ടുകൊണ്ട് ആത്മഹത്യചെയ്യുന്ന ഒരുവനെ നാം നിഷ്കാരുണ്യം കുറ്റപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ മാറാത്ത ചില രോഗങ്ങളാൽ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുന്നവനും, താൻ തനിയ്ക്കും മറ്റുള്ളവർക്കു ഒരുപോലെ വെറും ഭാരം മാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും തന്റെ നാശം രണ്ടുകൂട്ടർക്കും ഒരുപോലെ ഗുണാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു കാരണമാകുമെന്നും പൂർണ്ണബോദ്ധ്യം വന്നിട്ടുള്ളവനും ആയ ഒരുവൻ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതിനു മുതിർന്നാൽ ആ കേസ്സു വിചാരണചെയ്യുന്ന നിഷ്പക്ഷപാതിയായ ജഡ്ജി നിഷ്കാരുണ്യം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നത്. ക്ഷമയോടും ധീരതയോടുംകൂടി കഷ്ടപ്പാടുകൾ സകലവും സഹിയ്ക്കുന്നവൻ വളരെ ബഹുമാനിയൻ എന്നതു നിർവ്വിവാദംതന്നെ. സങ്കടത്തോടും ആപത്തുകളോടും മല്ലിടുന്ന ഒരു ധീരനേയും ധൈര്യവാനായ ഒരു യോദ്ധാവിനെയുംനാം ഒരുപോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിശ്ചഞ്ചലമായ ധീരത കാണിക്കുന്നതു ഒരുത്തന്റെ മുറയല്ല. അതില്ലാത്തവൻ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ഭ്രഷ്ടയില്ലാത്തവനുമല്ല- ധീരനായിരിയ്ക്കുന്നതു വളരെ വിശിഷ്ടവും വിശേഷവും തന്നെ. പക്ഷെ ധീരനല്ലാതിരിയ്ക്കുന്നതു സാധാരണവും മനുഷ്യകവും ആകുന്നു. ഒരുത്തൻ ധീരതയോടും ക്ഷ

യോടും കൂടി ഒരു ഭാഗം വഹിക്കുന്നു. മഹാത്മാർ ഏറ്റെടുത്തുവെച്ച് അക്ഷമനായി, നിസ്സഹായനായി, അധൈര്യവാനായി വീഴുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ നാം ആദരിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, ആത്മഹന്താവിനെ നാം പുച്ഛിക്കുകയോ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മഹാത്മാർ നമ്മുടെ ബഹുമാനത്തിനും ആത്മഹന്താർ നമ്മുടെ സഹതാപത്തിനും പാത്രമാകുന്നു. ആത്മഹത്യ എങ്ങിനെ ആയാലും ആത്മഹത്യതന്നെ. അതുകൊണ്ടു അത് എപ്പോഴും പാപംതന്നെ എന്നുപറയുന്നവരോടു കൂടി ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. കുറ്റപ്പെടുത്തി അപ്രകാരം വിധിക്കുന്നതു സൂക്ഷ്മാവലോകനവിശേഷതയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

ആത്മഹത്യ ഭീരുത്വത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു സാധാരണ പറയപ്പെടാറുണ്ട്. ഭീരുത്വത്താൽ ഉണ്ടായ ആത്മഹത്യകേസ്സുകളും ധാരാളം ഉണ്ട്. ധീരതയോടുകൂടി തടസ്ഥങ്ങളോടുമല്ലിട്ടു, ക്ഷമയോടുകൂടി ഫലപ്രാപ്തിയു കാത്തിരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്ത ഒരുവന് എന്തെങ്കിലും ഒരു ദോഷം നേരിടുന്നു; അയാൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മനശ്ശക്തികൂടി ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതാകുകയും ‘മരണമല്ലാതെ’ യാതൊരു മോചനമാർഗ്ഗവുമില്ലെന്നു എങ്ങിനെയോ ഒരു വിശ്വാസം വരികയും ചെയ്യുന്നു; അവസാനം അയാൾ ആത്മഹത്യയിൽ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു. ധീരരും ക്ഷമാബലമുള്ളവരും ആയ മഹാത്മാർ ഇതേ സന്ദർഭത്തിൽതന്നെ സകലപ്രതിബന്ധങ്ങളോടും പൊരുതുജയിക്കുകയും ഒരു പുതിയ ജീവിതം വളരെ ആശയോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ പുത്രികളുടെ പണം മുഴുവൻ അനാവശ്യമായി ചിലവുചെയ്തു പാപ്പരായി വെടിവെച്ചുമരിക്കുന്ന ഉണ്ടികക്കാരൻ ഭീരുവും അയാളുടെ കൃത്യം തീർച്ചയായും വളരെനീചവും ആകുന്നു. എന്നാൽ “തെമിസ്റ്റോക്ലീസ്സി”നെപ്പോലെ അസാധാരണമായി ആലോചിച്ചു, ആവശ്യമെന്നുറച്ചു മാനത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നവനെ ഭീരുവെന്നുപറയുവാനും അയാളുടെ കൃത്യം നീചമെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാനും വളരെ സൂക്ഷിക്കണം. സങ്കടത്തിൽനിന്നും സന്താപത്തിൽനിന്നും വിമുക്തനാകുന്നതിന് ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നവന്റെ ഉദ്ദേശം അവനു സാധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയുമ്പോൾ, ആത്മാവ്, മരണാനന്തരമുള്ള ഗതി, മുതലായ പലവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടും അതിലേക്ക തല്ക്കാലം ഒരുക്കമില്ലാത്തതിനാലും ആ ചോദ്യം ഇവിടെ എടുക്കുന്നില്ല.

കാര്യസ്ഥിതി ഇങ്ങിനെ ഒക്കെ ആണെങ്കിലും ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നത് ഏറ്റവും തെറ്റുതന്നെയാണ്. സാധാരണ ഒരുവൻ ആത്മഹത്യചെയ്യുമ്പോൾ താൻതന്നെ തന്റെ ജീവിതത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ശിക്ഷാർഹവും ദോഷസമ്പൂർണ്ണമെന്നു വിധിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പരമ്പരയായി അനുസരിച്ചുപോരുന്ന സദാചാരനിയമങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഉടനടി ചാടിയും മറ്റും ആത്മഹത്യചെയ്യുന്ന കേസ്സുകൾ വേറെ ഒരുതരത്തിൽ തന്നെപെടുന്നു. ഈ വക ആത്മഹത്യകൾ മിക്കതും മനസ്സില്ലാതെയും, നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാലും പരപ്രേരണയാലും മാത്രം ഉണ്ടാ

ഷിട്ടുള്ളവരും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഈ വക കേസ്സുകൾ ആത്മഹത്യക്കേസ്സുകൾക്കു പകരം കലപാതകക്കേസ്സുകൾ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും ആത്മഹത്യ നീചമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ നീചമായ ഒരു അന്ത്യമാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ അതു വിശിഷ്ടമായ ജീവിതത്തിന്റെ നീചമായ അന്ത്യമായും വരാം. അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ ആത്മഹത്യ വിശിഷ്ടമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ വിശിഷ്ടമായ ഒരു അന്ത്യവും ആകാറുണ്ട്. അധികഭാഗവും അത് നീചമായ ഒരു ജീവന്റെ നീചമായ അവസാനം തന്നെ ആകുന്നു.

ആത്മഹത്യയുടെ ഒരു കണക്കെടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അതിന്നുള്ള കാരണങ്ങളെപ്പററിയും അല്പം ചിലതെല്ലാം ധരിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നതാണ്. നൂറിന്നുമുപ്പത്തഞ്ചുവീതം കേസ്സുകളിൽ ആത്മഹത്യക്കു കാരണം ചിത്തഭ്രമമാകുന്നു. അസഹ്യമായ രോഗപീഡ, ജീവിതത്തിലുള്ള നിരാശ, മദ്യപാനം മുതലായ ദുശ്ശീലങ്ങൾ, കുഡുംബവഴക്കിൽനിന്നും മററും ഉണ്ടാകുന്ന മനോവ്യസനം, അപമാനം, ശിക്ഷ മുതലായവയാണ് പിന്നീട് ഗണനീയങ്ങളായിക്കാണപ്പെടുന്നത്. 'കാമനിമിത്തം' ഉണ്ടാകുന്ന വഴക്കുകൾ മൂന്നാമതായിവരുന്നു. സാധാരണയായി മനസ്സ്, ശരീരം, സമ്പത്ത്, സമുദായബന്ധം, ഈവക സംഗതികളിൽ ഒന്നിൽ അധികം ഇനത്തിൽ, പലപ്പോഴും എല്ലാററിലും, വൈകല്യം വന്നിട്ടുള്ളവരാണ് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. മദ്യപാനംമുതലായ ദുശ്ശീലങ്ങൾ ആത്മഹത്യയെക്കാൾ അധികം കലപാതകത്തിന്നാണ് കാരണമുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിലും, മദ്യപാനികളായ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ കാണപ്പെടുന്ന നീചസ്വഭാവങ്ങൾ സന്താനങ്ങളിൽക്കൂടി പകൎന്നുകാണുന്നതു സാധാരണയാകുന്നു. മദ്യപാനം ഒരു മനുഷ്യന്റെ മാനസികവും ദൈഹികവും ആയ ശക്തികളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. അതു തലച്ചോറിനെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുകയും ശരീരപീഡയും ജീവിതത്തോടു ഒരു വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു സമ്പത്തിന്നു ശത്രുവും, ഭവനസുഖത്തിന്നു കോടാലിയും, അടിപിടി, കലപാതകം മുതലായ കേസ്സുകൾക്ക് കാരണവും ആകുന്നു. അതു പലപ്പോഴും വ്യസനത്തിന്നും അപമാനത്തിന്നും ദേഹനാശത്തിന്നും വഴിയാകുന്നു. മദ്യപാനം സകലമനുഷ്യരും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അധികം ആത്മഹത്യക്കേസ്സുകൾ ഉണ്ടാകുന്ന സമുദായത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും എന്തെങ്കിലും കാതലായ ഒരു തരക്കേടുണ്ടെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. എങ്കിലും ഈ ഒരു ഒററ സംഗതിമാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രാജ്യങ്ങളേയും സമുദായങ്ങളേയും സാരങ്ങളും നിസ്സാരങ്ങളും ആയി തരംതിരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കയില്ല.

ആത്മഹത്യ നരകമായിക്കഴിച്ച ഒരു ജീവിതത്തിന്ന് തെളിവാകുന്നു. അത് അനാദരണീയമായ തെളിവല്ലെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. ആത്മഹത്യ ഒരു പുതിയജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കമാകുന്നു. പക്ഷെ, ആ പുതിയജീവിതം തുടങ്ങുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതെ താൻ മരിക്കുന്നു എന്ന് ആത്മഹത്യക്കാരൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. എങ്കിലും, താൻതന്നെ ബാഹ്യമായ പ്രേരണയില്ലാതെ മരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, തന്റെ ജന്മത്തെ പററി തനിക്കുതന്നെ വ്യസനവും പുച്ഛവും ഉണ്ടെന്നും, നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ

താൻ ജീവിച്ചിരുന്നു ഒരു പുതിയ ജീവിതം തുടങ്ങുമായിരുന്നു എന്നും, അതിന്നു തീരെ അപ്രാപ്യനായതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ നീചകൃത്യം ചെയ്യുന്നു എന്നും, ഈ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ മനസ്സു തീരെ ദുർണ്ണയമായിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചതന്നെ. അപ്രകാരമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വ്യസനത്തിന്നും പശ്ചാത്താപത്തിന്നും എടയില്ലല്ലൊ. തങ്ങളിൽതന്നെ കാണപ്പെടുന്ന നാശകരങ്ങളായ നികൃഷ്ടവികാരങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലാത്തവരും, തങ്ങളുടെ ചുറ്റുമുള്ളവരിൽ കാണപ്പെടുന്ന അസഹനീയങ്ങളായ സ്വഭാവചാപല്യങ്ങളോടു മല്ലിടുന്നതിന്ന് ശേഷിയില്ലാത്തവരും, അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ പോലും വീണുപോകുന്നതു ദോഷകരമാണെന്നു ബോധമുണ്ടെങ്കിലും, ജീവനോടുകൂടി ഇരുന്നാൽ അപ്രകാരം വീഴാതിരിക്കുമെന്നതിന് അവശ്യം വേണ്ടുന്നതായ മനശ്ശക്തി ഇല്ലെന്നു അറിവുള്ളവരും ആയ സാധുക്കളാണ് അധികവും ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. തീരെ നികൃഷ്ടന്മാരും, കുടിലന്മാരും, ദുശ്ശീലങ്ങൾക്കുമാത്രം പാത്രവാന്മാരും ഗുണാംശം തീരെ ഇല്ലാത്തവരും ആയ ദുഷ്ടന്മാർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ആത്മഹത്യയാൽ ജീവിതനാശം വരുത്തുന്ന സാധുക്കളോടുകൂടി നാം സഹതപിക്കയും അപ്രകാരമുള്ള സാധുതകൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന്നു വേണ്ടി ശ്രമിക്കയും ആകുന്നു അവശ്യം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്.

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധം

പൃഥ്വാണപ്രൌഢവിദ്യോക്തകിരണാരമൽ
കാലകാലാഹലേസ്സിൽ
പ്രായേകാന്താകചാന്തപ്രണയസമുചിത
കപ്പുമിട കാപ്പുകാരെന്ധ
ആയാസംപൂണ്ടു കാറും വെയിലുമുടലിലേ
റ്റനപാഥംതേനൃത്യാ
കായക്ലേശംനിതാന്തം കലയസിഫലമെ
ന്തൊന്നു ചിന്തിച്ചതെല്ലാം.
നാലല്ലോകേൾപുരുഷാർത്ഥംജഗതിതനളതാം
മോക്ഷമാസ്പൂംപരോക്ഷം (ധ
ചാരവെച്ചേച്ചുണ്ണമോക്ഷത്തവന്നുപതിക്കൾ
മ്മാത്മലത്തൈന്ന്യപ്രയാസം
കാലംപൂന്നാമതിന്നിങ്ങുചിതമിതുമന_
സ്സാംഗനാമന്നാരോഗം

മീലിക്കനിന്നെമോഹിച്ചുതികിലുപഗതാ
കാപിദിവ്യാംഗനാതാൻ.
ഉദ്ഭൂതോത്സാവയംവാസവനുതപലത
ങ്ങിങ്ങിനെനാകവേശ്യാ
സ്സർവ്വസ്വാം ചിത്തസമ്മോഹനമയിവിഹിതം
ധന്യകന്യാളശീനാം
ഉർവ്വശ്യാംസൈന്യലക്ഷ്യാംഗതമതിരബലാ
താനുമംബാദിധാനാ
നിർവ്യാജാകൃതനമകാമരനപതവശാ
സർവ്വതന്ത്രാംപ്രപന്നാ. (മോം
എന്നാലിതാംപരിഗ്രഹാണംഗുണാംബുധേ_
നിന്നാണികൃതമെന്നാമധീനാലോക
നന്ദനനിനിന്നെമോഹിച്ചുമരിച്ചുനിന്നാൾ
മുന്നം പുത്രവസ്വൃശിയെന്നപോലെ.

ത്തനമൂർത്തിതിരംഭ-
വാകൃഷ്ണ ഫാനസകതാഃ
ണ്ണകചപ്സമാധാ-
വർദ്ധമാനിതാഭഃ
മനസിവിഗതഖേദം
ശ്രോത്രങ്ങളെതേന
ജനായതിവരസ്സരേ-
സ്സുകതിമുദ്രാവികാരം.
മുഖാമ്പിനെയണമന്ദമ്പല്ലവസ്ത്ര
പാണിരാഗയോസരം
പ്രത്യംഗംകേയപുംശവസ്ത്രസുമപി
ചേർത്തുതലോടിടിനാം
ചിത്രം ചിത്രമുരാരോജപുലം
നെപ്രായമപ്രായമാ-
യെല്ലാം ചിത്തവികാരമേപ്പുനിത-
നന്ദനായിതന്ത്രാന്തരേ.
ശകതിംജില്ല സ്സമാധേതിശയമഹതിം
കണ്ടാൽകൊണ്ടൊരു
വിത്രസ്സാംശാപചരംകാതരളിതമതിപിൻ-
വാങ്ങിനിന്നാകലാംഗി
സദ്ധീചീമിഴ്ച്ചൂമിസ്സഹതൊഴ്ത്തുപു-
പ്പെട്ടപായ്പെ വനന്തരാ
മത്താരംദേവരാജംവിരവൊട്ടതിയവു-
ളളത്തിലാറിവിശേഷം.
അനന്തരംദിവി ചരസാപ്പ്ളൊ മരം
മന്നതെളിഞ്ഞനിമിഷംവി ചിന്തയൻ
ഷ്ണന്തകജരദേവനിസ്സംശക്തി-
സ്സപനന്ദനാഗ്രളമമന്ദമാപ്പ്രവാൻ
വൃാപ്പൃതത്രവിളതിനിളനിയ-
ല്ലാകംമഹേശമണ്ഡലി
ദിപ്പായാംപ്രസന്നപുരോളവിവിക്ത-
ല്ലാദമാസമാധേസ്സദാ
നേത്രംചൊവൃത്താന്തന്നാക്കമുവിൽകണ്ടാ-
നാസടമേൽക്കമേ-

ലാത്താമാന്ദ്രപരിശ്രമേണകമപി
പ്രാപ്പംജരൽപ്രാഭമണം.
മോദാദിന്ദ്രസ്സമഗ്രമഹിമപെരിയവേ-
ത്രാസനാംകൈകവെടിഞ്ഞ-
ജാസിനംസ്ഥലണ്ഡിലേകേവലമണിനായ-
വാഴ്ത്തുംസാഷ്ടാംഗി (നൊ
ചോദേശംവിപ്രന്മാർകമപിബന്ധത്ത
താങ്ങ്മയംപേത്രലേഖം
നായമാതപ്രാസ്സരാണാംനിജതനായകരെ
ഫാഫാതാസ്സിതൃപാദിൽ.
അനന്തരംമേല്പ്പുമലേവളതമറിയസം-
ഭ്രാന്തികമ്പാനകമ്പാ-
പിന്താസന്താനാഗദാനിതമതിസഹസാ
പാത്രലേഖംകരാഭ്യാം
വന്ദിപ്പാമായമുദ്രാനിചുമ്പടവിമു
കതിംസ്ഥണ്ഡലാമധ്യാനൊ
ധന്യാനാംമൌലിരത്നസ്സിർവിലിഖിതമപി-
വാചയാമാസധീമാൻ. (ഭം
(ഗദ്യം) സ്വസ്തിശ്രീമദകളങ്കപൃഥ്വം ശ്ചമന്താമണിപ്രകാണ്ഡായ കാണ്ഡകോദ ണ്ഡമണ്ഡിതളജദണ്ഡായ കമമഹാരാജാ യ രാജരാജവിജയകണ്ഠാകതന്നാഗ്രവിട്ടു സംപേതായേ ജംമദേചമിനന്ദനായ കാന്താ രോസസംഹകൃതാ ബുദ്ധ്യതാസ്സമദ്ധ്യുദ്ധ സംവിമാഗീ പുരോഹിതോ ധൌമ്യോ വി ജ്ഞാപയതേ ചൈതാടവീസീമനിശ്രാവ ണമാസി ബദ്ധപക്ഷചതുർദ്ദശിനിശിപ്രവ ൎത്തമാനായാം ശേഷേടികായാം വൈദി യോഗഹിനസതാ സന്ധിപ്പിതസന്താമാ ത്രാന്ത്യധിപ്പിമാദിംശേത്രുമസ്സഹജാൻ പാ ബോലീമപിവിദ്രാനോചഷീ കൃതനായകേത നസ്സലോനാഗത്യ ഭീഷണജയവോ ഖണ്ഡ ഖരിതമഹിതമലോനാഗപുരിംപ്രത്യാസസാ ദ മയാപൃനരളവെത്തിനാപ്തതാന്തമ്പല ഭൃതകൈത്രവതമിതമാഗത്യ ദുഃഖാതിരാ

പരവശേനാളുതാനാംതേഷാമേകഃ ശ്വപ ദേഹി
കീലക്രിയാം നിവൃത്ത്യൂഢഗ്രാഹീതശേഷകൃത്യ
ക്ഷണോലക്ഷ്മീവല്ലഭേവേദിതും ദ്വാരവ
തീം പ്രതി കമപിതാപസം സന്ദിശ്യാക്ഷിപ്ര
മേവ മൽപിതൃഷ്വസ്രേയഃ പാണ്ഡവഃ പ്രേഷി
തഃ തദവശ്യമേഷാമാദ്യേന താരിതമാഗ
ന്തവ്യം പാലനീയാശ്ച നിരാലംബനാഃ ക
ഷ്ടതരാഃ പ്രതിവിധേയാഃ ഗ്രാഹ്യതാം ച
മയാലംബിതാ ശേഷകൃത്യവ്രതചര്യേതി ശ്രു
താദേവ പ്രമാണം.

മാതുലേയനരസ്ഥാനകപേഴ്പുവർ
താൻകൊടുത്തോരലോഖം
വായിച്ചപ്പുതരഷ്ട്രതനയ സമാ-
ത്രയധിരാനനാതര
ആയ നരാപ്പുണെഴുന്നിറ്റിങ്ങിലകല-
യോറികരോപാത്ത ഭാണ-
സ്സൂറയംവിരോമലോഷുഖരോനിഭഗം-
കിരവാചാകിടിടി.
കിട്ട്രാനാപാലിച്ചരിശ്ശേഷാനിഷ്ഠന്ദശം
കരുമ്പോകൊണ്ടുവെടി.
പ്രമ സംകർമ്മമെതിൽതടയത്തുവിനാ-
വേമനാമൂസാദരണം
ഭുതം പരതന്ത്ര്യനാമസാമ്യം ചരിതമിതുത-
മഗ്രജാകൃത്യാമദാ ഥ്യാ (ലോ-
നിത്യം ഗാന്ധാരികപ്രസൂതരജ നവിധ-;
ന്തരായംചൊല്ലാൽ,
ഞാനലോകനാഥപ്പിസ്വരവഹതിമർ
മലകലോത്രലോകം
മന്ദിരക്കിടകലാത്താലൊരവനമിയലാ-
ല്പുവാർത്താദൃവിട്ടും
ഇന്നാക്കാലകൃത്യാപുനരുസഹസാ
സംഭവിച്ചിടിലെന്നും
തന്നോതാവീണ്ടകൊൾവാനലമതി
ദ്ദ്വാരണാരവാടിതല്ലാം. (ന്ന-

സത്വ്യലക്ഷ്മീസഹായമേനസതിവരയോ
നാല്പായനാളുമോത്തു-
ലിക്കർമ്മംകോൾ തഥാപിപ്രഥിതഗുരഗിരാ
വിശേഷസിച്ചിനതന്നൊ
നിഗ്ഗത്യാശേഷലോകങ്ങളിലതിലതിലാ-
രാതതാൻഭ്രാതൃവർഗ്ഗാ-
നക്ഷീണാൻകൂട്ടിയുംകൊണ്ടഴകിനൊടുവര
നങ്ങുവഗാലസൈതാൻ.
ഇതനാവിന്ദ്യന്മഭ്രേയ്യാവിരവിനൊടഥവാ
രാവനാശകതിയെക്കാ-
ണ്ടെന്നാപ്പുവാശ്രൂരചരിതാമനിവിമല
സ്യോജലവിശ്രലല്ലാം (ത-
സാദിപ്പോഭ്രമയോഗംഗനിഷിലൂടലൊട്ടു
ടേങ്ങനാമൃതാകി.
വ്യാസൃയാതാകല്പയമർപ്പിതുവികല്പാ
തയപ്പിണനാപ്രസാദം.
ഇതി ചരിതത്രയസുതസ്യവാദിം
പൈട്ടസ്വച സ്പൃശ്യാതകമഠ്യാതമാ
ന്ദമഷ്ട്രസ്യഭീനസ്യോയമദാദേവം
പ്രത്യൂഷകസ്യാദത്തോപഹാലം.
ശോകാന്ധനാംതദാനീം നമസിദ്ധിദിഷദാ
പ്രസൂതേഥാനിനാദേ
വേഗാൽപായോത്ഭമായഥനിസ്വരവച്ച
ശക്രുവതിസുതാണാം
ഇസകിസ്കെചകോലാസഹസഹിതിസഹ-
ചെന്നണതാതമപത്ര്യാ (സാ
സാകംമഷ്ടാദ്രുവഷീനിജസുതമമഥഗാ-
ഢംപിടിച്ചാലിലംഗം.
എന്തേവത്സ! ശത്രുൻജാദിഭിവലോകേ
ശേട്ടേപ്രസാദാച്ചിതേനിവണ്ണം
സംരോവ്യതസ്യാപദിദേശകണ്ഠം
ജംഭോൽപത്ഭ്യോക്ഷമന്ത്രസാരം.
ക്ഷീൽ ന്യാസ്ത്രയസന്തുഷ്ടിയോടണ്യുതം-
തശ്ചിതദേവരാജ

ജൈത്രശ്രീകല്പസിദ്ധികരണമരസമം
കല്പയന്നൽഉതാരമാ
പ്രോത്സാഹീ പാവനോസ്പദാവിധിയിലെ-
ണ്ണുാപതേന്ദ്രകീലേ (പ-
സാദപീഠകൈലാസയാത്രാംകലിതമ ചി-
കൊണ്ടിരന്നുകിരീടി. (കവി-

കൈലാസയാത്രാപ്രബന്ധമാകിനാതാ-
ണ്ണുനിയമമന്യാദപി വിധാമിയേതി
ഭൂഷായതാംസ്മൃതിഗൃഹീന്ദ്രസൂനോ-
രേഷാ ചരിത്രസ്മൃതിതോമാലാ.

സമാപ്തം.

पिकसन्देशे

(द्वितीयसर्गः)

लोलाक्षीणां सदनशिखरोत्संगगानां मुखानि
 स्वर्गात् पश्यन्निव किल विधुः पञ्चबाणावलीढः ।
प्राप्तोर्भूमिं लुठति नियतं स्वानु बिम्बापदेशान्
 सन्माणिक्यप्रघटितशिलाकुट्टिमेषु प्रलभ्रः ॥ ८ ॥

यस्मिन्नित्यं मधुरवचनैः पञ्जरान्तश्शुकाना
 केकारावैः भवनशिखिनां सारसानां निनादैः ।
शिञ्जच्छिञ्जच्चरणसुदृशां नूपुरक्वाणजालै-
 र्व्यर्थैवास्ते ह्युषसि रचिताऽव्यक्त मांगल्यगीतिः ॥ ९ ॥

रोलंबाळीं चिकुरनिकुरे पद्मशोभां च वक्त्रे
 श्वासे वातानधरमृदुले पल्लवं कन्धरायाम् ।
कंबुं कोकं स्तनकलशयोरूरुयुग्मेचनाळं
 बाहुद्वय्यां किल बिसलतां पद्मिनीयंति बालाः ॥ १० ॥

भ्रूवल्लीभ्यां धनुरलकजैर्ज्यांसुमास्त्राण्युपाङ्गै-
 रम्यालापैः परभृतकुलं श्रोणिभारेण यानम् ।
वापीं नाभ्या कुसुमधनुषि प्लुष्टदेहे शिवेन
 स्वान्यस्यैता नगरवनिता यत्र नूनं ह्यहार्षुः ॥ १० ॥

यस्मिन् साक्षाद्विजितकमलेभ्योऽङ्गनानां मुखेभ्यो-
 रूपेभेदं प्रियसहचरस्याप्यनुद्वीक्ष्य बाला ।
रोहिण्येनं निजपतिममीभ्यो विशिष्येव बोद्धुं
 मध्ये चिह्नं किमपि विदधे वक्षसश्शीतरश्मेः ॥ ११ ॥

यस्मिन् वीथीरनुविचरतां कामिनां कामदानां
कामस्यापि प्रकृतितरला वीक्ष्य शारीरकान्तीः ।
जाताशङ्कैर्विधिहरिशिवैरप्यहो यत्प्रियास्वां
आधीयन्ते स्वतनुषु सतीनां धुरि श्लाघनीयाः ॥ १२ ॥

यत्स्त्रीणां लुलितलुलितैराननैर्निर्जितानि
प्रायः पद्मान्यतिशिशिरिते कण्ठदघ्ने तटाके ।
इष्टावाप्त्यै प्रतिदिनमहो संतपंते तपांसि
न्याय्यं लोके परपरिभवं कोहि मानी क्षमेत ॥ १३ ॥

रात्रौ यत्र प्रियसहचरेणान्वितो मुग्धलोकः
शय्योत्थायं स्खलितगमनः प्रातरुत्थाय वेगात् ।
प्रागुद्बुद्धान् गृहगुरुजनान् वीक्ष्यसंजातलज्जैः
शय्यागेहान्नसरति बहिर्नोपि चास्ते गृहान्तः ॥ १४ ॥

यस्मिन् कश्चिन् शयनसदनेष्वागतेषु प्रियेषु
स्वैरालापान् प्रणयमधुरान् संप्रवृत्तेषु बालाः ।
नो भाषन्ते श्रवणविषयं नापि तूष्णीं भवन्ति
स्पन्दत्स्वेदोत्पुलकितकचास्संलिखन्त्येव भूमिम् ॥ १५ ॥

इष्टान् कामान् बहु वितरितुं यत्र सेवानतानां-
मास्ते विष्णुः करिपतिपुरीनाथ इत्यूढकीर्तिः ।
शंकाक्रान्ता चपलहृदयं वीक्ष्य यं गोपवेषे
वक्षोभागे नियतनिलया वर्तते वास्यलक्ष्मीः ॥ १६ ॥

तत्र स्वच्छस्फटिकनिकरः श्लक्ष्णमाणिक्यवेदि-
द्वय्याजुष्टं मरतकमयप्रौढसोपानमार्गम् ।
सौधे तुङ्गप्रचुरकनकाश्लिष्टभित्तिप्रगल्भं
यद्वेश्माग्रे करिपतिपुरे लक्ष्यते तत्प्रियायाः ॥ १७ ॥

क्रमशः

को. र. रंगाचार्यः

അദ്ധ്യായം ൨

---

1. നാട്ടുമലയന്മാർ.

2. കൊങ്ങമലയന്മാർ.

മൂലവൃത്തം.

മലയന്മാർ കൊച്ചിക്കാടുകളിൽ നിവസിച്ചുവരുന്ന മറെറാരു കാട്ടുജാതിയാണ്. അവർ 1. നാട്ടുമലയന്മാർ 2. കൊങ്ങമലയന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ മലസർ എന്നു രണ്ടു തരക്കാരായിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ നാട്ടുമലയന്മാർ പക്ഷെ കാട്ടിലെ ആദ്യനിവാസികളും കൊങ്ങമലയന്മാർ കോയമ്പത്തൂർ മലകളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട് ഇവിടത്തെ കാടുകളിൽവന്നു താമസിപ്പാൻ തുടങ്ങിയവരുമാണ്. ഈ രണ്ടു കാട്ടുജാതികളുടെയും ആചാരനടവടിസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. മലയന്മാർ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം 'മലയിൽ പാർക്കുന്നവർ' എന്നാണ്. ഈ പേർ 'മലകയറുക' (മല+കയറുക) അല്ലെങ്കിൽ 'മലയേറുക' (മല+ഏറുക) എന്ന പദങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായിയെന്നാണ് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുക. എന്നാൽ അതു തീരെ ശരിയാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വയ്യ. മേൽജാതിക്കാർ ഇവരെപ്പററി ഉറപ്പായും പറയുന്നത് ഇവരും കാടന്മാരും ഒരു വംശക്കാർ തന്നെയാണെന്നും, മലയന്മാർ പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തു മലയാളത്തിനടുത്തും കാടന്മാർ കിഴക്കെ ഭാഗത്തു കോയമ്പത്തൂരിനടുത്തും പാർക്കുന്നു എന്ന വ്യത്യാസം മാത്രമെയുള്ളൂ എന്നുമാണ്. സ്വഭാവംകൊണ്ട് അടിമപ്രകൃതികളായ പുലയന്മാരിൽ നിന്നും ഇവർ തീരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവരാണ്. നാട്ടിലെ ഹിന്തുക്കളിൽനിന്നും ദൂരിയിൽ പൊക്കത്തിൽ പാർത്തുവരുന്നപോലെ തന്നെ സാമുദായികനിലയിൽ താഴ്ന്നിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ഇവൎക്കു ഹിന്തുക്കളുടെ സ്വഭാവവും ആദിമനിവാസികളുടെ സ്വഭാവവും രണ്ടിൽ നിന്നും കലൎന്നു കിട്ടീട്ടുണ്ട്. ഇവർ 'കാട്ടുനീചന്മാർ' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുവരികയും കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ മച്ചാട്ട പാലപ്പിള്ളി പാറവട്ടാനി എന്ന മലകളിൽ കാണപ്പെട്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇവർ തമിഴും മലയാളവും കൂടികലൎന്ന ഒരു വക പ്രത്യേക ഭാഷയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. അവർ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ നാട്ടിലുള്ളവൎക്കു യാതൊന്നും മനസ്സിലാവില്ല. കാരണം അവരുടെ ദ്രുതവും അസ്പഷ്ടവുമായ ഉച്ചാരണത്താൽ പുറപ്പെടുന്ന അപശബ്ദം മാത്രമാണ്. ഭാഷ എന്ന ഏകമാൎഗ്ഗത്താൽ മാത്രമല്ല ഒരുവന്റെ മനോഗതം മറെറാരുവനെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അവൎക്കു ഭാഷയിൽ വലിയ സ്വാധീനവുമില്ല. ഭാഷ കൊണ്ടു തീരാവാത്തതു കയ്യും കലാശവും കാട്ടിയാണ് പൂൎത്തിപ്പെടുത്തുക. ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനൊ അല്ലെങ്കിൽ മേൽജാതിക്കാരിൽ ആരെങ്കിലുമൊ ചെന്ന് എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ, നിഷേധമറുപടി പറയുന്നതുകൊണ്ടു ദേഷ്യപ്പെട്ടെങ്കിലൊ എന്നു കരുതി, സാധാരണയായി തലയും കുലുക്കികൊണ്ടു 'ഉവ്വ്' 'ശരി' എന്നു മാത്രം മറുപടി പറയും. തലയൊക്കി കുറുങ്ങനെ കുലുക്കിയാൽ അതു നിഷേധം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

1. നാട്ടുമലയന്മാർ.

ഉല്പത്തിയും ഐതിഹ്യവും.

നാട്ടുമലയന്മാരോട് അവരുടെ ഉൽപത്തിയെപ്പററി ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവർ വനത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തിരുന്ന അൎജ്ജുനന്നു പാശുപതാസ്ത്രം കൊടുക്കുന്നതിലെക്കു

കിരാതനും കിരാതിയുമായിരുന്ന ശിവന്റെയും പാർവ്വതിയുടെയും വംശജന്മാരാണെന്നാണ് മറുവടി പറഞ്ഞത്. ശ്രീരാമന്റെ വനവാസകാലത്തു ലക്ഷ്മണനാൽ മൂക്കുംമുലയും ഛേദിക്കപ്പെട്ട ശൂർപ്പണഖയുടെ സന്താനങ്ങളാണ് സ്ത്രീകൾ എന്നും ചിലർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഈ കഥ പാലപ്പിള്ളി മലയിലെ ചില മലയന്മാർ പറഞ്ഞതാണ്. അവർ വളരെക്കാലം മുമ്പ് നായന്മാരായിരുന്നുവെന്നും, ചില പെണ്ണുങ്ങൾ കീഴ്ജാതിക്കാരായി സംസർഗ്ഗം ചെയ്ത നിമിത്തം ഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ച് കാട്ടിലേക്കയക്കപ്പെടുകയാൽ അവരിൽനിന്നും ഉണ്ടായ സന്താനങ്ങളാണെന്നും അവരിൽ ചിലർ പറയുന്നു. അവരുടെ കല്യാണം ശവസംസ്കാരം മുതലായ ക്രിയകളുടെ സമ്പ്രദായം നായന്മാരുടേതുപോലെയാണ്. അവർ മലനായന്മാരെന്നു തന്നത്താൻ വിളിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പലതരം ഉൽപത്തികളുടെ വാസ്തവം എന്തായിരുന്നാലും അവർ കാട്ടിലെ ആദ്യനിവാസികളാണെന്ന് ഈ കഥകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

വാസസ്ഥലം.

മുളകൊണ്ട് പണിതും ഇലകൊണ്ട് മേൽപ്പുര മേഞ്ഞും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന കാടന്മാരുടെ മാടങ്ങളെപ്പോലെ ബലഹീനമായവതന്നെയാണ് മലയന്മാരുടെ മാടങ്ങളും. എന്നാൽ മൃഗങ്ങളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട് കഴിഞ്ഞുപാർക്കുന്നതിലേക്ക് ചില കാടുകളിലെ മാടങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കും. അവിടെ ഇല്ലിപ്പട്ടികകൾ ഏതാണ്ട് മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു നിരപ്പായി വെട്ടി അതിന്റെ മുകളിലാണ് മാടങ്ങൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നത്. നിരപ്പിൽ വെട്ടിയ ഈ മുളംകുറ്റികളുടെ മീതെ പലകനിരത്തി, അതിന്റെ മീതെ ചളികൊണ്ട് തിണ്ണയുണ്ടാക്കി, നാലുപുറവും പലകകൾ പഴുതില്ലാതെ അടുത്തടുത്തു വെച്ചു ചുമരുകളും ഉണ്ടാക്കി, വാതിലുകളും വെച്ചു മേൽപ്പുര കെട്ടുന്നു. ഇതിലേക്കു കയറിപ്പോകുവാനും ഇറങ്ങിവരുവാനുമുള്ള മാർഗ്ഗം പട്ടിയിന്റെ പുറത്തുള്ള മുളകളിൽ ഒന്നിൽ ചെറുകമ്പുകൾ ആണികളിട്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഏണിയാണ്. മാടത്തിൽ ബലമുള്ള വില്ലുകളും ഇരിമ്പുകൊണ്ട് പരന്ന മൂർച്ചയുള്ള മുനകളോടുകൂടിയ അമ്പുകളും സദാ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. എന്തെങ്കിലും മൃഗങ്ങൾ ശല്യത്തിനെത്തിയാൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിലേക്കായി അമ്പുകളിൽ ചിലവ പഴുക്കുവാൻ തീയിലും ഇട്ടിരിക്കും. തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ കാട്ടുനിവാസികളുടെ ഗൃഹങ്ങൾ വൃക്ഷങ്ങളുടെ മുകളിൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നാണ് പറയുക. തങ്ങളുടെ സഹവാസികളായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്നായി കൊച്ചിയിലെ കാട്ടുവാസികളും പലപ്പോഴും അവരുടെ കുടിലുകൾ വൃക്ഷങ്ങളുടെ മുകളിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർ ഈ പറഞ്ഞതിന്നു വ്യത്യസ്തരല്ല.

മലയന്മാർ സ്ഥിരതയില്ലാതെ ദിക്കു മാറി താമസിക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരാണ്. അവർ പലപ്പോഴും ആൾക്കൂട്ടത്തിന്നിടയിൽ കാരൊ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പോകേണ്ടിവരും. എന്നാലും അവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുവാൻ അവരെ യാതൊന്നും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയില്ല. പലപ്പോഴും അവരുടെ അരയിൽ ഒരു കത്തിയും കയ്യിൽ ഒരു വടിയൊ കന്തമൊ ചിലപ്പോ ധ

ണവും വില്ലുമൊ ഉണ്ടായിരിക്കും. ചുമലിൽനിന്നു തൂക്കിയിടുന്ന ഒരു കൊട്ടയിൽ ചില്ലറ ചില പാത്രങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കും. കൂടെ നായ്ക്കളും ചെറിയ കുട്ടികളെയും മാടത്തിലെ മറ്റു സാമഗ്രികളെയും ചുമന്നുകൊണ്ടു പെണ്ണുങ്ങളും നടക്കും. അവർ ഇഷ്ടവും സൌകര്യവും അനുസരിച്ചു സ്ഥലംതോറും സഞ്ചരിക്കുക പതിവാണ്. എന്നാൽ അടുത്തകാലങ്ങളിലായി കാട്ടിൽ തന്നെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ മാടങ്ങളിൽ പാർത്തുവരുവാൻ തുടങ്ങീട്ടില്ലെന്നില്ല.

അവരുടെ ഗോത്രങ്ങൾ പരിഷകളായിത്തിരിഞ്ഞു പാർത്തുവരുന്നവരാണെങ്കിലും ഈ വിധം സംഘങ്ങൾക്കു ചേരാൻ ചെയ്യേണ്ട കൃത്യത്തെപ്പററി അവർ കുറച്ചേ അറിയുന്നുള്ളു. ഓരോ പരിഷക്കും ഓരോ മൂപ്പനുണ്ട്. ഗവർമ്മെണ്ടുമലകളിൽ പാർക്കുന്ന പരിഷകളെല്ലാം മഹാരാജാവിനാടിമപ്പെട്ടവരും അവരുടെ ക്ഷേമത്തിങ്കൽ അവിടേക്കു വലിയ താൽപര്യവുമാണ്. എന്നാൽ ചിറ്റൂർ കാടുകളിൽ പാർക്കുന്നവർ അവിടത്തെ വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാരെയാണ് സേവിക്കുന്നത്. അവർ സൌകര്യവും ചഞ്ചലസ്വഭാവവും അനുസരിച്ച് ഒരു സ്വാമിയുടെ കീഴിൽനിന്നും മറെറാരു സ്വാമിയുടെ കീഴിലേക്കു മാറിക്കളയും. നാട്ടുമലയപ്പരിഷകളുടെ പേരുകളിൽ ചിലവ താഴെ പറയുംവിധമാണ്:—

1. കടത്തുകാർ	6. നെല്ലുക്കാർ
2. തോണിക്കാർ	7. ചക്കൻകാർ
3. പൊക്കൻകാർ	8. കൂടകാർ
4. എരനാട്ടുകാർ	9. കനിക്കാർ
5. അയംബക്കാർ.	

ഇതിൽചിലവ അവർ അധിവസിക്കുന്ന കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളുടെ പേരുകളായിട്ടുള്ളവയാണെന്നാണ് അന്വേഷണത്തിൽ അറിയുന്നത്. ചിലതു പണ്ടു പ്രമാണികളായിരുന്ന പൂർവികന്മാരുടെ പേരുകളുമാണ്. ഈ സംഗതിയിൽ ഈ പൂർവ്വസ്ഥാപകന്മാരോടുള്ള ബന്ധത്തെ അവരുടെ പ്രതിമകൾ മാടങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചും ആപൽകാലങ്ങളിൽ അവരെ പൂജിച്ചും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോരുന്നുണ്ട്. ഒരു യുവാവു കല്യാണം കഴിപ്പാൻ പോകുന്നതിനു മുമ്പായി ഈ പ്രതിമയെ പൂജിച്ചു പ്രീതിപ്പെടുത്തുക പതിവാണ്.

കല്യാണപ്രായം

പെൺകുട്ടികളെ 10 വയസ്സു തികഞ്ഞതിനു ശേഷം കല്യാണം കഴിക്കും. ഭർത്താവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ അഭിപ്രായം നോക്കാറില്ല. അതിനുള്ള അധികാരം മാതാപിതാക്കളിലിരിക്കുന്നതും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരാകുവാൻപോകുന്നവർ തമ്മിൽ കണ്ടു സംസാരിച്ചു വിവാഹകാര്യം തീർച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പില്ലാത്തതുമാകുന്നു. ഒരു പുരുഷനു കല്യാണം കഴിക്കേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ അവന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ഒരു പെണ്ണിനെ നോക്കിക്കണ്ടുപിടിച്ചു അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോടാലോചിക്കുകയും അവർ സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം പുരുഷന്റെ അമ്മ മഞ്ഞളിൽ മുക്കിയ ഒരു ചരടു സ്ത്രീയുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇത് അവൾ ഒരുവനു തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നവളെന്നും മറ്റാർക്കും അവകാശപ്പെടുവാൻ പാടില്ലെന്നും കാണിപ്പാനുള്ള ഒരു സൂചനമാണ്. അനന്തരം ഒരു നല്ല ദിവസം നോക്കി വരൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരൊന്നിച്ചു വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കു ചെല്ലുകയും, അവിടെ സദ്യ കഴിച്ചുവേണ്ടുംവിധം സൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷം വരൻ വധുവിനു കല്യാണപ്പുടവ കൊടുത്തിട്ട് അവളെയും അ

ളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെയും മിത്രങ്ങളെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു സ്വന്തം മഠത്തിലേക്കു മടങ്ങും. അവിടെയും ഒരു സദ്യ കഴിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെ അവിടെ ഏല്പിച്ചു കൊണ്ടു മിത്രങ്ങളൊന്നിച്ചു മടങ്ങിപ്പോകും. ഈ രണ്ടു സദ്യയും ഒരു കല്യാണകൎമ്മത്തിൽ അവശ്യം ആവശ്യമാണ്. ഭാൎയ്യ തെറ്റി നടക്കുമ്പോളൊഴികെ ദാമ്പത്യം വേണ്ടെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. അവൾ തെറ്റിനടന്നാൽ ജാതിയിലുള്ളവർ എല്ലാവരും കൂടി അവളെ അടിച്ചു പുറത്താക്കി മടക്കി അയച്ചുകളയും. പിന്നെ ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ മറ്റുവല്ലവൎക്കും വേണമെങ്കിൽ അവളെ സ്വീകരിപ്പാൻ വിരോധവുമില്ല. കല്യാണത്തിനു മുമ്പിൽ സ്ത്രീ തിരണ്ടുപോയാൽ ഭ്രഷ്ടു കല്പിക്കപ്പെടുന്നതും അവളെ പിന്നെ ആരും ഭാൎയ്യയായി സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലാത്തതുമാകുന്നു. ഒരുത്തനു രണ്ടു ഭാൎയ്യമാരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഒരുത്തിക്കു രണ്ടു ഭൎത്താക്കന്മാർ പാടില്ല. ഭൎത്താവിന്റെ മൃത്യുവെ സൂചകമായി മറ്റു പ്രത്യേകവസ്ത്രം ധരിക്കുക പതിവില്ല. അവൾക്ക് അവന്റെ അന്യനും ആ ജാതിയിൽ പെടാത്തവനായ ആരെയും അവന്റെ മരണശേഷം കല്യാണം കഴിപ്പാൻ വിരോധവുമില്ല.

ഗൎഭവും പ്രസവവും

ഒരു ഗൎഭിണിക്കു യാതൊരു കൎമ്മവും ചെയ്യാറില്ല. അവളുടെ പ്രസവത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകമാടം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അമ്മയോ മറ്റാരെങ്കിലും വയസ്സായ ഒരു സ്ത്രീയോ പ്രസവം കാത്തിരിക്കും. 15 ദിവസത്തെ പേറപുലയുണ്ട്. ഇക്കാലത്ത് അവൾ പ്രത്യേകചികിത്സയിലും നോട്ടത്തിലും കഴിഞ്ഞുവരും. ഭക്ഷണം ചാമക്കഞ്ഞിയാണ്. പുല കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമെ അവൾ കുടുംബത്തിൽ മറ്റുള്ളവരോടു കൂടിക്കഴിയുകയുള്ളു. 28-ാംപക്കമോ മൂന്നാംമാസത്തിലോ അരഞ്ഞാൺ കെട്ടിച്ചു പേരിടുന്നതു. അപ്പോൾ തന്നെ ചോറു കൊടുക്കലും കഴിയും. ആണുങ്ങൾക്ക് സാധാരണയായി ഇട്ടുവരുന്ന പേരുകൾ മാരൻ, അയ്യപ്പൻ, വേലായുധൻ, ഷണ്മുഖൻ എന്നും പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കോച്ചി, മാരി, ലക്ഷ്മി എന്നുമാണ്. ഇതുകൾ വേലക്കാലങ്ങളിൽ നാട്ടിൽ നിന്നും പണിക്കു ചെല്ലുന്ന മേൽജാതിക്കാരുടെ പേരുകൾ കേട്ടു അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

അവകാശവും ഗോത്രസംഘടനവും

നാട്ടുമലയരുടെയിടയിൽ ഒരുവന്റെ സ്വത്തുക്കൾക്ക് അവന്റെ മക്കൾ അവകാശികളാകുന്നു. ആണെങ്കിലും തന്റെ ഭാൎയ്യയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും വല്ലതും കൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അനന്തരവന്മാരുടെ സമ്മതത്തോടു കൂടിയേ പാടുള്ളു. ഇവർ മഹാ ദരിദ്രന്മാരും മറ്റുള്ളവൎക്കവകാശപ്പെടുവാൻ അധികമൊന്നും ഉണ്ടാവാത്തവരുമാണ്. എന്നാലും അനന്തരവന്മാരുടെ സമ്മതം ചോദിക്കുമെന്നും അവർ അനുവദിക്കുമെന്നും അവൎക്കു വലിയ അഭിമാനമാണ്. ഇരുപതോ മുപ്പതോ മാടങ്ങൾക്കധിപനായ അവരുടെ മൂപ്പനാണ് ഇവരെക്കൊണ്ടു ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു വേണ്ടി കാട്ടിലെ കൂലിപ്പണി ശരിയായി നടത്തിക്കുന്നത്. എല്ലാ കൎമ്മങ്ങൾക്കും അവൻ മേലാളായുണ്ടായിരിക്കും. അവൻ പഴമക്കാരോടു ആലോചിച്ചു എല്ലാതൎക്കങ്ങളും തീൎച്ചയാക്കുകയും കുറ്റക്കാൎക്കു പിഴയോ ശിക്ഷയോ കല്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഗോത്രത്തിലെ തലവനു 'പണിക്കൻ' എന്ന ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അവൻ ബാക്കിയുള്ളവരെ കൂട്ടി ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു ആനപിടുത്തത്തിൽ സഹായിക്കും. അതിനു 4 കയ്യും ഒരുപ്പിക്കു നെല്ലും മുമ്പു കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തുവെച്ചു ആ സമ്പ്രദായം നിൎത്തൽ ചെയ്തു ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു ആവശ്യം വരുമ്പോൾ മാത്രം അവർ ഉദ്യോഗിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു. അതിനു് അവൎക്കു ശരിയായ കൂ

മംഗളോദയം.

ഫറവ്വൻ

പുസ്തകം 6 } ധനുമാസം { ലക്കം 2

മംഗളം.

ധവലാസൽപ്പുകഴാൽ വിളങ്ങിടും
ധവലാസൽപ്പുരമേനിയിലമ്മേ!
കവലയശ്യാമനംകവരും കിളി-
കവാണിമേ! വരദായകമേ! കൈതൊഴാം.

കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ.

രാജവൈരാഗ്യം

ക്ഷേമാധികൃതനിഷ്ക്കളങ്കതയിലവിരതം
ചേർന്നസൽക്കീർത്തിപൂരം
സീമാതീതം ലഭിച്ചുന്നതനിലയിലെഴും
'രാമവർമ്മാ'ഭിധാനൻ
ശ്രീമാടക്ഷോണിപാലൻ ക്ഷിതിഭരണമുപേ-
ക്ഷിച്ചിടുന്നിട്ടശേഷം
സാമാന്യം പോര ലോകാത്ഭുതമസദൃശമാം
സംഭ്രമം സജ്ജനാനാം.

നൽക്കാതെന്ന കണക്കിലിക്ഷിതിവരൻ
സർവ്വസ്വസന്ന്യാസിയെ-
ന്നുൾക്കാമിൽ ഭദ്രീകരിച്ചു സമേ
കീർത്തി സ്വകർമ്മത്തിനാൽ
ആക്കാണിന്നുപചാരിവാദവിഭവം
സന്താപമേകാത്തതെ-
ന്നോർക്കാതിപ്പോളൊരാളുമില്ലുലകിടം
തന്നിൽ പരം നിശ്ചയം.

ഈ രാമവർമ്മനൃപനാട്ടമുവാംവിയോഗാ-
ലീരാപ്പുരാസകലമപ്പുരമായ്ക്കിടക്കും
നേരാപ്പുസന്തവിരഹാൽവനമെന്നപോലെ
പാരാതിതോഴിച്ചുപലതും വ്യസനിച്ചിടുന്നു.

ജീവനായകനാമി-
ബ്ഭൂവരധുരന്ധരനെ വിരഹത്തെ!
ആവിലമായതൊടൊത്തിഹ-
കൈവിടൽവെച്ചുന്ന ക്ഷിതിയിലയേ

പാരമിവിധം വിദ്യാദീധിതിവ്യാപനമെങ്ങും
ധരണിയിലുളവാക്കും രാമവർമ്മക്ഷിതീന്ദ്രൻ
തരണിദ്യുതികവിതാവൈദുഷ്യം കണ്ടുകൊണ്ടോ-
ന്നരമതിലാശങ്കിപ്പോളുമാശ്ചര്യമാർന്നിടുന്നു.
ചോദനമിതിൽ വൃധാനാക്ഷ ചിതശ്ശനഗണത്തെ
ചേർക്കുമിമാടഭൂപർ
ചാതുശ്രീരാമവർമ്മാഭിധനാലക വെടി-
ഞ്ഞതങ്കിലാതങ്കമോടേ!
ക്കൂതം നോക്കുന്നതിനില്ലാത്തവനിയിലെന്നും
വ്യഗ്രതയാക്കുന്നകാലേ-
ത്തീയം വിദ്യുജ്ജനൌഘംസകലമിതാ ചി-
ലകിപ്രകാരം വിചാരം!!
ദോഷം തോറും ചികിത്സാലയമതിലുളതായ്-
ചേർത്തുമാരാമനെന്നാലും
ലംകിലുംഎന്നിപാകണ്ടുപഴവിവരവിവർ
രാജ്യഭാരം വെടിഞ്ഞാൽ
നടം നാനാപ്രകാരം വനമഴിയിലത്തി
രികമെന്നോർത്തുള്ളി
ഷ്ടം തേടുന്ന മനിൽ പ്രജകൾമുഴുവനും
സാന്ദ്രതം സംഭ്രമത്താൽ!
ഖണിശ്ശാദിഗതാഗതാദികളെല്ലാം
നൽകുന്ന തീവണ്ടിയി-
ലണിഞ്ഞിതുളവാക്കിയ മാന്യവരൻ
തൻ നാട്ടെപ്പാടിപ്പുഴയിൽ
തനിപ്പാതിടയാളുത്ത സകലലോ-
കത്തിന്നമെ നീയിയ
കണ്ടിലം കളുവൊന്നിലേ കത്തിമ-
ഞ്ഞിടുന്ന പാടേ...!!
ക്കൈമ്മാ നാട്ടിൽനിന്നിട്ടൊഴിയ മുഴുടനേ
പോകലാർന്നിളകിപ്പോയ്.
ദീർഘ്യം ചെയ്യുന്നിവർമഹാസമാ-
ന്തുമിക്കുമ്പതിന്ദ്രർ
ധീർഘാം വെടിഞ്ഞാൽ കേട്ടിതു ചല
ത്തം വന്നൊരാധിസ്സമെന്നോ
ടിൽ ചിന്തിച്ചുകേട്ടിട്ടു നാകലമി-
ലെമാനാലച്ഛിഡം!

ഉലയാവിഹീനാം വിജമണ്ഡലം സൽ-
കലാലയാർ രാജവരർ വെടിഞ്ഞാൽ
കലാവിലാസം ഹതമാ കമെന്നീ-
വിലാപമെല്ലാടവുമുണ്ടിതാനീം.
സൈന്യം കൈകത്താഴിലാഴിയാകിയ കലാ
വിദ്യക്കശേഷശ്ശ്രേണം
പാരം ചേർത്തിരാഗ്യമോടമമീ
ശ്രീമാടഭൂമീശ്വരർ
ഭാരം ക്ഷുതിയ രാജ്യപാലനവുമേ
ന്തികാത്തിരിപ്പാർ സദാ-
നേരംകൈകത്തായൽകൊണ്ടുമവേലയുതം
ചെയ്യുന്ന ചേറോവതം.
ദേവന്മാരുടെ ചെ...ളും കന്ദുതിയും
സ്സീവിന്ത ചാപല്യവും
മേവുന്നവരുടെ നാഥനോടൊത്തിയാ-
മിന്നിളയാനില്ലല്ലവും
ഏവം ശോകവിഹീനാ ഭീതപനില്ലാ
ചക്രവിടാസ്സാനിനി-
ദ്ദൈവം താൻ ഇണനമെന്നാച്ചിമ ഷി
ച്ചിടുന്ന നാടൊക്കയും.
ഈ രാമവർമ്മനൃപനുഴിവിട്ടം മഹായാ-
ഭാരാത്തിവിട്ടമതൊടുംകരജസ്വദത്തിൽ
താരാധിപാർപ്പവിടംചൊഴതല്ലയോലം
ചേരാതമോകവലയം വിലസുന്നതെന്നോ?
സുരവരസമനാമിന്നിളവരുത്തുമെന്ന
താരമൊടുവിട്ടവനേശ്ശമിമകവേമെ നതാ?
നാമജമവിയയില്ലിനിളപനൊന്നോത്തുചി
നാകലമതിൽമാറിത്തുമത്തപ്പെട്ടിടുന്നു. (ഞാന
രണ്ടാമത്തെ മഹേന്ദ്രമന്നവനോ
ണെന്നിതു രാജ്യം പരം
കൊണ്ടാടുന്ന മഹാജനങ്ങ, ളതിനീ
രാജർഷിവർണ്ണനമോ
വേണ്ടാതെന്നാത വൃദ്ധിമന്ത്രത്തെ
താനെന്നതിദ്വ്യാളതാം
പൂണ്ടാകെക്ഷിനമീനജ്ഞാനം
ചെയ്യുന്ന ചോദ്യമേ.

ഇക്കാലമീനൃവരേറിൽ പ്രജകൾക്കശേഷ-
മുൾക്കാമ്പിലുണ്ടധികമായനുരാഗമോർത്താ
ലപ്പോലമീനൃപതിനാടുവിടുന്നതോർത്തു (ൽ
നില്ലാതെ ചിത്രമഖിലർക്കുദിച്ചിടുന്നു.
വീടുന്നു കടമിതു സമ്പ്രതി ദിനം
തോറും മഹത്തരാം ധനം
കൂടുന്നു കലശങ്ങൾ മനസ്സിലുളവാ
യീടുന്ന മേന്മേൽ സദാ
പാടുന്നു നൃപകീർത്തിപ്പുരമഖില
നാരിപ്പോ,ളിമനാവൻ
നാട്ടും നല്ലതാവും വിടുന്നു, മനുജ
രിക്കാഴ്ചമാശ്ചര്യം.
വിക്രമകലിതമീനൃപനിന്ത്യാ-
ചക്രവർത്തിനപ്പുറമാനിതനിപ്പോൾ
ആക്രമംചെയ്തവിടുന്നവിജമ്പ്രാ-
ചക്രമെന്തിതഖിലാത്ഭുതമല്ലം.
സ്വധർമ്മം പാലിപ്പോർക്ക് മേന്മവരു
ഭുവിനർഗ്ഗമെന്നാം
സ്വധർമ്മത്തിൽത്യാഗം മുനിജനനിഷി
ദ്ധം ഉഗ്രമഹോ
ബുധന്മാർ വാഴ്ത്തുന്നി നരപതി ധരി
ത്രീരമണമീ-
വിധം വിട്ടീടാതൊന്നിതു ജനങ്ങളാ
ശ്ചര്യജനകം.
ഉത്തമമാംമട്ടു തീർക്കി-
ത്രയരേയും നൃപനിപ്പോളെന്തഹോ
സ്വാമീ ക്ഷിതിരക്ഷണംവിടാൻ-
പ്രിയമല്ലയുള്ളതമെന്നസത്യമാം.
മോഹംമുറ്റെതൃക്കപോടയിൽനാമവര
ന്മാരെടുൻ നാടുവാഴാൻ
മോഹമുള്ളം, ക്ഷിതിപ്രകൃതിയിതിതിഹാ
സങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നവല്ലോ
ഹാഹന്ത! സ്വാമിനിമണ്ഡലമതിശ്ശുഭം
സന്ത്യജിക്കുന്നപോലി-
ല്ലോർക്കിന്താരെന്തുമന്നതുള്ളതിത്തരമാ
ണെന്നമെത്തുന്ന ലോകം.

പ്രായാധിക്യമിതൊമ്പതം വെടിയുവാൻ
നനുകൂലമെന്നാകിലോ-
ന്യായാലാതുള്ളഹന്ത തന്റെവഴിക
ളീടുന്ന പിന്നൊച്ചിലർ
കായാശക്തിയതൊന്നും, മാറ്റു പരാ
ധന്യമോന്നസംസക്തി,ര-
ണ്ടായാലും മുഖമൊന്നിതിന്നുചിതമാ
ണെന്നാരവർക്കാശയം. (സ്തു-
സ്തുതിമതിനാലഹീനാർ വൃദ്ധനോരോന്നുചെ
ലതിൽപരമതിയായിടുന്നാക്കെടുന്നതുലത്തം
ക്ഷിതിതലമരണത്തിൽകെട്ടുനാൾക്കസമ്പൂ
ക്ഷതിയന്നുമതത്തിൽകൃഷ്ണമാംകഷ്ടമല്ലോ.
ഭയപാലമാക്കൾ തുടങ്ങും-
ക്രിയകളെല്ലാംതന്നാശ്ലേഷത്തുവാകം
നിയതംമമനോതോർക്കിലാണിഷ്ട
ക്രിയമാവം വല്യനായ പാത്രമല്ലോ.
ഭാഗ്യം നശ്വരമല്പശോകമൃതമേ
ധീതിപ്പ്രദ; സമ്പൂർണ്ണവ-
ഭാഗ്യം തന്നുമഹ്രപ്പം സുഖമതു
കില്ലുതുമില്ലതിൽ
ഭാഗ്യം കൂടിയ പൂർവ്വഭൂപതികൾ തൻ
നാടിട്ടോടുകയും ഹഹാ-
ഭാഗ്യം നാന്തിവൃത്തി ചൊല്ലുന്നു പുരാ-
ണാദിപ്രസിദ്ധം പരം. (ത്യ
അതിക്കുതുകേലിയാകം വില്ല്യതന്മാർ തേടിയാ
ക്ഷിതിയഹ നവമാവേ വൃദ്ധമാവേ വികേരി
പതിവിതു ഭുവി പുത്രശ്രീവരന്നാക്കിനാൻ.
ക്ഷിതിപനിലതുന്നായിന്നകണ്ടന്നഭാഗ്യാ (ൽ
ജരാമൃതിവ്യാധിയെന്നിവയെല്ലാം-
നിരാകരിക്കുന്നതുസൗഖ്യമേകം
പരാത്മനോധ്യാനതാഹരിക്കുന്നതു-
വിരാഗവിത്തം വിലയാറാതല്ലോ.
എന്നാണോ വിരതിവരുന്നതന്നതാന്ന
തന്നാട്ടും ധനവുമായിതും വിടണം
എന്നാണാമതമുന്നിരപ്പാർതൻ സുഖമേ
നന്നായീവിരതിയെ വാഴ്ത്തിടുന്നതല്ലോ.

ധീരാചാര്യർക്കും വരുവാൻ പ്രയാസം
വൈരാഗ്യമെന്നുള്ളതു പുണ്യമെന്യേ
ഈരാറവസ്ഥക്കിതിപാപ്തിവന്നു-
ദാരാരതതിൽപ്പോലുമുളവായിവന്നു.
കടുത്തബോധനാകൃതമെന്ന
പരിതാപമേറുമതിസാരകമ്പം
കൊടുത്തസന്താപമലേനമാല്യം
മടുത്തുപോയേനെനാഥനിപ്പോൾ?
അനാരതമുപാസിക്കുന്ന 'പുസ്തകത്രയിമേൽ'
'ദ്വാദശ'പതിനൊട്ടുള്ളിലെ പരമാക്കിയാറിം
ഉപനിഷത്തിലെ സുപ്രസാദത്തിനാലോ
നവിനയവിരാഗം തേടിനാർ മാടഭൂപർ.
മാനംകൂടിപ്പോന്ന-
ന്നാനംഗോത്സുകമായിരിക്കത്ത്യാ
ദാനംചെയ്തോപ്പണ്യാൽ
ന്നാനംഗാധാംവിരക്തനായ്ത്തിൻ.
ആലോചിക്കുകിലാതമരഞ്ജിതനുനാ
ശ്രീപൂർണ്ണത്രയീശം
ആലാവണ്ണനാരെന്നിങ്ങനിനമാരാ
ലോകംവിരാഗമേറി

മാലോകർക്കനല്പപ്രകാരമിത്തര
ത്തിലങ്ങളീമാടഭൂ-
പാലോത്തുംഗഗുണങ്ങളോർക്കുകിൽ
ചേതനചിത്തേപരം.
നിത്യാനിത്യവിവേകവും ദിജഗുരു
ശ്രീശങ്കരസൽക്കതിയും
സത്യാത്മകസദ്ഗുണങ്ങളുമഹോ
സംക്ഷേപമായംബുധിയും
വ്യത്യാസംകലരാതെചേർന്നകമതി
ന്നുപാർന്ന പരാർദ്ധ്യംവെടി-
ഞ്ഞത്യാനന്ദമയാത്മബോധമണഞ്ഞവാർ
പോകനാതാകേളമം.
രാജതത്'രാജവൈരാഗ്യ'-
മാതൃകാമിസൂത്രമം
കവിൽകവലയോതമം
പ്രാപ്യകാമലത്രമാവഹം.

ഇതം

കൊടുങ്ങല്ലൂർ,
ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

പ്രസിദ്ധ ബംഗാളികവിയായ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ കവിതകൾ ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാർ വായിച്ചതായിട്ടില്ല. സംഗീതവും ഗാനവും വേർതിരിക്കാൻ വയ്യാത്ത കവിതയും സംഗീതത്തോടുകൂടിയുള്ള സംബന്ധം അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. രവീന്ദ്രനാഥന്റെ ബംഗാളിഭാഷയിലാണ് കവിതയെഴുതിയത്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അത് ആ ഭാഷയിൽ വായിച്ചിട്ടില്ല. അവർ വായിച്ചത് അതിന്റെ ഒരു പരിഭാഷയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിഭാഷചെയ്തു വായിച്ചവരൊക്കെ അതിലെ യഥാർത്ഥകവിത മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെന്നുള്ളതാലോചിച്ചാൽ, കവിതയുടെ ജീവൻ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കാം. കവിതയ്ക്കു ശബ്ദാലങ്കാരം, മനുഷ്യനു വേഷം വസ്ത്രാധാരണംപോലെ മാത്രമേ ആയിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ബംഗാളിവസ്ത്രമല്ല, മലയാളിവസ്ത്രമല്ല, ഇംഗ്ലീഷുവസ്ത്രമല്ല, ഏതു വസ്ത്രം ധരിച്ചാലും, മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥഗുണത്തിന്നു ഭേദംവരുന്നതല്ല. വസ്ത്രംകൊണ്ടു കാട്ടുന്നു മംഗിവരു; ശബ്ദംകൊണ്ടു കേൾവിയ്ക്കു

സുഖമുണ്ടാകും. ആത്മാവിന് ഉണ്മേഷവും സന്തോഷവും നൽകുന്നതാണ് കവിത. അത് അന്യരെ ധരിപ്പിപ്പാനാണ് ഭാഷയിലാക്കി രചിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്യർ മനസ്സിലാക്കത്തക്ക, എളുപ്പത്തിൽ, മനസ്സിലാകത്തക്ക ഭാഷയിലാണ് കവിത എഴുതേണ്ടതെന്നു വരുന്നു.

* * * *

കവികൾ പ്രകൃതിലോകത്തെ നോക്കി അതിന്റെ ഭംഗിയേയും അത്ഭുതത്തെയും മനസ്സിലാക്കാനും അതിനെ സ്നേഹിപ്പാനും പഠിക്കുന്നു. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ ഒരിക്കൽ ഒരു സ്നേഹിതന് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയിരുന്നതായി കാണുന്നു:— "ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ നയിച്ചിരുന്നതു വെറും ഏകാന്തമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛനെ ഞാൻ ദുർല്ലഭമായിട്ടേ കണ്ടിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തിൽ എങ്ങും വ്യാപിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ജീവദശയിൽ അത് അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു അധികാരം നടത്തിയിരുന്നു. ഞാൻ, ഭൃത്യന്മാരുടെ രക്ഷയിൻകീഴിൽ ഒരു തടവുകാരനെപ്പോലെയായിരുന്നു നിർത്തപ്പെട്ടിരുന്നത്. നിത്യം ഒരു ജനലിന്നടുക്കെ ഇരുന്നു വെളിയിൽ നടക്കുന്നതൊക്കെ നോക്കി മനസ്സിൽ ചിത്രീകരിക്കുകയായിരുന്നു എന്റെ ജോലി. വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഞാൻ പ്രകൃതിലോകത്തെ ഏറ്റവുമധികം സ്നേഹിച്ചു. ആകാശത്തിൽ മേഘങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്ന് ഉയർന്നുവരുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷവാനായിത്തീരും. അത്ര ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ, ഞാൻ, ഒരു സ്നേഹത്താലും സൗഹാർദ്ദത്താലും ചുറ്റപ്പെട്ടതായി തോന്നി— എത്ര തീക്ഷ്ണവും ഗാഢവുമായ സ്നേഹം!— അതിന് ഏതാണ് പേർ വിളിക്കേണ്ടതെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എനിക്കു പ്രകൃതിലോകത്തോട് അത്ര ഗാഢമായ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇന്നവിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു വർണ്ണിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യം. പ്രകൃതിലോകം എന്നോട് അത്യന്തം കാരുണ്യമുള്ള ഒരു സഹചാരിയായിരുന്നു. അതിൽ സദാ നവനവഭംഗി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു".

* * * * *

രവീന്ദ്രനാഥന്റെ പ്രസിദ്ധിക്കു സംഗതിയായ കാര്യങ്ങൾ വെറും സാധാരണങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത്. "ഇന്ത്യയിലെ ഗ്രാമങ്ങൾ, നദികൾ, അവിടെ കുടിലിലും കൊട്ടാരത്തിലും ഉള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങൾ, ബംഗാളരാജ്യത്തിലെ ഗംഗാപ്പുഴയിൽ സായാഹ്നകാലം കാണുന്ന ശോഭാപടലങ്ങൾ, സന്ധ്യയിലെ കനകകാന്തികൾ, ഭക്തിമാനായ ഇന്ത്യയുടെ ഭക്തിയത്," എന്നിവയൊക്കെ രവീന്ദ്രനാഥനിൽ ഇന്നു ലോകരൊക്കെ കാണുന്ന വൈശിഷ്ട്യം ഉണ്ടാവാകാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ പറയുന്നു. വളരെക്കാലം ഈവക ഒക്കെക്കൊണ്ടൊക്കെ അണിയറയിൽ ഒളിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഇതാ രവീന്ദ്രനാഥകവി ലോകരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥകവികൾക്കു ഒളിച്ചിരിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ല. അവർ ലോകപ്രസിദ്ധരാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ല.

* * * * *

ഇന്ത്യയിലെ സ്കൂളുകളിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യക്കുറവിനെ അറിഞ്ഞു ശരത് ചന്ദ്രമിത്രൻ അവർകൾ വളരെ പരിതപിച്ചുകാണുന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു പ്രകൃതിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കേണ്ടതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസാധികാരികൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ

സസ്യശാസ്ത്രം ഐച്ഛികവിഷയമായി പഠിച്ചു ജയിച്ചവരെ കുറിച്ചു പറയുന്നതായാൽ ബി. എ. ബിരുദം ലഭിച്ചവർകൂടി, ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളുടേയും പേരുകൾ പറവാൻ കഴികയില്ല. അവർക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അറിവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അറിവാനുള്ള ആഗ്രഹവും വാസനയും ഇല്ല. അത്ര ചെറുപ്പത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണമാണു്. എലിമെന്ററി സ്കൂളുകളിൽ മാതൃകാതോട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ആവശ്യമുള്ള ദ്രവ്യസഹായം ചെയ്യാൻ ഗവർമ്മെണ്ടു തീർച്ചയാക്കുകയും അതിനു കഴിഞ്ഞകൊല്ലം 10,000ക. നീക്കിവെച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ചില സ്കൂളുകളിൽ തോട്ടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ, ഇൻസ്പെക്ടർ വന്നുപരിശോധന നടത്തുന്ന കാലത്തു കാണിച്ചുകൊടുക്കാനല്ലാതെ ഈ ആരാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശേഷവിധിയായ പ്രയോജനം കിട്ടുകയും ഉണ്ടെന്നു പറവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. സസ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചെടികളെപ്പറ്റിയും വൃക്ഷങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിശേഷവിധിയായ ജ്ഞാനങ്ങളെല്ലാം സിദ്ധിച്ച ഗുരുനാഥന്മാരാണ് ഈ വക സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഒരു ചെടിയോ വൃക്ഷമോ, ഏതുതരം മണ്ണിലാണു് വളരുക, അതിൽ ഓരോന്നിനുമുള്ള പ്രത്യേകവളമെന്തു്, എപ്പോഴാണു് പൂക്കുക, കായ്കളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായമെന്താണ്, ചെടികൾക്കു് എന്തൊക്കെ തരം രോഗങ്ങൾ പിടിക്കും, അവയ്ക്കു് ചികിത്സ ഏതാണു്; ഇതൊക്കെ അറിയുന്ന ഗുരുനാഥന്മാർ ഇല്ലാ സ്കൂളുകളിൽ വെറും തോട്ടംകൊണ്ടു് എന്തു് പ്രയോജനം. ഇവയെ വിവരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഇല്ല. ശിക്ഷാക്രമപാഠശാലയിലെ ഗുരുക്കന്മാരുടെയുള്ള അജ്ഞതയാകട്ടെ "തത്തമ്മേ പൂച്ചപൂച്ച" എന്നപോലെ ചിലതൊക്കെ പഠിപ്പിക്കും. പുഷ്പങ്ങളുടെ പ്രത്യേകഭാഗങ്ങൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള പേരുകൾക്കു് ഓരോമത്തർ സരസ്വതീകടാക്ഷംപോലെ ഓരോ പേരുകൾ കൊടുക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. "ബഹിസ്സമാനമദം," "അന്തസ്സമനാമദം" എന്നും മറ്റും ചില പേരുകൾ ഇതിന്നിടെ ഒരു ശിക്ഷാക്രമപാഠശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഒരു നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു കാണ്മാൻ സംഗതിയായിരുന്നു. തെറ്റി, ഇതൾ, അല്ലി, മുതലായ പേരുകളൊന്നും ഇവർ സ്വീകരിച്ചുകാണാത്തതു് അവ വളരെ സാധാരണയായതുകൊണ്ടാണോ ആയിരിക്കണം. അവയ്ക്കൊക്കെ സംസ്കൃതവാക്കുകൾ സൃഷ്ടിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഗുരുക്കന്മാർ, കുട്ടികളെ, കടൽപ്പുറം, പുഴവക്കു്, തോട്ടങ്ങൾ, തൊടികൾ, പാടങ്ങൾ, മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവിടങ്ങളിലെ ഓരോ വിശേഷവിധികൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം തന്നെ ഇല്ല. ഇവയൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഗുരുക്കന്മാരായിരിക്കും അധികമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അവരെ അതിന് കുറപ്പെടുത്താനുമില്ല. ഓരോ മിഡിലുള്ള സ്കൂളുകളിൽ സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു ഈ വക പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ യോഗ്യന്മാരായ ചിലരെ എന്തോ പക്ഷേ സ്കൂളിനു പൊതുവിലായി നിയമിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ സംഗതികൾ വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടു് ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്.

* * * *

സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളുടെ പരിഭാഷകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിനു് ആലോചനകൾ

വൃത്തിയൊന്നും ആരംഭിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഇതിന്നു കൊച്ചി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടോ, ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളോ ഉടനെ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്, നാനാ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നൈപുണ്യമുള്ള നാനാ വിദ്വാന്മാരെക്കൊണ്ട് ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ശട്ടംകെട്ടണം. ഇതിന്ന് അധികം പ്രയാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകഴിഞ്ഞതിന്നശേഷം അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ പരിഭാഷയുണ്ടാക്കി അച്ച്ചു വല്ല മാസികകളിലും പരസ്യം ചെയ്കയും അവയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു. ഇതിനെ ചെയ്യാനുള്ള കാലം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യമായി ആരംഭിച്ചുതന്നെ വേണം. വല്ല സഭയും വിളിച്ചുവരുത്തി അതിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും മറ്റും നടത്തി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ ഏല്പിച്ചു കാൎയ്യം നടത്താമെന്നുവെച്ചാൽ സാധിച്ചേക്കുന്ന വകയല്ല. അത് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്.

പശുക്കളുടെ അകിടും

അതിന്റെ രോഗവും.

ജീവികളിൽ പ്രസവിക്കുന്നവയൊക്കെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മുലകൊടുത്തു വളൎത്തുന്നവയാണ്. ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ആസ്ത്രേലിയായിലെ 'ഡക്ബിൽ', 'ആന്റ് ഈറ്റർ' മുതലായ ദുൎല്ലഭം ചിലവ മുട്ടയിട്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിരിയിക്കയും, അതിൽ പിന്നെ അവയെ മുലകൊടുത്തു വളൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മുട്ടയിട്ടു വിരിയിക്കാതെ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ജീവനോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രസവിക്കുന്നവയിൽ, ആ വക കുഞ്ഞുങ്ങൾ വയറ്റിലിരിക്കുമ്പോൾ, ഗൎഭപാത്രത്തിലെ 'മറുക്' എന്നു പറയുന്ന സാധനം വഴിയായിട്ടാണ് പോഷിക്കപ്പെടുന്നത്. പ്രസവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവക്കു മുലപ്പാൽ വേണം.

മുലപ്പാൽ രക്തത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പോഷകസാധനമാണ്, വിയൎപ്പ്, കണ്ണീർ, കൊഴുപ്പ്, മുതലായവ രക്തത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയൊക്കെ രക്തത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്നത് ഓരോ മാംസഗ്രന്ഥികൾ മാൎഗ്ഗമായിട്ടാണ്. രക്തത്തിൽനിന്നു മുലപ്പാൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ചില മാംസഗ്രന്ഥികളാണ്. ഉദരത്തോടു സമീപിച്ച സ്ഥലത്താണ് മുലപ്പാലുണ്ടാകുന്ന മാംസഗ്രന്ഥികൾ സാധാരണ ഉണ്ടാകുന്നത്. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മുലകുടിക്കാൻ എളുപ്പവും സൌകൎയ്യമുള്ള സ്ഥലം അതാണ്. മാംസഭോജികളായ, നരി, നായ മുതലായവയിലും പന്നി മുതലായവയിലും നെഞ്ഞിന്മേലും വയറ്റിന്മേലും രണ്ടുവരികളായിട്ടായിരിക്കും ഈ മാംസഗ്രന്ഥികളുടെ ഇരിപ്പ്. കുളമ്പുള്ള മൃഗങ്ങൾക്ക് രണ്ടു കാലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നാഭിപ്രദേശത്തായിരിക്കും. തിമിംഗലം മുതലായവയ്ക്കും ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെയാണ്. ആന, കടവാതിൽ, കുരങ്ങ്, മനുഷ്യർ

ണാം. ഇത് അവൎക്ക് വളരെ രുചികരവും പ്രിയവുമായുള്ള ഭക്ഷണസാധനമാകുന്നു. വല്ലപ്പോഴും ഒരു രാത്രി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടേണ്ടതായി വന്നേക്കാവുന്ന മേൽജാതിക്കാൎക്ക് അവർ ഈ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥം ഭോജ്യം ചെയ്യാറുണ്ട്. അവർ ഇതും കഴിച്ച് ധാരാളം വെള്ളവും കുടിക്കും. മാൻ കാട്ടുപോത്ത് കോലാട് ഇതുകളേയും പുലി തിന്ന് ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്ന മാംസങ്ങളേയും അവർ ഭക്ഷിക്ക പതിവാണ്. എന്നാൽ പട്ടി ചെന്നായ ആന പുലി ഇതുകളുടെ മാംസം തൊടുകയും ഭക്ഷിക്കുകയുമില്ല.

സാമുദായിക നില

തമിഴ് മലയന്മാരേക്കാൾ നാട്ടുമലയന്മാൎക്ക് സമുദായനിലയിൽ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. അവർ ഇവരുടെ അടുത്തു വന്നാൽ ഇവർ അശുദ്ധമാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇരു അകലം കണ്ടു നടക്കുവാൻ പാടുള്ളു എന്നു നിശ്ചയമുണ്ട്. ഇവർ തമ്മിൽ അന്യോന്യസംബന്ധമോ തൊട്ടൂണോ പാടില്ല. നാട്ടുമലയന്മാൎക്ക് ബ്രാഹ്മണരുടേയും നായന്മാരുടേയും ഈഴവന്മാരുടേയും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. എന്നാൽ പുലയന്മാരുടേയും പറയന്മാരുടേയും മറ്റു കീഴ്ജാതിക്കാരുടേയും ഭക്ഷണം അവർ കഴിക്കുന്നതല്ല.

ആകൃതിപ്രകൃതികളും വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും

നാട്ടുമലയന്മാരുടെ നിറം കറുപ്പോ ഇരുനിറമോ ആണ്. ശരീരം കുറിയതും മുഖം താടിക്കലേക്കു കൂൎത്ത ത്രികോണാകൃതിയിലുമാണ്. അവൎക്ക് ദേഹശക്തിയും, ദേഹസുഖവും വലിയ സഹനശക്തിയുമുണ്ട്. അവർ സൌമ്യന്മാരും, പഴക്കമുള്ളവരും, വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരും, സത്യവാന്മാരും, പഴയ (കാട്ടു) സമ്പ്രദായങ്ങളെ തെറ്റിനടക്കുന്നതിൽ വിമുഖന്മാരുമാണ്. സാധാരണയായി അവർ അരയിൽ ഒരു തുണി മാത്രമേ ചുറ്റുന്നുള്ളു. എന്നാൽ പാലപ്പിള്ളിമലയിൽ ഒരിക്കൽ കണ്ട 20 പേരിൽ പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ പേർ 4 നീളം 2½ വീതിയിലുള്ള മുണ്ടുചുററി മുന്നിൽ കെട്ടിട്ട് അതിന്നു മുകളിൽ ചുമലിൽ രണ്ടാം മുണ്ടു ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു ഈ അപരിഷ്കൃതന്മാരായ കാട്ടുജാതികളുടെയിടയിൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം കടന്നു കൂടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ചിലരുടെ അരക്കച്ചയിൽ കത്തി തിരുകീട്ടും ചിലരുടെ ചുമലിൽ മരത്തായയുള്ള മഴുവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കറുത്തതും മെഴുക്കു തൊട്ടു മിനുക്കിയതുമായ മുടി നിറുകയിൽ വകഞ്ഞ് പിന്നിൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ചിലരുടെ കാതിൽ കടുക്കനുമുണ്ട്. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ എന്നു പേരായ തലവന്റെ കഴുത്തിൽ വെള്ളികൊണ്ടുള്ള ഒരു വള ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ അവനുള്ള കൂടുതൽ യോഗ്യതയുടെ അടയാളമായി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിൽനിന്നും കല്പിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. വയസ്സു അമ്പതിൽ കൂടിയവനെങ്കിലും നരച്ചിട്ടില്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ കുറിയശരീരികളും കറുത്ത നിറക്കാരും ചിലർ ഇരുനിറക്കാരുമാണ്. അവൎക്ക് ചിക്കിമിനുക്കിയോടിട്ട നീണ്ടതലമുടിയുണ്ട്. എല്ലാവരുടേയും കാതുകുത്തി വലിയ ഇരുമ്പുകട്ടികളോ ഓലച്ചുരുളോ ഇടത്തക്കവിധം അതു ധാരാളം വലുതാക്കീട്ടുണ്ട്. തലവന്റെ മകൾ മൂക്കുതോടയാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. ചിലർ മൂക്കുത്തിയും ഇട്ടിരുന്നു. കഴുത്തിൽ പിച്ചിയും പളുങ്കും മുത്തുംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പണ്ടങ്ങളും കയ്യിൽ പിച്ചളയും ഇരിമ്പും കൊണ്ടുള്ള വളകളും മോതിരങ്ങളും കാലിന്റെ മണ്ട പാദവിരലിലും മെട്ടികളും ധരിച്ചിരുന്നു. നാലോ അഞ്ചോ വാര നീളമുള്ള ഒരു തുണി രണ്ടാക്കി മടക്കി മുലക്കു മീതെ വട്ടു

ഷകളെല്ലാം മലയാളത്തിലാണല്ലോ കല്പനാത്.

മററു കാട്ടുവാസികളെപ്പോലെതന്നെ യാരുടേയും മുഖ്യ തൊഴിൽ കാട്ടിലെ ഉല്പന്നങ്ങളെ ശേഖരിക്കുകയാണ്. കാടന്മാരെപ്പോലെതന്നെ യാരും മലവക ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിലും ആവശ്യപ്പെട്ട വേലകൾ വേണ്ടുന്നതു ചെയ്തു കൊടുപ്പാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാകുന്നു. അതിനുപകരമായി അവർ പ്രയത്നം ചെയ്യാൻ കഴിയായി ഉരികളും കൊണ്ടുപ്പോകാനായുള്ള, കടി ചണിവാൻ മുളയും, ഇല്ലി, എന്നല്ല ട്ടിലെ ഉല്പന്നകൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മററു പല സഹായങ്ങളും നൽകി വരുന്നുമാകുന്നു. കാട്ടിലെ ചില്ലറ ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിലേക്കായി ഒരു പതിയും ചുററുമുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ഒരു പതിയിലുള്ള എല്ലാവരും തമ്മിൽ തമ്മിൽ വിഭജിച്ചെടുക്കുമാണ്. ഇങ്ങിനെ എടുക്കുന്നതിൽ മറെറാരു ഭാഗത്തിൽ മററാരും വാർച്ചാതെ വിരോധമുള്ളതാൽ കടന്നു പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. മലയന്മാർ നാട്ടിൽ പിന്തുടരുവാൻ യോഗ്യന്മാരും, മുതൽമാർ മുതലായ മൃഗങ്ങളെ കണ്ണിവെച്ചുപിടിക്കുവാൻ സമർത്ഥന്മാരുമാണ്. വേനൽക്കാലത്തു തോട്ടിലെ വെള്ളം ചിറകെട്ടി നിർത്തി എന്നിട്ടു ഒരു ഇലയോ വേരോ അതിൽ കലക്കി അവർ മത്സ്യങ്ങളെ ബോധംകെടുത്തി പിടിക്കും. അടുത്ത കാലത്തു ചില അവരുടെ മാടത്തിന്റെ ചുററുമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു കൃഷി ചെയ്യുക തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ചിലർ ചില്ലറ ചില കൃഷി ആദായങ്ങൾക്ക പുറമെ പൂട്ടുന്നതിലെ കൂലികളും കണ്ടുകളുമുണ്ട്.

കാടന്മാരെപ്പോലെ മലച്ചികളും

മലയർ

കോരകൊണ്ട് പരത്ത പായകളും നെയ്യും. പുല്ലുകൊണ്ട് നാരുണ്ടാക്കി അടുത്തടുത്തു ക്രമത്തിൽ പരത്തിവെച്ച് അവർതന്നെയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു തരം ചരട ഒരു വക ഇരിമ്പു സൂചിയിൽ കോർത്താണ് പായയുണ്ടാക്കുന്നത്. പായയുടെ വക്കുകൾ മടക്കിവെച്ച് ഇന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. പരത്തതാണെങ്കിലും അവരുടെ ആവശ്യത്തിനുതക്ക വിധം അതിനു മാറ്റുവരില്ലായ്കയില്ല.

അരിയാഹാരം പണ്ടില്ലാതിരിക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ അധികവും അവർ ഓരോ കാട്ടുകിഴങ്ങുകളാണ് ഭക്ഷിക്കുന്നത്. അരിയില്ലാത്തപ്പോൾ ചാമ, കോര, കമ്പ് ഇതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കഞ്ഞിയാണ് കഴിക്കുക. ഇതു കാലത്തു വെയിലു പോകുന്നതിനു മുമ്പായി കഴിക്കും. ഇത്തരം കഞ്ഞിയും ഉപ്പിട്ടു വേവിച്ച കിഴങ്ങുമാണ് വൈകുന്നേരത്തെ ഭക്ഷണം. വേലക്കാലത്ത് നെല്ല് അരി ഉപ്പ് മുതലായി കൺട്രാക്ടർമാർ കൊടുക്കുന്ന സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടും മററു കാലങ്ങളിൽ കാട്ടിലെ കിഴങ്ങുകളെക്കൊണ്ടു തന്നെയും അവർ ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നു. മുളനെല്ലുകൊണ്ട് അവർ ഒരു വക സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നുണ്ട്. തേക്കിടി നീളവും നാലോ അഞ്ചോ അംഗുലം ഉൾവിസ്താരവുമുള്ള ഒരു മുളക്കുഴലിൽ മുളയരി നിറച്ച് മീതെ തേനും ഒഴിച്ച് വായു കടക്കാത്ത വിധം നന്നായി വായടച്ചിട്ടതിനുശേഷം കുഴൽ മണ്ണു കുഴച്ച് പൊതിഞ്ഞ് കത്തിയെരിയുന്ന തീയിലിട്ടു ചുടും. നല്ലവണ്ണം ചുടുമ്പോൾ മുളപൊട്ടി വിളയുകയും തൽക്ഷണം പുറത്തേക്ക് എടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ മാറ്റവും മധുരവുമുള്ള ആ ഭക്ഷണസാധനം ഒരു കുഴലിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഇരിക്കുന്നത് കാ

ഭക്ഷണം

ത്. എല്ലാവർക്കും അനവധി പിശാചുക്കൾ അധീനത്തിലുള്ളതിനാൽ ഒരുവൻ മറ്റൊരുവനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അവന്റെയും അവന്റെ സമീപസ്ഥന്മാരുടെയും അധീനത്തിലുള്ള പിശാചുക്കൾ മുഖേന അവൻ ചെയ്ത ദ്രോഹത്തിന്നു ദേഹോപദ്രവവും ചിലപ്പോൾ ജീവനാശം തന്നെയും ശിക്ഷകൊടുക്കുന്നതാണെന്നും കൂടി അവർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഒരു മലയൻ ഒരു മരത്തിന്മേൽ ഒരു തേൻകൂട് കണ്ടെത്തിയാൽ, അത് ആരെങ്കിലും കണ്ട് അടയാളം വെച്ചുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ആ മരത്തിന്റെ തൊലി പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതിന്നു ശേഷമെ അവൻ അതെടുപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയുള്ളു. അടയാളം കണ്ടാൽ അതുണ്ടാക്കിയവന്റെ അറിവും സമ്മതവും കൂടാതെ യാതൊരു കാരണത്താലും അതു തൊടുവാൻകൂടി അവന്നു മനസ്സു വരുന്നതല്ല. ഈ പിശാചുക്കൾക്കു വെളുത്ത ജാതിക്കാരുടെ (വെള്ളക്കാരുടെ)മേൽ അധികാരമുണ്ടെന്നു അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ദീനം പിടിക്കുന്നതു ദൈവങ്ങളെ പ്രസാദിപ്പിപ്പാൻ ഉപേക്ഷ ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവർ കൊടുക്കുന്ന ശിക്ഷയാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അതിനാൽ ദീനക്കാരെ ചികിത്സിക്കയല്ല, ദീനം ഭേദപ്പെടുവാൻ ദൈവങ്ങളെ പ്രാർത്ഥിക്കയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്.

മുകുന്ദപുരം താലൂക്കിലെ ഊട്ടുനാട്ടുമലകളിൽ ഒരു ജീർണ്ണിച്ച അമ്പലം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ അമ്പലത്തിൽവെച്ചു വേദാദ്ധ്യയനം നടത്തിവന്നിരുന്നുവെന്നും അനവധി ബ്രാഹ്മണർക്കു ഊണും കൊടുത്തുവന്നിരുന്നുവെന്നും 'ഊട്ടുനാട്' എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ച് 'അമ്പതു പറ ജീരകം' എന്ന് ഒരു ഭിത്തിയിൽ കൊത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണാനുണ്ട്. സാമാന്യം വലിയ ഒരു സദ്യക്കുകൂടി വരുന്ന കാച്ചു ജീരകം മാത്രം മതിയാകുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എത്ര വലിയ സദ്യയാണ് അവിടെ കഴിച്ചിരുന്നതെന്നും എത്ര അസംഖ്യം ബ്രാഹ്മണർക്കാണ് ഊണും കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതെന്നും ഇതിൽനിന്നു നമുക്ക് ഏതാണ്ട് മനസ്സിലാക്കാം. എഴികോട്ടിൽ ഏറ്റവും വിശേഷമായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഗണപതിയുടെ ബിംബം സ്വസ്ഥാനത്തിൽ മനോഹരമായ ഒരു പീഠത്തിന്മേൽ യാതൊരു ക്ഷതവും കൂടാതെ ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്നു സമീപം വേറെയും പല ബിംബങ്ങളുമുണ്ട്. സമീപത്തുള്ള ചില കുന്നുകളിൽ അമ്പലങ്ങളുടെ അസ്ഥിവാരങ്ങളും ഇപ്പോഴും കാണാം. കൂടാതെ പരോത്പ്പറ, ചക്കിപ്പറമ്പ് എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അനവധി മുനിയറകളുണ്ട്. മുനിയറയുടെ മുകൾഭാഗം തൊപ്പിക്കല്ലുകൊണ്ടുള്ള മൂടികളായിരിക്കും. അതിന്റെ മൂടിക്കല്ലു നീക്കി നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു ദ്വാരമുണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. ഒന്നു കുഴിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അതിൽനിന്നു ഒരു കട്ടിലും ഉറകളും കിട്ടിയെന്നു കേൾക്കുന്നു. പാറക്കടവിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക കിഴക്കു പാടത്തിപ്പാറയിൽ പുരാതനകാലത്തുള്ള മുനിയറകളുണ്ട്. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ അനവധി നന്നൂരി ഇടങ്ങളും ഉരുവിടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവയ്ക്കു ഒരു ആയിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കപ്പുറം ഇപ്പോഴത്തെയായി എന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാനം വട്ടത്തിലും കോലഴിത്തിലുമുള്ള അനവധി ലേഖകൾ ഇപ്പോഴും അവിടെ കാണുന്നുണ്ട്. ആ കാലത്തിന്നു ശേഷമുള്ള

ലിയും കൊടുക്കം അവരുടെയിടയിൽ യാതൊരു നിയമവുമില്ല. നിയമം ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ കാരണമുണ്ടായിട്ടുമില്ല. വല്ല തൎക്കങ്ങളും കലഹങ്ങളും തന്നത്താൻ തീൎക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുന്ന സന്ദൎഭങ്ങളിൽ അതുകൾ മലവക ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതും അവരുടെ തീൎപ്പ് അവർ സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊള്ളുന്നതുമാകുന്നു. അവൎക്ക മന്ത്രവാദം ആഭിചാരം മുതലായ നീചപ്രവൃത്തികളിൽ വലിയ വിശ്വാസവും ശകുനങ്ങളെപ്പറ്റി നിശ്ചിതകളായ അഭിപ്രായങ്ങളുമാണ്. യാത്ര പുറപ്പെടുമ്പോൾ പല്ലി ശബ്ദിക്കുകയോ ആളൊ പൂച്ചയൊ അഭിമുഖമായി വരികയോ ചെയ്താൽ അതുകൾ ദുർല്ലക്ഷണങ്ങളെന്നു കരുതി അവർ യാത്ര വേണ്ടെന്നു വെച്ചുകളയും.

മലയന്മാർ വീരഭദ്രനെയും ഭദ്രകാളിയേയും ആരാധിച്ചുവരുന്നു. വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലൊ ചെറിയ കട്ടിലോ വെച്ചിരിക്കുന്ന കല്ലുകളെയാണ് ഈ മൂൎത്തികളെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നത്. മണ്ഡലകാലത്തു പതിയിലെ എല്ലവരുമായവർ നോമ്പു നോറ്റു കുളിച്ചു വന്ന് ഒരു വിളക്കുകൊളുത്തിവെച്ചു വീരഭദ്രനു പൂജ കഴിക്കും. ഈ കാലത്തു നായാട്ടിന്നു പോകയോ മാംസം ഭക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്കില്ല. ഒടുക്കത്തെ ദിവസം ആടു കോഴി മുതലായവകളെ ബലികൊടുത്തു പതിയിലുള്ള എല്ലാവരും സദ്യ കഴിച്ചു മണ്ഡലം അവസാനിപ്പിക്കും.

മല്ലൻ അവരാരാധിക്കുന്ന മറ്റൊരു ദേവനാണ്. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ, മീനമാസത്തിൽ, മേൽപറഞ്ഞ വിധം ബലി അതിന്നും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു ഉപേക്ഷ ചെയ്താൽ അത് പുലികളെയും ആനകളെയും അയച്ച് തങ്ങളെയും മാടുകളെയും നശിപ്പിച്ചുകളയുമെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം.

ഇമ്മാതിരി തന്നെ ഭദ്രകാളിയേയും പൂജിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. മലയന്മാരുടെ വിശേഷദിവസങ്ങൾ മകര കൎക്കടക സംക്രാന്തികളും വിഷു ഓണം മണ്ഡലം ഇതുകളുമാകുന്നു. ദൈവങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായമെന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ അവർ മനുഷ്യരെപ്പോലെയാണെന്നും എന്നാൽ അദൃശ്യന്മാരും സൎവ്വശക്തന്മാരുമാണെന്നും മറുപടി പറയും. ഓരോ ദൈവത്തിന്നും വെവ്വേറെ ഇലയിൽ നിവേദ്യം വെക്കുവാൻ അവർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാഞ്ഞാൽ ദൈവങ്ങൾ തമ്മിൽ വഴക്കിന്നും തല്ലുകൾക്കും ഹേതുവായതിന്നും സംഗതിയാണെന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം നാട്ടിലെ എല്ലാ താഴ്ന്നജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലുമുണ്ട്. മലയന്മാർ പൂജിക്കുന്ന കല്ലുകളോ രൂപങ്ങളോ കേവലം ആ ദൈവങ്ങളുടെ പ്രതിമകളോ ഛായകളോ ആണെന്നു മാത്രമല്ല അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നത്; ആ ദൈവങ്ങൾതന്നെ അതുകളിൽ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അല്ലെങ്കിൽ അതുകൾ ദൈവങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും അവരെക്കൊണ്ടു ഗുണദോഷങ്ങൾ ചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്നുമാണ് അവരുടെ ഉൾപ്രായധാരണ. അവർ അതുകളെ ഭയഭക്തിപുരസ്സരം കരുതിവരികയും അതുകളുടെ പ്രീതി ബലികളാൽ മാത്രം ലഭ്യമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. പിശാചുക്കളുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം. പിശാചുക്കൾക്ക മനുഷ്യരോട് അധികം അടുപ്പമുണ്ടെന്നും അവർ മഹാ ഭൂതങ്ങളാണെന്നുമാണ് വെച്ചിരിക്കുന്ന

വ്യ. മ. രാ. രാ. അഴകംകുളത്തു കരുണാകരൻനായർ അവർകൾ
കണ്ണനൂർ അംശം, ദേശം കണ്ണനൂർ
പോസ്റ്റ് പാലക്കാട്.

വൃ. ,, മരുത്തൂർ കരുണാകരമേനോൻ ,,
സംസ്കൃതമുൻഷി ഹൈസ്കൂൾ ഒററപ്പാലം.

വൃ. ,, പി. നാരായണൻ നായർ ,,
മലയാളം മുൻഷി ഹൈസ്കൂൾ ഒററപ്പാലം.

വൃ. ,, സി. കെ. കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ ,,
മംഗളോദയം കമ്പനി തൃശ്ശിവപേരൂർ.

വൃ. ,, തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ ,,
മലയാളം പണ്ഡിതർ തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ
ബി. എ. എം. ആർ. എ. എസ്. സിക്രട്ടറി.

സമാജത്തിലേയ്ക്കു നാളിതുവരെ വരിസംഖ്യ
അടച്ചവരുടെ പേരും വിവരവും.

1. അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്		ക. 1—0—0
3. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.	അവർകൾ	ക. 1—0—0
4. കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ ബി. എ. ബി. എൽ.	,,	ക. 2—0—0
7. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ	,,	ക. 1—0—0
13. കെ. പി. പീറ്റർ	,,	ക. 1—0—0
14. എ. കൃഷ്ണപ്പിഷാരോടി	,,	ക. 3—0—0
16. എ. നീലകണ്ഠശർമ്മാ	,,	ക. 1—0—0
17. കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സത്	,,	ക. 1—0—0
20. വി. രാമുമേനോൻ	,,	ക. 2—0—0
30. സി. ഗോവിന്ദൻ എളേടം	,,	ക. 3—0—0
43. പി. കെ. നാരായണനമ്പീശൻ	,,	ക. 1—0—0
45. കരൂർ ദാമോദരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്	,,	ക. 1—0—0
50. വി. കേളപ്പൻനായർ	,,	ക. 1—0—0
51. ആർ. ഗോവിന്ദമേനോൻ	,,	ക. 3—0—0
60. കെ. കേശവൻനായർ	,,	ക. 1—0—0
61. സി. കൃഷ്ണൻകർത്താവ്	,,	ക. 1—0—0
73. എ. ഗോപാലമേനോൻ	,,	ക. 1—0—0
64. കെ. രാമൻനമ്പ്യാർ	,,	ക. 1—0—0
	ആകെ	ക. 26—0—0

കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ ബി. എ. ബി. എൽ.
ഖജാൻജി.

[illegible] മ. രാ. രാ. ശ്രീമതി എ. പി നായർ — അവർകൾ

വാനപ്രസ്ഥിനി ഗ്രന്ഥശാലാ സിക്രട്ടറി നെയ്യാറ്റിങ്കര

തിരുവിതാംകൂർ. „

൧൯. ബ്രഹ്മശ്രീ കെ. എസ്. രാമൻമേനോൻ — „

തിരുവനന്തപുരം.

൨൦. „ സി. എൻ. രാമശാസ്ത്രി എം. എ. — „

മലയാളം ട്യൂട്ടർ കാളേജ് തിരുവനന്തപുരം.

൨൧. „ വി. നാരായണൻനമ്പൂതിരി ശീരവെള്ളി ഇല്ലം

൨൨. മ. രാ. രാ. ദക്ഷിണാത്യബ്രാഹ്മസഭാസിക്രട്ടറി കേപ്രാൽ

തിരുവല്ല.

൨൩. „ പി. എസ്. വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി — „

കലാമന്ദിരം മന്നാർ.

൨൪. „ [illegible] ജി. അച്യുതൻപിള്ള — „

വലിയശാല തിരുവനന്തപുരം.

൨൫. „ കണ്ണൂർ നാരായണമേനോൻ ബി. എ. — „

പെൻഷ്യൻ തഹശിൽദാർ, മജിസ്ത്രേട്ട തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൨൬. „ കെ. വി. കത്തൻ — „

ബ്രണ്ണൻ കാളേജ് തലശ്ശേരി.

൨൭. „ ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ. — „

എൽ. എ. എ. റിട്ടയേർഡ്, സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടർ, കേരളതാരകാ പത്രാധിപർ

ശ്രീവിലാസം പറവൂർ.

൨൮. „ ചിറ്റൂർ പി. അച്യുതമേനോൻ — „

ഹജൂർകച്ചേരി എറണാകുളം.

൨൯. „ ഡാക്ടർ സി. രാമുണ്ണിമേനോൻ — „

ബി., എൽ. ആർ. സി. പി. എം. ആർ. സി. എസ്സ്.

ഡിസ്ത്രിക്ട് സർജിയൻ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൩൦. „ ഇ. രാമമേനോൻ — „

പ്രാചീനതാരകാ പത്രാധിപർ.

എൽത്തുരുത്ത്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൩൧. „ കപ്പക്കാട്ട നാരായണമേനോൻ — „

മലയാളം മുൻഷി സർക്കാർസ്കൂൾ തൃപ്പൂണിത്തുറ.

കെ. പി. കറുപ്പൻ — „

സംസ്കൃതമുൻഷി സർക്കാർ ബാലികാപാഠശാലാ

എറണാകുളം.

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം.

---

൯൯ കൎക്കിടകത്തിലെ 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ചില സാമാജികന്മാരുടെ പേർ വിവരത്തിൽ തെറ്റുകൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവയെ ശരിപ്പെടുത്തി താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

	മ. രാ. രാ.		അവർകൾ
൧൮.	"	കെ. രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ. വക്കീൽ തൃശ്ശിവപേരൂര്.	"
൨൭.	"	പാറാശ്ശേരി കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. ഏ. വക്കീൽ എറണാകുളം.	"
൩൬.	"	കെ. പി. നാരായണമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ. വക്കീൽ എറണാകുളം.	"
൪൫.	"	കെ. ശേഖരമേനോൻ എം. ഏ. എൽ. ടി. കോളേജ് എറണാകുളം.	"
൫൭.	"	പി. രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ. ഹജൂർ കച്ചേരി, എറണാകുളം.	"

കൎക്കിടകം മാസികയിൽ ൨൧൦ വരെ പേർ ചേൎത്തിട്ടുണ്ട്. അതിന്നുശേഷം ചേൎന്നിട്ടുള്ള പുതിയ സാമാജികന്മാരുടെ പേർ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

---

൨൧൧ മ. രാ. രാ.		ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻകർത്താവ് പുന്നൂക്കാട്.	അവർകൾ
൨൧൨.	"	കണ്ണമ്പ്ര കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. ഏ. ബി. എൽ. ഹൈക്കോർട്ടുവക്കീൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ.	"
൨൧൩.	"	ഇ. ഗോപാലമേനോൻ സർക്കാർ സ്കൂൾ വടക്കാഞ്ചേരി.	"
൨൧൪.	"	കെ. രാമൻ നമ്പിയാര് ചാലക്കുടി.	"
൨൧൫.	"	കല്ലാറ്റുകൽ കുട്ടപ്പമേനോൻ തൃപ്പൂണിത്തുറ.	"
൨൧൬.	"	ഇ. നാരായണമേനോൻ ഇളമനമഠം തൃപ്പൂണിത്തുറ.	"

തിയാകുന്ന വേണ്ടതെന്നതാണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ ഈ ഭൂമിയിൽ രാജാവും സൽപ്രജകളും ദുഷ്പ്രജകളുമുള്ളതും അവരുടെ ഓരോ വ്യാപാരങ്ങൾ നടക്കുന്നതും നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമായിട്ടുള്ളതല്ലോ. അതുപോലെ മനസ്സാകുന്ന ഭൂമിയിൽ മനസ്സാക്ഷിയാകുന്ന രാജാവും ഈശ്വരഭക്തി, സച്ചിന്ത, പിതൃഭക്തി, സത്യനിഷ്ഠ, ഗുരുഭക്തി, പ്രാണിസ്നേഹം, മാതൃഭക്തി, ദയ, ധർമ്മതല്പരത മുതലായ സൽഗുണങ്ങളും, രാഗാദികളായ ശത്രുവാദികളും അധിവസിക്കുന്നുണ്ട്. പല പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നുമുണ്ട്. ദുഷ്പ്രജകളിൽ നിന്നു രാജാവിനു പല അസഹ്യതകളും സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ അന്തഃകരണമാകുന്ന രാജാവിനും ദുഷ്പ്രജകളിൽനിന്നു പലപ്പോഴും പല കഷ്ടതകളുണ്ടാവാമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ള ദുഷ്ടജനങ്ങളുടെ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളെ രാജാവോ മഹാരാജാവും അധികാരവും രാജ്യകാര്യവിധായകന്മാരായ സചിവന്മാരുമാണല്ലോ. അതുപോലെ ബുദ്ധിയാകുന്ന അമാത്യന്റെ മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു കാമക്രോധാദി വൈരികളെ പരിബന്ധിച്ചു മനസ്സാക്ഷിയാകുന്ന രാജാവിനെയും സദ്ഗുണയുക്തനാക്കിച്ചെയ്യാൻ ആത്മസംയമനമില്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും ശക്യമാകുന്നതല്ല.

മനുഷ്യർ സാധാരണമായി പ്രതാപൈശ്വര്യാധികാരാദ്യവസ്ഥകളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവരായി കാണുന്നസ്ഥിതിക്കും കണ്ടാലോചിക്കുന്നതായാലും അസംഭാവ്യമായി കരുതുന്ന ഒരു സംഗതി പ്രത്യക്ഷമായി വരുന്നതായാൽ അതിനെ അഭിനന്ദിക്കാതിരിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലോ. അവർ ആത്മനിയന്ത്രണവിഷയത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി സംഭവിച്ച ഒരു സംഗതി താഴെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. ഇതാ, മഹാമഹിമശ്രീ ലക്ഷ്മീകരനും നിയമപക്ഷപാതിയും ബുദ്ധിമാനും പണ്ഡിതനും ധർമ്മപരായണനുമായ രാമവർമ്മമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ ഭക്തന്മാരായ പ്രജകൾക്കു സീമാതീതമായ ഗുണഗണങ്ങളും പല ഉത്തമപരിഷ്കാരങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു, ഗോധരയെ രാജ്യശ്രീയുടെ നികേതനമാക്കിവെച്ചു; തിരുമനസ്സിലെ 61 തിരുവയസ്സു തികഞ്ഞ ഈ അവസരത്തിൽ 18 കൊല്ലത്തെ രാജ്യഭരണംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു, തിരുമേനിയുടെ രാജ്യപരിപാലനാധികാരത്തെ ഏട്ടൻ രാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഭരമേല്പിച്ചു, പരിപാലനഭാരത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തനാകണമെന്ന് ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു തിരുമേനിയുടെ ആത്മസംയമനശക്തിയെ വിശദീകരിക്കുന്നതല്ലോ. ശാസ്ത്രബുദ്ധിയും പ്രജാവാത്സല്യവുമായ അവിടുത്തെ ഈ ഉചിതകൃത്യം ഇതരരാജാക്കന്മാർക്കും പ്രജകൾക്കും (അവരവരുടെ മതാനുസൃതം) അനുകരിപ്പാൻ ഒരു നല്ല പാഠമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അ തിരുമേനി സുഖസ്വസ്ഥം ഭൂമിയിലാചന്ദ്രതാരം സൂര്യനെപ്പോലെ വിളങ്ങുമാറാകട്ടെ.

'ആത്മാഭ്യുദയകൃത്യങ്ങളാകെയറിയും
    കർത്തൃത്വമൊഴിഞ്ഞിരുന്ന–
നാതമാവുള്ളവർക്കെല്ലാവഴിയെ
    നോക്കിസ്വകൃത്യങ്ങളിൽ
ഏതുമാപായമിട്ടുമാത്മസംയമനമാർ
    നേടുന്നതല്ലോ വൃഥാ–
ഞാനത്ഭുതമൊന്നിനാൽ അനാധ്യാനം
    സച്ചിന്മയാനുഗ്രഹം.'

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

ഷിററിന്റെ സജ്ജനങ്ങളുടെ സ്തുതിക്കു ഭാജനങ്ങളായിരിക്കുന്നതു് അവരുടെ സംവരണശക്തികൊണ്ടാണെന്നല്ലേ വിചാരിക്കേണ്ടതു്? ദാരുണപരാക്രമികളായ ഹൈദർ ഹാലി, ടിപ്പു മുതലായവരെ സൽപാത്രങ്ങളെന്നാരെങ്കിലും പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ടോ? അവരുടെ അഭിധാനശ്രവണത്തിൽ ഭീതിപ്പെടാതെയോ വെറുപ്പു തോന്നാതെയോ അവരുടെ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളിൽ പരിതപിക്കാത്തവരോ ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമല്ലേ?

മനസ്സിന്റെ ദാർഢ്യം, അഭിമാനം, അകൃത്യവൈരാഗ്യമിത്യാദികളുണ്ടായാൽ മാത്രമേ മനുഷ്യൻ രാഗാദികളെ കീഴടക്കി ഭരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇതിന്നു കായബലമോ ധനാധിക്യമോ മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരാ. ബുദ്ധിക്കു ശാസ്ത്രാദികളെക്കൊണ്ടു അല്പാല്പമായി ശക്തി നൽകി ചിത്തെ പരിചയിപ്പിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. സംവരണത്തിന്റെ അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും നില്ക്കുന്നതു് ചിത്തമാണ്. സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആലോചന ചെയ്യുന്നവരുടെ അന്തരംഗത്തിൽ തസ്കരന്മാരെ, അന്യന്മാരുടെ ദോഷസംഭവങ്ങൾക്കിടവരുത്തുന്ന ദുർവ്വിചാരമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ദുർവ്വിചാരം ഉണ്ടായാൽ തന്നെയും അതു വേരൂന്നി നില്ക്കുന്നതുമില്ല. സൽഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും, വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ പ്രയോഗങ്ങളാലും മറ്റും പല നൂതനസൂത്രങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിശാലികളും ലോകത്തിൽ പലരുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടുള്ളതും നാമറിയുന്നില്ലേ? അവരെല്ലാവരും ആത്മസംയമികളാണെന്നു കാണുന്നില്ലല്ലോ. അഭ്യാസപരിശ്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരോപകാരാർത്ഥം പല വിശേഷവിദ്യകളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളവർ കൂടി ഇതു് അത്ര സുസാദ്ധ്യമല്ലെന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ആത്മനിയന്ത്രണശക്തി വളരെ കാലംകൊണ്ടേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂവെന്നു് തെളിയുന്നില്ലേ?

എന്നാൽ അവരവരെ പരിശോധിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞാലല്ലാതെ സംവരണത്തിനോ അനുസരണത്തിനോ ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. സത്സംസർഗ്ഗത്തോടുകൂടാത്ത ജീവിതം യാതൊരുത്തനും സുഖകരമായി വരുന്നതല്ല. ഒരുത്തൻ പാപഭജനം ചെയ്യുമ്പോഴും അവനു സാമാന്യ ആവർത്തനമല്ലേ? നാമെല്ലാവരും അന്യന്മാരെ മരിക്കേണ്ടുന്നവരായിട്ടാണ് ഈശ്വരൻ നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരുവന്റെ ഭാര്യയേയോ ഭർത്താവിനെയോ പുത്രമിത്രാദികളെയോ ഗൃഹാദികളെ മറക്കാതെ കഴിയുന്നതാരെന്നോ? സംവരണശക്തി കുറയുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ ആധ്യാപാപമാനങ്ങളാലുള്ള വ്യസനത്തിന്നു മനുഷ്യർ കൂടക്കൂടെ സംഗതിവരുന്നത്. അതിതക്ഷണപ്രീതി, ഇഷ്ടാനിഷ്ടകാര്യപരീക്ഷണം, ക്രോധം ഇവ തുടങ്ങിയുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു മനുഷ്യൻ നാശം സംഭവിക്കാവുന്നതാകയാൽ അവയെ പരിഹരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആത്മഗുണം ചെയ്യാനാകും കഴിയുന്നതല്ല. 'ശാസ്ത്രം പഠിച്ചതുകൊണ്ടു മതിയല്ല; ശാസ്ത്രോക്തമാചരിക്കാതെ ഫലം വരാ', എന്ന പ്രമാണവചനസാരമറിയാതെ അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു വിദ്വാനെന്നു പേരെടുത്തിട്ടു ഫലമില്ലെന്നും, 'പുത്രജ്ഞാനിക്കു വെറുംചിലവിന്നു കൊള്ളാം', എന്നുള്ളനാൽ കായികപരിശ്രമം മിഥ്യയാണെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പരിശ്രമമാവശ്യമില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. മാനസികസംസ്കാരമാണ് മുഖ്യമെന്നും അതോടുകൂടിയ കായികപരിശ്ര

ആത്മസംയമനം

മനസ്സിനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ പെടുത്താതെ സദ്വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു അതിൽനിന്നു തെററിപ്പോകാതെ കീഴടക്കി നിലയിൽ നിറുത്തുന്നതിനാണു് 'ആത്മസംയമന'മെന്നോ 'ആത്മനിയന്ത്രണ'മെന്നോ പറയപ്പെടുന്നതു്. 'ആത്മ'പദത്തിനു പല അർത്ഥങ്ങളെ നിഘണ്ടുകാരന്മാർ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ മനസ്സു് എന്നർത്ഥം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. 'സംയമം', സമ്യക്കാകുംവണ്ണം (വഴിപോലെ) അടക്കൽ എന്നാകുന്നു താല്പര്യം. 'യമ്' എന്ന ധാതുവിൽനിന്നാണു് 'യമനം' എന്നുണ്ടായതു്. പ്രകൃതിയുടെ അന്ത്യത്തിലെ 'ന' അക്ഷരം നിരർത്ഥപ്രയോഗമായിരിക്കുന്നതാണു്. അവനവൻ അവനവനെ അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനു കഴിയുന്നതല്ല. അവരവരുടെ ഗുണങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു സ്വീകാര്യമായവ അംഗീകരിക്കയും ത്യാജ്യമായവ വർജ്ജിക്കയും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവനവനു് അവനവനെ നിയന്ത്രിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. ആത്മനിയന്ത്രണശക്തിയാൽ കീഴടക്കി ഉൽകൃഷ്ടരായ പല സംഗതികളുമുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലവ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു അനാവശ്യമായി വരുന്നതല്ലല്ലൊ.

ഇന്ദ്രിയാദികളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയമാകുന്നു. അവ മനുഷ്യജന്മത്തിനു സഹജങ്ങളും അവരെ അധോഗതിയിൽ തള്ളിവിടുന്നവയുമാകുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തിയിൽനിന്നു മനസ്സിനെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ കഴിയുന്നവനെ മാത്രമെ ആത്മസംയമനശീലമുള്ളവനെന്നു പറയാൻ പാടുള്ളൂ. അധർമ്മങ്ങളുടെ അപരിഹാര്യദുഷ്ഫലങ്ങളും സദാചാരസൽകൃത്യങ്ങളുടെ അപരിമിതമായ സൽഫലങ്ങളും തിരിച്ചറിവാൻ മനുഷ്യർ അശക്തന്മാരായി ഭവിക്കുന്നതു ആത്മധാരണാശക്തിയില്ലായ്മയാലാണു്. പണ്ടു പണ്ഡിതസദസ്സിലും ആയോധനസാമർത്ഥ്യസ്ഥാനത്തിലും വെച്ചു കോവിദന്മാരും പോർചേവകന്മാരും അവരവരുടെ ശാസ്ത്രപുരാണശസ്ത്രാസ്ത്രാഭ്യാസബലവും നൈപുണ്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചു യഥാശക്തി മാററലരെ വെന്നു ജയപതാകകൾ നാട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു ഗ്രന്ഥപാഠമുണ്ടെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ അതിന്നുള്ള യോഗ്യതയെന്നു സ്വഭാവംകൊണ്ടും നമുക്കറിയാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ സംയമനത്തിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചവരുടെ സംഖ്യ വിരൽമടക്കി എണ്ണുവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ആദ്യം മടക്കിയ ആ വിരൽ മാത്രം പരിഗണിച്ചു പര്യവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതായി വരുമോയെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ടിപ്പു മുതലായ മഹാശക്തന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ പ്രബലന്മാരായ ഇതരരാജാക്കന്മാരെയും അവരുടെ സേനാനീമാരെയും അനായാസേന പിടിച്ചടക്കി രാജ്യങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടും, കാമക്രോധാദിവൈരികളെ അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഹരിശ്ചന്ദ്രരാജാവും, വൈദേഹിയും, വിദർഭജയും മററും അനവധി കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളനുഭവിച്ചിട്ടും, മനസ്സിനു ചാപല്യംകൂടാതെ മോഹാദികളെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തു സത്യം, ചാരിത്ര്യം മുതലായ സൽധർമ്മങ്ങളെ പാലിച്ചതിനാൽ അവർ ഇന്നും ഭൂമിയിൽ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങളാ

ഞ്ഞമഹാമുനി തന്നെ വിപ്രവിളംബം പോലെ ദിഗ്ദിഗന്തപടലം തേജോരാശിജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു ശിഷ്യസമേതനായ്ത്തന്നെ വന്നതുകണ്ടിട്ടു ... മന്നവരൊഴി ഞ്ഞുള്ളവരെല്ലാം ... തൽപാ ദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ... എഴുന്നേറ്റു സൽകൃതി ... പ്രണിപത്യ വിധിയാം ത ന്നെ ... സ്വരൂപ ... ലിങ്ങിനെ ... ലക്ഷണത്താൽ ... വിസ്താര ... കടിതമായ ... വിടർന്ന ... വാഴ്ക.

വിശേഷാത്തിന്നാസ്സു ... മത്സരപ്രധികൊണ്ടു- ല്ലല്ലാതെ നിന്നു ചൊല്ലുന്ന ... ചാരുവാക്കൊണ്ടു തന്നെ (൫.

നിശ്ശ്രീകോലാകപാലപ്പതികൾകളിലവ്വ ... ദിശ്ശൂളരപാലിതാനി നിസ്സ്വം ... ചൊല്ലുന്ന ... സമസ്തചാരമെല്ലാം. (൧൨൦

ക്രതം ... വാണികൾ ... ശിഷ്യരാം പുണ്ണിയന്മാർ ഉഷ്ണതാധിക്കിന്നിതുസദസ്സിനുന്നി ക്രൂരമായി പ്രകാരം പ്രത്യുതമാന്യമാവാതിക ... സമുദാ- ചാരമൊന്നാം ... പ്രത്യക്ഷികൃത്യ ... കൃതം ... ചിതം ... ഗിരികൊണ്ടും.

എന്നെന്നും ... ഉപരികളിലൂടാ- തെ സത്യത്തിലാട്ടം ചൊല്ലുന്നപ്പോൾ ... സജ്ജനാചാരബോധം (൧൩)

ധന്യാം പുത്രീമനിച്ചുന്നപിബതപിബ ... ടിക്കിവന്നം കൊടുത്തേ നന്നെന്നു ... ഗിരമന്ദം ഇന്നാനൊന്നപോലെ.

ഭർത്തൃത്തിൽ ... ചുടലവെ- ന്നിതെല്ലാം ... സർവ്വ ... വാസമപ്രതിഷ്ഠ ... കണ്ഠചണ്ഡ ... നിത്യം ... ഉണ്ണികൾ ... മെമിന ... കൊണ്ടാടുന്ന ... പ്രമ ... വിശേഷചാക്ഷുഷ ... ഉണ്ടാകില്ലന്യ ... ധിക്കരിച്ചു ... എന്നിട്ടും ... കന്നാരം ... ഇപ്പാർമേൽ ... ധിക്കരിച്ചോരു കൊച്ചി- നാട്ടിൽ ... ലോക ... അപ്പോഴെല്ലാം ... കണ്ണുകൾ ... കല്പിച്ചാലില്ല ... ന്നാവതാം ... (൧൩൦)

—— ഓം ——

ൻ. ദാമോദരൻനായർ അവർകളെ എഴുതി ച്ചതു്?

ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ തർക്കം തീരുമായിരുന്നു. ഈ വിവരം പറയുമ്പോഴും പറഞ്ഞു കഴി ഞ്ഞപ്പോഴും മേനോൻ നന്നാ ചിരിച്ചു. ജാ ക്കി അമ്മ ഒരിട്ടുകം ഇതിനധികം വിട്ടു ട്ടായിരുന്നില്ല. മേലാൽ തന്റെ മരുമകി ന്റെ ഒരു കാര്യത്തിലും സംശയിക്കയില്ലെ ന്നു ഒരു സ്ത്രീ ശപഥവും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽ മേനോൻ സത്യമല്ലാതെ പറയാതെ യും ആയി.

ഊർക്കോട്ടു കുമാരൻ.

ദക്ഷയാഗം

ഭാഷാപ്രബന്ധം.

[illegible] ചന്ദ്രക്കലാധരനാം
[illegible] കാന്തനാം-
[illegible] തിന്നപള്ളിതാം
[illegible] നൃപ്പത്താലികാം
[illegible] സ്വയംവരമാം-
[illegible] ശ്രീകി-
[illegible] ദക്ഷൻ [illegible]
[illegible] യാഗമേ.
[illegible] ൽചലപാപികൾ ചൊല്ലിമാ-
[illegible] ചൊല്ലിടിനാലും
[illegible] ല്ലാം തിരമനസി പൊറു-
[illegible] നാൽക്കമല്ലോ
[illegible] പ്രകൃതികളുടെ-
[illegible] പ്പയോഗകേറ
[illegible] മെയാനിഹതകളി-
[illegible] കിഡിനാകി.
[illegible] കനാകമയമാഠാ-
[illegible]
[illegible] വഹളപരികളു-
[illegible] താളെ
[illegible] വിലക്ഷാതമ [illegible] മടിയി
[illegible] ണൊരുന്നാ- (ബാ-
[illegible] പുരരിപുഭഗവാൻ
[illegible] ധാമാ.

ത്രൈലോക്യൈകാധിനാഥൻ [illegible] ൎമ്മപതിയമാ-
[illegible] പൂണ്ടന്ന്
[illegible] കോമളരൂപകമലം
പാദം [illegible] മൂകന്നം
[illegible] പരിതൃപ്തിചെയ്തമാ-
[illegible] ലോറും
[illegible] ജലനിധിയെ
വിശപ്പനാധാരിമൈ.

(ഗദ്യം) തസ്മിൻകാലേ വിശപ്പുമാം ഗണങ്ങൾ [illegible] സത്രമഹോത്സവ മാരംഭിച്ചു [illegible] മണ്ഡലങ്ങൾ തോറിശകളിൽനിന്ന അശ്ശു പുറപ്പെട്ടവിടെ ച്ചെന്നടനാഥ [illegible] മധികവിശാലാമ [illegible] കിരീകന്യ [illegible] ആസന്നാ [illegible] ത്തികളെല്ലാ [illegible] തെളിവിലിരുന്നു. [illegible] കവരവരേ പോന്നവിടെനിരന്നു കിന്നരചാരണഗ ന്ധർവ്വാദികൾവന്നിരുന്നിത്തു തന്ത്രസമാ യാം. [illegible] സംഖ്യകൊണ്ടിച്ച ശ്ശണങ്ങിടെപ്പാടെവന്നു. [illegible] പരിമളത്തെളും [illegible] ഗണങ്ങളും വന്നുചേ ന്നു. പുരരിപുഭഗവാനാളുന്നു [illegible] മഹിമാപോരണ്ടാനുള്ളി. തൽക്ഷണം [illegible] ജ്ഞസംഭേജാ ദക്ഷിണകൾ [illegible]

ല്ലാറും മേനോനു കളവു പറവാനും സംഗതിയില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ഞായറാഴ്ചയാണ്. ഒരുവൻ മേനോനെ കാണാൻ വീട്ടിൽ ചെന്ന അവസരത്തിന് ഒരു എഴുത്തുണ്ട്. മേനോൻ കുളിയ്ക്കയാണ്. എഴുത്തു മേനോന്റെ കയ്യിൽ തന്നെ കൊടുക്കണം. മറ്റാരുടെ കയ്യിലും കൊടുക്കയില്ല. മേനോൻ വന്നു കത്തു വാങ്ങി വായിച്ചു. വളരെ കയ്യിൽ പിടിച്ച് അവനോടു പൊയ്ക്കൊൾവാൻ പറഞ്ഞു. സാധാരണ വല്ല കത്തും വന്നാൽ മേനോൻ അതു വായിച്ചു മേശപ്പുറത്തോ മറ്റോ ഇടുകയാണ് ചെയ്യാറ്. ഈ കത്തു രഹസ്യമായിക്കൊണ്ടുപോയി തന്റെ കുപ്പായക്കീശയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നത് ഭാര്യ കണ്ടു സംശയമായി. മേനോൻ ഉണ്ണാനിരുന്ന തരത്തിൽ കത്തെടുത്തു വായിച്ചു. കത്ത് ഇതായിരുന്നു.

സ്നേഹിതരെ,

ഞാൻ ഇന്നലെ മിസ്റ്റർ ശാസ്ത്രിന്റെ വീട്ടിൽ പോയി. ലില്ലിയെ അവിടെ കണ്ടു. തരക്കേടില്ല. ഞാൻ ഇന്നലെ രാത്രി തന്നെ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി. എന്റെ വീട്ടിലുണ്ട്. അവളെ കൂട്ടാൻ പാടില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ഇവിടെ തന്നെ പാർപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ സ്ഥിതി ആലോചിച്ചാണ് അവളെ കൂട്ടാഞ്ഞത് എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇന്നു നിങ്ങൾ ഒരു ദിക്കിൽ പോകാനുണ്ട്. രാത്രി ഏഴുമണിയ്ക്കു വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു തന്നെ കാണാം.

എന്നു സ്നേഹിതൻ

ഒപ്പു ജാനകി അമ്മയ്ക്കു മനസ്സിലായില്ല. കത്തു വായിച്ച ഉടനെ ആ സ്ത്രീ തന്റെ മുറിയിൽ പോയി വാതിലടച്ചു കിടന്നു കരഞ്ഞു തുടങ്ങി. മേനോൻ ഊണു കഴിച്ചു ഭാര്യയെ വിളിച്ചു, എങ്ങും കാണാനില്ല. മുറി അടച്ചു കണ്ടപ്പോൾ വാതിലിന്നു മുട്ടി വിളിച്ചു. തുറക്കുന്നില്ല. ഇത്ര പെട്ടെന്നു ഇങ്ങിനെ വരാൻ സംഗതിയെന്താണെന്നു പലതും ആലോചിച്ചു നോക്കി. ഒരു കാരണവും കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചപ്പോൾ ജാനകിഅമ്മ വാതിൽ തുറന്നു. കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു കണ്ണുകൾ ചുകന്നു വീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിക്കി വിക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകയാണ്. നിങ്ങൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. നിങ്ങൾ എന്നെയല്ല സ്നേഹിക്കുന്നത്'.

മേ— നിനക്ക് അങ്ങിനെ തോന്നാൻ സംഗതിയെന്താണ്?

ജാ— നിങ്ങൾ അറിയാത്തവരെപ്പോലെ പറയുന്നുവല്ലോ. എനിക്ക് ഇപ്പോൾ പോകണം. നിങ്ങൾക്ക് [illegible] സ്ത്രീകളോടല്ലേ സ്നേഹം. നിങ്ങൾ ഇനി ലില്ലിയെത്തന്നെ സംബന്ധം ചെയ്തോളൂ. ഞാൻ പോണു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മേനോൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അടക്കാൻ കഴിയാതെ വളരെ നേരം ചിരികേട്ടപ്പോൾ ജാനകിഅമ്മ ഏറെ പരിഭ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ മേനോൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'നീ ആ കത്തു വായിച്ചു ഇല്ലേ? മിസ്സിസ് ലില്ലി ഒരു സ്ത്രീയല്ല ഒരു നായക്കുട്ടിയാണ്. മിസിസ്സിന് നല്ലൊരു നായക്കുട്ടിയെ വേണമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ ആ മോഹൻറാവിനോടു പറഞ്ഞേല്പിച്ചു. നിന്റെ ആങ്ങളയെ ഗ്രാമസിംഹം കടിച്ചതു മുതൽ നിനക്കു നായ്ക്കളെ കണ്ടു കൂടെന്നും അതുകൊണ്ടു അതിനെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരരുതെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. ആ

ടിയന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരിയായിരുന്നു. പക്ഷെ പഠിപ്പുള്ള സ്ത്രീകളല്ലേ? സ്ത്രീകളുടെ പാട്ടു കേൾക്കാൻ ജാനകി അമ്മയുടെ ഭർത്താവു പോകയോ, നല്ലകഥ! അന്നു ചെന്ന ഉടനെ ഭാര്യ യാതൊന്നും മിണ്ടാതെ കിടപ്പറയിൽ കയറി കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. മേനോൻ അടുത്തു ചെന്നിട്ട്,

'എന്താ, ഞാൻ താമസിച്ചതുകൊണ്ടു കോപിച്ചിരിക്കയാണ് ഇല്ലേ? നീ എന്തൊരു വിഡ്ഢിയാണ്? ഇന്നലെ സബ്ബ് പരിശോധന നടത്തിയപ്പോൾ റിക്കാർഡിൽ കുറെ തെറ്റുകൾ കണ്ടിരുന്നു. അതെറ്റുകളൊക്കെ ഇന്നുതന്നെ ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്നു മുൻസിഫ് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളൊക്കെ വിളക്കുകത്തിച്ചു പണിയെടുക്കേണ്ടി വന്നു എന്നേ പറഞ്ഞുള്ളു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ജാനകിഅമ്മ കിടക്കയിൽ നിന്നു ചാടി എഴുന്നേറ്റു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

'നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെ വെ[illegible] തീരാത്ത കളവു പറയുന്നു.'

മേനോൻ—ഞാൻ നിന്നോടു വല്ല കളവും പറയാറുണ്ടോ?

ജാനകി—നിങ്ങൾ ഇതുവരെ പറഞ്ഞ കഥകളിൽ കൂട്ടിവെച്ച കളവാണിത്.

മേ—ജാനകി! നീയെന്താ പറഞ്ഞത്.

ജാ—ഞാൻ പറഞ്ഞതോ? മറ്റൊന്നുമല്ല ഒമ്പതുമണിയായിട്ടും നിങ്ങൾ വരാഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കിട്ടനെ കച്ചേരിയിൽ അയച്ചു. കച്ചേരി പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. വിളക്കായിട്ട് ഒരു തിരിപോലുമില്ല. എന്തിനാണ് നിങ്ങളീ കളവു പറയുന്നത്? എന്നെ വഞ്ചിച്ചിട്ട് എന്താണ് കാര്യം? സ്ത്രീകളെ വഞ്ചിപ്പാൻ വല്ലതെങ്കിലും [illegible]ക്കാനാണൊ വിചാരിക്കുന്നത്?

ജാനകിഅമ്മ ഒടുവിലെ രണ്ടുമൂന്നു വാചകങ്ങൾ പറഞ്ഞതു മേനോൻ കേട്ടിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒരു ഉപായം ആലോചിക്കയായിരുന്നു. ഭാര്യ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഉടനെ മേനോൻ, 'കിട്ടനാണൊ നിന്നോടു പറഞ്ഞത്? കിട്ടാ, കിട്ടാ'. കിട്ടൻ വന്നു. അവനോടു മേനോൻ,

'നീ ഇന്ന് എഴുമണിക്കു സാറിന്റെ കച്ചേരിയിൽ പോയിരുന്നുവോ?'

കിട്ടൻ—ഇല്ല;

മേനോൻ—എന്താ ജാനകി, നീയല്ലെ പറഞ്ഞതു കിട്ടൻ കച്ചേരിയിൽ പോയിരുന്നുവെന്ന്?

ജാനകി—കിട്ടാ നീയല്ലെ പറഞ്ഞത് നീ കച്ചേരിയിൽ ചെന്നു നോക്കിയെന്ന്?

കിട്ടൻ—ഞാൻ എജമാനൻ പണി ചെയ്യുന്ന കച്ചേരിയിലാണ് പോയത്. അവിടെ പോകാനല്ലേ അമ്മ പറഞ്ഞത്?

മേ—ഓ. അങ്ങിനെയോ, ജഡ്ജിസാറ് തെറ്റു കണ്ടുപിടിച്ചാൽ അതു സ്വന്തം കച്ചേരിയിൽ നിന്നാണ് ചെയ്തു ശരിയാക്കാറ് അല്ലേ? നീ പൊയ്ക്കോ കിട്ടാ?

ജാനകിഅമ്മ വിഡ്ഢിയായി. അന്നു പിന്നെ ഭാവം നടിച്ചതും മുഖം വീർപ്പിച്ചതും മേനോനായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പല സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായതിൽ മേനോന്റെ കളവുതന്നെ ജയം പ്രാപിച്ചു. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം മേനോൻ കച്ചേരി വിട്ടു വരുമ്പോൾ ഒന്നിച്ച് ഒരു ഗുമസ്തൻ സ്ത്രീയും പുരുഷനും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കിട്ടൻ ചെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ട ജാനകിഅമ്മ കോപിച്ചു. അതു കച്ചേരിയിലെ ഹെഡ്ക്ലാർക്കും അയാളുടെ ഭാര്യയും ആയിരുന്നുവെന്നു മേനോൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ ഭാര്യയുടെ കോപം ശമിച്ചു.

രണ്ടുമൂന്നു മാസം ഭാര്യയ്ക്കു സംശയി

സമയങ്ങളും അവസരങ്ങളും ഉണ്ട്. മറു യാതൊരാളെയും ഒരു വിധത്തിലും സംബന്ധിക്കാത്തതും തന്നെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നതുമായ സംഗതികളെ തുറന്നു പറയാത്തതുകൊണ്ടു ദോഷമില്ല. നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള കാര്യങ്ങളൊക്കെ അശേഷം മറച്ചുവെക്കാതെ പറയുന്നതായാൽ നാം അനേകം ശത്രുക്കളെ ഉണ്ടാക്കും. എന്നാൽ മേനോന്റെ ഭാര്യയുടെ അഭിപ്രായം അങ്ങിനെയല്ലായിരുന്നു. കളവൊക്കെ കളവുതന്നെയാണെന്നും സത്യം സത്യമാണെന്നും ആയിരുന്നു ജാനകി അമ്മയുടെ അഭിപ്രായം.

കല്യാണം കഴിച്ചാൽ പിന്നെ പുരുഷന്മാർ ആറുമണിക്കു വീട്ടിലടങ്ങണം, എന്നാണ് ജാനകി അമ്മയുടെ ന്യായം. പകൽ മുഴുവൻ പുരുഷന്മാർ പ്രവൃത്തിക്കായി വെളിക്കു പോകും. സ്ത്രീകളും ഗൃഹകാര്യം നോക്കി നടക്കും. സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഒന്നുപോലെ സാമന്യസല്ലാപാദികളെക്കൊണ്ടു വിനോദിക്കേണ്ട കാലമായി. ഭാര്യ, ഭർത്താവിന്റെ സഹവാസത്തിലല്ലാതെ രസിക്കുന്നതു ഭർത്താവിന് ഇഷ്ടമാകുമോ? ഇല്ല. ഒരിക്കലുമില്ല. അതുപോലെ തന്നെ ഭർത്താവു, ഭാര്യയുടെ സഹവാസത്തിലല്ലാതെ രസിക്കുന്നതു ഭാര്യക്കും ഇഷ്ടമാകയില്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്താണ് തെറ്റ്. ഇതൊക്കെ വളരെ ശരിയാണെന്നും ന്യായമാണെന്നും മേനോൻ തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കും. പുരുഷന്മാർ എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടതുണ്ടായിരിക്കും?

ഒരു ദിവസം മേനോൻ ആപ്പീസ്സു പിരിഞ്ഞു വരുന്ന വഴിക്കു ചില സ്നേഹിതന്മാരെ കണ്ടു. തഞ്ചാവൂരിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗവതർ വന്നിട്ടുണ്ട്. ശ്രുതിപ്പെട്ട ഭാഗവതരാണ്. ടൌൺഹാളിൽ വെച്ച് ആറുമണിക്കു പാട്ടുണ്ട്. അതൊന്നു വെറുതെ കേട്ടുപോകാം. സ്നേഹിതന്മാർ ക്ഷണിക്കയാൽ മേനോൻ അവരുടെ ഒന്നിച്ചു പോയി. ഒരു പാട്ടുകേട്ട ക്ഷണത്തിൽ മടങ്ങാമെന്നു വിചാരിച്ചാണ് പോയത്. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പാട്ടുപാടുന്നതു രണ്ടു സ്ത്രീകളാണെന്നു കണ്ടു. പാട്ട് അതിവിശേഷമായിരുന്നു. പാട്ടുകാരത്തികൾ സുന്ദരികളുമാണ്. സമയം പോയതറിയാഞ്ഞതിൽ പിന്നെ ആരു സാധുവെ കുറ്റപ്പെടുത്താനാണ്? വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്താൻ ഏഴുമണിയായിപ്പോയിരുന്നു. ഭാര്യ മുഖവും വീർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കോണി കയറിയ ഉടനെ തന്നെ മേനോൻ ഭാര്യയുടെ അടുക്കൽ പോയി.

ജാനകിഅമ്മ—എന്താ നിങ്ങൾ ഇത്ര താമസിച്ചതു.

മേനോൻ—എന്താണ് ചെയ്ക. ഇന്ന് സ്റ്റ് പരിശോധനയുണ്ടായിരുന്നു. ഏഴു മണിയായിരുന്നു കച്ചേരി പിരിയാൻ.

ജാന—നേരുതന്നെയാണിത്?

മേ—എന്താ ജാനകി ഞാൻ നിന്നോടു വല്ലപ്പോഴും കളവു പറയാറുണ്ടോ? ചെന്നീ എന്നെ ഇങ്ങിനെ സംശയിക്കുന്ന വല്ലോ?

ജാനകിയമ്മ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഭർത്താവു പറയുന്നതു നേര തന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു. മുമ്പത്തെ സംഗതിയുള്ള കാര്യമായ് ക്ഷോഭിച്ചതിനെ വിചാരിച്ചു പശ്ചാത്തപിച്ചു. പിറ്റേദിവസം അവരുടെ മേലധികാരിയുടെ വീട്ടിലായിരുന്നു സദ്യ. മേനോനെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. കച്ചേരി വിട്ട വഴിക്കു തന്നെ അവിടെ പോയകളയുന്നു. അന്നും മടങ്ങി വരാൻ ഏഴുമണിയായി. മുൻസിപ്പിന്റെ വീട്ടിൽ സദ്യയാ

യും ചെയ്യും. അപ്പോൾ പാൽ തനിയെ ഒലിച്ചുപോകും. ഇതിനും ഇംഗ്ലീഷു വൈദ്യന്മാരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടണം.

(6) അകിടു വീക്കം—ഇതിനു പല സംഗതികളും ഉണ്ടായേക്കാം. ആദ്യമായി പാലുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ചില പശുക്കൾക്ക് അകിടുവീക്കമുണ്ടാകും. ആ സംഗതിയിൽ അതു പ്രസവിച്ച ഉടനെ ശമിക്കും. കുളമ്പുരോഗം, വായുരോഗം, വസൂരി എന്നീ രോഗം നിമിത്തവും അകിടു വീങ്ങും. കുട്ടി മരിച്ചുപോകയും [illegible]നിമിത്തം കറവ് അസാദ്ധ്യമായി വരികയും ചെയ്താലും ഈ രോഗം ഉണ്ടാകും. കറക്കുമ്പോഴോ, കടിക്കുമ്പോഴോ, ഉള്ള ചില മുറിവുകൊണ്ടോ മറ്റോ ഉണ്ടായെന്നും വരാം. പാൽ മുഴുവൻ കറന്നെടുക്കാതെയും, സമയത്തിനു കറക്കാതെയും ഇരുന്നാലാണ് ഇതു സാധാരണ ഉണ്ടാകുന്നത്. പശുക്കളെ ശീതത്തോ നനവിലോ കെട്ടുന്നത് ഇതിന്നൊരു കാരണമാകും. ഈ രോഗംകൊണ്ടു പശുവിന്റെ ജീവഹാനിക്കു പക്ഷെ സംഗതിയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും പാൽ കുറഞ്ഞുപോകാനും ദോഷപ്പെടുവാനും കാരണമായിത്തീരുന്നു. അകിടിനു വീക്കമുണ്ടായാൽ ഉടനെ നല്ല വൈദ്യനെ കാണിക്കണം.

അവനും ഭാര്യയും

അദ്ധ്യായം ൧

കളവും സംശയവും

അവൾ അവനെ സർവ്വകാര്യത്തിലും സംശയിക്കുക പതിവാണ്. രാത്രി അല്പം താമസിച്ചു വരുന്നെങ്കിൽ സംശയമായി. വ[illegible] സ്നേഹിതന്മാരെയും വീട്ടിൽ ഒരുദിവസം ഇരുത്തിട്ടു പോയെങ്കിൽ സംശയി[illegible]ക്കപ്പെട്ടതായാൽ അവന് അങ്ങു [illegible]തിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൂടെന്നു പറഞ്ഞാ[illegible]ലിന്നല്ലോ. വളരെ സൌന്ദര്യമുള്ള [illegible]ളെ കല്യാണം കഴിച്ചാൽ ഇതാണ് [illegible]ളിക്കുന്ന ജാതൻ സാധാരണ പറയാ[illegible]. [illegible]ണ്ടാകുന്നാൽ അവൾ [illegible] [illegible]ന്നാൽ ആ സാധുവിന്റെ കഥ [illegible] അസാധാരണമായിരുന്നു. ഭർത്താ[illegible] മറ്റുമാരെ സംശയിക്കുകയും അവ[illegible] [illegible]വൃത്തികളെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യു[illegible]ണ്ടാണ് സാധാരണയുള്ള അക്ഷേപം. ഇതു നേരെ മറിച്ചായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഗോപാലമേനോന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ പരിഹസിക്കുകയും പലരും അയാളോട് അനുതപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾ സംശയിക്കുന്നതനുസരിച്ച് മേനോൻ കളവു പറവാൻ നിർബന്ധിതനായി. പലപ്പോഴും പല കളവുകളും കൂട്ടിക്കെട്ടി പറയേണ്ടതായി വന്നു. കളവു രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നാണ് മേനോന്റെ അഭിപ്രായം. അവറ്റ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ വെളുത്ത കളവെന്നും കറുത്ത കളവെന്നും പേർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. ആർക്കും യാതൊരു വിധത്തിലും ദോഷം വരുത്താതെ പറയുന്ന കളവാണ് വെളുത്ത കളവ്. വെളുത്ത കളവു പറയാതെ ലോകം നടക്കില്ലെന്നും അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. അനാവശ്യമായി സത്യം പറഞ്ഞുകൂടാത്ത

ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു പ്രസവിച്ചു ഉടനെ കുട്ടികളുടെ ആമാശയത്തിലും അന്ത്രങ്ങളിലും ഉള്ള കേടുകളൊക്കെ പുറത്തുകളവാൻ ഈ പാൽ സഹായിക്കുന്നു.

പശുക്കളുടെ ദുഗ്ദ്ധഗ്രന്ഥികൾ എണ്ണത്തിൽ നാലുണ്ടു്. അവ പാൽഭാഗത്തുള്ള ഈരണ്ടെണ്ണം തമ്മിൽ തൊടാതെയാണെങ്കിലും വളരെ അടുത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ചില പശുക്കൾക്കു ദുർല്ലഭമായി, ഒന്നോ രണ്ടോ ഗ്രന്ഥികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അവയിൽനിന്നു പാലു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. മുമ്പിലുള്ള രണ്ടു മുലകൾ പിമ്പിലുള്ളവയേക്കാൾ വലിയവയും നീളമുള്ളവയും ആയിരിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല അവയിൽ അധികം പാൽ ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യും. മുലയുടെ ദ്വാരത്തിന്റെ നേരെ മീതെ, ഒരു മോതിരക്കെട്ടു് ഉണ്ടാകുമെന്നും പാൽ തടസ്ഥമില്ലാതെ ഒഴുകാതിരിപ്പാൻ തടസ്ഥം ചെയ്യുകയാണ് അതിന്റെ ജോലിയെന്നും പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ മോതിരക്കെട്ടിന്റെ നേരെ മീതെ ഒരു ദ്വാരമുണ്ടാക്കിയാൽ അതിൽക്കൂടി പാൽ ചൊരിയുന്നതു കാണാം. അതുകൊണ്ടു മോതിരക്കെട്ടിനു മീതെ വല്ല സംഗതിവശാലും ആഴമുള്ള മുറിവുണ്ടായാൽ അതിൽക്കൂടി പാൽ ഒഴുകിപ്പോകുമെന്നു ധരിക്കേണം.

പശുക്കൾ ആടുകൾ മുതലായവയുടെ മുലക്കു പല രോഗങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അവയിൽ മുഖ്യമായതു താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

(1) മുലയ്ക്കു ദ്വാരമില്ലായ്ക — അകിടിനു പുഷ്ടിയും മാറ്റവും ഉണ്ടെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ മുലയിൽക്കൂടി പാൽ വരുന്നില്ലെന്നു ചിലപ്പോൾ കാണാം. അതിനു കാരണം മുലയുടെ കണ്ണു് അടഞ്ഞുപോയതാണ്; അഥവാ, കണ്ണു തുറക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. മുലക്കണ്ണു തുറക്കാൻ [illegible] വൈദ്യന്മാരുടെ കൈവശം ഒരുവിധം സൂചിയുണ്ട്; അതു് ഉപയോഗിച്ചു കണ്ണു തുറക്കാവുന്നതാണ്.

(2) മോതിരക്കെട്ടുകൾ ചുരുങ്ങൽ — ചിലപ്പോൾ മുലക്കണ്ണു ശരിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കറക്കുമ്പോൾ പാൽ വരുന്നില്ലെന്നു കാണാം. അതിനു കാരണം മേൽവിവരിച്ച മോതിരക്കെട്ടുകൾ ചുരുങ്ങിപ്പോകയും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വിസ്താരം വെയ്ക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഇതിന്റെ ചികിത്സ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതും അപകടമായതുമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാർ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യും. എന്നാലും വിചാരിച്ച ഫലം ഉണ്ടായില്ലെന്നുവരാം. ചെറിയ കുഴലുകളോ, മുനയില്ലാത്ത സൂചികളോ കടത്തി ക്രമേണ ദ്വാരം വലുതാക്കുകയാണ് ഇതിനു സാധാരണ ചികിത്സ.

(3) കല്ലടപ്പ് — ചിലപ്പോൾ പാൽ ഒഴുകുന്ന കുഴൽ ഒന്നു ചില സംഗതിവശാൽ അടഞ്ഞുപോകും. അതു വൈദ്യന്മാരെ കാണിച്ചുതന്നെ ചികിത്സിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(4) വ്രണം — ചില പശുക്കളുടെ മുലയുടെ മേലെ തൊലി വളരെ മാർദ്ദവം ഉള്ളതായിരിക്കും. അതു കുട്ടികൾ കടിക്കുമ്പോൾ മുറികയും അതു ക്രമേണ വ്രണപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇതു് അധികമായെങ്കിൽ കുട്ടിയെ തിരിച്ചുകെട്ടി [illegible] കൊടുക്കയും പാൽ കൈകൊണ്ടു കറന്നെടുത്തു [illegible] വ്രണത്തിനു ചികിത്സിക്കയും വേണം.

(5) മോതിരക്കെട്ടിന്റെ [illegible] — പാൽ [illegible] മുലയിൽ അധികം [illegible] അതു [illegible] [illegible]

വൃത്തിയെയൊന്നും ആരംഭിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഇതിന്നു കൊച്ചി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടോ, എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളോ ഉടനെ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്, നാനാ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നൈപുണ്യമുള്ള നാനാ വിദ്വാന്മാരെക്കൊണ്ട് ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ശട്ടംകെട്ടണം. ഇതിന്ന് അധികം പ്രയാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവയെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ പരിഭാഷയുണ്ടാക്കി അച്ചടിച്ചു മാസികകളിലും പരസ്യം ചെയ്കയും അവയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു. ഇതിന്നു ചെയ്യുന്നുള്ള കാലം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് എന്തെങ്കിലും ഒരാൾ കയ്യിലാക്കി ആരംഭിക്കുകതന്നെ വേണം. വല്ല സഭയും വിളിച്ചുവരുത്തി അതിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും മറ്റും നടത്തി ഒരു കമ്മിററിയെ ഏല്പിത്തി കാൎയ്യം നടത്താമെന്നുവെച്ചാൽ സാധിച്ചെന്നു വരുന്നതല്ല. അത് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്.

പശുക്കളുടെ അകിടും

അതിന്റെ രോഗവും.

ജീവികളിൽ പ്രസവിക്കുന്നവയൊക്കെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മുലകൊടുത്തു വളൎത്തുന്നവയാണ്. ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ആസ്ത്രേലിയായിലെ 'ഡക്ബിൽ', 'ആന്റ് ഈററർ' മുതലായ ദുർല്ലഭം ചിലവ മുട്ടയിട്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിരിയിക്കയും, അതിൽ പിന്നെ അവയെ മുലകൊടുത്തു വളൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മുട്ടയിട്ടു വിരിയിക്കാതെ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ജീവനോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രസവിക്കുന്നവയിൽ, ആ വക കുഞ്ഞുങ്ങൾ വയററിലിരിക്കുമ്പോൾ, ഗൎഭപാത്രത്തിലെ 'മറുകള്ളി' എന്നു പറയുന്ന സാധനം വഴിയായിട്ടാണ് പോഷിക്കപ്പെടുന്നത്. പ്രസവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവയ്ക്കു മുലപ്പാൽ വേണം.

മുലപ്പാൽ രക്തത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പോഷകസാധനമാണ്, വിയൎപ്പ്, കണ്ണുനീർ, കൊഴുപ്പ്, മുതലായവ രക്തത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയൊക്കെ ശരീരത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുന്നത് ചെറിയ മാംസഗ്രന്ഥികൾ മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ്. രക്തത്തിൽനിന്നു മുലപ്പാൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ചില മാംസഗ്രന്ഥികളാണ്. ഉദരത്തോടു സമീപിച്ച സ്ഥലത്താണ് മുലപ്പാലുണ്ടാകുന്ന മാംസഗ്രന്ഥികൾ സാധാരണ ഉണ്ടാകുന്നത്. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് മുലകുടിക്കാൻ എളുപ്പം നോക്കീട്ടുള്ള സ്ഥലമതാണ്. മാംസഭോജികളായ, പട്ടി, നായ മുതലായവയിലും പന്നി മുതലായവയിലും ഒന്നിലേറെയും വയറിന്മേൽ രണ്ടുവരികളായിട്ടായിരിക്കും ഈ മാംസഗ്രന്ഥികളുടെ ഇരിപ്പ്. കുളമ്പുള്ള മൃഗങ്ങൾക്ക് രണ്ടു കാലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വാൽ പ്രദേശത്തായിരിക്കും. തിമിംഗലം മുതലായവയ്ക്കും ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെയാണ്. ആന, കടവാതിൽ, കരടി, മനുഷ്യർ

മംഗളോദയം

പുസ്തകം 6 — മകരമാസം — ലക്കം 3

മംഗളം

ശൃംഗാരോജ്ജ്വലവേഷനിർമ്മലതനുഃ ഗംഗാധരം കോമളാ-
യാംഗീകൃത്യ വരിപ്പതിന്നലഞ്ഞിടും ഭക്തർക്കൊരു ഭൂമാലികാം
ശൃംഗ്യാഗ്രം ഗതനേസപായം വരമഹാമംഗളിക്കുന്ന ദേവി-
ന്നിഃകാലമേന്നാസാരകാരണമായിത്തീരണം നിത്യം നിഷേവാമഹേ.

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം.

([illegible])

ഉദ്ദേശം ആയിരത്തഞ്ഞൂറോളംപേജു വശങ്ങളിൽ രണ്ടുഭാഗങ്ങളായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ ഹൈക്കോടതിവക്കീൽ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ. എം. ആർ. എ. എസ്സിനെ കേട്ടറിവില്ലാത്ത കേരളീയഭാഷാഭിമാനികൾ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. കല്ഹണന്റെ 'രാജതരംഗിണി'യൊഴിച്ചു പ്രാചീനസംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പറയത്തക്കവണ്ണമുള്ള ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ല. ബാണന്റെ 'ഹർഷചരിത'ത്തിലും ബില്ഹണന്റെ 'വിക്രമാങ്കദേവചരിത'ത്തിലും നിന്നു നമുക്കു ചരിത്രവിഷയത്തിൽ യാതൊരു വിശേഷജ്ഞാനവും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. അബുൽഫാസൽ, ഫെറിഷ്ടാ മുതലായ ഇന്ത്യയിലെ ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാം മുഹമ്മദീയരായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾക്കു ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ വാസനയും ഔത്സുക്യവുമില്ലെന്ന് ഒരപവാദം സമീപകാലംവരെ നിലനിന്നുപോരികയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുണ്ടായ പ്രചുരപ്രചാരത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ സ്ഥിതിക്കു ഒരു മാറ്റം സംഭവി

ച്ചത്. ജേംസ്മിൽ, എൽഫിൻസ്റ്റൺ മുതലായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി പല വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയതു കണ്ടപ്പോൾ ഹിന്ദുക്കൾക്കും ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിപ്പാൻ അഭിരുചി തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവരെ അനുകരിച്ചു തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന് ആദ്യകാലം മുതൽക്കുള്ള ഒരു ചരിത്രം എഴുതിയതു പത്മനാഭമേനോന്റെ അച്ഛൻ പരേതനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോനായിരുന്നു. അപൂർണ്ണമായ ആ ചരിത്രപുസ്തകം തന്നെയാണ് ഇന്നും തദ്വിഷയത്തിൽ പ്രമാണഗ്രന്ഥമായി നിൽക്കുന്നത്. സുന്ദരംപിള്ള, വെങ്കിട്ടരാമശാസ്ത്രി, ഗണേശപിള്ള, ഗോപീനാഥറാവു മുതലായ പുരാണവസ്തു പരിശോധകന്മാരുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അറിവു വളരെയുണ്ട്. അതെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തും അത്യന്തവിശ്വാസനീയങ്ങളല്ലാത്ത ഐതിഹ്യങ്ങളെ തള്ളിയും കൂലംകഷമായ ഒരു തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം എഴുതാനുള്ള കാലം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ പ്രയത്നത്തെ കേരളീയർ ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. 'യഥാപിതൃസ്തഥാസുതഃ' എന്നുള്ളതുപോലെ ചരിത്രഗ്രന്ഥവാസന പത്മനാഭമേനോനു ജന്മസിദ്ധമാണെന്നു ഞാൻ ഇനി പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദ്ദേശം ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം കേരളചരിത്രവിഷയകങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി എറണാകുളം കാളേജ് ലിറററി യൂണിയൻ മുതലായ സമാജങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുള്ളത് എനിക്കറിയാം. കൊച്ചിയിൽ സി. വി. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന 'മലബാർ ക്വാർട്ടർലി റിവ്യൂ' എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എത്രവിഷയകങ്ങളായ അനേകം ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പത്മനാഭമേനോൻ അന്നും ഇന്നും എന്നും കേരളീയചരിത്രപഠനത്തിൽ പരമോൽസുകനായിട്ടല്ലാതെ കാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ വാസനകൊണ്ടും അഭ്യാസംകൊണ്ടും എല്ലാപ്രകാരത്തിലും യോഗ്യത സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ഡിതന്റെ കൃതിയാണ് 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' എന്നുള്ളതിന് അതിലെ ഓരോ വാക്യവും ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

കേരളചരിത്രത്തെ കൂലംകഷമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. 'കേരളോല്പത്തി' 'കേരളമാഹാത്മ്യം' ഇവയെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നുതന്നെ പറയാമോ എന്നു തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ പ്രധാനമായി ഗണിക്കേണ്ടവ ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ 'തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം' നാഗമയ്യരുടെ 'തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റുമാന്വൽ' സി. പി. അച്യുതമേനോന്റെ 'കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റുമാന്വൽ' ലോഗൻസായ്പിന്റെ 'മലബാർ മാന്വൽ' ഇവയെയാണ്. ഇവയ്ക്ക് ഓരോന്നിനും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള അപൂർണ്ണതയുമുണ്ട്. എന്നാൽ പത്മനാഭമേനോന്റെ 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' അത്യന്തം യുക്തിയുക്തമായും സവിസ്തരമായും സർവതോമുഖമായും ഇരിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടി ഗ്രന്ഥകർത്താവു വായിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. സംസ്കൃതം, മലയാളം, തമിഴ്, ഇംഗ്ലീഷ് ഈ ഭാഷകളിൽ എഴുതൽകാലംവരെ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഒക്കെയും നോക്കി പത്മനാഭമേനോൻ തനിക്ക് ആവശ്യമുള്ള നോട്ടുകൾ കുറിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇത് എത്രമാത്രം ശ്രമസാദ്ധ്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' എന്നാണ്

പുസ്തകത്തിന്റെ പേരെങ്കിലും ഇതു വായിച്ചാൽ ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിന്റെയും തിരുവിതാംകൂറിന്റെയും ചരിത്രവും ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. വിശേഷിച്ച് ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം, പുരാതനരാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം, നായർ ഭടന്മാരും ചില പുരാതന നടപ്പുകളും, നായന്മാരുടെ യുദ്ധരീതിയും അവരുടെ ആയുധങ്ങളും, ചേരവും കേരളവും, പൂർവ്വകാലത്തെ ജനസമുദായസ്ഥിതി, ജാതിമതാചാരങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും ദേവസ്വങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തിയും അവയുടെ ഭരണസമ്പ്രദായവും, പോർട്ടുഗീസ്സു കാലത്തിലെ ജനസമുദായാവസ്ഥ, വസ്തു അനുഭവവും കൃഷിസമ്പ്രദായവും, ഭാഷയും സാഹിത്യവും എന്നീ വിഷയങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളും, രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ 15 മുതൽ 18 വരെയും 23-ം 24-ം അദ്ധ്യായങ്ങളും കേരളത്തെ പരക്കെ സംബന്ധിക്കുന്നവയാണ്.

നിഷ്പക്ഷത, സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി, ഇവ ഒരു ചരിത്രകാരന് അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ ഗുണങ്ങളാകുന്നു. ഇവ രണ്ടും പത്മനാഭമേനോന് പൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഏതുഭാഗം വായിച്ചുനോക്കിയാലും കാണാവുന്നതാണ്. കേരളത്തെപ്പറ്റി പല ഗ്രന്ഥവരികളിലും, കവിതകളിലും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, വിദേശീയദേശസഞ്ചാരപുസ്തകങ്ങളിലും ചിന്നഭിന്നമായി കിടന്നിരുന്ന ചരിത്രശകലങ്ങളെ ഇത്രയും ഹൃദയംഗമമായും, ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനപൂർവ്വമായും ക്രോഡീകരിക്കുന്നതിന് മേനോനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റാരെക്കൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ലെന്നുള്ളതും തീർച്ചയാണ്. മേലാൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ ഈ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള താമ്രശാസനങ്ങളും ശിലാലിഖിതങ്ങളും പൂർണ്ണമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ പോർട്ടുഗീസ്സുകാരുടെ ആഗമനം വരെയുള്ള ചരിത്രത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വരികയില്ലയോ എന്ന് എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. ഭാസ്കരരവിവർമ്മന്റെയും സ്ഥാണുരവിഗുപ്തന്റെയും കാലങ്ങളെ കുറെക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായി പര്യാലോചന ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാർ 'പുരളീശൻ' എന്ന നാമധേയം ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അതു കോട്ടയത്തു രാജാക്കന്മാർക്കുള്ള ഒരു പേരാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ചിലതെല്ലാം എടുത്തു കാണിക്കാമെങ്കിലും ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥം മലയാളഭാഷയിൽ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതിന് എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ട്. ഇതു 'കരിണീചിദ്രണന്യതെ' എന്ന മട്ടിലുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. ഈ 'തനയൻ' 'സകലമഹീപാലലാളിതൻ' ആയിത്തീരുന്നതിനും സർവ്വഥാ യോഗ്യനാണ്. അതിനാൽ പത്മനാഭമേനോന്റെ ഈ അതിവിശിഷ്ടമായ ഗ്രന്ഥത്തെ കേരളീയർ ഉചിതമായ വിധത്തിൽ ആദരിക്കയും അതിന്റെ നിർമ്മാതാവിന്റെ ഏതദ്വിഷയകമായ ശ്രീമൽപ്രയത്നത്തെ അഭിനന്ദിക്കയും ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു. പത്മനാഭമേനോൻ ഈ പുസ്തകത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതാത്തത് അദ്ദേഹത്തിനു മാതൃഭാഷയോടുള്ള പ്രതിപത്തിക്ക് ഒരു ഉത്തമനിദർശനമായിരിക്കുന്നു. ഈ പണ്ഡിതൻതന്നെ തന്റെ അച്ഛന്റെ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിനെയും ഒന്നടച്ചു വാർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉചിതമായിരിക്കും.

ഈ 'കൊച്ചിരാജ്യചരിത്ര'ത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ പത്മനാഭമേനോനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ പരേതനായ ഹൈക്കോർട്ടു ജഡ്ജി കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ ബി എ. ബി. എൽ. എഫ്. എം. യു. വും ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ എനിക്കു നല്ലപോലെ പരിചിതന്മാരും എന്റെ വാത്സല്യപാത്രങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നു. നാട്ടരീതിയ രേവതി തിരുനാൾ, മകയിരം തിരുനാൾ, അശ്വതി തിരുനാൾ ഈ കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരെ ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ആ തമ്പുരാക്കന്മാരുമായി സഹവാസത്തിന് എല്ലാംകൊണ്ടും യോഗ്യന്മാരെന്നു കരുതി ഞാൻ ഇവരെ രണ്ടുപേരെയും കൂടെക്കൂടെ കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരുടെ വിദ്യാപരിശ്രമങ്ങളിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തുതന്നെ മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ മാത്രം ജയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഈ യുവാക്കന്മാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ ഞാൻ നല്ലവണ്ണം പരിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠനായ ശങ്കരമേനോൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ വാസ്തവത്തിൽ അധികമായി പ്രകടനം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു നേരിട്ടു കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നവർക്കു കുറെ അധികം സന്തോഷത്തെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അനുജനായ പത്മനാഭമേനോൻ വളരെ കരുതലോടുകൂടി മിതമായി സംസാരിക്കുന്ന ശീലത്തോടുകൂടിയ സാരഗ്രാഹിയായ ഒരു യുവാവായിരുന്നു. എനിക്ക് അന്നുതന്നെ പത്മനാഭമേനോന്റെ കുശാഗ്രബുദ്ധിത്വത്തെക്കുറിച്ചു ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ പിന്നീടു പത്മനാഭമേനോനെ കണ്ടു സംസാരിക്കാൻ വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞതെ എനിക്കു സംഗതിയുണ്ടായുള്ളു. ചരിത്രവിഷയകമായി നാനാവിധ ഗവേഷണങ്ങൾ ചെയ്ത് അനേകം തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗരിമാശയനായ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇനിയും അനേകഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു കേരളീയർക്കു രത്നങ്ങളായ അറിവുകളെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്ത് ഏറിയൊരുകാലം മനോദേഹസുഖത്തോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനു ശ്രീപത്മനാഭൻ സംഗതിവരുത്തട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഈ മുഖവുരയെ ഞാൻ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ചോളമാഹാത്മ്യം

പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലെ താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റു 'കൈപ്പട' ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ശാലയിൽ ഇതിനിടെ വി. രങ്കാചാരി (എം. എ. എൽ. ടി) അവർകൾ കണ്ടെത്തി പരിശോധിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് "ചോളമാഹാത്മ്യം". ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 64 ഭാഗങ്ങളുള്ളവയിൽ ആദ്യത്തെ 53 ഭാഗങ്ങളിൽ ചോളമാഹാത്മ്യവും, ശേഷം 11 ഭാഗങ്ങളിൽ ചോളരാജവംശത്തെ സംബന്ധിച്ചതന്നെ വിവരിക്കുന്ന 'ചോളദേശപൂർവ്വികചരിത്ര'വും ആണ് ഉള്ളത്. ഇതു കർന്നൽ മെക്കൻസി എന്ന ശ്രുതിപ്പെട്ട വിദ്വാന്റെ കീഴിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന ഭേദ

നായിക്കർ എന്ന ഒരു ഇന്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യൻ തെലുങ്കുഭാഷയിൽ പകർത്തി എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെന്നു കാണുന്നു. ഇതിൽ പല അസംബന്ധങ്ങളും പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ മുഴുവനും യഥാർത്ഥചരിത്രമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ആചാരി അവർകളുടെ അഭിപ്രായമെങ്കിലും ഇതിൽനിന്നു പലതും അറിവാനുണ്ടെന്നും അറിയുന്നതു രസകരമായിരിക്കുമെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചോളരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള പല ഐതിഹ്യങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരം 'മംഗളോദയം' വായനക്കാർക്കു രസകരമാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലെ ഉത്ഭവക്രമാദിവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉമാദേവി ചോദിച്ചതിന് ഉത്തരമായി വിവരിക്കുന്നതായി* കർത്താ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'ഭവിഷ്യോത്തരപുരാണം' എന്ന പുരാണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്ന് അതിന്റെ ആദ്യംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പ്രളയത്തിനുശേഷമുള്ള കഥകൾ തുടങ്ങി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമശൂന്യമായും പിന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കല്പാന്തവൃഷ്ടിയും ഭൂമിയിൽ പ്രളയം ഉണ്ടാക്കി അതിനെ നശിപ്പിച്ചശേഷം കർത്താ, ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു മഹേശ്വരന്മാരെയും അവർമൂലം ഭൂമിയെയും അതിലെ ചരാചരവസ്തുക്കളെയും സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളെയും സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ഭാരതവർഷവും അതിലെ മുഖ്യനദികൾ മുതലായവയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. പ്രളയകാലത്തു നശിച്ചുപോയിരുന്ന ശിവക്ഷേത്രങ്ങളെയും വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളെയും, പിന്നെ ഉണ്ടായ മൂന്നുയുഗങ്ങളുമായിട്ട്, സൂര്യവംശരാജാക്കന്മാരും ചന്ദ്രവംശരാജാക്കന്മാരും പുത്രതായി ഉണ്ടാക്കി. ഈ രാജാക്കന്മാർ ശിവനും വിഘ്നേശ്വരനും സുബ്രഹ്മണ്യനും മറ്റും വേണ്ടി ഗോപുരങ്ങൾ പ്രാകാരങ്ങൾ മണ്ഡപങ്ങൾ എന്നിവ നിർമ്മിച്ചു. കൈലാസത്തിൽ ശിവഭൃത്യന്മാരായിരുന്നവർ മനുഷ്യരൂപം കൈക്കൊണ്ട് ഈ ക്ഷേത്രനിർമ്മാണങ്ങൾക്കായി വളരെ യത്നിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കർമ്മങ്ങൾ കലിയുഗത്തിൽ നന്ദരാജാവിന്റെ കാലത്തോളം വിഘ്നംകൂടാതെ നടന്നുപോന്നു. അക്കാലത്ത്, ഒരു ബ്രാഹ്മണന് ഒരു ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ചേരൻ, വിക്രമൻ, പാണ്ഡ്യൻ, ചോളൻ എന്നിങ്ങിനെ നാലു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായി. ഇവരൊക്കെ വിഭൂതിയും രുദ്രാക്ഷവും ധരിച്ചു ശിവലിംഗം പൂജിച്ചുപോന്ന ശിവഭക്തന്മാരായിരുന്നു. ചോളനും അവന്റെ സന്തതികളും ഗംഗയിൽ 64 എണ്ണിപ്പടികൾ ഉണ്ടാക്കുകയും വേറെയും അനേകം തീർത്ഥങ്ങളിൽ അതുപോലുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. വിശ്വനാഥക്ഷേത്രം ഉണ്ടാക്കിയതും അവരായിരുന്നു. അതിനു പുറമെ, കേദാരം, പ്രയാഗ്, വൈദ്യനാഥം, പ്രഭാസം, ഗോകർണ്ണം, ത്ര്യംബകം, മുതലായ 42 ക്ഷേത്രങ്ങൾ അവർ ഉണ്ടാക്കി. അവർ 22 തലമുറ രാജ്യംഭരിച്ചു. ആ കാലത്തു മേൽപ്പറഞ്ഞ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കു പുറമെ, ബ്രാഹ്മണർക്കായി അനേകം അഗ്രഹാരങ്ങളും ഊട്ടുപുരകളും, റോഡുകളും, തണ്ണീർപന്തലുകളും മറ്റും ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു.

നന്ദിപർവ്വതത്തിനു ദക്ഷിണഭാഗത്തു വിക്രമരാജാവ്, ഭോജരാജാവ്, ഭൂതരാജാവ് മുതലായവർ വന്നു. അവർ പെണ്ണയാർ മുതലായ നദികളുടെ കരകളിൽ

* ഉമാമഹേശ്വരസംവാദം.

ശ്രീശൈലം, കാളഹസ്തി, തിരുപ്പതി മുതലായ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിൎമ്മിച്ചു. തെക്കെ വൈഗായി, താമ്രപൎണ്ണി, എന്നീ നദികളുടെ കരയിൽ പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ 50 തലമുറകൾ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. അവർ നിമിത്തമാണ് മധുര, തിരുനെൽവേലി, കന്യാകുമാരി, ജനാൎദ്ദനം, ശുചീന്ദ്രം, ഋഷഭപുരി, തൊടാഗ്രി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളും അനേകം അഗ്രഹാരങ്ങളും ചിറകളും, ഊട്ടുപുരകളും ഉണ്ടായത്. ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ഉമാദേവിയോടു കൃത്തിവാസസ്സ് ഇതിനെ പറഞ്ഞു:—'ആ അവസരത്തിലാണ് നീ മലയധ്വജപാണ്ഡ്യന്റെ മകളായും ഞാൻ സുന്ദരശേഖരനായും ജനിച്ചിരുന്നത്. അപ്പോഴായിരുന്നു ഞാൻ 64 അത്ഭുതകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നത്. മാണിക്കവാസഗർ, ജ്ഞാനസംബന്ധർ, സുന്ദരർ എന്നിവരൊക്കെ ദേവഗീതങ്ങൾ പാടി എന്നെ ആരാധിച്ചതും അപ്പോഴായിരുന്നു'.

ഇതിനുശേഷം ചോളരാജാക്കന്മാരെപ്പററി പറയുന്നു. ചോളരാജാക്കന്മാർ ശിവഭൃത്യന്മാർതന്നെ ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചവരാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഐശ്വൎയ്യപരാക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശ്രുതന്മാരായിരുന്ന ആ രാജാക്കന്മാർ മഹാപ്രസിദ്ധന്മാരായ ശിവഭക്തന്മാരായിരുന്നു. അവർ വിഭൂതിയും രുദ്രാക്ഷവും ധരിക്കുകയും ബ്രാഹ്മണരെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വയംഭൂവിന്റെ ലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ദിക്കുകളിലൊക്കെ അവർ അതിവിശേഷമായ ഗോപുരങ്ങളോടും പ്രാകാരങ്ങളോടും മണ്ഡപങ്ങളോടുംകൂടിയ ക്ഷേത്രങ്ങളെ നിൎമ്മിച്ചു. അവർ പ്രജകളെ സ്വന്തം പുത്രരെപ്പോലെ കാത്തുരക്ഷിക്കയും നാലിലൊന്നു കരം പിരിക്കയും ചെയ്തു. കതടന്മാർ, ഭക്തന്മാർ, ദരിദ്രർ മുതലായവൎക്കു അത്യന്തം കാരുണ്യമുള്ളവരായി ദിനരാത്രം അവൎക്കു ഭക്ഷണവും വസ്ത്രങ്ങളും ദാനം ചെയ്തുപോന്നു. അവർ ഗോദാനം മുതലായ പതിനാറു വിശിഷ്ടദാനങ്ങൾ പതിനാറു പ്രാവശ്യമായി ബ്രാഹ്മണൎക്കു ചെയ്തു. അവരുടെ കീഴിൽ രാജ്യത്തു ക്ഷേമവും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലം കള്ളവും വ്യാജവും രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ അവർ കലിയുഗത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ 1000 കൊല്ലം രാജ്യഭാരം ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിനുശേഷം ചോളരാജാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ചരിത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നത്.

P. N. ഈ ലേഖനം മേലാൽ തുടൎന്നു ചോളരാജാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും ചരിത്രം ഈ ലേഖകന്റെ പേനത്തുമ്പിൽനിന്നു കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കുട

കുടകൾ നാം ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന രീതിയിൽ ആദ്യമായിക്കണ്ടുപിടിച്ചു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ നടപ്പാക്കിയത് 1750-ൽ ജോനാസ് ഹാൻവെ എന്ന ഒരു മഹാനാണ്. എന്നാൽ ഇതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അക്കാലത്തെ പരിഷ്കൃതലോകങ്ങളെന്നു പരിഗണിച്ചുവന്നിരുന്ന അനേക രാജ്യക്കാർ കുട ഉപയോഗിച്ചുവ

ന്നിരുന്ന എന്നതിലേയ്ക്കു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും ലണ്ടനിലെ 'ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയ'ത്തിൽ ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. അക്കാലത്തു കട ഒരു രാജചിഹ്നമായിരുന്നതിനാൽ രാജാക്കന്മാർ മാത്രമേ അതു ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇവരെക്കാൾ വളരെ മുമ്പായിത്തന്നെ ഈജിപ്റ്റുകാർ, ഗ്രീക്കുകാർ, റോമാക്കാർ മുതലായവർ കട ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ റോമാരാജ്യത്തിന്റെ അധോഗതിയോടുകൂടി യൂറോപ്പു ഖണ്ഡത്തിൽ പുരാതന കാലത്തു കടകളെപ്പററിയുണ്ടായിരുന്ന മാഹാത്മ്യം അസ്തമിച്ചു പോയി എന്നു പറയാം. ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിൽ കടകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്. ഇവിടെ ഇതു ഒരു രാജകീയചിഹ്നമായിട്ടു മാത്രമല്ല ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഏഷ്യയിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കട ഈശ്വരാംശമായി പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. ചൈനാ, സയാം, ജപ്പാൻ, സിലോൺ മുതലായ ബുദ്ധമതരാജ്യങ്ങളിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ കടകളുടെ രൂപാന്തരങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

ചീനത്തെ രാജകീയഛത്രങ്ങൾ നീളമുള്ള തടികളിൽ അനേകവിധത്തിലുള്ള മേൽപ്പുരകളോടുകൂടിയവയാകുന്നു. ഓരോ സ്ഥാനവലിപ്പമനുസരിച്ചു കടയുടെ മേൽപ്പുരകളും കൂടിയിരിക്കും. പണ്ടു ചൈനയിലെ ക്ഷേത്രഗോപുരങ്ങൾ പട്ടുകടകൾ മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മാതിരി കടകൾ ക്ഷണേന നശിച്ചുപോകുവാൻ എളുപ്പമുള്ളവയായിരുന്നതിനാൽ കാലാന്തരത്തിൽ അവയെ കടയുടെ ആകൃതിയിൽ കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടിത്തുടങ്ങി. ചീനത്തു രാജത്വത്തിനും ഈശ്വരത്വത്തിനും തമ്മിൽ വളരെ സംബന്ധമുണ്ട്. ചക്രവർത്തിയെ ദൈവപുത്രനായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു രാജ്യകാര്യനടവടികളിലും കടക്കു വളരെ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ചൈനയിൽ പട്ടാഭിഷേകദിവസം നടക്കുന്ന പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ ഒന്നു രാജകീയഛത്രങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടണപ്രവേശനമാകുന്നു. ഈ കടകൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു പ്രഭുക്കന്മാരും ഉയർന്നതരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ കൊണ്ടുപോകുന്ന കടകളുടെ എണ്ണം ചിലപ്പോൾ 200-ൽ കവിയുന്നതാണ്. ഈ മാതിരി രാജകീയഛത്രങ്ങൾ സയാംരാജ്യത്തുമുണ്ട്. ചൈനരാജാവിന്റെ വെൺകൊററക്കടകൾ കാഴ്ചക്കു മനോഹരങ്ങളാകുന്നു. ഇവ വിവിധവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള പട്ടുകൾകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. ഓരോ കടയിലും രാജ്യചിഹ്നമായ പേയം പാമ്പിന്റെ അടയാളം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ ക്ഷേത്രത്തിലും ബലിപീഠത്തിനു ചുററായി പീതാംബരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ 12 കടകളിൽ കുറയാതെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. 'പരേതന്മാരുടെ' തൃപ്തിക്കായിട്ടു അവരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾക്കകത്തോ പുറത്തോ അവരുടെ കടകളും സൂക്ഷിച്ചുവരും. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്ന കടകൾ വെറും കടലാസ്സുകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഒരാൾ മരിക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനവലിപ്പമനുസരിച്ചു കടകളും ശ്മശാനംവരെ കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു പതിവുണ്ട്. പ്രഭുക്കന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ കൊണ്ടുപോകുന്ന കടകൾ പച്ചയോ വെള്ളയോ ആയ പട്ടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയവയായിരിക്കും. ഈ കടകളിൽ ചീനരുടെ രാജ്യചിഹ്നം പ്രത്യേകമായും ഉണ്ടായിരിക്കുമത്രെ. ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ സാധാരണക്കാർ കടലാസ്സും ചില്ലറ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തുണിയുംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കടകളാണ് ഉപ

യോഗിക്കുന്നത്. ഇയ്യിടെ നടന്ന ചൈനാവിപ്ലവത്തിനുശേഷം പ്രസിഡണ്ടു രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റപ്പോൾപോലും രാജകീയമന്ത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു പട്ടണപ്രവേശം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബർമ്മയിൽ കുടയെപ്പററിയുള്ള ബഹുമതി ചൈനായിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതലാണ്. '24 കുടകളുടെ നേതാവു' എന്നായിരുന്നു ബർമ്മാരാജാവിനെ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ബർമ്മയും ചൈനായും തമ്മിൽ 1769-ാമാണ്ടു ഡിസെമ്പർമാസത്തിൽ ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അതിൽ "സൂര്യവംശജനും മന്ത്രധാരികളായ അനേകം പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നേതാവുമായ ബർമ്മാരാജാവും സ്വർണ്ണക്കുടകളുടെ ഉടമസ്ഥനും മന്ത്രധാരികളായ അസംഖ്യം പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നേതാവുമായ ചൈനാചക്രവർത്തിയും തമ്മിലുണ്ടായ ഉടമ്പടിയാവിതു" എന്നാണ് തുടങ്ങുന്നത്. ബർമ്മയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു സ്ഥാനവലിപ്പമനുസരിച്ചു ഓരോ കുടയുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ മാതിരി കുടകൾക്കു ഒരു മേൽപുര മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. രണ്ടിലധികം മേൽപുരയുള്ള കുടകൾ രാജകുടുംബക്കാർ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ.

സയാം രാജ്യക്കാരും ഒരു കുടയെ മാത്രമാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ കുടയുടെ കൈവശക്കാരനത്രെ സയാം രാജ്യാവകാശി. സയാം രാജ്യഭണ്ഡാരം അമൂല്യങ്ങളായ അസംഖ്യം കുടകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാ രാജകീയവിശേഷങ്ങളിലും രാജ്യാവകാശചിഹ്നമായ ഛത്രത്തിന്റെ മുദ്രയുണ്ടായിരിക്കും. രാജത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും, രാജാവിനും രാജ്യാവകാശികൾക്കും മാത്രമേ കാണ്മാൻ പാടുള്ളു എന്ന നിർബ്ബന്ധമുള്ളതും വിലമതിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതും, രാജസൌധത്തിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നതുമായ രാജകീയഛത്രത്തെ നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി വെയിൽസ്സിലെ രാജകുമാരനായിരുന്ന കാലത്തു സയാം രാജ്യത്തെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ തൃക്കൺപാർക്കുന്നതിനു സയാം രാജാവു സന്തോഷം അനുമതി നൽകുകയുണ്ടായി. സയാമിലും കൊച്ചിൻചീനായിലും ശവസംസ്കാരസമയത്തു കുട ഒരു ക്രിയാംഗമായി വിധിച്ചാചരിച്ചുവരുന്നു. മൃതശരീരം കുടയോടു ഏതാണ്ടു സാമ്യമുള്ള ഒരു വള്ളത്തിൽ വെച്ചു നദിയിൽകൂടി ഒഴുക്കുകയാണ്. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടുപണ്ടെ നടന്നുവരാറുള്ളത്. പുരാതനങ്ങളായ ശില്പങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർ മാത്രമേ മതസംബന്ധമായും മററും കുടയെ ആദരിക്കുന്നുള്ളു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ സ്ത്രീകൾ എവിടെപ്പോയാലും കുടകൾ അവരെ വിട്ടുമാറുന്നതല്ല. ജപ്പാനിലെ വിശേഷ കാഴ്ചകളിൽ ഒന്നു കുടനിർമ്മാതാക്കളുടെ വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളാകുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നും കുട ഒരു പുണ്യപദാർത്ഥമായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചുവരുന്നത്. 'ഏകഛത്രാധിപത്യം' ഇൻഡ്യയിൽ പണ്ടുപണ്ടെ നടന്നുവന്നിരുന്നതാണ്. കാശിയിൽ ഗംഗാനദീതീരത്തു പിത്തള, ചെമ്പു മുതലായ ലോഹങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുടകൾ കുഴിച്ചുനിറുത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. അവിടെ താമസിക്കുന്ന സന്ന്യാസിമാർ ഈ കുടകളുടെ തണലിലിരുന്നാണ് തപസ്സും മററും ചെയ്യുന്നത്. ബൊംബായ് സംസ്ഥാനത്തുള്ള മലംപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്ന 'സാൻതാൾസ' എന്ന കാട്ടുജാതിക്കാർ കുടയ്ക്കു ഈശ്വരത്വം കല്പിച്ചു അതിനെ ആരാധിച്ചുവരുന്നതായറിയുന്നുണ്ട്. ഇൻഡ്യൻ രാജചിഹ്നങ്ങളിൽ

ളുന്ന കുടയാകുന്നു. വിശ്വാമിത്രമഹർഷി, ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവിനെ വഞ്ചിക്കുന്നതിനയച്ച ദാസിമാർ രാജാവിനോടാവശ്യപ്പെട്ട സാധനങ്ങളിൽ ഒന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വെൺകൊറ്റക്കുടയായിരുന്നു. മുഗൾചക്രവർത്തികളുടെ കാലത്തു യൂറോപ്യന്മാർ കുടകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ഡൽഹിപ്പട്ടണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൂടായെന്നു പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണം ഇവർ രാജത്വം ബലാൽ കരസ്ഥമാക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരുന്നുപോലും! നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വെയിത്സിലെ രാജകുമാരനായിരുന്ന കാലത്തു ഇൻഡ്യയെ സന്ദർശിച്ചപ്പോഴും ഭാരതചക്രവർത്തിയായിട്ടു ഡൽഹിയിൽവെച്ചു പട്ടാഭിഷേകം കഴിച്ചപ്പോഴും കുട ഒരു രാജചിഹ്നമായി ഉപയോഗിക്കയുണ്ടായി.

ആഫ്രിക്കായിൽ അനേക സ്ഥലങ്ങളിലും അബിസ്സീനിയയിലും കുട ഒരു രാജചിഹ്നമായിട്ടാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. 1868-ൽ കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ച തിയോഡോർ എന്ന അബിസ്സീനിയരാജാവിന്റെ പ്രേതമഞ്ചം ശ്മശാനസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ഒരു ചുവന്ന പട്ടുകുട ശവപ്പെട്ടിക്കു മുൻവശം നിവർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അഷാൻറിയിലെ രാജാവിനു രാജത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കുടയുണ്ട്. സയാമിലെപോലെ ഇവിടെയും കുടയുടെ കൈവശക്കാരനാകുന്നു രാജാവ്. ഒരു രാജാവിന്റെ പക്കൽനിന്നും ഈ കുട കൈവിട്ടുപോയാൽ പ്രജകൾ അയാളെ നിഷേധിച്ചു കൈവശക്കാരനെ രാജാവായി സ്വീകരിക്കുന്നു. മൊറോക്കോവിൽ സുൽത്താനു മാത്രമേ കുട ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളുവത്രെ. എന്നാൽ നയിജർ ജില്ലയിലുള്ള പ്രഭുക്കന്മാർക്കു കുട ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നു ഒരു ഉത്തരവുണ്ട്. അപരിഷ്കൃതഖണ്ഡമായ ആഫ്രിക്കയിൽ മൊറോക്കോ, അബിസ്സീനിയ, എന്നീ രാജ്യങ്ങളൊഴികെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ കുടകളും ബുദ്ധമതത്തിനു പ്രചാരമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ കുടകളും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ആഫ്രിക്കയിൽ കുടയുടെ നാലുവശത്തും മനുഷ്യരുടെ പല്ല്, തലയോട്, എല്ല്, പക്ഷ് മുതലായവ കെട്ടിത്തൂക്കുന്നു.

ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ ആദ്യമായി കുട നടപ്പാക്കിയത് 1750-ാം വർഷത്തിലാണെന്നു ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ജോനാസ്ഹാൻവേ എന്ന മഹാന്റെ പൂർണ്ണ ദേശസ്നേഹഫലമായിട്ടാണ് കുട കണ്ടുപിടിച്ച് ആദ്യമായി നടപ്പാക്കിയത്. ഇദ്ദേഹം സഹനശക്തിയും ധൈര്യവുമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. നല്ല കാര്യങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ഇറങ്ങുന്നവർക്കു വിപരീതകക്ഷികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണല്ലൊ. ഇപ്രകാരം ഹാൻവേക്കും വിപരീതകക്ഷിക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം എത്രത്തോളം സഫലീകരിച്ചു എന്നുള്ളത് ഇക്കാലത്തു നല്ല മഴയുള്ള ഒരു ദിവസം ഒരു പട്ടണവീഥിയിൽ നോക്കിയാൽ നിഷ്പ്രയാസം ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. പ്രഭുക്കൾ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കുടയെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ 16-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ കുടകൾ വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു പാരീസ്സ് പട്ടണത്തിൽ ഒരു കമ്പനി ഏർപ്പെടുത്തി. ഒരു ഫാർതിങ്ങ് അതായത് മൂന്നു പൈസാ കൊടുത്താൽ കമ്പനിവക ഓരോപ്പീസ്സിൽനിന്നും ഈ പട്ടണത്തിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ പാലമായ (Port New

Bridge) കടക്കുന്നവൎക്കു ഒരു കുട കൊടുത്തു വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ കൊടുക്കുന്ന കുട കമ്പനിവക മറുകരയ്ക്കുള്ള ആപ്പീസ്സിൽ തിരികെ ഏല്പിച്ചു രശീതി മേടിക്കണമെന്നു നിശ്ചയമുണ്ട്.

ഹാൻവെ എന്ന മഹാൻ 1750-ൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ വീഥികളിൽകൂടി ആദ്യമായി ഒരു കുടയും നിവൎത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നതിനുശേഷമാണ് ഇത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ ഒരു വസ്തു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പലൎക്കും ആഗ്രഹം ജനിച്ചതു്. കുടയുംകൊണ്ടു അക്കാലത്തു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലോ സമീപപ്രദേശങ്ങളിലോ ഇറങ്ങുന്നവരെ 'ഫ്രഞ്ചുകാരൻ' എന്നു വിളിച്ചു പരിഹസിക്കുക പതിവായിരുന്നു. കുട തങ്ങളുടെ ആദായത്തിനു ഉപദ്രവകാരിയാണെന്നു വിചാരിച്ച് അതിനെ അധികമായി വെറുത്തതു വണ്ടിക്കാരായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടർ ഹാൻവെയെയും പിൻഗാമികളേയും കഠിനമായ ദേഹോപദ്രവങ്ങൾകൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗ്രേറ്റ ബ്രിട്ടനിൽ കുടയുള്ളതായി ഒരു പ്രതിമ (Statue) മാത്രമെ നിൽപ്പുള്ളു എന്നാലും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇതു പ്രസിദ്ധ ബിസ്കറ്റു വ്യാപാരിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് പാൽമിർ എന്നാളുടേതാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം തലയിൽ ഒന്നും ധരിക്കാതെ കുടയും തൊപ്പിയും കയ്യിലേന്തിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഈ പ്രതിമ.

കെ. സി. കേശവൻ,
കൊല്ലം-പരവൂർ.

P.N. പുരാണ കാലങ്ങളിൽതന്നെ കുടകൾ ഭാരതവൎഷത്തിൽ നടപ്പുള്ളതായിട്ടു നമുക്കറിവുണ്ട്. എന്നാൽ ആയവ ലേഖകൻ കരുതുംപോലെ ശീലക്കുടകളല്ലാ എന്നു നല്ല പ്രകൃതമില്ല. ലേഖകൻ ശീലക്കുടകളെ മാത്രമെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായി വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നു തോന്നുന്നു.

പത്രാധിപർ

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

ആയുൎവ്വേദം — കേരളത്തിൽ ഒരു ആയുൎവ്വേദവിദ്യാശാലയും വൈദ്യശാലകളും ഏൎപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ഇതിനിടെ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു കൂടിയ സഭ പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും മഹാജനങ്ങളുടെ ഗൌരവമായ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകേണ്ടുന്നതാണ്. മദിരാശി നിയമനിൎമ്മാണസഭയിൽവെച്ച് ഉടനെ പാസ്സാവാനിരിക്കുന്ന 'വൈദ്യനിയമം' ആയുൎവ്വേദസമ്പ്രദായത്തിൽ ചികിത്സ ചെയ്യുന്നവരെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നിരുന്നാലും, കാലക്രമേണ അവരെക്കൂടി സംബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആ നിയമത്തിൽ ചില ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിയുണ്ടെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്നുകളെപ്പറ്റി വിശേഷവിധിയായ ജ്ഞാനമൊന്നും ഇല്ലാത്തവർ, ആ വക മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന ചികിത്സകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന അനൎത്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് അവശേഷം കുറയാത്ത ആപത്തുകൾ നമ്മുടെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യത്തിന്റെ

അഭിവൃദ്ധി എത്രതന്നെ ആയാലും നാട്ടുകാരിൽ നൂറിൽ തൊണ്ണൂറു പേൎക്കും ഇക്കാലത്തുകൂടി നാട്ടുവൈദ്യത്തിൽ ഉള്ള വിശ്വാസം ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യത്തിലില്ല. ആയുർവൈദ്യത്തിൽ സാമാന്യമായ ജ്ഞാനമെങ്കിലും സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം വൈദ്യന്മാരായിത്തീൎന്ന യോഗ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ എത്രയുണ്ടെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അറിയാം. നാട്ടുവൈദ്യന്മാരെന്നു പറയപ്പെടുന്നവരിൽ മിക്കാലെ ആളുകളും വൈദ്യവിഷയത്തിലുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്, വെറും പാരമ്പര്യത്തെയോ, യോഗ്യന്മാരായി പേരു കേട്ടിരുന്ന വൈദ്യന്മാരുടെ മരുന്നു പറിക്കാരായി കുറെ കാലം ജോലിനോക്കിയിരുന്ന പരിചയത്തെയൊ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടുള്ളവരാണ്. കേവലം അപരിഷ്കൃതരും അജ്ഞന്മാരുമായ സാധുക്കളുടെ പണത്തെയും ജീവനേയും ഇക്കൂട്ടർ അപഹരിക്കുന്നതിന് കൈയും കണക്കുമില്ല. അങ്ങിനെയാണ്, പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള ശസ്ത്രക്രിയകൾ അത്യന്തം ചാതുൎയ്യത്തോടുകൂടി ചെയ്യാൻ പഠിച്ചു പരിചയിച്ച വൈദ്യകലാജ്ഞന്മാർ വിഷ്ണുക്രാന്തി, എരുക്ക്, മുതലായ നൂതനവിദ്യകൾ പ്രയോഗിച്ചു രോഗം മാറുകയും മനുഷ്യനെ ജീവിച്ചു തലച്ചോറിനുള്ള കേടുകൾ പോക്കിപ്പെടുത്തി രോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വസൂരിജ്വരകങ്ങളായ ചികിത്സകളും ശസ്ത്രക്രിയകളും നടത്തുന്നതിന് അടുത്തുതന്നെ പുറപ്പെടുന്ന യോഗ്യം ഗുരുകാരണവന്മാരേയും സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് വലിയമ്മാമൻ പണ്ടു ചത്തിട്ട് കാലയിലെ മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചു ചില കഷായങ്ങളും പൊടികളും ഉണ്ടാക്കി രോഗിക്കു കൊടുത്തു അവൎക്ക് സമാധാനമായി പുറത്തിൽ ഒരു മന്ത്രവാദംകൂടി കഴിച്ചു രോഗം ഭേദമാക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നവരേയും അവരിൽ സൎവ്വാത്മനാ വിശ്വസിക്കുന്നവരേയും കാണാൻ സംഗതിയാകുന്നത്. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് മനസ്സിന് പക്വതയും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇങ്ങിനെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങൾ അധികകാലം കണ്ടു സഹിക്കയില്ല. ഇംഗ്ലീഷു വൈദ്യത്തിന്റെ ഗുണവും അതിനു സിദ്ധിച്ച അഭിവൃദ്ധിയും എത്രതന്നെ ആയാലും, ആയുർവ്വേദത്തിനു അനേകം ശതവൎഷം മുമ്പുതന്നെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധിയും പ്രതിഷ്ഠയും ഇന്നും കാലു വന്നിട്ടില്ല. അതിൽനിന്ന് ആളുയന്മാർ ഇനിയും വളരെ പഠിക്കാനുണ്ട്. അവരുടെ വിദ്യ വളൎത്തേണ്ടതുണ്ട് ഞങ്ങൾത്തിൽ വളൎത്തുവരുന്നുണ്ട്. ആയുർവ്വേദം പൂൎണ്ണവളൎച്ച പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒരു വിദ്യയാണ്. ഇന്ത്യക്കാരുടെ അലസതകൊണ്ടും ദുരാലോചനക്കുറവുകൊണ്ടും, അതിനെ വേണ്ടപോലെ പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവന്നില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. ആയുർവ്വേദത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാൎക്കും പ്രഭുക്കന്മാൎക്കും ഇപ്പോഴെങ്കിലും തോന്നിയതു വലിയ പുണ്യം.

* * *

മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ട് ഉണ്ടാക്കാൻ പോകുന്ന വൈദ്യനിയമത്തിൽ നാട്ടുവൈദ്യന്മാരെ ഒഴിവാക്കാനുള്ള മുഖ്യസംഗതി ആയുർവ്വേദത്തിലും യൂനാനിവൈദ്യത്തിലും പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരെ തിരിച്ചറിവാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഏൎപ്പാടും ഇല്ലാത്തതാണ്. അവയിലും ശരിയായ പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടാകയും അവയിൽ ജയിക്കുന്നവൎക്ക് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ നല്കുന്ന ഏൎപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ യഥാൎത്ഥ ആയുൎവ്വേദനേയും പൊളിവൈദ്യനേയും തിരിച്ചറിയാറാവും. അപ്പോൾ അവരെല്ലാം ടി നിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അവരെ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ താഴ്മയോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ദൃഢമായ അഭിപ്രായം. അതിലേക്കുള്ള ഒരു പാഠമാണ് ആയുർവ്വേദവിദ്യാശാലയുടെ ഏൎപ്പാടെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഏൎപ്പാടിൽ കൊച്ചിരാജവംശവും സാമൂതിരി രാജവംശവും യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചുകാണുന്നത് ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യസിദ്ധിക്കു വളരെ സഹായിക്കുന്നതും കേരളത്തിലെ നവീന ചരിത്രത്തിലെ മു

ധ്യമായ ഒരു അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള വല്ല ഏർപ്പാടിലും ഈ വിധം ഒരു യോജിപ്പു കണ്ടതായി ഓർമ്മതോന്നുന്നില്ല. സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കായി വളരെ കാലം തമ്മിൽ കലഹിച്ചു അനേകം ജനങ്ങളെ കുത്തിയും വെട്ടിയും കൊന്നു കാലം കഴിച്ചു രണ്ടു സ്വരൂപങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ ഒട്ടാകെയുള്ള ക്ഷേമത്തിനു അനുകൂലിയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിയ്ക്കാൻ സംഗതിവരുത്തിയ ബ്രിട്ടീഷ് കൊടിക്കൂറയെ ഞങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം അഭിവാദനം ചെയ്യുന്നു.

* * *

ഇത്ര മഹനീയമായ ഒരു ഏർപ്പാടിലേക്കു് ഉദ്യമിച്ചവരെ മഹോത്സാഹികളാക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഞങ്ങൾക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇനി പറവാൻപോകുന്നതിനെ ആരും തെറ്റിദ്ധരിയ്ക്കരുതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള സൽകർമ്മങ്ങളുടെ നന്ദി പണ്ടും പലരും ചൊല്ലിവെച്ചിരുന്നു. നന്ദി ചൊല്ലിയാലല്ലാതെ, തീരുകില്ല പൊന്നാതെതന്നെ സർവ്വർക്കും ഉല്ലാസം വരുത്തിയതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടു്. ചുരുക്കം ചിലർ പ്രസ്താവന ഒരു വിധം കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നുവെന്നു പറയാം. കഥാരംഭത്തിലേയ്ക്കു് പദം വെച്ചവരും ഇല്ലെന്നില്ല. ഭരതവാക്യം ചൊല്ലിയവൻ പോയിട്ടു്, ഏകദേശം ഭാഗമെങ്കിലും അഭിനയിച്ചിരുന്നവർ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഈ ഏർപ്പാടിൽ സൂത്രധാരന്മാരായ തിരുമേനികളോടു ഞങ്ങൾക്കുള്ള അകൈതവമായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു്, അതിന്റെ വിജയത്തിനും അഭ്യുദയത്തിനും ഹേതുഭൂതന്മാരായി അവരെയാണു്, ഇന്നും മേലാലും ഉള്ള തലമുറകൾ കരുതുകയെന്നു വിനയപുരസ്സരം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കൂടി സഹായിയായിത്തീരാതിരുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും ബ്രിട്ടീഷ്മലബാറും കൂടി യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്ന ഈ കാര്യത്തിൽ മദിരാശിഗവർമ്മെണ്ടും വേണ്ടുന്ന സഹായം ചെയ്യുമെന്നാണു് വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. മദിരാശി, ബൊമ്പായി, കൽക്കത്ത എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യം പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ള ശാലകളോടു തുല്യമായ ഒരു ശാലയാണു് കേരളത്തിൽ ആവശ്യം. ആസ്പത്രികൾ പല ദിക്കിലുമാവാം. വിദ്യാശാല ഒന്നു മതിയാകും. അതു് ഉപായത്തിലൊന്നും ആയാൽ മതിയാകുന്നതുമല്ല. ശസ്ത്രക്രിയകൾ കൂടി പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വൈദ്യവിദ്യാശാലയും അതിനു തൊട്ടുകൊണ്ടു പഠിക്കുന്നവർക്കു 'നഴ്സാച്ചു'മാകുന്ന ഒരു തോട്ടവും ഏർപ്പെടുത്താൻ നാലോ അഞ്ചോ ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചിലവിടേണ്ടിവരുമെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. മഹാരാജാക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ജന്മികളും കൂടി ഒത്തൊരുമിച്ചു ശ്രമിച്ചാൽ ഈ സംഖ്യയ്ക്കു് അശേഷം പ്രയാസമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

* * * * *

കേരളത്തിൽ പല ഏർപ്പാടുകളും ആരംഭിയ്ക്കുന്നതിന്നു് ഒരു നിർവ്വാഹകസംഘത്തെ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടു്. ഈ നിർവ്വാഹകസംഘങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്കു് അശേഷം വിശ്വാസമില്ലെന്നു പറയാതെ നിർവ്വാഹമില്ല. ഒരു സമാജം അതിലെ ഉത്സാഹിയായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ നിഴൽ നീണ്ടുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഏർപ്പാടാണെന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടു്. ഒരോരോ മനുഷ്യന്റെ ഉത്സാഹത്തിലാണു് ഒരു സമാജത്തിന്റെയോ സഭയുടെയോ അഭിവൃദ്ധി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ആൾ ഏറെക്കൂടിയാൽ പാമ്പും ചാകയില്ല. പലരും ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻ ആരും ഉണ്ടാകയില്ല. ഈ കാര്യംകൂടി വൈദ്യവിദ്യാശാലയുടെ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകുമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

* * * *

സാഹിത്യം

മലയാളഭാഷയിലുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സാഹിത്യസമാജം വേണ്ടതു പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

പുതിയപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുമുമ്പു ഇപ്പോൾ ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പട്ടിക പരസ്യം ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ചെറിയ ക്ലാസുകളിൽതുടങ്ങി ക്രമപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കാൻ തക്കതായ ഗദ്യപാഠങ്ങൾ, പദ്യപാഠങ്ങൾ, എന്നിവയുടെയും, നിർബ്ബന്ധവിഷയമായിപഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠങ്ങൾക്കുപുറമെ കുട്ടികൾ വായിക്കുവാൻ കൊള്ളാവുന്ന തരത്തിലുള്ള പററിയതായ മററു പുസ്തകങ്ങളുടെയും പേരുകളും അവയുടെ മുഖ്യമായ വിവരണങ്ങളും അറിയുന്നതു പല ഉപാദ്ധ്യായന്മാർക്കും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. അവയിൽ സർവ്വകലാശാലക്കാരും "ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകമ്മിററി"ക്കാരും സ്വീകരിച്ചവ ഇന്നവയാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അവയെ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി അംഗീകരിക്കാവുന്നതും ശേഷമുള്ളവയെ സ്വീകരിക്കാൻ ശിപാർശ ചെയ്യാവുന്നതും ആണല്ലോ. ഇതിന്നായി കാര്യപുസ്തകശാലാ ഉടമസ്ഥന്മാർ സഹായിച്ചാൽമതി. സാഹിത്യസമാജക്കാർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വല്ലവർക്കും ആ വക പുസ്തകങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രതി അയച്ചുകൊടുത്താൽ അദ്ദേഹം അവയെ വായിച്ചു തരംതിരിച്ച് ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കി പരസ്യംചെയ്യാൻ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യണം. കുട്ടികളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി കഴിഞ്ഞുപോയ മിസ്റ്റർ റെയ്സ് എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതു സൌഭാഗ്യവതി ടി. സി. കല്യാണിയമ്മ പരിഭാഷ ചെയ്തിരുന്നവയെപ്പററിയും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ പരസ്യംചെയ്യപ്പെട്ട പദ്യപാഠാവലികളെപ്പററിയും മററുമായ വിവരങ്ങളും കേൾക്കാത്ത അനേകം സ്കൂൾമാസ്റ്റർമാരുണ്ട്. ആവക പുസ്തകങ്ങൾ ചെറിയ ക്ലാസ്സുകളിലേക്കു വളരെ പററിയവയാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ട് അവയുടെയും മററും ഒരു ലിസ്റ്റ് ഉടനെ പരസ്യംചെയ്യുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സമാജപ്രതിനിധിയായ മംഗളോദയമാസികയിൽ മേൽപറഞ്ഞ ലിസ്റ്റ് പ്രസിദ്ധംചെയ്യാവുന്നതാണല്ലോ.

* * * * *

അച്ചടിപ്പിശാച്

നമ്മുടെ വസ്തുവിന്യാസക്രമത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, പുസ്തകങ്ങളെയും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വിശേഷിച്ചു വൃത്താന്തപത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന പിശാചിനെ—അച്ചടിപ്പിശാചിനെ—ഉഴിഞ്ഞുമാററാനുള്ള ശ്രമം ചെയ്യേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. മലയാളത്തിൽ അക്ഷരപ്പിശകുകൂടാതെ യാതൊന്നും പരസ്യംചെയ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. അച്ചടിത്തെററുകളെ അത്ര "ഗൌനിക്കേണ്ടതില്ല" എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കും ലേഖകന്മാർക്കും അച്ചടിപ്പിശക് വലിയതായ സഹായിയായിട്ടും തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്തു തെററുണ്ടായാലും അത് അച്ചടിപ്പിശാചുകളുടെ തലയിലാക്കാനാണ് എല്ലാവരും ശ്രമിക്കുന്നത്. അച്ചടിപ്പിശക് സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമാണിത്. വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ വേഗത്തിലും ധൃതിയിലും അച്ചടിച്ചു വിടേണ്ടവയാകയാൽ ഒരു കോളത്തിൽ പത്തും ഇരുപതും തെററുകൾ ഉണ്ടായാൽക്കൂടി അതു ക്ഷന്തവ്യമാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള "മദ്രാസ് മെയിൽ" മുതലായ ദിനപത്രങ്ങൾപോലും അച്ചടിപ്പിശകുകൂടാതെ പരസ്യംചെയ്യപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു നമ്മുടെ പ്രതിവാരപത്രങ്ങൾക്കും പ്രതിദ്വൈവാരപത്രങ്ങൾക്കും എന്തുകൊണ്ട് ഈ പിശാചിന്റെ ബാധകൂടാതെ കഴിച്ചുകൂടാ. അച്ചടിക്കപ്പെട്ടവയൊക്കെ ശരിയായിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള കുട്ടികളുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കാനും അവരെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിക്കാനും പാടില്ലാത്തവിധം ആപൽക്കരമായ വിധത്തിലുള്ള അക്ഷരപ്പിശകുകൾ ഇല്ലാത്ത പത്രങ്ങൾ ചുരുക്കമാണെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ ഞങ്ങൾ വ്യസനിക്കുകയും ലജ്ജിക്കയും

ചെയ്യുന്നു. അച്ചുകൂടക്കാരാണ് ഇതിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ച യോഗ്യന്മാരെ നല്ല ശമ്പളംകൊടുത്തു പ്രൂഫ് വായനക്കാരായി നിയമിയ്ക്കുവാൻ അച്ചുകൂടക്കാർ ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ലേഖകന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെയും പ്രമാദം കൊണ്ടോ, അശ്രദ്ധകൊണ്ടോ വരാവുന്ന തെറ്റുകൾപോലും തിരുത്തി ശരിപ്പെടുത്താൻ യോഗ്യരായിരിക്കണം പ്രൂഫ് വായനക്കാർ. പിന്നീടു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഓരോ അക്ഷരപ്പിഴയ്ക്ക് ഇന്നതൊപ്പവീതം പ്രൂഫ് വായനക്കാരെ പിഴ കല്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ചില ഇംഗ്ലീഷ് അച്ചുകൂടങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. അതിനെ വല്ലതും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതും നന്നായിരിക്കും.

ബീറാംജി മലബാറി

E. R. Menon

'ഉത്സാഹിലഭതേകാര്യം' എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചു പ്രയത്നിക്കുന്ന ഏവനും, ജയവും യശസ്സും, കരസ്ഥമാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നുള്ള ലോകവ്യവഹാരം ആർക്കും പുത്തരിയായിരിക്കയില്ലല്ലൊ. സ്ഥിരോത്സാഹം, ക്ഷമ, എന്നീ ഗുണങ്ങൾ, ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യസാദ്ധ്യത്തിന്ന എല്ലാവരെയും—പ്രത്യേകിച്ചും വിദ്യാർത്ഥികളെ—സഹായിക്കുന്നവകളാണെന്ന, നമുക്ക ദിവസേന കണ്ടുകേട്ടും അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. ജീവിതരംഗത്തിൽ ഒരുത്തന നേരിടാവുന്ന സകല പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും, പ്രസ്തുതഗുണങ്ങൾ, നിശ്ശേഷം നിരാകരണം ചെയ്തു, പുഷ്പാസ്തീർണ്ണമായിരിക്കുന്ന കാലപഥത്തിൽ കൂടി അവനെ സഞ്ചരിപ്പിച്ച് അവസാനത്തിൽ സന്തുഷ്ടമാനസനാക്കിത്തീർക്കുമെന്നുള്ളതിന്ന, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതായ, 'ബീറാംജിമലബാറി' എന്ന പാർസിമഹാന്റെ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹത്തെ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു.

ബറോഡാ സാമ്രാജ്യത്തിൻകീഴിൽ ഇരുപത്തഞ്ചുറുപ്പിക വീതം പ്രതിമാസം ശമ്പളം പറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സാധുഗൃഹസ്ഥന്റെ ഏകസന്താനമായ ഇദ്ദേഹം, 1853-ൽ ആദ്യമായി ഭൂസ്പർശം കഴിച്ചു. ബീറാംജിയുടെ ആറാംവയസ്സിൽ, പിതാവു കാലഗതി പ്രാപിച്ചു. പിതാവിന്റെ ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തവും, അകാലവിയോഗം ഹേതുവാലും, ഉപജീവനമാർഗ്ഗം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. മാതാവ്, സഹായാലംബനാർത്ഥം വീണ്ടും കല്യാണം കഴിപ്പാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായിത്തീർന്നു. ഇതിന്നു ശേഷം, മറ്റു ചില ബാലന്മാരൊന്നിച്ചു, ബീറാംജിയും, ഗ്രാമപള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കയയ്ക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, അദ്ധ്യാപകൻ ഒരു വിദ്വാനല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്; അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു ചില വേദവാക്യങ്ങൾ ഉച്ചരിപ്പാനല്ലാതെ, വേറെയാതൊരു വിശേഷവിധിയായ അറിവുകളും സമ്പാദിക്കുവാൻ ബാലന്മാർക്ക് തരം വന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, അദ്ധ്യാപകനും അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കും ദുർഗ്രാഹ്യങ്ങളായ അർത്ഥത്തോടുകൂടിയ വേദവാക്യങ്ങൾ, ഉ

ച്ചിരിക്കുന്നതിൽ, വല്ല തെററും സംഭവിക്കുന്നതു. ഏ?, ഗുരുവിന്റെ കയ്യിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നതായതെന്നാലോ, കഴിയാത്തവ സായ്പ് ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ചൂരലും ബാലന്മാരുടെ പുറവും തമ്മിൽ അതികഠിനമായ സമാഗമം തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇപ്രകാരം, വിവിധപ്രകാരേണയും അദ്ധ്യാപകൻ കഴിഞ്ഞിരിച്ചാൽ, കുട്ടികളുടെ പിന്നത്തെ ജോലി ഉൽസവപ്പൂക്കയാണ്. ഇതായിരുന്ന അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയുടെ പ്രതിഫലം.

ഈ വിധത്തിൽ രണ്ടുവഷം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനു ശേഷം, സ്വന്തമായ എഴുതുവാനും വായിപ്പാനും ശീലിക്കുന്നതിനായി, ബീറാംജിയെ വേറൊരു സ്കൂളിലേക്കയച്ചു. പുതിയ ഗുരുനാഥൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. അപ്പപ്പോഴായി വിദ്യാർത്ഥികൾ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ധാന്യങ്ങളും പച്ചക്കറികളും അല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പ്രതിഫലവും ഇദ്ദേഹം അവരിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല—ആശിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഇതിനു കൂടി ത്രാണിയില്ലാതിരുന്നവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടും സഹായിക്കും. ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിനു ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തുകൊടുക്കും—മറെറാരുത്തൻ വിറകു തയ്യാറാക്കും—വേറൊരുത്തൻ വെള്ളം കൊണ്ടുവരും— അലക്കിത്തുണി മുതലായതുകൾ ശേഷമുള്ളവർ—ഇപ്രകാരം, പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തോടു ഏറെക്കുറെ യോജിപ്പിച്ചായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം നടത്തിവന്നിരുന്നത്. ഭവനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു പള്ളിക്കൂടവും. ബെഞ്ച്, മേശ, സ്ലേററ്, പെൻസിൽ, പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായ പരിഷ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസോപകരണങ്ങളെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തോടു പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഓരോ കുട്ടിയേയും ഭൂമി തന്നെയാണ് താങ്ങിയിരുന്നത്. ഓരോരുത്തരുടെയും മുമ്പിൽ മണ്ണ് നിരത്തി വെച്ചിരുന്ന ചെറു പലകകളാണുള്ളത്, അതിൽ ചെറിയ മരത്തുണ്ടുകളുടെ സഹായത്താലാണ് എഴുതിയിരുന്നത്.

ഇവിടെ നിന്നും, ബീറാംജിയെ 'സൂററി' ലേക്കയച്ചു. ഈ പുതിയ അദ്ധ്യാപകൻ ക്രൂരനായിരുന്നു. നിസ്സാരമായ സംഗതികളിൽ, കൂടി ഇദ്ദേഹം കുട്ടികളെ, നിർദ്ദയമായി ശിക്ഷിച്ചിരുന്നു. ശിക്ഷാനന്തരമുള്ള പ്രാണവേദനയോടുകൂടിയ ദീനവിലാപങ്ങൾ, അന്യന്മാർക്ക് അസഹനീയമായി തോന്നാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി, മററു കുട്ടികളോടു ഉച്ചത്തിൽ വായിക്കുവാൻ കല്പിക്കുക, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. നമ്മുടെ ബീറാംജി, സാധുബാലൻ!, ആദ്യത്തിൽ വളരെ സങ്കടമനുഭവിച്ചു എങ്കിലും—എത്ര മേൽ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി പാഠങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചുവന്നാലും—ഗുരുനാഥൻ തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല. എന്തു ചെയ്യും! തന്റെ അമ്മയുടെ സമീപത്തിൽ നിന്നു മാത്രമായിരുന്നു ബീറാംജിക്കു സന്തോഷവും സമാധാനവും ലഭിച്ചിരുന്നത്. വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ, പലപ്പോഴും, ഈ ബാലൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു അമ്മയുടെ മടിയിൽ കിടന്നുറങ്ങാറുണ്ട്. പള്ളിക്കൂടത്തിലെ കഥകളെല്ലാം അവർ വ്യസനത്തോടുകൂടി കേൾക്കുകയും, സമാധാനിപ്പിപ്പാൻ അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നിരുന്നു. ദൈവഭയം, സത്യം പറയുക, സഹനശീലം, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ മാതൃസ്നേഹത്തോടുകൂടി ബോധിപ്പിച്ചു ബീറാംജിയിൽ നട്ടുവളർത്തി. അല്ലയോ ബീറമേ! പിതൃവിയോഗത്തെപ്പററി നിന്റെ ഹൃദയം നടുങ്ങുന്നതെന്തിനു്! ഉപാദ്ധ്യായന്റെ ക്രൂ

ദശാസനകളാൽ നീ സങ്കടപ്പെടുന്നതുണ്ടോയിരുന്നു! പക്ഷേ, നിനക്ക് അനുഭവിപ്പാൻ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ആ മാതൃസ്നേഹസുഖത്തെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഇതെല്ലാം എത്ര നിസ്സാരം!! സന്താനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള രഹസ്യവർത്തമാനങ്ങളെക്കൂടി ഗ്രഹിച്ച്, അവയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ സദാ സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹമുള്ള മാതാവിന്റെ മുഖകമലത്തെ ദർശിക്കുന്ന മാത്രയിൽ നശിച്ചു പോകാത്ത വ്യസനം ഏതാണ്! മക്കളെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുവാനുള്ള അമൃതകണങ്ങളാണല്ലോ മാതൃവാക്യങ്ങൾ! സൂര്യരശ്മി കൂരിരുട്ടിനെ എന്നപോലെ, സ്നേഹവാത്സല്യപരിപൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന നയനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു നോട്ടം, ജീവകാലം മുഴുവൻ നാം അനുഭവിക്കുവാനിടയുള്ള സകല സങ്കടസമൂഹങ്ങളെയും, മനസ്സിൽ നിന്നു ആട്ടിപ്പായിക്കുന്നു. അസഹനീയമായ പ്രാണവേദനയോടുകൂടി അത്യാസന്നമരണനായി കിടക്കുന്ന പുത്രന്റെ ദേഹത്തിൽ, സ്നേഹവ്യസനങ്ങളോടുകൂടിയ മാതാവിന്റെ കരസ്പർശമുണ്ടാകുമ്പോൾ അവൻ അനുഭവിക്കുന്ന ആ സുഖം, കഴിഞ്ഞുപോയതും, അനുഭവിക്കുന്നതും, അനുഭവിപ്പാൻ പോകുന്നതുമായ സകല മരണവേദനയേയും ക്ഷണത്തിൽ വിസ്മരിപ്പിക്കുന്നു! മക്കളുടെ അമൃതകുംഭമാണ് മാതാവ്!! പിതൃവിയോഗം സഹിക്കാം! മാതൃവിയോഗം അസഹനീയംതന്നെ! ഹാ! സ്നേഹമുള്ള മാതാവേ! ഭവതിയോടുകൂടിയുള്ള ജീവിതമാണ് "സ്വർഗ്ഗവാസം"! മാതൃവിയോഗത്തിനുശേഷമുള്ള കാലമാണ് നരകം! ഭാഗ്യവാനായ ഖീമാംജി! എത്രപേർ നിന്നെ അസൂയയോടുകൂടി നോക്കുന്നു! ഹാ! ദൈവമേ! മാതൃവിയോഗം ദുഃഖം അനുഭവപ്പെടുത്തരുതേ!!

ഖീമാംജിയുടെ അദ്ധ്യാപകൻ ക്രൂരമാനസനായിരുന്നെങ്കിലും, പാർസി ഭാഷയിൽ അസാമാന്യവൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയവനായിരുന്നു. അതുകാരണം, ഖീമാംജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണശക്തിയോടുകൂടിയതായി ഭവിച്ചു. ഈ കുട്ടി, ജനനാൽതന്നെ അതിബുദ്ധിശക്തിയുള്ളവനും, വിദ്യാഭ്യാസസമ്പാദനത്തിൽ മോഹമുള്ളവനുമായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്, ഖീമാംജിയുടെ ജീവിതത്തിന്നു കഠിനമായ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചത്.

പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായപ്പോൾ, മാതാവും പിതാവിനെ അനുഗമിച്ചു. എന്തുചെയ്യാം! "അലംഘനീയാ കമലാസനാജ്ഞാ" ഈ സംഭവം അവനെ അത്യധികം പരിതപിപ്പിച്ചു. പ്രിയപ്പെട്ട പിതൃവിയോഗം—ലോകൈകസർവ്വസ്വമായിരുന്ന മാതൃവിരഹം—ബാല്യദശ—അപാരവും അനന്തവുമായ ലോകമാർഗ്ഗം—അപൂർണ്ണ വിദ്യാഭ്യാസം—ദാരിദ്ര്യം—ഇത്രയും പോരേ! ഇതിലധികമായിട്ടെന്താണുള്ളത്! എങ്കിലും അന്യന്മാൎക്ക് അസഹനീയങ്ങളായ പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങളെല്ലാം, ഈ ബാലന്റെ മനോഗുണത്തെയും മനശ്ശക്തിയേയും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ വക പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ അടിഞ്ഞുകിടക്കാതെ, സ്ഥിരോത്സാഹംകൊണ്ടുയർന്ന ഒരു മനുഷ്യപദവിയിൽ എത്തുവാനിടയായതുകൊണ്ടാണ്, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം ഒരു മാതൃകാസ്ഥാനത്തിനർഹിക്കുന്നത്.

മാതാവിന്റെ മരണശേഷം, ദരിദ്രനായ തന്റെ ജന്മാമത്തെ അച്ഛന്റെ അപ്രാപ്തിനിമിത്തം, അതിനു താൻതന്നെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തിരയേണ്ടിവന്നു. കുറച്ചുനാൾ, കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചു നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുവന്നു. ഒടുവിൽ, ഈ

ബാലന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയെയും, ഉത്സാഹശീലത്തെയും പററി കേട്ട് അനുകമ്പ തോന്നിയ ഒരു പാതിരി, സൂററിലുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യൻസ്കൂളിൽ ഈ കുട്ടിയെ ധർമ്മമായി പഠിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇതിനുശേഷം, പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായ ഈ ബാലൻ രാവിലെ ഏഴുമണിമുതൽ ഒമ്പതുമണിവരെയും, വൈകുന്നേരം ആറുമണിമുതൽ എട്ടുമണിവരെയും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടും, പകൽസമയം ഒമ്പതുമണിമുതൽ നാലുമണിവരെയും അദ്ധ്യേതാവായിട്ടും കാലയാപനം ചെയ്തുവന്നു. ഇതിനിടക്കു കിട്ടുന്ന സ്വല്പസമയം അശനാപാനാദിദിനകൃത്യങ്ങളിലും വിനിയോഗിച്ചുപോന്നു. ഇതുകാരണം, പലപ്പോഴും രാത്രിമുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തിനുപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു. ബീറാംജിയെപ്പോലെ അതിപ്രയത്നം ചെയ്തതായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി, അവന്റെ തരത്തിൽ അതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മേലാലുണ്ടാകയുമില്ല.

ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ്യൻ സ്കൂളിലെ വിദ്യാഭ്യാസപൂർത്തിയോടുകൂടി, ഏകദേശം പതിനഞ്ചു വയസ്സ് പ്രായമായ ഈ പാർസിബാലൻ, ബൊമ്പായിൽ പോയി കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കണമെന്നുറച്ചു. ജീവിതകാലത്തിലെ ഇതരഘട്ടങ്ങളിലെന്നപോലെ, അവിടെയും ജയലക്ഷ്മി അയാളെ അനുഗമിച്ചു. തന്റെ പരിശ്രമഫലമായ ചുരുക്കസമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു, സ്വല്പമായ ഒരു സംഖ്യ ബീറാം ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ, ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്ന ദീനാനുകമ്പിയായ 'പാതിരി', ആവശ്യംപോലെ സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഏററം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ, ദൈവകാരുണ്യത്താൽ; ഇതൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. ഈ കുട്ടിയുടെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനോടുള്ള, അതിരററ വാത്സല്യം കണ്ടു മനസ്സു മറിഞ്ഞ ഒരു പുല്ലുക്രേഷ്യർ, ബീറാമിന്റെ കയ്യിൽ ഇരുപതുറുപ്പിക നിക്ഷേപിച്ച്, 'എന്റെ കുട്ടി! നീ വ്യസനിക്കരുത്; ഇത് കയ്യിലിരിക്കട്ടെ; സത്യം പ്രകാശിക്കുന്നതായ നിന്റെ മുഖം ഈ സംഖ്യക്ക് മതിയായ ലക്ഷ്യമായിരിക്കും'; എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. ബീറാമിനു ഇതൊരു നിധി കിട്ടിയതുപോലെയായിരുന്നെങ്കിലും, കാലക്രമേണ, ഒരു പൈസപോലും കുറയാതെ, അദ്ദേഹം ഈ കടം വീട്ടി.

ഈ സമയം മുതൽ, വായനക്കാരേ! നിങ്ങൾ ഈ മനുഷ്യനെ, മലബാറി എന്നു വിളിക്കണം. ബീറാംജിയെന്നു വിളിക്കരുത്. ബൊമ്പായിൽ ചെന്ന ഉടനെതന്നെ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമശീലത്തിനു ഒരു ലക്ഷ്യവും കിട്ടാതിരുന്നില്ല. 'പാർസി പ്രൊപ്രൈറററി സ്കൂളി'ലെ ഒരദ്ധ്യാപകനായിട്ടാണ് ആദ്യം നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. ഇരുപതുറുപ്പിക മാസപ്പടിയോടുകൂടിയ ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽവെച്ചുതന്നെ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശമ്പളം, ക്രമേണ, അറുപതുറുപ്പികയായി ഉയർന്നു. ഇപ്പോൾ തന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളെല്ലാം തീർന്നുവെന്നു അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ തോന്നി. കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, മാസംപ്രതി ഒരു നൂററമ്പതുറുപ്പികയോളം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽനിന്നും സമ്പാദിപ്പാൻ ഈ ഭാഗ്യവാൻ സാധിച്ചു. ഈ സമയംകൊണ്ടു, മലബാറി, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഏതൽഫലമായി, ഒരു പദ്യസംഗ്രഹഗ്രന്ഥം; പ്രസ്തുത ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തു. ഈ പദ്യഗ്രന്ഥം, 'ടെനിസൺപ്രഭു' മുതലായ ആംഗ്ലേയക

വി കഞ്ചുകന്മാരുടെ പ്രേമഭാജനമായും, ശ്ലാഘനീയപാത്രമായും ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

മലബാറിക്ക് സ്വജീവിതകാലം പ്രാപ്തമായി. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണ പരിശ്രമത്താൽ വളരെ ധനികനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഇവകളിലെല്ലാം ഒന്നാം സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നത്, 'ഗുജരാത്തും, ഗുജറാത്തികളും' (Guzarat and the Guzaratics) എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. ഈ മഹാപുരുഷൻ, പല വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടേയും ലേഖകനായിരുന്നു മാത്രമല്ല, പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതും, പാശ്ചാത്യ ഇന്ത്യയിലെ ഏകപത്രവുമായ 'ഇന്ത്യൻസ്പെക്റ്റേറ്റർ'(Indian Spectator), എന്ന പത്രത്തിന്റെ അധിപരും ഉടമസ്ഥനുമായിരുന്നു. ജീവിതനാടകമണ്ഡലത്തിൽ ഉച്ചസ്ഥാനാധിപത്യം വഹിച്ചു, നിഷ്കളങ്കതേജസ്സോടെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ചന്ദ്രന്റെ, ധവളരശ്മി പ്രവാഹത്തിൽ കുളിച്ചു നിൽക്കുന്ന ബീറാംജി മലബാറി, ആസന്നത്തിൽ പോലും, ലൗകികവിഷയങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിനെ വേർപെടുത്തി, തന്റെ അനന്യസാധാരണമായ ശക്തിയേയും വിദ്യാഭ്യാസഫലത്തേയും അനാഥകളായ വിധവകളുടേയും സാധുക്കളുടേയും ഉന്നമനത്തിനായി, വിനിയോഗിച്ചു കൃതാർത്ഥത പൂണ്ടുവെന്നുള്ള സംഗതി, ആരുടെ ഹൃദയത്തിലാണ് സ്നേഹം, ഭക്തി, ബഹുമാനാദികളെ ഉത്ഭവിപ്പിക്കാത്തത്!! 'ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗർ' എന്ന മഹാത്മാവിനെപ്പോലെതന്നെ, ഇദ്ദേഹവും, വിധവകളുടെ പുനർവിവാഹത്തെ സഹായിച്ചും, ശൈശവവിവാഹത്തെ നിരോധിച്ചും, ജീവിതം നയിച്ചു. വിധവകളുടെ വിവാഹനിരോധം—ശൈശവവിവാഹാനുകൂലം— എന്നീ രണ്ടു ശാപങ്ങൾക്കും ഒരു മോക്ഷം വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനായിരുന്നു അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചത്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ പരിഷ്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന, മഹാമനസ്കന്മാരായ സ്വദേശാഭിമാനികളുടെ സംഘത്തിൽ ഒന്നാമനായി, ഇദ്ദേഹത്തെ ഇന്നും, ഇന്ത്യ വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എന്നെന്നും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യും.

മാറിപ്പോയ തോൽപ്പെട്ടി

ബോമ്പായിൽനിന്നു മംഗലാപുരം വഴിക്കു മടങ്ങിയാൽ വഴിച്ചെലവിന് അല്പാശ്വാസമുണ്ടാകുമെങ്കിലും പ്ലേഗുപാസ്പ്പോർട്ടും മറ്റും വിടാത്ത ആ കർണ്ണാടകനഗരിയിൽ കപ്പലിറങ്ങിയാലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് ഇന്ന വിധമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസം. മംഗലാപുരം അഴി, പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതാണല്ലോ. ബോട്ടിൽ അഴി കടക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭയം ആലോചിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ അതിലെ സഞ്ചരിച്ചവർ മറ്റൊരിക്കൽ ആ വഴിക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു പത്തു പ്രാവശ്യം ജാതക പരിശോധനയും ഈശ്വരപരീക്ഷയും കഴിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഭീരുക്കൾ യഥാർത്ഥമരണത്തിനു മുമ്പിൽ അനേക പ്രാവശ്യം മരിക്കുമെന്നും ധീരന്മാർ മരണം ഒരിക്കൽ മാത്രമേ അനുഭവിക്കുള്ളൂ എന്നും പറഞ്ഞ കവി ആ പദ്യബന്ധം എഴുതുമ്പോൾ മനസ്സിൽ കരുതിയ ധീരനെ

ന്നു മംഗലാപുരം വഴിയിൽകൂടി നല്ല കാററും കോളും ഉള്ള ഒരു ദിവസം ഒരു ബോട്ടിൽ ഇരുത്തി കടത്തികൊണ്ടു പോയി നോക്കണം. ധൈൎയ്യം! ഭ്രാന്തല്ലേ, ഉപ്പുവെള്ളം കുടിച്ചു മരിയ്ക്കുമെന്നു കാണുമ്പോൾ പേടിയ്ക്കാതെ ആരാണുള്ളത്? വിഘ്നേശ്വരനേയും ഗുരുകാരണവന്മാരേയും പരദേവതയേയും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിധം മംഗലാപുരത്തു ചെന്നിറങ്ങി. പാലത്തിന്മേൽതന്നെ, മലയാളികൾ വളരെ ഉണ്ട്. അതിൽ ഒരാൾ, വിശേഷിച്ചും വളരെ ലൌകികവും ഔദാൎയ്യവും ഉള്ള മനുഷ്യനാണെന്നു കണ്ടു. പിറേറ ദിവസം പുലച്ചയാണ് മെയിൽവണ്ടി പുറപ്പെടുന്നത്. രാത്രി തന്റെ വീട്ടിൽ കഴിക്കാമെന്നു ക്ഷണിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു പാസ്പോർട്ടു വേഗം കിട്ടി; എന്റെ സാമാനങ്ങളും ഉടനെ എടുത്തുകൊണ്ടുവാൻ അനുവാദം സിദ്ധിച്ചു. ഒരു തോൽപ്പെട്ടിയും ഒരു ടിൻപെട്ടിയും ഒരു മെത്തയും ചില ചില്ലറസ്സാമാനങ്ങളും മാത്രമേ ഉള്ളു. അവയൊക്കെ എടുപ്പിച്ചു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ പോയി കിടന്നു. പുലച്ചു മെയിൽവണ്ടിയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. പത്തു മണിക്കു വീട്ടിലെത്തി. സ്വന്തം വീട്ടിലെ ഊണിന്നും കറിയ്ക്കുമുള്ള രുചി വേറെതന്നെയാണ്. പുറമേ പോയി നാലു കറിയും സദ്യയും എന്നല്ല, ഇംഗ്ലീഷു സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പലവിധ വിഭവങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള 'തിന്നം' മററും എന്തുതന്നെ കഴിച്ചാലും അവനവന്റെ വീട്ടിലെ ചാറിന്നും ചോറിന്നും ഉള്ള രുചി കിട്ടുന്നതല്ല. വെച്ചുവിളമ്പിത്തരുന്ന ആ കൈപ്പുണ്യവിശേഷവും ഉണ്ടല്ലോ. കുളിയും ഊണും കഴിഞ്ഞശേഷം താക്കോൽ എടുത്തു ഭാൎയ്യയുടെ കൈവശം കൊടുത്തു തോൽപ്പെട്ടി തുറന്നു, അതിൽ കുട്ടികൾക്കു കൊണ്ടുവന്ന ചില കളിസ്സാമാനങ്ങൾ വെച്ചിരുന്നവ എടുത്തു അവൎക്കു കൊടുപ്പാൻ പറഞ്ഞു. ഭാൎയ്യ പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയശേഷം, 'നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ഇതിൽ കുത്തിനിറച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഈ മുഷിഞ്ഞു നാറിയ 'കളസവും' മററും എവിടുന്നു കിട്ടി?' എന്നു ചോദിച്ചു.

"മുഷിഞ്ഞു നാറിയ 'കളസ'മോ? നീ എന്തൊക്കെയാണ് പറയുന്നത്. അതിലുണ്ടോ 'കളസം'?"

'മററില്ലാതെയോ' ഇതെന്താ ഒരു കീറിപ്പാറിയ നിക്കറോ?

ഞാൻ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കാൎയ്യം യഥാൎത്ഥംതന്നെ. ഉടനെ ഞാൻ 'അയ്യോ പെട്ടി മാറിപ്പോയല്ലോ. ഇതെന്റെ പെട്ടിയല്ല' എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഭാൎയ്യയ്ക്കുള്ള സങ്കടം എന്റെ പെട്ടി മാറിയതിലും, അതിലെ സാമാനങ്ങൾ പൊയ്പ്പോയതിലും അല്ല, ആരാന്റെ നാറുന്ന കളസവും കീറിയ ചെരിപ്പും കൈകൊണ്ടു തൊട്ടതിലായിരുന്നു. അവൾ കൈ കഴുകാൻ സോപ്പും വെള്ളവും അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു ഞാൻ മരത്തിൽനിന്നു വീണ അണ്ണാനെപ്പോലെ പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നു. പെട്ടി എന്റെ പെട്ടിപോലെതന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. അതിന്റെ നേരെ സഹോദരൻ; ഒരു ഭേദവും ഇല്ല. തുകലും അതിന്ന പററിയതുതന്നെ. എന്റെ പെട്ടിയിൽ വില പിടിച്ച ചില സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബോമ്പായിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മദിരാശിയിലെ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനു തന്ന ഒരു ശിപാൎശിക്കത്തും എന്റെ ചില സൎട്ടിഫിക്കററുകളും നല്ല ചില പുസ്തകങ്ങളും കുറെ ഉടുപ്പുകളും കുട്ടികളുടെ കുറെ കളിസ്സാമാനങ്ങളും പുതിയ രണ്ടു കോട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവ

ളുപുറമെ, എന്റെ ഡയറിയും ഉണ്ട്. ഇനി എന്താണ് നിവൃത്തി? ഈ പെട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരിക്കണം എന്റെ പെട്ടി കൊണ്ടുപോയത്. ഏതോ ഒരു "ചട്ടക്കാര"ന്റേതാവാനാണ് സംഗതി. ഗോവയിൽനിന്നു ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ കപ്പലിൽവന്നു കയറിയതായി ഓർമ്മയുണ്ട്. അവനും മംഗലാപുരത്താണ് ഇറങ്ങിയത്. അവിടത്തെ ചുങ്കത്തുവെച്ചായിരിക്കണം പെട്ടി മാറിപ്പോയത്. ഞാൻ ഉടനെ മംഗലാപുരത്തുള്ള പുതിയ സ്റ്റേഷന് ഒരു കമ്പി അയച്ചു. ചുങ്കത്തുള്ള പെട്ടികളൊക്കെ നീക്കംചെയ്തുകൊണ്ടു പോയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഉടനെ മറുപടിയും കിട്ടി. ഏതായാലും ഈ പെട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥന്റെ പേര് എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അറിവാൻ വല്ല ലക്ഷ്യവും ഇതിനകത്തുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാമെന്നുവെച്ചു. അതിൽ ഒരു പുസ്തകമേ ഉള്ളൂ. അതു "റെയിനോൾഡ്" എന്ന വിദ്വാൻ എഴുതിയ "മേരീപ്രൈസ്" എന്ന നോവലാണ്. അതു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അതിന്മേൽ പേരില്ല. അതിൽ ഒരു കത്തുകണ്ടു. കത്ത് ആരംഭിച്ചത് ഇംഗ്ലീഷിലാണ്. ഒരു ഭാര്യ ഭർത്താവിന് എഴുതുന്ന ശൃംഗാരരീതിയിലാണ് ആരംഭം. ഇംഗ്ലീഷിലാണ് അവസാനിച്ചതും. പേര് "മേരി ബ്രിട്ടോ" എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതീട്ടുണ്ട്. കത്തിലെ വാചകങ്ങളൊക്കെ കന്നടഭാഷയിലാണ്. അത് എനിക്കറിയുന്ന വല്ല ഭാഷയിൽ ആയിരുന്നാൽപോലും ഞാനതു വായിക്കയില്ലായിരുന്നു. എനിക്ക് ആ പേര് അറിയേണ്ടിയിരുന്ന ആവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഏതായാലും "മേരിബ്രിട്ടോ"വിന്റെ ഭർത്താവായിരിക്കും എന്റെ പെട്ടി എടുത്തതെന്നും ആ മനുഷ്യന്റെ പെട്ടിയാണ് എന്റെ കൈവശമുള്ളതെന്നും തീർച്ചയാക്കി അവർക്ക് ഒരു കത്തയയ്ക്കാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മംഗലാപുരത്ത് ബ്രിട്ടോ എന്ന പേരുള്ളവർ നൂറല്ല, ആയിരമുണ്ട്. ആട്ടെ ഏതായാലുമൊന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കാമെന്നാച്ചു. പെട്ടി മാറിപ്പോയ സംഗതിയെയും മറ്റും കാണിച്ചു ഒരു കത്തെഴുതി, അതിൽ ഈ കന്നടകത്തും അടക്കംചെയ്തു. മിസ്സിസ്സ് മേരിബ്രിട്ടോ, മംഗലാപുരം എന്ന മേൽവിലാസവും എഴുതി തപ്പാലിൽ കൊണ്ടിട്ടു. എന്റെ പെട്ടി ഇന്നുനോക്കിയാൽ അതിൽനിന്നു എന്റെ മേൽവിലാസം അറിവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാകാതിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, മിസ്റ്റർ ബ്രിട്ടോ മര്യാദസ്ഥനും സത്യവാനും ആണെങ്കിലോ, അഥവാ തന്റെ പെട്ടി മടക്കി കിട്ടേണമെന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയുള്ളവനാണെങ്കിലോ എനിക്കു ഉടനെ കത്തയയ്ക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എല്ലാ സംഗതികളും കാണിച്ചു ഞാൻ വിവരമായ ഒരു കത്ത് മംഗലാപുരത്തെ സ്റ്റേഷനും അയച്ചു. ശിപാർശിക്കത്തും ഡയറിയും പോയുള്ള വ്യസനം എനിക്കു; കളിസ്സാമാനം കിട്ടാത്ത സങ്കടം കുട്ടികൾക്കു; ആ പഴയ കുപ്പായത്തിലും ചെരിപ്പിലും പ്ലേഗിന്റെ വിഷകൃമികൾ ഉണ്ടായേക്കുമോ എന്ന പരിഭ്രമം ഭാര്യയ്ക്ക്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടുദിവസം കഴിച്ചശേഷം ഒരു കത്തുകിട്ടി. മിസ്സിസ്സ് ബ്രിട്ടോവിന്റെ കത്താണ്.

"തെമ്മാടിയും ധിക്കാരിയും ആയ ഒരുവനെയും അവന്റെ പെട്ടിയെയും പറ്റി അറിവാൻ നിങ്ങൾ അയച്ച കത്തു കിട്ടി. അവനെപ്പറ്റി മേലാലെങ്കിലും എനിക്കു യാതൊന്നും എഴുതാതിരിപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു."

ഇതാണ് കത്ത്. ഇത്രയേ വാചകങ്ങളുള്ളൂ. ഇതെന്തുകഥയാണീശ്വര! ആകപ്പാടെ എന്റെ പെട്ടി കൊണ്ടുപോയ

വിടൻ ഒരു മടക്കിത്തയന്ന മാതിരിക്കാരനാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. ഞാൻ മംഗലാപുരത്തേയ്ക്കു പോകാനാച്ചു. പിറേറദിവസം ആ നാശംപിടിച്ച പെട്ടിയും എടുത്തു മംഗലാപുരത്തെയ്ക്കു യാത്രയായി.

നേരെ എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. എന്നെ കണ്ട ഉടനെ അദ്ദേഹം,

"നിങ്ങളെന്താ ചെയ്യുന്നത്? നിങ്ങൾ എന്തിന് ആ കത്തു മിസ്സിസ്സ് ബ്രിട്ടോവിന്നയച്ചുകൊടുത്തു? ആ പെണ്ണിന്നു എത്ര തല്ലു കൊണ്ടു'.

'ഏതു പെണ്ണിന്'?

'മിസ്സ് ബ്രിട്ടോവിന്ന'.

'എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. മുഴുവൻ വിവരം കേൾക്കട്ടെ'.

സ്നേഹിതൻ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'മിസ്റ്റർ ബ്രിട്ടോ, ഇവിടെ സാമാന്യം യോഗ്യനാണ്. അയാളുടെ മകൾ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനുമായി സ്നേഹമായി. അയാൾ ആളൊരു തെമ്മാടിയാണ്. മിസ്റ്റർ ബ്രിട്ടോവിന്റെ മകൾ മേരി മഹാ സാധുക്കുട്ടിയാണ്. ആ വികൃതി, എങ്ങിനെയോ ആ സാധുവിന്റെ സ്നേഹം സമ്പാദിച്ചു അവളെ കല്യാണം കഴിക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിവാഹനിയമംകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ അങ്ങിനെ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തുപോയാൽ നിർബ്ബന്ധമായി വിവാഹം കഴിപ്പിക്കുവാൻ പുരുഷനോ സ്ത്രീക്കോ അവകാശമുണ്ടത്രെ. ആ പെൺകുട്ടി അവന്നയച്ച ചില കത്തുകൾ അവന്റെ കൈവശമുണ്ട്. അവൾ അവന്നയച്ച ഒരു കത്താണ് നിങ്ങൾ അവളുടെ അമ്മയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തത്.'

കഷ്ടം! ഇതൊക്കെയുണ്ടോ ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ട്. ഞാൻ ഉത്തമവിശ്വാസത്തിൽ ചെയ്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ അനർത്ഥമൊക്കെ ഉണ്ടാകുമെന്ന് ആരാൻ വിചാരിച്ചതാണോ? ഏതായാലും വന്നതു വന്നു. ഇനി എന്റെ പെട്ടി കിട്ടാനെന്താണ് വിദ്യ? ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ വികൃതിയുടെ പേർ ഡിമെല്ലോ എന്നാണെന്നും അവൻ മംഗലാപുരത്തു വന്നിറങ്ങി രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞശേഷം എവിടെയോ പോയിരിക്കയാണെന്നും മനസ്സിലായി. എനിക്കു മേരിയെ കാണുകതന്നെ. അവളോടു അവന്റെ മേൽവിലാസം അന്വേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. മേരി സാധാരണ പാവിട്ട വണ്ടിയിൽ കയറി സവാരിചെയ്യാറുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. പിറേറദിവസം രാവിലെ ഞാൻ ഒരു പാവിട്ടവണ്ടി വാടകയ്ക്കു വാങ്ങി മേരിയുടെ വീട് അന്വേഷിച്ചുപോയി. വളരെ നേരം വീട്ടിന്റെ മുൻഭാഗത്തു കാത്തുനിന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പെൺകുട്ടി സൈക്കിളിൽ കയറി വീട്ടിന്റെ ഗെയിററു കടന്നുവരുന്നതു കണ്ടു. ഞാനും പിന്നാലെ കൂടി. ജനസഞ്ചാരം കുറഞ്ഞ ഒരു ദിക്കിലെത്തിയപ്പോൾ അവളുടെ അടുത്തുചെന്നു. ഒന്നും മറച്ചുവെയ്ക്കാതെ വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. തന്റെ അമ്മയ്ക്കു കത്ത് അയച്ചുകൊടുത്തതു അറിയാതെ വന്ന അബദ്ധമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ എന്റെ തെറ്റു ക്ഷമിച്ചു. ഡിമെല്ലോവിന്റെ മേൽവിലാസം പറഞ്ഞുതന്നു. അതു മദിരാശിയിൽ ജോർജ്ജ് ടൌണിൽ ഒരു തെരുവിലാണ്. അവൾ ചെറുപ്പകാലത്തിലെ ചാപല്യം നിമിത്തം ഡിമെല്ലോവിനെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്നു യാതൊരു നിവൃ-

ത്തിലും ഇല്ലാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നവനെന്നും എന്നോടു തുറന്നുപറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും എന്നെ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ വന്ദനം പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. പിരിയുമ്പോൾ 'നിങ്ങളെ ഈ കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കുവാൻ ഞാൻ കഴിയുംപോലെ ശ്രമിക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞു.

അന്നുതന്നെ ഞാൻ നാട്ടിലേക്കും പിറെറദിവസം അവിടുന്നു മദിരാശിയിലേക്കും പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കുവെച്ചു ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിവാഹനിയമത്തെയും നമുക്കുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന നിയമത്തെയും, നിയമനിർമ്മാണസഭയെയും ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാരെയും പററി പലതും ആലോചിച്ചു മദിരാശിയിൽ എത്തി. അന്നു തന്നെ ഡിമെല്ലോവിൻെറ വീട്ടിൽ ചെന്നു. മദിരാശിയിൽ വൃത്തികെട്ട ചെറിയ തെരുവുകളിൽ ഒന്നിൽ സാധുക്കളായ ചട്ടക്കാർ താമസിക്കുന്ന ചില വീടുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള ഒരു വീട്ടിൻെറ നമ്പറാണ് മേൽ പറഞ്ഞതാണത്, എന്നു കണ്ടു. ഞാൻ ചെന്നു വാതിലിന്നു മുട്ടിയപ്പോൾ ഒരാൾ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു. അതു ഡിമെല്ലോ തന്നെ. എനിക്കു് ഉടനെ മനസ്സിലായി. എൻെറ പുതിയ കോട്ടാണ് ഇപ്പോൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് എൻെറ പെട്ടിയും അവൻെറ കൈവശമുണ്ടെന്നു് ഉറപ്പായി. എന്നെ കണ്ട ഉടനെതന്നെ അവൻെറ മുഖസ്വഭാവം ഒന്നു മാറിയതായി തോന്നി. വളരെ ഗൌരവത്തിൽ എന്നോട് — 'നിങ്ങൾ ആരാണ്?' എന്നു ചോദിച്ചു.

'എൻെറ പേർ ഗോവിന്ദമേനോൻ എന്നാണ്. നിങ്ങൾ ആ പേർ കണ്ടിരിക്കുവാൻ സംഗതിയുണ്ട്. ആ പെട്ടിയിൽ ചില കടലാസ്സുകൾ ഉള്ളതിൽ ആ പേരുണ്ടല്ലോ.

ഡി.— ഓഹോ. നിങ്ങളാണോ ഗോവിന്ദമേനോൻ. ഇരിക്കിൻ. കുടിക്കാൻ വല്ലതും വേണോ. നല്ല ബീയറുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷു ബീയറാണ്.

ഞാൻ—എനിക്കൊന്നും വേണ്ട. പെട്ടി കിട്ടിയാൽ മതി. എൻെറ കോട്ടല്ലേ നിങ്ങൾ ഇട്ടിരിക്കുന്നതു്? അതു കോട്ടു നിങ്ങൾ എടുത്തോളൂ. മററു സാമാനങ്ങളൊക്കെ മടക്കിത്തരണം. അതിൽ 50 ക. യുടെ ഒരു നോട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഡി — അതൊക്കെ പോയി. എന്തോ ചില സാമാനങ്ങൾ ശേഷിക്കിയുണ്ട്. ബാക്കിയുള്ളതു് എടുക്കാം.

ഞാൻ—കാണട്ടെ. എന്തൊക്കെയാണുള്ളതെന്നു നോക്കട്ടെ.

ഡിമെല്ലോ പെട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. എൻെറ ഷർട്ടുകളും മററു ചില കടലാസ്സുകളും ഡയറിയും ഉണ്ട്. മറെറാന്നും കാണാനില്ല. അതു എൻെറ ഭാഗ്യം. എന്തായാലും ഇവനെ വെറുതെ വിടാൻ പാടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

'മറെറാരു കോട്ടുണ്ടായിരുന്നതു എവിടെ?'

"അതും പോയി."

'നിങ്ങൾ ഇത്ര മര്യാദയില്ലാത്തവനാണോ. എൻെറ പേരും മേൽവിലാസവും അറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ഉടനെ എനിക്കു എഴുതേണ്ടിയിരുന്നില്ലേ?'

'നിങ്ങൾ എന്തറിഞ്ഞു സാർ. ഞാൻ പാപ്പരായിരിക്കുന്നു. എൻെറ കൈവശം ഇനി ഒരു അഞ്ചുറുപ്പികയല്ലാതെ മററു യാതൊന്നുമില്ല. എന്നോടു ദയയുണ്ടായിട്ടു് എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെ പെട്ടിയും അതിൽ

ബാക്കിയുള്ള സാമാനങ്ങളും എടുത്തു കൊണ്ടു പോയാൽ കൊള്ളാം'.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പരമാൎത്ഥത്തിൽ എനിക്കു് ആ മനുഷ്യനോടു ദയതോന്നി. എങ്കിലും എന്റെ കാൎയ്യം നിവൃത്തിക്കാതെ മടങ്ങുന്നതു ഭംഗിയല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു. ആ സാധുപെൺകുട്ടിയെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതു് ഈ മഹാപാപിയോ? ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങളെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കും. നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒരു ചില്ലറക്കാരനല്ല.' ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആ പാപി വല്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ടു പലതും പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങളെ വിടേണമെങ്കിൽ ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്യണം. നിങ്ങൾ മേരിയെ അവളുടെ വാഗ്ദത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചതായി ഞാൻ പറയുന്ന വാചകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു കത്തെഴുതിത്തരണം. അവളുടെ കത്തുകളൊക്കെ മടക്കിത്തരണം'.

അധികം പ്രയാസമില്ലാതെ ഇതിന്നു അയാൾ സമ്മതിച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അയാൾ എഴുതി.

'ഞാൻ നിന്നെ പറഞ്ഞു കബളിപ്പിച്ചു എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. ഞാൻ മറെറാരു സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ തീൎച്ചയാക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ നിന്നെ നിന്റെ വാഗ്ദത്തത്തിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിന്റെ കത്തുകളൊക്കെ ഇതുസഹിതം മടക്കി അയക്കുന്നു.'

കത്തു് എഴുതിയ ശേഷം ആ പരമവിഡ്ഢി എന്നോടു 'ഞാൻ ലൂസിയെ സ്നേഹിക്കുന്നതു നിങ്ങളെങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു. അതു മേരി അറിയുമോ? അവളെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ ഞാൻ ഉറച്ചിട്ടില്ല'.

മറെറാരു സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ തീൎച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ അയാളെക്കൊണ്ടു എഴുതിച്ചുള്ള കത്തിന്റെ ബലത്തെ ആലോചിച്ചു മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ അല്പം സത്യമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു

'അതൊക്കെ അറിവാൻ പ്രയാസമാണെന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നതു്'?

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. മറു കത്തുകളൊക്കെ വാങ്ങി ഈ കത്തിൽ അടക്കം ചെയ്തു പൂട്ടി മേൽ വിലാസം എഴുതി വാങ്ങി, ഒരു കൂലിക്കാരനെ വിളിച്ചു എന്റെ പെട്ടിയും എടുപ്പിച്ചു ഞാൻ പോയി. കത്തു ഞാൻ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തയച്ചു. ഞാൻ നാട്ടിലെത്തിയ ശേഷം മിസ്സിസ്സ് ബ്രിട്ടൊ എനിക്കു വല്ലാതെ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരു കത്തെഴുതി. ഞാൻ വിവരമൊക്കെ എന്റെ സ്നേഹിതന്നു് എഴുതിയിരുന്നതിൽ നിന്നാണു് അവൻ അറിഞ്ഞതു്. കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു പൊടിപ്പൂരമായ ഒരു സൽക്കാരവും ഉണ്ടായി.

മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ.

ഹരിണാക്ഷി

([illegible])

ധനികന്മാരായ വ്യാപാരികളാൽ അധിവസിക്കപ്പെട്ടതായി (വളരെ കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പ്) വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ 'താമലുക്' എന്ന ഒരു നഗരമുണ്ടായിരുന്നു. ബംഗാൾ ഉൾക്കടലിന്റെ വക്കത്തുണ്ടായിരുന്ന ആ പട്ടണത്തിലെ തെരുവുകളിൽ നിന്നു കടലിൽ തിരമാലകൾ അടിക്കുന്ന ശബ്ദം വിശദമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. കടൽവക്കിന്ന് ഏറ്റവും സമീപിച്ച് 'ധനദാസൻ' എന്ന ഒരു ലക്ഷപ്രഭു താമസിച്ചിരുന്നു. ആ ഗേഹത്തിന്റെ ഉന്നതമായ സൌധത്തിൽ നിന്നു സുന്ദരിയായ ഒരു ബാലിക പല അവസരങ്ങളിലും തനിച്ചും മറ്റു ചിലപ്പോൾ കോമളനായ ഒരു ബാലകനോടുകൂടിയും സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകൾ എണ്ണുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചുംകൊണ്ടും മറ്റും മനസ്സിണങ്ങി കളിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ വലിയ മാളികയുടെ ഒരു വശത്തു കടലിൽ നിന്നു അധികം ദൂരെ അല്ലാതെ മോഹനതരമായ ഒരു പൂങ്കാവുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സന്ധ്യക്ക് അസ്തമന സൂര്യന്റെ രശ്മിപ്രകരങ്ങളെക്കൊണ്ടു മനോഹരമായ ആ ഉദ്യാനത്തിൽ അത്യന്തം കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടി വരുന്ന കടൽക്കാറ്റ് ഏറ്റുകൊണ്ട് അന്യോന്യം ഒന്നും സംസാരിക്കാതെയും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കാതെയും, പ്രകൃതിയുടെ പ്രശാന്ത രമണീയാവസ്ഥയെ കണ്ടാസ്വദിച്ചുംകൊണ്ടെന്നപോലെ, സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവും കോമളഗാത്രിയായ ഒരു തരുണിയും ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർ സഹോദരീസഹോദരന്മാരല്ലെങ്കിൽ, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരാകേണമെന്നു സൃഷ്ടികർത്താവിന് ഉദ്ദേശമുണ്ടെന്ന് അവരുടെ അംഗസൌന്ദര്യംകൊണ്ടും കാന്തികരങ്ങൾകൊണ്ടും അന്യോന്യമുള്ള അനുരൂപതകൊണ്ടും അവരെ കണ്ടിരിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും തോന്നിപ്പോകും. വിശ്രുതനും ധനികനും ആയിരുന്ന 'ധനദാസൻ' എന്ന കപ്പൽവടക്കാരന്റെ ഏകസന്താനമായ 'ഹരിണാക്ഷി' ആയിരുന്നു അവിടെ തനിച്ച് ആ യുവാവുമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു.

ഹിന്ദുബാലികകളെ സാധാരണയായി കല്യാണംകഴിച്ചുകൊടുക്കുന്ന പ്രായം 'ഹരിണാക്ഷി' കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവരുടെ പേരിലുള്ള വികൃതിയല്ല ഈ കാലവിളംബത്തിന്നു കാരണം. അവളുടെ പതിനൊന്നാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ, അവൾ വളരെ കാലമായി സ്നേഹിച്ചുവരുന്ന പുരുഷനെ തന്നെ ഭർത്താവായി ലഭിക്കുന്നതിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടാകേണമെന്ന് അവൾ നിത്യവും 'സാഗരേശ്വരി'യോടു പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇതുവരെ അവൾക്ക് അതു സാധിച്ചിട്ടില്ല. വിവാഹത്തിന്നുള്ള പ്രായം അധികം അതിക്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഈ യുവതി തനിച്ച് ഒരു യുവാവുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നതു ഹിന്ദുബാലികകളുടെ സമ്പ്രദായത്തിന്നു ചേരാത്തതും പലവിധത്തിലും ദോഷത്തിന്ന് ഇടവരുത്തുന്നതും അല്ലേ എന്നു സംശയിപ്പാൻ വഴിയുണ്ട്. പക്ഷെ ആ യുവാവ് ആരാ

ണെന്നും ഇപ്രകാരം കാണ്മാനുണ്ടായ കാരണമെന്താണെന്നും അറിയുമ്പോൾ ഇതിനെ ഒരു സംശയത്തിന്നു തീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു തെളിവാകും. 'ഹരിണാക്ഷി'ക്കു നാലു വയസ്സായിരുന്ന കാലത്ത് ഈ യുവാവ് എട്ടുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. അവന്റെ അച്ഛനായ 'ശുചിസ്മിതൻ' 'ധനദാസന്റെ' അയൽവക്കത്താണും ഉററ സ്നേഹിതനും ആയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കുട്ടികളും ബാല്യം മുതൽ ഒന്നിച്ചുതന്നെ കളിച്ചുവളർന്നു വന്നു. ശുചിസ്മിതന്റെ വീട്ടിൽ ഹരിണാക്ഷിക്കും ധനദാസന്റെ വീട്ടിൽ ഈ ബാലനും പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ കുട്ടികൾ സമയം മുഴുവനും ഒന്നിച്ചുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവരുടെ കുട്ടിക്കളികളും ബാലചാപല്യങ്ങളും കണ്ടുംകേട്ടും അവരുടെ അച്ഛനമ്മാർ വളരെ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ കഥ ഇടങ്ങുന്ന കാലത്തു 'ഹരിണാക്ഷി'ക്കു പതിനാറു വയസ്സു തികഞ്ഞിരുന്നു. ധനദാസന്റെ പുത്രിയായി സകല സുഖവും അനുഭവിച്ചുംകൊണ്ടു വളർന്നുവന്ന ഹരിണാക്ഷിയിൽ യൌവനം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ കൌതുകകരങ്ങളായിരുന്ന മാററങ്ങൾ പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസം. അവളുടെ രൂപലാവണ്യത്താൽ ആ പ്രദേശത്തിലെ യുവാക്കന്മാരെല്ലാം അപഹൃതചിത്തന്മാരാക്കി ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. അവളുടെ ഒപ്പം ഒന്നിച്ചു വളർന്നുവന്ന ആ യുവാവിന്ന് ഈ കാലത്ത് ഇരുപതു വയസ്സായിരിക്കുന്നു. യൌവനയുക്തന്മാരാണെങ്കിലും ഹിന്തുനിയമപ്രകാരം അന്യോന്യം സൈരസല്ലാപം ചെയ്യുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടെങ്കിലും ആ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അവരുടെ ബാല്യകാലത്തെ സ്നേഹം ഇപ്പോഴും അശേഷം കുറച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സ്നേഹം നിലനിന്ന് അനുരാഗമായിത്തീർന്നിട്ടും അതു ഫലപ്രദമാകുന്നതിന്നു വലിയ പ്രതിബന്ധമായി ഒരു സംഗതിയുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരാക്കേണമെന്നുള്ള സ്വാഭാവികമായ ആഗ്രഹം അവരുടെ അച്ഛനമ്മാർക്കും ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. വിവാഹം തീർച്ചയാക്കി, അതിനുള്ള ശുഭമുഹൂർത്തം കൂടി അവർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ മംഗളകർമ്മം നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വിശേഷദിനത്തിന്നു കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു 'ധനദാസൻ' തന്റെ മകളെ 'ശുചിസ്മിതന്റെ' പുത്രന്ന് ഒരിക്കലും വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇത്ര പെട്ടെന്ന് ഇവരുടെ പൂർവ്വനിശ്ചയം മാറുന്നതിന്നുണ്ടായ കാരണമെന്തായിരുന്നു എന്ന് ആരും അറിഞ്ഞില്ല. വ്യസനകരമായ ഈ നിശ്ചയം ആ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും അവരുടെ അന്യോന്യമുള്ള യോജിപ്പും ഇണക്കവും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകാർക്കും എത്രമാത്രം നിരാശയ്ക്കും ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നും ഇടവരുത്തി എന്നതിന്നു കയ്യും കണക്കുമില്ല. വളരെ അനുസരണയും താതഭക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്ന 'ഹരിണാക്ഷി' തന്റെ ദുഃഖം പുറത്തു കാണിക്കാതെ താതശാസനക്കു കീഴടങ്ങി. അതിൽപിന്നെ അവൾ അവളുടെ കാമുകനെ കാണ്മാൻ ശ്രമിക്കയോ കണ്ടാൽ തന്നെ എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കയോ ചെയ്തില്ല. അവളുടെ കാമുകനായിരുന്ന 'പുരന്ദരൻ' അവളെ കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിന്നു വളരെ ശ്രമിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്നു മുമ്പു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികം താല്പര്യത്തോടുകൂടി വളരെ അപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടും, തന്നോടു ചില സാരങ്ങളായ വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുവാനുണ്ടെ

ന്ന് അറിയിച്ചതുകൊണ്ടും മാത്രം ഈ അവസരത്തിൽതന്നെ കാണുന്നതിന് അവൾ 'പുരന്ദരനെ' മനഃപൂർണ്ണമനസ്സോടുകൂടി സമ്മതം കൊടുത്തു. 'ഹരിണാക്ഷി' തോട്ടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ 'പുരന്ദരൻ' അവൾക്കുവേണ്ടി കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവനെ കണ്ടപ്പോൾ വിവിധങ്ങളായ വികാരങ്ങളാൽ ഹരിണാക്ഷിയുടെ മുഖം വിളറിയെങ്കിലും തന്റെ മനോവികാരങ്ങളെല്ലാം മാച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് അവൾ വേഗം നടന്ന് 'പുരന്ദര'ന്റെ അടുക്കത്തെത്തി, ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് അല്പം മാറിനിന്ന് നിലത്തു നോക്കിക്കൊണ്ട്, തന്നെത്താൻ പറയുന്നപോലെ അവനോട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു."

'നിങ്ങൾ എന്തിനാണെന്നിട്ട് എന്നെ അയച്ചത്? നാം പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇപ്പോഴും ചെറിയ കുട്ടികൾ അല്ലെന്നും അന്നത്തെപ്പോലെ തടസ്ഥംകൂടാതെ നമുക്ക് കണ്ടുസംസാരിപ്പാൻ ഇപ്പോൾ പാടില്ലെന്നും എന്നെപ്പോലെ നിങ്ങൾക്കും അറിയാമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇനി മേലിൽ എന്നിട്ട് എന്നെ അയച്ചാൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും വരുന്നതല്ല".

യൌവനയുക്തയും, രൂപവതിയും, വിവാഹം കഴിയാത്തവളുമായ ആ ബാലിക വളരെ ഗൌരവത്തോടുകൂടി താൻ ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ഉള്ളിൽ ഒതുക്കിയാൽ ഒതുങ്ങാത്ത ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി പിന്നോട്ടു തിരിഞ്ഞു നിന്നതു കാണേണ്ട കാഴ്ചയായിരുന്നു. പണ്ട് അവളുടെ സരസമായ ചേഷ്ടകളും ചപലതാകാന്തികളും കണ്ടും കേട്ടും രസിക്കുന്നതിനു മനോവേദനയോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന 'പുരന്ദരനു' അല്ലാതെ അതും ഇല്ലാതായിപ്പോയതു വളരെ കഷ്ടമായി. പുരന്ദരൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ട്, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ലതയിൽനിന്ന് ഒരു പുഷ്പം പറിച്ചു മനോരാജ്യത്താൽ അറിയാതെ അതിന്റെ ഇതളുകൾ ഓരോന്നായി നുള്ളിക്കളഞ്ഞുംകൊണ്ടു നിന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞു വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഗൽഗദാക്ഷരത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'എന്നിട്ട് ഇനി മേലിൽ ഹരിണാക്ഷിയുടെ അടുക്കലേക്ക് എന്നെ അയക്കേണ്ടിവരികയില്ല. ഞാൻ ഈ രാജ്യം വിട്ട് ഒരു ദൂരദേശത്തേക്കു പോകയാണ്. പോകുന്നതിനുമുമ്പു കണ്ടു യാത്ര പറയുവാൻ വന്നതാണ്.

ഹരിണാക്ഷി—'ദൂരദേശത്തേക്കോ! നിങ്ങൾ എവിടേക്കാണ് പോകുന്നതു?'

പുരന്ദരൻ—'ഞാൻ കപ്പൽ കയറി ലങ്കാരാജ്യത്തേക്കു പോകുന്നു.

ഹരി—ലങ്കയിലേക്കോ! ഹരി! എന്തിനാണ്? എന്തിനാണ് ലങ്കാരാജ്യത്തേക്കു പോകുന്നതു.

പുരന്ദരൻ—ഞാൻ എന്തിനാണ് പോകുന്നതെന്നോ? ശരി. ഞങ്ങളെല്ലാം കച്ചവടക്കാരല്ലേ. കപ്പൽകച്ചവടമല്ലേ ഞങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി.

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ധീരോദാത്തനായിരുന്ന ആ യുവാവിന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. ഹരിണാക്ഷിയാകട്ടെ താൻ ഒന്നും കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു. അവൾ ഒരക്ഷരംപോലും മിണ്ടിയില്ല. അവൾ ആ തോട്ടത്തിലെ ഓരോ മനോഹരകാഴ്ചകൾ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. അവളുടെ അനുരാഗം നിറഞ്ഞു തെളിയുന്ന വിശിഷ്ട നേത്രങ്ങൾ സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളേയും അവയിൽ ചന്ദ്രരശ്മി തട്ടുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന കൌതുകത്തേയും കണ്ടാനന്ദിച്ചു. തണുത്ത കാറ്റു ചീറ്റുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സമുദ്രക്കരയിൽ തിരകളടിച്ചിട്ടുണ്ടായ വെളുത്ത പത കാററത്തു ചിന്നിച്ചിതറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നീലപ്പട്ടിൽ പതിച്ച വജ്രക്കല്ലുകൾപോലെ തിരകളുടെ ഇടയിൽ വെളുത്ത നുരകൾ ധാരാളം കാണപ്പെട്ടു. അന്യമനസ്കമായതുകൊണ്ടു വെളുത്ത കടൽക്കാക്കകൾ കൂട്ടം കൂട്ടമായി അവിടെ പറക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 'ഹരിണാക്ഷി' ഈ കാഴ്ചകൾ എല്ലാം കണ്ടുനില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. സമുദ്രത്തി

ൽ വളരെ ദൂരെ ഒരു കപ്പൽ പോകുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. കറുത്തു വളരെ ചെറുതായ ഒരു പക്ഷി ആ കപ്പലിനെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടെന്ന് അവൾ വിചാരിച്ചു. ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുംകൊണ്ടു കീഴ്പോട്ടു നോക്കി. അവളുടെ അടുത്തു കാല്ക്കൽ ഒരു പുഷ്പം വാടിവീണു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അതു കണ്ടു ഞെട്ടി. വളരെ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ഒടുവിൽ ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു. 'എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ പോകുന്നത്. ഇതിനു മുമ്പെല്ലാം നിങ്ങളുടെ അച്ഛനല്ലേ കച്ചവടാവശ്യങ്ങൾക്കു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്.'

പുരന്ദരൻ— 'എന്റെ അച്ഛനു വളരെ വയസ്സായി. എന്തെങ്കിലും കാര്യസംബന്ധമായി പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതിനു ഈ പ്രായം എനിക്കും ആയി. ഇനിയും അച്ഛനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നുകയാൽ ഇത്തവണ അച്ഛനുപകരം ഞാൻ തന്നെ പോകുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും അച്ഛൻ എന്റെ അപേക്ഷ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉടനെ ഈ രാജ്യം വിട്ടു പുറപ്പെടുന്നു. ഹരിണാക്ഷി ചിരം ജീവിയും ഭാഗ്യവതിയും ആയി ഇരിക്കട്ടെ.'

ഇതുകേട്ട ഹരിണാക്ഷി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന വള്ളിക്കുടിലിന്റെ ഒരു തൂണിന്മേൽ പിന്നോട്ടു ചാരി. പശ്ചിമചന്ദ്രനെ വെല്ലുന്ന അവളുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ നിറഞ്ഞു. അവളുടെ അധരങ്ങൾ ഇടറി. നാസാപുടങ്ങൾ വിറച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് അനർഗ്ഗളമായി കണ്ണുനീർ ഒഴുകി. പുരന്ദരൻ പരിഭ്രമിച്ചു പിന്നാക്കം മാറി. അവനും നാലുപുറവും നോക്കി; തോട്ടമോ, കടൽവക്കോ, തിരമാലകളോ, ചന്ദ്രനോ, ആകാശമോ അവനു സമാധാനം കൊടുത്തില്ല. അവൻ അറിയാതെതന്നെ അവന്റെ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ ധാരാ പ്രവഹിച്ചു. തന്റെ മനസ്സിന്റെ ബലഹീനതകണ്ടുണ്ടായ കോപത്തോടുകൂടിയെന്നപോലെ, അവൻ നയനങ്ങൾ തുടച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

'ഇതു പറയുവാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ നമ്മുടെ വിവാഹനിശ്ചയം എന്നു ഉപേക്ഷപ്പെടുത്തിയോ, അന്നുതന്നെ ഞാൻ ഈ രാജ്യം വിട്ടുപോകുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഞാൻ ഇനി— ഇല്ല— ഞാൻ ഇനി മടങ്ങിവരില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. ഹരിണാക്ഷിയെ മറക്കുവാൻ എന്റെ മനസ്സിനു സാധിക്കാതിരിക്കുന്ന കാലംവരെ ഞാൻ മടങ്ങുകയില്ല നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നെങ്കിലും എനിക്കു ഹരിണാക്ഷിയെ മറക്കുവാൻ സാധിച്ചാൽ അന്നു ഞാൻ മടങ്ങിവരാം. എനിക്ക് ഇതിലധികമൊന്നും പറയുവാനില്ല. പറഞ്ഞാൽ തന്നെ ഹരിണാക്ഷിക്കു മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കുവാനും സാധിക്കയില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചതന്നെ. ഈ ലോകത്തെക്കാളും, അതിലുള്ള സകലവിധമായ സമ്പത്തിനെക്കാളും, എന്റെ കണ്ണേ! എനിക്ക് എന്നെന്നും വലിയതും വിലയേറിയതും നീ തന്നെ ആകുന്നു.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഹരിണാക്ഷിയുടെ മുഖത്തു നോക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ 'പുരന്ദരൻ' പിന്മാറി മേല്പോട്ടും നോക്കി ലാത്തിത്തുടങ്ങി. അവന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പുഷ്പത്തിന്റെ ഇതളുകളിൽ കൈവിരലുകൾ അവനറിയാതെ തന്നെ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മനസ്സിനെ അല്പം സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചപ്പോൾ പുരന്ദരൻ തിരികെ വന്നു. വ്യസനാക്രാന്തയായ ഹരിണാക്ഷിയെ അവൻ ഉദാരസ്നേഹത്തോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടു താഴെ പറയുംവിധം സാന്ത്വനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു. 'ഹരിണാക്ഷി! നീ എന്നെ ഹൃദയപുരസ്സരം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും കാലതാമസംകൂടാതെ നീ മറ്റൊരു പുരുഷന്റെ ഭാര്യയായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടു നീ എന്നെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ മറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. നാം തമ്മിൽ ഇനി കണ്ടു

ട്ടുവാൻ സംഗതിവരത്തെന്നു ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞു 'പുരന്ദരൻ' പുറത്തിപ്പെട്ടുപോയി. ഹരിണാക്ഷി തനിച്ച് അവിടെ ഇരുന്നു കുറച്ചുനേരം കരഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ദുഃഖങ്ങളടക്കി അവൾ തന്നെത്താൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു 'ഞാൻ ഇന്നുതന്നെ മരിച്ചെങ്കിൽ പുരന്ദരന് ഈ രാജ്യം വിടേണ്ടിവരുമോ? എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഈ വള്ളികളിൽ ഒന്നിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി തൂങ്ങിമരിച്ചുകൂടാ. അല്ലെങ്കിൽ ഈ കാണുന്ന സമുദ്രം എന്നെ അംഗീകരിക്കയില്ലേ?' ഒരു നേരം മനോരാജ്യത്താൽ മിണ്ടാതിരുന്നശേഷം വീണ്ടും വ്യസനിച്ചും ഇങ്ങിനെ ഉറച്ചു. 'ഞാൻ മരിച്ചാൽ പിന്നെ, എനിക്കു പുരന്ദരൻ ലങ്കയിലേക്കു പോയാലെന്തു, പോയില്ലെങ്കിലെന്തു? എന്റെ മരണം എനിക്കല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു സുഖമുണ്ടാക്കുന്നില്ല.

ഈ വക ആലോചനകളിൽ നിമഗ്നയായ ഹരിണാക്ഷി അവിടെ തനിച്ചിരുന്നു വളരെ നേരം പിന്നെയും കരഞ്ഞു. നേരം ഇരുട്ടായിത്തുടങ്ങി. ശാന്തത എല്ലാ ദിക്കിലും പരന്നു. തിരമാലകളുടെ ശബ്ദമല്ലാതെ യാതൊന്നും കേൾക്കാനില്ലാതായി. ആലോചനകളിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു ഹരിണാക്ഷി തല പൊന്തിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ നേരം അസമയമായിരിക്കുന്നു. പരിഭ്രമിച്ചു മുഖം തുടച്ചു. കുറെ പുഷ്പങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ട് അവൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അവൾ അത്താഴം കഴിച്ചു എന്നു വരുത്തി അവളുടെ ശയനമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വാതിലടയ്ക്കുയും ചെയ്തു. അവൾ ഉറങ്ങിയോ ഇല്ലയോ എന്നു ഭഗവാൻ തന്നെ നിശ്ചയമില്ല.

II

ഹരിണാക്ഷീപുരന്ദരന്മാരുടെ വിവാഹനിശ്ചയത്തെ പെട്ടെന്നു ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുവാനുണ്ടായ കാരണങ്ങൾ ആർക്കും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടി ധനദാസൻ അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചു തന്നോട് ആരുതന്നെ ചോദിച്ചാലും 'ഞാൻ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്ന് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം' എന്നുമാത്രം സമാധാനം പറഞ്ഞുപോന്നു. വളരെ ആളുകൾ ഇതിനുശേഷം ഹരിണാക്ഷിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ധനദാസൻ ആരെയും അംഗീകരിച്ചില്ല. തന്നിമിത്തം നാട്ടുകാരുടെ അത്ഭുതം അത്യധികം വർദ്ധിച്ചു. ഹരിണാക്ഷിയുടെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനുകൂടി ധനദാസൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ധനദാസന്റെ ഭാര്യ, മകളുടെ പ്രായാധിക്യത്തേയും അവളെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്ന് അവളുടെ അച്ഛൻ ആലോചിക്കാത്തതിനേയും കുറിച്ചു വളരെ വ്യസനിക്കയും ധനദാസന്റെ അടുക്കൽ പലവിധത്തിലും അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു എങ്കിലും, ധനദാസന്നു യാതൊരു വിധത്തിലും ഇളക്കം ഉണ്ടായില്ല. ഭാര്യയുടെ ആവലാധികൾ സഹിക്കവയ്യാതെ ആകുമ്പോൾ 'നമ്മുടെ കുലത്തിലെ പുരോഹിതൻ വരട്ടെ. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിടെ വരും. വന്നാൽ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ആലോചിച്ചു വേണ്ടകാര്യം നടത്താം' എന്നു സമാധാനം പറയും.

പുരന്ദരൻ ലങ്കയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുപോയി. വിശേഷസംഭവങ്ങൾ കൂടാതെ രണ്ടു സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും പുരന്ദരൻ മടങ്ങിവന്നില്ല. ഹരിണാക്ഷിയുടെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞില്ല. ഹരിണാക്ഷി അവളുടെ മനോദുഃഖം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു ഗോപനം ചെയ്തുപോന്നു. അവൾക്കു പതിനെട്ടുവയസ്സു തികഞ്ഞെങ്കിലും അവളുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ അവളുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങൾ എല്ലാം പുരന്ദരനെപ്പറ്റി ആയിരിക്കും. പുതുതായി വികസിച്ചു നില്ക്കുന്ന ചെന്താമരപ്പൂപോലെ പ്രസന്നവും കോമളവും ആയ [illegible] മുഖവും, കുലീനതയോടും സൗമ്യതയോടും വളർന്ന കാണികളിൽ കൗതുകം ജനിപ്പിക്കുന്ന അവന്റെ ശം-

ടിയും, മുട്ടുവരെ നീണ്ടു തടിച്ചുരുണ്ട അവന്റെ കൈകളും, വിരിഞ്ഞ മാറിടവും അവൾ ഒരിക്കലും മറന്നിരുന്നില്ല. അച്ഛന്റെ ശാസനപ്രകാരം അവൾക്കു മറ്റൊരുത്തനോ കല്യാണം കഴിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു എങ്കിലും അവളുടെ അച്ഛന്റെ ജാഗ്രത അവളിൽ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയ അത്ഭുതത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. അവരുടെ പ്രായത്തിൽ കല്യാണം കഴിയാത്ത ബാലികമാർ ആ പ്രദേശത്തെങ്ങുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റുവൻ സംഗതികളും നടത്തിയില്ലെങ്കിലും വിവാഹത്തിന്റെ ആദ്യനിശ്ചയങ്ങൾകൂടി ഇതുവരെ നടത്താത്തതു കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കു ചേരാത്തതായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് "ധനദാസൻ" ഈ ആലോചനകൾ ഒന്നും ഉപ്പാതിരിക്കുന്നത്?

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഒരു വിശേഷസംഭവം ഉണ്ടായി. ധനദാസന്റെ അടുക്കൽ വിശേഷവിചിത്രവേലകളോടുകൂടിയ ഒരു "ചീനപ്പെട്ടി" (Chinese Box) ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു ഒരു വലിയതായിരുന്നതുകൊണ്ടു ധനദാസന്റെ ഭാര്യ അവരുടെ ആഭരണങ്ങൾ എല്ലാം ആ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു. തനിക്കു ഒരു പുതിയ ആഭരണങ്ങൾ തന്റെ ഭർത്താവിൽനിന്നു സമ്മാനമായി കിട്ടിയപ്പോൾ ധനദാസന്റെ ഭാര്യ ഈ പെട്ടി അതിലുണ്ടായിരുന്ന ആഭരണങ്ങളോടുകൂടി ഹരിണാക്ഷിക്കു സമ്മാനിച്ചു. ഹരിണാക്ഷി ആ പെട്ടി തുറന്ന് ആഭരണങ്ങൾ എടുത്തു പൊടി തുടയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു കടലാസ്സുകഷണം അതിൽ കിടന്നിരുന്നതു അവിചാരിതമായി അവൾ കണ്ടെത്തി. ഹരിണാക്ഷിക്കു എഴുത്തും വായനയും നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. ആ കടലാസ്സുകഷണം നോക്കിയപ്പോൾ ആദ്യംതന്നെ കണ്ടതു 'ഹരിണാക്ഷി' എന്ന് അതിൽ ഒരു ഭാഗത്ത് എഴുതിയിരിക്കുന്നതാണ്. അവൾ വളരെ അത്ഭുതത്തോടും ജിജ്ഞാസയോടുംകൂടി അതെടുത്തു വായിച്ചു. പക്ഷേ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ആരുടെ എഴുത്തെന്നോ, എപ്പോൾ, ആര്, എന്തിന് എഴുതിയെന്നോ മനസ്സിലായില്ല. ഒരു എഴുത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംമാത്രമായിരുന്നു ആ കഷണം. ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വാക്കുകൾകൂട്ടി അത്യാദരം ഭയത്തോടുകൂടി വായിച്ചു. ഏകദേശം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു അതിൽ എഴുതിയിരുന്നത്.

"ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന്
....
ഹരിണാക്ഷിയെപ്പോലുള്ള ഒരു സൽഗുണവിഗ്രഹ..
വാഹം നാശകരമാകുന്നു..........................
..................അന്യോന്യം കാണാതിരുന്നാൽ
....
അവർക്കു സാധിക്കുന്ന......................"

ഇത്രയും വായിച്ചു. ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ കാണ്മാനില്ല. എന്തെന്നില്ലാത്ത കലശം ഹരിണാക്ഷിയെ ബാധിച്ചു. ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ ആ കടലാസ്സുകഷണം ഒളിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. കാര്യം മുഴുവൻ മനസ്സിലാകാതെയും, മനസ്സിലാകുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമെന്നു ശങ്കിച്ചും, തനിക്കു നേരിടുവാൻ പോകുന്ന വല്ല ആപത്തിനേയും കുറിച്ചായിരിക്കണം അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു സംശയിച്ചും മനസ്സമാധാനമില്ലാതെ, തന്റെ മനസ്സിനെത്തന്നെ ഉത്തമസാക്ഷിയായി നിശ്ചയിച്ച് ആരോടും ഒരിക്കലും തന്റെ മനോഗതികൾ ഇന്നവഴിക്കെന്നു പറയാതെ സൗഭാഗ്യവതിയായ ഹരിണാക്ഷി പിതൃഗൃഹത്തിൽ പാർത്തുവന്നു.

III

കൊല്ലം ഒന്നുകൂടി കഴിഞ്ഞു. പുരന്ദരൻ ഇനിയും മടങ്ങി എത്തീട്ടില്ല. ഹരിണാക്ഷിയുടെ മനസ്സിൽ പുരന്ദരന്റെ സ്വരൂപം ഇപ്പോഴും പുതുതായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. തന്നെ പുരന്ദരൻ മറന്നിട്ടില്ലെന്നും അവൾ അറിഞ്ഞു. മറന്നിരുന്നു എങ്കിൽ ഉടനെ മടങ്ങി എത്തുമായിരുന്നു. മൂന്നാം കൊല്ലം ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. ധനദാസൻ

കന്യകാസഹിതം 'കാശി'ക്കു പോകുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കന്യകയോടുകൂടി 'വാരാണസി'യിൽ എത്തുന്നതിനു ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു് അറിവു കിട്ടിയതു കൊണ്ടാണ് പുറപ്പെട്ടത്. കാശിയിൽ വെച്ചു ഹരിണാക്ഷിയുടെ വിവാഹം നടത്തുവാൻ പോകുന്നു എന്നു കേട്ടുതുടങ്ങി. തന്റെ പുത്രിയായ ഹരിണാക്ഷിക്കു് ഉചിതനായ ഒരു വരനെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പുണ്യസ്ഥലമായ കാശിയിൽവെച്ചു മകളുടെ വിവാഹം നടത്തുവാൻ പോകുന്നു എന്നും 'ധനദാസൻ'തന്നെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ധനദാസൻ കന്യകയോടുകൂടി സുഖമായി കാശിയിൽ എത്തി. അവിടെ വെച്ചു തന്റെ ഗുരുവായ 'ആനന്ദസ്വാമി' ധനദാസനെ സന്ദർശിച്ചു. ഹരിണാക്ഷിയുടെ വിവാഹദിവസവും മുഹൂർത്തവും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എല്ലാം ശാസ്ത്രവിധികൾ പോലെതന്നെ നടത്തേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പരസ്യമായ ഘോഷങ്ങളും വിളംബരങ്ങളും ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അടുത്ത ബന്ധുക്കളും കന്യകയുമല്ലാതെ ഈ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചു് ആരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വിവാഹത്തിനു് അവരല്ലാതെ ആരും സന്നിഹിതരായിരുന്നതും ഇല്ല. അവശ്യാവശ്യകങ്ങളായ മതസംബന്ധകർമ്മങ്ങളല്ലാതെ യാതൊരാഘോഷവും കല്യാണത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വിവാഹദിവസം നേരം സന്ധ്യയായി. രാത്രി ഒമ്പതുമണിക്കായിരുന്നു മുഹൂർത്തം. ആ സമയംവരെ കല്യാണവീട്ടിൽ, പുറമെ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയൽവക്കക്കാരെക്കൂടി കല്യാണത്തിനു ക്ഷണിച്ചിരുന്നില്ല. വരൻ ആരാണെന്നോ എവിടുന്നു വരുമെന്നോ ധനദാസനല്ലാതെ ആർക്കും അപ്പോഴും അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആനന്ദസ്വാമിയിൽ ഭക്തന്മാരായിരുന്ന ഉറച്ചവിശ്വാസത്താൽ. വരാൻ പോകുന്ന വരൻ ഉത്തമകുലജാതനും യോഗ്യനും അനുരൂപനും ആയിരിക്കുമെന്ന് എല്ലാവരും ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. ഇത്ര ആയിട്ടും വരന്റെ പേർ പറയാത്തതു് എന്താണെന്നു പലരും സംശയിച്ചു എങ്കിലും ആനന്ദസ്വാമിയെപ്പോലെ ദിവ്യാത്മാക്കളായവരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ദിവ്യങ്ങളും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു് അഗോചരങ്ങളും ആയിരിക്കുമെന്നു സർവ്വരും സമാധാനിച്ചു ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തി. വിവാഹകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടുന്ന പുരോഹിതനേയും മറ്റും ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. എല്ലാം ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ 'ആനന്ദസ്വാമി' പിൻമാറി അകലെ ഒരു ഒഴിഞ്ഞ മുറിയിൽ പോയി സ്വസ്ഥനായിരുന്നു. ധനദാസൻ പുറത്തു 'വര'നെ കാത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. കല്യാണവേഷം ചമഞ്ഞു കന്യയായി ഹരിണാക്ഷി തനിച്ചു് അവളുടെ മുറിയിലും ഇരുന്നു. അവൾ മനസ്സിൽ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു. 'ഇതു് ഒരു അസാധാരണമായ വിവാഹംതന്നെ. എങ്കിലും എനിക്കു പുരുഷനെ കിട്ടുകയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആരെ കിട്ടിയാലെന്താണ്. ഞാൻ എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു വരിച്ചിരിക്കുന്ന ആ പുരുഷനെ എനിക്കു ലഭിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയായില്ലേ!' ഇതിനിടക്കു ധനദാസൻ അവളുടെ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു, മകളെ വിളിച്ചു. കല്യാണമുറിയിലേക്കു കടക്കുന്നതിനു ഒരു മുമ്പ് അവളുടെ കണ്ണുകൾ രണ്ടും ധനദാസൻ ഒരു കട്ടിയുള്ള തുണികൊണ്ടു വരിഞ്ഞുകെട്ടി. 'ഇതെന്തിനാണച്ഛാ!' എന്നു ചോദിച്ച മകളോടു 'ഗുരുവിന്റെ ഉത്തരവ് ഇങ്ങിനെ ആണ്. ഞാൻ പറയുന്നപോലെ നീ ചെയ്തുകൊൾക. കല്യാണമന്ത്രം ചൊല്ലിത്തരുന്നതു ഭക്തിയോടെ മനസ്സുകൊണ്ടു ചൊല്ലിക്കൊൾക! ഒച്ച പുറത്തു കേൾക്കരുതു്' എന്നുമാത്രം അച്ഛൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അനുസരണയോടെ മൌനം ദീക്ഷിച്ച മകളോടുകൂടി ധനദാസൻ കല്യാണമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ഹരിണാക്ഷിയുടെ കണ്ണു കെട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ ഭർത്താവാകുവാൻ പോകുന്ന ആ പുരുഷന്റെയും കണ്ണു കെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അവൾ അറിയുമായിരുന്നു. വധൂവരന്മാരും, ആനന്ദസ്വാമി

ത്യം, ഒരു പുരോഹിതനും, ധനദാസനും അല്ലാതെ ആരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വധൂവരന്മാരുടെ, കണ്ണുകെട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട്, വിവാഹമന്ത്രോച്ചാരണത്തിനു ശേഷം അവർ അന്യോന്യം കാണേണ്ടതെന്നുള്ള ശാസ്ത്രനിശ്ചയം അവിടെ അനുഷ്ഠിച്ചില്ല.' ക്രിയകൾശേഷം കഴിഞ്ഞുവായ ആനന്ദസ്വാമി ദമ്പതികളോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"അന്യോന്യം കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായി. വിവാഹകാലം അതിക്രമിച്ചതുകൊണ്ടു വധൂവിനുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷവും മലിനതയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഈ ക്രിയ ഇത്രയും ബദ്ധപ്പെട്ടു നടത്തിയത്. നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഇനി ഈ ലോകത്തിൽവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടുമോ ഇല്ലയോ എന്നു തീർച്ച പറയുവാൻ എന്നാൽ സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ അങ്ങിനെ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവശാൽ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ നിങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെന്നു തിരിച്ചറിവാൻ ഈ സ്ഥിതിക്ക് സാധിക്കയും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഒരിക്കൽ അന്യോന്യം അറിയുന്നതിന് ഒരു സൂത്രം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിക്കാം. എന്റെ കയ്യിൽ രണ്ടു മുദ്രമോതിരങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ രണ്ടും നവരത്നഖചിതങ്ങളാകുന്നു. ഓരോ മോതിരത്തിന്റെയും അകത്തു ഭാഗത്തു ഓരോ മയിലിന്റെ രൂപം ഉണ്ട്. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു രണ്ടു പേർക്കും ആ മോതിരങ്ങളിൽ ഓരോന്നു തരാം. ഈ ഭൂമിയിൽ ഇതുപോലെ വേറെ ഒരു മോതിരം ഇല്ല തന്നെ. ഇതുപോലെ ഒരു മോതിരം വേറെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ആരാലും സാദ്ധ്യമല്ല. ഇതു രണ്ടും ഞാൻതന്നെ എന്റെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു പണി തീർത്തതാകുന്നു. ഇതുപോലെ ഒരു മോതിരം നീ ഒരു പുരുഷന്റെ കയ്യിൽ കണ്ടാൽ, ഹേ! വധൂരത്നമേ! ആ പുരുഷൻ നിന്റെ ഭർത്താവാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. അതുപോലെതന്നെ ഈ മോതിരം യാതൊരു സ്ത്രീയുടെ കയ്യിൽ കാണുന്നുവോ ആ സ്ത്രീ നിന്റെ ഭാര്യയാണെന്ന്, അല്ലയോ യുവാവേ! നീയും ധരിച്ചുകൊള്ളണം. നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഈ മോതിരങ്ങൾ പൊയ്പോകാതെ നല്ലപോലെ സൂക്ഷിക്കണം. ആർക്കും ഒരിക്കലും കൊടുക്കാതെയും, പട്ടിണി കിടന്നു കണ്ണു മിഴിച്ചാൽകൂടി വിറ്റുകളയാതെയും നിങ്ങൾ ഈ അംഗുലീയങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം. വിശേഷിച്ച് ഇന്നു മുതൽ—ഈ സമയം മുതൽ, ആറുവർഷം പൂർണ്ണമായി തികയുന്ന ആ ശുഭസമയംവരെ നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ഈ മോതിരങ്ങൾ ഒരിക്കലും ധരിക്കരുത്. ഇതെന്റെ പ്രത്യേക കല്പനയാണ്. ഒരിക്കലും തെറ്റിക്കരുത്. ഇന്ന് മേടമാസം ആറാം തിയ്യതിയാണ്. സമയം രാത്രി മണി പതിനൊന്ന് ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. ആറു കൊല്ലം തികയുന്ന ഈ ദിവസം ഈ സമയംവരെ നിങ്ങൾ ഈ മോതിരം ധരിക്കരുത്. ഇതു തെറ്റി നടന്നാൽ വന്നേക്കാവുന്ന ആപത്തുകൾ ഭയങ്കരങ്ങളും അനിവാര്യങ്ങളും നാശകരങ്ങളും ആയിരിക്കും!"

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് 'ആനന്ദസ്വാമി' പുറത്തേക്കുപോയി. ധനദാസൻ മകളുടെ കണ്ണു കെട്ടഴിച്ചു. മുറിയിൽ തന്റെ അച്ഛനും ഒരു പുരോഹിതനും അല്ലാതെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളെ അറിയാതെ വിവാഹം ചെയ്ത അവളുടെ ഭർത്താവു പോയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പരിഭ്രമവും ഭയവും ആശ്ചര്യവും നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ അവൾ ഏകാകിനിയായി വിവാഹദിവസം രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്കു ശയനമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു!

IV.

പുത്രീവിവാഹം കഴിഞ്ഞു ധനദാസനും കുടുംബവും സ്വരാജ്യത്തേക്കു തിരിച്ചു. അതിദീർഘമെന്നു തോന്നിയ നാലു സംവത്സരങ്ങൾ സാവധാനത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. പുത്രന്റെ വർത്തമാനങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ല. അവൻ വന്നാലും വന്നില്ലെങ്കിലും ഹരിണാക്ഷിക്ക് ഇനി എന്താണ്? അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. അവൾ ആരുടേയോ ഒരാളുടെ ഭാര്യയും ആയി.

ഏഴു സംവത്സരങ്ങളായി വിട്ടു പോയിരിക്കുന്ന തന്റെ ബാല്യത്തിലെ സ്നേഹി

തന്നെ ഓൎത്ത് ഹരിണാക്ഷി അത്യന്തം വ്യസനിച്ചു "എന്നെ മറക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയും കാലം മടങ്ങി വരാതെ പുരുഷൻ അവിടെ താമസിയ്ക്കുന്നത് എന്നു ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിയ്ക്കും. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവൊ, ഇല്ലയൊ, ആൎക്കറിയാം: ഞാൻ ഇപ്പോൾ മറ്റൊരുത്തന്റെ ഭാൎയ്യയുംകൂടി ആയി. എനിയ്ക്കു ഇനി അദ്ദേഹം വന്നാൽക്കൂടി ഒന്നു കാണുവാൻ സാധിയ്ക്കയില്ല. സാധിച്ചാലും അപ്രകാരം ചെയ്യാനും വയ്യല്ലൊ. എങ്കിലും, എന്റെ മനസ്സേ! നിന്റെ സ്നേഹിതൻ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിയ്ക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്ന് ആയുരാരോഗ്യഭാഗ്യങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിന്നു സൎവ്വേശ്വരനെ പ്രാൎത്ഥിയ്ക്കയും ചെയ്യു". ഏവം വിധങ്ങളായ ആലോചനകളോടുകൂടി ഹരിണാക്ഷി കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിവന്നു.

ഇക്കാലത്തു ധനദാസൻ വയസ്സനും, രോഗക്കാരനും ആയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗം ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ച് ഒടുവിൽ കാലഗതിക്കിരയായ്പ്പെടുകയും ചെയ്തു. പതിവ്രതയായിരുന്ന ഹരിണാക്ഷിയുടെ അമ്മ ഭൎത്താവിന്റെ ചിതയിൽ ചാടി മരിച്ചു. അതുമുതൽ സഹായകൻ ആരും ഇല്ലാതിരുന്ന ഹരിണാക്ഷി ഏകാകിനിയായിത്തീൎന്നു. തന്നെ തനിച്ചു വിട്ടുംകൊണ്ട് ഇഹലോകം വെടിയുന്നതിനെ കരുതുംകൊണ്ട് ഹരിണാക്ഷി അമ്മയോടപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവർ ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. നിനക്കു "വ്യസനിപ്പാൻ അവകാശം വഴിയില്ല. ഏതുവിധത്തിലായാലും ആരെയായാലും നിന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. നിശ്ചിതകാലം കഴിഞ്ഞാൽ നിന്റെ ഭൎത്താവുമായി സുഖിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിന്നു ദൈവം നിനക്കു സംഗതിവരുത്തും. പിന്നെ നീ ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയല്ലല്ലൊ. വിശേഷിച്ചു നിന്റെ അച്ഛൻ അനാവധി ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിനക്കു സുഖമായി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാം. അതിനെല്ലാം അച്ഛൻ വഴിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൎത്താവൊന്നിച്ചു മരിയ്ക്കുന്നത് എന്റെ ധൎമ്മമാണ്. നിനക്കെല്ലാം ശുഭമായി ഭവിയ്ക്കും."

കഷ്ടം! ഹരിണാക്ഷിയുടെ അമ്മയുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ മുഴുവൻ ശരിയായിരുന്നില്ല. ധനദാസന്റെ മരണശേഷം അടിയന്തരങ്ങൾ നടത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ കടമുണ്ടായിരുന്ന കാൎയ്യം പുറത്തുവന്നത്. വസ്തുവഹകളെല്ലാം കടക്കാർ കൈക്കേറി. ഹരിണാക്ഷിയ്ക്കു അവരുടെ വീടും, വീട്ടുസാമാനങ്ങളും, അവരുടെ ദേഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആഭരണങ്ങളും മാത്രം ലഭിച്ചു. യോഗ്യന്മാരും കാൎയ്യസ്ഥന്മാരും ആയ പലരുടേയും സ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാകുന്നു. ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കാലത്തൊക്കെയും അവർ പ്രഭുക്കന്മാരെപ്പോലെ കഴിയും, പുറം ഇടപ്പെടുത്തിരക്കി ആളുകളെ ഭ്രമിപ്പിക്കും. അവരുടെ മരണശേഷം മാത്രമേ ചെമ്പു പുറത്താകയുള്ളൂ. കുടുംബങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും! വളരെ കാലമായി ധനദാസന്റെ കച്ചവടത്തിന്ന് അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കടവും വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ ധനദാസൻ ആ വൎത്തമാനം ആരേയും അറിയിച്ചിരുന്നില്ല. കാലംകൊണ്ട് എല്ലാം ശരിപ്പെടുത്താമെന്ന് അദ്ദേഹം പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു. ഒടുവിൽ ആശ നശിച്ചു. ആധിയും വ്യാധിയും ഒരുപോലെ വൎദ്ധിച്ചു. മരണശേഷം എല്ലാം കടക്കാർ പങ്കുവെച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

കടക്കാർ ഓരോരുത്തരായി പിന്നെയും വന്നു തുടങ്ങി. ഹരിണാക്ഷിയെ കടക്കാർ നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യം പിടികൂടി. ഒടുവിൽ അവൾക്കു വീടുകൂടി വിടേണ്ടിവന്നു. വീട്ടുസാമാനങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുംകൂടി പണയത്തിലായി. ദരിദ്രയായി, അനാഥസ്ഥിതിയിൽ ഹരിണാക്ഷി അലഞ്ഞു നടക്കേണ്ടിവന്നു. അച്ഛന്റെ പേരിന്നു കളങ്കം തട്ടരുതെന്നു വിചാരിച്ചാണ് ഹരിണാക്ഷി ഇത്രയെല്ലാം കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചത്. പട്ടണത്തിന്നു പുറത്തു ഒരു ചെറിയ കുടിലിൽ ഹരിണാക്ഷിയും ദാരിദ്ര്യവും താമസം തുടങ്ങി. ആനന്ദസ്വാമിയുടെ ഉപദേശമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും സഹായമില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് ആ സാധുസ്ത്രീ ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്നാൽ ആനന്ദസ്വാമിയാകട്ടെ തീൎത്ഥ

യാത്രയ്ക്കായി ഏതോ ദൂരദേശങ്ങളിൽ പോയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് ഏതെങ്കിലും സഹായം ലഭിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. "മാളികമുകളേറിയമന്നന്റെ തോളിൽമാറാപ്പുകേറ്റുന്നതും ഭവാൻ" ഇപ്രകാരം സർവ്വരാലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു, ഫർണാൺഡി, ഒരുത്തരും സഹായമില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെട്ടു സ്വന്തപ്രയത്നത്താൽ ജീവനെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അതിനികൃഷ്ടമായ കുടിലിൽ ജീവകാലം വഹിച്ചുവന്നു.

(തുടരും)

പുസ്തകവിമർശനങ്ങൾ

ഒരു സാമാജികന്റെ അഭിപ്രായം.

ഉത്തരരാമചരിതം ഖണ്ഡകാവ്യം

രസാത്മകമായ വാക്യം യാതൊന്നോ, അതു (ശ്ലോകമായാലും, ഗാഥയായാലും, ഗദ്യമായാലും ശരി) കാവ്യമെന്ന പേരിനെ അർഹിക്കുന്നു എന്നാണല്ലോ, സാഹിത്യനേതാക്കളുടെ സിദ്ധാന്തം. ഇതു ധരിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാർപോലും, 'കാവ്യമെന്നു കേട്ടാൽ, എന്തുകൊണ്ടെന്നറിഞ്ഞില്ല, ശ്ലോകരൂപമായ കവനമാണെന്നു കരുതിപ്പോകുന്നു; ഈ സ്ഥിതിക്കു, കിളിപ്പാട്ടു രീതിയിലുള്ളതും, എന്നാൽ സർഗ്ഗങ്ങളിൽ മാത്രം ഖണ്ഡകങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ ഒരെഴുതിയ കൃതിയെ 'കാവ്യ'മെന്നു വിളിപ്പാൻ, സാധാരണന്മാർ, കുറെക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും ശങ്കയുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ഇക്കൂട്ടരോടു്, ഉപായത്തിൽ ഒരു സമാധാനം പറവാൻ ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടു്. ലോകത്തിൽ, ഒരു പദാർത്ഥം മറ്റൊരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ സങ്കലനം നിമിത്തം വേറെയൊന്നായിത്തീരുന്നതു നമുക്കു നിത്യാനുഭവമുള്ളതല്ലേ? മോരു പകർന്നാൽ (ഉറ വീഴ്ത്തിയാൽ) പാൽ തയിരാകുമെങ്കിൽ, ഖണ്ഡകം ചേർത്താൽ കിളിപ്പാട്ടു് എന്തുകൊണ്ടു കാവ്യമായിക്കൂടാ? ഇതു പറഞ്ഞാൽ, തന്റെ ഓട്ടംതുള്ളലിനെ കാവ്യമെന്നു പ്രസിദ്ധമാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു വിദ്വാൻ '(പണ്ടേതോ കേട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ) എന്തു ചേർത്താലാണു് തുള്ളൽ കാവ്യമാവുക? സാറേ!' എന്നു ഞങ്ങളോടു ചോദ്യം തുടങ്ങിയെന്നു വരാം; ഈവക ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ മറുപടി കൊടുപ്പാൻ തക്കവണ്ണം 'രസതന്ത്ര'ജ്ഞാനം ഞങ്ങൾക്കില്ലതാനും!

ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രമേയം ഇന്നതാണെന്നു്, ഇതിന്റെ പേർകൊണ്ടു തന്നെ അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. എന്നാൽ 'സത്യവ്രതന്മാരിലഗ്രേസരൻ ശ്രീരാമ-
നത്യുഗ്രനായ ദശാസ്യനെക്കൊന്നുടൻ
ഉത്തമ ശൌര്യനിധിയായ ലക്ഷ്മണ
യുക്തനായ് ദിവ്യവിമാനമേറീടിനാൻ.'
എന്നിങ്ങിനെയാണു്, ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാരംഭം എന്നൊരു വിശേഷമില്ലാതില്ല.

വാല്മീകിരാമായണത്തിലെ ഉത്തരകാണ്ഡത്തിന്റെ കിളിപ്പാട്ടു തർജ്ജമ (അതു കാവ്യമാകത്തില്ല, ഖണ്ഡകം ചേർക്കായ്കയാലാണെന്നു വരാം; ഒന്നാം കിളിപ്പാട്ടു) വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപിഷാരോടി അവർകളുടെ കവിതാരീതി അറിയേണമെങ്കിൽ ഇതു നോക്കേണ്ടതാണു്; എന്നാലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഈ ചെറിയ കൃതിയിൽ പല ഭാഗങ്ങളും വാല്മീകി, വ്യാസൻ, കാളിദാസൻ മുതലായ മഹാകവികളുടെ ആശയങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവ മാത്രമാകയാൽ, ഇതിനെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും എഴുതുവാൻ ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ ഭാഷാകാവ്യത്തിൽ മുഖവുരയിൽ നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന അനാവശ്യങ്ങളായ വിശേഷണങ്ങളെ നിശ്ശേഷം വിസ്മരിച്ചു്, മിസ്റ്റർ പിഷാരോടി മഹാകവികളുടെ ആശയങ്ങൾ മാറ്റപ്പെടുത്തി

യിരിയ്ക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം അറിവാൻ സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന ഒന്നൊരണ്ടു ഘട്ടം മാത്രം വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

'സതതംസീതാപദാന്തികേവിണഥ
സമുപേതാനാംതതൻവിളിപ്പിച്ചവയൊ
മകതിയാൽരാജ്യാഭിഷേകംനിഷേധിച്ചോ-
രത്ഭുതമാംപതീവ്രതാമാംഗവും
നിത്യംപതിവ്രതനിഷ്ഠയാലേറവും
ശൈന്യമായുള്ളൊരജ്ഞാനക്ലിപ്തവും
അന്യോന്യപാവനമായ്ത്തീർന്നലോകൈക-
ധന്യമായ് മന്നവനേപായായാവുക'

എന്നീവരികൾ

'ലങ്കാധിപപ്രണതിലംഘനദുർവ്രതം.
ദ്വാന്ദ്വായുഗം ചരണയോർജ്ജനകാത്മജായാഃ
ജ്യേഷ്ഠാനുവൃത്തിജടിലംചശിരോസ്യസാധോ
രന്യോന്യപാവനമഭൂദുഭയംസമേത്യ.'

എന്ന രഘുവംശശ്ലോകത്തെ അനുസരിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. ചിഷാദാടി അവർകളുടെ മതന്റെ അത്യുത്തമമായ ഉത്തമാംഗം, (ആരുടെ വേദിക്കാ ഉള്ള) ഉക്തിയാൽ രാജ്യാഭിഷേകം നിഷേധിയ്ക്കുകമാത്രമ ചെയ്യുള്ളു; മഹാകവിയുടെ മതന്റെ ശിരസ്സോ, ജ്യേഷ്ഠാനുവൃത്തി നിമിത്തം ജടിലവും കൂടിയായിരുന്നു! ജാനകീപാദത്തിന്റെ 'നിത്യം പതിവ്രതാനിഷ്ഠയാലേറവും ശൈന്യമായുള്ളോര' എന്ന വിശേഷണത്തിൽ 'ലങ്കാധിപപ്രണതിലംഘനദുർവ്രതം' എന്നതിന്റെ ആശയം എത്രത്തോളം ഒതുങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നും, സീതയുടെ കാലിന്റെ പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠയാലുള്ള പൊട്ടിപ്പൊട്ടപ്പെട്ട ചിലി കെട്ടണിയതിന്നു ശേഷം, വായനക്കാർ വിചിന്തനം ചെയ്യേണമെന്ന വിശേഷിയ്ക്കുന്നു. ദുർപ്രസ്താവിച്ച ഉത്തരരാമായണത്തിൽ ഒരേടത്തു, ദുർജ്ജനത്തെ ശങ്കിൽ എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'ജാതിസ്വതേ' എന്ന പ്രസിദ്ധപാദത്തെ 'ജാതിയും സൌന്ദര്യവും' എന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ഈ കവിയുടെ കവിത്വം ഒന്നാമുഖം ചെറുതല്ലെങ്കിൽ എത്രയൊ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സായ കഥ ഭാഗവും ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നില്ല.

ഈ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ 'ഉദ്ദേശപ്രകാരം ഉത്തരരാമചരിതം കാവ്യത്തിന്റെ ഒന്നാംഭാഗം മാത്രമാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യരസികന്മാർ ഈ മാതിരിയൊരു പ്രസ്ഥാനം എത്രത്തോളം പിടിയ്ക്കുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടുവേണം, ശേഷം ഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ എന്നാണ് നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതത്രെ. 'ഈ മാതിരിയൊരു പ്രസ്ഥാനം' എന്നതിന്നു പ്രാചീനകവികളുടെ ഉല്ലേഖം കൊണ്ടു ചമച്ച കിളിപ്പാട്ടും, ഉണ്ടകവും ഒരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതി, കാവ്യമെന്നു വ്യവഹരിയ്ക്കുക എന്നായിരിയ്ക്കുന്നുമല്ലോ, പ്രകൃതത്തിൽ അർത്ഥം. ഇതിങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, അവശേഷത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ, സഹൃദയാഭിപ്രായം അറിവാനായി കാലതാമസം വരുത്തുന്നതെന്തിനാണ്? കിളിപ്പാട്ടും ഉണ്ടകവും ഭാഷാസാഹിത്യരസികന്മാർക്ക് അപരിചിതമോ അപ്രിയമോ അല്ല; 'വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം' എന്ന പ്രമാണം അവർ നിഷേധിയ്ക്കുന്നുമില്ല!

എന്തായാലും, സഹൃദയാഭിപ്രായത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വിശ്രമിയ്ക്കുന്ന പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥകാരനോടു ഞങ്ങൾ ഒരു ചോദ്യം ചോദിയ്ക്കുന്നു. വാല്മീകി, വ്യാസൻ, കാളിദാസൻ മുതലായവരുടെ ആശയങ്ങളും, നല്ല വാസനക്കാരായ കവികളുടെ പ്രശംസനീയമായ പ്രയത്നം നിമിത്തം, പ്രായേണ സമഗ്രമായും, അക്ലിഷ്ടമായും അനുഭവിച്ച് ആനന്ദിയ്ക്കുന്ന മലയാളഭാഷ ഇപ്പോഴും ഇത്തരം വികൃതമായ ഒരു കൃതിയെ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്ന്, അദ്ദേഹം ഉദയൂചെയ്ത് ആലോചിച്ചാൽ കൊള്ളാം!

ഇതു സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ സാമാന്യമായ അഭിപ്രായമല്ല. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വല്ല വാദപ്രതിവാദവും നടക്കുവാൻ ഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ, സമാജപ്രതിനിധിയായ മംഗളോദയം മാസികയുടെ അന്തരാഭിപ്രായം അതിന്നു ശേഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. (പത്രാധിപർ.)

ഒരു പുതിയ പുസ്തകം

അടുത്തു കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ലക്കങ്ങളിലായി 'കൊച്ചിയിലെ മനുഷ്യവൎഗ്ഗങ്ങളും ജാതികളും' എന്ന തലവാചകത്തിൻകീഴിൽ കാടന്മാരെപ്പറ്റിയും മലയന്മാരെപ്പറ്റിയും ഒരു വിവരണം കൊടുത്തിരുന്നതു വായനക്കാരെല്ലാവരും വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ അധിവസിച്ചുവരുന്ന വിവിധമതസ്ഥന്മാരായ എല്ലാ ജാതിക്കാരുടെയും ഉല്പത്തി, ആചാരനടവടി, തൊഴിൽ മുതലായുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മാന്വേഷണം ചെയ്തു ഒരു ഗ്രന്ഥം നിൎമ്മിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കുറച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഗവൎമ്മെണ്ടിൽ നിന്നു മിസ്റ്റർ എൽ. കെ. അനന്തകൃഷ്ണയ്യരെ നിയമിക്കുകയും, അദ്ദേഹം മേൽപറഞ്ഞ തലവാചകത്തിൽ രണ്ടു വാല്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വിവരം വായനക്കാൎക്ക് അറിവുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എത്രയോ കൊല്ലത്തെ അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഇന്ത്യയിലെന്നല്ല ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ കൂടി പ്രചരിച്ചുവരുന്ന പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും ഒരുത്തമകൃതിയെന്നു പ്രബലമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തൎജ്ജമയ്ക്കുള്ള അവകാശം മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും തൎജ്ജമയ്ക്കുള്ള ഭാരം ഞങ്ങളുടെ പത്രബന്ധുക്കളിൽ ഒരാൾ ഏറ്റിട്ടുള്ളതും പ്രസ്താവത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ അതിലെ ആദ്യഭാഗത്തിന്റെ ഒരു തൎജ്ജമയുമാകുന്നു. ഈ വക ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തൎജ്ജമകൾ മലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥപാരായണക്കാർ എതുവിധം കൈക്കൊള്ളുമെന്നറിയുന്നതിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ അതിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തെ ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി നോക്കിയത്. അതിൽവെച്ചു ജനസമുദായത്തിന്റെ അഭിപ്രായമറിവാൻ കഴിയുകയും, തന്മൂലം ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം തിരുമനസ്സിൽനിന്നു, ഈ മാസിക വലിപ്പത്തിൽ ഉദ്ദേശം 750 ഭാഗത്തോളം ഉണ്ടാവുന്ന, ആ മഹാപ്രബന്ധത്തെ ഇതിൽ ഖണ്ഡംഖണ്ഡമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സദയം കല്പിച്ചനുവദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം മാന്യവായനക്കാരെ ഇതിനാൽ സസന്തോഷം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഈ മഹാകൃതിയെ, ഒടുവിൽ ചേൎത്തെടുത്തു ബൈൻഡു ചെയ്യിക്കാൻ സൌകൎയ്യമായവിധം, ഓരോ ലക്കത്തിന്റെയും ഒടുവിൽ പ്രത്യേകം പേജിട്ടുവഴി ഭാഗനമ്പ്ര് കൊടുത്ത്, കഴിഞ്ഞ വൃശ്ചികം ലക്കം മുതൽക്കു പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. അതിന്നുമുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയ 22 ഭാഗങ്ങൾ മുഖവുര, മുഖചിത്രം, വിഷയവിവരം മുതലായവകളോടുകൂടി വഴിയെ എല്ലാവൎക്കും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമാണ്. മൂലത്തിലുള്ള ഛായാപടങ്ങൾ ഈ തൎജ്ജമയിൽ ചേൎപ്പാൻ ഏൎപ്പാടുചെയ്തു വരുന്നുമുണ്ട്.

ഇംഗ്ലീഷിൽ രണ്ടു വാല്യത്തിനുംകൂടി 16 ക. യോളം വിലയുള്ളതും, വലിപ്പംകൊണ്ടും ഉപയോഗംകൊണ്ടും മികച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും കടത്തിവെക്കുന്നതുമായ ഈ വിശിഷ്ടകൃതി തൎജ്ജമചെയ്തതിനെ 'മംഗളോദയം' വായനക്കാൎക്കായിക്കൊണ്ടു തിരുമനസ്സിൽനിന്നും കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ഈ മഹൽപ്രദാനത്തെ അവരെന്നല്ല ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത എല്ലാ ഭാഷാഭിമാനികളും ഒരു അനുഗ്രഹമായി കരുതുമെന്നും, കൂടുതൽ വരിക്കാരെ ചേൎത്തും മററും അവർ മാസികയെ സഹായിക്കുമെന്നും ഞങ്ങൾ പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

——oo——

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം

1089 ധനു 25-ാംനു- കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം വക നിർവ്വാഹകസംഘം കൂടിയതിൽ ഉണ്ടായ നിശ്ചയങ്ങൾ.

ഹാജർ

1. അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
2. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.
3. കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ ബി. എ., ബി. എൽ.
4. സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ.

നിശ്ചയങ്ങൾ.

1. തീപ്പെട്ട കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്മാരകമായി സമാജത്തിൽനിന്നും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു, കേരളഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ മരിച്ചുപോയവരുടെ ജീവചരിത്രം, ഇംഗ്ലീഷിൽ— Men of letters—സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ രീതിയിൽ, ഒരു പുസ്തകാവലിയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയാകുന്നു.

2. ജീവചരിത്രങ്ങൾ സമാജം വകയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു, അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിൽനിന്നും പകുതിയിൽ കുറയാത്തതായ ഒരു സംഖ്യ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്കു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ പകർപ്പവകാശം സമാജത്തിലേയ്ക്കിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

3. മംഗളോദയം മാസിക സംബന്ധിച്ച്, കമ്പനിക്കാരുമായി ചെയ്യുവാൻ ആലോചിച്ചുവെച്ചിരുന്ന കരാറ് അവർ സമ്മതിച്ചതിൽ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

4. എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുവാൻ പത്രാധിപർ സഹായമായി ഒരാളെ നിയമിക്കാവുന്നതാണ്. സാഹിത്യസംബന്ധമായി പത്രാധിപരെ സഹായിക്കുവാൻ കമ്മിറ്റിക്കാർ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാകുന്നു.

5. സാധാരണയായി മാസികയുടെ ഓരോ ലക്കങ്ങളിലും താഴെ പറയുന്ന വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം:—

1. സാഹിത്യസാമാന്യസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങൾ.
2. പുസ്തകപരിശോധന.
3. ചരിത്രവിഷയങ്ങൾ (ജീവചരിത്രങ്ങളുൾപ്പടെ)
4. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ.
5. കഥ.
6. സാമുദായികവിഷയങ്ങൾ.
7. വ്യവസായവിഷയങ്ങൾ.
8. സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.
9. പദ്യം.
10. സംസ്കൃതം.

6. സമാജനിശ്ചയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു ലേഖനങ്ങളിൽ വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരം കമ്മിറ്റിക്കാരിലിരിക്കുന്നതാണ്.

7. സിക്രട്ടരിയെ സഹായിക്കുവാൻ മിസ്റ്റർ സി. കുഞ്ഞിരാമമേനവനെ അസിസ്റ്റണ്ടായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ (അദ്ധ്യക്ഷൻ)

സാഹിത്യസമാജത്തിൽ മകരമാസത്തിൽ ചേൎന്ന
പുതിയ സമാജികന്മാർ.

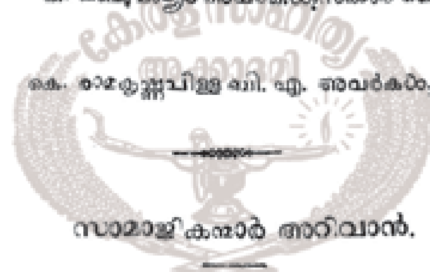
86 / 6—6—89 കെ. രാ. രാ. കോയിക്കൽ രാമവൎമ്മ അവർകൾ, സ്കൂൾമാസ്റ്റർ തൃപ്പൂണിത്തുറ

87 / 8—6—89 ,, വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ അവർകൾ, മംഗലം തിരൂര്

88 / 8—6—89 ,, നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ അവർകൾ, വണ്ണത്തോട്ട്.

89 / 8—6—89 ,, കെ. കണ്ണുവാര്യർ അവർകൾ, സർക്കാർ ഹൈസ്കൂൾ ഇള്ളിയപ്പെരൂർ

90 / 29—6—89 ,, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ. അവർകൾ, വടക്കന്തറ പാലക്കാട്

സാമാജികന്മാർ അറിവാൻ.

സ്കൂൾ ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന താഴെ പറയുന്ന വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉപന്യാസങ്ങൾ അതാതു ആളുകൾ സൌകൎയ്യംപോലെ എഴുതുകയോ എഴുതിക്കുകയോ ചെയ്തു സമാജത്തിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു വരുന്ന മീനം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാകയാൽ കുംഭം 30-ാംനു-ക്കകം 'മംഗളോദയം' പത്രാധിപൎക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുപ്പാനപേക്ഷ.

അദ്ധ്യക്ഷൻ അപ്പൻതമ്പുരാൻ.

വടക്കെ മലയാളം.

വിഷയത്തിനു വൈചിത്ര്യം വേണം. } മൂൎക്കോത്തു കുമാരൻ.

തെക്കെമലയാളം.

ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം ഇടകലൎന്നിരിക്കണം. } പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശൎമ്മ.

തിരുവിതാംകൂർ.

വ്യാകരണം, ഭാഷാരീതി മുതലായ സാഹിത്യശാസ്ത്രാംശങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാവാനുള്ള യോഗ്യത ഉണ്ടായിരിക്കണം.	ആർ. ഈശ്വരപിള്ള.

കൊച്ചി.

വിഷയത്തിനും, വാചകത്തിനും വാക്കിനും ഉള്ള കാഠിന്യം അതാതു കിടപ്പനുസരിച്ചിരിക്കണം.	പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രികൾ.
വിഷയശുദ്ധി, വാചകശുദ്ധി, പദശുദ്ധി, ഔചിത്യം, എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം.	അപ്പൻതമ്പുരാൻ.

ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ.

സാരവേദി എന്ന സിവിൽ നടപടിനിയമം പുസ്തകം ക. 2-0-0

മലയാളത്തിലെ ഭാഷികൾ (എസ്സ്വാറ് മരണക്രമം) 0-12-0

ജോർജ്ജ് പട്ടാഭിഷേകം. അനവധി ഛായാപടങ്ങളോടുകൂടി 1-4-0

ദമയന്തീനാടകം. രാമകൃഷ്ണഭാഗവതർ എഴുതിയതു 0-12-0

വിരുതൻശങ്കു. വക്കീൽ കാരാട്ട് അച്യുതമേനവൻ എഴുതിയ രസകരമായ ഒരു നോവൽ ക. 1-0-0

കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രം. നാലണ വിലയിടിച്ചു [illegible]ങ്ങളോടുകൂടി 0-10-0

ഇന്ദുലേഖ ക. 1-8-0

അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കൃതികൾ 1-ാം ഭാഗം ക. 0-7-0

വിഷവൃക്ഷം. ശ്രീമതി ടി. സി. കല്യാണിഅമ്മ എഴുതിയ ഒരു രസകരമായ നോവൽ ക. 1-0-0

വെണ്മണി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികൾ 3-ാം ഭാഗം 1-0-0

പ്രവേശിക. തത്വശാസ്ത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനം 0-8-0

ജ്ഞാനയോഗം. വിവേകാനന്ദസ്വാമിയുടെ പ്രസംഗം ക. 0-12-0

ഇവ കൂടാതെ പലതരത്തിലുമുള്ള എല്ലാമലയാളപുസ്തകങ്ങളും എപ്പോഴും വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്. പുസ്തകപ്പട്ടികയ്ക്ക് ആവശ്യപ്പെടുക.
മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, ത്രിശ്ശിവപേരൂർ.

श्रीवाणेश्वरः ।

उत्साहः किन्नु धृत्वा मनुजतनुमुदेत्येव लोकोपकृत्यै
धत्ते मूर्तिं नु लोकाभ्युदय उरुदयं सज्जनैः प्रार्थ्यमानः ।
चित्सारस्यं तदुच्चैर्वहति किमु शरीरित्वमित्येव बुद्धिं
नित्यं मर्त्येषु तन्वन्निह जयति कुमारेश्वरः कश्चिदीड्यः ॥ १ ॥

1

ഉത്സാഹം താനയേന്നിട്ടൊരു നരനിലകൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നോവന്നും
സത്സാരം കൊണ്ടുലോകാഭ്യുദയമുദയം മൂർത്തിയാർന്നോതിയെന്നും.
ചിത്സാരസ്യം കടന്നിട്ടുടലൊടുടലൊന്നോർവ്വെന്നും ജനത്തിൽ
കത്സാഹീനം വിമർശം വിതറുമൊരു കുമാരേശനൊന്നുല്ലസിപ്പൂ.

सोऽयं माटोशितुस्सम्प्रति महितमतेर्भागिनेयोऽनुरूपः
श्रीवाणाख्यं चिराय क्षतशुभविभवं हन्त सत्क्षेत्ररत्नम् ।
विष्णोर्व्यालोक्य विश्वमथितकुशलधीर्विस्तृतैर्यत्नभेदै-
रुद्धृत्यैनद्यतानीत्सुकृतिजनमनस्सम्मदं निर्मलाग्र्यः ॥ २ ॥

2

കൊച്ചി ക്ഷോണീശനിന്നൊത്തൊരു മരുമകനിത്തമ്പുരാനിങ്ങിടെത്ത-
ന്മാർച്ചിന്നും സൽഗുണൌഘത്തികവൊടു തിരുവാണാഖ്യയാ ഉണ്ടമേന്നോ.
വിച്ഛിന്നം വൈഭവംവിട്ടഹഹവികലമാക്കീന്ന സൽക്ഷേത്രമിക്കി-
ച്ഛിന്നോത്സാഹമതിപ്രസരമൊടു സമുദ്ധാരണം ചെയ്തുവല്ലോ.

निर्व्याजां भागिनेयस्थिरशुभरतिमालोक्य सोऽपि क्षितीशो
धर्मानुष्ठाननिष्ठाहितमतिरतनोत्साधु साहाय्यमस्मिन् ।
लोकक्षेमोदयोपाहितविविधविशालोद्यमेषूद्यतास्ते-
ष्वादत्ते नानुकूल्यं जगति सपदि कः, किं पुनर्विश्ववर्यः ॥ ३ ॥

4

നിർമ്മായം ഭാഗിനേയസ്ഥിരസുഖമെച്ചികണ്ടൂഴിവാഴുന്ന ധീരൻ
ധർമ്മാത്മാവാമിതീശാൻതിരുവടിയുമിതിൽച്ചെയ്തു സാഹായ്യമേനം.
ശർമ്മാവാപ്തിക്ക പാരിൽ പരിചൊടു പതിവായുത്സവം കൊൾകിലാക്കം
നിർമ്മാതസ്യ്യം ഇണക്കം സുകൃതികളുടനൊന്നുള്ളതിന്നുള്ളതാർണ്ണോ.

भूगोळाकाशदिक्पालकवसुगणिते वत्सरे मासि वार्षे
भूपालेनाद्य विष्णूत्सव इह महितः पूरितोऽभूच्चतुर्थे ।
भूतानामाधिहन्ता स च भुवनपतिर्नव्यमाभूष्य गेहं
भूलोकैर्वन्दिताङ्घ्रिर्नवकलशमहेज्यो विजेजीयतेऽस्मिन् ॥ ४ ॥

5

എൺപത്തെട്ടാകമാണ്ടിന്നൊടുവിലിടവമാദിക്കൊലമ്പാദിനത്തിൽ
സമ്പത്തിൽ സത്തുവർദ്ധിച്ചിഹ നൃപതിമഹോത്സവം പൂർണ്ണമാക്കി
അമ്പത്തിൻ താഴവോർക്കുള്ളഴലുകളുടനേ സ്വാമി നവ്യം പുരം ചേ-
ന്നിമ്പത്തിൽ സൈപതിപ്പോൾ പുതുകലശമഹോത്സവം വിളങ്ങുന്ന പൂജ്യൻ.

अत्यन्तोल्लासदेशे सकलसुमहितस्सोऽयमीशो वितन्वन्
सर्वेषां धीविकासं भुवि सुलभतया दृश्यते भाग्ययोगात् ।
भूवाय्वग्न्यन्तरिक्षाम्बुभिरविरतमेतान् विचित्रान् पदार्थान्
यो वा निर्मापयत्यक्षतकरुणकटाक्षेक्षमक्षीणदाक्ष्यः ॥ ५ ॥

6

അത്യന്തോല്ലാസദേശത്തഖിലമഹിതനീയപ്പനാൽപ്പവികാസം
ചെയ്യും തേജസ്സോടൊക്കം സുലഭനിലയിലിന്നുല്ലസിക്കുന്ന ഭാഗ്യം
ദിവ്യംമസ്സംബരിക്കം പവനനവനിയെന്നാദി ഭൂതങ്ങളേക്കൊ-
ണ്ടിസ്സുള്ളോരോപദാർത്ഥം പതിവൊടു പണിയിക്കുന്നതാദ്ദേവനേകൻ.

भूमीन्द्रोऽप्यागतोऽस्यां भुवि भविकशताधानदीक्षैकदक्षं
भूमीलक्ष्मीशमेनं नवविभवपुरावासमासाद्य तुष्यन् ।
निर्वाणश्रीनिदाने निखिलजननिषेवार्हसद्वैभवाढ्ये
कुर्वाणस्तत्पदान्ते प्रणतिमभिववर्षाद्भुतस्वर्णवर्षम् ॥ ६ ॥

6

ഭൂമീന്ദ്രൻ താനമിനീഭുവി ലൌകികമനന്ത്യനാ സൽസ്വാമിയാമീ
ഭൂമീലക്ഷ്മീശപരൻതൻ സന്നിധിയിലെഴുന്നള്ളി സേവിച്ചകന്ദം
നാമിക്കാണുന്നതാം പ്രാകൃതജനനിലയിൽ തന്നെ നിർവ്വാണസമ്പൽ
കാമിദ്ധ്യം ഭുഷ്പ്രദംചേർന്നിനിവമരിവഷിച്ചു നൽസ്വപ്നവഷം

कुञ्जिकाविल्यनर्घं किमपि नवयशस्तन्वती दिक्षुगण्यैः
पुण्याचारैर्विशुद्धा क्षितिभृदवरजा सापि राज्ञी सहर्षम् ।
श्रुत्वैतदेवहृत्तं सपदि पदमिदं प्राप्य सद्भववर्षे-
रप्याराध्यास्य लेभे सुकृतिभिरभितः प्रार्थ्यमानं प्रसादम् ॥ ७ ॥

7

ചാരിത്ര്യം ശുദ്ധമേറ്റിച്ചപലത കരളിൽ തെല്ലുമേല്ക്കാതെ നിത്യം
പാരിഷം പുണ്യമാം നൽപ്പുകളിൻ പൊരുമാകന്നതുകാവമ്മ രാജ്ഞീ.
പാരിൽപ്പേർകൊണ്ടൊരിദ്ദേവനെ വിസ്തരസം വന്നു ദർശിച്ചു വിത്തം
വാരിജാക്ഷന്ന്യാ സമർപ്പിച്ചുവിഹതമഹ കൈക്കൊണ്ടു മുഖ്യപ്രസാദം.

लक्ष्मीस्सा यस्य वश्या पतिरिह यदधीनः प्रजानां विशेषाद्
दुष्टान् यो भाययत्यप्यविरतमुचितप्रक्रमैर्यत्नभेदैः ।
यत्सेवार्थं यतन्ते जगति सुकृतिनस्सर्वदा निर्विशङ्कं
श्रीवाणेशस्स साक्षाज्जयति हि जगदानन्दकन्दायितांघ्रिः ॥ ८ ॥

8

ശ്രീയാർക്കാവശ്യയോരാം പ്രജയുടെ പതിയിന്നാർക്കധീനൻ വിശേഷാൽ
ഭീയാളിക്കുന്നതാരോ കസ്സൃതിനിരതരാം ദുഷ്ടരിൽ സ്വപ്പമെന്നും,
ആരെയാസപ്പെട്ടുമാരെസ്സുകൃതികളധികം സേവചെയ്യുന്നു സച്ചി-
ത്തായാത്മമാമനന്താമത്തിരുവടി തിരുവാണേശനെഴുന്നൊപ്പുനല്ലോ.

भावक्लेशाच्चिरूर्चि पदध्रुवमुपगम्यैव यस्यात्र सन्तो
वाञ्छन्त्याप्तुं सुखं यो वितरति सुधियामुत्तमं सत्तमार्च्यः ।
भूयस्यालक्ष्यते यन्मनसि खलु गवां लालने प्रीतिरुद्य-
द्बोधात्मा सोऽयमेव प्रभुरतुलगुणस्साधुसेव्यो गतिर्नः ॥ ९ ॥

9

സംസാരത്തിൻകരളേറ്റുതിരുജനാമൊന്നിൽ ചെന്നു ചേരുന്നു ശോക-
ധ്വംസാവേഗത്തിനോവർഷിസ്സുജനനിരക്കേകവോൻ ലോകവന്ദ്യൻ.

സംസാരം സുസംഗോകങ്ങളിലെഖണ്ഡിക്കം കൂടിനില്ക്കുന്ന സാക്ഷാൽ
കംസാരി ദേവന്റെ സേവോചിതമിഹ വിലസും സൗധമീ താന്നാളൂരം മേ.

आस्तां दूरेऽन्यदेवार्चनमिह सुलभं कल्यगोपालपादे
हित्वान्यन्नाद्रिये किञ्चन, सुकरमनेकेश्वराराधनं किम् ।
प्रत्यूहार्त्तिं विनैव प्रदिशति परमानन्दसन्दोहमेष
प्रत्यक्षात्मा हि लोकेश्वर इह भजतामित्यतस्सुस्थिरोऽहम् ॥ १० ॥

इति श्रीपादभक्तः
एम्. कुञ्ञपारशवः ।

10

പോട്ടെ മറ്റുള്ള ദേവാർച്ചനമിഹ വിലസും കല്യഗോപാലപാദം
വിട്ടെങ്ങും ഞാൻ ഭജിക്കില്ലിനി വിഷമമനേകേശരാരാധനം മേ.
മുട്ടേവനും വരാതിങ്ങിവിടെ പരമാനന്ദസന്ദോഹമേകാ-
നൊട്ടേറെദ്ദക്ഷനെന്നുള്ളതു ദൃഢമിതുലോകത്തിൽ പ്രസാദപ്രഭാവം.

എന്ന് തൃപ്പാദഭക്തൻ
എം. കുഞ്ഞവാരിയർ

॥ पिकसन्देशानुमोदनम् ॥

——:o:——

पिकसन्देशमधिकृत्य कोडुंगल्लूर् कोच्चुण्णिक्षितिपालस्य
आशयविशेषः ।

सामोदानामिह सुमनसां वादमुल्लासहेतो-
र्नश्यज्जाड्यात् पिकललितवाङ्नर्तकीनृत्तरंगात् ।
नानोत्तुङ्गागमगुणकरादद्य जातप्रकाशं
काव्योद्यानं बहुरसमयं कस्य न स्यात् सुखाय ॥

इति कोडुंगल्लूर्
कोच्चुण्णिक्षितिपालः ।

ത്തിൽ ചുറ്റുന്നതാണ് അവരുടെ പ്രധാനമായ ഉടുപ്പ്. ചിലർ ഒരു മേൽമുണ്ടും ധരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. തൊടാജാതിക്കാരുടെ ഉടുപ്പിന്റെ രീതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ അവരുടെ തുണിക്ക് അല്പം കട്ടിയും വീതിയും കൂടുമെന്നേയുള്ളൂ. ചില മലച്ചികൾ നായർസ്ത്രീകളെപ്പോലെ തന്നെ സുന്ദരികളാണ്. ഒരു അപരിചിതൻ ഇവരെ ആദ്യമായിക്കണ്ടാൽ കാട്ടുജാതിയിൽ പെട്ടവരാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ദുർല്ലഭമെ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളൂ.

II കൊങ്ങമലയന്മാർ

കുലോല്പത്തി

കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ചേർന്ന ചിറ്റൂർ താലൂക്കിൽ പാർത്തുവരുന്ന കൊങ്ങ (തമിഴ്) മലയന്മാർ കാട്ടുവാസികളിൽ പെട്ട ഒരു ഉപവർഗ്ഗക്കാരാകുന്നു. അവർ കോയമ്പത്തൂർ ജില്ലയിലെ മലകളിൽ നിന്നും വന്നു കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്നവരെന്നു നിനക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. അവർക്ക് അവരുടെ ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി ഇതിഹാസമൊന്നും പറവാനില്ല. അവർ വടക്കൻ ആർക്കാട്, സേലം ഈ ജില്ലകളിലെ കാട്ടുജാതിക്കാരോടു ചേർന്നവരാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും വിശ്വസിപ്പാൻ അധികവും സംഗതി കാണുന്നതു വളരെക്കാലം മുമ്പ് നാട്ടിൽനിന്നും കാട്ടിലേക്ക് ഓടിക്കപ്പെട്ട പൂർവ്വികന്മാരുടെ വംശജന്മാരായിരിക്കാമെന്നാണ്. അവർ തമിഴ് സംസാരിച്ചു വരുന്നു.

കല്യാണസമ്പ്രദായം

ഒരു കൊങ്ങമലയനു സ്വഗോത്രത്തിൽ നിന്നും ഭാര്യയെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ അമ്മയുടെ ഗോത്രത്തിൽ നിന്നു വിരോധമില്ല. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ മക്കളും ജ്യേഷ്ഠത്തിയനുജത്തിമക്കളും തമ്മിലും കല്യാണം വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഒരുവനു തന്റെ മകനെ എന്തെങ്കിലും പെണ്ണിനെക്കൊണ്ടു കല്യാണം ചെയ്യിക്കേണമെന്നുണ്ടായാൽ, കുട്ടികൾ വളരെ ചെറുപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ, അവൻ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു ചോദിക്കയും അവർ അവളെ ആദ്യം ചോദിച്ചവനു കൊടുക്കയും ചെയ്യും. കല്യാണത്തിനു മുമ്പു ചെക്കൻ മരിച്ചുപോയെങ്കിൽ പിന്നെ പെണ്ണിനു ഭർത്താവിനെ കിട്ടാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരും. കല്യാണദിവസം ചെക്കന്റെ അച്ഛൻ എല്ലാ ബന്ധുക്കൾക്കും ഒരു സദ്യ കഴിക്കുന്നു. പെണ്ണിനു ഒരു പുടവ വാങ്ങുവാൻ ഒരുപണവും അതിഥികളെ സല്ക്കരിക്കാൻ ഒരു പണത്തിനു മദ്യവും കൊടുക്കണം. എന്നാൽ പെണ്ണിനെ ചെക്കനു കൊടുക്കും. കല്യാണം സാധുവായി ഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് ഇവരുടെയിടയിലെ സാധാരണ കല്യാണരീതി. ചിലേടങ്ങളിൽ താഴെ പറയുന്ന രീതിയും നടപ്പുണ്ട്. വധൂപണം 5 കയാണ്. അതു കല്യാണകാര്യം ഏല്പാടു ചെയ്യുമ്പോൾ അവളുടെ അച്ഛനു കൊടുക്കും. പിന്നെ ഒരു നല്ലദിവസം നിശ്ചയിച്ച് വരൻ തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടും ബന്ധുമിത്രങ്ങളോടുംകൂടി വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കു പോകും. അവർ നല്ലപോലെ സല്ക്കരിക്കണം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ വരൻ വധുവിനു കല്യാണപ്പുടവ കൊടുത്തിട്ട് അവളുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു മഞ്ഞച്ചരടിന്മേൽ പിച്ചളമോതിരം കോർത്തു കെട്ടിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. അതോടുകൂടി കല്യാണകർമ്മം കലാശിക്കുകയും വധുവിനെ അപ്പോൾ തന്നെ വരൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകയും ചെയ്യും. കല്യാണശേഷം വധൂവരന്മാർ പ്രത്യേകം

കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന മാടത്തിൽ താമസമാക്കി സ്വപ്രയത്നത്താലാണ് ദിവസവൃത്തി കഴിക്കുന്നത്. കുഡുംബത്തിലെ പ്രായംചെന്ന മക്കളെല്ലാം ഈ വിധം വേറെ പോയി താമസമാക്കി വരുന്നുവെങ്കിലും മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്വപ്രയത്നത്താൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിന്ന സാധിക്കാതാവുമ്പോൾ അവർ സഹായിച്ചുകൊടുക്കാതിരിക്കില്ല.

പെണ്ണുങ്ങൾക്ക പ്രസവാനന്തരം പ്രത്യേക ചിലവുകളൊന്നും പതിവില്ല. കുട്ടിക്കു പേരിടൽ സാധാരണയായി മൂന്നാംമാസത്തിലാണ്. അതിലേക്കു പ്രത്യേകം ദിവസം നോക്കുന്ന പതിവുമില്ല. എന്തെങ്കിലും ഒരു ദിവസം അച്ഛനും അമ്മയും കുളികഴിച്ചു പുതിയ ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചു കുട്ടിയെ ഒരു മുറത്തിൽ കിടത്തി ഒന്നുപോലെ അടുത്തടുത്തിരിക്കും. അപ്പോൾ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഒരു പൂജാരി(വെളിച്ചപ്പാട)തുള്ളി കുട്ടിക്കു ഒരു പേരുകൊടുക്കും. ഇതിന്ന അവന്ന ഒന്നുരണ്ട നാളികേരവും കുറെ പഴവും നാലണയും അവകാശമുണ്ട്. സാധാരണയായി ആണുങ്ങൾക്കിട്ടുവരുന്നതു മല്ലൻമൂപ്പൻ, കറുപ്പൻമൂപ്പൻ, തമ്മാൻ ചാടയൻ, വെള്ളി, പിഡാരി, കുതമല്ലമൂപ്പൻ എന്നും, പെണ്ണുങ്ങൾക്ക കാളി, അരശി, മല്ലി, കാതി, മായാൾ, ചെട്ടിച്ചി, നായിതി എന്നും പേരുകളാണ്. ഇതുകൾ അവർ ആരാധിക്കുന്ന ഭൂതങ്ങളുടെയും പേരുകളാകുന്നു.

അവകാശക്രമവും ഗോത്രസംബന്ധാചാരവും

ഒരു കൊങ്ങമലയന്റെ സ്വത്തിന്ന അവന്റെ മകനാണ് അവകാശി, ഇരുപതോ മുപ്പതോ മാടങ്ങൾ ഉള്ള ഓരോ പതിക്കും 'മൂപ്പൻ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ തലവൻ ഈ കൂട്ടക്കുണ്ട്. മൂപ്പന്റെ ജോലി മുതലാളന്മാരുടെ ഭൂമിയിൽ ഓരോരുത്തർക്കുള്ള വേല നിയമിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്. അവൻ എല്ലാ ആവലാതികളും കേട്ട നിവൃത്തി ചെയ്യുകയും, എല്ലാ തർക്കങ്ങളും തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, കല്യാണം മരണം മുതലായ ക്രിയകളിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും, എന്നല്ല അവരുടെ യോഗക്ഷേമത്തിന്ന വേണ്ട സകലവും ചെയ്യുകയും വേണം. അവൻ മുതലാളന്റെ ഒരു കാര്യസ്ഥന്റെ കീഴിലാണ്. കൊച്ചിശ്ശീമയിലെ വടക്കൻദിക്കുകളിൽ ഈ കാര്യസ്ഥൻ ഒരു തമിഴ്ഗൌണ്ഡനോ നായരോ ആയിരിക്കും. ഇയാൾ മൂപ്പന്റെയും അവന്റെ കീഴിലുള്ളവരുടെയും നടവടികൾക്ക ഉടമസ്ഥന്റെ അടുക്കൽ ഉത്തരവാദം പറയണം. ആരെങ്കിലും ഉടമസ്ഥന്റെ വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന ഓടിപ്പോയാൽ ഇയാളും മൂപ്പനും അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടിരിക്കും. കളവോ വ്യഭിചാരമോ സംബന്ധിച്ചുള്ള കേസ്സുകൾ ഇവർ രണ്ടുപേരും കൂടി ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതും, ഗൌരവമായ കേസ്സുകളിലെ വിധി മുതലാളനോടാലോചിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാണ്.

മതം

കൊങ്ങമലയന്മാർ ആനിമിസ്റ്റുകളാണ്. എന്നാൽ നാട്ടിലെ കീഴ്ജാതിക്കാരായുള്ള സമ്പർക്കത്താലും, അവരുടെ ഉത്സവാഘോഷാദികളിലെ സമുപസ്ഥിതിയാലും സാവധാനം ശ്രേഷ്ഠമായ ആരാധനക്രമങ്ങൾ അനുകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിവരുന്നുണ്ട്. ചിറ്റൂരും കൊല്ലങ്കോട്ടും മലകളിൽ അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ അവരുടെ താഴെ പറയുന്ന ദൈവങ്ങളുടെ പേരുകളും ആരാധനാസമ്പ്രദായവും അറിവായിരിക്കുന്നു.

1. കുതമലമൂപ്പൻ. 4. മനക്കാടമ്മ
2. മല്ലമ്പാറണ്ണൻ 5. പളിയമ്മ
3. നായിതിഅമ്മാൾ 6. കാളി.

ഇതിൽ ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെ

യും ദൈവങ്ങളുടെ പേര് അവർ അധിവസിക്കുന്നതായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പാറകളുടെ പേരുകളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതാണെന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇതുകൾ കല്ദൈവങ്ങളായിട്ടാണ് നിനക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മററു നാലുപേരുകളും കാളിയുടെ പേരുകളാണ്. ഇതുകൾക്കു വേറെ വിഗ്രഹമില്ല. ചളികൊണ്ടു ചുമരുവെച്ചു മേൽപുരമേഞ്ഞിട്ടുള്ള കുടിലിന്നകത്തു്, ചിലപതികളിൽ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലും കുറെ കല്ലുകളോ കൽക്കുടോ വെച്ചു അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ദേവതയെ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയന്മാരിൽ ആരെങ്കിലുമൊരുവൻ പൂജാവൃത്തി നടത്തുകയും അവൻ വെളിച്ചപ്പാടു തുള്ളികളിക്കുകയും ആ കല്പനകൾ ദൈവകല്പനപോലെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നു. കൊല്ലങ്കോട്ടു മലയന്മാർ ഭഗവതിയെയും നാഗസ്വാമിയെയും മുനിയപ്പനെയും കൂടെ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന വിഗ്രഹമായ കല്ലുകൊണ്ടാണ് ഭഗവതിയെ സങ്കല്പിക്കുന്നത്. കുംഭമാസത്തിലെ മുപ്പെട്ടുവെള്ളിയാഴ്ച ദിവസം നടക്കൽ 62 നാളികേരം പൊട്ടിക്കും. പൂജ ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു മുതൽക്കു പതിയിലുള്ള എല്ലാവരും നടക്കൽ കൂടി നൊയമ്പിരുന്നു പാട്ടു പാടിയും കളിച്ചും ഭോജ്യപാകവും കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ഉത്സവദിവസം കാലത്ത് എല്ലാവരും കുളിച്ചു ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടി നടക്കൽ ചെന്നിരുന്നു ആടു, മഞ്ഞച്ചോറ്, നാളികേരം, പഴം ഇതുകൾ നിവേദ്യമായി വെച്ചു പൂജിക്കുകയും ചെയ്യും. നാഗസ്വാമി എന്ന ദൈവം സുബ്രഹ്മണ്യനാണ്. ഇത് അവൎക്കു മേൽജാതിക്കാരുടെ അടുക്കൽ നിന്നും കിട്ടിയതാണ്. പാൽ, പഴം, നാളികേരം ഇതുകളെക്കൊണ്ടാണ് ഈ ദൈവത്തെ പൂജിക്കുന്നത്. മുനിയപ്പൻ ഒരു പൈശാചികദൈവമാണ് ഇത് ആടു, കോഴി, ചോറ് ഈവക സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള പൂജകളാൽ മാത്രമേ തൃപ്തിപ്പെടുകയുള്ളു.

ശവസംസ്കാരം

ഒരു മലയൻ ചത്താൽ ആ വിവരം അവന്റെ മകനോ മരുമകനോ മുതലാളിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നറിയിക്കുകയും അയാൾ നാലോ എട്ടോ അണ കൊടുക്കുകയും പതിവാണ്. ഇതുകൊണ്ടു കള്ളു വാങ്ങി അവിടെ കൂടിയ മലയന്മാർ എല്ലാവരും കുടിച്ചു മരിച്ചവന്റെ ബഹുമാനസൂചകമായി ചുററുംകൂടി നിന്ന് നൃത്തം വെക്കുകയും കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ വിലപിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും മററു പതികളിലുള്ളവർ വരുന്നവരെ ശവത്തെ അവിടെത്തന്നെ കിടത്തുകയും ചെയ്യും. അവർ വന്നാൽ എല്ലാവരുംകൂടി പിന്നെയും നൃത്തം വെക്കും. ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞാൽ അവരിൽ ചിലർകൂടി ഒരു മുളമഞ്ചത്തിന്മേൽ ശവം എടുത്തു കൊണ്ടുപോയി ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒരു കുഴികുത്തി ശവം അതിൽ വെച്ചു് കുഴി മണ്ണും കല്ലും ഇട്ടു മൂടുകയും. ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം ഏതാനും വഴി അനുയാത്ര ചെയ്തതിന്നുശേഷം തിരികെ പോരും. മലയന്മാർ 3 ദിവസം പുല ആചരിക്കും. നാലാം ദിവസം കാലത്ത് ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കു ഒരു സദ്യ കഴിക്കുകയും എല്ലാവൎക്കും കള്ളു ധാരാളമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അവർ ശ്രാദ്ധം ഊട്ടുക പതിവില്ല. എന്നാൽ, മററുള്ളവർ സദ്യ കഴിച്ച് ഉണ്ണാ കൊടുക്കുന്നതിന്നു പകരമായി, കൊല്ലത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നല്ല ദിവസം ചത്തവന്റെ പ്രേതത്തിന്നു പൂജകഴിക്ക പതിവാണ്.

ചിററൂരും പാലക്കാട്ടും പതികളിൽ കു

ഷി ചെയ്യുന്നതിലേക്കും മരം മുറിക്കുന്നതിലേക്കും കൊണ്ട് മലയന്മാരെ കൂലിക്കു നിൎത്തിവരാറുണ്ട്. അവർ മുതലാളന്മാരുടെ ഭൂമികളിൽ ചാമ കോര മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ നട്ടുണ്ടാക്കി പാട്ടം വകസ്സ് ഒരു ഭാഗം കൊടുത്ത് ബാക്കി സ്വന്തം ആവശ്യത്തിലേക്ക് എടുത്തുംവരാറുണ്ട്. മുതലാളന്മാരുടെ ബന്ധനത്തിലും ചൊല്പടിയിലുമാണ് കഴിഞ്ഞുവരുന്നത് എങ്കിലും, കളവ് ഭവനഭേദനം തട്ടിപ്പറി ഇതുകൾക്ക അവർ വാസനയുള്ളവരും അതുകൾ പരിശീലിച്ചുവരുന്നവരുമാണ്. 'സൂക്ഷ്മം പറകയാണെങ്കിൽ ഇവർ കാട്ടുജാതിക്കാരിൽ ചേൎന്നവരല്ലത്രെ.

തൊഴിൽ

ശരീരത്തിന്റെ വളൎച്ചക്കാൎയ്യത്തിൽ കൊണ്ട് മലയന്മാർ നായ്ക്കലയന്മാരോളം തന്നെ പൊക്കമുള്ളവരും കാടന്മാരെക്കാൾ പൊക്കംകൂടിയവരുമാണ്. നിറംകൊണ്ട് എല്ലാവരും കറുപ്പുതന്നെ. കാടന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പരന്ന മൂക്കുകൾക്കും തടിച്ച ചുണ്ടുകൾക്കും താല്പൎയ്യക്കാരുമാണ്. നെററിയും തലയുടെ ആകെയുള്ള ആകൃതിയും വളരെ വിശേഷമായ ഒന്നല്ല. അരയിൽ ഒരു ചെപ്പിയുടുത്ത് അതിന്റെ മുൻവശത്തുള്ള തല കാലുകളുടെ ഇടയിൽ കൂടിയെടുത്ത് പിന്നിൽ കുത്തുന്നതാണ് അവരുടെ ഉടുപ്പ്. ഇതിനും പുറമെ മേൽമുണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചിലർ ഒരു കമ്പിളിമടക്കി ചുമലിലും ഇട്ടിരിക്കും. എല്ലാവരും മലിനവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നവരും ആവശ്യത്തിൽ കൂടിൽപോലും കുളിക്കാത്ത വൃത്തിഹീനന്മാരുമാകുന്നു. മലമ്പനിയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ പാൎത്തുവരികയാൽ സദാ പനി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കകൊണ്ട് അവർ കായബലമുള്ളവരല്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ മെലിഞ്ഞവരും കറുത്തവരുമാണ്. അവർ പിച്ചളകൊണ്ടും പനയോലകൊണ്ടുമുള്ള ചുറുകൾ കാതിലും പിച്ചളകൊണ്ടുള്ള ആഭരണങ്ങൾ കഴുത്തിലും ഓടുകൊണ്ടുള്ള മെട്ടികൾ കാലിന്റെ വിരലുകളിലും ധരിക്കുന്നു. തലമുടി എണ്ണ പിരട്ടി ചീകിക്കെട്ടാറില്ല. എണ്ണതേച്ചു കുളിക്കുമ്പോൾ മെഴുക്കിളക്കുവാൻ ചളിയോ ചാണകമൊ ആണ് തേക്കുന്നത്. വസ്ത്രധാരണം ഒരു മാതിരി കാടത്തികളുടേതുപോലെതന്നെയാണ്. എന്നാൽ അവർ കാട്ടിലുള്ള മറ്റു സഹോദരികളെപ്പോലെ മുഖത്തു *പ്രസന്നതയുള്ളവരല്ല. ഭീരുക്കളും ദാരിദ്ര്യവതികളുമാണ്.

ആകൃതി സ്വഭാവും രീതികളും

മംഗളോദയം

ഫാല്ഗുൻ

പുസ്തകം 6 } കുംഭമാസം { ലക്കം 6

മംഗളം.

വെള്ളം, വെണ്ണീർ, വൃഷം, വൻകരിവരകരിതോലം, വിത്താധിപൻ തോ-
ഴരുള്ളോരിനൽക്കൃഷിക്കോപ്പുകളധികമധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കെ
പണ്ടിപ്പിച്ചയ്ക്കു് ഒന്നുള്ളതു പുരരിപോ! കാട്ടുവെട്ടിത്തെളിച്ചോ..
വെള്ളിക്കുന്നിൽ കൃഷിചെയ്യുക, പണിയതിനരുള്ളത സാദ്ധ്യം സമൃദ്ധം.

ഇന്ത്യയും ഈജിപ്തും (മിസ്രരാജ്യം)

ഒരവതാരിക

'മിസ്റ്റർ ഗാന്ധിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമികളുംകൂടി തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ ബൂവർ ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ന്യായരഹിതങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളോടു വെറും മനശ്ശക്തികൊണ്ടുമാത്രം ഈ വിധം മല്ലിട്ടുനിന്നു, പരിഷ്കൃതലോകത്തെ മുഴുവനും അത്ഭുതപരതന്ത്രന്മാരാക്കി, ഇന്ത്യയുടെ വിശിഷ്ടനാമം സർവ്വരാലും ബഹുമാനപുരസ്സരം ഉച്ചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും, അനാവധി കാലത്തെ അസ്വാതന്ത്ര്യംമൂലം മലയാളികളിൽ സഹജമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ആലസ്യം അല്പമൊന്നു നീങ്ങി തങ്ങളും മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണ്, മാതൃദേശീയരാണ്, എന്നൊരു ബോധം അവർക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഈ പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗതി ഇനി എന്തായിരിക്കും?' എന്നാണ് സ്വരാജ്യസ്നേഹമുള്ള മലയാളികളുടെ ഉള്ളിൽ ഇപ്പോൾ പ്രബലമ

മായി നടന്നുവരുന്ന ഒരു പ്രധാന ചോദ്യം. തലയിൽ ചവുട്ടുന്ന കാലുകളെ തലോടി കൊടുക്കുന്നതാണു് ധൈര്യം എന്നുള്ള പാഠവിശേഷത്തെ നിരവധി ശതാബ്ദങ്ങളായി ഉരുവിട്ടുപഠിച്ചുവരുന്ന കേരളീയർക്കു് ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇങ്ങിനെയൊരു വിചാരം ഉണ്ടായിത്തീർന്നാൽ അതു നല്ലതുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ ഇനിയത്തെ ലോകചരിത്രകാരൻ ഇപ്പോൾ തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ നടന്നുവരുന്ന സംഭവത്തിനു് എത്രതന്നെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതായാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, മാതൃഭൂമിയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭാരതീയസന്താനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഏതൊരു കാലത്തും 'ഗാന്ധി'യെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ വിജയസാധകമായി മനസ്സിൽ നിലനിന്നുപോരുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംവാദമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽനിന്നു ചരിത്രവിഷയത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടി പുറത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്ന ബുദ്ധിമാന്മാരായ യുവാക്കന്മാർക്കു് അവർ ഉരുവിട്ടുതള്ളിയ പുസ്തകകോടികൾക്കിടയിൽ ഒരൊറ്റ ഗാന്ധിയെ ഇതുവരെ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ ഇത്രയും ആത്മാഭിമാനമില്ലാത്ത 'പ്രമാണി'കൾ മലയാളരാജ്യത്തിൽ നിറയപ്പെട്ടുപോയതു് എന്നുള്ള സങ്കടം തോന്നുന്നു. വിശ്വവന്ദ്യന്മാരായ ഒരു വസിഷ്ഠനേയും ഒരു വാത്മീകിയേയും ഒരു ശ്രീരാമനേയും മററു അത്തരത്തിലുള്ള പലരേയും പെററു വളർത്തുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന പ്രാചീന ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഒരു ഗാന്ധിയെക്കൂടി ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കാതെ പോയെന്നുള്ളതു് ഉണ്ടാകാവുന്നതാണോ? 'അങ്ങിനെയാവില്ല' എന്നു് ആരോ ഉള്ളിൽനിന്നു പറയുന്നതിനെ കേൾക്കുന്നതിനുകൂടി നമ്മുടെ പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാർ ഇതേവരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഉത്സാഹശീലന്മാരായ ഇപ്പോഴത്തെ ചില മാന്യന്മാരുടെ പരിശ്രമഫലമായി, ഭാഗ്യവശാൽ, ഇയ്യിടെവെച്ചു നമ്മുടെ അനുമാനം തീരെ തെററിപ്പോയിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണു് ഈ ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ എനിക്കു കാണിപ്പാനുള്ളതു്. കണ്ടവർ എഴുതിയ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളെ ഉരുവിട്ടു ജീവനില്ലാതായിത്തീരുന്ന നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ആത്മാഭിമാനപ്രദമായ പ്രാചീന ഇന്ത്യയുടെ വാസ്തവചരിത്രം മാതൃഭാഷയിൽതന്നെ വായിച്ചുപഠിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സഹായം പുതിയ 'സാഹിത്യസമാജ'ത്തിൽനിന്നുണ്ടാവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇവിടെ ഞാൻ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇനി പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ചിലർക്കുണ്ടെന്നു കാണുന്ന ഒരു തെററിദ്ധാരണയെക്കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദേശീയരാൽ എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾപോലെ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു സർവ്വജ്ഞന്മാരായതിനുശേഷം, മാതൃഭൂമിയുടെ പ്രാചീനകാലത്തെ ഉൽകൃഷ്ടപദവിയെപ്പററി മററു ചിലർ പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതൊക്കെ വെറും മിത്ഥ്യാപ്രലാപമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതുതന്നെ നമുക്കു് അപമാനഹേതുകവും തന്മൂലം ശക്തിനാശകവുമാണെന്നു ശേഷിയുള്ളവരോടു ചില മഹാന്മാർ ഉപദേശിക്കുന്നു. മററു ചിലർ, അങ്ങിനെയല്ല, പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം എത്രയെങ്കിലും വലിയനിലയിൽ നിന്നിരുന്നു എന്നു

സമ്മതിച്ചാലും ഇടക്കാലങ്ങളിൽവെച്ച് അതിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ അധഃപതനം ഇന്നും ചുവട്ടിൽ എത്തിയിരിപ്പായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ആവക 'പഴമയും പറഞ്ഞു പടിക്കൽ ഇരുന്നതു'കൊണ്ടു കാര്യമെന്താണെന്നു നമ്മോടു വളരെ കാര്യമായി ചോദിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും മനോഗതികൾ തമ്മിൽ ഗണ്യമായ ഒരടുപ്പം കാണാനുണ്ടെന്നുള്ളതു മറ്റുള്ളവർക്ക് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. അവരുടെ അഭിപ്രായം രണ്ടും മാതിരിയായ ദിക്കിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടവയുമാണ്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരേയും അനുകരിക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നവർ സ്വാമി വിവേകാനന്ദർ കൊടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായ താഴെ കാണുന്ന ഭാഗം ഒന്നു മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അപേക്ഷയുണ്ട്. 'കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേക്കു നോക്കുന്നതു വെറുതെയാണെന്നും അതു നമ്മെ അധഃപതിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യൂ എന്നും ഞാൻ പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു വാസ്തവമല്ല. ഭൂതത്തിൽനിന്നാണ് ഭാവിയുടെ ജനനം. അതിനാൽ, നിങ്ങൾക്ക് എത്രകണ്ടു സാധിക്കുമോ അത്രകണ്ട്, പിന്നിലേക്കു നോക്കുവിൻ! എന്നിട്ടു മുന്നോട്ടു കണ്ണു തുറക്കുവിൻ!, മുമ്പോട്ടു നേരെ നടക്കുവിൻ; അങ്ങിനെ ഈ ഇന്ത്യയെ മുമ്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം അത്രയും പ്രകാശമാനവും, ഉൽകൃഷ്ടവും, ഉന്നതവും ആക്കിത്തീർക്കുവിൻ! നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ മഹാന്മാരായിരുന്നു. അതു ആദ്യമേ നാം ഓർത്തുവെക്കേണം. നമ്മൾ എവിടെനിന്നുണ്ടായി, നമ്മുടെ സിരാചക്രത്തിൽകൂടി ഗതാഗതം ചെയ്യുന്ന രക്തം എങ്ങിനെയുള്ളതാണ്, അതു നമ്മൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണം. ആ രക്തവിശേഷത്തിലും, അതിന്റെ പൂർവ്വകാലങ്ങളിലും, നമുക്ക വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കേണം. ആ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു, പ്രാചീനകാലത്തെ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആ ഉദ്ധാരണയിൽനിന്നും, മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതിലും എത്രയോ മഹത്തരമായ ഒരിന്ത്യാരാജ്യത്തെ നമുക്കുണ്ടാക്കണം. നാശവും അധഃപതനവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കാലമുണ്ട്. ഞാനതു കാര്യമാക്കുന്നില്ല. ആ വക കാലങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആവശ്യമുണ്ട്. ഒരു വമ്പിച്ചവൃക്ഷം പാകമുള്ള പഴുത്ത കായയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അതു നിലത്തു കൊഴിയുന്നു, അതു നശിച്ചു മണ്ണടിച്ചുപോകുന്നു; ആ മണ്ണിൽനിന്നു പിന്നത്തെ മരം പുറപ്പെടുന്നു, പക്ഷെ, അതു മുമ്പിലത്തേതിലും ശക്തിയുള്ള മരമായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഈ കഴിഞ്ഞ ഇന്ത്യയുടെ നാശകാലത്തിൽനിന്നാണ് വരുവാൻപോകുന്ന ഇന്ത്യയുടെ ജനനം'. സ്വാമികളുടെ ഈ ഉപദേശത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ പഴയ മഹിമയെപ്പറ്റി നമുക്ക പര്യാലോചിക്കുക.

കപ്പൽ കയറിക്കൂടാ, അടക്കങ്ങളിട്ട പുറത്തു കടന്നുകൂടാ, അവരെത്തൊട്ടുകൂടാ, ഇവരെത്തൊട്ടുകൂടാ എന്നുവെച്ചു ഭാഗിക്കുന്നതിനാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ആളുകൾ ശ്രമിക്കുന്നതെങ്കിലും നമ്മുടെ പുരാതനന്മാരായ ഋഗ്വേദത്തിന്റെ കാലത്ത് അന്നുള്ളവർ, 'മല്ലരായ കർഷകന്മാരെ! വരുവിൻ! യുദ്ധത്തോടടുത്തിരിപ്പിൻ! സ്വദാസന്റെ കുതിരയെ അഴിച്ചുവിട്ട് അശ്വമേധത്തിനുവേണ്ടി സമ്പത്തുകളെ സമ്പാദിക്കുവിൻ! കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും വടക്കുമുള്ള ശത്രുക്കളെ അവിടന്നു വധിക്കട്ടെ' എന്നിങ്ങിനെ ഘോഷിച്ചുകൊണ്ടു നിർഭയന്മാരും ഉത്സാഹശീലന്മാരുമായി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യക്കൊടി നാ

ക്ഷിയറപ്പിക്കുന്നതിന്നായിരുന്നു നോക്കിയിരുന്നത്. അതിൽ, ആ ഋഗ്വേദത്തിൽ, തന്നെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു വസിഷ്ഠനും വരുണനുംകൂടി കപ്പൽ യാത്ര ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം മണ്ഡലത്തിൽ 116-ാം സൂക്തത്തിൽ "തുഗ്രൻ" എന്നുപേരായ, രാജാവ്, അദ്ദേഹത്തെ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുവന്ന ചില ശത്രുജനങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു ദ്വീപിനെ പിടിച്ചടക്കുവാൻ "ഭുജ്യു" എന്നു പേരായ തന്റെ മകന്റെ കീഴിൽ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ കപ്പൽമാർഗ്ഗമായി പറഞ്ഞയച്ചു എന്നും അതു സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു മുങ്ങിപ്പോയി എന്നും എന്നാൽ ആ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നവരെയെല്ലാം അശ്വികൾ അവരുടെ കപ്പലിൽക്കയറ്റി രക്ഷപ്പെടുത്തി എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. സ്മൃതികർത്താക്കളിൽ പ്രധാനിയായ മനു, "സമുദ്രയായീ വണിചരെതിലികാകൂടകാരകഃ" എന്നിങ്ങിനെ സമുദ്രയായിയെ കരെ നീചസ്ഥിതിയിലുള്ളവരോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തിരുന്നുവെങ്കിലും സമുദ്രയാനത്തിന്നുള്ള കൂലി ഇന്നിന്നവിധമായിരിക്കണമെന്നു നിയമപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കപ്പൽവഴി കച്ചവടം ചെയ്തുവരുന്ന വണിക്കുകൾക്കു ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതിന്നുള്ള നിയമം ഇന്നതെന്നു യാജ്ഞവല്ക്യസംഹിത പറയുന്നു. രാമായണം,* മഹാഭാരതം, വരാഹപുരാണം, പത്മപുരാണം, കഥാസരിത്സാഗരം, ദശകുമാരചരിതം, എന്നല്ല പല ബൗദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, സമുദ്രയാനം ചെയ്തു ചെല്ലേണ്ടവയായി ഇന്ത്യ വിട്ടു എത്രയോ ദൂരത്തു കിടക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടത്തെ കാലങ്ങളിൽ ഹിന്ദുക്കൾ പ്രവേശിച്ചിരുന്നതായി അവിടവിടെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ടാസിറ്റസ് (Tacitus), ആറിയൻ (Arrian) പ്ലിനി (Pliny) ഫാഹിയൻ (Fahian) മുതലായ പല വിദേശീയരും പ്രാചീന ഹിന്ദുക്കൾ അവരുടെ സ്വന്തം കപ്പലുകളിൽ സമുദ്രയാത്ര ചെയ്തിരുന്നതായി നമുക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നു. ജാവ, സയാം, ഇന്ത്യൻ ആർക്കിപ്പെലഗോ, കാംബോഡിയ, ബോർണ്യോ, ഫിനീഷ്യ, ചൈന, ജപ്പാൻ, ഗ്രീസ്സ്, റോം, അർമ്മീനിയ, ടർക്കിസ്ഥാൻ എന്നിങ്ങിനെ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചതായിരുന്നു പ്രാചീനകാലത്തെ ഭാരതസാമ്രാജ്യമെന്ന് ഇപ്പോൾ പല പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.* ഹിന്ദുക്കളുടെയും മതവിശ്വാസങ്ങളുടെയും സാമുദായികാചാരങ്ങളുടെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ പല ദൂരരാജ്യങ്ങളിലും മറഞ്ഞുകിടപ്പുള്ളതായും കേൾക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ, നാലുപുറവും കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കുന്നവർക്കു, നമ്മളെപ്പോലെ കഴിമടിയന്മാരല്ലായിരുന്നു, നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരെന്നും ഉൽക്കർഷേച്ഛുക്കളായ അവർ സമുദ്രലംഘനം പാപകരമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും കാണിക്കുന്ന പല വിശ്വസനീയങ്ങളായ തെളിവുകളും കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഇത്രയും പറയേണ്ടിവന്നത്, ഇങ്ങിപ്പോലെ അത്യധികം ദൂര

* വാനരസേനയെ സീതാന്വേഷണത്തിന്നയക്കുമ്പോൾ സുഗ്രീവൻ, 'ദ്വീപുകളെയും പർവ്വതങ്ങളെയും' മറ്റും പരിശോധിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്

'രത്നവന്തം യവദ്വീപം സപ്തരാജ്യോപശോഭിതം
സുവർണ്ണരൂപ്യകദ്വീപം സുവർണ്ണാകരമണ്ഡിതം'

എന്നിങ്ങിനെ മറ്റോരോ രാജ്യങ്ങളെ വെച്ചു സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. 'യവ'വും 'സുവർണ്ണരൂപ്യക'വും ജാവയും സുമാത്രയും തന്നെയല്ലേ? ഇങ്ങിനെ മേൽപറഞ്ഞ ഓരോ പുസ്തകങ്ങളിൽ പല രാജ്യങ്ങളെയും പറ്റി പറയുന്നതു കാണാവുന്നതാകുന്നു.

* മെക്സിക്കോവിൽ ഉള്ളവർ മുമ്പു രാമന്റെ മഹത്വം തുടങ്ങിയ കഥയും ഉള്ള ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട ആരാധിച്ചിരുന്നുവത്രെ. ബാരൺഹംബോൾട്ടിന്റെ (Baron Hambold) അഭിപ്രായത്തിൽ അതു ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള മെക്സിക്കോക്കാർ കണ്ടുപഠിച്ചതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പല പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുവാനുണ്ട്.

ണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിൽ വൈദിക കാലത്തെ ഹിന്തുക്കൾ കടന്നുചെന്നിരുന്നതായി പാശ്ചാത്യന്മാർ ഊഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യം അവർ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ഇതെല്ലാം വെറും നുണയാണെന്നും ചിലർ വേഗത്തിൽ വിധി കല്പിക്കുന്നതിനു വഴിയുണ്ടെന്നു സംശയിച്ചുമാത്രമാകുന്നു. ഈ വക മിത്ഥ്യാബോധങ്ങളാണ് നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ തുറന്നുനോക്കുവാൻ അയയ്ക്കാത്തത്. അതൊന്നു മാറുവാൻ ശ്രമിക്കുക; അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ദോഷമൊന്നും വരാനില്ല നിശ്ചയം.

ഇത്രയും ഒരുപീഠികപോലെ പറഞ്ഞുവെച്ച് ഇനി വരുന്ന ലക്കംമുതൽ ഇന്ത്യയും ഈജിപ്തും തമ്മിലുള്ള അടുപ്പത്തെപ്പററി കഴിയുന്നതും വ്യക്തമായി വിവരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കാം.

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

ഹരിണാക്ഷി.

(തുടൎച്ച)

V

ഹരിണാക്ഷി യൌവനയുക്തയായ, ഒരു സുന്ദരിയായിരുന്നതിനാൽ അവൾ തന്നെ ഒരു കുടിലിൽ രാത്രി കഴിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടേക്കാമെന്നു മാത്രമല്ല, ദുഷ്കീൎത്തിക്കുംകൂടി ഇടവരികയും ചെയ്യും. അവരുടെ കുടിലിന്നടുത്തു "അമല" എന്ന ഒരു പാൽക്കാരത്തി താമസിച്ചിരുന്നു. മൂന്നു കുട്ടികളോടുകൂടിയ ഒരു വിധവയായിരുന്നു ഈ സ്ത്രീ. വിശിഷ്യ അവൾ വളരെ സൽസ്വഭാവിയും ആയിരുന്നു. അതുകാരണം തന്നെ ഹരിണാക്ഷി അവളുടെ ഇഷ്ടം സമ്പാദിച്ചു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ അവളുമൊന്നിച്ച് ആ വീട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിവന്നു.

ഒരു ദിവസം 'അമല' പുറത്തു പോയി മടങ്ങി എത്തിയപ്പോൾ ഹരിണാക്ഷിയോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നീ ഒരു വിശേഷവൎത്തമാനം കേട്ടുവോ? പുരന്ദരൻ എന്നൊരാൾ രാജ്യംവിട്ടു പോയിരുന്നു. എട്ടു കൊല്ലത്തിനുശേഷം അവൻ ഇപ്പോൾ മടങ്ങി എത്തിയിരിക്കുന്നുവത്രെ". ഈ വൎത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഹരിണാക്ഷിക്കുണ്ടായ വികാരങ്ങൾ അനിൎവ്വചനീയങ്ങളായിരുന്നു. തന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞതു 'അമല' കാണേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ മുഖംതിരിച്ചു. തന്റെ അവസാനത്തെ ആശകൂടി നശിച്ചു എന്നു ഹരിണാക്ഷിക്കു തോന്നി. പുരന്ദരൻ തന്നെ മറന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് അവൾ ഉറപ്പിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ മടങ്ങിവരുമോ? അഥവാ മറന്നാൽതന്നെ എന്താണ്? ഹരിണാക്ഷി മററൊരുത്തന്റെ ഭാൎയ്യയല്ലേ? എങ്കിലും തന്റെ മനസ്സിൽ എന്നും കെടാതെ തെളിഞ്ഞു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ വിളക്കുകൂടി ദുൎവ്വാലക്കൊടുങ്കാററടിയേററ് കെട്ടുപോയല്ലൊ എന്ന് അവൾ വ്യസനിച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞ് അവൾ ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു "അദ്ദേഹം ഒരു സമയം എന്നെ മറന്നിരിക്കയില്ല. എ

ത്ര കാലമായി വീട്ടിൽനിന്നുപോയിട്ട്? വിശേഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനും ഇവിടെ മരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മടങ്ങിവരേണ്ടത് എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു." പിന്നെയും വിചാരിച്ചു "ഞാൻ വളരെ നീചയാണ്. ഒരു കുലടയാണ്. വിവാഹം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞ ഞാൻ എന്തിനു പുരന്ദരനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നു. അതുതന്നെ നീചത്വവും നിന്ദ്യവും അല്ലേ"

അമല:—എന്താ! നീ പുരന്ദരനെ അറിയില്ലേ. ആ സുചിസ്മിതന്റെ മകൻ പുരന്ദരൻ. അയ്യോ, നീ അറിയില്ലായിരിക്കും.

ഹരിണാക്ഷി:—ഉവ്വ് ഞാൻ കുറേശ്ശ കേൾക്കുന്നുണ്ട്.

അമല:—അതേ. അവൻ മടങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നു. വലിയ പണക്കാരനായിട്ടാണത്രെ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. വളരെ കപ്പലുകൾ നിറച്ചു ദ്രവ്യം ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു. ഇത്ര സമ്പത്തു ഈ രാജ്യത്ത് ആരും കണ്ടിട്ടുംകൂടി ഇല്ലെന്നാണ് ജനങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നത്.

എന്തോ അസൂയയോടു ഏതാണ്ടു ഒപ്പമുള്ള ഒരു വികാരം ഹരിണാക്ഷിയെ ബാധിച്ചു. അവൾ ഇപ്പോൾ എത്ര ദരിദ്രയാണ്. പഴയ നിശ്ചയപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പുരന്ദരന്റെ ഈ അളവറ്റ സ്വത്തിനെല്ലാം അധികാരി അവളായിരുന്നേനെ. ദാരിദ്ര്യം ദുസ്സഹംതന്നെ. പ്രത്യേകിച്ചു ധനികനു വരുന്ന ദാരിദ്ര്യം ഏറ്റവും ദുസ്സഹംതന്നെ. തന്റെ തല്ക്കാലാവസ്ഥയും പുരന്ദരനെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നാൽ അനുഭവിക്കുമായിരുന്ന സുഖസമൃദ്ധിയും കൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ഹരിണാക്ഷിയുടെ മനസ്സു തകർന്നുപോയി. ഈ സ്ത്രീകൾ സാധാരണയാണല്ലോ. കുറെ നേരം അവൾ ചിന്താമഗ്നയായിരുന്നു ഇരുന്നു. പിന്നെ സംഭാഷണവിഷയം മറ്റൊന്നാക്കിത്തിരിച്ചു. അന്നുരാത്രി കിടക്കുവാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പു ഹരിണാക്ഷി പെട്ടെന്ന് അമലയോടു ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. 'അല്ലാ അമലേ! പുരന്ദരന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുവോ. ഭാര്യയുംകൂടി വന്നിട്ടുണ്ടോ?'. അമലയുടെ ഉത്തരം അവളെ കുറെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. 'ഇല്ല. അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ല' എന്നാണ് അവൾ പറഞ്ഞത്. ഹരിണാക്ഷിക്കു വല്ലാത്ത ഒരു സന്തോഷമുണ്ടായി. അവൾക്കു കുറെക്കൂടി ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്ക് അന്നുരാത്രി ഉറക്കം വന്നില്ല. സന്തോഷകരങ്ങളും ഭയങ്കരങ്ങളും ആയ പലവിധ സ്വപ്നങ്ങളാൽ അവൾക്കു സുഖനിദ്ര സാധിച്ചില്ല. പ്രഭാതത്തിനു കാല്മുമ്പ് അവൾ ക്ഷീണിച്ചുതളർന്ന് അല്പം ഉറങ്ങി. സാധു! ഭൂതത്തിൽനിന്ന് എത്ര വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ് വർത്തമാനം. വർത്തമാനവും ഭാവിയും തമ്മിൽ അതുപോലെ തന്നെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൂന്നു കാലത്തെയും യോജിപ്പിക്കുന്ന ആ ശക്തി എന്താണ്. അല്ലയോ! ദിവ്യവും അദൃശ്യവും അചിന്തനീയവും ആയ ആ ശക്തി എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അതിനെ ലോകം എന്തെല്ലാം വിധത്തിലെല്ലാം വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും നാമകരണം ചെയ്താലും ഹാ! അതിന്റെ ശക്തി എല്ലാവരിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാം അതിനധീനം തന്നെ.

VI

കുറെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരു നാൾ സന്ധ്യക്ക് 'അമല' പുറത്തുനിന്നു വന്നപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തു നിരുപദ്രവ

കർമ്മാരന്മാരിലും അപകടകരമായ ഒരു പുഞ്ചിരിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഹരിണാക്ഷിയോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'അല്ലേ ഹരിണീ! നിന്റെ സ്വഭാവം കഠോരമെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങി. നിന്റെ സദാചാരത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ എന്റെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നാണ് നീ വിചാരിക്കുന്നത്'.

ഹരിണാക്ഷി—എന്താ ഞാൻ ഇയ്യിടെ കന്ന വിശേഷമായി ചെയ്തത്?

അമല—നീ എന്തേ എന്നോടു ഇതുവരെ അതൊന്നും പറയാഞ്ഞത്?

ഹരി—എന്തു പറയാഞ്ഞതു. എന്താ ഉണ്ടായതു പറയുവാൻ.

അമല—പുരന്ദരനും നീയുംതമ്മിൽ വലിയ കൂട്ടുകെട്ടാണെന്ന്.—എന്താ കള്ളി ഞാനും അറിയില്ലെന്നോ!

ഹരിണാക്ഷിയുടെ മുഖം നാണംകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു എങ്കിലും കപടമായ കോപത്താൽ ആകപ്പാടെ ഒന്നു വിറച്ചു.

ഹരി—അവർ എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു ഞങ്ങളുടെ അയൽവക്കക്കാരായിരുന്നു. അല്ലാതെ ഒന്നും ഇല്ല.

അമല—വെറും അയൽവക്കം അല്ല ആട്ടെ! ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു! ഞാൻ എന്താണ് കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതാ! നോക്കു!.

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് 'അമല' ഒരു ചെറിയ പെട്ടിയിൽനിന്നു നവരത്നഖചിതമായ ഒരു വലിയ മാല എടുത്തു ഹരിണാക്ഷിയെ കാണിച്ചു. അവൾ വിസ്മയിച്ചു. അതിന്റെ കാന്തികരങ്ങളാൽ അവളുടെ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞളിച്ചുപോയി. ധനദാസന്റെ പുത്രി നല്ല കല്ലുനോട്ടക്കാരിയുംകൂടി ആയിരുന്നു. അവൾ പരിഭ്രമിച്ച് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു. 'ഇത് ഒരു മഹാരാജാവിന്റെ സമ്മാനമായിരിക്കണം. നിനക്ക് ഇത് എവിടെ നിന്നുകിട്ടി.' അമല 'പുരന്ദരൻ നിനക്കായിട്ടു തന്നയച്ചതാണ്. നീ എന്റെ കൂടെ താമസിക്കുന്നു എന്ന് അവൻ എങ്ങിനെയോ അറിഞ്ഞു.

ഹരിണാക്ഷി കുറച്ചുനേരം ആലോചനയിൽ മുഴുകിനിന്നു. ആ മാല വാങ്ങിച്ചാൽ അവളുടെ സകല ആവശ്യങ്ങളും തീരുമെന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒരു ലക്ഷപ്രഭുവിന്റെ ഏകസന്താനമായി ജീവിച്ചിരുന്ന ഹരിണാക്ഷി ഇപ്പോൾ അത്യഗാധമായ ദാരിദ്ര്യക്കുണ്ടിൽ വീണു തലതല്ലുന്നു! അവളുടെ ആശ വർദ്ധിച്ചു. എങ്കിലും, ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ട് 'അമലേ! ഇതു മടക്കിക്കൊടുത്തേക്കു! എനിക്കു വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞേക്കു!' എന്ന് അമലയോടു പറഞ്ഞു. 'നിനക്കെന്തായിപ്പോയി, തലതിരിഞ്ഞോ! പുത്തിപോയോ! അതോ ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ വിശ്വാസമില്ലേ!' എന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടും ദേഷ്യത്തോടുംകൂടി അമല ചോദിച്ചു. ഹരിണാക്ഷി സാവധാനത്തിൽ 'ഇല്ല അമലേ! നീ പറഞ്ഞത് എനിക്കു വിശ്വാസമാണ്. എന്റെ ബുദ്ധിക്കു ന്യൂനതയും ഇതുവരെ ഒന്നും വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും എനിക്കു ഈ സമ്മാനം ആവശ്യമില്ല' എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

അമല അവളോടു വളരെ നേരം തർക്കിച്ചു. പറഞ്ഞ എല്ലാം വൃഥാവിലായതേയുള്ളൂ. ഹരിണാക്ഷി മാല തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ അമല ആ മാല ആ രാജ്യത്തെ രാജാവായ 'മാധവദേവ'ന്നു വിറ്റു കിട്ടിയ പണവുംകൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു കടന്നു. ഈ വർത്തമാനം അവൾ ആരേയും അറിയിച്ചതുമില്ല.

കുറെ ദിവസങ്ങൾ പിന്നേയും കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ പുരന്ദ

ഭ സുയ്യൻ രാജ്യത്തിന്റെ ഗുണത്തിന്നുവേണ്ടി നദികളുടെ സംഗമസ്ഥലം അവിടെനിന്നു മാററി വേറെ ഒരു സ്ഥലത്താക്കിത്തീൎത്തു. വളരെ നീളമുള്ള ഒരു അണ തീൎത്തു മഹാപത്മമെന്ന തടാകത്തിലെ വെള്ളം കെട്ടിനിൎത്തി കൃഷി ചെയ്യത്തക്കതായ അനേകം ഭൂമികൾക്ക് ഉപയോഗമുള്ളതാക്കിത്തീൎത്തു. ഇപ്രകാരം ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരെ ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനിടയായിത്തീൎന്നു. മുമ്പു ജലപ്രവാഹംകൊണ്ടു മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതാണ് പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം. സുയ്യന്റെ മേൽ വിവരിച്ച പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു കൃഷി ചെയ്യത്തക്കവയും ധാന്യസമൃദ്ധിയുള്ളവയും ആയിത്തീൎന്നു. വളരെ പടങ്ങളുള്ള ഉഗ്രസൎപ്പതുല്യങ്ങളായ അനേക ശാഖാനദികളെ തന്റെ ശാസനയ്ക്ക് അധീനമാക്കി സുയ്യൻ അനേകം പുഴത്തോടുകൾ തീൎപ്പിച്ച് അവയിൽകൂടി എല്ലാനഗരങ്ങളിലേയ്ക്കും ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കും പുഴവെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു. അതുനിമിത്തം ഗ്രാമജനങ്ങൾക്ക് വെള്ളം കിട്ടാൻ മഴയുടെ ആശ്രയം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ജലദുൎഭിക്ഷം ഉണ്ടാവുകയോ അല്ലെങ്കിൽ വയലുകൾക്കു വെള്ളം ആവശ്യമായി വരികയോ ചെയ്താൽ അപ്പോഴെല്ലാം പുഴത്തോടുകളിൽകൂടി വെള്ളം വിട്ടു ജനങ്ങൾക്കു ജലസമൃദ്ധിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഇപ്രകാരം തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും സ്വദേശസേവയ്ക്കായിക്കൊണ്ടു ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച സുയ്യൻ കാശ്മീരവാസികളായ ജനങ്ങളുടെ ഏററവും പ്രീതിഭാജനമായി ഭവിച്ചു. സുയ്യന്റെ സേവാബലംകൊണ്ടും ത്യാഗശക്തികൊണ്ടും കാശ്മീരരാജ്യം ധനധാന്യസമൃദ്ധിയുള്ളതായിത്തീൎന്നു. ദുൎഭിക്ഷം യാത്രപറഞ്ഞ് ആ രാജ്യം വിട്ടു ദൂരെപ്പോയി. സുഭിക്ഷം ആ രാജ്യത്തിൽ വന്നു സ്ഥിരമായി കുടികൊണ്ടു. പുതിയതായ അനേകം ഗ്രാമങ്ങൾ ധാന്യസമൃദ്ധിയുള്ള വയലുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ശോഭിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരു പറ നെല്ല് ഒന്നര ഉറുപ്പിക വിലയ്ക്കു കിട്ടാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു കാശ്മീരത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് അതിയായ ആനന്ദം ഉണ്ടായി.

വിതസ്താനദി മഹാപത്മതടാകത്തിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു ഒഴുകുന്ന സ്ഥലത്തിന്നടുത്തായി മനോഹരമായ ഒരു നഗരം പണിചെയ്യിച്ചു തന്റെ പോററമ്മയായ പാച്ചിയുടെ പേര് എന്നെന്നേയ്ക്കും നിലനിൎത്തുവാൻവേണ്ടി സുയ്യൻ ആ പട്ടണത്തിന്നു "സുയ്യാനഗരം" എന്ന പേരുകൊടുത്തു. അതിനുംപുറമെ പോററമ്മയുടെ നേരെ തനിക്കുള്ള ബഹുമാനസൂചകമായി "സുയ്യകുണ്ഡലം" എന്നപേരായി ഒരു ഗ്രാമം നിൎമ്മിച്ച് അതിനെ ബ്രാഹ്മണൎക്കു ദാനംചെയ്യുകയും "സുയ്യാസേതു" എന്നപേരായി വിശേഷമായ ഒരു അണ കെട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാശ്മീരവാസിജനങ്ങളെല്ലാം സുയ്യന്റെ നാമധേയത്തെ ഈശ്വരന്റെ നാമമെന്നപോലെ ഭക്തിവിനയപൂൎവ്വം ഉച്ചരിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ സുയ്യനെ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യദാതാവായ ദേവനെപ്പോലെ കരുതിപ്പോന്നു. രാജാവിന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു സുയ്യന്റെ ദാരിദ്ര്യം ദൂരെപ്പോയി എങ്കിലും തന്റെ സ്വത്തു മുഴുവനും സ്വദേശഗുണത്തിന്നുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചതല്ലാതെ അവൻ ഒരിയ്ക്കലും തന്റെ സുഖവിലാസങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കിയില്ല.

ധനം, മാനം, യോഗ്യത, മുതലായ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു സുയ്യൻ കാശ്മീരത്തിൽ ഒരു പ്രധാനപുരുഷനായി വന്നു എങ്കിലും

ന്റെ ഒരു വേലക്കാരി ഹരിണാക്ഷിയുടെ അടുക്കൽ വന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഈ കുടിലിൽ ഇത്രയം ദീനാവസ്ഥയിൽ താമസിക്കുന്നതു കണ്ട് എന്റെ എജമാനൻ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യത്തിലെ ചങ്ങാതിയല്ലെ. നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെ വീട് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തം വീടുപോലെ ആയിരുന്നു. നിങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിക്കുവാൻ തല്ക്കാലം എന്തായാലും നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ അച്ഛന്റെ വീടു കടക്കാരിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തു. മനസ്സുള്ളപക്ഷം, നിങ്ങൾക്ക് തന്നേക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നു. അതു സ്വീകരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' ഹരിണാക്ഷിക്കു ദാരിദ്ര്യം സാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ മനസ്സ് അതുകൊണ്ട് അശേഷം ഇടിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പക്ഷെ തന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു കളിച്ചുവളൎന്ന ആ ഭവനംകൂടി ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതായെല്ലോ എന്നായിരുന്നു അവളുടെ വലിയ ദുഃഖം. അതു അവൾക്ക് എപ്പോഴും ദുസ്സഹമായിരുന്നു. തന്റെ കുട്ടിക്കാലം താൻ സുഖമായികഴിച്ചതും തന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ അവരുടെ അവസാനകാലങ്ങൾ നയിച്ചതുമായ ആ ഭവനത്തിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നതിനുകൂടി സാധിക്കാതെവരുമോ എന്നായിരുന്നു അവളുടെ വലിയപേടി. ആ വീടിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചാൽ മതി, ഹരിണാക്ഷി കരഞ്ഞുതുടങ്ങും.

ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇങ്ങിനെ ഒരു അപേക്ഷ കിട്ടിയപ്പോൾ അവൾക്കു സന്തോഷത്താൽ കണ്ണുനീർ താനെ പുറപ്പെട്ടു. അവൾ ആ വേലക്കാരിയോടു വളരെ നന്ദിപറഞ്ഞു. 'ഈ സമ്മാനം സ്വീകരിക്കുന്നതു ഉചിതമല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും എനിക്കു എന്റെ പഴയ വീടിനോടുള്ള സ്നേഹം നശിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദാനം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ എജമാനൻ ചിരഞ്ജീവിയും ഭാഗ്യവാനുമായി ഭവിക്കട്ടെ' എന്ന് അവൾ ആ വേലക്കാരിയോടു താഴ്മയോടെ സംസാരിച്ചു. വേലക്കാരി യാത്ര പറഞ്ഞുപോയി. അമല ഇതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടുനിന്നിരുന്നു. അവൾ അമലയോട് 'എനിക്കുതന്നെ ആ വീട്ടിൽ താമസിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് അമലകൂടി എന്റെ ഒന്നിച്ചുവരണം' എന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. അമല അതിനു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേന്ന് അവരെല്ലാവരും ഹരിണാക്ഷിയുടെ പഴയ വീട്ടിലേക്കു മാറിപ്പാർത്തു. എങ്കിലും, അനാവശ്യമായി പുരന്ദരന്റെ ഭവനത്തിൽ പോകരുതെന്നും അവിടുന്നു ഒന്നും വാങ്ങിക്കരുതെന്നും ഹരിണാക്ഷി അമലയോടു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞേല്പിച്ചു.

പഴയ ഭവനത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ഹരിണാക്ഷിക്കു തീരെ മനസ്സിലാകാതെ ഒരു സംഗതിയുണ്ടായിരുന്നു. അത് അമലയുടെ പണത്തിനുള്ള പ്രയാസമില്ലായ്മതന്നെ. ഒരു ദിവസം അമല ഹരിണാക്ഷിയോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'അല്ലയോ ഹരിണി! നീ ഇനി അശേഷം വ്യസനിക്കേണ്ട. പണമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു നീ വിഷാദിക്കേണ്ട. നീ ഇനി കൂലിവേലക്കും മറ്റും പോകുകയും വേണ്ട. എനിക്കു രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു ജോലിയുണ്ട്. ധാരാളം സമ്പാദ്യവും ഉണ്ട്. ഇവിടത്തെ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ നടത്തിക്കൊള്ളാം. എങ്കിലും നീ എന്നും എന്റെ എജമാനത്തിയായിരിക്കണം ഇവി

ക്കണം'. ഹരിണാക്ഷിക്ക് ഇതിന്റെ സാരം മുഴുവൻ മനസ്സിലായില്ല. പണമാണെങ്കിൽ അമലയുടെ വാക്കിൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ഹരിണാക്ഷിക്കു പലവിധത്തിലുള്ള ദുശ്ശങ്കകൾ തോന്നിത്തുടങ്ങി. എങ്കിലും ഒന്നും തെളിഞ്ഞില്ല. എല്ലാം സംഗതിപോലെ വരട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു സമാധാനിച്ചു ഹരിണാക്ഷിയും സ്വസ്ഥയായിരുന്നു.

VII

ഹരിണാക്ഷിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടു കൊല്ലം അഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചാം കൊല്ലം തികയുന്ന മേടമാസം അഞ്ചാം തിയ്യതി ആയി. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം അവൾ ഇതിനെപ്പറ്റി ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടും ഇനി വരാൻ പോകുന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടും വിചാരമഗ്നയായി ഇരിക്കയായിരുന്നു. നേരം സന്ധ്യയായി. പക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ കൂടുകൾ തേടിത്തുടങ്ങി. അന്ധകാരം പതുക്കെ പരന്നു തുടങ്ങി. നിശ്ശബ്ദത ദിക്കെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. അമല വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി എത്തീട്ടില്ല. വിചാരമഗ്നയായ ഹരിണാക്ഷിയിൽനിന്ന് അവൾ അറിയാതെതന്നെ അവളുടെ വിചാരങ്ങൾ വാക്കുകളായി പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. 'കലജ്ഞവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം നാളെ എനിക്കു വിവാഹമോതിരം ധരിക്കാം. എങ്കിലും ഞാൻ അതു ധരിക്കണോ? എന്താണ് ആവശ്യം? എന്തു ഗുണമാണ് എനിക്കു കിട്ടുവാനിരിക്കുന്നത്? എന്റെ ഭർത്താവിനെ അതുകൊണ്ടു കാണുവാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കും! പക്ഷേ എനിക്ക് എന്തുവേണം അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ട്? എന്തിനാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴും മറ്റൊരാളുടെ സ്വരൂപം കളിയാടുന്നത്! അല്ലയോ! ചപലമായ മനസ്സേ! നിന്റെ ധിക്കാരം ദുസ്സഹം തന്നെ. ആ മായ വേഗത്തിൽ മറച്ചുകളയുക. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മഹാപാതകി ആയിത്തീരും'. ഇത്രയും ആയപ്പോൾ അമല പരിഭ്രമത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി ഓടി അകത്തെത്തി.

അമല—ഇതു നല്ല രസംതന്നെ. എനിക്കിതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഇനി എന്തെല്ലാമാണാവോ സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

ഹരിണാക്ഷി— ഉം; എന്താ സംഗതി.

അമല— കണ്ടില്ലേ അനവധി ദാസന്മാരോടും ദാസിമാരോടുംകൂടി നിന്നെ രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു മഹാരാജാവ് ഒരു പല്ലക്കയച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഹരിണാക്ഷി—അമലേ: വിഡ്ഢി! നിനക്കു ഭ്രാന്താണ്! എന്നെ രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകയോ! നല്ലകഥ! എന്തു കാര്യത്തിനാണ് ഈ പാപിയായ പിച്ചക്കാരത്തിയെ പല്ലക്കിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നത്!

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും രാജാവിന്റെ ദാസികളിൽ ഒരുവൾ ഹരിണാക്ഷിയുടെ സമീപത്തെത്തി. അവൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'മാധവദേവമഹാരാജാവു ദീർഘായുഷ്മാനായി ഭവിക്കട്ടെ. ഹരിണാക്ഷിയെ തൽക്ഷണം രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കേണമെന്ന് ആ തിരുമേനി കല്പനയായിരിക്കുന്നു. പല്ലക്കും ആളുകളും തയ്യാറുണ്ട്. വേഗം പുറപ്പെടുക തന്നെ'. ഹരിണാക്ഷി വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ച് അല്പനേരം സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. രാജകല്പനയ്ക്കെതിരില്ലെന്ന് അവൾക്ക് അറിയാം. അവൾ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു. പ്രത്യക്ഷിച്ച മാധവദേവരാജാവ് സത്യസന്ധനാം

ധൎമ്മിഷ്ഠനും സദാചാരനിഷ്ഠയോടുകൂടിയവനും ദയാലുവും ആണെന്നു് അവരും ധരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അധികം ശങ്ക കൂടാതെ തന്നെ അവർ പുറപ്പെട്ടു. രാജാവു് സച്ചരിത്രനായിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അനാഥകളായ അബലകളെ പ്രത്യേകവാത്സല്യത്തോടുകൂടി പരിപാലിക്കുന്നതിനു സദാ ജാഗരൂകനും ആയിരുന്നു. "അമ്മേ! നീ കൂടി പോരണം. ഞാൻ രാജസന്നിധിയിൽ എത്തി എന്റെ നിൎമ്മലമായ രാജഭക്തിയും സത്യനിഷ്ഠയും പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതിനു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അതോടുകൂടി എന്റെ ഭയവും തീൎന്നു."

അമ്മയൊന്നിച്ചു ഹരിണാക്ഷി പല്ലക്കിൽ കയറി രാജമന്ദിരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വളരെ ആഘോഷത്തോടുകൂടിയാണു് അവരെ രാജഭൃത്യന്മാർ കൊണ്ടുപോയതു്. ഉടൻ അവർ എത്തിയ വിവരം രാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു ദാസികൾ അവരെ രാജസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. എന്തിനാണു് തന്നെ വരുത്തിയതെന്നു അപ്പോഴും അറിയാതെ ഹരിണാക്ഷി പരിഭ്രമിച്ചു. എങ്കിലും യാതൊരു ദുൎഭാഗ്യത്തോടുംകൂടിയല്ലെന്നു് അവൾക്കു് നല്ല ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചു അവൾ അവിടെ കണ്ടതും കേട്ടതും അതുവരെ അനുഭവിച്ചതുമെല്ലാം അവളിൽ അത്ഭുതകരമായ ഒരു സന്തോഷത്തെ അല്ലാതെ ദുഃഖത്തോടുകൂടിയ ഭയത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നില്ല.

VIII

മാധവദേവരാജാവിന്റെ പ്രശാന്തഗാംഭീൎയ്യഭാവം ഹരിണാക്ഷിയെ അത്യധികം ആകൎഷിച്ചു. ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലമായ നെറ്റിത്തടം താൻ ഒരു ബുദ്ധിശാലിയാണെന്നും, ഉയൎന്നു ഇടുങ്ങിയ കണ്ണുകൾ താനൊരു ധീരനായ യോദ്ധാവാണെന്നും തെളിയിച്ചു. അന്തഃപുരവാസിയായ ഒരു ഹിന്ദുയുവതിക്കു് ഇപ്രകാരമുള്ള പുരുഷകേസരികളെ കാണുവാൻപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. തന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽകൂടി ഇത്രയും രൂപലാവണ്യമുള്ള തരുണീമണികൾ ഇല്ലെന്നു് അവളെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽ രാജാവിനും ബോദ്ധ്യംവന്നു. ഗൌരവം അശേഷം വിടാതെ രാജാവു് ഹരിണാക്ഷിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ഇപ്രകാരം ചോദ്യം ചെയ്തു.

രാജാവ്:—നീയാണോ ഹരിണാക്ഷി?

ഹരിണാക്ഷി:—അടിയൻ അവിടത്തെ ദ്രുപ്താശ്രിതയായ ദാസി ഹരിണാക്ഷി ആണു്.

രാജാ:—ഞാൻ നിന്നെ വരുത്തിയതു് എന്തിനാണെന്നു് അറിയാമോ? നീ നിന്റെ വിവാഹം നടന്ന ആ രാത്രി മറന്നുവോ.

ഹരി—തിരുമേനി! അടിയൻ മറന്നതെങ്ങനെ.

രാജാ—അന്നരാത്രി ആനന്ദസാക്ഷി നിനക്കു തന്ന ആ മോതിരം ഇപ്പോഴും കൈവശം ഇല്ലേ?

ഹരി—തിരുമേനി! അതു് അടിയന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടു്. പക്ഷെ അതെല്ലാം എത്രയും ഗോപ്യമായി നടന്ന സംഗതികൾ ആണല്ലോ. തിരുമേനിക്കു് ആ കാൎയ്യം എങ്ങിനെ ബോധിപ്പാൻ ഇടയായെന്നു് അടിയൻ അറിയുന്നില്ല.

രാജാ—ആ മോതിരം എവിടെ ഇവിടെ തരൂ.

ഹരി—അതു് അടിയൻ വീട്ടിൽ വെച്ചിരിക്കയാണു്. അതെടുക്കാല്ലാം തികയുന്നതിന്നു് ഇനിയും മൂന്നാനാഴിക മണിക്കൂർ കൂടി കഴിയണം അതിന്നുമുമ്പു് അടിയ

ന്ന് അതു ധരിക്കുവാൻ അൎഹതയില്ല.

രാജാ—അതട്ടെ കൊള്ളാം. അന്ന് ആനന്ദസ്വാമി നിന്റെ ഭൎത്താവിന്നു കൊടുത്ത മോതിരം കണ്ടാൽ നിനക്ക് തിരിച്ചറിയാമോ?

ഹരി—രണ്ടു മോതിരങ്ങളും എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരുപോലെ ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അടിയന്ന് എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

രാജാ—ഇതാ നോക്ക! ഇതാണോ ആ മോതിരം?

ഹരി—മഹാരാജാവേ! തീൎച്ചയായും ഇത് എന്റെ ഭൎത്താവിന്റെ മോതിരമാണ്. ഇതു തിരുമേനിക്ക് എങ്ങിനെ കിട്ടി എന്ന് അടിയന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഈ മോതിരം കണ്ടതുകൊണ്ട് അടിയൻ ഒരു വിധവയാണെന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അടിയന്റെ ഭൎത്താവിന്റെ മരണാനന്തരം ഈ മോതിരം നാട്ടാചാരപ്രകാരം (ഉടമസ്ഥർ ഇല്ലാത്ത മുതൽ പണ്ടാരവക) തിരുമേനിയുടെ കൈവശം വന്നതാണെന്ന് അടിയൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ജീവനോടുണ്ടെങ്കിൽ അടിയന്റെ ഭൎത്താവ് ഈ മോതിരം കൈവിടുവാൻ വഴിയില്ല തീൎച്ചതന്നെ.

രാജാ—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) അല്ലയോ സ്ത്രീരത്നമേ! എന്റെ വാക്ക് വിശ്വസിച്ചാലും. നീ ഒരു വിധവയല്ല.

ഹരി—എന്നാൽ അടിയന്റെ ഭൎത്താവ് അടിയനെക്കാൾ വലിയ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ പെട്ടു വലയുന്നവനായിരിക്കണം. നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം അതു് വിറ്റിരിക്കണം. കഷ്ടം!

രാജാ—നേരെ മറിച്ചു നിന്റെ ഭൎത്താവു വലിയ ധനവാനാകുന്നു.

ഹരി—എന്നാൽ തിരുമേനിക്ക് ഈ മോതിരം കിട്ടിയത് ഒന്നുകിൽ ശക്തി ഉപയോഗിച്ചിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ചതിപ്രയോഗംകൊണ്ടോ ആയിരിക്കണം.

രാജാ—(അൽഭുതത്തോടുകൂടി) നീ അശേഷം കഥയില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. മാധവദേവരാജാവു കള്ളനും ചതിയനും ആണെന്ന് ഇതുവരെ ആരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഹരി—ക്ഷമിക്കണം. എന്നാൽ ആ മോതിരം എങ്ങിനെ തിരുമേനിക്കു ലഭിച്ചു.

രാജാ—ആനന്ദസ്വാമി നിന്റെ വിവാഹദിവസം രാത്രി എന്റെ കൈവിരലിൽ ചേൎത്ത മോതിരമാണിത്.

ഹരി—(നാണിച്ചു തല താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്) അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! അവിടുത്തെ ദാസിയുടെ അപരാധങ്ങൾ പൊറുത്തരുളേണമേ! അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്തപോലെ അടിയൻ കഥയില്ലാത്ത ഒരു പെണ്ണാകുന്നു. അറിവില്ലായ്മയാൽ ചെയ്ത അപരാധങ്ങൾക്കു തിരുവുള്ളം തെളിഞ്ഞു ക്ഷമകല്പിക്കേണമേ?

താൻ മാധവദേവരാജാവിന്റെ മഹിഷിയാണെന്നു കേട്ടു ഹരിണാക്ഷി അത്യന്തം പരവശയായി. എങ്കിലും അതുകൊണ്ട് അവൾക്ക് അശേഷം അഭിമാനമോ സന്തോഷമോ ഉണ്ടായില്ല. നേരെ മറിച്ച് അതു കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിടിഞ്ഞു കുറെ നേരം അന്ധയായി നിന്നു. അവളുടെ മനസ്സു പലവിധമായ ചിന്തകളാൽ ഇളകപ്പെട്ടു. "ഇത്രകാലവും ഞാൻ പുരുഷനിൽനിന്നു വേറിട്ടു ഇരുന്നിരുന്നു എങ്കിലും ഇതുവരെയും ഞാൻ ആരെയും വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്യോന്യാനുരാഗമില്ലാത്തുള്ള ദമ്പതികളുടെ ശോചനീയാവസ്ഥ എന്തെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കു കഷ്ടമേ! അറിയേണ്ടിവന്നു. വിശേഷിച്ച് എന്റെ മനസ്സിനെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടു വരിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ ഭൎത്താവു പുരന്ദരൻ ആകുന്നു. ഞാൻ എങ്ങിനെ മറ്റൊരുത്തനെ സ്വീകരിക്കും. ഞാൻ ഏതു വിധം മറ്റൊരുത്തന്റെ ഭാൎയ്യയായിരുന്ന് അവന്റെ സൌഭാഗ്യത്തിന്നു കോടാലിയായി കഴിയും?" ഇപ്രകാരം ഹരിണാക്ഷി പലതും ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ രാജാവ് അവളെ നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

രാജാ—ഹരിണാക്ഷി! നീ എന്റെ ഭാൎയ്യയാകുന്നു. നിന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് എനിക്കു നിന്നോടു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിപ്പാനുണ്ട്. നീ ഭയമുപേക്ഷിച്ച് അവയ്ക്കെല്ലാം ഉത്തരം പറയണം. നീ വാടകകൂടി കൊടുക്കാതെ എന്തു സംബന്ധത്തിന്മേലാണ് പുരന്ദരന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നത്? നിന്റെ ഇഷ്ടയായ ശ്യാമള എന്തിനാണ് എപ്പോഴും പുരന്ദരന്റെ വീട്ടിൽ പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ഹരിണാക്ഷി ലജ്ജിച്ചു മുഖം താഴ്ത്തി. ഉണങ്ങിയ പനിനീരലർപോലെ അവളുടെ മുഖം വിളറി. അധോമുഖിയായി ഉത്തരം പറയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാതെ കുറെ നേരം നിശ്ചേഷ്ടയായി നിന്നു. "ഇദ്ദേഹത്തിന്നു അറിവാൻ പാടില്ലാത്തത് ഒന്നും ഇല്ലല്ലോ ദൈവമേ" എന്ന് അവൾ മനസ്സിൽ ആലോചിച്ചു.

രാജാ—ഇതിലും ഗൌരവമേറിയ സംഗതി ഇനിയും ഉണ്ട്. ചോദിക്കാം. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ യൌവനയുക്തയായ നീ എങ്ങിനെ ആണ്, എന്തിനാണ്, പുരന്ദരനിൽനിന്നു വളരെ വിലപിടിച്ച രത്നമാല സമ്മാനമായി സ്വീകരിച്ചത്.

ഇത്തവണ ഹരിണാക്ഷിക്കു ശ്വാസം നേരെ വീണു. അവൾ തല ഉയൎത്തി ധൈൎയ്യം അവലംബിച്ച് ഇപ്രകാരം മറുവടി പറഞ്ഞു.

ഹരി—തിരുമേനി സൎവ്വജ്ഞാനിയല്ലെന്നു അടിയനു ഇപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായി. അടിയൻ മാല സ്വീകരിക്കാതെ തിരിച്ചയക്കുകയാണ് ചെയ്തതു.

രാജാ—അങ്ങിനെ അല്ല. നീ അത് എനിക്കു വില്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതാണ് ആ മാല. അല്ലേ! സൂക്ഷിച്ചു നോക്കൂ!

ഹരി—(പരിഭ്രമത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി) തിരുമേനീ! അടിയനാണോ ഈ മാല തിരുമേനിക്കു വിറ്റതു?

രാജാ—അല്ല. നിന്റെ ദാസിയും, ദൂതിയും ആയ ഭാമലയാണ് വിറ്റത്. ഞാൻ അവൾക്ക് ആളെ അയക്കട്ടെ?

ഹരി—(തന്നെ വളരെ സഹായിച്ച ഭാമലയെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതു പാപമെന്നു കരുതിക്കൊണ്ട്) വേണ്ട. അടിയൻ കുറ്റം സമ്മതിക്കുന്നു. അടിയന്റെ ആവശ്യവും ഉപദേശവുംപ്രകാരമാണ് അവൾ ആ മാല വിറ്റത്. അടിയൻ കുറ്റക്കാരത്തിതന്നെ.

ഈ ഉത്തരം കേട്ടു രാജാവ് വളരെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

രാജാ—സ്ത്രീകളുടെ മനോഗതികൾ അറിയുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയാസംതന്നെ. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ നീ എങ്ങിനെയാണ് ആ സമ്മാനം സ്വീകരിച്ചത്. ഇനിയും ആ ചോദ്യത്തിന്നു നീ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഹരി—ഇദ്ദേഹത്തിന് എന്റെ നേരെ തോന്നിയിരുന്ന അകൈതവവും അഗാധവും ആയ പുത്രാനുരാഗത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ സൂചകമായി ഞാൻ ആ ദാനം മനസ്സോടെ സ്വീകരിച്ചു

രാജാവിന്റെ അത്ഭുതം പതിന്മടങ്ങു വൎദ്ധിച്ചു.

രാജാ—എന്താ നീ പറഞ്ഞതു? എന്തുമാതിരി അനുരാഗത്തെപ്പറ്റിയാണ് നീ ബോധിപ്പിക്കുന്നത്?

ഹരി—അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! അടിയൻ നികൃഷ്ടയും നീചയും ആയ ഒരു സ്ത്രീയാകുന്നു. അടിയൻ തിരുമേനിയുടെ ഭാൎയ്യയാകുന്നതിന് അൎഹതയില്ല. അടിയൻ എന്നും അവിടത്തെ ദാസിയും അടിമയും ആകുന്നു. വിടകൊള്ളുന്നതിന് അടിയനെ ദയവായി അനുവദിക്കണം. തിരുമേനി അടിയനെ വിവാഹം ചെയ്ത കാൎയ്യം മറന്നുകളയണം. അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തിരുമേനി എല്ലാ വിധത്തിലും മനസ്സിനെ സമാധാനപ്പെടുത്തണം'.

ഹരിണാക്ഷി രാജാവിനെ തൊഴുതു രാജസന്നിധിയിൽനിന്നു പോക

വാൻ ആരംഭിച്ചു. അതു കണ്ടു, രാജാവിന്റെ, അതുവരെ വിവിധവികാരങ്ങളാൽ വികൃതമായിരുന്ന, മുഖം ഒരു ഇളം പുഞ്ചിരിയാൽ പരിശോഭിതമായി. സഹിക്കവയ്യാതെ രാജാവു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ചിരികേട്ട ഹരിണാക്ഷി പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അപ്പോൾ രാജാവ് അവളെ നോക്കി മന്ദസ്മിതത്തിൽ സ്നേഹഭാവത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

രാജാവു—ഹരിണാക്ഷി! ഭവതി എന്നെ നിശ്ശേഷമായും തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ഇരുവരും നമ്മുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ അന്യോന്യം പരീക്ഷിച്ചു. നീ എന്നെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു. പോകുവാൻ വരട്ടെ. ക്ഷമിക്കു. നീ കഠിനയും നീചയും നികൃഷ്ടയും അല്ല. ഞാൻ നിന്റെ ശത്രുവും അല്ല. ഹരിണാക്ഷി! പോകുവാൻ വരട്ടെ.

ഹരിണാക്ഷി—മഹാരാജാവേ! അങ്ങിനെ ആണെങ്കിൽ ഈ ചെപ്പടിക്കളികളുടെ അർത്ഥമെന്തെന്നു തിരുമേനിയുടെ അടിമയായ അടിയനു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുവാനപേക്ഷിക്കുന്നു. അടിയൻ ഒരു സാധു സ്ത്രീ ആകുന്നു. ധീരനായ ഒരു രാജപുംഗവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിമയായ ഒരു സാധുസ്ത്രീയുടെ ബുദ്ധിഹീനതയും പരിശ്രമവും കണ്ട് ആനന്ദിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവെന്ന് അടിയൻ വിശ്വസിക്കേണമോ?

രാജാവ്—എന്നെപ്പോലുള്ള ചില രാജാക്കന്മാർക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള മായാപ്രയോഗങ്ങൾ ചില അവസരങ്ങളിൽ സുഖപ്രദങ്ങളും ഉപകാരപ്രദങ്ങളും ആയിരിക്കും. അതു പോകട്ടെ. വേറെ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. ഏകദേശം ആറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു നീ നിന്റെ ആഭരണപ്പെട്ടിയിൽ ഒരു കടലാസ്സു കഷ്ണം കണ്ടില്ലേ. അതു ഇപ്പോഴും നീ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ഹരിണാക്ഷി—മഹാരാജാവേ! അങ്ങുന്ന് സർവ്വജ്ഞനാണു തന്നെ. എന്റെ പക്കൽ ആ കടലാസ്സ് ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്.

രാജാവ്—ശരി. വളരെ നന്നായി. പല്ലക്ക് പടിക്കൽ തയ്യാറുണ്ട്. വീട്ടിൽപോയി ആ കടലാസ്സും മോതിരവും എടുത്തുകൊണ്ടു വരിക. അതിനുശേഷം ഞാൻ എല്ലാം വിശദമാക്കിത്തരാം.

IX

ഹരിണാക്ഷി രാജശാസനം അനുസരിച്ചു പല്ലക്കിൽ കയറി സ്വഗൃഹത്തിലെത്തി. അവൾ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അംഗുലീയവും കടലാസ്സു തുണ്ടും ചെപ്പിലിട്ടെടുത്തു. സമയം കളയാതെ ഇതിന്റെ എല്ലാം അന്തരമായ അർത്ഥം എന്താണെന്നറിയുന്നതിനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ഹരിണാക്ഷി തിരിച്ചു രാജഗൃഹത്തിൽ എത്തി. ആ കടലാസ്സു കഷ്ണം അവൾ സവിനയം രാജഹസ്തത്തിൽ അർപ്പിച്ചു. രാജാവു ആ കടലാസ്സു വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ പരിശോധിച്ചു. അതിനുശേഷം വേറെ ഒരു കഷ്ണം കടലാസ്സോടുകൂടി ആദ്യത്തെതുണ്ടു ഹരിണാക്ഷിക്കു രാജാവു തിരിച്ചുകൊടുത്തു. രണ്ടു കഷ്ണങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു വെച്ചു വായിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അവളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോൾ രണ്ടും വളരെ ചേർന്നു കാണപ്പെട്ടു. ഭയത്തോടും അത്ഭുതത്തോടുംകൂടി അവൾ ഇപ്രകാരം വായിച്ചു.

('ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു) നിങ്ങളുടെ ആലോചനകൾ ആപൽക്കരങ്ങൾ എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. (ഹരിണാക്ഷിയെപോലുള്ള ഒരു സുന്ദരവിഗ്രഹ)ത്തെ അധികകാലത്തേയ്ക്കു ഒരു വിധവയാക്കുന്നതു നന്നല്ല. അവളുടെ വി(വാഹം നാശകരമാകുന്നു). ഗ്രഹസ്ഥിതികൊണ്ട് അവൾ നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഒരു വിധവയാകും. എങ്കിലും രണ്ടുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു ഭർത്താക്കന്മാർ (അന്യോന്യം കാണാതിരുന്നാൽ) ഈ കഷ്ടത്തിൽനിന്ന് ഒഴിയുന്നതിന് (അവൾ സാധിക്കുന്ന) ഒരു വഴി ഞാൻ ഉപദേശിക്കാം'.

ഹരിണാക്ഷി വായന നിർത്തിയപ്പോൾ രാജാവ് അവളോട് 'ഈ കടലാസ്സു നി

ന്റെ അച്ഛനു് ആനന്ദസ്വാമി കൊടുത്തതാണു് എന്നു പറഞ്ഞു.

മാലിനി—എന്നു് എനിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി. വിവാഹസമയത്തു ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ കെട്ടിയിരുന്നതു് എന്തിനാണെന്നു എനിക്കു് ഇതിൽനിന്നു് അറിയാറായി. വിവാഹം വളരെ ഗോപ്യമായും സാധാരണങ്ങളായ ആഘോഷങ്ങൾകൂടി ഇല്ലാതെയും നടത്തിയതിന്റെ കാര്യവും അതുകൊണ്ടാണു്. ഈ മോതിരങ്ങൾ ധരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങളോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടതിന്റെ കാരണവും ഇപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായി. ഇത്രയും എനിക്കു് അറിയുവാൻ സാധിച്ചുവെങ്കിലും ബാക്കിയെല്ലാം വലിയ കടങ്കഥയായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

രാജൻ—'ആനന്ദസ്വാമിയിൽനിന്നു് ഈ എഴുത്തു കിട്ടിയ ഉടനെ നിന്റെ അച്ഛൻ പുത്രനെക്കൊണ്ടു നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയതു അവന്നു് ബോധ്യത്തെ ബോധപ്പെടുത്തിയതുകൂടി സ്വീകാര്യമായില്ല. അതുകേട്ടു വ്യസനാക്രാന്തനായി പുത്രൻ നാടുവിട്ടുപോയതും ശരിയാണു്. ഇതിനിടയ്ക്കു് ആനന്ദസ്വാമി നിനക്കു് അനുരൂപനായ ഒരു വരനെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കയും ഒടുവിൽ അവനെ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ ജാതകം നോക്കിയപ്പോൾ അവനു് ഇരുപതിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു വലിയ ഗ്രഹപ്പിഴയുണ്ടെന്നും അതുവിട്ടു ജീവിച്ചാൽ അവൻ ദീർഘായുഷ്മാനായി ഭവിക്കുമെന്നും കാണപ്പെട്ടു. ആനന്ദസ്വാമിയുടെ ജ്യോത്സ്യപ്പുലമതിയാൽ ഇത്രയെല്ലാം അറിവാൻ സാധിച്ചതാണു്. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പുതന്നെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് അഞ്ചു സംവത്സരങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് അവനു് മരിക്കത്തക്ക ഒരു ആപത്തു നേരിടുമെന്നു് ആനന്ദസ്വാമി ഗണിച്ചറിഞ്ഞു. ഈ അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധനാകയും ചെയ്യും.

'അതുകൊണ്ടു വരന്നു് ഇരുപതിരുന്ന വയസ്സുള്ളപ്പോൾ വിവാഹം നടത്തണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ അതിനിടയ്ക്കുള്ള കാലം ദുർഘടം നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാതെ നിന്നിരുന്നാൽ നീ വല്ല ചാപല്യവും പ്രവൃത്തിക്കുമോ എന്നും കാരണമില്ലാതെ മറ്റു വല്ലവരേയും വിവാഹം ചെയ്യുമോ എന്നും വളരെ ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൂടാതെ കഴിയുന്നതിന്നു നിന്നെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതിലേയ്ക്കായിരുന്നു ആ ചീനത്തെ കടലാസു കണ്ടും നിന്റെ പെട്ടപ്പെട്ടിയിൽ ഇട്ടിരുന്നതു്. ആ അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു നീ നിന്റെ ഭർത്താവിനെ കാണാതെ കഴിയുന്നതിന്നു് എടുത്തിരുന്ന ഉപായങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു നിനക്കുതന്നെ അറിയാമല്ലോ. അതിലേയ്ക്കു ഒന്നാമത്തെതായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകെട്ടി അന്യോന്യം കാണാതെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചതു.

'എങ്കിലും കുറെ മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പു്, മുൻകൂട്ടി കാണാതിരുന്ന ചില വ്യസനകരമായ സംഭവങ്ങളാൽ ഈ ഏർപ്പാടുകൾക്കെല്ലാം അല്പം ഇളക്കം തട്ടി. നിന്റെ അച്ഛന്റെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ മരണവും അതു സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ കുഴപ്പങ്ങളും നിനക്കു് അറിയേണ്ടുന്ന ഗാംഭീര്യവും മുൻകൂട്ടി കാണിരുന്നില്ല. ഈ സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷം ഒരു ദിവസം ആനന്ദസ്വാമി എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു നിന്റെ സകല വർത്തമാനങ്ങളും നിന്റെ വിവാഹത്തിന്റെ അതിരഹസ്യമായ അസാധാരണത്വവും എന്നെ ധരിപ്പിച്ചു. നിന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാരം മേലാൽ എന്നെ ഏല്പിക്കുയും നിനക്കുവേണ്ടിവരുന്ന ചിലവിനെല്ലാം താൻ ഉത്തരവാദിയാണെന്നു് എന്നെ അറിയിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ എന്നെ ഒന്നുകൂടി ആഗ്രഹം ഏല്പിച്ചിരുന്നു. നിന്റെ ഭർത്താവു് ഈ പട്ടണത്തിൽതന്നെ വസിക്കുന്ന ഒരുവനാണെന്നും, നീയും അവനും കൂടി കാലാവധിക്കു മുമ്പു കാണാതെ കഴിയേണ്ടുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു ഏല്പിച്ചിരുന്ന

ത്. നിന്റെ ഭർത്താവ് ആരാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. കാലം വരുന്നതുവരെ നിന്റെ ചിലവിലേക്കു വേണ്ടുന്ന ധനം ഞാൻ അവരെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത് ഏർപ്പാട് ചെയ്തിരുന്നതാണ്. ദാസ്യവൃത്തിയിൽ ഞാനാണ് നിന്നെക്കുവേണ്ടി നിന്റെ അച്ഛന്റെ വീട്ടിൽ വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയതും. നിന്നെ അവിടേക്ക് അയച്ചതും. ഞാനാണ് നിന്റെ അടുക്കലേക്ക് ആ ജോലിക്ക് അയച്ചതും. നിന്റെ സത്യനിഷ്ഠയെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് ഞാൻ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചത്.

ഫലിണാക്ഷി— തിയഡേനിക്ക് എന്നോട്, ഇത്ര സ്നേഹം എങ്ങിനെ കിട്ടി. എന്തിനാണ് അച്ഛൻ കാണിച്ച തിയഡേനി എന്റെ നാശനം ഏല്ക്കാനാണെന്ന് പറഞ്ഞ് എന്നെ നാണിപ്പിച്ചതും വേദനപ്പെടുത്തിയതും. എന്തിനാണ് ഞാൻ പുരോഹിതന്റെ വീട്ടിലും അടിമത്തിലും ആണ് താമസിക്കുന്നതെന്ന് എന്നെ കേവലം തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചത്?

രാജാ— ആനന്ദസാഗരത്തിൽനിന്ന് എനിക്ക് ഈ അറിവുകൾ കിട്ടിയ ദിവസം ഇങ്ങനെ നിന്റെ നടപടിയും സ്വഭാവവും പരീക്ഷിക്കുന്നതിനും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും ഞാൻ ആളുകളെ ഏർപ്പാട് ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ അവരെക്കൊണ്ട് നിന്നെ പരീക്ഷിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഇന്ന് ആ കാമുകനായ സേവകൻ തികഞ്ഞ ദുഷ്ടനാണെന്ന് അറിഞ്ഞ ഞാൻ നിന്റെ ഭർത്താവിനെ ആളെ അയച്ചു വരുത്തുകയും അവനോട് ഇന്നു രാത്രി അവന്റെ ഭാര്യയെ കണ്ടുകിട്ടുമെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ അവനോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ എന്നോട് മറുപടി പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെ ആണ്. “രാജാവേ ക്ഷമിക്കണം. എനിക്ക് അവളെ കാണുന്നതിന് അശേഷം ആഗ്രഹം ഇല്ല. ഞങ്ങൾ കണ്ണാലെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാണ് ഞങ്ങൾക്ക് ഇരുവർക്കും അധികം നല്ലത്.” എങ്കിലും ഞാൻ അധികാരത്തോടുകൂടി സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവൻ കീഴടങ്ങി. ഒടുവിൽ അവൻ എന്നോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “അവളുടെ ഇതുവരെ ഉള്ള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും സദാചാരത്തെക്കുറിച്ചും തിരക്കിക്കൂടാതെ എനിക്ക് ഒന്നും നിശ്ചയമില്ല. ഭാഗ്യവും യോഗ്യതയുമായ ഒരു പൌരന്റെ മാർഗ്ഗമാകുന്നതിന് അവൾ ചേർന്നവളാണോ എന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നതും തിരക്കേണ്ടതാണ്. എന്റെ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരു ഉത്തമപ്രജയെ നിശ്ചയമായ ഒരു വ്യഭിചാരിയോടുകൂടി ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനു സന്മനസ്സും മനസ്സും ആര് തികയ്ക്കും ഒരു ജന്തുവല്ലെന്നും വ്യഭിചാരത്തിലേക്കാണ് ഞാൻ കീഴടങ്ങുന്നത്.” അവനോട് ഈ രാത്രിയിൽ വരണമെന്നും അതുകൂടാതെ നിന്റെ സത്യനിഷ്ഠ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ ഇങ്ങനെയും ചെയ്തു. ഞാൻ കഴിഞ്ഞ പരീക്ഷകളിലെല്ലാം നീ ജയിച്ചതിനോടുകൂടി ജയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുകൂടി പറയുന്നതിന് എന്നെ നീ അനുവദിക്കണം.

ഫലി— തിയഡേനി അടിയനെ എങ്ങിനെ ആണ് എപ്പോഴാണ് പരീക്ഷിച്ചതെന്ന് അടിയന് ഇനിയും ശരിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

നേരം പ്രഭാതമായി. തിരമാലകളോടുകൂടി ചക്രവാളത്തിൽ ആ പ്രദേശമെല്ലാം ദൂരെ നിന്ന് വെള്ളി തേച്ചപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ആ ദിവസത്തെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചെറുതായി ഒരു കാറ്റുണ്ടായി. പലവിധത്തിലുള്ള പക്ഷികളുടെ നാദവും കേട്ടുതുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും ജനങ്ങളും എല്ലാവരും ഉണർന്നു ഉദ്യാനത്തിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സംഗീതവിശാരദന്മാരായ ഗായകന്മാരുടെ ഗീതമാധുര്യത്താൽ ശ്രോതാക്കൾ ആനന്ദഭരിതരായി ഭവിച്ചു. ഫലിണാക്ഷിക്ക് ഇതെല്ലാം കേട്ട് വല്ലാത്ത പരിഭ്രമമുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇതുവരെ അനുഭവിച്ച കഷ്ടതകളെക്കാൾ വലുതായി ഇനി ഒന്നും വരാനില്ലെന്നോർത്ത് അവൾ ധൈര്യപ്പെട്ടു.

രാജാ — ഇതാ പതിനൊന്നു മണി അടിച്ചു. നിന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവനെ കാണാനുള്ള മുഹൂർത്തം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ അകത്തു പ്രവേശിച്ചാലും.

ഇതിനിടയ്ക്കു ഹരിണാക്ഷി നിന്നിരുന്ന വിശാലമായ മുറിയുടെ പിൻവശത്തുള്ള ഒരു വാതൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. വിശേഷമായി അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ആ മുറിയിൽ കോമളനായ ഒരു യുവാവ് നിന്നിരുന്നു. "ഹരിണാക്ഷി! ഇതാ നിന്റെ ഭർത്താവ്. സാദരം വരിച്ചാലും" എന്ന് അടുത്തുനിന്നിരുന്ന രാജാവു ഹരിണാക്ഷിയോടു പറഞ്ഞു.

ഹരിണാക്ഷി തല ഉയർത്തിനോക്കി. ഹാ! അവൾ ആരെ ആണ് കണ്ടത്! എന്ത്! സ്വപ്നം കാണുകയായിരിക്കുമോ! ബാല്യത്തിൽ താനൊന്നിച്ചു കളിച്ചുവളർന്നവനും, താൻ നിമിത്തം നാടുവിട്ടുപോയവനും, താൻ ഹൃദയത്തിൽ കുടിവെച്ചിട്ടുള്ളവനും ആയ ആ പുരന്ദരനെ അല്ലേ അവൾ മുമ്പിൽ കാണുന്നത്. അതേ! അല്ലാതെ ആരെയാണ്! ഹരിണാക്ഷിയെപ്പോലെതന്നെ പുരന്ദരനും സന്തോഷസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നനായി. ഇതെല്ലാം എന്തോ മായയായിരിക്കണമെന്നു സംശയിച്ചു നിന്നുപോയി. അന്യോന്യം നോക്കുന്നതിനോ സംസാരിക്കുന്നതിനോ അവർക്കു ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അങ്ങിനെ കുറച്ചുനേരം ഒന്നു പേതം നിന്നു.

രാജാ — പുരന്ദരാ! ഹരിണാക്ഷി നിന്റെ ഹൃദയപൂർവ്വമുള്ള സൽപ്രേമത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും സർവ്വഥാ അർഹയാണ്. ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്കുണ്ടായ ഉഗ്ര കഷ്ടതകൾക്കിടയ്ക്കായിരിക്കിലും അവൾക്കു നിന്റെ പേരിലുള്ള സ്നേഹം അല്പമെങ്കിലും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവളുടെ സകല നടവടികളും സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള എനിക്കു്, അവളുടെ മനസ്സിൽ നിനക്കല്ലാതെ ഇതുവരെ യാതൊരാൾക്കും അല്പനേരത്തേക്കുപോലും സ്ഥലം കിട്ടീട്ടില്ലെന്നു സധൈര്യം പറയാം. നിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ഞാൻ അനാവശ്യമായി കുറെയധികം അവളെ പരീക്ഷിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. രാജപദവിയാകട്ടെ, അളവറ്റ ദ്രവ്യസമൃദ്ധിയാകട്ടെ അവളെ ആകർഷിച്ചില്ല. അവൾ എന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും അവളിൽ എനിക്കു മോഹമുണ്ടെന്നും ഞാൻ അവളോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. ഞാൻ പറഞ്ഞ അപവാദത്തിൽ അവൾക്കു നീരസം തോന്നി. സ്ത്രീകൾക്കു സഹജമായ താഴ്മയോടുകൂടി ക്ഷമായാചനം ചെയ്തുകൊണ്ടു അവളെ ദയയോടെ അംഗീകരിക്കണമെന്ന് എന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണ് അപേക്ഷിച്ചു കരഞ്ഞില്ല. അങ്ങിനെ അവൾ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ നിന്നെ അവൾ മറന്നിരിക്കുന്നു എന്നും നിന്നിൽ അവൾക്കു് ഗാഢപ്രേമമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും എനിക്കു ശങ്കിക്കാമായിരുന്നു. "ഞാൻ നീചയും കുലടയും ആകുന്നു. രാജമഹിഷി ആകുന്നതിന്ന് അർഹയല്ല. എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചേക്കൂ." "എന്നാണ് അവൾ എന്നോടു സമാധാനം പറഞ്ഞത്. ഹരിണാക്ഷി! നിന്നെ ഞാൻ ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. അമലയെ ദോഷപ്പെടുത്തുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു ആ ഇല്ലാത്ത കുറ്റം കൂടി സ്വീകരിച്ചു നിന്റെ വിശാലമനസ്കതയെ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു. അനുരാഗത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെടാത്ത വിവാഹത്തെക്കാൾ അധികം നല്ലതു കഷ്ടതയും ദാരിദ്ര്യവും ആണെന്ന് ഉറപ്പായി ധരിച്ചിരിക്കുന്ന നിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ഗാഢപ്രേമത്തെ ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. എന്റെ പൊന്നുകുട്ടീ! നിനക്കും നിന്റെ ഭർത്താവിനും ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിന്നു സർവ്വേശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ."

ലങ്കാരാജ്യത്തു കച്ചവടത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന പുരന്ദരൻ കാശിയിൽ എത്തി. തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തതെങ്ങിനെ ആണെന്നും ആ വർത്തമാനം ഇത്ര ഗോപ്യമായി സൂക്ഷിച്ചതെങ്ങിനെയെന്നും അടക്കി

ലാൽ അടങ്ങാത്ത ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി ആശ്ചര്യത്തോടെന്നപോലെ ഹരിനാക്ഷി അ രാജാവിനോടു അവസരത്തിൽതന്നെ ചോദിച്ചുതിരുന്നില്ല. അതിന്നു രാജാവ്, "അത് ആനന്ദസ്വാമിയും പുരന്ദരന്റെ അച്ഛനും തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു നടത്തിയതാണെന്നും പുരന്ദരനെ കാശിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയത് എന്തിനാണെന്നും മറ്റും അവന് അറിവില്ലെന്നും, പോകവഴിക്കു സ്വദേശത്തിലേക്കു തന്നെ കൊണ്ടാണ് ആ വഴിയാത്രക്കാർ ആരാഞ്ഞപോലും അറിയാതെ [illegible] ഹരിനാക്ഷിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി.

പുരന്ദരൻ ഭക്തിപൂർവ്വം രാജാവിനെ നമസ്കരിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "എന്റെ മനസ്സിന്നു അപരിമിതമായ സന്തോഷവും എന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിയും വരുത്തിയതിന്, എന്നെപ്പോലെ ഭാഗ്യവാനായ ഒരുവൻ ഈ രാജ്യത്തില്ലെന്നു പറയുവാൻ എന്നെ അർഹനാക്കിത്തീർത്ത മഹാരാജാവേ! സകല ലോകനിയന്താവായ ജഗദീശ്വരൻ തിരുമേനിക്കു സർവ്വസുഖസമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കട്ടെ. ഈ പുരപ്പുകളിൽ ഈ അടിയുള്ള കാലത്തോളം അടിയൻ അവിടത്തെ തൃപ്പാദങ്ങളെ അവിടുന്ന് അടിയന്റെയും ഈ നില്ക്കുന്ന സാധുവായ ഹരിനാക്ഷിയുടെയും രക്ഷിതാവും ആകുന്നു.

പൂർത്തൊഴുത്തു രാമൻമേനോൻ.

ശുഭം.

അനന്തിവർമ്മരാജാവ് കാശ്മീരരാജ്യം വാണിരുന്ന കാലത്ത് വെള്ളപ്പൊക്കം നിമിത്തം പല പ്രദേശങ്ങളിലും ദുർഭിക്ഷം നേരിട്ടിരുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കമുള്ള കാലങ്ങളിൽ സിന്ധുനദിയിലെയും വിതസ്താനദിയിലെയും വെള്ളം അവയുടെ ഇരുകരകളും കവിഞ്ഞൊഴുകി നാട്ടിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ മുക്കി അവയ്ക്കു നാശം വരുത്തിയിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കൊല്ലന്തോറുമുണ്ടാവുന്ന ജലപ്രവാഹം നിമിത്തം കാശ്മീരദേശത്ത് ധാന്യങ്ങൾക്ക് കണക്കില്ലാതെ വിലകൂടി വന്നതുകൊണ്ട് അനേകം ജനങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ കിട്ടാതെ അകാലമരണത്തിന്നു ഇടയായിത്തീർന്നു. ദുർഭിക്ഷം ബാധിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു പറ നെല്ലിന്നു നാല്പത് ഉറുപ്പികവരെ വിലയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രജകളുടെ ദീനപ്രലാപംകൊണ്ട് ദുഃഖപൂർണ്ണമായിരുന്ന കാശ്മീരരാജ്യം നരകതുല്യമായിത്തീർന്നു. ഈ കഠോരമായ ക്ഷാമകാലത്ത് സ്വദേശസ്നേഹിയും സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗിയും സദാ സ്വദേശസേവാതല്പരനും ആയ ഏതൊരു മഹാപുരുഷന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടും പ്രയത്നംകൊണ്ടും ദുർഭിക്ഷമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി ഒരു പറ നെല്ല് എട്ടു ഉറുപ്പിക വിലയിൽ കവിയാതെ വില്ക്കുന്നിടയായിത്തീർന്നുവോ, ആ ധന്യപുരുഷന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ചുരുക്കവിവരണമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ വിഷയം.

ചെറുവഴി അടിച്ചു കോരി ഉപജീവനം കഴിച്ചിരുന്ന സൂസ്സ എന്നു പേരായ ഒരു പറച്ചിയുടെ മുലകുടിച്ച് വളർന്നവനും വളരെ താണജാതിയിൽ ജനിച്ചവനും ആ

യ ആ മഹാപുരുഷന്റെ നാമധേയത്തിന് സ്വർഗ്ഗവാസികളായ ദേവന്മാരുടെ യശസ്സിനെക്കൂടെ മലിനമാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടായി. ഈ മഹാപുരുഷന് പറച്ചിയുടെ സമ്പർക്കംകൊണ്ടുണ്ടായ മാലിന്യം നീക്കാൻവേണ്ടി അയാൾക്കു ശ്രുതസ്സിയുടെ മുലകുടിച്ചു വളർന്നു വന്നതാണെന്നു ആക്കിത്തീർക്കാൻ കാശ്മീരകവികൾ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അയാൾ തന്റെ പോറ്റമ്മയായ പറച്ചിയെ പെറ്റമ്മയെപ്പോലെയുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി ആദരിച്ചുവരികയും അവളുടെ പേരിനോടു ഒന്നു താനും ധരിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെ പോറ്റി വളർത്തിയ പറച്ചിയുടെമേൽ ആയാൾക്കുണ്ടായ സ്നേഹാതിശയം നിമിത്തം മഹാത്മാക്കളുമായി പരിചയിക്കാൻ സംഗതി വന്നപ്പോൾ താൻ സുയ്യ എന്ന പറച്ചിയുടെ മകനാണെന്നു പറവാൻ അയാൾക്കു് ലേശം കുണ്ഠിതം ഉണ്ടായില്ല. നീചനായ പറയനും നിന്ദ്യനല്ലെന്നുള്ള സംഗതിക്കു് 'സുയ്യൻ' ഒരു ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്. ഈശ്വരഭക്തികൊണ്ടും ത്യാഗശക്തികൊണ്ടും പറയനും ദേവതുല്യനായിത്തീരാമെന്ന് കാശ്മീരചരിത്രത്തിൽനിന്നു നമുക്ക് ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. മദ്രാസിൽ വെച്ച് അത്യുത്തമനായ നന്ദൻ പറയകുലത്തിൽ ജനിച്ചവനാണല്ലോ? നിഷാദനായ ഗുഹൻ ജഗദീശ്വരനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ഇഷ്ടവയസ്യനായിരുന്നില്ലേ? ചണ്ഡാളൻ ഒരിക്കലും നിന്ദ്യനല്ല. ഭാവശുദ്ധിയാലുള്ള ത്യാഗബലത്തിന്റേയും മഹത്തായ തേജസ്സ് ആരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അവന് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനെക്കൂടി മലിനമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു നാം എല്ലാവരും നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യരുടെ ജാതിവിഭാഗങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഉരകല്ല് കർമ്മം ഒന്നു മാത്രമാണ്. പൂണൂൽ ധരിച്ചവരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരാവുന്നതല്ല. 'നയോനിർന്നാപി സംസ്കാരോ നശ്രുതം നചസന്തതിഃ കാരണാനിദ്വിജത്വസ്യ വൃത്തമേവതുകാരണം' എന്നാണ് ഋഷീശ്വരന്മാർ പറയുന്നത്.

പറച്ചിയുടെ പോറ്റുമകനായ 'സുയ്യ'ന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ ഉയർന്ന തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നും ലഭിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സാധാരണമായ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതിന്റെശേഷം അവൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അവൻ പറച്ചിയുടെ പുത്രനായിരുന്നു എങ്കിലും ബ്രഹ്മസ്നാനാദിനിയമങ്ങൾ ആചരിച്ച് ആത്മശുദ്ധിവരുത്താൻ അവൻ കഴിയുന്ന യത്നമെല്ലാം ചെയ്തു. പരോപകാരിയും ആത്മത്യാഗിയും സ്വദേശസ്നേഹത്തിനു വേണ്ടി തന്റെ മനസ്സും പ്രാണനും ദേഹവും ഒരുപോലെ അർപ്പണം ചെയ്തവനും ആയ സുയ്യൻ കാശ്മീരപണ്ഡിതന്മാരുടെ ആദരവും പ്രീതിക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നു. പിന്നെ ക്രമത്തിൽ അവന്റെ സ്വദേശഭക്തിയും സ്വദേശസ്നേഹവും വർദ്ധിച്ചുവന്നപ്പോൾ സുയ്യന്റെ നാമധേയം പരക്കെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു സ്തുതിവിഷയമായി ഭവിച്ചു. കർമ്മകുശലനായ സുയ്യന്റെ ബുദ്ധിമാഹാത്മ്യത്തെ കുറിച്ച് രാജസദസ്സിൽ കേൾപ്പാനിടയായി. പിന്നെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായത്താൽ അവന് രാജസദസ്സിൽ ഒരു സ്ഥാനവും കിട്ടി. രാജസദസ്സിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ അവന്റെ ബുദ്ധികൂർമ്മതയും സ്വാത്മത്യാഗവും സ്വദേശഭക്തിയും കണ്ടു മോഹിതന്മാരായി സുയ്യന്റെ നാലു ഭാഗവുംകൂടി അവന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ജ്ഞാനഗർഭങ്ങളായ വാക്യങ്ങളെ ശ്രദ്ധവെച്ച് കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി

സുയ്യൻ കാശ്മീരത്തിലുള്ള സകല പ്രദേശങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായ അറിവു സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ പല പ്രാവശ്യം നടന്നു കാണാത്തതായ ഗ്രാമങ്ങളോ, നദികളോ, തടാകങ്ങളോ, തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളോ, വയലുകളോ കാശ്മീരദേശത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സുയ്യനോളം ദേശസഞ്ചാരത്തെപ്പറ്റി ചരിത്രകാരന്മാർ ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല.

ചെറുപ്പത്തിൽ അവന്തിവർമ്മരാജാവിന്റെ

സദസ്സിൽ കാശ്മീരരാജ്യത്തിന്റെ കഷ്ടസ്ഥിതിയെപ്പററി ആലോചന ചെയ്തപ്പോൾ ദുർഭിക്ഷത്തിന്റെ മൂലകാരണം ജലപ്രവാഹം ആണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ ഇല്ലാതെ ചെയ്തു കാശ്മീരരാജ്യം സസ്യസമൃദ്ധിയുള്ളതാക്കി തീർക്കുവാനുള്ള ഉപായത്തെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സുയ്യൻ പറഞ്ഞു. 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ നിർത്തൽ ചെയ്യുവാനുള്ള ഉപായം എനിക്കു അറിയാം. പക്ഷെ ഞാൻ പരമദരിദ്രനാണ്. ദരിദ്രന് ഈ കാര്യം സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല' സുയ്യന് ഭ്രാന്താണെന്നു പറഞ്ഞ് സഭ്യന്മാർ അവനെ പരിഹസിച്ചു. എങ്കിലും സുയ്യൻ അവരുടെ പരിഹാസത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ദിവസംപ്രതി പല പ്രാവശ്യം മേൽപറഞ്ഞ വാക്കുകളെ അവരുടെ സമക്ഷത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വല്ല വിധത്തിലും തന്റെ ഉദ്ദേശം മഹാരാജാവിനെ തിരുമനസ്സറിയിക്കണമെന്ന് വിചാരിച്ചാണ് സുയ്യൻ മേൽപറഞ്ഞ വാക്കുകളെ ദിവസേന സഭയിൽവെച്ചു ഉരുക്കഴിച്ചിരുന്നത്. എന്നിച്ചുരം സാരേശ ശക്തതരം ആയ സുയ്യന്റെ വാക്കുകൾ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ മഹാരാജാവു കേൾക്കാനിടയായി. അദ്ദേഹം സുയ്യനെ വിളിപ്പിച്ചു വരുത്തി. 'ജലപ്രവാഹത്തെപ്പററി നിയെന്താണ് പറയുന്ന'തെന്നു അവനോടു ചോദിച്ചു. തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം ഫലിപ്പാനുള്ള കാലം അടുത്തു വന്നു എന്നു നിശ്ചയിച്ചു സുയ്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ജലപ്രവാഹം നിർത്താനുള്ള ഉപായം എനിക്കു അറിയാം. എന്നാൽ കാശില്ലാത്ത എന്നെപ്പോലെയുള്ള ദരിദ്രന്മാരാൽ ഈ കാര്യം സാദ്ധ്യമാവുന്നതല്ല. എന്റെ മനോരഥം സിദ്ധിച്ചു, ഞാൻ ഒരു വഴിയും കണ്ടില്ല.' സുയ്യനു ഭ്രാന്തു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സഭ്യന്മാർ മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവരുടെ വാക്കിനെ ഗണ്യമാക്കാതെ സുയ്യന് അഭയം കൊടുത്തു അവന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ പരീക്ഷിച്ചറിവാൻവേണ്ടി ഇതിനെ പറഞ്ഞു. 'എന്റെ ഭണ്ഡാരം നിനക്കായി തുറന്നിരിക്കുന്നു. അതു നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചിലവു ചെയ്യാം.' കോശാദ്ധ്യക്ഷൻ ഭണ്ഡാരത്തിലെ ദ്രവ്യമെല്ലാം സുയ്യനെ ഏല്പിച്ചു കൊടുത്തു. ഇത്ര അനവധി ദ്രവ്യം കിട്ടീട്ടും ആ ദരിദ്രനായ യുവാവിനു ലേശം ഗർവ്വ് ഉണ്ടായില്ല. അവൻ അതിൽനിന്നു ഒരു കാശുപോലും തന്റെ സ്വന്ത സുഖത്തിനുവേണ്ടി എടുത്തില്ല. പരോപകാരതല്പരനായ സുയ്യൻ ആ ധനമെല്ലാം മററുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനുള്ള കാരണം മുമ്പുതന്നെ അവൻ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിവെച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ ആ ധനമെല്ലാം ചാക്കുകളിലാക്കി തോണികളിൽ കയററി വിതസ്താനദിയിൽകൂടി യാത്ര ചെയ്തു വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ട് നാശം പ്രാപിച്ചിരുന്ന നന്ദകഗ്രാമത്തിൽ എത്തി. ഭിക്ഷപിടിച്ചിരുന്നവരായ ഗ്രാമജനങ്ങൾ കണ്ടുനില്ക്കെ, അവൻ ഒരു ചാക്ക സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ ആ പുഴയിൽ ചൊരിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം യക്ഷോദ്രമെന്നു പേരായ സ്ഥലത്തു ചെന്നു. അവിടെ പുഴയുടെ ചാല് വളരെ ദൂരം കല്ലുകൾകൊണ്ടു ഇടുങ്ങി കിടന്നിരുന്നു. പുഴയിൽ കുറച്ചു മാത്രം വെള്ളം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയും അവൻ ഒരു ചാക്കിലുള്ള സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങളെ മുഴുവനും ചൊരിഞ്ഞു. ഈ രണ്ടു ദിക്കിലുമുള്ള നദീഗർഭം വിതസ്തയുടെ ഒഴുക്കിൽകൂടി വന്നിരുന്ന കല്ലുകൾകൊണ്ടു നിറയപ്പെട്ടിരുന്നു. നദീഗർഭം കല്ലുകൾ വന്നു നിറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വിതസ്തയുടെ വെള്ളമെല്ലാം ഇരുകരകളിൽകൂടി കവിഞ്ഞൊഴുകി താണ പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സുയ്യന്റെ ഈ അസാധാരണ പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കാൻ സഭ്യജനങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതു മുഴുത്ത ഭ്രാന്തിന്റെ ലക്ഷണമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, അവർ ഈ വിവരമെല്ലാം മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം സുയ്യന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം എന്താണെന്നു അറിയുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കയെന്നു നിശ്ചയിച്ച് സഭ്യന്മാരുടെ വാക്കുകളെ അലക്ഷ്യമാക്കി ധൈര്യം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതേയുള്ളൂ.

ദുർഭിക്ഷംകൊണ്ടു വലഞ്ഞവരും പണത്തിനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നവരും ആയ ഗ്രാമജനങ്ങൾ ഉറുമ്പുകൾ കൂടുന്നതുപോലെ കൂട്ടംകൂട്ടമായിച്ചെന്നു സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ കയ്യിലാക്കാൻ വേണ്ടി മേൽപറഞ്ഞ ഒരു ദിക്കുകളിലുമുള്ള നദീഗർഭത്തിൽ ചാടി അവിടെയുള്ള കല്ലുകൾ എല്ലാം പെറുക്കി എടുത്തു പുഴവക്കുകളിൽ കൂട്ടി സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അതിയായ പരിശ്രമം ചെയ്തു. സാധാരണയായി പത്തു കൊല്ലം പണി എടുത്താൽകൂടി തീരുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ കഴിയാത്തതായ കാര്യം ഒരു മാസംകൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. നദീഗർഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കല്ലുകളെല്ലാം എടുത്തുകളഞ്ഞപ്പോൾ നദിയിലെ വെള്ളം തിടുപ്രദേശം വിട്ടു പണ്ടത്തെപ്പോലെ നദീഗർഭത്തിൽകൂടെ വളരെ ഊക്കോടുകൂടി ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ഒഴുക്കിന്റെ ഊക്കുകൊണ്ടു താഴിയുണ്ടായിരുന്ന ചെറിയചെറിയ കല്ലുകൾ എല്ലാം വളരെ ദൂരം നീങ്ങിപ്പോയി. നദീഗർഭം വളരെ ആഴമുള്ളതായിത്തീർന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു കൊല്ലംതോറും നാശം പ്രാപിച്ചിരുന്ന നന്ദകം യക്ഷധരം മുതലായ അനേകം ഗ്രാമങ്ങൾ ഈ വിധത്തിൽ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു സസ്യസമൃദ്ധിയും ധാന്യസമൃദ്ധിയും ഉള്ളവയായിത്തീർന്നു. ബുധന്മാരുടെ കർമ്മാർഗ്ഗത്തെ സുപ്രസിദ്ധമാക്കിത്തീർക്കുന്നത് അവരുടെ പ്രവൃത്തി തന്നെയാണ്. സുയ്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഫലിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ ആ രീതി അനുസരിച്ചു വളരെ ആലോചന ചെയ്ത് ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു വളരെ അറിവു സമ്പാദിച്ചു. നിത്യവും പുതിയതായ ഓരോ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവന്റെ ബുദ്ധിക്ക് അസാധാരണമായ കുശലത ഉണ്ടായി. ഏതുതരം ശിക്ഷ കാണാത്ത ഒരു ഗ്രാമ്യയുവാവിനു വളരെ നിപുണനായ ഒരു ശില്പിയുടെ കീർത്തി സമ്പാദിക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടായി. യശസ്സു തന്റെ സ്വന്തം രൂപം ധരിച്ചു പാട്ടിയുടെ ഘോഷകന്റെ കഴുത്തിൽ കീർത്തിമാല ഇട്ടു. സുയ്യനു ഭ്രാന്താണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന സഭ്യന്മാർ മൂകരായും അവലംബിച്ചു. മഹാരാജാവു സന്തോഷിതനായി കർമ്മജ്ഞനായ സുയ്യനെ വഴിപോലെ ബഹുമാനിച്ചു.

ദുർഭിക്ഷപീഡിതന്മാരായ ജനങ്ങൾക്കു സുയ്യൻ വളരെ ധനം കൊടുത്തു. അവർ അതുകൊണ്ടു സ്വരാജ്യത്തിനു സമൃദ്ധിയും ക്ഷേമവും വരുത്തുവാനുള്ള യത്നങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. വിതസ്തയുടെ പല ശാഖാനദികളിലും കല്ലുകൾ വന്നു നിറഞ്ഞിരുന്നതെല്ലാം കോരി എടുപ്പിച്ചു. വിതസ്തയിലെ വെള്ളം പല കൈവഴികളിൽകൂടി ഒഴുകിവരുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ഒഴുക്കിന് ഒട്ടും വേഗത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സുയ്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിബലംകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടും വിതസ്തയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു കല്ലുകൾകൊണ്ട് അണകെട്ടി വെള്ളം പലദിക്കിലുമായി ഒഴുകിയിരുന്നതിനെ തടഞ്ഞു നദിയിൽ പല ദിക്കിലും നിറഞ്ഞിരുന്ന കല്ലുകൾ നീക്കിച്ചു. അതിന്നുശേഷം വെള്ളം പൂർവ്വസ്ഥാനത്തിൽ കൂടി വിട്ടു. ഈ വിധത്തിൽതന്നെ സിന്ധുനദിയിലും പ്രവൃത്തി എടുപ്പിച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ട് ഏതു സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം നാശം സംഭവിക്കാൻ വഴിയുണ്ടായിരുന്നുവോ അവിടങ്ങളിലെല്ലാം പുതിയതായ പുഴത്തോടുകൾ താഴ്ത്തിച്ചു.

വിതസ്തയും സിന്ധുവും കൂടിച്ചേരുന്ന സ്ഥലം മുമ്പ് വൈന്യസ്വാമിയുടെ ഭവനത്തിനു സമീപത്തായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനാ

അവൻ തൻെറ പോറ്റമ്മയായ ചണ്ഡാലിയെ ഒരിക്കലും മറന്നില്ല. അവൻെറ മനസ്സിൽ ലേശം ഗർവ്വമോ അഹങ്കാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവാവസാനംവരെ സ്വദേശസേവയാകുന്ന വ്രതം മുടങ്ങാതെ അനുഷ്ഠിച്ച് ഒടുവിൽ മാതാവായ ജന്മഭൂമിയുടെ മടിയിൽ കിടന്നു സുയ്യൻ ദീർഘനിദ്രയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. കാശ്മീരപണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്പോഴും കർമ്മശൂരനായ സുയ്യൻെറ കീർത്തിയെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം ഘോഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

"രാജ്യവാസികൾക്കുവേണ്ടി കാര്യപന്നം ബലരാമൻകൂടി ചെയ്വാൻ കഴിയാത്ത ഉപകാരങ്ങൾ കർമ്മശൂരനായ സുയ്യന് അനായാസേന ചെയ്യാൻ സാധിച്ചു. പ്രളയജലത്തിൽനിന്നു ഭൂമീദേവിയുടെ ഉദ്ധാരണം, യോഗ്യനായ ബ്രാഹ്മണനു ഭൂദാനം, സമുദ്രത്തിൽ സേതുബന്ധനം, കാളിയമർദ്ദനം, എന്നീ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ വിഷ്ണുഭഗവാനു നാലു് അവതാരങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ കർമ്മവീരനായ സുയ്യനു ത്യാഗശക്തികൊണ്ടും സേവാബലംകൊണ്ടും ഒരു ജന്മത്തിൽതന്നെ ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റാൻ സാധിച്ചു."

കെ. കണ്ണുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

പരോപകാരം.

"സന്ദേഹംവേണ്ട പരോപകാരത്തിനാകാത്തതെങ്കിൽ
കിംദേഹംകൊണ്ടൊരുപയോഗമീ പ്രാണിനാംക്ഷോണിതന്നിൽ"

'ഉപകാരം' എന്ന പദം 'ചെയ്യുക' എന്നർത്ഥമായ 'കൃ' ധാതുവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. 'ഉപ' എന്ന ഉപസർഗ്ഗപദം തനിയേ നില്ക്കുമ്പോൾ ഒരു വിശേഷാർത്ഥം ജനിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും 'കൃ' ധാതുവിനോടു ചേർന്നപ്പോൾ 'ഉപകാരം' എന്ന പദത്തിനു 'പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെ അന്യനു സഹായിക്കുക' എന്നർത്ഥം വിവക്ഷയുണ്ടാവാൻ അതു സഹായമായി നില്ക്കുന്നു. ഓരോ സമയങ്ങളിൽ ഓരോവിധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കഷ്ടങ്ങളാൽ കലുഷഹൃദയന്മാരായുള്ളവരുടെ കരളിന് ആശ്വാസസൗഖ്യമുണ്ടാക്കുവാൻ തക്കവസരങ്ങളിൽ വാക്ക്, കർമ്മം ഇവ രണ്ടിലൊന്നിനാലോ ഈ രണ്ടുംകൊണ്ടോ യഥോചിതം പ്രതിഫലകാംക്ഷകൂടാതെ യഥാശക്തി സഹായിക്കുന്നതിനാകുന്നു പരോപകാരമെന്നു പറയുന്നത്.

"പരോപകാരാർത്ഥമിദംശരീരം," എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും അന്യോപകാരപ്രദങ്ങളായിരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ഉപദേശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കരുണാകുലന്മാരുടെ മാനസശുദ്ധിയില്ലാതെ പരോപകാരഫലമുളവാക്കുന്നതല്ല. ഈശ്വരനു നമ്മോട് അപാരമായ ദയയുണ്ടെന്നും, നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികളിലും ദുഷ്കർമ്മങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിനു രക്തിയും വിരക്തിയുമെന്നപോലെയുണ്ടാകുന്നതെന്നും, നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു കിനാവിലുംകൂടി വിഷയീഭവിക്കാത്ത ചില ആകസ്മികസംഭവങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനാലും, നിഖിലജീവജാലങ്ങളുടെ

ദൈവസൃഷ്ടിയാകകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സജീവസൃഷ്ടികൾക്കെല്ലാം സന്തോഷസന്താപ സുഖാസുഖാവശ്യങ്ങളൊന്നപോലെ സംഭവിച്ചുവരുന്ന മൂലവും നാമെല്ലാവരും അന്യോന്യോപകാരികളും പരസ്പരാപേക്ഷയുള്ളവരുമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഈശ്വരോദ്ദേശ്യമെന്ന വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാരനും നിസ്സാരനും പരോപകൃതി ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതും അവർ അവരുടെ ശക്തിയ്ക്കു തക്കപോലെ ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്. ഒരുവൻ ചെയ്ത സോപകാരകർമ്മത്തെ അഭിനന്ദിച്ചും വിസ്മരിക്കാതെയും പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനാണല്ലോ പ്രത്യുപകാരമെന്ന പറയുന്നത്. ഇതും ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതും ആവശ്യകവുമാണ്. ഉപകാരത്തിന്റെയും പ്രത്യുപകാരത്തിന്റെയും മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യുകയെന്നതു വളരെ പ്രയാസമാണ്. സംഭവസന്ദർഭങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തിന്നനുസരിച്ചു അവയുടെ വില അനുമാനിപ്പാൻ തരമുള്ളൂ. ഉഷ്ണയാൽ തൊണ്ട വരണ്ടു തളർന്ന ജലപാനേച്ഛുക്കൾക്ക തദവസരത്തിൽ പത്തു ഉറുപ്പികയോ നല്ല മധുരപലഹാരങ്ങളോ കൊടുത്താൽ അതു സന്ദർഭോചിതോപകാരമാകുന്നതല്ല. ദാഹശമനത്തിന്ന ജലംതന്നെ കൊടുത്തേ മതിയാവൂ. ഇതുപോലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഉപകാരത്തിന്റെ വിലയും ആവശ്യവും ഫലപ്രാപ്തിയും പര്യാലോചിച്ചു പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. നിസ്സാരനെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപകാരം ഉന്നതാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നവനും ആവശ്യകവും സുഖപ്രദവുമായിത്തീരുന്നതാണ്. ക്ലേശിച്ചു പല്ലക്കും വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നതിന് അഗതികളായ ചിലരുടെ സഹായമില്ലാതിരുന്നാൽ ഒരു രാജാവുതന്നെയാകട്ടെ, ഇക്കാൽ നടയായി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വരുന്നതല്ലേ. പണം കൊടുത്തിട്ടാണ് അവർ ചുമക്കുന്നതെങ്കിലും, ഇതുകൂടാതെ ഇതരജോലികൾ പണസമ്പാദ്യത്തിന്ന ലോകത്തിലസംഖ്യമുണ്ടായിരിക്കെ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ ഇതിന്നായി അവർ വരുന്നില്ല. പണം കിട്ടുന്നതു പോരുന്നാൽപ്രത്യുപകാരവും ചുമക്കുന്നത് അനുപകാരവുമായില്ലേ. ഇതുകൊണ്ടുപകാരം ഇന്നവരിൽനിന്ന് ഇന്നവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളവയെന്ന നിർണ്ണയിപ്പാൻ ശക്യമല്ലെന്ന തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

പണ്ടുള്ള മഹാന്മാരായ ബുദ്ധിശാലികൾ തീവണ്ടി, കമ്പിത്തപ്പാൽ, നെയ്ത്തുയന്ത്രം അച്ചടിയന്ത്രം മുതലായവ അപരിമിതാദ്ധ്വാനത്താലും അത്യന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്ന നാമവയിൽനിന്ന ലഭിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ എങ്ങിനെ കിട്ടും. പൌരാണികർ സദ്ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്യാതെ കണ്ട് സ്വാത്മപ്രതിപത്തിയോടെ അവരുടെ കാലം കഴിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്ന നമുക്ക പുസ്തകങ്ങൾ വായിപ്പാനും അറിവു സമ്പാദിപ്പാനും കഴിയുമായിരുന്നോ? ഈ മഹാന്മാരുടെ പരോപകാരസൽകൃത്യം നിമിത്തം അവരുടെ മാംസശരീരം നാശമായെങ്കിലും, യശശ്ശരീരം ഇന്നും ക്ഷയിക്കാതെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സൽപാത്രങ്ങളുടെ സ്മൃതിക്കു വിഷയമായി തീർന്നിട്ടുള്ളത് നമുക്ക അനുഭവസിദ്ധമല്ലോ. മേഘം മഴയും, വൃക്ഷങ്ങൾ ഫലങ്ങളും നൽകുന്നതുപോലെ സൽപുരുഷൻ ഉദ്ധതനാകാതെ സഗൌരവിതരുന്നു. ഈ വിധമാകുന്നു പരോപകാരികളുടെ സ്വഭാവം. അവരുടെ ശരീരം അഴകില്ലാത്തതോ ആഭരണാലങ്കാരത്തോടു കൂടാത്തതോ ആയിരുന്നാൽകൂടിയും സജ്ജനങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ കൂരിരുളിൽ ദീപമെന്ന

പോലെ പ്രകാശിക്കുന്നു. കഠോരതുല്യനും ദുസ്സഹനും സർവ്വജനങ്ങൾക്കുംനിന്ദിതനായ അനുപകാരിയുടെ ശരീരം ഭംഗിയില്ലാത്ത നിർഗ്ഗന്ധകുസുമംപോലെ ഗണിക്കേണ്ടതാണ്.

ലോകത്തിൽ സകല ചരാചരങ്ങളും പരസ്പരാശ്രയം കൂടാതെ വർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. പരസ്പരാശ്രയം അവസ്ഥയും അന്യോന്യോപകാരത്തിനും അർത്ഥത്തിലും വ്യാപാരത്തിലും ഐകരൂപ്യമുണ്ടെന്നുള്ളത് ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു അനാവശ്യമായി വരുന്നതല്ലല്ലോ. ചെടികൾ മണ്ണിൽനിന്നും, കൃമികൾ ചെടിയിൽനിന്നും അവയുടെ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. 'ഒന്നു ചീഞ്ഞതു മറ്റൊന്നിനുവളം' എന്നു പഴയോർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ ഇലകളും ലതകളും മറ്റും വൃക്ഷങ്ങളുടെ പോഷണദ്രവ്യമായും, വൃക്ഷങ്ങളുടേയും മറ്റും ഫലങ്ങൾ ജീവികളുടെ ഭോജ്യങ്ങളായും മറ്റും ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. ഈശ്വരന്റെ സകല സൃഷ്ടികൾക്കും പ്രകൃത്യാ പരസ്പരാശ്രയത്വമുണ്ടെന്നുള്ളത് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നതാണല്ലോ.

'പ്രഥമവയസിപീതംതോയമല്പംസ്മരന്തഃ
ശിരസിനിഹിതഭാരാനാളികേരാനരാണാം
സലിലമമൃതകല്പംദദ്യുരാജീവനാന്തം
നഹികൃതമുപകാരംസാധവോവിസ്മരന്തി'

എന്ന് ഒരു മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമ്മുടെ അനുഭവത്തിനു ഗോചരമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അതിനെപ്പററി വിസ്തരിപ്പാനാവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റേയും വ്യാപാരങ്ങളെ എടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം സകല ചരാചരങ്ങളും പരസ്പരോപകാരികളായിരിക്കണമെന്നാണെന്നു സന്ദേഹംകൂടാതെ ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

പരമ റിപുക്കൾക്കുപകാരം ചെയ്യുന്നത് 'പയഃപാനംഭുജംഗസ്യകേവലംവിഷവർദ്ധനം,' എന്നപോലെ ഭവിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിനാൽ അവർക്കുപകാരം ചെയ്യേണ്ടുന്നാവശ്യമില്ലെന്നു ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു അബദ്ധമാണ്. പ്രതിഫലേച്ഛയില്ലാതെ അന്യർക്ക് ആപത്സമാഗമത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതാണ് ഉപകാരമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ രോഗദാരിദ്ര്യാദികളുടെ പീഡകൾക്ക് പാത്രമായുള്ളവരെ നാമെല്ലാവരും സോപകാരികളായിരിക്കണം. അവരിൽനിന്നുള്ള ഗുണകാംക്ഷ നമ്മുടെ ധർമ്മമല്ല. എന്നാൽ അവരോടു സഹവസിക്കയോ സല്ലപിക്കയോ ചെയ്യേണമെന്നില്ല. ആപത്തിലകപ്പെട്ട യാതൊരുത്തനേയും യഥാശക്തി സഹായിക്കേണമെന്നാണ് സജ്ജനമതം. സത്തുക്കളുടെ സ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ചു "പരോപകാരായഭവന്തിസന്തഃ", എന്നാണ് പ്രമാണവചനമുള്ളത്. അവർ പോയ വഴിയിൽ കൂടെയല്ലേ നമ്മളും നടക്കേണ്ടത്. സർവ്വേശ്വരനമതത്തിലും സജ്ജനാശയവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നതിനാൽ നമ്മൾ അന്യോന്യം ഉപകാരികളായിരിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു വിളിച്ചുപറയേണ്ടതുണ്ടോ? പരോപകാരികളുടെ നിസ്വാർത്ഥതയും അതിനമൂല്യം അവരുടെ ഉപകാരകർമ്മഫലമാകുന്ന മരതകം കല്ലുവരയ്ക്കുന്ന കഠിന കർമ്മമൊടുക്കുവാനിന്റെ ശക്തിയേറു പൊട്ടിവീഴാതെയും ഉലയാതെയും ഭീഷണിയിൽ തളിർത്തപ്പോൾ ആ സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളിൽ തട്ടി പെരുകുന്ന പരിമളക്കാറ്റ് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നാനാദിക്കുകളിലും ലോകങ്ങളിലും പ്രചരിച്ചു സജ്ജനഹൃദയാഹ്ലാദമുണ്ടാക്കുന്നു. സർവ്വസാക്ഷിയായ ജഗദീശ്വരനും ഇവരുടെ ഈ സ്വഭാവത്തിൽ പക്ഷം കൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ നാമെല്ലാവരും ഈ സ്വഭാവം സമ്പാദിപ്പാൻ സംഗതി വരുന്നതിനു സദാ ഹൃദയപൂർവ്വം ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

അബലകൾ, സുബലകൾ.

ഗോവിന്ദമേനവന് തന്റെ ഭാര്യ രാധാമ്മയെ ബഹുസംശയമാണ്. ഈ ഗോവിന്ദമേനവൻ ഒരു വക്കീലാണ്. ചെറുപ്പത്തിലേയുള്ള സ്നേഹംമൂലം ഇയാൾ രാധാമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഭാര്യയ്ക്കു തന്നോട് അനുരാഗമില്ലെന്ന് അന്നുതന്നെ അയാൾസംശയിച്ചിരുന്നു. മറ്റോരോ ചെറിയ കാരണങ്ങളാൽ ഈ സംശയം ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിനു വർദ്ധിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഭർത്താവിനു തന്നെപ്പററി സംശയമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി രാധാമ്മ ഗൂഢമായി ഗ്രഹിച്ചും തെല്ലുമിളകുന്നില്ല. വൈകുന്നേരം മണി 6 കഴിഞ്ഞാൽ ഭാര്യയ്ക്കു ശയനമുറിയിൽനിന്നു പുറത്തു പോവാൻ പാടില്ല. പോയാൽ അയാൾ സംശയിച്ചുതുടങ്ങും. ശകാരിക്കുക അപൂർവ്വമാണ്. താൻ ഒരു ഗ്രാഡ്യുവേററല്ലേ. ആ സ്ഥിതിക്കു ഭാര്യയെ ശകാരിക്കുന്നതു യുക്തമല്ല. എന്ന് അഭിമാനിയായ മേനവൻ സദാ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. ഇയ്യാളുടെ അഭിമാനക്കൂടുതൽകൊണ്ടു ചില അവസരങ്ങളിൽ ഇയ്യാൾ ഇളിഭ്യനാകാറുമുണ്ട്. അത് ഇനിയൊരവസരത്തിൽ വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കാനേ തരമുള്ളു. നിങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രാരംഭത്തിൽനിന്നറിയേണ്ടത്. സ്ത്രീകളെ ശാസിച്ചുവളർത്താതിരുന്നാൽ അവർ ചീത്തയായിപ്പോകുമെന്ന് ഇയ്യാൾക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം ഇയ്യാൾ കച്ചേരിയിൽനിന്നു ഗൃഹത്തിൽ വന്നു. കൂട്ടത്തിൽ സ്നേഹിതനായ കൃഷ്ണപിള്ള വക്കീലുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുവരും ഒരുമിച്ചാണ് വ്യാപരിക്കുന്നത്. ഭർത്താവ് കച്ചേരിയിൽനിന്നു വന്നയുടനെ രാധാമ്മ വേണ്ട പരിചരണങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനോടൊരുമിച്ചുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹിതനേയും യഥായോഗ്യം ആദരിച്ചു. അനന്തരം ഇരുവർക്കും ചായ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി രാധാമ്മ അപ്പുറത്തേക്കു പോയി. ഭാര്യ പോയ ഉടനെ ഗോവിന്ദമേനവൻ തന്റെ സ്നേഹിതനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“സ്നേഹിതാ! രാധയെക്കുറിച്ച് എനിക്കു ചില സംശയങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. അവളുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം വളരെ ചീത്തയാണ്. വ്യഭിചാരം ഏതൊരുജാതിക്കും നന്നായിരിക്കയില്ല.”

കൃഷ്ണ—ഹേയ്! അങ്ങിനെ സംഭവിക്കയില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. എനിക്കു നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെക്കുറിച്ചു നല്ല അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. നിങ്ങൾ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കയില്ല. നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കയാണ്. എനിക്കു സംശയമില്ല.

ഗോവി—ഞാൻ നിത്യസഹവാസിയാണ്. നിങ്ങളെക്കാൾ അവളുടെ സ്വഭാവനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാനാണ് ശക്തൻ. എനിക്കു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവൾക്ക് ആരോ ചില ജാരന്മാരുണ്ടെന്നുള്ളതിനു വാദമില്ല.

കൃഷ്ണ—സ്നേഹിതൻ വിഡ്ഢിത്തം പറയാതിരിക്കൂ. അങ്ങിനെ ഒരുകാലത്തും സംഭവിക്കയില്ല. ശിവ! ശിവ! ഇത്ര സൽഗുണങ്ങളോടുകൂടി പെൺകുട്ടികളെ കാണുന്ന

ക്ക് അപൂർവ്വം. നിങ്ങൾ അവരെ അന്യഥാ ശങ്കിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കണേ!

ഗോവി— ലക്ഷ്യം കാണിച്ചാൽ വിശ്വസിക്കുമോ?

കുഞ്ഞു— വിശ്വസിയ്ക്കാം. ദൃഢമായി വിശ്വസിയ്ക്കാം. അതു കുറെ പ്രയാസമാണ്. സ്നേഹമുള്ളവരെപ്പററി ഒരവിശ്വാസം തോന്നാതിരിക്കുന്നതു നന്ന. അങ്ങിനെയുള്ളവരെ ഒരിയ്ക്കലും പരീക്ഷിയ്ക്കുപോലും ചെയ്യരുത്. വൃഥാ ക്ലേശത്തിന്ന യോഗമാം.

ഗോവി— ഇതാ ഈ കത്തുനോക്കണം. ഇതു മതിയായ ലക്ഷ്യമല്ലേ? ഇതിലധികം എന്തുവേണം.

എന്നുപറഞ്ഞു മേനവൻ തന്റെ പോക്കററിൽനിന്നും ഒരു കത്തെടുത്തു കുഞ്ഞുപിള്ളയുടെ പക്കൽ കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം കത്തു തുറന്ന് ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു.

ശിവപുരം

6-8-45

ശ്രീ.

പ്രിയേ! പരസ്പരമുള്ള വർത്തമാനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ട് കാലം വളരെയായി. കത്തു കൊണ്ടെങ്കിലും ഭവതിയുടെ ക്ഷേമം അറിയാൻ ആശിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന എന്നെ ഭവതി സമാധാനിപ്പിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതു സങ്കടകരമാണ്. ഗോപാലൻനായർക്ക് നിങ്ങളെ ഒന്നു കാണ്മാനിങ്ങിനെ വലിയ ആശയുണ്ട്. ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ട് വന്നു കാണുന്നതിന്ന സംഗതിയാവാത്തതിൽ അദ്ദേഹം വ്യസനിയ്ക്കുന്നതായി നിങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനെന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. വിവരങ്ങൾക്ക് ഉടൻ മറുപടി അയച്ചു തരണം.

എന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം (ഒപ്പ്)

കുഞ്ഞുപിള്ള കത്തു വായിച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഇതിൽ നിങ്ങളുടെ ഊഹത്തിന്നനുസരണമായ യാതൊരു ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണുന്നില്ല."

ഗോ— ഈ കത്തെഴുതിയിരിക്കുന്ന ആളും ഗോപാലൻനായരും രാധയുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലേ?

കുഞ്ഞു— എഴുത്തെഴുതിയിരിയ്ക്കുന്ന ആൾ ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കരുതേ? ഗോപാലൻനായർ ആ സ്ത്രീയുടെ സംബന്ധക്കാരൻ ആരെങ്കിലും ആയിരിക്കണം.

ഗോ— ഒപ്പു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കൂ. പേരെന്താണെന്നറിയട്ടെ.

കുഞ്ഞു— ഒപ്പുകൊണ്ട് ആളറിയുന്നതിന്ന നിവൃത്തിയില്ല. അപ്പോഴേയ്ക്കും രാധാമ്മ ചായയുംകൊണ്ട് അവിടെ പ്രവേശിച്ചു. ഉടനെ കത്ത് രാധയെക്കാണിക്കാതെ മേനവൻ പോക്കററിലാക്കി. ചായ കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം കുഞ്ഞുപിള്ള യാത്ര പറഞ്ഞുപോയി. മേനവനും കളിക്കുന്നതിന്നായിപ്പുറപ്പെട്ടു. മേനവൻ തന്റെ സ്നേഹിതനെക്കാണിച്ച കത്ത് രാധയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ വന്നതാണെന്ന് വായനക്കാർ ധരിച്ചിരിയ്ക്കുമല്ലോ. രാധയെ മേനവൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ട് സംവത്സരം അധികമായില്ല. അവളുടെ പ്രായം 18 വയസ്സ്, നല്ലസുമുഖി, അവളുടെ സൌന്ദര്യലഹരിയിൽ ലയിക്കാത്തവർ അപൂർവ്വം. ഇവൾക്ക് നന്നേ ബാല്യത്തിലെ വീടു വിട്ടുപോയ ഒരു സോദരൻ ഉണ്ട്. രാധാമ്മ ഇതുവരെ ആയാളെ കണ്ടിട്ടില്ല. മേനവൻ ഈ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഒരവസരത്തിൽ രാധ പറഞ്ഞുവൊ എന്നൊരു സംശയമുണ്ട്.. ദിവസ

ങ്ങൾ ഏതാനും കഴിഞ്ഞു. മേനവന്നു സംശയം ഒന്നിനൊന്നു വൎദ്ധിച്ചുതന്നെ വന്നു. ഒരു ദിവസം രാധ ഒരെഴുത്തെഴുതി മേൽവിലാസംവെച്ചു് ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു് അവനെ ഏല്പിച്ചയക്കുന്നതു മേനവൻ കണ്ടു. അന്നു മുതൽ മേനവന്റെ സംശയം കലശലായി. ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു് വിവരം ചോദിക്കുന്നതു് ഫലമില്ലാത്തതാണെന്നു ആത്മാഭിമാനിയായ മേനവൻ വിചാരിച്ചു. ഒരു ദിവസം മേനവൻ തന്റെ സ്നേഹിതനോടിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഇന്നാൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതു് നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചില്ലല്ലോ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കത്തക്കതായ ലക്ഷ്യം ഉണ്ടു്. ഈ എഴുത്തു നോക്കു." മിസ്റ്റർ പിള്ള എഴുത്തുവാങ്ങി ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു "സ്നേഹിതന്,

ശ്രീ.

അയച്ച കത്തു കിട്ടി. വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു് 20-ാംനു- തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നതു തീർച്ചപ്പെട്ടതായെങ്കിൽ അന്നേദിവസം വൈകുന്നേരം ഞാനവിടെ വന്നുകൊള്ളാം. അനേക നാളായി ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ അവസരത്തെ വ്യൎത്ഥമാക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തെ ഹൃദയപൂൎവം പ്രാൎത്ഥിക്കുക. ശേഷം കാഴ്ചയിൽ.

എന്നു് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം (ഒപ്പു്)

ഗോവിന്ദൻ—ഈ ലക്ഷ്യം ധാരാളം മതിയാകുന്നില്ല

കൃഷ്ണൻ—ധാരാളം മതി. ഇനി വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

സ്ത്രീകൾ ചപലകളല്ലേ. അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഊഹം തെറ്റുന്നതു സഹജമാണു്.

മേന—അവനെ നമുക്ക് കണ്ടുപിടിക്കണം. 20-ാംനു- ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നില്ലെന്നുവെക്കാം. നേരത്തെ യാത്രയായി വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിക്കൊള്ളാം. രാത്രിയായതിന്നുശേഷം നമുക്കവിടെപ്പോയി ഒളിച്ചിരിക്കണം. കള്ളൻ വരുമ്പോൾ പിടിക്കാം.

കൃഷ്ണ—അങ്ങിനെതന്നെ. ഞാനും വരാം.

സ്നേഹിതന്മാർ രണ്ടുപേരും പിരിഞ്ഞു. രാധയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ വരുന്ന കത്തുകൾ മിക്കവാറും മേനവൻ അഞ്ചലാപ്പീസ്സിൽനിന്നു തന്നെ വാങ്ങിക്കാറുണ്ടു്. അല്ലാത്തുള്ളവ അവൾ ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം രാധ അറിയുന്നതുമില്ല.

ദിവസങ്ങൾ മൂന്നുനാലു കഴിഞ്ഞു. മേനവൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നു എന്നു യാത്ര പറഞ്ഞു് ഗൃഹത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. 20-ാംനു- നേരം അസ്തമിച്ചു. ഇരുട്ടു കഠിനമായിരുന്നെങ്കിലും നാട്ടുവെളിച്ചം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അൎദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ മേനവൻ രാധ കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ കതകിൽ തട്ടിവിളിച്ചു. സ്വല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടു വശത്തേക്കും ഉള്ള വാതിലുകൾ തുറന്നു. മേനവൻ മുറിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു. തൽക്ഷണം മറുഭാഗത്തുള്ള വാതിലിൽകൂടി, ഒരു പുരുഷൻ പുറത്തേക്കു ചാടി. ആ ആൾ ദേഹത്തിൽ ഒരു ഷൎട്ടു ധരിച്ചിരുന്നു. തലയിൽ ഒരു നീളമുള്ള ഒരു കവണി പരിഷ്കാരരീതിയിൽ ചുറ്റിയിരുന്നു. കണങ്കാലോളം താഴ്ന്ന ഒരു മൽമൽമുണ്ടും ധരിച്ചിരുന്നു. മേനവൻ മുറിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ രാധ ലജ്ജിതയായി മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ നിന്നിരുന്നു. മേനവൻ വാതിലിൽകൂടി ചാടിയ പുരുഷന്റെ പിന്നാലെ എ

ന്തി. ഞെരുപ്പോലെ വൃക്ഷലതാദികളുടെ ഇടയിൽകൂടി പാഞ്ഞു. മേനവൻ ക്ഷീണിച്ചുവെങ്കിലും അശേഷം വകവെയ്ക്കാതെ പിന്നാലെ തന്നെ പാഞ്ഞെത്തി. സ്വല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുമ്പിൽ പായുന്ന ആളിന്റെ കേശഭാരത്തിൽ മേനവൻ പിടികൂടി കന്തളഭാരം അഴിഞ്ഞു നിലത്തു പതിച്ചു. ഉടനെ മേനവൻ തന്റെ വിരോധിയുടെ ദേഹം അടച്ചൊരു പിടുത്തം. അപ്പോൾ അന്നാ രാധാമ്മ പുളകിതഗാത്രയായി കിടുകിടെ ചിരിക്കുന്നു. മേനവൻ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ പുരുഷവേഷം ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾ ഇളിഭ്യനായി. എന്നാലെന്തിനു പുരുഷവേഷം? മേനവൻ സംശയിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? മേനവൻ മുറിയിൽ വന്നുനോക്കി. അപ്പോൾ അവിടത്തെ വേലക്കാരി അമ്മു ഒരു കോണിൽ ലജ്ജിച്ചുനില്ക്കുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു. രാധാമ്മയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ വന്ന ആളുടെ കത്തു് അവളുടെ ഒരു സഖി അയച്ചതായിരുന്നു. ആ കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്ന ഗോപാലൻനായർ അവളുടെ സോദരനായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കത്തു ഭർത്താവിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവൾ തന്നെ തന്റെ മേൽവിലാസത്തിൽ എഴുതി ഭൃത്യനെക്കൊണ്ടു് അഞ്ചലിൽ ഇടുവിച്ചതായിരുന്നു. കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവൾ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഈ വിധം പര്യവസാനിച്ചതാണു്. അന്നുമുതൽ സ്നേഹമുള്ളവരെ വിശ്വസിക്കുമെന്നു മേനവൻ ഉറച്ചു. അയാളുടെ ശങ്കയും അസ്തമിച്ചു.

പി. ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ള.

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം.

1089 കുംഭത്തിൽ ചേൎന്ന പുതിയ സാമാജികന്മാർ.

മ. രാ. രാ.			അവർകൾ.
91	,,	തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി കോട്ടക്കൽ.	,,
92	,,	എ. ആർ. ശാസ്ത്രി പോലീസ് ആപ്പീസ് തരവാഡി ബാങ്ക്.	,,
93	,,	കെ. സി. മാനവിക്രമരാജാ ഡി. സി. കോട്ടക്കൽ.	,,
94	ശ്രീമതി	തരവത്തു് അമ്മാളുഅമ്മ വടക്കന്തറ—പാലക്കാട്.	,,
95	മ. രാ. രാ.	കെ. രാമക്കുറുപ്പ് ബി. ഏ., ബി. എൽ. ഹൈക്കോർട്ടുവക്കീൽ തിരുവനന്തപുരം.	,,

96 മ-രാ-രാ- സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി അവർകൾ
വെളിമന — പടനായകുളങ്ങര — കരുനാഗപ്പള്ളി.

97 ,, പി. രാമൻനമ്പൂതിരി ,,
c/o. 3rd Prince of Cochin തൃപ്പൂണിത്തുറ.

98 ,, കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ് ബി. ഏ. ,,
റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

99 ,, വി. കെ. രാമമേനോൻ ,,
റിട്ടയർഡ് സെററിൽമെണ്ട് പേഷ്കാർ, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

100 ,, എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ എം. ഏ. ,,
പ്രൊഫസ്സർ കോളേജ് തിരുവനന്തപുരം

101 ,, എം. ഉദയവർമ്മ തമ്പുരാൻ ബി. ഏ ,,
മാവേലിക്കരരാജാ — മാവേലിക്കര.

102 ,, പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ ,,
പന്തളം (തിരുവിതാംകൂർ).

103 ,, പുന്നത്തൂർ ഗോദവർമ്മ ഏളയരാജാ ,,
കോട്ടപ്പടി — ചാവക്കാട്.

104 ,, കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ് ,,
കൊടുങ്ങല്ലൂർ

അറിയിപ്പ്.

സാമാജികന്മാരിൽ പലരും ഈ മാസത്തിൽ പണം അടച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പേരും വിവരവും അടുത്ത ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്. പണം അടയ്ക്കുവാൻ ഉപേക്ഷ ചെയ്ത സാമാജികന്മാർ അവരവർ അടയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ മിഥുനം 15 ൹-ക്കുമുമ്പായി ഖജാൻജിയുടെ മേൽവിലാസത്തിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർക്ക് അയപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

എന്നു

തൃശ്ശിവപേരൂർ
25—7—89

കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാര്
ബി. ഏ. ബി. എൽ.
ഖജാൻജി.

രണ്ടാമത്തെ സേതുബന്ധം.

രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻ കട്ടുകൊണ്ടുപോയ തന്റെ പട്ടമഹിഷിയെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്നായി അയോദ്ധ്യാധിപനും അവതാരമൂർത്തിയും അത്ഭുതപരാക്രമിയും ആയ ശ്രീരാമൻ ലങ്കയെ ആക്രമിപ്പാൻ പുറപ്പെടുകയും ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയുടെ തെക്കെ അറ്റത്തെത്തിയപ്പോൾ, സമുദ്രം തന്റെ വഴി മുടക്കിക്കിടക്കുന്നതു കാണുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ ന്യായമായ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു നേരിടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും അവകളെ ലേശംപോലും കൂസാതെയും ആ ഉദ്യമങ്ങളിൽനിന്നു പിന്മാറാതെയും സ്ഥിരചിത്തതയോടെ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ലഘുതരങ്ങളാക്കിച്ചെയ്തു മുന്നോട്ടുതന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണല്ലോ ഉത്തമപുരുഷന്മാരുടെ ലക്ഷണം. വിശാലമായ സമുദ്രം തന്റെ ഗതി തടഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ട ഉടനെ ശ്രീരാമൻ തന്റെ ശില്പകാര്യമന്ത്രിയായ 'നളനെ' വിളിച്ചു സമുദ്രം ലംഘിച്ച് ഒരു പാലം കെട്ടുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. കല്പനാനുസരിച്ചു ചീഫ് എഞ്ചിനീയരായ 'ഹനുമാനു' നളൻ ഉത്തരവുകൊടുക്കുകയും, ഉത്തരവിൻപടി, തന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന വാനരസേനയുടെ സഹായത്താൽ അത്യതിവേഗംകൊണ്ടു പാലം പണിതീർക്കയും, ആ പാലത്തിന്മേൽകൂടി ശ്രീരാമൻ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഇപ്പോഴത്തെ 'സിലോൺ' ആയ പഴയ ലങ്കയിലേക്കു കടന്നു തന്റെ ഉദ്ദേശം നിറവേറുകയും ചെയ്തു. ശ്രീരാമപ്രതിഷ്ഠയായ രാമേശ്വരത്തെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പുണ്യസ്ഥലമായി ഹിന്ദുക്കൾ ഗണിച്ചുവരുന്നതുതന്നെ ഈ സംഭവത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥിരഫലമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ സംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം വേറൊരു ജാതിക്കാർ അതേ സ്ഥലത്തുതന്നെ എത്തുകയും, മുൻകാരണങ്ങളെക്കാൾ കുറേക്കൂടി പ്രബലങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ ലങ്കയെ ആക്രമിക്കുന്നതിന്നു സമുദ്രലംഘനം ചെയ്യുവാൻ ഒരു പാലം കെട്ടേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം അവരിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രകൃതിയുടെ ചപലതകളാലും മനുഷ്യരുടെ അജാഗ്രതകൊണ്ടും ഹനുമാന്റെയും വാനരസേനയുടെയും പ്രയത്നങ്ങൾ നാമാവശേഷങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു, ഈ പുതിയ ആക്രമികളെയും സമുദ്രം ഭയപ്പെടുത്താതിരുന്നില്ല. അവരും ചീഫ് എഞ്ചിനീയർക്ക് കല്പനകൊടുത്തു. പക്ഷെ, ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഹനുമാനെപ്പോലെ കാട്ടുജാതികളുടെ സഹായം കിട്ടുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നതിനാൽ, വ്യവസായവിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചുവരുന്ന തന്റെ സ്വരാജ്യക്കാരുടെ ആലോചനാഫലമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ചില പുതിയ ജാതികളെ —— യന്ത്രങ്ങൾ —— സഹായത്തിന്നായി വിളിക്കുകയും അവരുടെയും അനേകായിരം കൂലിക്കാരുടെയും പ്രയത്നത്താൽ ഇന്ത്യയെയും ലങ്കയെയും ഒരു തീവണ്ടിപ്പാതമൂലം രണ്ടാമതും കൂട്ടി ഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ മാർഗ്ഗം ഇപ്പോൾ തീവണ്ടിവഴിയും കപ്പൽവഴിയും കൂടിട്ടാണ് കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരി 24-ാംനു "താലിമന്നാർ" എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് എസ്സ്. ഐ. ആർ. കമ്പനിക്കാരുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്ന അനവധി മാന്യന്മാർ കൂടിയ സന്ദർഭത്തിൽ, ബഹുമാനപ്പെട്ട മദ്രാസ്സ് ഗവർണ്ണർ അവർകളാൽ ഈ പാതയുടെ ഉൽഘാടനാഘോഷക്രിയ മംഗളമായി നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ സമുദ്രലംഘനത്തിന്നു ശ്രീരാമനെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളല്ലാ ഇവരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചതെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

"ആദാംപാലം" വഴി ഇന്ത്യയെയും സിലോണിനെയും ഒരു തീവണ്ടിപ്പാതമൂലം

കൂട്ടിഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആലോചന മുപ്പതെട്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു തുടങ്ങീട്ടുള്ളതാണ്. ശ്രീരാമൻ ഈ പ്രകാരം ഒരു കാര്യം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു, ഇതു് ഒരു നൂതനമായ ആലോചനയാണെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. രാമായണത്തിൽ അവികാരസമുള്ളവർണ്ണനയും, ഇങ്ങനെയൊരുകാര്യം സാധിക്കാവുന്നതാണെന്നു് അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇതിനു പുതുമ കല്പിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന അറിവുകളെല്ലാം നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ ആലോചിച്ചുവെച്ചിരുന്നവകളാണെന്നു് ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമായും വിചാരിക്കാം. ഈ സംഗതി പാശ്ചാത്യന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നതല്ലതാനും. ഈ പാതയെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചന 1876-ൽ ആണ് ആദ്യമായി തുടങ്ങിയതെങ്കിലും, 1894 വരെ യാതൊരു തീരുമാനവും ഉണ്ടാകാതെയാണിരുന്നതു. 1894-ൽ മിസ്റ്റർ എഫ്. ജെ. വാർണിങ് എന്നൊരാൾ സിലോൺ ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം സർവ്വേ ചെയ്തു് ഒരു കണക്കുണ്ടാക്കിയതിൽനിന്നു ഇതിലേക്കു് 259 ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചിലവു വേണ്ടിവരുമെന്നു കാണുകയുണ്ടായി. അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം മിസ്റ്റർ ജ. ജെ. ഷാബോൾഡ് സർവ്വേ ചെയ്തു കണക്കെടുത്തതിൽനിന്നു ആദ്യത്തേതിൽ പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കുറവായിട്ടാണ് കണ്ടതു്. എന്നാൽ ഈ ചിലവു ന്യായമായി കിട്ടാവുന്ന ആദായത്തിനേക്കാൾ കൂടുതലാണെന്നു വിചാരിച്ചു്, ഈ ഉദ്യമം തല്ക്കാലം നിർത്തിവെയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. 1899-ൽ മധുരയിൽനിന്നു രാമേശ്വരത്തേക്കു് ഒരു തീവണ്ടിപ്പാത ഏർപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചന നടക്കുകയും, ആ സന്ദർഭത്തിൽ "കണ്ടഗൽമുനമ്പ്" ഒരു തുറമുഖമാക്കണമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെപ്പറ്റി പല വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടക്ക്, 1906-ൽ കമ്പനിയുടെ ഇന്ത്യൻ ഏജെണ്ടും, ഇപ്പോൾ മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടരുമായ മിസ്റ്റർ എൻ. പ്രീസ്റ്റ്ലി പഴയ ആലോചനയെത്തന്നെ വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു. പക്ഷെ പാലത്തിനു ചെയ്യുന്ന ചിലവു് ന്യായപ്പെടുത്തേണ്ട കാരണം കപ്പൽമാർഗ്ഗമായി ഗതാഗതസൗകര്യമുണ്ടാകണമെന്നായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അന്നത്തെ സിലോൺ ഗവർണ്ണരും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയും പിൻതാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ കമ്പനിയുടെ സ്ഥിരാധ്യക്ഷൻ സിലോണിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന സമയം രാജ്യനിവാസികളുടെ ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ സ്വീകരിക്കുകയും അവരുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം തീവണ്ടി തന്നെ നടപ്പാക്കുവാൻ വേണ്ട ശ്രമം ഇദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയ സമയം ചെയ്യുകയും അതിൻഫലമായി, 'മന്നാർ' ദ്വീപിന്റെ അറ്റത്തുള്ള 'തലൈമന്നാർ' എന്ന സ്ഥലംവരെ സിലോൺ ഗവർമ്മെണ്ടുകാർ അവരുടെ തീവണ്ടിപ്പാത എത്തിക്കുകയും തലൈമന്നാർ മുനമ്പിന്റെ ഈ ഭാഗത്തും തട്ടകം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ശേഷം പണികൾ ഇന്ത്യാഗവർമ്മെണ്ട് നിർവഹിക്കാമെന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനു ശേഷം, ഇന്ത്യാഗവർമ്മെണ്ട് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്താണെന്നു തീരുമാനിക്കുവാൻ മദ്രാസ്സ് ഗവർണ്ണർമുതലായ പലരും ചേർന്നു് ഒരു സഭകൂടുകയും, അതിൽവെച്ച്, "പാക്" കടലിടുക്കിൻ മീതെ ഒരു പാലംകെട്ടുന്നതിനും "പാമ്പൻ" ഇടക്കടലിൽ ഉയർത്താവുന്നതും താഴ്ത്താവുന്നതുമായ ഒരു പാലംകെട്ടുന്നതിനും "ധനുഷ്കോടി"യും "തലൈമന്നാറി"നും മദ്ധ്യയുള്ള സമുദ്രത്തിൽ ആവിക്കപ്പൽ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും തീർച്ചയാക്കുകയുംചെയ്തു. ഇപ്രകാരം കരയിലും തീവണ്ടിയും കടലിലും കപ്പലുമായിട്ടാണ് ഈ പാത ഇണക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു. സിലോൺ ഭാഗത്തുനിന്നും രാമേശ്വരം ഭാഗത്തുനിന്നും കടലിലേക്കു് കെട്ടിയിരിക്കുന്ന പാലങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യയുള്ള കടലിന് ഇരുപത്തിരണ്ടു മയ

ക്സ്സ് ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളൂ. ഇവിടെയാണ് ആ വിക്കപ്പ്ലിന്റെ ഉപയോഗം. “കർസൺ, എൽജിൻ, ഹാർഡിഞ്ച്” എന്നീ കപ്പലുകളാണ് ഇവിടെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നതു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന് എഴുപതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയും സിലോൺഗവൺമെന്റിന് നാല്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയുംകൂടി ആകെ 111 ലക്ഷം ഉറുപ്പിക മാത്രമേ ചിലവുവന്നിട്ടുള്ളൂ.

ധനുഷ്ക്കോടിയിലെ ഇരിമ്പുപാലത്തിന്റെ വലിപ്പം താഴെ കൊടുക്കുന്ന കണക്കുകൊണ്ട് വായനക്കാർക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ഇരിമ്പുപാലത്തിന് 6776. അടിനീളവുമുണ്ട്. അതിൽ ആകെ 145. കമാനവും ഉണ്ട്. കമാനങ്ങളുടെ ഉള്ളളവു ഓരോന്നിന് 40 അടി വീതമാകുന്നു. ബാക്കി രണ്ടു കമാനങ്ങളിൽ ഒന്നിന് 48. അടിയും മറ്റേതിന് 44. അടിയുമുണ്ട്. ഇതിന്നുപുറമെ, ഇതിന്നുള്ളിൽകൂടി കപ്പലുകൾക്ക് കടന്നുപോകേണ്ടതിന്നായി മേല്പോട്ടു ഉയരുന്ന വെട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ 289. അടിനീളമുള്ള ഒരു ഷേറുപാലവും പ്രത്യേകമായി ഒരു കപ്പൽച്ചാലുമുണ്ട്. ഇതിൽകൂടി 200. അടി വണ്ണമുള്ളതും 14. അടി വെള്ളത്തിൽ താഴ്ന്നു നില്ക്കുന്നതുമായ കപ്പലുകൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസം ഗതാഗതം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഈ പാലം ഒന്നാമത്തെ സേതുബന്ധത്തിന് നേരെയാണിരിക്കുന്നതു. ഈ പാലത്തിന്നുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിമ്പുതൂണുകൾ ഓരോന്നിന്നു 710 അടിനീളവും ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ പണികൾക്കെല്ലാം കൂടി ആകെ രണ്ടായിരം ടൺതൂക്കം ഇരിമ്പുപണിത്തരങ്ങളും, 20,700 ക്യൂബിക്ഫീറ്റ് തേക്കുമരവും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടായിരം കൂലിക്കാർവീതം ദിവസംപ്രതി വേലയെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ കപ്പലുകളിൽ ഓരോന്നിനും അമ്പതിനായിരം പവൻ വീതം വിലയായിട്ടുണ്ട്. കപ്പലുകൾ ഓരോന്നിന്നും 250 അടിനീളവും 38 അടി വീതിയും ഉണ്ട്. ഓരോ കപ്പലുകളിലും 50 ഒന്നാംക്ലാസ്സുകാരെയും 500 മൂന്നാംക്ലാസ്സുകാരെയും, 180 ടൺ തൂക്കം സാമാനങ്ങളും 110 കന്നുകാലികളേയും കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോകാവുന്നതാണ്. മണിക്കൂറിൽ ഇരുപതേകാൽ നാഴികദൂരം വീതം യാത്ര ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

ശ്രീരാമന് കല്ലും മരവുമാണ് വേണ്ടിവന്നതു. ഇപ്പോഴാ ഇരിമ്പും മരവുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു. നളനും ഹനുമാനും അഞ്ചുദിവസംകൊണ്ടു ചെയ്തപണി ഇപ്പോൾ മൂന്നുകൊല്ലംകൊണ്ടാണ് കഴിഞ്ഞതു. ഇതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വാനരസേനയ്ക്കു എണ്ണമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, നടപ്പിനാവും ചുമലിക്കാരും അവരെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നില്ല. ഇവരുടെകഥ അങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നു. അതിന്നും പുറമെ, ശ്രീരാമന്റെ സേതുബന്ധം സീതയെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ മാത്രമായിരുന്നു. അതിന്നശേഷം, ആ പാലം നിലനിന്നാലും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു പോയാലും അദ്ദേഹത്തിന്നു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ഇവിടെയോ? എന്നെന്നും സ്ഥിരമായിരിക്കണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം. ഇടിഞ്ഞുവീണുപോയാൽ ധനനാശവും ആൾനാശവും നിശ്ചയം പോരെങ്കിൽ പരിഹാസവും. അതുകൊണ്ടാണ് അധികസമയം വിനിയോഗിച്ച് മനസ്സിരുത്തി പണിതീർക്കേണ്ടിവന്നതു. എല്ലാവിധത്തിലും കമ്പനിക്കാരുടെ ഈ പ്രവൃത്തി, അവർക്ക് അഭിമാനഹേതുകവും, ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദവും ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒരുപക്ഷമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഏർപ്പാടുകൊണ്ടു കച്ചവടത്തിന്നും കൈത്തൊഴിലുകൾക്കും കിട്ടാവുന്ന അഭിവൃദ്ധി എത്രമാത്രമാണെന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. വഴിയാത്രക്കാർക്കുള്ള സൌകര്യവും കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഈ പാലം തുറക്കുവാൻ വന്നിരുന്ന മദ്രാസ് ഗവർണ്ണർ അവർകൾക്ക്, വിലപിടിച്ചതും, വിശേഷപ്പെട്ടതുമായ ഒരു “കസ്കറ്റ്” കമ്പനിക്കാർ സമ്മാനംകൊടുത്തതും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയംതന്നെ.

ഇ. ആർ. മേനോൻ

അദ്ധ്യായം 3.

എരവാലന്മാരും, നായാടികളും, ഉള്ളാടന്മാരും.

എരവാലന്മാർ.

ഉൽപത്തിയും ദാരിദ്ര്യവും

'വില്ലുവേടന്മാർ' എന്നുകൂടി വിളിക്കപ്പെടുന്നു. എരവാലന്മാർ ചിററൂർതാലൂക്കിലെ മലകളിൽ പാർത്തുവരുന്ന ഒരു വക സാധുക്കളായ കാട്ടുജാതിയാകുന്നു. അവരിൽ ചിലർ മലയാളം സംസാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ഭാഷ തമിഴാണ്. അവർക്ക് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ വയസ്സന്മാരെ മൂത്താന്മാരെന്നും പാട്ടാമാരെന്നും സംഭാഷണത്തിൽ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. അവരുടെ ഉല്പത്തിയെപ്പററി അവർക്ക് യാതൊരു വിവരവുമില്ല. മററുകാട്ടുജാതിക്കാരെപ്പോലെ ഇവരും ബഹിഷ്കൃതന്മാരും ഭീരുക്കളും തന്നെ. മഹാ ദരിദ്രന്മാരുമാണ്. എന്നാൽ അവർ ആശ്രയിച്ചുവരുന്ന മുതലാളിമാരുടെ പരിഷ്കാരംകൊണ്ട് അവരുടെ സ്ഥിതിക്ക് അല്പം ഭേദമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവരും പതികളിലാണ് കാട്ടിൽ പാർത്തുവരുന്നത്. കുടിലുകൾ മലയന്മാരുടേതു പോലെയുമാകുന്നു. എന്നാൽ മലയന്മാരെപ്പോലെയോ കാടന്മാരെപ്പോലെയോ ഇവർ ദിക്കുമാറി പാർപ്പാൻ നോക്കുന്നവരല്ല.

ഉടുപ്പും ആഭരണങ്ങളും

എരവാലപ്പെണ്ണുങ്ങളും ആണുങ്ങളും മലയന്മാർ പുലയന്മാർ മുതലായ കീഴ്ജാതിക്കാരെക്കാൾ നല്ലപോലെ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആണുങ്ങൾ വക്കുള്ള കരയും മൂന്നുവാര നീളവുമുള്ള വേഷ്ടികൾ അരയിൽ ചുററി ഒരു തല നാട്ടിയിട്ടു മറേറ തല കാലിന്റെ ഇടയിൽ കൂടിയെടുത്തു പിറകിൽ കുത്തിവെക്കും. അവർക്ക് ചുമൽമുണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഇതു ചുമലിൽ നാട്ടിയിടാറും മതി, ചിലപ്പോൾ തലക്കെട്ടിന്മേൽ കെട്ടാറും മതി. തലമുടി പെണ്ണുങ്ങളെപ്പോലെ വളർത്തി നീട്ടും. എന്നാൽ വകയില്ലാത്തതിനാൽ എണ്ണതൊട്ടു മിനുക്കാറില്ല. അവർ മേൽമീശ വളർത്തുകയും, തങ്ങളെ വളരെ പേടിയുള്ള മലയന്മാരിൽനിന്നും തിരിച്ചറിവാൻ, കഴുത്തിൽ ഒരു സ്ഫടികക്കല്ലുമാലയും ചിലർ കയ്യിൽ പിച്ചളമോതിരവും ധരിക്കുകയും ചെയ്യും. പെണ്ണുങ്ങളുടെ വസ്ത്രധാരണം കാടത്തികളുടേതും കൊങ്ങമലച്ചികളുടേതും പോലെയാകുന്നു. അവരുടെ കാതിലുള്ള ആഭരണം പനയോലച്ചുരുളാണ്. ഇതു സാമാന്യം വലിയതു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കാതു കുത്തിവളർത്തുകയും ചെയ്യും. ഇവർ ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ തേച്ചു കുളിക്കുമത്രെ.

കല്യാണസമ്പ്രദായം

ഭാര്യയെ തന്നെത്താൻ പുലർത്താറാവുന്നതുവരെ ഒരു യുവാവിനെ കല്യാണം ചെയ്യാനനുവദിക്കുന്നതല്ല. ഇതു മേൽജാതിക്കാർക്കു കണ്ടുപഠിപ്പാൻ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഒരു എരവാലന്നു തന്റെ മകനെ കല്യാണം ചെയ്യിക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവനും

അവന്റെ അളിയനോ മററു ചില ബന്ധുക്കളുംകൂടി പെണ്ണിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ ചെന്നുകണ്ട് കാൎയ്യം സംസാരിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി കല്യാണത്തിന്നുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കും. അപ്പോൾ വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കല്യാണത്തിന്റെ പ്രാരംഭമായി ഒരു സദ്യയും കഴിക്കും. അനന്തരം വധൂവരന്മാരുടെ മാതാപിതാക്കൾ മുതലാളന്മാരെ ചെന്നുകണ്ട് കുറെ വെററില അടയ്ക്ക പുകയിലയും കാഴ്ചവെച്ച് വിവരം അറിയിക്കയും, അവർ കല്യാണത്തിന്റെ ഏതാനും ചിലവിലേയ്ക്കു കുറെ നെല്ലു കൊടുക്കയും ചെയ്യും. കല്യാണം നടത്തുന്നതു തിങ്കളാഴ്ചയാണ്. കല്യാണം നിശ്ചയിച്ച തിങ്കളാഴ്ചയുടെ മുമ്പിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു തിങ്കളാഴ്ച വരന്റെ സഹോദരി ചില ബന്ധുമിത്രങ്ങളോടുകൂടി വധുവിന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് അവൾക്ക് ഒരു പിച്ചളമോതിരവും അവളുടെ പിതാവിന്നു വധുപ്പണം വക ഒരുറുപ്പികയും കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. പിന്നീടു കല്യാണം നിശ്ചയിച്ച തിങ്കളാഴ്ച അവരും വേറെ ചിലരും ഒരു പുതിയ പുടവ കൊണ്ടുപോയി വധുവിനെ ഉടുപ്പിക്കും. ഇപ്പോഴും മുമ്പെത്തെപ്പോലെ ഒരു സദ്യയുണ്ട്. അതും കഴിഞ്ഞാൽ വധുവിനെയും കൂട്ടി വരന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു പോകയും അവിടെവെച്ചു അവരും എല്ലാവരും സദ്യ കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നത്തെ തിങ്കളാഴ്ച വധൂവരന്മാരൊന്നിച്ചു വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽപോയി ഒരാഴ്ചവട്ടം താമസിച്ചിട്ടു തിരിച്ചുപോരും. അപ്പോഴെ കല്യാണത്തിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും അവസാനിക്കുകയുള്ളു. എല്ലാററിന്നുംകൂടി 30 ക. യോളം ചിലവുമുണ്ട്. ചിററൂർ താലൂക്കിലെ ഈഴവന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ഇവൎക്കും താലികെട്ടുക എന്ന ക്രിയയില്ല. കല്യാണസമയം വരന്നു യാതൊരു സമ്മാനവുമില്ല. അതു കൎക്കടകസംക്രാന്തിയാണ് കൊടുത്തുവരാറ്. അന്ന് അവനെ പെണ്ണുങ്ങൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി സദ്യകഴിച്ചു ഭക്ഷണവും, സമ്മാനമായി ഒരു വേഷ്ടിയും, തലപ്പാവും കൊടുക്കും. അതിന്നുശേഷം ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാർ വേറെ മാടത്തിൽ താമസമാക്കി സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഉപജീവനം കഴിക്കുകയാണ്.

സ്ത്രീ ഋതുവാകുന്നതിന്നുമുമ്പാണ കല്യാണം ചെയ്യപ്പെട്ടതെങ്കിൽ ഋതുവാകുന്നതുവരെ അവൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കുകയും അതിന്നുശേഷം മാത്രം ഭൎത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുകയുമാണ് പതിവ്. സ്ത്രീ തിരളുമ്പോൾ പ്രധാന മാടത്തിന്റെ ഒരു ഫൎല്ലാങ്ങ് ദൂരെയായി 'ഏട്ടുചാല'* കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അവളെ അതിൽ പാൎപ്പിക്കും. സാധാരണയായി ഒരുവൾ എഴുദിവസം ഇവിടെ താമസിക്കണം. ആ സമയം അല്പം ചില സഖികളെ മാത്രമെ കാണ്മാൻ അനുവദിക്കയുള്ളു. ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതു കുറെ ദൂരത്തായി കൊണ്ടുവെച്ച് അവൾ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകയാണ്. അശുദ്ധം ഭയന്ന പ്രായംചെന്നവരാരും അടുത്തുചെല്ലുകയില്ല. ഏഴാംദിവസം കാലത്തു കുളിച്ചാൽ അവൾ ശുദ്ധമായി. പിന്നെ മററുള്ളവരൊന്നിച്ചുകൂടിക്കഴിയാം. കുളിദിവസം ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കു സദ്യകഴിച്ച് ആഘോഷിക്കും. പിന്നീടുള്ള തീണ്ടാരികൾ അവർ 3 ദിവസം മാത്രം വൎജ്ജിക്കുന്നുള്ളു. നാലാംദിവസം കുളിച്ചാൽ സ്ത്രീ ശുദ്ധമാവുന്നതാകുന്നു. തിരളുന്നതിന്നുമുമ്പായി കല്യാണം കഴിഞ്ഞിരുന്നാൽ തിരണ്ടുകല്യാണച്ചിലവിലേയ്ക്കു ഭൎത്താവു വല്ലതും കൊടു

* ഒട്ടുവലിയ വസ്ത്രകഷണം

ക്കം. തെറ്റിനടക്കുന്ന ഒരു പെണ്ണിനു പൂർവ്വകാലത്തു കൊലയായിരുന്നു ശിക്ഷ. എന്നാലിപ്പോൾ അവളെ ജാതിയിൽനിന്നും പുറത്താക്കിക്കളക മാത്രമെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ശിക്ഷയുടെ കാഠിന്യംകൊണ്ടായിരിയ്ക്കും, ഈ വക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടു ഉണ്ടാവുന്നുള്ളൂ

ഗർഭിണിയ്ക്കു 5-ാംമാസത്തിലൊ ഏഴാം മാസത്തിലൊ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലുള്ള പുംസവനവും സീമന്തവുംപോലെയൊ, അല്ലെങ്കിൽ മറുജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള പുളികുടിപോലെയൊ യാതൊരു ക്രിയയും ചെയ്യാറില്ല. ഒരു ഗർഭിണിയെ വല്ല പട്ടിയൊ പൂച്ചയൊ കാട്ടുമൃഗങ്ങളൊ പേടിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ എത്തുന്നതായി സ്വപ്നം കണ്ടാൽ അവളെ ദേവത ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഉടനെ കണ്ടാൽ സ്വജാതിയിൽനിന്നൊ മറ്റു ജാതിയിൽനിന്നൊ ഒരു മാന്ത്രികനെ വരുത്തും. അവർ അരിപ്പൊടി മഞ്ഞൾപ്പൊടി കരി ഇതുകൾകൊണ്ട് ഒരു കളമെഴുതി അതിന്റെ മുമ്പിൽ അവളെ ഇരുത്തിക്കൊട്ടുകയും പാടുകയും ചില മന്ത്രങ്ങൾ ജപിക്കയും ചെയ്തിട്ടു കണ്ണുകളെ കത്തിച്ചു ഉഴിഞ്ഞു കാട്ടി കൈബലിയുഴിയും. അപ്പോൾ അവൾ വിറയ്ക്കയും ദേവത ഇളക്കുകയും ചെയ്താൽ ദേവതയ്ക്കു ചോറ്, അവിൽ, പഴം, നാളികേരം, കോഴി, ഇതുകൾകൊണ്ടു പൂജ കഴിയ്ക്കും. ഇതുകൊണ്ടു പ്രസാദിച്ചാൽ ദേവത ഒന്നുകിൽ അപ്പോൾതന്നെ ഒഴിഞ്ഞുപോകും, അല്ലെങ്കിൽ ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്ന സമയം കല്പനയാവും. സ്ത്രീ ഇളകാതെ സ്വസ്ഥമായിരുന്നാൽ ദേവതാബാധയില്ലന്നാണ് അനുമാനം. ദേവത ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ പലപ്പോഴും സ്ത്രീകളുടെ കഴുത്തിൽ മാലയിൽ യന്ത്രമെഴുതിതെറുത്തു കെട്ടിയ്ക്കുക പതിവാണ്.

എരവാലന്മാരുടെ ഗർഭവും പ്രസവവും സംബന്ധിച്ചുള്ള സമ്പ്രദായം മലയന്മാരുടേതുപോലെതന്നെ. പക്ഷെ ഇവർക്കു പുല ഏഴു ദിവസം മാത്രമെയുള്ളൂ. എന്നാൽ 8-ാംദിവസം സ്ത്രീ കുളിച്ചാൽ അവളെ ഒരു പ്രത്യേകമാടത്തിൽ 5 മാസം വേറെ പാർപ്പിയ്ക്കുന്നതും ആ കാലം മുഴുവൻ അവൾ പുലപോലെ ആചരിച്ചുവരുന്നതുമാണ്. അവളുടെ ഇക്കാലത്തെ ഭക്ഷണം ഉപ്പുരഹിതമാകുന്നു. മാസം തികെ പാടില്ല. പ്രസവരക്ഷയ്ക്കു കരുമുളകും ചുക്കും പഞ്ചസാരയുംകൂടി കള്ളിൽ കലക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു മരുന്നു മാത്രം. ഈ അഞ്ചു മാസം കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ കുളിച്ചു ശുദ്ധമാവും. അന്നു പ്രധാന മാടത്തിലേയ്ക്കു താമസം മാറുകയും സദ്യയും മറ്റും കഴിച്ച് ആഘോഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

കുട്ടിയ്ക്കു, ഒന്നു വയസ്സു തികഞ്ഞതിന്നശേഷം, അധികകാലം ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ ശരീരസൌഖ്യമുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടമ്പോഴെ, പേരിടുകയുള്ളൂ. ആൺകുട്ടിയ്ക്കു മുത്തച്ഛന്റെയും പെൺകുട്ടിയ്ക്കു മുത്തശ്ശിയുടെയും പേരാണ് ഇടുക. ആണുങ്ങൾക്കു സാധാരണയായി ഇട്ടുവരുന്ന പേരുകൾ കണ്ണൻ, ചടകൻ, കോരപ്പൻ, കിച്ചാമൻ, ആട്ടുകാരൻ എന്നും പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കണ്ണി, കേയി, ചടക, ഒമയി എന്നുമാണ്. ഇതിലെ ഹിന്ദുദൈവങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ തുടങ്ങീട്ടു വളരെ കാലമായിട്ടില്ല. അതുകൾ, മേൽജാതിക്കാരായി പലപ്പോഴും കൂട്ടുകെട്ടിന് അവസരമുണ്ടാകകൊണ്ട്, അവരിൽനിന്നും കിട്ടീട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

വിധവാവിവാഹവിഷയത്തിൽ ഇവ

പ്രാകാലിന ജനങ്ങൾ മേൽജാതിക്കാർ പഠിപ്പാൻ ഒരു വിലയേറിയ പാഠം കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. അവരുടെയിടയിൽ വിധവയ്ക്കു കല്യാണം കഴിക്കാം. എന്നാൽ അത് ഒരു ഭ്രാതൃപത്നികളെ മാത്രമെ പാടുള്ളൂ. ഇതിന്ന 'മുണ്ടെകെട്ടുക' എന്നുപറയും. ഇരുവർക്കും പൂർവ്വവിവാഹത്തിൽ സന്താനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരെ പക്ഷഭേദംകൂടാതെ നോക്കുമെന്ന പുതിയ ഭർത്താവ് ആ ഗോത്രക്കാരുടെ മുമ്പാകെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം. പുനർവിവാഹത്തിന്ന ഒരു പിച്ചള മോതിരവും പുടവയും കൊടുക്കുക ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ വലിയ ആഘോഷമൊന്നും ഉണ്ടാവില്ല.

ഒരു പുരുഷന്ന ഭാര്യയെ ബോധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവളെ ഉപേക്ഷിക്കും. അവൾക്കിഷ്ടമുള്ള ഒരു ഭർത്താവിനെ മാത്രമെ സ്വീകരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഉപേക്ഷണങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. ബഹുഭർത്തൃത്വവും ബഹുഭാര്യാത്വവും തീരെ നടപ്പില്ല. അച്ഛന്റെ സ്വത്തിന്ന മകനാകുന്നു അവകാശി. അവർക്കു സമുദായയോഗമില്ല. അവരുടെയിടയിൽ വഴക്കുകൾ അപൂർവ്വമായിട്ടെ ഉണ്ടാവുന്നുള്ളൂ.

മതം

മതകാര്യത്തിൽ എല്ലാപൊലയരും അനിമിസ്റ്റുകൾ തന്നെ. കാടുകളും മലകളും തങ്ങൾക്ക ദ്രോഹം ചെയ്യുന്ന ഭൂതപ്രേത പിശാചുക്കളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതാണെന്ന അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങളിൽ ചിലവ വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നവയെന്നും, അവ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ കൊല്ലുന്നവയെന്നും, മറ്റുചിലവ പാറകളിലോ വൃക്ഷങ്ങളിലോ കൊടുമുടികളിലൊ നിവസിക്കുന്നവയെന്നും, അവർ ചില പ്രത്യേക കുടുംബങ്ങളുടേയോ ജാതികളുടെയൊ മേൽ അധികാരമുണ്ടെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങൾക്ക വഴിപാടുകളും ബലികളും കഴിക്കുന്നത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കഴിക്കുന്നവർക്ക് ഗുണം സിദ്ധിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശംകൊണ്ടല്ല; അവയുടെ വിശപ്പ് ശമിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശംകൊണ്ടാണ്. എല്ലാ ദുർവൃത്തികളും അധിക്ഷേപകരമായി വരികയാൽ ഈ ഭൂതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു അവർ ദോഷകരമായി യാതൊന്നും മനസാ വാചാ കർമ്മണാ ചെയ്യുന്നതല്ല.

കാളി, മുനി, (സപ്ത)കന്യകമാർ, കറുപ്പരായൻ ഇവരാണ് എല്ലാപൊലയരുടെ ദൈവങ്ങൾ. അവർ കാട്ടിൽ പാർക്കുന്നകാലത്ത് തങ്ങളേയും കന്നുകാലികളേയും രക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കു കാളിയേയും, കന്നുകളെ രക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കും വിളവു നല്ലവണ്ണമായി മുനിയേയും ആരാധിക്കുന്നു. കന്യകമാരും കറുപ്പരായനും ഭവനത്തെ കാക്കുവാനുള്ള കുടുംബദൈവങ്ങളാണ്. അവരുടെ പ്രീതിക്ക ചോറും പഴവും നാളികേരവും അവിലുംകൊണ്ട് പൂജകഴിക്കും. കാളിയേയും മുനിയേയും കാട്ടിലും മറ്റുള്ളവരെ വീട്ടിലും വെച്ച് പൂജിച്ചുവരുന്നു. ഉഴവാനും വിതക്കുവാനും കൊയ്യുവാനും തുടങ്ങുമ്പോൾ കാളിക്കും മുനിക്കും മേൽപറഞ്ഞ വഴിപാടുകൾ വെച്ചു പൂജ കഴിക്കും. കാരണം, ഇവരാണ് ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ നാശത്തിൽനിന്നും വിളവു രക്ഷിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു. ചില ദിവസങ്ങൾ ചില പ്രത്യേകകാര്യങ്ങൾക്ക അധികശുഭമുള്ളതായി കരുതിവരുന്നുണ്ട്. കല്യാണം ചില ഉരുക്കൾക്ക തിങ്കളാഴ്ചകളും, ഓടം കെട്ടുവാൻ ബുധനാഴ്ചകളും, കൊയ്യുവാൻ വെള്ളിയാഴ്ചകളും അധികം നല്ലദിവസങ്ങളാണെത്രെ. വീടുകൾ പണിയുന്നതിന്നും പാർപ്പുതുടങ്ങാനും തിങ്കളാഴ്ചയും അവർ അവരുടെ ദൈവങ്ങളെ പൂജിക്കുക പതിവാണ്.

മംഗളോദയം

പുസ്തകം 6 | മീനമാസം | ലക്കം 5

മംഗളം.

തണ്ടാർമാതിൻകുചകലശമാസേവിക്കും പാതാളോത്തരാശു
വണ്ടത്താനാർകുഴലണിതിനമണമിളകുംപാണ്യമാലാഭിരാമം
കൊണ്ടാടി ത്താപസന്മാരകതളിരിലെഴുംസച്ചിദാനന്ദരൂപം
കണ്ടാപ്പിത്താൻകളായത്തിരുതികഴൽപണിയുന്നോരു കാന്തിപ്രവാഹം.

ഒരു പ്രാചീന കവി.

മലയാള നിഘണ്ടു.

മലയാളഭാഷക്ക് "തരംപോലെ" ഒരു നിഘണ്ടുവില്ലെന്ന് സമ്മതിക്കാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാർ കേരളത്തിൽ ഇപ്പോഴില്ലെന്നു നിശ്ചയം പറയാം. ഈ ഒരു സാധനം ഇല്ലായ്മയാലാണ് നമ്മുടെ ഭാഷ ചളിയിൽപെട്ട് ഉഴലുന്നത്. കൊച്ചിശ്ശീമയിലുള്ളവർ ഒരു നിഘണ്ടു വേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ പരിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചി ഗവർമ്മെണ്ട് 5000 ക. ഒരു ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മറ്റിയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിയും കഴിയുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്ന് ആ ഗവർമ്മെണ്ട് സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ട് ഭാഷാപരിഷ്കരണമാർഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചിക്കാൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ കമ്മറ്റിയും നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവശ്യത്തെ സമ്മതിക്കയും തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ടും കൊച്ചി ഗവർമ്മെണ്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ യോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്ന അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മലയാളജില്ലക്കാരുടെ പ്രാതിനിധ്യമുള്ള മദിരാശി ഗവർമ്മെണ്ട് ഈ കൊല്ലത്തെ ആയവ്യയക്കണക്കിൽ 10,000

ഉൾപ്പിക ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേക്ക വ്യയം ചെയ്യുവാൻ കരുതീട്ടുണ്ട്. മദിരാശി ഗവൎമ്മെണ്ടും ഇവരോടു യോജിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. നിഘണ്ടുവിന്റെ കാൎയ്യം കേരളത്തിലെ മൂന്നു ഗവൎമ്മെണ്ടുകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇങ്ങിനെയാണ് ഇപ്പോൾ കിടക്കുന്നത്.

എന്നാൽ ഏതുമാതിരി നിഘണ്ടുവാണ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്? എന്തെല്ലാം വിവരങ്ങൾ ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ഘടിപ്പിക്കണം? എന്നതുടങ്ങി പല കാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവശ്യം സ്ഥാപിച്ചതല്ലാതെ എങ്ങിനെയാണ് നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണ്ടതെന്നു പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ച് ഒരു അഭിപ്രായം ആരും പറഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. അടുത്ത കാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചിലതു പ്രവൎത്തിച്ചുതുടങ്ങുന്നതാകയാൽ കുറെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായം അറിയേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം ഇവിടെ എഴുതിക്കൊള്ളുന്നു.

നിഘണ്ടുവിനെ (1) മലയാളനിഘണ്ടു (2) ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളനിഘണ്ടു (3) മലയാള-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നായി ഭാഗിക്കാം. കഴിഞ്ഞ ഒരു ഭാഷാപോഷിണിസഭായോഗത്തിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു തൎജ്ജമ ചെയ്യേണമെന്നു പലൎക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടായതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ അഭിപ്രായമല്ല എനിക്കുള്ളത്. ഒന്നാമതായി നമുക്കു വേണ്ടത് ഒരു മലയാളനിഘണ്ടുവാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളതും, നശിച്ചതും, നശിക്കാൻപോകുന്നതുമായ എല്ലാ വാക്കുകളേയും ശേഖരിച്ച് ഒരു മലയാള—മലയാള നിഘണ്ടുവാണ് ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്. ഈ നിഘണ്ടു ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ മറ്റുള്ള നിഘണ്ടുകൾ നിഷ്പ്രയാസം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്. സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ കടം വാങ്ങുവാനും നിൎമ്മിക്കുവാനും മററും ശ്രമിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ മുതൽ എത്രയുണ്ടെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയതിന്നുശേഷം മതിയാകുന്നതാണ്.

എന്നാൽ എങ്ങിനെയാണ് മലയാളഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ മുഴുവൻ ശേഖരിക്കേണ്ടത്? എന്നാണ് പിന്നെ ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. മലയാളഭാഷയിൽ ഉപയോഗമുള്ളതെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും വളരെ വാക്കുകൾ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള നിഘണ്ടുക്കളിൽ എത്രയോ ആയിരം വാക്കുകൾ ചേരാതെയുണ്ടെന്നുള്ളതും തീൎച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ടു വാക്കുകൾ ശേഖരിപ്പാനുള്ള ശ്രമം ഏതാണ്ട് ഒരു കാനേഷുമാരി കണക്കു ഉണ്ടാക്കുന്നപോലെയായാൽ നന്നാവുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. നിഘണ്ടുവിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ വാക്കുകൾ ഒക്കെ,

മനുഷ്യവൎഗ്ഗം,
മൃഗവൎഗ്ഗം,
തൊഴിലുകൾ,
വൈദ്യം,
ജ്യോതിഷം, എന്നിങ്ങിനെ ഓരോ പ്രത്യേകവകുപ്പുകളാക്കി തിരിച്ച് അവയിൽ ഓരോ വകുപ്പുകളും അതാതുവിഷയങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരെ ഏല്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇവരെ സെക്ഷൻഅപ്പർമാർ എന്നു പറയാം. ഏകദേശം ഇരുപതോളം വകുപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ അത്രതന്നെ സെക്ഷൻഅപ്പർമാരും

വേണ്ടിവരും ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പററി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കാം. ഈ ഓരോ വകുപ്പുകളെയും പിന്നീട് അവാന്തരവകുപ്പുകളാക്കി ഭാഗിക്കേണ്ടിവരും. അതായത്, 'തൊഴിലുകൾ' എന്ന വകുപ്പിനെ,

ആശാരിപ്പണി,
കല്പണി,
കരുവാൻപണി,
ചിത്രമെഴുത്ത്, എന്നു തുടങ്ങി

പല ഉപഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിക്കേണ്ടിവരും. ഈ ഓരോ ഉപഭാഗങ്ങളും അതാതു സെക്ഷൻ ആപ്പീസർമാർ അവരുടെ കീഴിൽ പലതോ പതിനാലോ എന്യുമറേററർമാരെ നിശ്ചയിച്ച് അവരെ ഭാരമായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കണം. എന്യുമറേററർമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കുന്ന ഭാരവുംകൂടി സെക്ഷൻ ആപ്പീസർമാർ ഏറെറടുക്കുകയാണ് നല്ലത്. കാരണം, ഓരോ പ്രധാനവകുപ്പുകളും അതാതിൽ പ്രത്യേകപാണ്ഡിത്യമുള്ളവരെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു, ആ വിഷയത്തിൽ തങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ ഇന്നിന്നവരൊക്കെ മതിയാകുമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം അവർക്കു കൊടുക്കുകയാണല്ലൊ നല്ലത്. ഈ എന്യുമറേററർമാർ ഏകദേശം മുന്നൂറുപേരോളം വേണ്ടിവന്നേക്കാം. എന്യുമറേററർമാർ അവരവരുടെ വിഷയങ്ങളെ തരംപോലെ ഭാഗിച്ച്, ഓരോന്നിലുമുള്ള വാക്കുകൾ വെവ്വേറെ തരംതിരിച്ച്, അതാതിൻറ അർത്ഥത്തോടും, ആ വക വാക്കുകൾ വല്ല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ പ്രയോഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചും, വാക്കുകളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി വല്ല ചരിത്രവും നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൾ ചേർത്തും ഓരോ ലിസ്റ്റ് എഴുതി അതാതു സെക്ഷൻ ആപ്പീസർമാർക്ക് അയക്കണം. അവർ ഈ ഓരോ ലിസ്റ്റും ശ്രദ്ധയോടെ പരിശോധിച്ച് വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്തു ഹെഡ് ആപ്പീസിലേക്ക് അയക്കണം. ഉപഭാഗങ്ങളെ വിഭാഗിക്കുന്നതിലും എന്യുമറേററർമാർ അല്പം മനസ്സിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, ആശാരിപ്പണിയെപ്പററി പറയുമ്പോൾ പണിആയുധങ്ങൾ, പണിനിയമങ്ങൾ, പണി ചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും ചില നിയമത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കണം. ഒരു വാതിൽ ആശാരി പണിചെയ്തുണ്ടാക്കിയതാണെല്ലോ. ആ വാതിലിൻറ ഓരോ ഭാഗത്തിനും വെവ്വേറെ പേരുണ്ട്. ആ പേരുകളൊക്കെ പ്രത്യേകം പറയണം.

ഇപ്രകാരം വാക്കുകൾ ഒക്കെ ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ലിസ്റ്റുകൾ പരിശോധനചെയ്തു ഹെഡാപ്പീസിലേക്ക് അയക്കണമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ ഹെഡാപ്പീസ്സ് കേരളത്തിൻറ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള വിദ്വാന്മാർക്കെല്ലാവർക്കും എളുപ്പത്തിൽ എത്തിച്ചേരാവുന്ന ഒരിടത്തായിരിക്കണം. ഈ ഹെഡാപ്പീസ്സിൻറ മേലധികാരം പ്രമാണപ്പെട്ട പത്തുപേർ അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മററിക്കാരിലായിരിക്കണം. നിഘണ്ടുവെ വകുപ്പായിത്തിരിക്കുക; ആ വകുപ്പുകളുടെ ഉപഭാഗങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുക; സെക്ഷൻ ആപ്പീസർമാരുടെയും, എന്യുമറേററർമാരുടെയും നടപടിനിയമം ഉണ്ടാക്കുക മുതലായി നിഘണ്ടുവിൻറ കാര്യത്തിൽ തീർച്ചയായ അഭിപ്രായം പറവാനുള്ള എല്ലാ അധികാരവും ഈ കമ്മററിക്കാരിൽ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കമ്മററിക്കാരുടെ കീഴിൽ, ഒരു ആപ്പീസ്സ്മാനേജരും, നാലു ഗുമസ്തന്മാരും, രണ്ടു ശിപായികളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഓരോ ദിക്കിൽനിന്നും വന്നുചേരുന്ന ലിസ്റ്റുകൾ, കേര

ക്രമത്തിൽ മാതൃകാ ഭാഗങ്ങൾക്കും അയച്ചു ലേഖകന്മാരെക്കൊണ്ട് ചേർപ്പിച്ചും മറ്റും ലിസ്റ്റ് ശരിപ്പെടുത്തി അകാരാദിയായി വെക്കുക, ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള മലയാളം, തമിഴ് മുതലായ നിഘണ്ടുക്കൾ പരിശോധിച്ച് ലിസ്റ്റ് പ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളിൽ എത്രയെണ്ണം വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുക, കമ്മറ്റിക്കാരുടെ കല്പനകളെ നടത്തുക, ഒടുവിൽ നിഘണ്ടു അച്ചടിച്ചു പുറത്താക്കുന്നതുവരെയുള്ള സകല പണികളും നടത്തുക, ഇതുകളാണ് ആപ്പീസ്സുകാരുടെ ജോലി.

ഇങ്ങനെ ക്രമമായി പണിചെയ്താൽ, രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ നിഘണ്ടുവിന്റെ പണി പൂർത്തിയാക്കാം. ഇങ്ങനെ തയ്യാറാക്കുന്ന നിഘണ്ടു സർവ്വസമ്മതമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, മലയാളഭാഷയുടെ ഗണിക്കത്തക്ക ഒരു സമ്പത്തായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഭാഷക്കു വല്ല പുഷ്ടിയും വരുത്തേണമെങ്കിലും ഇങ്ങനെ ഒരു നിഘണ്ടു പുറത്തായാലല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ പ്രതിഫലത്തിന്റെ കാര്യമാണ്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഏതാണ്ടൊരു കണക്ക് ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതു താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

	ക ണ പ
1 കമ്മറ്റിമെമ്പർമാർക്ക് അവർ ഹാജരാവുന്ന മാസമീറ്റിങ്ങിനും 25-ക പ്രകാരം പ്രതിഫലം കണക്കാക്കി കൊല്ലത്തിൽ കലമെറി പന്ത്രണ്ടു മീറ്റിങ്ങ്പ്രകാരം മൂന്നുകൊല്ലത്തിൽ മുപ്പത്താറു മീറ്റിങ്ങിന്	9000—0—0
2. ആപ്പീസ്സുമാനേജർക്കും 4 ഗുമസ്തന്മാർക്കും, 2 ശിപായികൾക്കും മാസപ്പടി ആപ്പീസ്സ് കണ്ടിജെൻസ്സുംകൂടി മാസത്തിൽ 250 ക പ്രകാരം	9000 - 0 - 0
3. ഇരുപതു സെക്ഷൻ ആപ്പർമാർക്ക് മാസമൊന്നുക്കും ആകെ 150-ക പ്രകാരം	3000 - 0 -0
4. മുന്നൂറ് എറമെമ്പറാർമാർക്ക് മാസമൊന്നുക്കും കലമേനി 50-ക പ്രകാരം	15000. 0. 0
(ഇവർ തയ്യാറാക്കുന്ന വാക്കുകൾ മാസമൊന്നിനും 2-ണ മുതൽ 4-ണ വരെ പ്രതിഫലം നിശ്ചയിച്ചാലും ഇതിൽ കൂടുതലായ സംഖ്യ വേണ്ടിവരുന്നതല്ല)	
5. മൂന്ന് വാല്യമായി നിഘണ്ടു അച്ചടിച്ചു പുറത്താക്കുവാനും മറ്റും കൂടി സ്വ മർ	14000- 0- 0
ആകെ	ക 50,000- 0- 0

ഈ കണക്കുപ്രകാരം ഏകദേശം 50000 ക. വേണ്ടിവരുമെന്ന് ഊഹിക്കാം. ഏകദേശം 50000 ത്തിൽ കുറയാത്ത വാക്കുകൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ വാക്കൊന്നിന് ഒരോ ഉറുപ്പികയേ ചെലവാക്കേണ്ടിവരികയുള്ളൂ. നിഘണ്ടുവിൽ ഇടക്കിടെ ആവശ്യമുള്ള വാക്കുകളെ വെളിവാക്കുവാൻ ചിത്രങ്ങളും കൂടെകൊടുക്കുന്നതായാൽ വളരെ ഉത്തമമായി. നിഘണ്ടു ആകപ്പാടെ റോയൽ നാലു വലിപ്പത്തിൽ 6000 പേജുവരുമെന്ന് കണക്കാക്കിയാൽ മൂന്നൊന്നാന ബാ വാല്യമാക്കേണ്ടിവരും. എല്ലാവാല്യത്തിനുംകൂടി വില 15ക.യിൽ അധികമാക്കരുത്. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ പതിപ്പ് 3000 കോപ്പികൾ ഏകദേശം വില്പന ചെലവു കഴിച്ച് 40,000ക. മുതലാക്കാം. ഈ സംഖ്യ എന്തു ചെയ്യേണമെന്ന് ആലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റിയും ഞാൻ ആലോചിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല.

കേരളഭാഷാ പോഷണത്തിനായി ശ്രമിക്കുന്നവർ പൊതുവായി ഒരു സംഘത്തു വേണ്ടതാണെന്ന് അഭിപ്രായം പലർക്കു

ണ്ടെന്ന് എനിക്ക് അറിയാം. എല്ലാകേരളീയരും ഉത്സാഹിച്ച് കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജത്തെ കേരള സാഹിത്യസമാജമാക്കി നിബന്ധുവിധാവും ഈ സമാജം വകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന മാതൃപുസ്തകങ്ങൾ വിററും ഒരു മൂലസ്വത്ത് സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ സ്വത്തിൽ നിന്നുള്ള ആദായം കൊണ്ട് കേരളത്തിൽ എങ്ങും ഉപസമാജങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് അവയ്ക്കു സഹായധനം കൊടുത്തും മററുമായി കേരളഭാഷാവിഷയത്തിലെങ്കിലും മൂന്നു ഗവൺമെണ്ടിന്റെ കീഴിലുമിരിക്കുന്ന കേരളീയർ തമ്മിൽ ഐക്യതയുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുക. ഇതാണ് സാമ്രാജ്യസ്ഥാനം. ഭാഷകൊണ്ടു നാം തമ്മിൽ ഉള്ള ബന്ധം വലുതായ ഒരു ബന്ധമാണ്. സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്ക് അഹോവൃത്തിക്ക് എന്താണ് വകയുള്ളത് എന്നു ചോദിക്കുന്ന കേരളീയർ വളരെയുണ്ട്. ഇതാ! ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേറുവാൻ തക്കവണ്ണം മൂലധനമുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു വഴികാണുന്നു. ഇതിനെ കേരളീയർ യോജിച്ചാൽ ബ്രിട്ടീഷും കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും ഗവൺമെണ്ടുകൾ സഹായധനം തന്നു സമാജത്തെ സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ നിബന്ധുവുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നതായ 850 ൽപരം കേരളീയർ സാമാജികന്മാരായിരുന്നാൽ സമാജത്തിനു നല്ല ശക്തിയുമായി. കന്യാകുമാരിമുതൽ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴവരെയുള്ള കേരളീയർ ഒക്കെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഈ ലേഖനം ഇനിയും നീട്ടണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. പറഞ്ഞേടത്തോളം തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുമില്ല. പക്ഷേ മഹാജനസമക്ഷം ഈ അഭിപ്രായത്തെ കൊണ്ടുവരാൻ വിഷയഗൌരവം എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം ഇത്രയും എഴുതിയതാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ കേരളത്തിലുള്ള സാഹിത്യരസികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് അറിവാനുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ഈ ലേഖനം സജ്ജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ

പുസ്തകാഭിപ്രായം

“ബാലാകലേശം.”

“കൊച്ചിവലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി സംബന്ധമായി റാവുസാഹിബ്, ടി. നമ്പെരുമാൾ ചെട്ടി അവർകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ കവിതാപരീക്ഷയ്ക്കായിക്കൊണ്ട് എറണാകുളത്തു സർക്കാർബാലികാപാഠശാലയിൽ സംസ്കൃതമുൻഷി കെ. പി. കറുപ്പൻ ഉണ്ടാക്കിയതും സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ പരിശോധിച്ചു പ്രഥമസ്ഥാനത്തിന് അർഹതയുള്ളതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കിയതും ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവ

ർക്കുകൂടെ മുഖവുരയോടു കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ 'ബാലാകലേശം' എന്ന 'നാടക' കൃതിയെ 'കൊച്ചി സാഹിത്യ സമാജം' വകയായി സ്വീകരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന യോഗ്യത അതിനുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു തീർച്ചപറയുന്നതിനായി നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകസഭയിലെ ഒരംഗം എന്ന നിലയിൽ എന്റെ സ്വന്തം അഭിപ്രായം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:—

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കേണ്ടതായ സംഗതികൾ: ഒന്നാമതായി, ഈ കൃതിക്കു നാടകം എന്ന അഭിധാനം ലഭിപ്പാൻ അർഹതയുണ്ടോ; രണ്ടാമത്, ഇതിനു നാടകജാതിയിൽ പെടുവാൻ ആവശ്യമായ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇല്ലെന്നിരുന്നാൽ പിന്നെ 'കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ളതായ സാഹിത്യലോകത്തിൽ എന്തെങ്കിലുമൊരു പദം അനുവദിച്ചു കൊടുക്കാവുന്നതാണോ; മൂന്നാമത്, ഇതിലെ വർണ്ണനകൾ വാസ്തവത്തെ അധിഷ്ഠാനപ്പെടുത്തിയവയോ വാസ്തവികങ്ങളോ ആണോ; നാലാമത്, ഇതിനു കാവ്യസാമാന്യമായുള്ള ഗുണദോഷങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്; അഞ്ചാമത്, നിർദ്ദിഷ്ടമായ കാര്യോദ്ദേശം ഇതിനാൽ സാധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ; ആറാമത്, ഈ കൃതിക്കു അനുകൂലമായവാദങ്ങൾ എന്ത്; പ്രതികൂലമായ ആക്ഷേപങ്ങൾ എന്ത്;—ഇവയൊക്കെയാണ്.

ഇപ്പറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങളെ ചർച്ചചെയ്യുംമുമ്പ്, ഈ കൃതിയിലെ കഥയെന്തെന്നു സംഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൊച്ചിവലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭരണത്താലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളെ വർണ്ണിക്കയാണ് നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ, തിരുമനസ്സിലെ ഒന്നാം ചരിത്രത്തെ അപ്രസ്തുതമാക്കിവെച്ചും കൊണ്ടാണ് കഥയെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു. ശ്ലേഷം, സമാസോക്തി മുതലായ അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു ഇതിനെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതു. പ്രസ്തുതമായ വിഷയം കലേശൻ എന്ന നായകനേയും ബാല എന്ന നായികയേയും സംബന്ധിച്ചുള്ളതാകുന്നു. ഋഷിനാഗവാപിയിൽ ഗോപാലവിലാസത്തിന്റെ ഒരു വരാന്തയിൽ ബാല ഒരു ചാരുകസാലയിൽ കിടക്കുന്നതായിട്ടും, തോഴി, സുനീതി, അടുക്കൽ ഒരു പീഠത്തിൽ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടുമാണ് ഒന്നാമങ്കം ആരംഭിക്കുന്നതു. ബാല ഒരു രോഗിണിയാണ്; അവളുടെ ആലസ്യം കലാശയോഗം ശമിച്ചു എന്നല്ലാതെ തീരെ ശമിച്ചു എന്നു പറയാറായിട്ടില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലാണ് അവൾ ഒന്നാമങ്കത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു. അവളുടെ ഭർത്താവായ കലേശൻ "കേരളത്തിൽ പൂർവ്വഭാഗങ്ങളോടു ശ്രീപൂർണ്ണന്മാരായ പ്രഭുക്കൾ സങ്കേതം സ്ഥാപിക്കുന്ന ആചലപുരത്തുപോയി സ്വയംവാസം ചെയ്കയാണ്. "കലേശന്റെ മഹിഷീപദത്തിനു" ബാല അർഹയാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഭാഗ്യങ്ങളേയും, പണ്ട് "മാനധനന്മാരും ശക്തന്മാരുമായ പിതാക്കന്മാരുടെ പരിലാളനയിൽ" ബാല "അധികം പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്ത്" അനുഭവിച്ച കഷ്ടങ്ങളേയും, അവളെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചില ശത്രുക്കൾ നടത്തിയ കലഹങ്ങളേയും, ആ കലഹങ്ങളിൽ അവളുടെ "ചാരന്മാരെല്ലാം" അവൾക്കുവേണ്ടി സഹിച്ച സങ്കടങ്ങളേയും, അവളുടെ "ധാർമ്മികത്വ"ത്തിൽ ചില "കല്പാന്തം അന്യാധീനങ്ങ"ളായിപ്പോയതിനേയും, പിന്നെ കലേശന്റെ മഹിഷീപദം പ്രവേശിച്ചു ശേഷം അവളുടെ ചികിത്സയ്ക്കായി നിയമിക്ക

പ്പെട്ട "ആചാൎയ്യർ" "ക്ഷമാവിഷയമായിരു ന്നു" അവളെ ശസ്ത്രക്രിയചെയ്തതിനെയും, "അനേകതന്മാരും സ്വതന്ത്രന്മാരുമായ" കലേശാശ്രിതന്മാർ അവളെ പരിചരിച്ചതിനെയും, "ശാസ്ത്രവിഹിതമായ 'കഫ' വാഹനംകൊണ്ടു" അവളെ 'ധാത്രീപുഷ്ടി' യുള്ള നല്ലൊരു 'മേദിനി' യാക്കാൻ കലേശനു തന്നെ കഴിവുണ്ടെങ്കിലും "ജനബോദ്ധ്യത്തിനു വൈദ്യന്മാരെ ക്ഷണിക്കുന്ന" തിനെയും തൽക്കാലം കലേശൻറ വിവാഹത്തെയും കുറിച്ചു തോഴിയുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു; രണ്ടാളും ഉദ്യാനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. അപ്പോഴേക്കും, കലേശൻ മദാന്ധനായി ഉദ്യാനത്തിലെത്തുന്നതായ ശബ്ദം അവർ കേൾക്കയും, തോഴിപിരിഞ്ഞു പോകയും ചെയ്യുന്നു. കലേശൻ ഉദ്യാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുനോക്കുന്ന സമയം "ബാലാ സുശീലാ, ഗന്ധമിത്തി വ്യായാമത്തോടെ ...ശയിക്കുന്നു"; കലേശനെ അരികിൽ കണ്ടു അവൾ എഴുന്നേൽക്കയും, പിന്നെവിരഹവ്യഥയെമാറ്റുകയുകയും, നായികാനായകന്മാർ തമ്മിൽ സല്ലപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ബാലയുടെകാൎയ്യം അന്വേഷിപ്പാൻ ഭവഭൂതനായ 'ആചാൎയ്യ'നു പകരം "രാജ്യതന്ത്രനിപുണനും സാവധാനമതിയും" ആയ "'ദിവാകരൻ' എന്ന നവീനകാൎയ്യദൎശി"യെ നിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെയും, " ഇപ്പോൾ ന്യായാസനങ്ങളെല്ലാം കന്ത്യവിധികളാൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന" തിനെയും, "പ്രധാനന്യായ ശാലയോടുകൂടിട്ടും നേത്രാനന്ദപ്രദമായും പ്രകാശിക്കുന്ന സൌധനികളിൽ" ഒരു "പാട്ട്"ത്തിനും കറൊരു 'കസ്സർ' യെക്കൊണ്ടുധനം നേടുന്നതിനും," ഇനിയൊരു "നോട്ടക്കാരായി 'മാണിക്യം'" ശോഭിക്കുന്നതിനും കൊടുക്കാമെന്നുള്ളതിനെയും കുറിച്ചു സംസാരിച്ചശേഷം, ഉദ്യാനത്തിലെ സപാദശിഖിമേശി കഴിലുകളെയും അവയിലുള്ള ശോച്ഛായയും, ഒരാൺ കയിൽ 'പെൺ കോകിലത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു"തിനെയും പററി സംഭാഷണംചെയ്തു സായംകാലത്തിൽ;

"ധാരാളപ്രഭയാറിടുന്നനാളി ദീകാന്തയ്-
(കലേശാദയ-
ശ്രീരാജിസ്സുവതിനു'പശ്ചിമദിശ'യ്ക്കുള്ള-
(ന്നു". - - -

എന്നു കണ്ടു, അവർ "കളികഴിഞ്ഞു നമുക്കപ്രാസാദത്തിൽക്കൂടാം" എന്നു പറഞ്ഞു പിരിയുന്നു. ഇതിനെയാണു ഒന്നാമങ്കം.

രണ്ടാമങ്കത്തിൽ രംഗം "ശിവപുരത്തെ മേടമേതിവണ്ടിസ്റ്റേഷൻ" ആണു. അവിടെ, തീവണ്ടിനാഗപാപിയിലുള്ള വണ്ടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സമയം പ്രഭാതമാണ്. അപ്പോൾ കൃഷ്ണമേനോൻ എന്നവരുമായ ഒരു സാമാന്യജനപ്രതിനിധിപ്രമാണി

"ഇതാംഗിത്തൊട്ടു ലാളിനൊന്നിനിയുടെവരെ
ഭാവൊളിക്കുംതൊളുതെ
സ്വരാഗശ്രീകളിളുളൊത്ത വരകരംകൊണ്ടു
നിക്കുന്നനേരം
.................................മെലിന്ദീ
മെലിതനാം
നിദ്രാഭംഗപ്രസംഗംമേൽകണ്ണാപുളകം
പൂണ്ടുകാണിച്ചിടുന്നു"

എന്നു പ്രഭാതവൎണ്ണനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു. "ഇന്നു പ്രസംഗത്തിൽ വെച്ചു സായ്‌വന്മാരിനാൽ കല്പിച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുന്ന ബഹുമാനപദവികളോടുകൂടി കലേശൻ അന്നത്തെ 'ഉച്ചവണ്ടിയ്ക്കു' ആരവാരമൊടൊന്നിച്ചു വരുന്നതിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടാണു കൃഷ്ണമേനോൻ പ്രഭാതത്തിൽക്ക

ന്നു സ്റ്റേഷനിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്. ചത്തിലടന്ന് അകലെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, "പേരില്ലാമനയ്ക്കലെ സൂരിനമ്പൂരിപ്പാട്" കൂട്ടരും വണ്ടി കയറാൻ വരുന്നതു കാണുന്നു. ഈ നമ്പൂരിപ്പാട് 'ഫസ്റ്റിക്കാരനാണ്' കാലത്തിനൊത്ത കോലം കെട്ടുന്നാവരുടെ വിരോധിയുമാണ്. അകായിലുള്ളവർ തീവണ്ടിയാത്ര അനുഭവിക്കാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രമാണിയുമാണ്. 'ഇദ്ദേഹം വണ്ടികയറുക ഇദംപ്രഥമമാണ്'. തന്റെ ഭൃത്യന്മാരോടു തനിക്കു 'അയിത്തക്കാരം മറ്റും' ഇല്ലാത്ത ഒരു മുറി 'ഇംഗ്ലീഷുവെടിപ്പാക്കിയിടണ'മെന്നു തീവണ്ടിക്കാരുമായി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാൻ കല്പിക്കുന്നു. ഭൃത്യൻ ഒരു ഗാഡ്ഡുപോയി ഗാർഡിനോടും സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്ററോടും കാര്യം കേൾപ്പിക്കയും, അവരുടെ അധിക്ഷേപവാക്കും സഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ നമ്പൂരിതന്നെ ടിക്കറ്റുമുറിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ഒരു മുട്ടികൊണ്ടു 'ശേഖരാ! ശേഖരാ! എടോ ശേഖരൻ!' എന്നു വിളിക്കുന്നു; തന്നെ ടിക്കറ്റുമാസ്റ്റർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു, "നമ്പൂരി, ഒരു കാൽ ഇരുമ്പഴിയിലും ഒന്ന് ഒരു ബെഞ്ചിന്മേലും ചവുട്ടി ഉയർന്നുനിന്നു പൂണുൽ ഒരു കയ്യിലെടുത്തു താലോടിക്കൊണ്ടു ക്ലാർക്കിന്റെ മുഖത്തു നോക്കുന്നു". ക്ലാർക്കായി ടിക്കറ്റുവിലയെപ്പറ്റി തർക്കിക്കുന്നു. 'ഇനി ഒരുക്കൽ ശീട്ടുതരാൻ തോന്ന്യതെ ഇക്ഷാട്ടിലെ.' എന്നു ക്രുദ്ധൻ നമ്പൂരിയുടെ മാട്ടുന്ന അപഹസിച്ചുംകൊണ്ടു മറുവടി പറയുന്നു. തീവണ്ടി തള്ളിപ്പോവുന്നു. നമ്പൂരി വണ്ടിയെ കൈകൊട്ടി വിളിക്കുന്നു. പിന്നെ അടുത്ത വണ്ടി വരുന്നതുവരെ സ്റ്റേഷനിൽ ഇരിക്കാമെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു ബെഞ്ചിൽ ഇരിക്കാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ കൃഷ്ണമേനോനെ കാണുന്നു. അവർ തമ്മിൽ കുശലപ്രശ്നവും ചെയ്യുന്നു. നമ്പൂരി, ഇക്ഷാട്ടിയുടെ മകനെ ഒരായിരം ക്ലാസുവരെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനെയും കലേശന്റെ മരണത്തെയും പറ്റി മേനോനോടു സംസാരിക്കുന്നു. കലേശന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി നമ്പൂരിക്കു നല്ല ബോദ്ധ്യമായിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹവും അതിന്നെതിരായി മേനോനും വാദിക്കുന്നു. തീവണ്ടിയേർപ്പാടിനെക്കുറിച്ചു വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിനിടക്കു, നാടോടെ തീവണ്ടി കയറുവാൻ വന്നിരിക്കുന്ന ഒരു നമ്പൂരി, തീവണ്ടിയേർപ്പാടിനെപ്പറ്റി പദ്യരൂപത്തിൽ, ആക്ഷേപമായ വർണ്ണന ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ഓരോരോ സംഗതികളിൽ കലേശനു വിരോധമായ അഭിപ്രായം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ നമ്പൂരി, മേനോന്റെ ഓരോ എതിർവാദവും കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ തന്റെ അഭിപ്രായം തെറ്റാണെന്നു സമ്മതിക്കയും, തനിക്കു കലേശന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്ത പരിചയമുണ്ടെന്നും [illegible]മാണ് തോന്നീട്ടുള്ളതെന്നും വിശദമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നുള്ള സംഭാഷണം കഴിയുമ്പോഴേക്കും, അടുത്ത വണ്ടി എത്തുന്നു. അവരൊക്കെ വണ്ടികയറിപ്പോകയും, ഒന്നാമങ്കം അവസാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

"സവിശേഷം അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അഭിനവപ്രാസാദത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ കന്നാലക്കോൻ ഒരു വൃത്താന്തപത്രം വായിച്ചിരിക്കുന്നു. മുൻവശത്തെ വഴിയിൽ ഒരു വടിയും കുത്തി അനാചാരത്തിലെ കാരണവർ പ്രവേശിക്കുന്നു"— ഇതിനെയാണ് രണ്ടാമങ്കം ആരംഭിക്കുന്നത്. കാരണവരുടെ കൂട്ടുകാരായ പൊളിപ്പുറമ്പനും, തേനാക്കാടനും, ചാമക്കുട്ടിയും പ്രവേശിച്ചു കാരണവ

തമായി ഓരോരോ സമാചാരങ്ങൾ പാകയും, അതിനിടയിൽ പുതിയ ആചാരങ്ങളേയും കാലപരിഷ്കാരത്തെയും നിന്ദിച്ചും ചെയ്തു നില്ക്കുമ്പോൾ, കാരണവരുടെ ഭാര്യ അവിടെ വന്നു കാരണവരോടു വഴക്കുകൂടുന്നു; ആ സന്ദർഭത്തിൽ കൊച്ചാപ്പു എന്ന പുലയനും കണ്ടുണ്ണി എന്ന ഈഴവനും അവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു ആ വഴിയായി വരുന്നതു കണ്ട്, പുലയൻ നിമിത്തം അശുദ്ധമായി എന്ന കാരണത്താൽ കാരണവരുംകൂട്ടരും അവരെ തല്ലുന്നു. ആ അടികലശൽ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കന്നലക്കോൻ തന്റെ ശിപായിയെ അയച്ച് അക്രമികളെ പിടിപ്പിച്ചു തന്റെ മുമ്പിൽ വരുത്തുന്നു. കൊച്ചാപ്പുവും അക്കൂട്ടത്തിൽ അവിടെ ചെല്ലുന്നു. അടികലശലിനുള്ള കാരണം ചോദിച്ചറികയും, 'ജീവപര്യന്തം ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു ജെയിലിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ അക്രമികളും രാജദ്രോഹികളുമായ അനാചാരം, അസത്യം, ചൗര്യം, ക്ഷാമം' എന്ന ലോകോപദ്രവകാരികളായ ആ കൂട്ടരുടെ സമസൃഷ്ടിപ്രിയമില്ലായ്മയെപ്പററിയും മററും കന്നലക്കോൻ അവരെ ശാസിക്കയും അവരോടു 'ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ മനീഷാപഞ്ചകം വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ' എന്നു ചോദിക്കയും, അതിന് 'ഇല്ല' എന്ന് അവരുടെ മറുവടി കേൾക്കുമ്പോഴേക്കും പുലയൻ ആ പഞ്ചകത്തെ കമ്മിയാക്കിപ്പാടുകയും ചെയ്യുന്നു. കന്നലക്കോൻ പിന്നെ ആരാച്ചാരെ വരുത്തി, പൊളിപ്പുറമ്പനെയും തേനക്കോടനെയും തൂക്കിലിട്ടു കൊല്ലുവാനും, കാരണവരെ അപരിഷ്കൃതമായി കിടക്കുന്ന ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കും, ക്ഷാമനെ ആന്തമാൻ ദ്വീപിലേയ്ക്കും കടത്തിവിടുവാനും ആജ്ഞാപിക്കുകയും; ആ അക്രമികൾക്കു ഇക്കംവരനിൽ ആശംസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ, കലേശൻ തന്റെ ജന്മർക്ഷം പ്രമാണിച്ച് പ്രജകൾ ചെയ്യുവാൻ പോകുന്ന മംഗളപ്രാർത്ഥനയെ കേൾക്കുവാനായി എഴുന്നള്ളുന്നു. തിരുമനസ്സ് എഴുന്നള്ളിയ വിവരം ബാലറാണിയെ അറിയിപ്പാനും, റാണിയോട് അവിടത്തോളം വരുന്നതിനു പറവാനും കന്നലക്കോൻ കാരളെ അയച്ചു റാണിയെ വരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം, ബാലാകലേശന്മാർ തമ്മിൽ പരസ്പരസല്ലാപം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു കന്നലക്കോൻ യോഗംകൂടേണ്ടതിനു വേണ്ടുന്ന ശട്ടം കെട്ടുവാനായി പോകുന്നു. നായികാനായകന്മാർ തമ്മിലുള്ള സല്ലാപത്തിൽ, മകുളമായ സുയശസ്സിന്റെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും മഹിമകളെപ്പററി പറകയും ആ കുട്ടികൾ വന്ന് അച്ഛനെ പുകഴ്ത്തുകയും കപ്പൽ വരുത്തിക്കൊടുപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കന്നലക്കോനാദികൾ പ്രവേശിച്ചു മംഗളപത്രം സമർപ്പിക്കുന്നു; നാവികസമാജവും വകനായും ഒരു മംഗളപത്രം അർപ്പിക്കുന്നു. കലേശൻ തന്റെ 'പ്രേമഭാജനങ്ങളായ പ്രജകളെ' സംബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ടു മറുവടി അരുളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനെ മൂന്നാമങ്കവും, അതോടുകൂടി നാടകവും അവസാനിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരമാണ് കഥയുടെ ചുരുക്കം. ഇത് ഇത്ര നീട്ടിപ്പറയേണ്ടിവന്നതു, മേലിൽ കഥാബന്ധത്തിന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്യുമ്പോൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ വിശദവും സുഗ്രഹവുമാക്കുവാനായിട്ടാകുന്നു.

'ബാലാകലേശം' ഒരു നാടകമാണോ? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം നാടകലക്ഷണനിശ്ചയത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നു. മല-

യാളത്തിൽ നാടകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നാകുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമത്രേ. 'നാടകം' എന്ന അഭിധാനം തന്നെ ഇതിന്നു ഒരു തെളിവാകുന്നുവല്ലോ. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ 'ബാലാകലേശ'ത്തിനുണ്ടോ? ഈ ലക്ഷണങ്ങളെന്തെന്നു ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാലും 'ബാലാകലേശ'ത്തിനു ഈ ലക്ഷണങ്ങൾ മുഴുവനുമോ എത്രത്തോളമോ ഉണ്ടോ എന്നുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ, നാടകലക്ഷണസംബന്ധമായ ചില സംഗതികളെ ആലോചിക്കേണ്ടിയുമിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതി രസാഢ്യമായ ദൃശ്യകാവ്യംതന്നെയോ? ഇതിന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു 'വസ്തു' ഉണ്ടോ? വസ്തുനിർദ്ദേശത്തിൽ ബീജം, ബിന്ദു, പതാക, പ്രകരി, കാര്യങ്ങൾ എന്ന അർത്ഥപ്രകൃതികൾ യോജിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആരംഭം, യത്നം, പ്രാപ്ത്യാശ, നിയതാപ്തി, ഫലാഗമങ്ങൾ എന്ന അഞ്ചു സന്ധികളും യോജിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കഥ, പ്രഖ്യാതമോ, ഉൽപാദ്യമോ, മിശ്രമോ ആണോ? വിഷ്കംഭചൂളികാങ്കാസ്യാങ്കാവതാരപ്രവേശകങ്ങൾ എന്ന സൂച്യങ്ങൾ ഇതിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? പ്രകാശം, സ്വഗതം, ജനാന്തികം, അപവാരിതകം, ആകാശഭാഷിതം എന്നിതുകളും ഉണ്ടോ? ഇതിലെ നായകന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെന്തു? നേതാവു ധീരോദാത്തനോ, ധീരലളിതനോ, ധീരശാന്തനോ, ധീരോദ്ധതനോ? ദക്ഷിണനോ, ശഠനോ, ധൃഷ്ടനോ, അനുകൂലനോ? നായിക, സ്വീയയോ, അന്യയോ, സാമാന്യയോ? അംഗിയായ രസം എന്താണ്? ശൃംഗാരമോ, വീരമോ, കരുണമോ? ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ സംഗതികളെ പര്യാലോചിച്ചേടത്തോളം, 'ബാലാകലേശ'ത്തിൽ ഈ വക ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഇല്ലെന്നു പറകവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ കഥാവസ്തുതന്നെ ലോകാവസ്ഥയെ അനുകരിക്കുന്നില്ല. ഒരു നായകൻ തന്റെ ഭാര്യയുടെ രോഗത്തിന്നു ശമനം വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കഥാരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ആരംഭത്തെ തന്നെയാണോ പിന്നെയുള്ള അങ്കങ്ങളിൽ തുടരുന്നത്? അല്ലെന്നു സ്പഷ്ടം. രോഗശമനത്തിന്നു യത്നം ചെയ്യുവെന്നാകട്ടെ, ആ യത്നം ഇടയ്ക്കു തടയപ്പെട്ടു എന്നാകട്ടെ, വീണ്ടും അതിന്നു അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായി എന്നാകട്ടെ, ഒടുവിൽ ഫലസിദ്ധി ലഭിച്ചു എന്നാകട്ടെ, യാതൊന്നും ഇതിൽ ബന്ധിച്ചുകാണുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ആദ്യന്തം അവിച്ഛിന്നമായ ഒരു കഥാവസ്തു ഇതിനുള്ളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ചില പാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ഓരോരോ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോരോ അവസരത്തിൽ ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണങ്ങളെ എല്ലാം കൂട്ടിക്കെട്ടി, ഇടയ്ക്കിടെ രംഗവിഭാഗം വരുത്തി അങ്കവിഭാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലാതെ, ഈ കൃതിയിൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പാൻവേണ്ടി കഥാപാത്രങ്ങൾ ഐക്യത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന കഥാഘടനം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇതിലെ ഒന്നാമങ്കത്തിൽ നായകന്റെ കഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന കുഞ്ഞുമേനോന്റെയും നമ്പൂരിയുടെയും സംഭാഷണം കേവലം ഒരു പ്രവേശകത്തിന്റെ നിലയിൽ ഉള്ളതല്ലാതെ, ഒരങ്കമെന്ന വിഭാഗത്തെ അർഹിക്കുന്നതല്ല. മൂന്നങ്കങ്ങളും തമ്മിൽ, നായകനെ സംബന്ധിച്ച കഥാപ്രസംഗം കലർന്നവയാണെന്നുള്ള ബന്ധമൊഴികെ, പിന്നപിന്നുള്ളവ മുമ്പുമുമ്പുള്ള

വഴിയിൽനിന്നു കാവ്യകാരണനിയമപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നവയായിരിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, കഥാബീജംതന്നെ ഇതിനതെന്നു പറയത്തക്കതല്ല. നായകനായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കലേശൻ തന്നെയും നായകലക്ഷണങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നില്ല. നായകൻ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പാൻവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കലേശന്റെയും ബാലയുടെയും ചരിതവർണ്ണനം ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ നായകന്റെയോ നായികയുടെയോ ജീവിതവൃത്തിയുടെ പ്രകടനമാകുന്നതുമല്ല. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ, സംസ്കൃതനാടകശാസ്ത്രപ്രകാരം 'ബാലാകലേശ'ത്തെ നാടകമായി ഗണിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നു നിശ്ചയമാകും.

എന്നാലിനി ഇതിനു മറ്റേതെങ്കിലുമൊരു മാതിരി നാടകത്തിന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽ ചേർന്നിരിപ്പാൻ കഴികയില്ലയോ? മലയാളത്തിൽ നാടകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം മുഖ്യമായി സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു നാടകങ്ങൾ വന്നു ചേരും മുമ്പ്, നാട്യകലയും നാട്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. കൂത്തുകൾ, കഥകളി മുതലായ ചില നാട്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവ, പരമാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാടക'ശബ്ദത്താൽ വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിലുൾപ്പെട്ടവയല്ല. സംസ്കൃതത്തെ കഴിച്ചാൽ പിന്നെ, പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽനിന്നും തമിഴിൽ നിന്നുമാണ് മലയാളനാടകങ്ങൾ ചിലത് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കും, ലക്ഷണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ഏറെക്കുറെ സമാനമാണെന്നു സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യനാടകങ്ങൾക്ക് അവശ്യം ആവശ്യകമെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാലൈക്യം, ദേശൈക്യം, വ്യാപാരൈക്യം എന്ന മൂന്നുവക ഐകമത്യവും 'ബാലാകലേശ'ത്തിനുണ്ടോ എന്നു നോക്കാം. രംഗങ്ങൾ കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിനുള്ളിൽ തന്നെയുള്ളവയാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കിയാൽ ദേശൈക്യം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ മറ്റു രണ്ടു ഐക്യങ്ങളോ? ഒന്നാമങ്കത്തിൽ, 'ബാല' അനേകശതാബ്ദം മുമ്പുള്ള ലന്തക്കാർ, പോർത്തുഗീസുകാർ മുതലായവരുടെ ആക്രമണങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് തോഴിയോടു സംഭാഷണം നടത്തുന്നത്; പണ്ടേക്കാലം മുതൽക്ക് ഇതുവരെയുള്ള കഥകളൊക്കെ ഒന്നായി കൂട്ടിക്കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമങ്കത്തിലോ, ഭാവികാലത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതായ ചില സമുദായപരിഷ്കാരങ്ങളെയും സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു കാലൈക്യം ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. പിന്നെ, വ്യാപാരൈക്യം: നായകൻകൂടിയും നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു വ്യാപരിക്കുന്നില്ല. മറ്റുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളും അങ്ങിനെയുള്ള ഉദ്ദേശപ്രാപ്തിക്കു് ഉപകാരികളായോ സഹകാരികളായോ വ്യാപരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യകതയും അവകാശവും ആ കാരണത്താൽ തന്നെ നിരസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വ്യാപാരൈക്യവും ഈ കൃതിയിലില്ല. ഇനി, തമിഴ്നാടകങ്ങളുടെ തോതുവെച്ചു നോക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ആ നാടകകർത്താക്കന്മാരും മതശാസ്ത്രത്തെ അനാദരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ആ നാടകങ്ങളിലും, നിർദ്ദിഷ്ടമായ

ഉദ്ദേശത്തെ പ്രാപിപ്പാനായിട്ടുകൊണ്ടുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വാങ്മനഃകായവ്യാപാരങ്ങളെ ലോകാവസ്ഥ അനുസരിച്ചു തന്നെയാണു് ഘടിപ്പിച്ചുകാണുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ, മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ നാടകമാതൃകകളിൽ ഒന്നിനെയും, 'ബാലാകലേശം' അനുകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തെളിയുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ഇതിനു 'നാടകം' എന്ന പേർ യോജിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

'ബാലാകലേശം', നാടകം എന്ന അഭിധാനത്തെ അർഹിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം നാടകലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞിട്ടുള്ള കൃതി അല്ലാതിരിക്കയാൽ, നാടകം എന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ അവകാശമില്ലാതിരിക്കിൽ പിന്നെ, 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിലുള്ള സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പദം അതിനു് അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണോ? ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടതായ ഒരു ജീവി മനുഷ്യജാതിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞതല്ലാതിരിക്കട്ടെ; ആ നിമിത്തം ആ ജീവിയെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ സ്വീകരിച്ചുകൂടുന്നതല്ലായിരിക്കട്ടെ. എന്നാലും, ആ ജീവിക്കു മനുഷ്യന്റെ കൈകളും, കുതിരയുടെ കാലുകളും, കരടിയുടെ തലയും, ആനയുടെ തുമ്പിക്കൈയും, സർപ്പത്തിന്റെ പല്ലും — ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ അവയവങ്ങൾ ഓരോരോ ജന്തുക്കളുടേതായിരുന്നാൽ, ആ പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയാണെങ്കിലും കൂടി, അതിനു ജന്തുലോകത്തിൽ പ്രത്യേകമായൊരു സ്ഥാനം അനുവദിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതിനെപ്പോലെ, നാടകലക്ഷണങ്ങൾ തികയാത്ത കാരണത്താൽ നാടകജാതിയിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടായിത്തീർന്ന ഒരു കവിസൃഷ്ടിയെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പെട്ടതായ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു വികൃതിയെന്നു ഗണിച്ചു പ്രത്യേകമായൊരു സ്ഥാനം കല്പിക്കാം. 'ബാലാകലേശ'വും അങ്ങിനെ വിശേഷമായൊരു പദത്തെ അർഹിക്കുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കാം. അതു നാടകമാവാൻ വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചതായ ഒരു ഗദ്യപദ്യമിശ്രകൃതിയാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, അതിനു സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം ലഭിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ, ഈ അവകാശവാദം, 'കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ ഉള്ളതായ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന വിശേഷാവകാശത്തെ അനുവദിക്കത്തക്കതിനുള്ള സാധുവാകുമോ, എന്നാണു് ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. അതിലേക്കു്, ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യകമാകുന്നു. കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭരണമഹിമയെ വിഷയീകരിച്ചിട്ടാണു് ഈ കൃതിയെ രചിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം, ഈ കൃതി ഗുണയുക്തമാണെന്നു് അനുമാനിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. കഥാനായകന്റെ ചരിത്രത്തെ ഏതുവിധമാണു് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്; ആ വർണ്ണനകളാൽ നായകന്റെ സ്വഭാവപ്രദർശനം ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയാണു്; ആ വർണ്ണനകൾക്കിടയിൽ ഓരോരോ ഉപവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രാസംഗികമായി ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ ഏതുപ്രകാരത്തിലുള്ളവയാണു്; ഇത്യാദി പല സംഗതികളെ വർണ്ണിച്ചശേഷമേ ഈ കൃതിയുടെ ത്യാജ്യതയോ ഗ്രാഹ്യതയോ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൂടു. ഒന്നാമതായി, കഥാനായകനായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കലേശനെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കാം. നായികയായ ബാലയുടെ ഉല്ലാസപ്രസ്താവനയോടുകൂടിയാണു് ഒന്നാമങ്കം ആരംഭിക്കുന്നതു്. തന്റെ മഹിഷിയെ ചികിത്സിപ്പാൻ വൈ

ട്ടനെ നിശ്ചയിച്ചുംവെച്ചു നായകൻ സ്വഭവാസത്തിന്നായി അകലെയുള്ള അചലപുരത്തേയ്ക്കു പോയിരിക്കുന്നു. ഇതു, നായകന്റെ ഗുണോൽകർഷത്തിന്നു ഹാനികരമായ വർണ്ണനമാണെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല; നായികയിൽ നായകന്നുള്ള പ്രേമം ആത്മാർത്ഥമല്ലെന്നും, സ്വാർത്ഥത്തെക്കരുതികൊണ്ടു നായികയുടെ അപേക്ഷയിൽക്കൂടിയും അവളെ പിരിഞ്ഞുപോവാൻ മടിക്കുന്ന ആളല്ല നായകനെന്നും സ്വഭാവലക്ഷണം സംഭവിക്കുന്നു. ഇനിയും, നായകനെക്കുറിച്ചു സുനീതി ചെയ്യുന്ന വർണ്ണനം നോക്കുക. (9-ാം ഭാഗം)

'അബോധാലോചനകമ്പികൾവലയനിര
 യ്ക്കുള്ളിൽമാത്താനുരാഗ-
ച്ഛായാപ്പൂച്ചണിഞ്ഞും തെളിയുമൊരുക
 ശോഭക്കൂട്ടിങ്ങളിൽ (ലേ-
സഞ്ചാരംചെയ്യുമോമൽച്ചെറുകിളികളുമാ
 ബാലികേ, ഭാഗ്യപൂർത്ത-
ത്തുമ്പോളുംകോകിലംപോൽവതിപുരസു
 ഖാദിഭാരോഗ്യമെന്നും'. (വ

ഈ പദ്യത്തിന്റെ വ്യംഗ്യമായ അർത്ഥമെന്താണ്? കവേരന്റെ ആശയമാകുന്ന കൂട്ടിങ്ങളിലാണ് ബാലയാകുന്ന കിളിയുടെ ഇപ്പൊഴത്തെ വാസം, ആ കൂട് എങ്ങിനെയുള്ളതാണ്? ആലോചനയാകുന്ന കമ്പികളാൽ ചുററപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതു മാത്രമോ? അനുരാഗമാകുന്ന ചെഞ്ചായംകൊണ്ടു പൂച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥമോ? പുറമെ കാണുന്ന അനുരാഗം വെറും പൂച്ചാണ്; കമ്പികൾ അനുരാഗക്കട്ടിയല്ല; അകത്ത് ആലോചനയാണുള്ളത്; ഈ ആലോചനയെ അനുരാഗപ്പൂച്ചുകൊണ്ടു മാച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കൂട്ടിങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കിളിക്കു പുരസുഖം എപ്പോൾ സാദ്ധ്യമാവും? കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെടാത്ത കോകിലം എങ്ങിനെയാണോ വൃക്ഷങ്ങളുടെ തുഞ്ചത്തിരിക്കുമ്പോൾ സ്വഭാവേന ആരോഗ്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു, അതിനെന്നും, ബാലയാകുന്ന കിളിയും ഭാഗ്യമാകുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ തുഞ്ചത്തു കയറുമ്പോൾ പുരസുഖം ലഭിക്കും. എന്നാൽ, കിളിക്കൂട്ടിങ്ങളിൽ തന്നെയാണോ ഈ സ്വഭവനം? സാധാരണ പക്ഷിക്കൂട്ടിന്നകത്തു വൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടാവാറില്ലല്ലോ. കൂട്ടിന്നു പുറമെ പോയാലേ, വൃക്ഷശിഖരത്തെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയൂ. അതായിതു, കലേശാശയക്കൂട്ടിൽനിന്നു പുറത്തുപോന്നു ഭാഗ്യവൃക്ഷത്തുഞ്ചത്തു കയറുമ്പോഴേ ബാലയാകുന്ന കിളിക്കു സുഖം ലഭിയ്ക്കു എന്ന് അർത്ഥം വരുന്നു. ഈ വർണ്ണന നായകന്നു പ്രശംസയായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലോ. ഇനിയും നോക്കുക 15-ാം ഭാഗത്തിൽ, 21-ാം ശ്ലോകംകൊണ്ടു, നായകൻ തന്റെ ഹൃദ്യങ്ങളെ പാട്ടത്തിന്നായും, കസ്തുരികപ്പൂവടത്തിന്നായും മാണിക്യനോട്ടത്തിന്നായും ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ തൽപരനായ ഒരു മധ്യമപാത്രമാണെന്ന് അർത്ഥം വ്യഞ്ജിക്കുന്നു. അതേ ഭാഗത്തു തന്നെ, നായികയുദ്യാനത്തിലെ കയിലുകളെപ്പററി നായകനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ, നായകൻ അവിടെ വളർത്തുന്നതായ കോകിലങ്ങളിൽ ഒരു ആൺകയിൽ 'പെൺകോകിലത്തെ പ്രതിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രസ്തുതത്തിൽ ആൺകോകിലങ്ങൾ കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണെന്ന് അർത്ഥമാകുമ്പോൾ, അവരിലൊരാൾ 'പെൺകോകില'ത്തെ പ്രതിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്റെ വ്യംഗ്യം കഥാനായകന്റെ ഭരണമഹിമയെ

ണായിരിക്കയില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇനി, 17-ാം ഭാഗത്തുള്ള 26-ാം പദ്യം നോക്കുക.

'ധാരാളപ്രേമയാറിട്ടന്നളിനീ-
കാന്തൻ കലേശോദയ-
ശ്രീശോഭിപ്പതിന്നു 'പശ്ചിമദിശ'-
യ്ക്കുള്ളത്തുംനൽകൗതുഹലാൽ'.

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു്, അപ്രസ്തുതത്തിൽ, 'നളിനീകാന്തൻ' ആയ രവിയാൻ, 'കലേശൻ' ആയ കഥാനായകന്റെ ശോഭമഹിമക്കു' ആശ്രയമാകുന്നു എന്ന പായുന്നതോടും, നായകന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന്നു അപവാദമായിത്തീരുകയില്ലയോ എന്നും ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ചന്ദ്രന്റെ ശോഭ സൂര്യനിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രസിദ്ധം. ഇനി 42-ാം ഭാഗം നോക്കുക. 'അനാചാരം, അസത്യം, ചൗര്യം, ക്രോധം എന്ന ലോകോപദ്രവകാരികളായ നാലു ദുർദ്ദേവതകൾ മനുഷ്യാകൃതിയെ അവലംബിച്ചു കലേശന്റെ 'രാജ്യത്തു ചുററുന്നു. ഇവർ ജീവപര്യന്തം ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു ജെയിലിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ അക്രമികളും രാജദ്രോഹികളുമാണ്.' എന്ന പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടു്, കലേശന്റെ നാട്ടിൽ അക്രമികളെ ബന്ധനത്തിൽ വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങൾ എന്തോ ഉലച്ചൽ തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നും, ജെൽ ചാടിപ്പോയ അക്രമികൾ നിർബാധമായി രാജപാതകളിൽ സഞ്ചരിക്കാമെന്നും അർത്ഥമാവുന്നതാകയാൽ, ഇതും നായകന്റെ കീർത്തിയെ അപവദിക്കുന്നതായിത്തീരുന്നു. എന്നല്ല, ഈ അക്രമികൾ ഒരു പുലയനെ തല്ലിയതിന്നു അവരെ 'കനകകോശ' എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ ശിപായിയെക്കൊണ്ടു പിടിപ്പിച്ചു, ആരാച്ചാരെ വരുത്തി, അക്രമികളിൽ രണ്ടാളെ തൂക്കിക്കൊല്ലുവാനും, രണ്ടാളെ നാടുകടത്താനും കല്പിക്കുന്നു. ഈ ശിക്ഷ അടികലശലിനാണെന്നും; കാരാക്കാരെ നീതിനിയമപ്രകാരം വിചാരണചെയ്കയോ മറ്റോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും ഉള്ള സംഗതികൾ ഓർത്താൽ, കലേശന്റെ രാജ്യത്തു നീതിന്യായത്തിനുള്ള പരിഷ്കൃതനിയമങ്ങൾ ചേർച്ചയായ വിധത്തിലല്ലെന്നു തോന്നുന്നതാണ്. ഇതും നായകന്റെ മഹത്വത്തിന്നു അപകർഷമായിത്തീരുന്നു. 50-ാം ഭാഗത്തു, കലേശന്റെ പുത്രനായ സ്വയശസ്സു ചെയ്യുന്ന ചന്ദ്രോപാലംഭത്തിന്നിടയിൽ പിതാവിനെ പ്രശംസിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടും പിതാവ് ആ മുഖസ്തുതിയെ തടയാതെ, ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു സ്വയശസ്സിനെ ചുംബിക്കുന്നതും നായകഗുണശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു അപകർഷകമായിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതി ആദ്യന്തം ശ്ലേഷോക്തികളെക്കൊണ്ടു ഗ്രഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ, അപ്രസ്തുതത്തിൽ നായകനായ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഉത്തമഗുണങ്ങളെ മലിനമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതായുള്ള മേല്പടി വർണ്ണനകൾ തന്നെ ഈ കൃതിയെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ ചേർക്കുന്നതിനു കാരണമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതിലധികമായി, മറ്റെന്തുതന്നെ വേണം? 15-ം 16-ം ഭാഗങ്ങളിൽ ഉദ്യാനകോകിലങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുക വഴിയായി അപ്രസ്തുതത്തിൽ സ്വദേശി- പരദേശി- സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സൂചിപ്പിച്ചു ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ ജാതിസ്പർദ്ധയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുമെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും, ഒന്നാമത്തിൽ, ഒരു നമ്പൂരിപ്പാടിനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ അപഹസിതനാക്കിക്കാണിച്ചു പല

പ്രകാരത്തിൽ അവരോഹണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഈ വൎണ്ണനയുടെ യാഥാൎത്ഥ്യത്തെയോ അയഥാൎത്ഥതയെയോ പററി ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇതു യഥാൎത്ഥമായിരുന്നാൽകൂടിയും, വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കീൎത്തിയെ അപവദിക്കുന്നതായിത്തീരുമെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്തെന്നാൽ: അവിടുത്തെ ഭരണത്താൽ, രാജ്യത്തിലുള്ള പ്രജകളിൽ പ്രധാനമായൊരു വൎഗ്ഗക്കാർ ഇനിയും അന്ധകാരത്തിൽനിന്നു ഉത്ഥാനം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതു; നിശ്ചയമായും പ്രശംസയല്ല എന്നു പറഞ്ഞേ തീരൂ. ആ നമ്പൂരിപ്പാടിനെ മലയാളബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിന്റെ ദുരവസ്ഥിതിക്കൊരുദാഹരണമായിട്ടാണ് കവി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള വിഡ്ഢിത്തങ്ങളെപ്പററി ദേഷ്യപ്പെടുവാൻ ആ സമുദായത്തിനു ന്യായമായ കാരണമുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടും, 'ബാലാകലേശ'ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ പലതും ക്ഷുദ്രമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നും, അതിനാൽ, 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ പെട്ടതായ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ഇതിന് ഒരു സ്ഥാനം അനുവദിച്ചുകൂടുന്നതല്ലെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നാടകം എന്ന പേരിന് അൎഹതയില്ലെങ്കിലും, 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ പെട്ടതായ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുപ്പാൻ പാടില്ലാത്തപ്രകാരം വിഷയത്തിനു ക്ഷുദ്രത്വം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ കൃതിയെ മററ് ഏതാനുമൊരു ഗുണഭാഗം വിചാരിച്ചു സ്വീകാൎയ്യമായിക്കരുതാമോ എന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഇതിലേയ്ക്കു്, ഈ കൃതിയിലെ വൎണ്ണനകൾ വാസ്തവത്തെ ആധാരമാക്കിയവയോ വാസ്തവികങ്ങളോ ആണോ എന്നു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുഴുവനും വാസ്തവാധിഷ്ഠിതമോ വാസ്തവികമോ എന്ന് ആരായുന്നതിനേക്കാൾ ഏതെങ്കിലും തദ്വിപരീതമായിട്ടുണ്ടോ എന്നു കണ്ടുപിടിച്ചാലും മതിയാവുമല്ലോ. ഒന്നാമങ്കത്തിൽ, ബാലയും തോഴി സുനീതിയും തമ്മിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ, കലേശനെപ്പററി നല്ലവണ്ണം അറിവുള്ളവളാണ് താൻ എന്നു തോഴിയുടെ പ്രാരംഭവാക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്: അതില്ലെങ്കിലുംകൂടി ബാലയുടെ തോഴിക്കു ബാലയുടെ ഭൎത്താവിനെപ്പററി ഏതാണ്ടൊക്കെ എല്ലാ വാൎത്തകളും അറിവുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ന്യായമായി സങ്കല്പിക്കാം. എന്നാൽ, കുറെ കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും (9-ാം ഭാഗത്തു) ബാല ഭൎത്തൃവിരഹത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ട്, തോഴി, ചോദിക്കുന്നതായിട്ട്:— 'ഇപ്പോൾ ആ മഹാനുഭാവനാൽ ഏതു നാടകം അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്നു' എന്ന്. ഇതിനു, അചലപുരത്തെപ്പററി തോഴിക്കു സ്മരണ ഉണ്ടാക്കുകയാണ് നായികയുടെ മറുപടി. തോഴിയുടെ ചോദ്യം ലോകസ്വഭാവത്തിനു ചേരുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. കലേശൻ അചലപുരത്തേക്കു പോയിട്ടുള്ള വിവരം ആ നിമിഷംവരെയും തോഴി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വരുന്നതു തീരെ അവാസ്തവികവും അസ്വാഭാവികവും ആണെന്നു നിശ്ചയം. വിശേഷിച്ചും, അപ്രസ്തുതത്തെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ എഴുന്നള്ളത്തിനെപ്പററി നാട്ടിലുള്ളവർ, പ്രത്യേകിച്ചും അവിടത്തെ കൊട്ടാരത്തിലുള്ളവർ അറിവില്ലെന്നു ഉദാഹരിപ്പാൻപോലും പ്രയാസമാ

യിരിക്കുന്നു. അതങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ. നായികയും തോഴിയും തമ്മിൽ ഏതാനും ചില വാക്കുകൾകൂടെ സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, കലേശന്റെ ജയഘോഷം കേൾക്കുന്നു; കലേശൻ അവരിരുന്ന ഉദ്യാനത്തിലേക്കു വരുന്നു. അല്പം മുമ്പു അചലപുരത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു എന്നു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ട നായകൻ, നായിക കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്നതിനിടയിൽ അചലപുരത്തുനിന്നു നായികയുടെ അരികിലെത്തുന്നതും, അതിനെ കടന്നുവരുന്നതെന്ന വിവരം മുൻകൂട്ടി നായികയെ അറിയിക്കാതിരിക്കുന്നതും വാസ്തവികമായിരിക്കുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു, കലേശൻ അചലപുരത്തിലാണെന്നു അല്പം മുമ്പു മനസ്സിലാക്കിയ സ്ഥിതിക്ക്, 'ജയജയ! ജയജയ'—എന്ന ശബ്ദം കേട്ട ക്ഷണത്തിൽതന്നെ പരിഭ്രമിച്ചു്; 'അതെന്താ, കലേശന്റെ ശുഭാഗമനഘോഷമോ?' എന്നു നായികയോടു ചോദിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടധികം കലേശാഗമനബോധം ആ സന്ദർഭത്തെ അപേക്ഷിച്ചേടത്തോളം പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ആ ചോദ്യത്തെ ഉടനെ 'അതുതന്നെ, സംശയമില്ല' എന്നു നായിക മറുപടി പറയുന്നതു്, കലേശന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണും മുമ്പാണെന്നുള്ളതാൽ, നായികയുടെ പൂർവ്വക്ഷണത്തിലുള്ള ചിത്തവിക്ഷോഭാദ്യാഭാവവും മനസ്സാന്നിദ്ധ്യത്തെ ഉല്ലംഘിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ.

ഇനി, രണ്ടാമങ്കത്തിലെ നമ്പൂരി മുതലായ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കഥകൾ നോക്കുക. ആദ്യമായി, പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിനു മുമ്പുള്ളതും സാമാന്യജനപ്രതിനിധിയും ആയ കൃഷ്ണമേനോൻ ഉച്ചവണ്ടിക്കു കലേശൻ വരുന്നതിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു് പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നിരിക്കുന്നു. വേറെ പണിയൊന്നുമില്ലാത്ത കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന ഒരു പടുവങ്കനാണെങ്കിലല്ലാതെ, കൃഷ്ണമേനോന്; പുലർച്ചക്കു തീവണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ കാത്തുകിടക്കുവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ മറ്റുള്ള വർണ്ണനകൾകൊണ്ടു് അതിനെ ഊഹിപ്പാനും തരമില്ല. അതിനാൽ, ഉച്ചവണ്ടിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് പുലർച്ചമുതല്ക്കു സ്റ്റേഷനിലിരിക്ക എന്നതു് വാസ്തവാനുരോധമായി തോന്നുന്നില്ല. കൃഷ്ണമേനോൻ രാജഭക്തനും രാജാവിനെപ്പററി അന്യന്മാർക്കുള്ള അബദ്ധധാരണകളെ നീക്കം ചെയ്യാൻ ജാഗരൂകനും ആണെന്നു വർണ്ണിക്കേണ്ടതിലേക്കായിരിക്കാം, നമ്പൂരിപ്പാടിനോടു വാദിപ്പാനായി ആ കഥാപാത്രത്തെ കവി ഇങ്ങിനെ വക്കീൽവേഷം കെട്ടിച്ചു ആടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതെന്തായാലും, വിഡ്ഢിയായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ വിഡ്ഢിത്തം, വാസ്തവത്തിലുള്ളതായിരുന്നാൽകൂടിയും, മേനോന്റെ വക്കീൽത്തരംകൊണ്ടു് എത്രയോ ഭേദമാണ്. എന്തെന്നാൽ: നമ്പൂരിപ്പാട് വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരത്താൽ അസ്പൃഷ്ടനാണെന്നല്ലോ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്; മേനോൻ നേരെ മറിച്ചും. പഠിപ്പില്ലായ്കയാൽ കാണിച്ചുപോവുന്ന വിഡ്ഢിത്തം സമാധേയവും, നേരെ മറിച്ചുള്ളതു് പരിഹാസ്യവും ആകുന്നു. എന്നാൽ, നമ്പൂരിപ്പാടിനു കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന മാതിരി വിഡ്ഢിത്തം ഇക്കാലത്തു സംഭവിക്കുമോ എന്നാലോചിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിൽ തീവണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തീട്ടു പത്തു കൊല്ലത്തിനു മേലായിരിക്കുന്നു: രണ്ടാമങ്കത്തിലെ കഥാകാലം ജോർജ് അഞ്ചാമൻ തിരുമനസ്സിലെ ഡില്ലീദർബാർ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നി

അവസരമാണ്; ദിവാൻ മിസ്റ്റർ എ. ആർ. ബാനർജിയുടെ ഭരണകാലമാണതല്ലോ. ഇക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരു നമ്പൂരിപ്പാട് തീവണ്ടിയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വരിക തീരെ അസംഗതം തന്നെയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാട് അറിവില്ലാത്ത ആളല്ലെന്നു കവിതന്നെ ഒരേടത്തു കഴിയുമ്പോൾ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. സ്റ്റേഷനിലെ വടക്കെക്കെട്ടിൽ നില്ക്കുന്നവർ തീവണ്ടിക്കാരാണെന്നു നമ്പൂരിപ്പാടിനു സല്പവർണ്ണം അറിവുണ്ട്; അദ്ദേഹം, തീവണ്ടിയെപ്പറ്റി ധാരാളം പരിചയമുള്ള ആളെന്നവിധത്തിൽ, 'വാവെള്ളുരുള്ള വെള്ളംകെട്ടി' ഇത്യാദി പദ്യംകൊണ്ടു തീവണ്ടിയെ വർണ്ണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു 'ട്രാംവേ'യെപ്പറ്റിയും നിശ്ചയമുണ്ട്. ഈ ഒന്നരപ്പാട്ടുകൾക്കകം വഴിയിൽ വന്നതായ മോട്ടോർവണ്ടിയെപ്പാട്ടിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയൊക്കെ നോക്കിയാൽ, അദ്ദേഹം ആധുനികപരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവുള്ള ആളാണെന്നും, വെറും ഭോഷനല്ലെന്നും വെളിപ്പെടുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക്, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു 'കാട്ടുമനുഷ്യൻ' എന്ന നിലയിൽ കവി വർണ്ണിച്ചതു്, തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽ വിഡ്ഢിവേഷം കെട്ടിച്ചതും വാസ്തവത്തിനു യോജിക്കുന്നില്ല. എന്നല്ല, അദ്ദേഹം കലേശന്റെ ഭരണത്തെപ്പറ്റി നിന്ദയുള്ള ആളാണെന്നു കവി വർണ്ണിക്കുന്നതുതന്നെയും, പിന്നീടുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായ പരിചയത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, തീരെ അനുചിതമെന്നു വെളിവാകുന്നു. 'ഫിഷറി' വകുപ്പിന്റെ നാമമാത്രശ്രവണത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം ആ ഇംഗ്ലീഷുപദത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നും, ആ വകുപ്പിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നും വിശദമാക്കിപ്പറയുന്നതോർത്താൽ, രാജ്യഭരണത്തിലെ പുതിയ പരിഷ്കാരവ്യവസ്ഥകളെപ്പോലും ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു നാട്ടിൽ പഴമ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തീവണ്ടിയെപ്പാടിനെക്കുറിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചും അറിവില്ലെന്നു പറയുന്നതു തീരെ അസങ്ഗതം എന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ഇങ്ങിനെ ഇനിയും പല അസാംഗത്യങ്ങളും ഈ അങ്കത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു നമ്പൂരിപ്പാടിനെ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച്, അന്തസ്സാരവിഹീനന്മാരായുള്ളവരെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയെയും മററുള്ളവരെയും അധിക്ഷേപം ചെയ്യിച്ച്, ബ്രാഹ്മണരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ നിസ്സാരനാക്കിക്കാണിക്കേണമെന്നേ കവിക്കു ഉദ്ദേശ്യമുള്ളു എന്നും, ഈ ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ കവിക്കു നമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ സ്വഭാവസ്വരൂപണത്തെ പൂർവ്വാപരവിരോധംകൂടാതെ സാധിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന സങ്കല്പശക്തി ഇല്ലെന്നും ഈ അങ്കത്താൽ തെളിയുന്നു. ഉച്ചവണ്ടിക്കു കലേശൻ തിരുമേനി എഴുന്നള്ളുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പുലച്ചുതന്നെ സ്റ്റേഷനിൽ വന്നിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുമേനോൻ, ഉച്ചവണ്ടി വന്നശേഷവും, കലേശനെക്കുറിച്ചു പൂർവ്വപക്ഷത്തിൽക്കൂടിയും നമ്പൂരിപ്പാടുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടുപോലും, ആ വണ്ടിക്കു കലേശാഗമനം ഉണ്ടായോ ഇല്ലയോ എന്ന് ഒരക്ഷരവും പറയാതെ പിരിഞ്ഞുപോവുന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു യോജിക്കുന്നതല്ല, നിശ്ചയം.

മൂന്നാമങ്കത്തിൽ, അപ്രകൃതികളായ കാർന്നോരും ഭൃത്യരും ഉത്തമപാത്രങ്ങളുടെ മട്ടിൽ അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു സംസ്കൃത

ബഹുലമായ ഭാഷയിലാണ് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നത്. ഈ അസ്വാഭാവികതയോ ഇരിക്കട്ടെ. കാരണോര സംഭാഷണമദ്ധ്യേ പൊളിപ്പുറമ്പനോടു ചോദിക്കുന്നു: 'നമ്മുടെ മാളുവെ പൊളിപ്പുറമ്പൻ കണ്ടിട്ടില്ലേ?—എന്ന്. ഇതിന്നു, 'കരളംതരമണയാനക്കാളിയമ്മയല്ലേ?......... ഒത്തനടുവിലുള്ള പല്ലു പറിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും ....മഹാലക്ഷ്മിതന്നെ'— എന്ന മറുപടി ലോകസ്വഭാവത്തിന്ന് അനുസരിക്കുന്നില്ല. അക്രമികളുടെയും അനാചാരക്കാരുടെയും ഇടയിലും പരിചയക്കാർ തമ്മിൽ മാന്യജനത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ സംസാരിക്കുക മര്യാദയല്ല; ഇത്രമാത്രമോ? ആ കാളിയമ്മ കാരണോരെ തേടി തെരുവീഥിയിൽ വരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, കാരണോരോടു പൊളിപ്പുറമ്പൻ ആ സ്ത്രീയെപ്പററി പറയുന്നു,

'മച്ചിത്തംകവരാൻവരച്ചകരിയും......'

ഇത്യാദിവാക്കുകൾ, പ്രത്യുതതന്നെ സ്ത്രീവിഷയസ്സംബന്ധത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏതൊരു സമുദായത്തിലും സംഭാവ്യമല്ല. അതും പോകട്ടെ. കാരണോർ മുതലായവർ ജേലിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയ അക്രമികളാണെങ്കിൽ, അവർ പട്ടപ്പകലിൽ 'പരസ്യവീഥി'കളിൽ നിർബാധമായും നിർഭയമായും സഞ്ചരിക്കുകയും സംഘംകൂടി വർത്തമാനം പറകയും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ, കഥാകാരനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മനശ്ശാസ്ത്രം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ച്, അവർ തങ്ങളെ ശിക്ഷിപ്പാൻ അധികാരമുള്ള ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്റെ—കനാലക്കാരന്റെ— ഇരിപ്പിടത്തിന്നു സമീപത്തുനിന്ന് അങ്ങിനെ സ്വൈരസല്ലാപം ചെയ്യുന്നതു തീരെ അസംഗതമായിരിക്കുന്നു. അതുമിരിക്കട്ടെ. കനാലക്കാരൻ ശിപായിയെക്കൊണ്ടു പിടിപ്പിച്ചു മുമ്പിൽ വരുത്തിയ കെല്പടി അക്രമികളോട്, 'ആകട്ടെ, ആചാര്യസ്വാമികളുടെ മനീഷാപഞ്ചകം നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?— എന്ന വേദാന്തകഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നത് ഒരു പുതുമതന്നെയാണ്. അവിടെ നില്ക്കുന്നവർ അക്രമികളും പഠിപ്പില്ലാത്തവരുമാണെന്നു കനാലക്കാരന്ന് അറിവുണ്ട്. അവർ മറുള്ള വക അറിവുകൾ നേടിയതിന്നശേഷമല്ലേ മനീഷാപഞ്ചകം വായിപ്പാൻ സംഗത്യമോ ഔചിത്യമോ ഉണ്ടാവുക? ഈ നിലയിൽ അവരോടു മനീഷാപഞ്ചകകഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന കനാലക്കാരൻ ലോകസ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. ആ ചോദ്യത്തിന്നു, പുലയനായ കൊച്ചാലു, വലിയ കേറിച്ചെന്ന് ഉത്തരം പറയുന്നതും സ്വാഭാവികമല്ല; അവൻ ആ പദ്യത്തെ കാലിയാക്കിപ്പാടുന്നത് അതിലുമധികം അസ്വാഭാവികവും, കവിയുടെ പണ്ഡിതമാനിത്വത്തിന് ഒരു ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നതൊഴികെ, ഒരു പ്രകാരത്തിലും സന്ദർഭത്തിന് ഉചിതമല്ലാത്തതും ആകുന്നു. മനീഷാപഞ്ചകം കമ്മിയിൽ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെയും കൊച്ചിതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെയും ഭരണചരിത്രങ്ങളെ പ്രസംഗിക്കുന്നതിന്റെ അനൌചിത്യത്തെപ്പററി ഇവിടെ വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. കാരണോരുടെയും കൂട്ടരുടെയും അടികലശൽക്കാരത്തിന് അവരെ മുറപ്രകാരം വിചാരണചെയ്യാതെ ശിക്ഷിക്കുന്നതു രാജ്യനിയമങ്ങൾക്കു യോജിക്കുന്നില്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. കൊച്ചിരാജ്യത്തു നീതിനിയമവ്യവസ്ഥ അങ്ങിനെയല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ആ വർണ്ണന തീരെ അവാസ്തവമാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും, കൊച്ചിയിൽനിന്ന് ക

ത കഥാകാരനെ അനുജകൻ ശീചിലെല്ലു നാടുകടത്തുവാൻ വിധം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുന്നില്ല. പക്ഷെ, അനാചാരാദികളുടെ ഉന്മൂലനം രാജികാലത്തെ സംഭവങ്ങളായി സംഭവനം ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നും ഇപ്പൊഴത്തെ നിയമങ്ങൾ ആ സംഗതിയെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നും സമാധാനം പറയുന്നതാണെങ്കിൽ; വിചാരണചെയ്യാതെ ശിക്ഷകല്പിക്കാറുണ്ടെന്നാ അതിർത്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതല്ലാത്ത ആളെ മാറ്റിലെല്ലു നാടുകടത്തുവാനും കൊച്ചിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരം ലഭിക്കും എന്നു പ്രതിജ്ഞിക്കുന്നതിന്, ഭാരത സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഇപ്പൊഴത്തെ നിലനോക്കിയാൽ, അവകാശമേയില്ല എന്ന് അനുഭവം ചെയ്യേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു.

'ബാലാകലേശം' ഇതിനെ ലോകസ്വഭാവത്തിനും വാസ്തവത്തിനും വിരുദ്ധമായ വർണ്ണനകൾ കലർന്നതായിരുന്നാലും, കേവലം ഒരു കാവ്യമെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം കാവ്യസാമാന്യമായ ഗുണദോഷങ്ങളുടെ ഏറ്റച്ചുരുക്കം എങ്ങിനെയെന്നു നോക്കാം. ആകെ 56. 'പൃഷ്ഠ'ങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ അയ്മ്പതിലധികം പദ്യങ്ങളും ശേഷം ഗദ്യങ്ങളുമാണ് അടക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ ഒരു 'പൃഷ്ഠ'മെങ്കിലും ദോഷരഹിതമായി കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. ഗുണങ്ങളും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. ശ്ലേഷം, സമാസോക്തി മുതലായ അലങ്കാരങ്ങൾ പദ്യങ്ങളിലും, ഗദ്യങ്ങളിൽകൂടിയും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ശബ്ദഭംഗിയും ദീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, പദ്യങ്ങൾ ചൊല്ലികേൾക്കുമ്പോൾ മധുരമായി തോന്നുമെന്നിരുന്നാലും, ചില പദസമൂഹങ്ങൾക്ക അർത്ഥചമൽക്കാരം ഉണ്ടെന്നിരുന്നാലും, ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ, പദ്യങ്ങൾ എന്നല്ല ഗദ്യങ്ങളും പദാർത്ഥദോഷദൂഷിതങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞേ കഴിയൂ. വളരെ പ്രകടമായ ദുഷ്യഭാഗങ്ങൾ ചിലതു മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കാം.

1-ാം പുറത്തു 1-ാം പദ്യത്തിൽ "സാമാദിനുള്ളൊത്ത വിശേഷരേതെ", അവാചകം, "സഭാമാലങ്കാര"ത്തിൽ 'സത്', നിരർത്ഥം, 2-ാം പദ്യത്തിൽ, "കമലായധീശശിഷ്യൻ" അപ്രകൃതത്തിൽ അനുചിതാർത്ഥം.

2-ാം പുറത്തു, 'അയ്യോ! ഇതൊക്കുവമോ'- എന്ന വാക്യത്തിൽ അനഭിമതായക പ്രകാരമായ ക്രിയാപ്രയോഗം അനുചിതം. 3-ാം പദ്യത്തിൽ, 'തണ്ടാരമ്പപ്രതാപമകൊടിയുടെ വിജയസപ്പന്നനെ', സന്ധിദോഷം; ഈ രൂപകം പൂർത്തി ചെയ്യാത്ത ഘടകങ്ങളെ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതുമാകുന്നു. 'ഇന്ദ്രജാ' അവാചകം. പൊ:ങ്ങുന്നതും വൃധകമലകലം'- എന്നുകഴിഞ്ഞു 'സഖികൾ' എന്ന മാത്രം ആവർത്തിച്ചതിൽ അർത്ഥത്തിനു ന്യൂനത. "പോക്കചേ"; ഗ്രാമ്യം. 4-ാം പദ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ "നിഷ്പക്ഷപാതാശയൻ" അന്യഥാ സിദ്ധമാകയാൽ അപുഷ്ടം.

3-ാം പുറത്തു, യോജിച്ചു ഇതിൽ— എന്നതിനെ 'യോജിച്ചതിൽ' എന്നു സന്ധിചെയ്തിരിക്കുന്നതു വ്യാകരണവിരുദ്ധം. 5-ാം പദ്യത്തിൽ, "ചന്ദ്രികയിൽ പല്ലകാട്ടുക" അവാചകത്തിലും നേയാർത്ഥത്തിലും പെടുന്നു; "ഞ്ഞത്തടിച്ചിട്ടുന്നു", അനുചിതാർത്ഥം. 6-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, 'ഉണ്ടാന്:', വിരുദ്ധബുദ്ധിപ്രദം; 'താമരായക്:', വിസന്ധി 'സാമരാഷിണി', അവാചകം.

4-ാം പുറത്തു, 1-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, "കടു മഠിയിൽ" എന്നേടത്തു ദുശ്രുതി; "മാരൽ" അപുഷ്ടം; "ശീലാച്ചു", അശ്ലീല

ഭാഷയിൽ ആശ്രിതജനം ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ലാതെ; പ്രഭുജനം തന്നത്താൻ ഉപയോഗിക്കാറില്ലാത്തതിനാൽ പ്രസിദ്ധിഹതം. "സ്വാമിയുടെ അദൃശ്യത്തിൽ ശിഷ്യന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന ആഹ്ളാദം വസന്തോൽഗമത്തിൽ വണ്ടുകൾക്കുണ്ടാകുന്നതിലും അധികം"—എന്ന വാക്യം സാകാംക്ഷം, എന്നു മാത്രമല്ല, സാദൃശ്യത്തെ പ്രതിപാദനത്തിയാൽ ശിഷ്യന്മാർ ധനാപഹാരത്തിനു തരംനോക്കി നില്ക്കുന്നവരെന്നുള്ള അനുചിതാർത്ഥവും ജനിക്കും.

5-ാം പുറത്തു, "കന്താമാർന്തളിർക്കേനിയെന്ന മൂർഛയെന്നു'......എന്നേടത്തു നിഷേത്തു. 2-ാം ശ്ലോകത്തിലും 3-ാം ശ്ലോകത്തിലും പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേർച്ചയില്ല. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, "വിതറി' എന്ന്."—ഇവ അവാചകം. പിന്നെ, വർണ്ണന വാസ്തവികവുമല്ല! ചേല ചുററി, കേശം വിതറി, കപ്പായമിട്ടു എന്നു പറയുമ്പോൾ, മുടി, കപ്പായത്തിനുള്ളിലാകുന്നു. കഞ്ചത്തിന്മേൽ കേശം വിതറുക, സാധാരണയല്ല. മുൻ ശ്ലോകത്തിൽ നായിക കന്യകയാണെന്നും; ഈ ശ്ലോകത്തിൽ അതേ ദശയെപ്പററി വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ യുവതിയാണെന്നും പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായ വിധം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

6-ാം പുറത്തു, 4-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, 'നേത്രാരെൻ കാന്തരെല്ലാം'—എന്നു പറയുന്നേടത്തെ 'കാന്തർ' മുൻവാക്യങ്ങളിൽ, 'സ്വാമികൾ' എന്നും 'പിതാക്കൾ' എന്നും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നു കാണുന്നതും, നായികയുടെ ഭർത്താവ് കലേശൻ ആണെന്നു പിന്നാലെ വർണ്ണിക്കുന്നതും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നില്ല. നായികയുടെ ഗുണത്തെ മലിനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 6-ാം പദ്യത്തിൽ, 'ഭീനാപാംഗി', അനർത്ഥം. 'വടവൃക്ഷപംക്തി' ആലുവാപ്രദേശമാണെങ്കിൽ അതു 'കല്പൂരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

7-ാം പുറത്തു, 6-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, "കടല്ലു കാൽ അപ്പിക്കുക" അപ്രസിദ്ധം. 'അപ്പിക്കുക' അവാചകം. 9-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, "താതനെക്കൊണ്ടു പിള്ളക്കുള്ള ആധി"—എന്നേടത്തു ദുഷ്ടരീതി. "ഉള്ളാധി" എന്നതു് ഉള്ളിലെ ആധി എന്നർത്ഥമാക്കിയാൽ, 'ഉള്ളു' നിഷ്പ്രയോജനമാകകൊണ്ട് അപുഷ്ടം. വിസന്ധി.

8-ാം പുറത്തു്, "അനേകതന്മാർ" എന്ന ബാലയുടെ വാക്ക്, 'അനുചിതാർത്ഥം. ഭർത്താവിച്ഛയായിരുന്നപ്പോൾ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു എന്നതു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതാകയും അപ്രസിദ്ധം. "ശ്ലേഷ്മമേല്പിച്ചു", അവാചകം.

9-ാം പുറത്തു, "കരവാരണം കൊണ്ടു മെഴിയെ 'ധാതുപുഷ്ടി'യുള്ള നല്ലൊരു 'മേനി'യാക്കാൻ"—എന്നേടത്തു് അശ്ലീലം. പ്രകൃതത്തിൽ തന്നെയും, കരം ചുരുക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇവിടെ ധാതുപുഷ്ടി ഉണ്ടാവുക അസംഗതമാകുന്നു. ധാതുപുഷ്ടി പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാവുന്നതും, കരമടവു രാജ്യനിയമപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുമാകുന്നുവല്ലോ. ൯-ാം ശ്ലോകം വിരുദ്ധബുദ്ധിപ്രദം; സ്തുതിക്കു പകരം നിന്ദാർത്ഥം വ്യഞ്ജിക്കുന്നു.

10-ാം പുറത്തു്, മഴവില്ലിനെ വാളാക്കി രൂപണം ചെയ്തതു് അസംഭാവ്യമാകുന്നു.

11-ാം പുറത്തു, 12-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, "പതിയുടെ ഭവാബ്ധിശേഷഫണം" എന്നതിലെ ശേഷപദം കളമ്പ് എന്ന അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതാണെങ്കിൽ, അസമർത്ഥം. 'ശേഷം' അല്ല കളമ്പ്. 'ശേ

ഷം' അശ്ലീലാത്മകമായ പദമാകുന്നു; അതിനാൽ അശ്ലീലദോഷസ്പൃഷ്ടം. ൧൩-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, 'ഉല്ലസിക്കുന്ന+ഉടൽ'—എന്നതിനെ 'ഉല്ലസിക്കുന്നുടൽ' എന്നു സന്ധി ചെയ്തത് അർത്ഥവിരോധകം. ഈ അർത്ഥത്തിനു അവിരോധത്തോടുകൂടിയാണ്,— (വിരോധമില്ലാതെയാണ്)— പേരെച്ചം ലോപിക്കമാറുള്ളത്, എന്നു വ്യാകരണവിധി. അതേ പദ്യത്തിൽ, ബാലയുടെ മനോധർമ്മമാകുന്ന കല്യാണി കൊങ്കത്തടത്തിൽ ചാർത്തുന്ന അങ്കപ്പുതകത്തിലെ തിരുമണിയാണ് കലേശൻ, എന്ന വർണ്ണനകൊണ്ടു പതക്കമേതാണെന്ന ജിജ്ഞാസ വരുന്നു. നായികാഗുണത്തിനു വിരോധമായ അർത്ഥവും ദ്യോതിക്കുന്നു.

12-ാം പുറത്ത്, കലേശന്റെ ആഗമനത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുകൂടി, ബാല, ഭർത്താവിനെ എതിരേല്പാൻ പോകാതെ കിടക്കുന്നതു സ്ത്രീധർമ്മവിരുദ്ധമാകുന്നു.

13-ാം പുറത്ത് "ആചാര്യന്റെ സ്ഥാനം ദിവാകരൻ എന്ന നവീനകാർത്തികേയരാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതോ?"— എന്ന വാക്യത്തിൽ, രമ്യവൈദഗ്ദ്ധ്യരായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ട ആചാര്യനു പകരം തൽസ്ഥാനത്തു വരുന്ന ആറാം കാർത്തികേയൻ ആണെന്നു വർണ്ണിക്കുന്നത് അസംബന്ധമായിരിക്കുന്നു.

14-ാം പുറത്ത്, "ധർമ്മക്ഷമാതൽപരന്മാരുടെ ചരമഗതി"യിൽ അമംഗളം തോന്നുന്നതിനാൽ അശ്ലീലദോഷം. 20-ാം പദ്യത്തിൽ 'കാമത്' നിരർത്ഥം. ആ ഭാഗത്തുള്ള 'ന്യായാസനം' ഇടങ്ങിയ പ്രസംഗമെല്ലാം പ്രകൃതത്തിൽ യോജിക്കാത്തതും, അപ്രകൃതത്തെ പ്രകൃതമാക്കിക്കൊണ്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു.

17-ാം പുറത്ത്, 24-ാം ശ്ലോകത്തിൽ, "കേരളതയ" എന്ന ഉചിതസന്ധി വ്യാകരണവിരുദ്ധം. അതേ പദ്യത്തിൽ, 'ജളൻ' അനുചിതാർത്ഥം; ജളത്വം ഉള്ളവൻ നാണിക്കാറില്ലല്ലോ.

18-ാം പുറത്ത്, 'രമണീയകത്വം' വ്യാകരണവിരുദ്ധം. 27-ാം ശ്ലോകം അശ്ലീലദുഷ്ടം. വിശേഷിച്ചും, ഒരു ഉത്തമപാത്രമായ കൃഷ്ണമേനോൻ പ്രഭാതത്തെ സംഭോഗശൃംഗാരത്തിൽ വർണ്ണനം ചെയ്യുന്നത് ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ഗുണത്തിനു ഹാനികരമാകുന്നു.

22-ാം പുറത്ത്, 'അടിയൻ ഒന്നു നനഞ്ഞിട്ടു വിടകൊള്ളാം............' ഇത്യാദി പ്രസംഗം അശ്ലീലം.

27-ാം പുറത്തുള്ള 29-ാം ശ്ലോകവും അശ്ലീലദുഷ്ടം. 'ഹിന്ദുബ്രാഹ്മണർ' അപൂർവ്വം.

31-ാം പുറത്തു, 'ബാലയുടെ' തലസ്ഥാനത്തു കട്ടിൽ പിടിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ശുദ്ധജലാനയനയന്ത്രം പ്രതിഷ്ഠിക്കുക'—എന്നതിനു പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല; അപ്രകൃതത്തിലെ അർത്ഥയോജനയുള്ളൂ. മനുഷ്യരുടെ തലയിൽ ജലയന്ത്രം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത് ഒരു പുതുമതന്നെയാകുന്നു.

34-ാം പുറം ഇടങ്ങി അനാചാരത്തിലെ കാരണവന്മാരുടെയും മറ്റും സംഭാഷണത്തിൽ തന്മയത്വം ഇല്ല. 37-ലെ 34-ാം പദ്യത്തിൽ, 'അനാവൃഷ്ടിയാംഗ്രീഷ്മ'യിൽ വർണ്ണ്യാവർണ്ണ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വൈപരീത്യം നിമിത്തം രൂപകാലങ്കാരം ദുഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

49-ാം പുറത്തു, 40-ഉം 41-ഉം പദ്യങ്ങൾ അശ്ലീലദുഷ്ടം.

കാവ്യസാമാന്യമായ ദോഷങ്ങൾ ഇ

നിയും എത്രയോ എത്രയോ ഇതിലുണ്ട്. അവയൊക്കെ എടുത്തു കാണിച്ച് ഇപ്പോൾതന്നെ ദീൎഘമായിപ്പോയിരിക്കുന്ന ഈ ഉപന്യാസത്തെ അധികം നീട്ടുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഗുണങ്ങളെക്കാട്ടിൽ എത്രയോ വളരെ ദോഷങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ ഉണ്ടെന്നു മാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു. ആകയാൽ, ഈ കൃതി കാവ്യത്വത്തിലും ന്യൂനമായും, അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഉത്തമകൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയില്ലാത്തതായുമിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഇനി, ഈ കൃതി, നിൎദ്ദിഷ്ടമായ കാവ്യോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നുവോ എന്നാണാലോചിപ്പാനുള്ളതു. കാവ്യത്തിന്റെ ഒരു ഉദ്ദേശം സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ രസം ജനിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ. ഇതിലെ പാത്രസൃഷ്ടിയിലും ഗദ്യപദ്യരചനയിലും വൎണ്ണനകളിലും മറ്റും നിരസത്തിനു ഹേതുവായി പലതുമുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. വിശേഷിച്ചും, വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഗുണമാഹാത്മ്യത്തെ കീൎത്തിക്കേണമെന്നുള്ള നിൎദ്ദിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശത്തിനു വിരുദ്ധമായ വിധത്തിലാണ് ഇതിലെ വൎണ്ണനകൾ പലതും, എന്ന വസ്തുതയും മറന്നുകളയാവുന്നതല്ല.

ഈ കൃതിക്കു, മാന്യന്മാരായ ചില വിദ്വജ്ജനങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രശംസ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു അനുകൂലവാദം ചെയ്യുവാനുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ആ വക പ്രശംസകൾ 'കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി ചെയ്തിട്ടുള്ളവയല്ലെന്നും, കേവലം ഔപചാരികമാണെന്നും ഓൎത്താൽ, അവയെ ഈ വിചാരണയിൽ സ്വീകാൎയ്യമായി ഗണിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ, ദോഷങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും ഏറിയിരിക്കയാൽ, 'ബാലാകലേശം' കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം വകയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയുള്ളതല്ല എന്നു തെളിയുന്നതുകൊണ്ടു ഈ കൃതിയെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ ചേൎക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള.

ഇന്ത്യയും ഈജിപ്തും.

II.

'ആഫ്രിക്ക' എന്ന ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കു കിഴക്കെ അറ്റത്ത് ഏകദേശം നാലു ലക്ഷം ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു വലിയ രാജ്യമാണ് ഈജിപ്ത്. അതിൽക്കൂടി ഒഴുകിപ്പോകുന്ന 'നൈൽ' (Nile) നദി കൊല്ലംതോറും കൊണ്ടുവന്നു തള്ളുന്ന ചളിക്കട്ടകൾ സംഭരിച്ചുണ്ടായതാണ് ആ രാജ്യം എന്നു വെച്ച് അതിനു 'നൈലിന്റെ സമ്മാനം' എന്ന ഒരു വിശേഷപ്പേരുകൂടി വിളിച്ചുവരുന്നു. ആ നദിയുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് അവിടെ കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നത്. ഇത്രയും വലിയ

---

* ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതുവാൻ എന്നെ ബാബു അവിനാശചന്ദ്രദാസന്റെ ചില ലേഖനങ്ങളാണ് മുഖ്യമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്.

രാജ്യത്ത് ഇപ്പോൾ കൃഷിക്കുപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലം ഏകദേശം 1500 ച. നാ. വിസ്താരമേയുള്ളു. വെള്ളത്തിനുള്ള ദാരിദ്ര്യം അവിടെ അത്ര അധികമാണ്. എത്രയോ അപൂർവമായിട്ടേ മഴ പെയ്യാറുള്ളു. നൈൽ നദി വിട്ട് അകന്നിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവനും ചുട്ടു വരണ്ടുകിടക്കുന്ന വെറും മരുഭൂമികൾ തന്നെ. പക്ഷെ, അതിനു പകരം നദിക്കു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം എത്രയും ഫലവത്തുക്കളുമാകുന്നു. ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരല്ലാത്ത വായനക്കാർ ഈജിപ്തിനെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത വിവരമെങ്കിലും ഇവിടെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു തീരെ നിഷ്പ്രയോജനമല്ല.

ഈജിപ്ത്‌രാജ്യത്തിന്റെ ലിഖിതചരിത്രം ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിനു ഏകദേശം 4400 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു തൊട്ടാരംഭിക്കുന്നു. അന്നു മുതൽ അത് ഏകച്ഛത്രാധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പുതന്നെ ലോകോത്തരമായ ഒരു പരിഷ്കൃതരീതി അവിടത്തെ സകല കാര്യങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ലോകചരിത്രം (Historians' History of the world) എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ ഈജിപ്തിനെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതൻ ഡോക്ടർ അഡോൾഫ് എർമൻ (Dr. Adolph Erman) ആ രാജ്യത്തിലെ ആദിമപരിഷ്കാരത്തെപ്പറ്റി ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു:—'പഴയ കാലങ്ങളിൽ തന്നെ ഈജിപ്ത് പരിഷ്കാരസോപാനത്തിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഒരു പടിയിൽ കയറിയിരിക്കുന്നു. ഏകാധിനായ രാജ്യഭരണം, സർവശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ നൈപുണ്യം ക്രമത്തിൽ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഉത്തമമായ ധർമ്മശാസ്ത്രം, കലാവിദ്യകളുടെ സർവതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധി ഇതാണ് അവിടത്തെ പുരാതന സ്മാരകങ്ങളെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ തെളിയുന്നത്. അന്യരാജ്യക്കാരെല്ലാം വെറും പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽ തന്നെ ചാരിക്കിടന്നു ഗാഢമായി ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് മനുഷ്യജാതിക്ക് ആദ്യമായുണ്ടായ ഒരുൽഗമനശക്തി നാം അവിടെ പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നു. * * * കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്നെ ഇനി മേലിലും ഈജിപ്തിന്റെ പുരാതന മഹിമകൾക്കുള്ള അവശിഷ്ടങ്ങൾ ജനങ്ങൾ എത്രയും ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടും, അവരവരുടെ വംശസ്ഥാപകന്മാർ അപ്പോഴുള്ള സകല സമ്പത്തിന്റേയും ഒരു പ്രധാനഭാഗം മുമ്പു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചുവന്നും ആയ ഒരു പൂർവികനെ പിന്നെ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു ജനിക്കുന്ന ഒരാളുടെ സന്താനങ്ങൾ എത്ര നന്ദിയോടും ഭക്തിയോടുംകൂടി ഓർമ്മിക്കുക, അതേവിധമുള്ള ഒരു മനോവൃത്തിയോടെ ഇനിയുണ്ടാകുന്നവർ ഈജിപ്തിന്റെ നേർക്കായിക്കൊണ്ടിരിക്കുക. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മാനുഷശക്തി കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയവയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന നമുക്കുള്ള പല അറിവുകൾക്കും ശക്തികൾക്കും നാം ഈജിപ്തിനോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ സംശയിക്കാനില്ല'. ഇത്രയും മഹത്തരമായ ഒരു പരിഷ്കാരവിശേഷം, ഇപ്പോഴും പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ശുദ്ധകാടന്മാർ താമസിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്ന ആഫ്രിക്കാരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു മൂലക്ക്, ഏകദേശം എഴുപത്തെൺപതു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഇങ്ങിനെ വ്യാപിച്ചുവരണമെങ്കിൽ അത് അവിടെ മറ്റേതൊരു രാജ്യക്കാരുടെ സമ്പർക്കം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടായിരിക്കണമോ? ഇതാണ് നമുക്കാലോചിക്കാനുള്ളത്.

ചരിത്രാരംഭത്തിനുമുമ്പ് ഈജിപ്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആദിമനിവാസികൾ, "വടക്കുകിഴക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ ഉള്ളവരായ

വെളുത്തനിറത്തോടു കൂടിയ ഒരു കൂട്ടക്കാരും ഏഷ്യയിൽനിന്നു വന്നു കുടിയേറിപ്പാൎത്തവരെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന മറെറാരുകൂട്ടം വിദേശീയരും തമ്മിൽകൂടി ചേൎന്നുണ്ടായ ഒരു മിശ്രജാതിക്കാരായിരുന്നു" എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ "വിദേശീയ" രെപ്പററി ഡോക്ടർ എൎമൻ പറയുന്നത് ഇതാണ്:- ഇവർ ചെങ്കടലിന്റെ (Red sea) തെക്കുഭാഗത്തുനിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഈജിപ്തിലെ പുരാതനകാലത്തെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ നോക്കിയാൽ ഇവർ ദേവന്മാരും അൎദ്ധദേവന്മാരും ആയിരുന്നു. അവയിൽ ഇവരുടെ രാജ്യത്തിന്നു പറയുന്ന പേര് "പൺട് രാജ്യം" (Land of Punt) എന്നാകുന്നു. ഈ കൂട്ടർ കലാവിദ്യകളിൽ വളരെ നിപുണന്മാരായിരുന്നു. ഈജിപ്തിൽ പിന്നീട് പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചുകണ്ട പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ആദ്യമായി ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത് അവരിൽ നിന്നാണ്. അവർ അവിടെയുള്ള പുരാതന നിവാസികളെ എളുപ്പത്തിൽ പിടിച്ചടക്കി. അന്ന് ഈജിപ്ത് പല സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെയും കീഴിലായിരുന്നു. പ്രധാനമായി ഗണിക്കാനുള്ളത് ഈജിപ്തിൽ മേൽഭാഗത്തിന്റെ അധിപന്മാരും കീഴ്ഭാഗത്തിന്റെ അധിപന്മാരും ആയ രണ്ടുരാജവംശക്കാരെയാകുന്നു. ഇവരിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവരെ "വെളുത്ത കിരീടമുള്ള രാജാക്കന്മാർ" എന്നും രണ്ടാമത്തവരെ "ചുകന്ന കിരീടമുള്ള രാജാക്കന്മാർ" എന്നും പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നു. മെനസ് രാജാവ് ഈ രണ്ടുകൂട്ടങ്ങളെയും ഒന്നാക്കി ഈജിപ്ത് രാജവംശം സ്ഥാപിച്ചു. അന്നുമുതൽ ചരിത്രവും ആരംഭിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞ "പൺട് രാജ്യം" എതാണെന്നാണ് നോക്കേണ്ടത്. അദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നു:—"ഈജിപ്തിലെ പുരാതനനിവാസികളെപ്പററി രണ്ടുവിധം വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. അവർ ഏഷ്യയിൽ നിന്നുവന്നവരാണെന്ന് ഒരു കൂട്ടരും, അല്ലാ കിഴക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ നൈൽനദിയുടെ മുകൾഭാഗത്തുകിടക്കുന്ന എതിയോപ്പിയ (Ethipia)യിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നു മറെറാകൂട്ടരും വാദിക്കുന്നു. ഇവരുടെ വാദത്തിൽ ഏതുകൂട്ടക്കാർ പറയുന്നതാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളത് ഇന്നുവരെ നല്ലപോലെ തീൎച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആദ്യം പറഞ്ഞവരിൽ പ്രധാനിയാണ് ഹീരെൻ (Heeren). അദ്ദേഹം ഈജിപ്തുകാരുടേയും ഇന്ത്യക്കാരുടേയും തലയോടുകൾക്കു തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് ഈജിപ്തുകാർ ഇന്ത്യക്കാരാണെന്നും പറയുന്നു. എങ്കിലും ആധുനികചരിത്രകാരന്മാരിൽ അധികംപേരും അതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. 'ഡോക്ടർ രണ്ടാമത്തെ വാദക്കാരിൽപ്പെട്ട ആളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായം ഇതാണ്: 'പൺട് രാജ്യം' എന്നു പറയുന്നത്, ഈജിപ്തിലെ പുരാതന നിവാസികളിൽനിന്നു കിട്ടിയ ഐതിഹ്യങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ അവിടെനിന്നു വളരെ ദൂരത്ത്, സമുദ്രത്തോടുതൊട്ട്; കുന്നുകൾ കൊണ്ടും വയലുകൾകൊണ്ടും നിറയപ്പെട്ടതായി, കരിമരം തുടങ്ങിയ വിലപിടിച്ച മരങ്ങൾ, ചന്ദനം, വിലയേറിയ ലോഹങ്ങൾ, രത്നങ്ങൾ ഇവ കൊണ്ട് നല്ല ധനസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയതായി, ചെമ്പുലി, പുള്ളിപ്പുലി, വാൽനീളമുള്ള കുരങ്ങൾ എന്നീ കാട്ടുമൃഗങ്ങളും ധാരാളമുള്ളതായ ഒരു വലിയ രാജ്യമാകുന്നു. അവിടെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ചിറകുകളോടുകൂടിയ പറവകൾ പല അത്ഭുതവൃക്ഷങ്ങളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും ചന്ദനം തെങ്ങ് ഇവയുടെ കൊമ്പുകളിന്മേൽ പാറി കളിക്കുന്നു." ഈജിപ്തുകാർ വിചാരിച്ചിരുന്ന രാജ്യം ഈ വിവരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ സോമാലിലാണ്ടാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

അദ്ദേഹം പിന്നേയും പറയുന്നു. പഴയ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ അതു ദേവന്മാരുടെ ആദിമനിവാസസ്ഥലമാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ ഒരു ബിംബമാണ് "ബെസ്" എന്ന ആരാധനാമൂർത്തി. അതിന്നു ഈജിപ്തിലെന്നല്ല അറേബിയായിലും ഏഷ്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഗ്രീസിൽകൂടിയും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. ആ ബിംബം ലോകത്തിൽ മുഴുവനും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ സദാചാരവും, സമാധാനവും, സന്തോഷവും കല്പിച്ച് ദാനംചെയ്തുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. ബെസ് എന്ന ആ ദൈവത്തെ ആദ്യമായി ആരാധിച്ചുവന്ന പണ്ട് രാജ്യത്തെ ഈജിപ്തുകാർ "പുണ്യഭൂമി"യായി കരുതിവന്നു.

മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആ രാജ്യം സോമാലിലാണ്ടോ ഇന്ത്യയാണോ എന്നു തെളിയുന്നതെന്നു നോക്കുക. ഒന്നാമതായി സോമാലിലാണ്ടിനെ ഒരു പുണ്യസ്ഥലമായിട്ടോ ദേവന്മാരുടെ ആദിമനിവാസസ്ഥലമായിട്ടോ ഈജിപ്തുകാർ വിചാരിച്ചുപോകാവുന്നതാണെന്നു സംശയിപ്പാൻ തന്നെ അവിടത്തെ പൂർവ്വചരിത്രം നമ്മെ സഹായിക്കുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച്, ഇന്ത്യാരാജ്യമോ അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ അത്ഭുതചരിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ പല പ്രാവശ്യവും വന്നു ജനിക്കാത്ത ദൈവങ്ങളോ ദേവകളോ ഇല്ല. ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ "പുണ്യഭൂമി" എന്ന നാമത്തെ അർഹിക്കുന്നോരു രാജ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇന്ത്യയാണെന്നു ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും ലിഖിതചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് കയറിനില്ക്കുന്ന മറ്റേതൊരു രാജ്യവും ഭൂമിയിലില്ലതന്നെ. "ഹിന്ദുക്കളുടെ പരിഷ്കാരം ഈജിപ്തുകാരുടേതിനേക്കാൾ പഴക്കം കാണുന്നതാണെ"ന്നു മക്കഡോഫ്ളി പിടിക്കുന്നതിനെ അനുഗ്രഹിക്കുമ്പോളല്ലാതെ സോമാലിലാണ്ടിന്നു ഇത്രവലിയ ഒരു പദവി എവിടെനിന്നുകിട്ടി? എന്നുള്ള ചോദ്യം എളുപ്പത്തിൽ സമാധാനം പറയപ്പെടാവുന്ന ഒന്നാണെന്നു തോന്നുകയില്ല.

രാജ്യസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി പറയുന്നഭാഗവും ഇന്ത്യക്ക് അത്യധികം യോജിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം ഈജിപ്തിൽനിന്ന് വളരെ ദൂരത്തുകിടക്കുന്നു. അതു അറബിക്കടലിന്റെ വക്കത്തുമാണല്ലോ. ദന്തം, ചന്ദനമരവും നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ സുലഭമായി വളരുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ പുള്ളിപ്പുലി, വാൽനീളമുള്ള കുരങ്ങൻ എന്നീ കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും വലിയ ഭേദമൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈജിപ്തുകാരുടെ "പണ്ട് രാജ്യം" ഇന്ത്യയാകുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല.

ഡാക്ടർ പറയുന്ന "ബെസ്" എന്ന ആരാധനാമൂർത്തിയും ഹിന്ദുക്കളുടെ "വിഷ്ണു"വായിരിക്കാനെ നിവൃത്തിയുള്ളു. പേരിലുള്ള സാമ്യം നില്ക്കട്ടെ; രണ്ടു ദൈവങ്ങളുടേയും വിവരണങ്ങൾതമ്മിലും വലിയൊരടുപ്പം തോന്നുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ വിഷ്ണുവും "ലോകത്തിൽ മുഴുവനും ഉൽകൃഷ്ടതരമായ സദാചാരവും സമാധാനവും സന്തോഷവും കല്പിച്ചു ദാനംചെയ്യുന്ന" കാരുണ്യസമുദ്രമാണല്ലോ. പിന്നെ ബെസ് എന്ന ബിംബത്തിന്ന് ഈജിപ്തിലെന്നില്ല, അറേബിയായിലും ഏഷ്യയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഗ്രീസ്സിൽകൂടിയും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതിലും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. പ്രാചീന ഹിന്ദുക്കൾ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അക്കാലത്ത് സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു കാണിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതി

നാൽ ബോസ് എന്നു പറയുന്നത് നമ്മുടെ വിഷ്ണുവാകുന്നതിന്നു ന്യായമുണ്ട്.

'പണ്ട്' എന്ന പേരു തന്നെ നമ്മുടെ ഭാരതത്തെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. പണ്ട് എന്നു പറയുന്നത് പാഞ്ച് (അഞ്ച്) എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തെ വൈകൃതപ്പെടുത്തിയതല്ലയോ? ഗ്രീക്കുകാർ ഇന്ത്യയെ പഞ്ച ആപ്, പഞ്ചാപ് എന്ന വാക്കിനെ മുൻനിർത്തി പഞ്ചിയോ (Pancheo) എന്നു വിളിച്ചിരുന്നുവല്ലോ.

ഈജിപ്റ്റ് എന്നുള്ള പേരിന്റെയും ഉല്പത്തി സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നിന്നാവാം. 'ഹോമർ' എന്ന യവനകവിശേഖരന്റെ കൃതികളിൽ ഐഗുപ്തോസ് (Aiguptos) എന്ന പേർ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു. ഈജിപ്റ്റ് ചരിത്രകാരന്മാർ ആ വാക്കിനെപ്പറ്റി മൌനമവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. നൈൽ എന്ന പേരിന്റെ ആഗമനത്തെപ്പറ്റി 'എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയബ്രിട്ടാനിക്ക' (Encyclopeedia Britanic) എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:— 'നൈലിന് 'ഹപി' എന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പേര്. അതിന് 'ഗുപ്തം' എന്ന് പക്ഷെ അർത്ഥം വിചാരിക്കാം. ഗ്രീക്കുകാരുടേയും റോമർകാരുടേയും ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന 'നീലോസ്' എന്ന പേരിന് ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ 'ഹപി'യുമായി യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. ഷിക്കർ (Shichor) സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ആ പേര്, നൈൽ നദിക്ക്, അതിന്റെ വെള്ളത്തിന്റെ നിറത്തിൽനിന്നുണ്ടായതായിരിക്കാം. സംസ്കൃതത്തിൽ 'നീലഃ' എന്നതിന് 'നീലചകം' എന്നോടടുത്തും മറ്റും കാണുന്നവിധം കറുപ്പ് എന്നു തന്നെ അർത്ഥമുണ്ടല്ലോ''. ഹപി എന്ന വാക്ക് സംസ്കൃതത്തിലെ 'അപ്' ലോപിച്ചുണ്ടായതോ, 'ഗുപ്തം' എന്നതിന്റെ തന്നെ രൂപാന്തരമോ ആയിരിക്കാം. അപ്പോൾ നൈലിന്റെ സമ്മാനമായ ഈജിപ്റ്റിന് ആ നദിയുടെ പേർ തന്നെ ഒന്നുള്ളവർ 'കൊടുത്തിരിക്കാം' എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഈജിപ്റ്റ് എന്ന വാക്ക് 'ആഗുപ്തം' എന്ന സംസ്കൃതവാക്കിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമായി വന്നുകൂടെന്ന്, അപ്പോൾ, എങ്ങിനെ ശഠിക്കും.

ഹീരോഗ്ലിഫിക്സ് (Hieroglyphics) എന്നു പറയുന്ന ഈജിപ്റ്റിലെ 'ചിത്രലിപി'കളിൽ ഈജിപ്റ്റിന് 'കമിത്' എന്നുകൂടി പേരുണ്ട്. അതിന്നു മുൻപറഞ്ഞ എൻസൈക്ലോപീഡിയ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ 'കറുത്തത്' എന്നർത്ഥമുള്ളതായി പറയുന്നു. 'ഈജിപ്റ്റിലെ ഇരുട്ടുള്ള കറുപ്പുനിറത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടായിരിക്കാം അതിന് അങ്ങിനെയൊരു പേരുണ്ടായത്'. എന്നാൽ ഈജിപ്റ്റിൽ കൃഷിക്കുപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ആ പേർ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരാറുള്ളൂ. ആ പ്രദേശങ്ങളിലാണ താനും ഇരുണ്ട കറുപ്പുനിറം. അവിടമെല്ലാം നൈൽ നദിയുടെ ചളിക്കട്ടകൾ നിരന്നു നിരന്നു വന്നുകൂടിയിട്ടു വളരെ പശിമയുള്ളതും ഫലവത്തായതും ആകുന്നു. അതിനാൽ ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ 'കമിത്' എന്ന വാക്ക് സംസ്കൃതത്തിലെ 'കാമിതം' (കാമിക്കപ്പെട്ടത്) എന്ന ശബ്ദം ലോപിച്ചുണ്ടായതാവാനും വരാവുന്നതാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്നു 'കം' (വെള്ളം) 'ഇതം' (കുടിച്ചത്) വെള്ളത്തോടുകൂടിയത്,— മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള മരുസ്ഥലങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളതല്ലാത്തത്— എന്ന അർത്ഥവും വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. കമിത് എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമായിട്ടെന്നപോലെ 'കെം' എന്നുകൂടി വിളിക്കാറുണ്ട്

ല്ലൊ. ആ വാക്കും 'കു (ഭൂമി) എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തിൽനിന്നുണ്ടായതായിരിക്കാം. അപ്പോൾ 'കമിത്' എന്നതിനു കു (ചീത്ത കറുത്ത) മിത് (മണ്ണ്) എന്നിതിനെ 'കറുത്ത മണ്ണുകൂടിയത്' എന്ന അർത്ഥം കൂടി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരാൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ പറയുന്ന വിധം സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഈ വക പേരുകൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷ സംസാരിച്ചിരുന്ന പ്രാചീനഹിന്തുക്കൾ ഈജിപ്തിൽ വാസം ചെയ്തിരുന്നു എന്നു ഊഹിക്കുന്നതിനു ന്യായമില്ലയോ?

ഈജിപ്തിലെ പുരാതനനിവാസികൾ, അവിടത്തുകാരും മറ്റു രാജ്യക്കാരും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു മിശ്രജാതിക്കാരായിരുന്നു എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇപ്പോഴും നാം ഈജിപ്റ്റിനെ മിശ്ര (മിസ്ര) രാജ്യം എന്നു വിളിക്കുന്നു. ആ അന്യരാജ്യക്കാർ 'ആമെൻ', 'ഹോരസ്', 'ഹതർ' എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൻകീഴിൽ നൈൽ നദിയുടെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ വന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തു. ഡെയാക്കർ പറയുന്ന ഈ മൂന്നു നേതാക്കന്മാർ—പണ്ട്' രാജ്യത്തിൽനിന്നു വന്നവരെല്ലാം ദിവ്യന്മാർ, ദേവകൾ, ആയിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവരിൽ വെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടന്മാരായ ഈശ്വരന്മാർ—ബ്രഹ്മാ, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നീ നമ്മുടെ ത്രിമൂർത്തികൾ തന്നെയല്ലയോ? ആമെൻ എന്ന വാക്ക് 'ഓം' എന്ന ബ്രഹ്മസംജ്ഞയിൽ നിന്നുണ്ടായതായിരിക്കാം. ഹോരസ് എന്ന വാക്ക് ഹരി എന്നതിൽനിന്നും ഹതർ എന്നത് 'ഹേതു' എന്നതിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതായും വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഈ മൂന്നു മൂർത്തികളുടെ കീഴിലായല്ലാതെ യാതൊരു മതാചാരങ്ങളും ഇല്ലെന്നുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഇവിടെനിന്ന് ആദ്യമായി ഈജിപ്റ്റിൽ ചെന്ന 'ദേവന്മാരെ' അവർ ത്രിമൂർത്തികളുടെ നേതൃത്വത്തിൻകീഴിൽ നില്ക്കുന്നവർ എന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരിക്കണം.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ 'ചുകന്ന കിരീടം തൊട്ടുകൂടിയവർ' എന്നും 'വെളുത്ത കിരീടത്തൊട്ടുകൂടിയവർ' എന്നും രണ്ടു രാജവംശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയുന്നുണ്ടല്ലൊ. അവരിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവർ സൂര്യവംശക്കാരും പിന്നെ പറഞ്ഞവർ ചന്ദ്രവംശക്കാരും ആയിരിക്കാം. പിന്നീട മെനസ് രാജാവു രണ്ടു വംശവുംകൂടി ഒന്നാക്കി. 'യവനപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈജിപ്റ്റിലെ ആദ്യത്തെ രാജാവിന്നു മെനസ്, മെൻ, എന്നു പേരായിരുന്നു' എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ രാജാവു 'മനു' ആയിരുന്നു എന്നു ഹിന്തുക്കളും വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈജിപ്റ്റ് പിടിച്ചടക്കിയ പ്രാചീനഹിന്തുക്കൾ തങ്ങളുടെ രാജാവിന്, ഇവിടത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം, മനു, അല്ലെങ്കിൽ മെനസ് എന്നു പേരിട്ടതായിരിക്കണം എന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഈജിപ്റ്റ് ആദ്യമായി പിടിച്ചടക്കി ഇത്രയും അത്ഭുതകരമായ ഒരു പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായത്തെ അവിടെ ആദ്യമായി നടപ്പാക്കിയവർ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരായ ഹിന്തുക്കൾ തന്നെയാണെന്ന് ഒരു വിധം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും പേരുകളെക്കൊണ്ടും മറ്റുമുള്ള അനുമാനങ്ങൾ ഇവിടെ നിർത്തി ഇനി നമുക്ക് കുറച്ചുകൂടി ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

മലബാറിലെ ജിപ്സികൾ.

മലബാറിൽ ധാരാളമായി കണ്ടുവരുന്ന 'കാക്കാലന്മാരെ'യാണ് 'ജിപ്സികൾ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നത്. ഇവർ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലും ഉത്തര ഇന്ത്യയിലുമുള്ള എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും കണ്ടുവരുന്നതായ 'കറവം' ജാതിയിൽ പെട്ടവരാകുന്നു. ഇവർ ഇന്ത്യയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു മാത്രമല്ല, യൂറോപ്പിലെ ജിപ്സികളുടെ ചാർച്ചക്കാരാണെന്നു ഇവരിൽ പലരും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നുമുണ്ട്. കാലപ്പഴക്കത്താലും ദേശാവസ്ഥയുടെ ഭേദഗതികൊണ്ടും, തിരുവിതാംകൂറിലെ കാക്കാലന്മാർ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ മിക്കവാറും വിസ്മരിച്ചു, തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ഏതാനും മൂലകളിലും സഞ്ചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തങ്ങളുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം പൂർണ്ണമാകുന്നതാണെന്ന് അവർ ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. 'കാലത്തിനൊത്ത കോലം' എന്ന പ്രമാണത്തിന് ഈ കൂട്ടരുടെ ഇടയിൽ പ്രവേശനമാർഗ്ഗം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ദേഹപ്രയത്നംകൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതായ ഈ കാലത്ത് ഇവരെ മാത്രം അതു ബാധിച്ചിട്ടില്ല. ലക്ഷ്മീദേവി പ്രസാദിച്ചാലും മുഷിഞ്ഞാലും ഇവർക്കു കൂസലില്ല. ഇവർ പൂർവ്വാചാരമനുസരിച്ചല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കയില്ല. ഭിക്ഷാടനം ലജ്ജാവഹമാണെന്ന് എത്രതന്നെ പ്രസംഗിച്ചാലും അവരുടെ തലയിൽ കേറുകയില്ല. മരണാദികളോടുകൂടി പൂർവ്വാചാരത്തെ കണ്ണടച്ചു പിന്തുടരുന്നതായ വേറൊരു സംഘത്തെ ഈ കാലത്ത് ഒരു ദിക്കിലും കാണുകയില്ല. പക്ഷേ, പൂർവ്വാചാരസ്ഥിതിയില്ലാതെ, ലോകപരിഷ്കാരത്തിന്റെ അനർഗ്ഗളമായ ഒഴുക്കത്തിൽ പെട്ട് ഇവരും മറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയോ, ചില പ്രത്യേക സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചോ വിവരമായ അറിവു നമുക്ക് കിട്ടുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം അടഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു.

'കാക്കാലൻ' എന്ന വാക്കിന്റെ ഉൽപ്പത്തി ക്രമമായ രേഖ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. അവർക്കതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മവും വിവരമില്ല. ഈ വാക്ക 'കാക്കാലക്കാവൻ' എന്നോ, 'കാക്കാവൻ' എന്നോ ഉള്ള വാക്കിന്റെ ചുരുക്കമെന്നോ രൂപഭേദമെന്നോ ആണ് അവരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായുള്ള ധാരണ. പരദേശക്കാരുമാരെ മലയാളത്തിൽ കാക്കാലന്മാർ എന്നു വിളിച്ചുവരുവാനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കാം? കാക്കകളെ ഉണ്ടിയും പിടിക്കുക, കാകമാംസം ഭക്ഷ്യമായി ഉപയോഗിക്കുക മുതലായവകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇവർക്ക് ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചത്. മലയാളനാം കാത്തിപ്പാട്ടിൽ 'കാക്കതിന്നും കഴുവേറിക്കും എന്തുകൂടെജാതി' എന്ന പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ ആയിരിക്കയില്ലല്ലോ. എങ്ങനെയായാലും, മലയാളത്തിൽ ഇവർക്ക് ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചു. ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പിരിവുകളും, ഇവരുടെ ചില പ്രത്യേക സമ്പ

ഭാവങ്ങളും ആചാരങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞ നാട്ടുകാരിൽ ചിലരുടെ മനോധർമ്മപ്രയോഗമാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ടു്. പ്രവൃത്തി, സ്വഭാവം, ആചാരം മുതലായവകളുടെ ഭേദഗതിമൂലം ചില പരിഹാസനാമങ്ങൾ കൊടുത്തുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ലോകത്തിലെങ്ങും നടപ്പുള്ളതാണല്ലോ.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലുള്ള താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരിൽ പലരും, ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ, ശൂദ്രർ എന്നീ നാലു വർണ്ണങ്ങളെ തങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും മൂലസ്ഥാനമാക്കി, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതായ ചില ഇതിഹാസങ്ങളും നിർമ്മിച്ച് അഭിമാനികളായി തെളിയുന്നത് ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പലർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ബ്രാഹ്മണരെ മൂലമാക്കി, ജലരേഖപോലുള്ള ഒരു ബന്ധമെങ്കിലും ഇവർ തമ്മിലുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നത് ഏററവും അഭിമാനഹേതുകമായി വിചാരിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴും ധാരാളമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരം, ഈ വക ദുരഭിമാനങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യത്തക്കവിധം ശക്തിമത്തായി തീർന്നിട്ടില്ല. കോട്ടാർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള "ചെട്ടികൾ" എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഒരു ജാതിക്കാർ അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരായ സൌരാഷ്ട്രന്മാരോടുള്ള ചാർച്ചയെ തീരെ വിസ്മരിച്ചു ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രാഹ്മണർ നിരാക്ഷേപമായി അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന ശ്രേഷ്ഠമാനസൂചകമായ 'അയ്യർ' എന്ന സ്ഥാനത്തെ ബലാൽക്കാരമായി പററിക്കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ആ ദിക്കിൽതന്നെ, അനർഹമായ ജാത്യാഭിമാനബാധ പിടിച്ച ചില ചക്കാന്മാർ ധനസംബന്ധമായ ചില വഴിപാടുകൾമൂലം ഒരു ബ്രാഹ്മണഗുരുവിനെ ആകർഷിച്ചു കൊണ്ടുവർകയും, അദ്ദേഹം ഇവരെ ദ്വിജത്വസൂചകമായ സൂത്രം ധരിപ്പിച്ചു, മന്ത്രോപദേശം ചെയ്യുകയും ചില പൂജാക്രമങ്ങളും ഉപാസനാവിധികളും ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനുംപുറമെ, ബ്രാഹ്മണർകൂടാതെ തങ്ങൾതന്നെ ബ്രാഹ്മണക്രിയകളും ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നതായ അന്യമതക്കാർ വേറെയും ധാരാളമുണ്ട്.

ഈ തരത്തിലുള്ള ആഗ്രഹപ്രേരണയാൽതന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു, കാക്കാലന്മാരും അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർക്കും തങ്ങൾക്കും ശ്രേഷ്ഠമതിയും, ചരിത്രത്തിനു പുരാണപ്രസിദ്ധിയും സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ചില ഐതിഹ്യങ്ങളെല്ലാം നിർമ്മിച്ചു ഒരുക്കിവെച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ലോകജീവിതത്തിൽ ഓരോരുത്തന്റെയും ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്തു ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി ശ്രീപരമേശ്വരനും പാർവ്വതിയും കൂടി ഭിക്ഷുവേഷം ധരിച്ച് "ഭിക്ഷാംദേഹി"കളായി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുക പതിവുണ്ടെന്നും മററുപുരാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പലതും വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. കാക്കാലന്മാർ 'മധുര'രാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരാണെന്നും, ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ ശാപംകൊണ്ട് കാക്കാലന്മാരായി തീർന്നതാണെന്നുമാണ് ഒരു ഐതിഹ്യമുള്ളത്. ഭാര്യാസമേതനായി പരമശിവൻ ഒരുദിവസം ഭിക്ഷുവായി ഈ ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിൽ ചെന്നസമയം, ആ വീട്ടുകാർ അതിഥിസൽക്കാരത്തിൽ വിമുഖന്മാരായും ദുർമ്മാർഗ്ഗനിരതന്മാരായും കാണപ്പെട്ടതിനാൽ ഭഗവാൻ കോപിച്ചു, ജാതിഭ്രംശം സംഭവിക്കണമെ

ന്നും, ഭിക്ഷാടനംകൊണ്ടു മാത്രം ഉപജീവനം കഴിക്കണമെന്നും ശപിച്ചുവുണ്ടായി. ഈ ഉഗ്രശാപത്താൽ തങ്ങളുടെ ഇഹലോകസൌഖ്യങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചപ്പോൾ, ഇവർ ശാപമോക്ഷത്തിനപേക്ഷിച്ചു. എല്ലാ ശാപത്തിനും മോചനവുമുണ്ടല്ലോ. മുൻകോപിയാണെങ്കിലും കരുണാനിധിയായ പരമേശ്വരന് ഇവരുടെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ അനുകമ്പ തോന്നുകയാൽ, അവരെ ചില വിദ്യകൾ പഠിപ്പിക്കാമെന്നും, അവകൾ ഇവരുടെ കൈവിട്ടുപോയ സ്ഥിതിയെ വീണ്ടും കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ സഹായിക്കയില്ലെങ്കിലും, മേലാൽ പട്ടിണി കിടക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നും ശാപമോക്ഷം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരിൽ പുരുഷന്മാർ സർപ്പങ്ങളെ പിടിച്ചു മെരുക്കി കളിപ്പിക്കുന്ന, വിദ്യയും, സ്ത്രീകൾക്കു കൈനോക്കി ഭൂതവർത്തമാനഭവിഷ്യദ്കാലങ്ങൾ പറയുവാനുള്ള ശക്തിയും, കുട്ടികൾക്കു ജാലവിദ്യയും (ചെപ്പടിവിദ്യ) ദാനം ചെയ്തു. ഈ ഐതിഹ്യത്തിൽ വാസ്തവം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു നമുക്കു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും, ശ്രീപരമേശ്വരൻ ശാപമോക്ഷമായിക്കൊടുത്തുവെന്നു പറയുന്ന മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു വിദ്യകളിലും ഈ വകക്കാർക്കു സാമർത്ഥ്യവും പരിചയവുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെതരമില്ല. ഇതിനുശേഷം ഇവർ ദേശസഞ്ചാരം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഇവർ ഒരു ഈഴവന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. ഇവർ ചെല്ലുന്നതുകണ്ട് അവിടെ മദ്യപാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവൻ അതു മുഴുവനാകാതെ ഒളിച്ചുപോകയും, ശേഷിപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ കാക്കകൾ വന്നു ഉടനടി വയറിലാക്കുന്നതുകണ്ടു, വിശപ്പുകൊണ്ടു പരവശന്മാരായിരുന്ന കുട്ടികൾ ഒരുത്തരും നോക്കാതെ, ഓടിച്ചെന്നു കാക്കകളെ പറപ്പിച്ചു പാത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കുട്ടികൾ കാകോച്ഛിഷ്ടം അനുഭവിച്ച കാരണമാണ് ഈ വർഗ്ഗക്കാർക്ക് 'കാക്കരാവന്മാർ' എന്ന പേർ വന്നതെന്നാണ് പറയുന്നത്. 'കാക്കാലൻ' എന്ന പേരിനുള്ള കാരണം ഇതാണെന്നു തീരുമാനം പറയത്തക്കവിധം ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, ഇങ്ങനെയൊരു ഐതിഹ്യമുണ്ടെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളൂ.

കാക്കാലന്മാരുടെ ഉത്ഭവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു കഥകൂടി പറയുന്നുണ്ട്. സർപ്പമാതാവായ 'കദ്രു'വിന്റെ ശത്രുവും സഹോദരിയുമായ 'വിനത'യുടെ ഒന്നാമത്തെ പുത്രനാണല്ലോ പക്ഷിരാജാവായ ഗരുഡൻ. കദ്രുവിന്റെ കള്ളച്ചൂതിനിമിത്തം വിനത കദ്രുവിന് അടിമയായിത്തീരുകയും അമ്മയെ അടിമസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ഗരുഡൻ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു. വിനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു പ്രതിഫലമായി ദേവലോകത്തുനിന്ന് 'അമൃത്' കൊണ്ടുവന്നുകൊടുക്കണമെന്നാണ് കദ്രുവും മക്കളും ആവശ്യപ്പെട്ടതു. ചുറ്റും കാവല്ക്കാരെ ഏർപ്പെടുത്തി അതിനിഷ്കർഷയോടെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന അമൃതുകുംഭം കൊണ്ടുവരുന്ന സംഗതി അപകടമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, തന്റെ മാതാവിനെ സ്വതന്ത്രയാക്കി വിടുന്നതിനുവേണ്ടി മാതൃസ്നേഹം ഗരുഡനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ യാത്ര പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പു തന്റെ വിശപ്പടക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം വല്ലതുമു

ണോ എന്നറിയേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു വിവരം അമ്മയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ, പാലാഴിക്കരയിൽ 'നിഷധന്മാർ' എന്ന ഒരു കൂട്ടം ദുഷ്ടന്മാർ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവരെ ഭക്ഷിച്ചു വിശപ്പടക്കാമെന്നും വിനത മറുവടി പറഞ്ഞു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനല്ലവരെ മാത്രം ഉപദ്രവിച്ചുപോകയെന്നു പ്രത്യേകം ശാസിക്കയും ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണൻ വയററിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ തിരിച്ചറിവാനുള്ളതിന് ഒരു സൂത്രവും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അമ്മയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച ഗരുഡൻ പാലാഴിക്കരയിലെത്തി നിഷധന്മാരെയെല്ലാം ഒന്നായി അകത്താക്കി. ഉടൻതന്നെ ഗരുഡന്റെ തൊണ്ട എരിയത്തുടങ്ങി. മാതാവു പറഞ്ഞ ലക്ഷണം അനുഭവമായി കണ്ടപ്പോൾ, ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ വയററിനകത്തു പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, അദ്ദേഹത്തോടു പുറത്തുപോകണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. ബ്രാഹ്മണന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ ഒരു നിഷധസ്ത്രീയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാര്യയെ കൂടാതെ ബ്രാഹ്മണൻ പുറത്തുപോകയില്ല. ഗരുഡനു തൊണ്ടയിലുള്ള ദണ്ഡം അസഹനീയമായിത്തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ രണ്ടുപേരും പുറത്തു പോകുവാൻ അവൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണനും ഭാര്യയും പുറത്തു പോരികയും ചെയ്തു. ഇവർ ഒരു പക്ഷിയുടെ വദനത്തിൽനിന്നു തള്ളി പുറത്താക്കപ്പെട്ടവരാകയാൽ ഇവരെയും ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളെയും അന്നുമുതൽ 'കാക്കാലന്മാർ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. 'കാക്കർ' എന്നാൽ 'പുറത്തു തള്ളപ്പെട്ടവർ' എന്നാണത്രെ അർത്ഥം. ഈ രണ്ടു ഐതിഹ്യങ്ങളെയുമാണ് തങ്ങളുടെ പൂർവ്വചരിത്രമായി ഈ കൂട്ടർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

ഇ. ആർ. മേനോൻ:

പാഠപുസ്തകങ്ങൾ.

I

ഒന്നാമത് പുസ്തകങ്ങൾക്ക് വ്യാകരണം, ഭാഷാരീതി മുതലായ സാഹിത്യശാസ്ത്രാംശങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുവാനുള്ള യോഗ്യതയുണ്ടായിരിക്കണം.

വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഭാരവാഹികൾ വല്ല തത്വവും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇപ്പോൾ അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ പരിശോധകൻ അല്പം കുഴങ്ങിപ്പോകുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ പേരിനെയോ അഥവാ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥാസന്ദർഭത്തെയോ അതുമല്ല ഭാഷാരീതിയെയോ എന്തിനെയാണ് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിനു പലകാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. ഉദ്ദിഷ്ടഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടാൻ പ്രയാ

സമുള്ളതുകൊണ്ടോ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ ബലവത്തായ അപേക്ഷനിമിത്തമോ അവ പലതും വഹിക്കുന്ന സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളുടെ വശീകരണശക്തികൊണ്ടോ ആകപ്പാടെ നന്നെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ പലപ്പോഴും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുവെന്നുവന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഇ പ്രകാരമുള്ള നിശ്ചയം പലപ്പോഴും അസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരിക്കാനാണ് എളുപ്പമെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്ക എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ തീരെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നല്ലാ ഞങ്ങൾ പറയുന്നത്. ഇടക്കിടെ അതിനേയും സംഭവിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു സ്ഥിരതത്വം അവലംബിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ അല്പം പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഭാഷാജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുകയാണല്ലോ ഭാഷാപാഠപുസ്തകത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യം. ശരിയായ ഭാഷാജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതിനു, വ്യാകരണം, ഭാഷാരീതി, ശൈലി, രസാലങ്കാരങ്ങൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ച് ഏറെക്കുറെ ജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഭാഷയെ നാം പ്രധാനമായി സംസാരിക്കുന്നതിലും എഴുത്തിലും ആണല്ലോ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇവ രണ്ടിന്റെയും ഉദ്ദേശ്യം അന്യന്മാരെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനോ, പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനോ, രസിപ്പിക്കുന്നതിനോ ആണല്ലോ. ഈ മൂന്നു ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഫലവത്തായത്തീരണമെങ്കിൽ നാം ചില നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണം പ്രത്യേകമായി പഠിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അത്ര നല്ലതാണെന്നു ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നില്ല. ഭാഷാപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനോടുകൂടി വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണമെന്നാണ് പലരുടേയും മതം. ഒരു നല്ല പദ്യകൃതിയോ ഗദ്യകൃതിയോ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ അത്യാവശ്യം വേണ്ടുന്ന വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഭാഷാരീതികൾ മുതലായവ എല്ലാം അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണാം. ഭാഷ ആദ്യവും വ്യാകരണം പിന്നെയും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നാം പറയുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതിലും ഒരു ഐകരൂപ്യം ആവശ്യമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം അന്യോന്യം മനസ്സിലാകാതെ കുഴപ്പത്തിനിടയായേക്കാം. പദങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങൾക്കും പരസ്പരസംബന്ധത്തിനും ഒരു സ്ഥിരമായ വ്യവസ്ഥ ഇല്ലാതെ ഇരുന്നാൽ നമ്മുടെ സംഭാഷണം പലപ്പോഴും അന്യോന്യം ദുർഗ്രാഹ്യമായിത്തീരും. ഈ വക ദോഷങ്ങളുടെ പരിഹാരാർത്ഥമാണ് വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൂടാതെ നമുക്കു പലപ്പോഴും അന്യന്മാരെ ഉപദേശിക്കുകയും പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായും വരുന്നു. ഇതിനു കേവലം വ്യാകരണനിയമം മാത്രം അനുസരിച്ചു സംസാരിച്ചാൽ മതിയാകുന്നില്ല. നാം സംസാരിക്കുന്ന രീതിയിൽകൂടി ചില മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും ശ്രോതാക്കളെ യുക്തികൊണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും, അവരിൽ സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുകയും, അവരെ ബലപ്പെടുത്തുകയും തന്മൂലം പ്രവൃത്തിയ്ക്കു ഉത്സാഹിപ്പിക്കയോ തടുക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടിയും ഇരിക്കുന്നു. ഇവയൊക്കെയും നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷാരീതിയുടെ ഭേദംകൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കയു

ള്ളു. ഭാഷയ്ക്ക് അഥവാ, സാഹിത്യത്തിന് ഒരു അസാധാരണമായ ശക്തിയുണ്ട്. 'തൂവൽ, ഖഡ്ഗത്തേക്കാൾ ശക്തിമത്താണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു നാം അവലംബിക്കുന്ന ഭാഷാരീതി, അലങ്കാരപ്രയോഗം മുതലായവകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ രഹസ്യം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെയാണ് നാം വാഗ്മികൾ എന്നും കവികൾ എന്നും പറയുന്നത്. യാതൊരു വസ്തുവിൻെറയും യഥാർത്ഥശക്തിയേയും, സ്വഭാവത്തേയും, ഉപയോഗത്തേയും, അറിയാതെ കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കുരങ്ങിൻെറ കയ്യിൽ പൂമാല കിട്ടിയതുപോലെയാകുന്നു. അപ്രകാരമല്ലാത്ത കൈവശത്തിന് കരാറുകൾക്ക് മറ്റും തന്നെ അർഹതയില്ലെന്നുവേണം പറവാൻ. ഭാഷയുടെ കാര്യവും ഇതുപോലെതന്നെയാണ്. നാം ഒരു ഭാഷയിലെ പദങ്ങളെല്ലാം സമ്പാദിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് ഒന്നും ആകയില്ല. പദങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളും ഈ രംഗത്തിൽ ദ്രവ്യങ്ങളാണ്. അവറ്റെ ശോഭിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ തക്കതായ സ്ഥാനത്തിൽ പതിപ്പിച്ചാലേ സാധിക്കയുള്ളു. പദങ്ങളെ സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലുംകൊണ്ടു ഘടിപ്പിച്ചു പുസ്തകം നിർമ്മിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ ഇപ്പോൾ ഒട്ടും കുറവല്ല. വ്യാകരണം ഒരു ദിക്കിൽ, ഭാഷാരീതി മറ്റൊരു ദിക്കിൽ, അലങ്കാരം അസ്ഥാനത്തിൽ ഇങ്ങിനെയും അത്യാവശ്യം വേണ്ടതായ സ്പഷ്ടത, അർത്ഥപുഷ്ടി, ശുദ്ധി മുതലായവ ഒരു ദിക്കിലും ഇല്ലാതെയും, പലപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ പദ്യമായിരുന്നാലും ഗദ്യമായിരുന്നാലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതു സൂക്ഷിച്ചു വേണ്ടതാകുന്നു. ഭാഷാജ്ഞാനത്തിന വേണ്ടി ടെക്സ്റ്റായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ സർവ്വപ്രകാരേണ മാതൃകകളായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഘനമുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങളും, അതിദീർഘങ്ങളായ വാചകങ്ങളും, വ്യാകരണശങ്കയുണ്ടാകാവുന്ന പ്രയോഗങ്ങളും, അസ്പഷ്ടത, ശക്തിഹീനത മുതലായവ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്ന ഭാഷാരീതിയും അടങ്ങീട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ടെക്സ്റ്റാക്കുന്നത് ഒന്നുകൊണ്ടും യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാരീതി മുതലായവയെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളവയായി മഹാന്മാരുടെ കൃതികളിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഭാഗങ്ങളാണ് ഉത്തമങ്ങളായ ഭാഷാപാഠപുസ്തകങ്ങൾ എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം തൃപ്തികരമാകുംവണ്ണം നമ്മുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാണ് 'ഭാഷാജ്ഞാനം' എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ മറ്റെല്ലാററിനുമെന്നപോലെ ഭാഷയ്ക്കും വേണ്ടതാണ്. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ കൃതികൾ ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ പാഠപുസ്തകമായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരുവിധത്തിലും നന്നല്ല. ജോലി ശീലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ അടുക്കൽനിന്നും ജോലി പഠിക്കുന്നതായാൽ അതൊരിക്കലും തൃപ്തികരമായിരിക്കയില്ലല്ലോ. ഭാഷ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളുടെ ദർപ്പണമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഒരുവൻെറ ഭാഷാരീതി ശുദ്ധമല്ലെങ്കിൽ അന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ ശരിയായി അതിൽ പ്രതിബിംബിക്കയില്ല. ഭാഷാരീതിക്കു വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ പലതുമുണ്ട്. അവയെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ട ആവശ്യ

മില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇവയെയാകട്ടെ ഉത്തമകൃതികളിൽ ഏറക്കുറെ പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നതാണ്. നാം സംസാരിക്കുന്നതും എഴുതുന്നതും നമ്മുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ അന്യന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഭാഷാരീതി ഈ ഉദ്ദേശ്യം സിദ്ധിക്കുന്നതായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ചില ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ എഴുതുന്നതു നോക്കിയാൽ അവരുടെ അന്തർഗ്ഗതം അവരും മനസ്സിലാക്കരുതെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടിയാണെന്നും തോന്നിപ്പോകും. ഇതു വിദ്വാന്മാരുടെ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നുകൂടി പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അർത്ഥകാഠിന്യവും ശബ്ദകാഠിന്യവുമൊക്കെ സ്തുത്യമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അബദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ മലയാള ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരിലും ചിലർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ടെക്സ്റ്റാക്കി വരുന്നത് എത്രമാത്രം യുക്തമായിരിക്കുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. സ്വഭാഷ മലയാളമല്ലാത്തവർ ആ ഭാഷയെ വല്ല മുൻഷിമാരിൽനിന്നും പഠിച്ചിട്ട് ടെക്സ്റ്റ്പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ തുനിയുന്നുണ്ട്. സ്വഭാഷാഭിമാനികൾക്ക് ഇവരുടെ ഭാഷാരീതി ഛർദ്ദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഔഷധംപോലെയാണ് രുചിക്കുന്നത്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ ടെക്സ്റ്റാക്കി സ്വീകരിച്ചു മലയാള ഭാഷയെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ പോരായ്മയാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മലയാളഭാഷയുടെ (എന്നല്ലാ എല്ലാ ഭാഷയുടെയും) മർമ്മങ്ങളും, പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളും, ഭാഷാരീതിയും, ആ ഭാഷയിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവർക്കല്ലാതെ മനസ്സിലാകാൻ പ്രയാസമാണ്. ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും നീചപദങ്ങളും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ഭാഷകളിലും സംസാരിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയും സാഹിത്യത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയും തമ്മിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടല്ലൊ. ഈ വ്യത്യാസത്തെ ഗ്രഹിക്കാതെ പെരുമാറുന്നതും ഒരു വിധം ഭാഷാദൂഷണം തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷാസ്വത്തിന്റെ പിൻതുടർച്ചാവകാശം ഇപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കുന്നവർക്കാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു നാം അവരെ ഏല്പിക്കുന്ന സ്വത്ത് ഒരു വിധം ശുദ്ധവും ഉൽകൃഷ്ടവും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കാരണത്താൽ ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നവർക്കു ഒരു ഗൌരവമേറിയ ചുമതലയാണ് ഉള്ളത്. ഇവരാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയെ നിലനിർത്തുന്നതിനു ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായിരിക്കുന്നത്. ഭാഷ ഒഴിച്ചുള്ള വിഷയങ്ങളിലുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ ഭാഷാരീതിയെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ അവയിലെ വിഷയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതോടുകൂടി ഭാഷാരീതിയെയും ഏറക്കുറെ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഭാഷ തിരുത്താനോ, വ്യാകരണനിയമങ്ങളുടെ ലംഘനങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനോ, ഭാഷാരീതിയുടെ ഭംഗിയേയോ അഭംഗിയേയോ പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനോ, സൌകര്യമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ അവയെ അവരുടെ സ്വന്തമാക്കുന്നു. ശരിയായ ഭാഷാരീതിയെ അവലംബിക്കാതെ ഭാഷയെ പെരുമാറുന്നവർക്കു വേറൊരു വലിയ ദോഷംകൂടി സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ആലോചനാശക്തിക്കു ഒരു മാതിരി അസ്ഥിരതയും അവ്യക്തതയും വന്നുകൂടാ

നിട്ടുണ്ട്. മനസ്സിന്റെ സ്വഭാവം, ഭാഷയേയും; ഭാഷയുടെ സ്വഭാവം, മനസ്സിനേയും, ബാധിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഈ കാരണം നോക്കിയാലും ഭാഷാപാഠപുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നു കാണപ്പെടും. വ്യാകരണം, തെറ്റുകൂടാതെ കൊടുക്കാത്ത വിധത്തിലും, ഭാഷാരീതി, ഏററവും ഉത്തമമായ വിധത്തിലും, അലങ്കാരം, അസാധാരണമായ വിധത്തിലും, അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതിനാൽ ഇവ മൂന്നിനേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമങ്ങൾക്കു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നൽകുന്ന കൃതികൾ വേണം പാഠപുസ്തകങ്ങളായി നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്. അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രായേണ നമ്മെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളാണെങ്കിലും അവ പലപ്പോഴും മററു വിഷയത്തിലും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. ഭാഷയ്ക്കു ദൃഢത്വം, സ്പഷ്ടത, ശക്തി മുതലായ ഗുണങ്ങളെ ഇവ നൽകുന്നു. പദ്യങ്ങളിലാണ് ഇവ അധികം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിലും ഗദ്യങ്ങളിലും ഇവയുടെ ഉപയോഗം പലപ്പോഴും അവശ്യമായും ഫലപ്രദമായും തീരുന്നു. ഇവയെ തക്കസ്ഥാനത്തിൽ കൊണ്ടു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാൽ അവ അർത്ഥഗ്രഹണത്തിനു വലിയ സഹായങ്ങളായിത്തീരുന്നതാണ്. ഭാഷയ്ക്കു അസാധാരണശക്തി നൽകുന്നതിനായിട്ടു സാധാരണ ഭാഷാരീതിയിൽനിന്നുള്ള വ്യതിചലനമാണ് അലങ്കാരമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. വാഗ്മികൾക്കും കവികൾക്കും അവരവരുടെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്ക് ഇത് ഏററവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. നാം സാധാരണ സംഭാഷണങ്ങളിലും പലപ്പോഴും ഇവയെ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ലവണം ഉപദേശങ്ങളെ എന്നപോലെ അലങ്കാരം സംഭാഷണത്തെയും ആസ്വാദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എന്നാൽ മഹാന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചു പരിചയം വന്നതിനുമേലല്ലാതെ ഇവയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്നതു യുക്തമല്ല. അതിനാൽ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി വായിച്ചു ശീലിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. വിശിഷ്ടന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാർ വെട്ടിത്തെളിച്ചിട്ടുള്ള വഴിയെ അവലംബിക്കുന്നത് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ കുറച്ചുകൂടി നിഷ്കർഷ കാണിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിൽ പതിഞ്ഞുകാണുന്നതു സന്തോഷാവഹംതന്നെ. ഭാഷാപോഷിണിസഭയും, ടെക്സ്റ്റുബുക്കു കമ്മിററിക്കാരും, സാഹിത്യസമാജവും യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ യാതൊരാക്ഷേപത്തിനും വഴിയുണ്ടാകാൻ തരമില്ല.

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള, ബി. ഏ.

II

വിഷയശുദ്ധി; വൈചിത്ര്യം.

മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ ആലോചിച്ച് ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളെ കഴിയുന്നതും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വിമർശനങ്ങൾ എഴുതുവാൻ കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജത്തിൽനിന്നും അധികാരപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരുവനായ എനിക്കു 'വിഷയശുദ്ധി', 'വാചകശുദ്ധി', 'പദശുദ്ധി', 'വൈചിത്ര്യം' എന്നീ ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ് തന്നിട്ടുള്ളത്. നാലു മുഖത്തോടുകൂടിയ ഈ വിഷയത്തിൽനിന്നു വാചകശുദ്ധി, പദശുദ്ധി എന്നീ മുഖങ്ങൾ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ എനിക്കുവേണ്ടി എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനാൽ വൈചിത്ര്യവും വിഷയശുദ്ധിയും മാത്ര

കേ ഈ ലേഖനത്തിന്നു വിഷയമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മൂലവിഷയത്തിന്റെ ഈ രണ്ടു ശാഖകളും വേറെ അടുത്തുനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവയെ കൂട്ടിപ്പിണച്ച് ആലോചിക്കുന്നതു വിഷയവ്യക്തിക്കു ബാധകമായിത്തീരുന്നതല്ല.

'ഔചിത്യ'മെന്നാൽ 'വകതിരിവ്' എന്നർത്ഥമുള്ളൂ. വകതിരിവുകേടുകൊണ്ട് ഉണ്ടാവുന്ന ദോഷം ചില്ലറയും ദോഷമില്ലാതായിത്തീരുന്നതല്ലെങ്കിലും, അതൊന്നും അറിയാതെ മൂഢതയോ മൂഢതയിലോ ഇതുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന വകതിരിവുകേട് അത്ര പായത്തക്ക ഉപദ്രവത്തെ ചെയ്യുന്നതല്ല. അവനവനെത്തന്നെ അതു ബാധകമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. അതുപോലെ, വായിച്ചു തള്ളുന്ന ചില പത്രങ്ങളിലും, എഴുതി ഇടുന്ന ചില മാസികകളിലും, അടിച്ചുവിടുന്ന പല പുസ്തകങ്ങളിലും ഉപഹാസം അസഹ്യമായ അനൌചിത്യം വന്നുകൂടുന്നതു സഹിക്കാവുന്നതാണ്. അതിന്നു അത്ര വകവെക്കേണ്ടതില്ലെന്നൊരു സമാധാനം ഉണ്ട്. എന്നാൽ നിരപരാധികളായ വിദ്യാർത്ഥികളെ തരംവരുത്തി ലോകത്തിനു കൊള്ളരുതാത്തതായ വിധത്തിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളെ അതിലെ കല കിടക്കുവാൻ അനുവദിച്ചു, നാട്ടിന്നും, നാട്ടുകാർക്കും, സാഹിത്യത്തിന്നും, സാഹിത്യലോകത്തിന്നും അനാശാസ്യമായ അപമാനത്തിനെ വരുത്തിക്കൂട്ടി, ഭാഷാദേവിയെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതാണ് സഹിക്കുവാൻ വയ്യാത്തതായ സങ്കടമായിട്ടുള്ളത്. ഈ മാലിന്യത്തിന്നു പല കാരണങ്ങളുമുള്ളതിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ് ഔചിത്യമില്ലായ്ക.

'അനൌചിത്യം' എന്ന ദോഷം വാക്കിലും, വാചകത്തിലും, അർത്ഥത്തിലും, ആശയത്തിലും, ആയി പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടുന്നതുകൊണ്ടു, ബാലന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വാക്കും, പ്രവൃത്തിയും, മനസ്സും, ബുദ്ധിയും, ദുഷ്ടമായിത്തീരുന്നതാണ്.

പദത്തിലുള്ള അനൌചിത്യം:— തീൻ, താ, തിന്ന്, പറ, മീൻ, നാക്ക്, മണ്ടു, വിടീൻ, പാടീൻ മുതലായവ ശുദ്ധപദങ്ങളല്ല. ഈ പദങ്ങൾ എല്ലാവരും ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ല. സാഹിത്യലോകത്തിൽ സാമാന്യേന ഉപയോഗിക്കാവുന്നവയുമല്ല. ഇവയെ 'കന്നപദങ്ങളാ'യിട്ടാണ് ഉൽകൃഷ്ടന്മാർ ഗണിച്ചുവരുന്നതു. 'തീറ്' മാറി 'തിറ'യാക്കുന്നതായാൽ തന്നെ, 'സായ്‌വിന്റെ തീറ്' എന്ന് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, അതു ഭക്ഷണസാധനം എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ സാധാരണജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമേ സാധുവായിട്ടു വിചാരിച്ചുകൂടൂ. തരിക, തിന്നുക അല്ലെങ്കിൽ ഭക്ഷിക്ക, പറയുക, മത്സ്യം, നാവു, അലു, വിടുവിൻ, പാടുവിൻ ഇവയാണ് മേൽ പറഞ്ഞ പദങ്ങൾക്ക് എതിരായുള്ള ശുദ്ധപദങ്ങൾ. ചീത്ത വാക്കുകൾ ഗ്രഹിക്കുവാനാണ് ബാലന്മാർക്ക് സഹജമായുള്ള വാസന. ചീത്ത പറഞ്ഞുകൊടുത്തു നല്ലതല്ലെന്നു പഠിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനേക്കാൾ, നല്ലതു മാത്രം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാണല്ലോ അധികം നന്നായിരിക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഈ വക കന്നപദങ്ങളും അക്ഷരജ്ഞാനമുണ്ടാവാനാകട്ടെ വേറെ ആവശ്യത്തിന്നായിട്ടു പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ.

വാചകങ്ങളിലുള്ള വകതിരിവുകേട്: അവന്നു ശാപാനുഗ്രഹം കിട്ടി, വേടൻ വെടിവെച്ചു ചത്ത നരി, ചോതിർത്താൽ നന്നു തടിതന്നെ, മുള്ളുകൊള്ളത്തി ഉടപ്പുകീറി, അവൻ പതംപറയുന്ന ചട്ടുവാകനാ. ഈ വക പ്രയോഗങ്ങൾ ഒന്നാമതു സാധുവല്ല. രണ്ടാമതു വിചാരിച്ചു അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാനും പ്രയാസമുണ്ട്. അവന്നു ശാപമോക്ഷം കിട്ടി, വേടൻ വെടിവെച്ചുകൊണ്ടു ചത്തതാകിലെങ്കിൽ വേടൻ വെടിവെച്ചുകൊന്ന നരി, ചോതിർത്താൽ നന്നെ തടിച്ചുള്ളതന്നെ, മുള്ളുകൊണ്ട് ഉടപ്പുകീറി, പതം പറയുന്നവൻ ചട്ടുവാകനും, എന്നോ മറ്റൊ ആക്കിയാലെ, ഭാഷയാകയുള്ളൂ. ഈ പ്രയോഗങ്ങളിലുള്ള ദോഷത്തിലും ഉചിതപദങ്ങളുടെയും വ്യാകരണശുദ്ധിയുടെയും അഭാവമാകുന്നു.

(തുടരും.)

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ.

വിശറി.

[illegible]

[illegible]ായലൈശ്വര്യമെഴുമാമുഗവിക്രമത്തിൽ
[illegible]രാതെ ചത്തുവിലസുംവ്യജനാംനിനച്ചാ-
[illegible]മാമ ചാപവര ചക്രസമാനമല്ലോ. 16
[illegible]ത്യപമാനഗഗനത്തവെടിഞ്ഞുപിന്നെ
[illegible]മുഖ്യപ്രധാനതരളതരതായവാതം
[illegible]തപമെന്നിയെ ചമച്ചതുചൂഴവേ ചി-
[illegible] ധ-ജനർകരമേസമമേകമുള്ള. 17
[illegible]ങ്കലിന്ദ ചീറകാകിയതല്ലതാല-
[illegible]ങ്ങളേത്തുമഗാനകനേപ്രമോദാൽ (ഭം
[illegible]പമെന്നിയെജഗത്തുകഠംകാത്തുവാ-
[illegible]രമരാക്ഷനിചഠവാഠംമാകിടുന്നു. 18
[illegible]ംവെടിഞ്ഞുടൽതടിച്ചുവിളങ്ങുമേക-
[illegible]ർഗജാസ്യനതിതാപമരംഹരിപ്പാൻ
[illegible]വാവിതതമാംനിജകൃന്തതാല-
[illegible]ദപ്രസന്തതമരാമിളക്കിടുന്നു. 19
[illegible]ട്ടമതൽനിജതാപമൊൽത്തനിക്കെ
[illegible]വിധകതിമഞ്ഞിട്ടമഗനിതന്നെ
[illegible]മപാദിയിൽമഹാജനമങ്ങുപാതം
[illegible]ട്ടവാൻവിശറികൊണ്ടിഹവിശിട്ടന്നു.
[illegible]ാശയങ്ങളൊപ്പം തി താപമേണതന്നെ
[illegible]മാതിരിപ്പതിനകാമമിയന്നിദാനീം
[illegible]വിഹീനമഴകേറിയതാലപൃഥ-
[illegible]യരവിന്ദദലമാലകളേന്തിടുന്നു. 21
[illegible]ായുധോത്സവപതാകകളാസ്സിളങ്ങും
[illegible]വാണികളുമന്നമമന്ത്രികാതം
[illegible]തെകണ്ടൊഴിയുമാറുകളിച്ചിടുന്ന
[illegible]മരങ്ങൾപ്പകട്ടുയഗാനികത്തി-
(ൽ.
[illegible]താപമൂലംമുഹൂർത്തൃകാള്യ-
ചിന്താദികൈവിട്ടഴലുംജനാനാം

സന്താപമെന്നുള്ളതുപോലതാല-
വൃന്താനിലൻഹന്തികളഞ്ഞിടുന്നു. 23
തനംഗമുൽകൃഷ്ണസമാനതരാളേ
പ്രസംഗമിങ്ങാശുകടച്ചെചയ്യിടുമ്പോൾ
തനംഗകോട്ടക്കനകടുത്തതാപ-
മസംശയംതീർത്തിളകുംചുഴറ്റി. 24
ഗാനങ്ങൾകൈവിട്ടതിതാപമൂല-
മാനന്ദമെന്ന്യെതവനൂനമാണാം
മാനംവെടിഞ്ഞീടിനചുട്ടുതീർപ്പാൻ
നൂനംചുഴറ്റിക്കമിടുക്കളുടം. 25
വിനോദമെല്ലാമതിതാപമൂലം
വിനോദനാമെ പത്മമശേഷലോകം
മനോനുകൂലാനിലനേകക്കാട്ടകം
മനോജ്ഞമാംചോറിചരിച്ചിടാഞ്ഞിൽ. 26
ഖഗപ്രധാനോത്തമകാറുവനായി
ജഗത്തിലിപ്പോൾ വാച്ചതാലവൃന്തം
നഗങ്ങളേന്തുന്നതിലപ്പുമത്താൽ
ഖഗങ്ങൾപക്ഷംപരകൈതവത്താൽ. 27
നാടാകെവെള്ളമതിദുർല്ലഭമായമൂലം
കൂടാതെവന്നുതകിടുന്നമഹാന്തരാളേ
ഈടാർന്നചൂടുകളയുന്നചുഴറ്റിതന്റെ
വീടാക്കിടുന്നപരമത്തുതമജ്ജലൌഘം. 28
കട്ടംധനങ്ങളിയലാത്തവനാംജവത്തിൽ
കിട്ടുംചുഴറ്റിപരിതാപമരംഹരിപ്പാൻ
വെട്ടുന്നകാറിമരൽപ്പാളകൾ താലപത്രം
തൊട്ടുള്ളവസ്തുവിവകൊണ്ടുമിതാശ്രുതിക്കും.
വല്ലാതകണ്ടുവളരുംപരിതാപമാമ-
ല്ലാതെയാക്കിപതിനിന്നിണമങ്ങിടാതെ
ഹല്ലാവനേനിജവശത്തിൽവരുത്തിടുന്ന
ചൊല്ലാർന്നദിവ്യജനമിന്നുജയിച്ചിടുന്നു. 30

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

ഏറവാലന്മാർ ശവം കഴിച്ചിടുകയും അഞ്ചുദിവസം പുല ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആറാം ദിവസം കാലത്തു പ്രധാനബലിക്കാരൻ (അതായതു മരിച്ചവന്റെ മകനോ അനുജനോ) ക്ഷൌരംചെയ്തു കുളികഴിച്ചു പിതൃപ്രീത്യർത്ഥം ചോറും പഴവും കോഴിയും മദ്യം ബലികൊടുക്കുകയും പിന്നീടു ആണ്ടിലൊരിക്കൽ കൊയ്ത്തുകാലത്തു എല്ലാവർക്കും സദ്യകഴിച്ചു വരികയും ചെയ്യുന്നു. മരിച്ചവനു മകനില്ലെങ്കിൽ സഹോദരന്മാരാണു ശേഷക്രിയ ചെയ്യുന്നത്. കുട്ടികളുടെ മരണത്തിനും അഞ്ചുദിവസത്തെ പുല ആചരിക്കാറുണ്ട്. മരിച്ചവരുടെ പ്രീതിക്കു വഴിപാടുകൾ ചെയ്യുവാറുമുണ്ട്.

തൊഴിൽ

ഏറവാലന്മാരുടെ മുഖ്യ തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. അവർ പാമ്പുകടം ഉഴുത് ചാമ, ചോളം, തുവര, എള്ള് മുതലായവ കൃഷിചെയ്യും. ഉഴവും വിതയും മേടം എടവം മാസങ്ങളിലും, കൊയ്ത്തു തുലാം വൃശ്ചികം മാസങ്ങളിലുമാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. അവർ ഇക്കാലങ്ങളിൽ കൃഷിയിൽ തന്നെയാണ് മിക്കവാറും ഏർപ്പെടുക. മറ്റുള്ള മാസങ്ങളിലെ മുഖ്യ തൊഴിൽ തോട്ടം നോക്കുകയും വേലികെട്ടുകയും പുര മേയുകയുമാണ്. അവർ സമർത്ഥന്മാരായ നായാട്ടുകാരാകുന്നു. കാട്ടിലെ നിത്യവാസത്താലും പരിചയത്താലും അവർക്ക് മൃഗങ്ങളുള്ളേടം മണത്തറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതിനാൽ വഴിപോക്കർക്ക് അപകടമുള്ളേടം പോകാതെ കാട്ടപ്പാനും നായാട്ടുകാർക്ക് വഴികാട്ടികൊടുപ്പാനും അവർ വലിയ സഹായമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. നായാട്ടിന്നു പത്തോ പതിനഞ്ചോ പേർ സംഘം ചേർന്ന്, കത്തിയും അമ്പും വില്ലും ധരിച്ചുപോയി, കാട്ടുതെളിച്ചു മൃഗങ്ങളെ വലയിൽ ചാടിച്ച് അവിടെ വെച്ച് അടിച്ചോ വില്ലുകൊണ്ട് എയ്തോ കൊന്നുവീഴ്ത്തി, എല്ലാവരുംകൂടി സമമായി ഭാഗിച്ചെടുക്കും. മുയൽ, മുള്ളൻ, പന്നി, ഇവയെയാണ് അധികമായി നായാട്ടുകഴിക്കാറ്. പറക്കുന്ന പക്ഷിയെക്കൂടി എയ്തുവീഴ്ത്തുവാൻ അവർക്ക് ഉന്നവും വിൽപ്രയോഗത്തിൽ സാമർത്ഥ്യവുമുണ്ട്.

ഭക്ഷണം

ഏറവാലന്മാരുടെ മുഖ്യ ആഹാരം ചാമക്കഞ്ഞിയും ചോളക്കഞ്ഞിയുമാകുന്നു. അവർ ഇത് ഉപ്പും മുളകും പുളിയും കൂട്ടി ചാലിച്ചുകഴിക്കും. കാലത്തെയ്ക്കുള്ള കഞ്ഞി തലേന്നാൾ രാത്രി തന്നെ പാകം ചെയ്യും. മദ്ധ്യാഹ്നത്തിനും ഇതുതന്നെ. അതില്ലെങ്കിൽ ചിലപ്പോൾ അവർ കാക്കുന്ന തോട്ടങ്ങളിൽനിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന കാട്ടുനിസാധനങ്ങളും പരിപ്പു മുതിര ഇതുകളും കൂട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കറിയുമുണ്ടാവും. ആട്, കോഴി, പന്നി, മുയൽ, കാട, പ്രാവ് ഇതുകളുടെയും ഉടുമ്പിൻ തവളയുടെയും മാംസം അവർ ഭക്ഷിക്കും. ബ്രാഹ്മണരുടെയും നായന്മാരുടെയും കമ്മാളന്മാരുടെയും ഈഴവന്മാരുടെയും ഭക്ഷണവും കഴിക്കും. എന്നാൽ മണ്ണാന്മാർ, പാണന്മാർ, പറയന്മാർ, ചെറുമന്മാർ ഇവർ വെച്ച യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കയില്ല. അവർ ബ്രാഹ്മണരെക്കാളും നായന്മാരെക്കാളും താണതാണെന്നു സമ്മതിക്കുകയും അവരെ അശുദ്ധപ്പെടുത്താതിരിപ്പാൻ ദൂരം മാറി സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യും.

രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി

ഏറവാലന്മാർ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ചെറുയോഗങ്ങളായി പാർത്തുവരുന്നില്ല. മിക്കവരും അതാതു കുടുംബക്കാരുടെ ജന്മികൾ കീഴിൽപാ

ത്ത്, കൂലിവേല ചെയ്ത്, ദിവസം മൂന്നിടങ്ങഴി നെല്ല് കൂലി വാങ്ങിയാണ് കഴിച്ചുവരാറ്. ജാതികളുടെ അവസരങ്ങളിൽ കതിരുത്സവത്തിനു കാവുകൊണ്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ ജാതി ശ്രേഷ്ഠന്മാർക്ക് ഈരണ്ടു വേഷ്ടിയും പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് ഓരോ പുടവയും ഓണത്തിനും വിഷുവിനും 8-ന്നാഴി നെല്ലും ഒരു നാളികേരവും കാൽ വെളിച്ചെണ്ണയും നല്ലെണ്ണയും കൊടുക്കും. പിന്നെ കല്യാണത്തിനും ശേഷക്രിയയ്ക്കും നെല്ല്, ഉപ്പ്, മുളക് മുതലായവയും കൊടുക്കും. ചില സമയം 20 കൊല്ലത്തിന് ഒരു കൊല്ലം മുഴുവൻ പണിയാൻ എരവാളന്മാർ തയ്യാറാണ്. ചിലർ അവരുടെ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കുവാനായി മുതലാളന്മാരോടു പണം കടം വാങ്ങി കന്നിനെയും മറ്റും മേടിച്ച് അവരുടെ വക കാടുകളിൽ കുറെ ഭാഗം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു കൃഷിചെയ്തു സമ്പാദിക്കാറുണ്ട്. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ തോൽമ പറ്റുന്ന പക്ഷം അവർ മുതലാളന്മാരുടെ തന്നെയോ വേറെ ആരുടെയെങ്കിലുമോ ദേഹം പണയപ്പെടുത്തി കൂലികൂടാതെ വേലയെടുത്തു കടംവീട്ടിക്കളയുന്നതാണ്. എന്നാൽ പെണ്ണുങ്ങളെങ്കിലും ഈ വിധം ബന്ധനസ്ഥരായി കഴിയേണ്ടിവരില്ല. അവർ സ്വതന്ത്രകളായ കൂലിവേലക്കാരാണ്. എരവാളന്മാർ വിശ്വസ്തന്മാരും സത്യസന്ധന്മാരുമാണെന്നും കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ വടക്കൻ ദിക്കുകളിലുള്ള പുലയന്മാരെപ്പോലെ മുതലാളന്മാരെവിട്ട് ഓടിക്കളയുകയില്ലെന്നും അവരുടെ മുതലാളന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

II നായാടികൾ.

പേര്.

വംശോൽപ്പത്തി

പുലയൻ നായാടി ഉള്ളാടൻ ഇവർ നാട്ടിലെ ചണ്ഡാലരിൽ (നാട്ടുഭാഷയിൽ) പെട്ടവരാണെന്നും അവരുടെ സാമുദായികനിലയ്ക്ക് ഈ പറഞ്ഞ ക്രമംപോലെ ശ്രേഷ്ഠത കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതാണെന്നും 'ജാതിനിർണ്ണയം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും നായാടികൾക്ക് ഉള്ളാടന്മാരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠത കൂടുമെന്നാണ് കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഉള്ളാടന്മാർ അതു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. അവർ പറയുന്നത് അവർക്ക് ശ്രേഷ്ഠത കൂടുമെന്നാണ്. നായാടികൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലും തെക്കൻ മലയാളത്തിലെ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലും നിവസിച്ചുവരുന്നു. അവരുടെ കുടിലുകൾ ഉള്ളാടന്മാരുടേതുപോലെയാണ്. പേരിന്റെ അർത്ഥം സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ നായാടികൾ സമർത്ഥന്മാരായ നായാട്ടുകാരാകുന്നു. അവർ മലയാളമാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പരിചയമില്ലാത്തവർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം വാക്കുകൾ അത്ര മോശമായിട്ടു ഉച്ചരിക്കയുള്ളൂ. അവർക്ക് 'ഒ' എന്നതിന്റെ ദീർഘോച്ചാരണത്തിൽ വലിയ ഇഷ്ടമാണ്.

കല്യാണസമ്പ്രദായം

കല്യാണം സ്വജാതിയിൽ നിന്നു മാത്രമെ കഴിച്ചു പതിവുള്ളൂ. അതു സാധാരണയായി സ്ത്രീ ഋതുവായതിനുശേഷവും അപൂർവ്വമായി അതിനു മുമ്പും ചെയ്തുവരുന്നു. കല്യാണം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു മാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാകുവാൻ പോകുന്നവർ കണ്ടു സംസാരിച്ചിട്ടല്ല. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരാണ്.

ഒരുവനു കല്യാണം ചെയ്യേണമെന്നു വരുമ്പോൾ അവന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കികണ്ടു പിടിച്ച് അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോട് ആലോചിക്കും. അവന്റെ നടവടിയെപ്പറ്റി ബോദ്ധ്യമായാൽ അവർ സമ്മതിക്കുകയും ചെ

ണ്ടും. വധൂപ്പണം ഒരു ഉറുപ്പികയേ ഉള്ളൂ. കല്യാണദിവസം വരൻ അരയിൽ വൃത്തിയായ ഒരു വസ്ത്രവും തലയിൽ പാളകൊണ്ട് ഒരു തൊപ്പിയും ധരിച്ചു മാതാപിതാക്കന്മാരോടും സഹോദരികളോടും ബന്ധുമിത്രങ്ങളോടുംകൂടി വധുവിന്നുകൊടുപ്പാൻ കത്ത പൂമാലയും ഒരു കച്ചയും കൊണ്ടു വധുവിന്റെ കുടിയിലേക്കു ചെല്ലും. അപ്പോൾ അവൾ കളികഴിച്ചു പുതിയ കല്യാണഉടുപ്പുകൾ ധരിക്കും. ഇവർ താലികെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമില്ല. വിവാഹകാൎയ്യം ചെറുതായ ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. ഇതിലേക്കുള്ള വക ഒരുങ്ങുന്ന മാസമായി കൂലിപ്പണി ചെയ്തും മേൽജാതിക്കാരുടെ അടുക്കൽ പിച്ചതെണ്ടിയും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുന്നതെല്ലോ അറിയാ അരുണ്. കണ്ണികൾ കല്യാണദിവസം മുതൽതന്നെ ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരായി കഴിവാൻ ഇടവരും. പിറ്റെ ദിവസം രാവിലെതന്നെ വധുവിനെയും കൂട്ടികൊണ്ടു വരൻ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കുപോകും. അപ്പോൾ സാധാരണയായി വധുവിന്റെ ആളുകളാരും രക്ഷിച്ചുണ്ടായിരിക്കില്ല. പോകുന്നസമയം വധു സങ്കടപ്പെടുവാനൊ കരയുവാനൊ തുടങ്ങിയാൽ, ഭൎത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഉണ്ണുവാനും ഉടുക്കുവാനും ധാരാളം കിട്ടുമെന്നും ഒന്നിന്നും ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നതല്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു മാതാപിതാക്കന്മാർ അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചയയ്ക്കും. ഇവിടെ കഴിഞ്ഞതുപോലെ ഒരു സദ്യ അവിടെയും ഉണ്ടാവും. ഒരാഴ്ച കഴിയുമ്പോൾ ദമ്പതിമാർ വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെടുകയും കുറച്ചുദിവസം അവിടെ താമസിച്ചതിന്നുശേഷം അവർ മടങ്ങുകയും ചെയ്യും.

വിധവകൾക്കു പുനൎവ്വിവാഹം ചെയ്യാം. എന്നാൽ വിധിയാംവണ്ണമുള്ള കൎമ്മങ്ങളൊന്നും പാടില്ലെന്നേയുള്ളൂ. മരിച്ചവന്റെ വിധവയെ സാധാരണയായി അവന്റെ സഹോദരന്മാർ കല്യാണം ചെയ്യുക പതിവില്ല. ബഹുഭൎത്തൃത്വവും ബഹുഭാൎയ്യാത്വവും നടപ്പില്ല.

ഭൎത്താവിന്നു ഭാൎയ്യയുടെ നടവടി രസിക്കാതായാൽ അവൻ അവളെ അവളുടെ കുടിലിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കി വധൂപ്പണം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ പകുതി തിരിച്ചുവാങ്ങി മടങ്ങിപ്പോരും. ഭാൎയ്യക്കു ഭൎത്താവൊന്നിച്ചു കഴിവാൻ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നമ്പോൾ അവൾ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി വധൂപ്പണം സംഖ്യ തിരിയെ കൊടുക്കയും ചെയ്യും. അവൾക്കു പിന്നെ കല്യാണം ചെയ്യാൻ വിരോധമില്ല. ഭൎത്തൃഗൃഹത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ പ്രായംചെന്ന മക്കളെല്ലാം അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിൽതന്നെ നില്ക്കുകയും അല്ലാത്തവർ അമ്മയൊന്നിച്ചുപോകയുമാണ്. കുട്ടികൾക്കു അമ്മയെ കാണ്മാൻ ആവശ്യമായാൽ എടക്കു പോയി രണ്ടുദിവസം അവളൊന്നിച്ചു താമസിക്കാം. വ്യഭിചാരം മഹാ ദോഷമായിട്ടും വ്യഭിചാരികളെ കാട്ടുമൃഗങ്ങളും ഭൂതങ്ങളും ആക്രമിക്കുമെന്നും ഇവർ കരുതിവരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവരുടെയിടയിൽ പാതിവ്രത്യം ഒരുമാതിരി നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നുവേണം പറയാൻ.

ഗൎഭവും പ്രസവവും. ഒരു സ്ത്രീ ഗൎഭം ആറാംമാസത്തിൽ കണിയന്റെയോ മലയന്റെയോ മാസത്തിന്ന് അനുഗ്രഹം കാണിക്കും. അവൾക്കു വല്ല ഭൂതങ്ങളുടെയും ബാധയുണ്ടെങ്കിൽ അതു കഴിക്കുവാൻ ഏഴാംമാസത്തിൽ ഉഴിഞ്ഞുകളയുന്ന ഒരു പതിവുണ്ട്. ഗൎഭ

സ്രാവവും മററു ദീനങ്ങളും ഈ ഭൂതങ്ങളുടെ ബാധകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. അതിനാൽ അവയെ പരിഹരിപ്പാൻ സ്ത്രീയുടെ കഴുത്തിൽ കാട്ടുദൈവങ്ങളേയും പൂർവ്വികന്മാരുടെ പ്രേതങ്ങളേയും ചരടു ജപിച്ച് കെട്ടിക്കുക പതിവാണ്. പ്രസവത്തിനു സ്ത്രീയെ ഒരു പ്രത്യേകമാടത്തിൽ പാർപ്പിക്കയും പ്രസവം കഴിയുന്നവരെ അവളുടെ മാതാവോ ശ്വശ്രുവോ സഹോദരിയോ ഇവരും ചില ബന്ധുമിത്രങ്ങളും കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രസവാനന്തരം സ്ത്രീ ചോറുമാത്രമേ ഉണ്ണിക്കയുള്ളു. പിന്നീട് ഏഴുമാസക്കാലം അവൾ വേലയ്ക്കൊന്നും പോവുന്നതല്ല. പെററു പുല 10 ദിവസമാണ്. ആ സമയം അവളെ ഭർത്താവിനു കാണ്മാൻ പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. കുട്ടിക്കു 28-ാംദിവസം പേരിടുന്നു. ആൺകുട്ടിക്കു മുത്തച്ഛന്റെയും പെൺകുട്ടിക്കു മുത്തശ്ശിയുടെയും പേരാണ് ഇട്ടുവരാറ്. സാധാരണയായി ആണുങ്ങളെ വിളിച്ചുവരുന്ന പേരുകൾ ചാത്തൻ, കറുപ്പൻ, അയ്യപ്പൻ, ചക്കൻ എന്നും പെണ്ണുങ്ങളെ കാളി, നീലി, കറുമ്പ, മണി എന്നുമാണ്.

നായാടികളുടെ മുതലവകാശക്രമം അച്ഛൻമക്കൾവഴിക്കാണ്. എന്നാൽ കുടിലും ചില ചെമ്പുപാത്രങ്ങളും മാത്രമേ മുതലുകളായി സാധാരണയുണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ.

രോഗകാരണവും ചികിത്സാസമ്പ്രദായവും.

ഇവർ എന്തെങ്കിലും കഷ്ടതയിലോ ദീനത്തിലോ അകപ്പെട്ടാൽ ഉടൻ ഒരു ഗണിതക്കാരനെ വരുത്തി ആലോചിക്കും.

മന്ത്രവാദം.

ഗണിതക്കാരൻ ഒരു പറയനായിരിക്കും. ദേവതയുപദ്രവമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അതു ഒഴിക്കാനുള്ള മന്ത്രവാദിയും ഇവർ തന്നെ. സംഗതികളുടെ സ്വഭാവവും സത്യാവസ്ഥയും ഇവർ എങ്ങിനെയെങ്കിലും സൂത്രത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും. എന്നിട്ട് ഒരു പിടി നെല്ലു വാരിവെച്ച് നാലോ മൂന്നോ ഈരണ്ടോ ആയിത്തിരിച്ചു കിട്ടുന്ന സംഖ്യയിൽ നിന്നും ചിലതെല്ലാം കണക്കുകൂട്ടീട്ടായിരിക്കും പ്രശ്നംപറയുക. അതു ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നുംകൂടാതെതന്നെ അവനെക്കൊണ്ടു പറവാൻ കഴിയാത്തതോ, അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ സഹായംകൂടാതെതന്നെ ശാന്തമായ ധ്യാനത്താൽ അവരിൽ ഉളവാകാത്തതോ ആയ യാതൊന്നുമായിരിക്കില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാധാരണ പീഡകൾക്ക് അവർ സങ്കല്പിക്കുന്ന കാരണം ഒന്നെങ്കിൽ വകയില്ലാഞ്ഞിട്ട് വേണ്ടസമയം ദൈവങ്ങൾക്ക് ബലി കൊടുക്കായ്കയാലോ അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടായിട്ട് കൊടുക്കാൻ വിട്ടുപോകയാലോ അവരിൽ ഉൽഭൂതമായ കോപമാകുന്നു എന്നാണ്. സ്ത്രീകൾക്ക് ദേവതയിളക്കമുണ്ടാവുമ്പോഴും ഇവനെത്തന്നെ ആളയച്ചുവരുത്തി അവനു ഒരു ചരടും കുറെ കള്ളും കൊടുക്കും. അവൻ ചാക്കുട്ടിയേയും മററു ദൈവങ്ങളേയും സങ്കല്പിച്ച് ചിലതെല്ലാം മന്ത്രിച്ചതിനു ശേഷം ചരട് അവളുടെ കഴുത്തിലും കള്ള് അവന്റെ വയററിലും സ്ഥാപിക്കുകയുംചെയ്യും. നായാടികൾ പാമ്പുകടി ഏല്ക്കാതിരിക്കാൻ കാലിന്റെ വിരലിന്മേൽ ഒരു പിച്ചളമോതിരം ധരിച്ചുവരാറുണ്ട്. ഇത് പലപ്പോഴും ഫലപ്രദമായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടത്രെ. മടകളിൽനിന്നും എലിയെ പിടിക്കുമ്പോൾ കടി പററാതിരിക്കാൻ ഇവർ പാമ്പിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഒരു വള പ്രകോഷ്ഠത്തിൽ ധരിക്കുകയും പതിവാണ്.

നായാടികൾ ആനിമിസ്ററുകളാ

മംഗളോദയം

ഫാവ്യൻ

പുസ്തകം 6 | മേടമാസം. | ലക്കം 6

മംഗളം.

ത്തുവെള്ളപ്പൂമ്പൊടിസ്വർണ്ണവർണ്ണക്കതിരേന്ദുലൂടൻകെട്ടുതുമ്പ-
പ്പൂവെള്ളംപൊന്നുതിരാൻവൈരപ്പടത്തൊട്ടുംകൊള്ളുവാൻ കാളക്കൂടം
ശ്രീവള്ളിപ്പെൺമണവാളൻ സേനാപതിയഗജാകാളിത്താളിയൊന്നി-
ച്ചാമവെള്ളിക്കുന്നിലുള്ളംതെളിഞ്ഞൊട്ടുവിലസും സാംബനാളും ഞാനംമെ.

എയ്ത്തുനക്ഷത്രം.

ഇതിനു ഉൽക്കാ എന്നും കൊള്ളിമീൻ എന്നും പേരുകളുണ്ട്. ഇതിന്റെ പോക്കിനെ ചിലർ വേടന്റെ എയ്ത്ത് എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇതിനെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ദുർല്ലഭം. ഫൊസ്ഫൊറസ് എന്ന സാധനം അരെച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള തീക്കൊൽ ഒരു ചുമരിന്മേൽ ഉരച്ചാൽ ആ വര വിനാടത്തു അല്പനേരത്തേക്ക് ഒരു വെളിച്ചം കാണുമല്ലൊ. രാത്രികാലത്ത് ആകാശത്തിൽ ചിലപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന എയ്ത്തുനക്ഷത്രങ്ങളുടെ കാഴ്ച ഏകദേശം ഇതുപോലെയാണ്. വലിപ്പത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നെയുള്ളു. ഈ എയ്ത്തു പകൽ സമയത്തും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സൂര്യന്റെ പ്രകാശം നിമിത്തം നമുക്ക് അപ്പോൾ അതിനെ കണ്ടുകൂടാ.

എയ്ത്തുനക്ഷത്രങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങളല്ല. നക്ഷത്രങ്ങൾ അത്യന്തം ദൂരത്തിൽ നില്ക്കുന്നു. അവയ്ക്കു സ്വീയമായ പ്രകാശമുണ്ട്. അവ തമ്മിലുള്ള അ

കലങ്ങൾക്കു മാററമില്ല. അവ സൂൎയ്യനെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ലെന്നും പലതും ഓരോ സൂൎയ്യന്മാർതന്നെയെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. എരിഞ്ഞുനക്ഷത്രങ്ങൾക്കു ഭൂമി മുതലായ ഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ തനതു പ്രകാശമില്ല. ഗ്രഹങ്ങൾ സൂൎയ്യനെ ചുററും വൃത്താകാരത്തിൽതിരിയുന്നു. എന്നാൽ ഉൽക്കകളുടെ സൂൎയ്യനെ ചുററുമുള്ള പരിവൎത്തനം അണ്ഡാകൃതിയിലാകുന്നു.

ഉൽക്കകളുടെ സംഖ്യയ്ക്കു കണക്കില്ല. അവ പല വലിപ്പമുള്ളവയാണെങ്കിലും സാധാരണയായി തമ്മിൽ ഏതാനും മയിലുകൾ മാത്രമുള്ളവയായി, ഒരു കൂട്ടമായി, മുൻ പറഞ്ഞ വിധം സൂൎയ്യനെ ആശ്രയിച്ചു ആകാശത്തിൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയുടെ വലിപ്പം പലവിധമാകുന്നു. ചിലതു പലതും ഏതാനും റാത്തലുകൾ മാത്രം ഭാരമുള്ളവയായിരിക്കാം. ചിലതു ചരലുകളെപ്പോലെയോ മണൽത്തരികളെപ്പോലെയോ ചെറിയവയും മററു ചിലതു അനേകടൺ (൨൨൪൦ റാത്തൽ) ഭാരമുള്ളവയുമായി കാണപ്പെടുന്നു.

സൂൎയ്യനിൽനിന്നും അകലുന്തോറും അവയുടെ ഗതിയ്ക്കുള്ള വേഗം കുറഞ്ഞു ഒരു മിനിട്ടിൽ ൩൦ മയിലുകൾവരെ മന്ദമാകുന്നു. എങ്കിലും അതിനോടടുത്തു വരുന്തോറും വേഗം കൂടുകയും ഒടുവിൽ ധരാകൎഷണമാകുന്ന പഥത്തിലെത്തുമ്പോൾ അവ ഒരു മിനിട്ടിൽ ൧൫൦൦ മൈലുകൾ വീതം പായുന്നു. ഭൂമിയോ എന്നാൽ, ഉൽക്കകൾ വരുന്ന ഗതിക്കെതിരായി ഒരു മിനിട്ടിൽ ൧൦൦൦ മൈലുകൾ വീതം ഓടുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഉൽക്കകൾ ഭൂമിയുടെ വായുമണ്ഡലത്തിൽ എത്തപ്പെട്ടാൽ അവയുടെ ഓട്ടത്തിനു മിനിട്ടൊന്നിനു ൨൫൦൦ മൈലുകൾ വേഗമുണ്ടാകുന്നു. ഇത്ര അചിന്ത്യമായ ശീഘ്രതയോടുകൂടെ പാഞ്ഞുവരുന്ന ഈ മൂൎത്തികൾ നമ്മുടെ ഭൂമിയിന്മേൽ വന്നടിച്ചാലത്തെ കഥ എന്താണ്? എന്നാൽ ഈ ആപത്ത് ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. വായുവിന്റെ തടവില്ലാത്ത അനന്തമായ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഈ ഉൽക്കകൾക്ക് എത്രയെങ്കിലും വേഗത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദമായി നിൎബ്ബാധമായി ഓടിക്കൊണ്ടിരിപ്പാൻ കഴിയും. എങ്കിലും നമ്മുടെ ഭൂമി യാതൊന്നുകൊണ്ടു പൊതിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ വായുമണ്ഡലത്തിലേക്ക് ഉൽക്കകൾ കടന്നാൽ അവയുടെ ശീഘ്രതയുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം അവയും വായുവുമായി മുട്ടി ഉരഞ്ഞു നിശ്ശേഷമായ ആവിയായി അലിഞ്ഞുപോകുന്നു. വായുവിൽ അകപ്പെടുന്നത് അവയുടെ നാശകാരണമായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ പെട്ടെന്നു തേജസ്സ് ആവിയായിപ്പോകുന്ന കാഴ്ചയാണ് നാം എരിഞ്ഞുനക്ഷത്രമെന്ന പേരോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ കാണുന്നത്.

ഇത്ര നേരിയതായ വായുവിനോടു കട്ടിയായ ഒരു സാധനം ഉരഞ്ഞാൽ ആവിയായിത്തീരുമോ എന്നു പലൎക്കും സംശയം തോന്നിയേക്കാം. ഒരു തോക്കിൽ ഒരു ഇരിമ്പുണ്ടയിട്ടു വെടിവെച്ചാൽ ആ ഉണ്ട പഴുത്തു ചുവന്ന നിറമുള്ളതാകുന്നതു നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതു സംഭവിക്കുന്നതു വെടിമരുന്നിന്റെ ചൂടുകൊണ്ടല്ല. ഉണ്ട വെടിമരുന്നുകൊണ്ടു കൂടി തീ കെടുത്താൽ പഴുത്തു നിറം മാറുന്നതല്ല. അതു വായുവിനെ മുട്ടിയുരയുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു പഴുക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഉൽക്കകളുടെ വേഗം തോക്കിന്റെ ഉണ്ടയുടേതിനേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങ് അധികമാണ്. ഉരച്ചിൽകൊണ്ടു ചൂടു പിടിക്കുന്നതിന്റെ ക്രമം അതിന്റെ വൎഗ്ഗം അല്ലെങ്കിൽ ദ്വിഘാതത്തെ

അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരു സാധനം ഒരു മിനിട്ടിൽ ഒരു മൈൽ വേഗത്തിൽ മറ്റൊന്നിന്മേൽ തട്ടി ഉരയുമ്പോൾ അതിനു ഏതാനം ചൂടുണ്ടാകുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ വേഗം നാലു മൈലുകളായാൽ ജനിക്കുന്ന ചൂട് നാലുമടങ്ങല്ല, പിന്നെയോ, നാലുപ്രാവശ്യം നാലു, അല്ലെങ്കിൽ പതിനാറുമടങ്ങായിരിക്കും. ഈ കണക്കിനു ഒരു തോക്കിന്റെ ഉണ്ട വായുവിന്മേൽ ഉരഞ്ഞു ജനിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഒരു ഉൽക്ക പതിനായിരം മടങ്ങു ചൂടുണ്ടാക്കും. ഏതു സാധനവും ചൂടുപിടിച്ചു പഴുക്കുംതോറും പഴുത്തുരുകി ആവിയായിത്തീരുകയേയുള്ളൂ. ഉൽക്കകൾ ഇപ്രകാരം പെട്ടെന്നു അത്യുഗ്രമായ ഉഷ്ണമേറ്റു ആവിയായിത്തീരുന്നതിനെയാണ് നാം എരിയുന്നനക്ഷത്രമെന്നു പറയുന്നത്.

ഉൽക്കകൾ സൂര്യനെ ചുറ്റും അണ്ഡാകാരമായ അതിന്റെ പഥത്തിൽക്കൂടി ഒരിക്കൽ ചുറ്റുന്നതിനു അനേകശതകോടി മൈലുകൾ ഓടണം. ഇങ്ങിനെ ഒരിക്കൽ ചുറ്റുന്നതിനു നമ്മുടെ ഏകദേശം ൩൩ സംവത്സരങ്ങൾ വേണം. ഭൂമിക്കടുക്കുമ്പോൾ അവയെ ദൂരദർശിനികൊണ്ടും വായുമണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ടു കേൾപാറാത്ത വിധത്തിൽ എരിയുന്നനക്ഷത്രങ്ങളാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ വെറുംകണ്ണുകൾകൊണ്ടും കാണുവാൻ കഴിയും. മറ്റു കാലങ്ങളിൽ അവ തീരെ അദൃശ്യങ്ങളായി ഭാസ്കരനിർദ്ദിഷ്ടമായ പന്ഥാവിൽക്കൂടി നഭസ്സിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ— നവംബർ ൧൨-ം ൧൪-ം തിയ്യതികൾക്കിടയിൽ (വൃശ്ചികം ആദ്യം) ഭൂമി ഈ ഉൽക്കകളുടെ മാർഗ്ഗത്തെ മുറിച്ചുകടന്നുപോകും. ഇതിനു ഏതാനം മണിക്കൂറുകളെ വേണ്ടൂ. അപ്പോൾ അവയുടെ സാധാരണയായ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു അകന്നോടുന്ന പലതും ഭൂമിയുടെ വായുമണ്ഡലത്തിൽപ്പെട്ടു പ്രകാശമയമായ ഭസ്മമായി നശിച്ചുപോകുന്നു. ഈ സംഗതിയാലാണ് നാം എരിയുന്നനക്ഷത്രങ്ങളെ പതിവായിട്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ കാണുന്നത്. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉൽക്കാഗണം മറ്റൊരേടത്തായിരിക്കാം. അവയുടെയും ഭൂമിയുടെയും ഗതിവേഗങ്ങൾ ഭേദവിധമാകയാലും അവ ഒരിക്കൽ സൂര്യനെ ചുറ്റും ഓടിയെത്തുന്നതിന് ഏകദേശം ൩൩ സംവത്സരങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നതിനാലും ആ കാലത്തിനിടയിൽ പതിവായി ഭൂമി അവയുടെ അതിവിശാലമായ മണ്ഡലത്തിന്റെ ഉള്ളിൽകൂടി ഒരിക്കൽ കടന്നുപോകും. ആ സമയത്ത് അനേകം ഉൽക്കകൾ എരിയുന്നനക്ഷത്രങ്ങളായി നശിച്ചുപോകുന്നു. ഈ കാഴ്ചകളെ അതാതുസമയങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളതിന്റെ വിവരങ്ങളെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെ മുപ്പത്തിമൂന്നു വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്ന അവധികളിലൊക്കെ ഏതാനം ഉൽക്കകൾ നശിച്ചുപോകുന്നതായാൽ അവയുടെ ആകെയുള്ള എണ്ണം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുപോകേണ്ടതല്ലേ എന്നും ഒരിക്കൽ അവ നാമാവശേഷമാകയില്ലേ എന്നും ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. അതേ എന്നുതന്നെയാണ് ഇതിനു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉത്തരം പറയുന്നത്. എങ്കിലും അവയുടെ സംഖ്യക്കു അളവില്ലാത്തതിനാലും ഭൂമി അവയെ നശിപ്പിക്കുന്നത് അവയുടെ എണ്ണത്തോട് ഒത്തുനോക്കിയാൽ വളരെ മന്ദമായിട്ടാകയാലും മുൻ സൂചിപ്പിച്ച അവസാനം വരുവാൻ എത്ര യുഗങ്ങൾ പിടിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ.

ആകാശത്തിൽനിന്നും പല കഷണങ്ങളായി ഭൂമിയിലേയ്ക്കു വീണ പലേടത്തും കിടക്കുന്നതായി നമുക്കറിവുള്ള കല്ലുകൾ ഈ എരിഞ്ഞ നക്ഷത്രങ്ങളോ അവയുടെ അംശങ്ങളോ ആയിരിക്കുമൊ എന്നു ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. അല്ല, അവയുടെ ഉത്ഭവവും വിധവും വേറെയാണെന്നാകുന്നു ജ്യോതിർവ്വിത്തുകളുടെ വിധി. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരിക്കൽ പറയാം.

സി. അന്തപ്പായി ബി. എ.

മലയാളം അകാരാദി.

മലയാളഭാഷയിൽ നവീനമായി ഒരു നിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണെന്നും അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു പ്രധാനമായി ആലോചിക്കേണ്ടുന്ന സംഗതികളിന്നിന്നവയാണെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചു സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ അവർകൾ കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ എഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനം ഞാൻ വായിക്കുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന മലയാളം അകാരാദികളിൽ ഒന്നാമത്തേതിൽ പദങ്ങൾ നന്നേ ചുരുക്കവും ഉള്ളവ തന്നെ സംസ്കൃതപദങ്ങളുമാണ്. എന്നാൽ അർത്ഥകാഠിന്യമുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അവയിൽ കാണുക തന്നെ പ്രയാസം. മലയാളഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥഗൌരവമുള്ള പദങ്ങളോ തീരെ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു നല്ല ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ ആവിർഭാവം ഒരു നിധിലാഭസദൃശമായി തീരുമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുന്നതല്ല. പക്ഷെ മലയാളം ഒരു സമ്മിശ്രഭാഷയാകയാലും മറ്റും പ്രസ്തുത അകാരാദിയുടെ രചനാകാര്യത്തിൽ ചില സംഗതികളും കൂടി ശ്രദ്ധവെയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. മനുഷ്യർക്കുള്ളതുപോലെ ഭാഷയ്ക്കും പരിഷ്കാരോന്നതികളുണ്ടെന്നു പ്രാചീനനവീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമ്മോടു ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കലിവർഷം 2800 മുതൽ കൊല്ലവർഷാരംഭം വരെ പഴയ മലയാളകാലവും, അതു മുതൽ 600 കൊല്ലം വരെ മദ്ധ്യകാലവുമാണ്. കൊല്ലവർഷം 600 മാണ്ടു മുതലാണ് നവീന മലയാളകാലം ആരംഭിക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ തെക്കും വടക്കും മദ്ധ്യഭാഗത്തുമുള്ള മലയാളഭാഷ എഴുത്തിലും സംസാരത്തിലും ആദിമുതല്ക്കേ വ്യത്യാസപ്പെട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല, മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു കാലങ്ങളിലും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ മൂന്നു സ്ഥിതിയിലാണ് പ്രകാശിച്ചിരുന്നതും ശോഭിക്കുന്നതും എന്ന് ആ കാലങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മൂലം നമുക്ക് ഇന്നും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. മലയാളരാജ്യത്തിന്റെ ഈ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഒരു ദിക്കിലെ ഭാഷ മറ്റൊരിടത്തോ ഒരു കാലത്തേതു വേറൊരു കാലത്തോ ജനങ്ങൾക്കു പരസ്പരം മുഴുവനും അറിവാൻ ശക്യമാകുന്നില്ല. ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ അതാതു കാലങ്ങളിൽ നടപ്പു

ളള പദങ്ങളാണ് ആ ദിക്കുകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ അവരുടെ രചനയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കേരളരാജ്യത്തിന്റെ ദക്ഷിണഭാഗങ്ങളിലുള്ള ഭാഷ തമിഴിന്റെയും വടക്കേഭാഗങ്ങളിൽ കർണ്ണാടകത്തിന്റെയും മധ്യഭാഗങ്ങളിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും സംസർഗ്ഗത്താലാണ് പൂർണ്ണതയെന്നത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. പഴയ മലയാളത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ചുരുക്കമായിട്ടു കാണുന്നുള്ളുവെങ്കിലും മദ്ധ്യകാലങ്ങളിലവ സുലഭമാണ്. ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ മിക്ക പദങ്ങളുടെ അർത്ഥവും അറിവാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. 2700-ാം കലിവർഷത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ദ്രാവിഡഭാഷകളും മലയാളത്തെ സഹായിച്ചുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നെന്നു ചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നറിയുന്നുണ്ട്. അതിൽ കേരളഭാഷയ്ക്കു തമിഴിനോടാണ് അധികം അടുപ്പമുള്ളതായി കാണുന്നത്. മറ്റു സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പല അക്ഷരങ്ങളും പദങ്ങളും കടം വാങ്ങീട്ടുണ്ട്. കാലദേശാദിഭേദങ്ങളാൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ റെവ്യകൾ... പരിണാമങ്ങളിലും അക്ഷരലോപങ്ങളിലും ഭിന്നവാക്കുകളിലും പദങ്ങളിലുള്ള ഭിന്നങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങളിലുമാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. ചില ദിക്കിൽ 'നെഞ്ച്' എന്നതിനു പകരം നെഞ്ഞ്; 'ചാണി, ചാകണി'; 'മുള്ളത്തിൽ, ചക്കയരക്കു;' 'വാഴപ്പിണ്ടി, വാഴത്തട' എന്നിതിനെ വാമൊഴികളിലും വരമൊഴികളിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു പ്രകൃതിയിൽ ഭേദമില്ലെങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ ദേശവ്യത്യാസത്താൽ ഭേദമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ചില ദിക്കിൽ 'പോയി' എന്നർത്ഥത്തിൽ 'കിഴിഞ്ഞു (കിഴിഞ്ഞു)' എന്നുപയോഗിക്കുന്നതിനു പകരം മറ്റു ചില ദിക്കുകളിൽ 'ഒഴിഞ്ഞു (കീഠി)' എന്നുപയോഗിച്ചു വരുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. പ്രാകൃതഭാഷകളിൽനിന്നും പല പദങ്ങളും മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു മഹാകവി കാളിദാസൻ മുതലായ ചില പ്രധാന കവികളുടെ നാടകാദികളിൽനിന്നു തന്നെ തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ അറബി, പേർഷ്യൻ, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, പോർത്തുഗീസ്സു മുതലായ ചില ഭാഷകളിലുള്ള അനവധി പദങ്ങളും മലയാളഭാഷയെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അറബിയിൽനിന്നു അസ്സൽ, ഒസ്യത്ത്, കത്തു, കസ്സീത്, തകരാർ, ജപ്പ്, മഹസ്സർ, മുക്തിയാർ, ജാമ്യം, വക്കീൽ, ഹർജി; ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽനിന്നു അമ്പാരി, തപ്പാൽ, ചിലവ്, ചേല, ദാണ, ഇക്കടി, ഹുണ്ടി; പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽനിന്ന് ഉറുമാൽ, കമാൻ, കാർന്നപ്പുരി, ഗോലി, ജമീൻദാർ, ദക്കാസ്സ്, ബന്തോവസ്ത്; പോർത്തുഗീസ്സിൽനിന്നു ലേലം, കസേര, കോപ്പ, വാര, വിനാഗരി, ചിന്താരം മുതലായ അസംഖ്യം പദങ്ങളും ഇതിനെ മലയാളത്തിൽ വന്നു മലയാളപദങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു ചെയ്യുവാനാരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പു മലയാളഭാഷയുടെ ആദികാലം മുതൽ കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടായിട്ടുള്ള സൽഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശേഖരിച്ച് അവയിൽ അടങ്ങിയുള്ള അർത്ഥഗാംഭീര്യമുള്ള പദങ്ങളെ എടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ആ ഭാരം അതാതിടങ്ങളിലുള്ള വിദ്വജ്ജനങ്ങളെ ഏല്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു കൂടാതെ വേദശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസാദികളിൽ ഉള്ള അർത്ഥശക്തി കൂടുന്ന പദങ്ങളും സംഗ്രഹിക്കുകയും അമരകോശം ഒരു ആധാരമായി പിടിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടത്. വ്യാകരണനിയമസാ

ത്യത്തെപ്പററി ആലോചിയ്ക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തിനു തമിഴിനോടാണ് അധികം ചേർച്ചയുള്ളതായി കാണുന്നത്. ഈ സംഗതിയാലും, അതാതു ഭാഷയ്ക്കു മാത്രം അതിലുള്ള വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചേരുന്നതുകൊണ്ടും മലയാളഭാഷ ഒരു സമ്മിശ്രഭാഷയാകയാലും, അതാതു പദങ്ങളുടെ അടക്കം നാമം, ക്രിയ, അവ്യയം ഇത്യാദിയിൽ ഇന്നതെന്നു തിരിച്ചറിവാനുള്ള അടയാളങ്ങളും ചേർന്നതു നന്നായിരിയ്ക്കും. മലയാളഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണ്മാൻ കാംക്ഷിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചും പ്രതീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു തൽക്കാലം ഈ ലേഖനം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

ഞാനും മഹാത്മാവും

ഞാൻ എൽ. ടി. ബിരുദം സമ്പാദിച്ചിട്ടിപ്പോൾ നാലു കൊല്ലങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നു. 1909 ഡിസംബർ മാസത്തിലാണ് പരീക്ഷയുടെ ആദ്യഭാഗം ജയിച്ചത്. അതിന്റെ പ്രായോഗികഭാഗ പരീക്ഷയ്ക്കായി ഉടനെതന്നെ ഞാൻ മദിരാശിയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ എഗ്മോർ സ്റ്റേഷനിൽ തീവണ്ടിയിറങ്ങിയിട്ട് എന്റെ താമസം എവിടെയാക്കിയ്ക്കണമെന്ന [illegible] പണദൌർല്ലഭ്യം നല്ലാ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംഗതി ആലോചനാവിഷയമാക്കേണ്ടിവന്നത്. അങ്ങിനെ നില്ക്കുമ്പോൾ അവിടെ ചുവരിൽ പതിച്ചിരുന്ന ഒരു നോട്ടീസ്സു കണ്ടു വായിപ്പാൻ ഇടയായി. മിന്റ് സ്ട്രീററിൽ 'എബ്ര്യൂസ്സ് ഹോട്ടൽ' എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടി പുതുതായ ഒരു സ്ഥാപനം ഉണ്ടെന്നും അവിടെ ചെന്നാൽ ചുരുങ്ങിയ നിരക്കിന് സുഖമായ ഭക്ഷണവും താമസിയ്ക്കുവാൻ ഒരു മുറിയും കിട്ടുമെന്നുമായിരുന്നു ഈ പരസ്യത്തിന്റെ സാരം. ഇതുതന്നെ കൊള്ളാമെന്നു കരുതി അങ്ങോട്ടു യാത്രതിരിച്ചു. അവിടെ ചെന്നു ഹോട്ടൽ കണ്ടുപിടിച്ചു. നായിഡു വർഗ്ഗത്തിലുള്ള രണ്ടു സഹോദരന്മാരുടെ വകയായ ആ ഹോട്ടൽ കെട്ടിടത്തിന്റെ മൂന്നു നിലകളിലുമായി എട്ടു പത്തു പേർ താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നാമത്തെ നിലയിലുള്ള ഒരു മുറിയിൽ എനിക്കും സ്ഥാനം കിട്ടി. എന്റെ സാമാനങ്ങൾ ആ റൂമിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുപോയി കുളിച്ചുവന്നു ഭക്ഷണത്തിനു ആരംഭിച്ചു. എന്റെ സമീപത്തായി മറെറാരു മേശമേൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ചു രണ്ടു പേർ ഉദരപൂരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരെപ്പററി ഞാൻ യാതൊന്നും ശ്രദ്ധിയ്ക്കാതെ എന്റെ ജോലി തീർന്ന് അകത്തു വന്നു വിശ്രമിച്ചു. അന്നുച്ചയ്ക്കും വൈകുന്നേരവും ഞാൻ ഭക്ഷണത്തിനു ചെന്നപ്പോൾ രാവിലത്തെപ്പോലെ ഈ അന്യന്മാർ ഇരുപേരേയും പഴയപടി അവിടെ കണ്ടു. ഇവരിൽ ഒരാൾ ദീർഘകായനും സ്ഥൂലനും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ മറെറയാൾ തിരെ

മെലിഞ്ഞു നീളം കുറഞ്ഞു കണ്ണുകുഴിഞ്ഞു വളരെ കാലമായി രോഗബാധിതനായി കിടന്നിരുന്ന ഒരാളെപ്പോലെ തോന്നപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അയാൾ വിലപിടിച്ച വസ്ത്രങ്ങളും രത്നഖചിതങ്ങളായ അംഗുലീയങ്ങളും ധരിച്ച് സ്വർണ്ണഘടികാരവും ചങ്ങലയും മറ്റും ഉള്ളവനായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ഞാൻ കുളികഴിഞ്ഞ് അല്പം ഓട്ടുമീൽ കഴിപ്പാനായി ഭക്ഷണമുറിയിൽ എത്തി. അവിടെ തലേദിവസം ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മേശ ഒഴിവില്ലായിരുന്നതു കണ്ടു ഞാൻ അല്പം പരുങ്ങാതെ ഇരുന്നില്ല. എന്റെ ഈ വിഷമസ്ഥിതി കണ്ടു അനുകമ്പ തോന്നിയിട്ടെന്നവണ്ണം അവിടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ദീർഘകായൻ എന്നെ വിളിച്ചു അയാളും സ്നേഹിതനും ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് ആ മേശ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ വിരോധം ഇല്ലെന്നു മര്യാദയോടുകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഒരു മന്ദഹാസംകൊണ്ടു ഞാൻ ആ മനുഷ്യന് നന്ദി പറഞ്ഞിട്ടു ആ ഒഴിവു വന്ന മേശയുടെ സമീപത്തുള്ള ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു. ഹോട്ടലിലെ പരിചാരകൻ കൊണ്ടുവന്ന ഓട്ടുമീൽ ഞാൻ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ ദീർഘകായൻ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. 'രണ്ടു ദിവസമായി നാം തമ്മിൽ കാണുന്നുവെല്ലൊ. ഇനി നമുക്ക പരസ്പരം പരിചയമാകയല്ലേ? നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?'.

ഞാൻ— 'എന്റെ പേർ തോമാസ് എന്നാണ്.'

ദീർഘകായൻ— 'എന്നാൽ മിസ്റ്റർ തോമസ്സ് (അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ ആ പടച്ച മനുഷ്യനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്) ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മിസ്റ്റർ ചൌട്രിയെ— മിസ്റ്റർ എ. കെ. ചൌട്രി ആഫ് ബാറില്ലിയെ— പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ കേട്ടിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ ചൌട്രി! ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മിസ്റ്റർ തോമാസിനെയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. കൂടുതൽ വിവരം ഒന്നും എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂട.

മിസ്റ്റർ ചൌട്രിയും ഞാനും സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. അയാൾ കൈനീട്ടി. അതിനെ ഞാൻ എന്റെ കൈകൊണ്ട് പിടിച്ചപ്പോൾ ഒരു നനഞ്ഞതുപോലെ അത്യന്തം തണുത്തിരുന്നു. വേഗത്തിൽ ഞാൻ കൈവിട്ടുകളഞ്ഞു. ബാറില്ലിയിൽ ചൂതുകളികൊണ്ട് വളരെ ധനം ആർജ്ജിച്ചിരുന്ന ഒരു ചൌട്രിയെപ്പറ്റി ഞാൻ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയാളുടെ പുത്രനായിരിക്കുമൊ ഈ മനുഷ്യൻ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. ഏതായാലും ഈയാളുടെ ആകൃതിവിശേഷം അത്ര സന്തോഷം ഉണ്ടാക്കത്തക്ക ഇരിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി.

'ഞാനാരാണെന്നു ഇതുവരെ പറയാത്തതിനെ ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷ. ഇതാ എന്റെ കാർഡ്. നിങ്ങളോടു പരിചയപ്പെട്ടതിൽ എനിക്കു വളരെ ചാരിതാർത്ഥ്യം ഉണ്ട്!' എന്നിങ്ങനെ ദീർഘകായൻ എന്നോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വളരെ കമനീയമായി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാർഡ് എന്റെ കൈവശം തന്നു.

വി. ഗോവിന്ദഗുപ്ത,
മഹാത്മാ,
48 ബിഡൻ സ്ക്വയർ,
കല്കട്ട
ആഫീസ് സമയം 10—12 മണിവരെ

എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നു കാർഡിലെ

വാചകങ്ങൾ. മഹാത്മാ, തിയോസഫി മുതലായവയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മിസ്സസ്സ് ബെസൻറിൻെറ പ്രസംഗങ്ങൾ ഞാൻ മെയിലിൽ വെസ്റ്റുമിൻസ്റ്റർ പത്രത്തിലെല്ലാ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം മൂഢകളെ വലയ്ക്കാനുള്ള ഉപായങ്ങൾ എന്നു തള്ളി അവയെപ്പററി ഞാൻ യാതൊരു അന്വേഷണവും ഇതുവരെ ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈ പുതിയ സ്നേഹിതനോടു കുറെക്കൂടി സംസാരിപ്പാനൊരു കൌതുകം നിമിത്തം മഹാത്മാ എന്നാലെന്താണ് എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഉടനെ ആ ദീർഘകായനായ ഗുപ്താ ഇങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചുതുടങ്ങി. "ഈ തിയോസഫിക്കാരായ മഹാന്മാർ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ല. മഹാത്മാവാകുന്നതിനു വേണ്ടി വളരെ കാര്യങ്ങളും ചെയ്തു ആയുസ്സിൻെറ ഒരു പ്രധാന അംശം വിനിയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞാലും അങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ച ആ അറിവു പിന്നീടു ഉപയോഗിച്ചുകൂടെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. എനിക്കു അതിനു സമ്മതം ഇല്ല. ഞാൻ മഹാത്മാവാകുന്നതിന് ആഗ്രഹിച്ചു് ഏഴു കൊല്ലം ടിബാററിൽ ചെന്നു ലാമകൾ മുഖാന്തരം പഠിച്ചു. എൻെറ ഡിഗ്രി കിട്ടിയപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ആ അറിവ് ഉപയോഗിച്ചു പണം സമ്പാദിപ്പാനും ഞാൻ ആരംഭിച്ചു."

"അപ്പോൾ— നിങ്ങൾ ടിബാററിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. ഇല്ലേ"? എന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഗുപ്താ—"ഞാൻ ടിബാററിൽ പോയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അവിടെ താമസിച്ചു് ഏഴു കൊല്ലക്കാലം അവിടത്തെ മഠ്യ സർവ്വകലാശാലയിൽ അഭ്യസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അന്ത്യത്തിൽ ഞാൻ 1-ാം ക്ലാസ്സിൽ വിജയം നേടി. നക്ഷത്രവിദ്യ മുതലായതുകളെ ഞാൻ ഒന്നു സംവത്സരം അഭ്യസിച്ചു. അതിലുള്ള എൻെറ പാടവം കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു അവർ എനിക്കു പണ്ഡിതസ്ഥാനം നൽകാൻ ഉദ്യമിച്ചു എങ്കിലും ഞാൻ അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. കല്ക്കത്തായിൽ ഞാൻ തിരിച്ചെത്തി. എൻെറ പുതിയ വിദ്യകൾ പ്രയോഗിപ്പാൻ ആരംഭിച്ചു. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ചൌളിക്ക എൻെറ സഹായം വേണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ഉടൻതന്നെ എൻെറ ആഫീസ്സ് പൂട്ടിയിട്ടു അദ്ദേഹവും ഒരുമിച്ചു യാത്ര ചെയ്തു ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതാണ്."

'നിങ്ങൾ ക്ഷുദ്രം പഠിക്കുന്നുവോ?' എന്നു ഞാൻ മിസ്റ്റർ ചൌളിയോടു ചോദിച്ചു. 'ഞാൻ അതിൽ ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഇപ്പോൾ പഠിക്കുന്നു. എൻെറ തൊഴിലിൽ അതു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു' എന്നായിരുന്നു ആയാളുടെ ഉത്തരം.

മിസ്റ്റർ ഗുപ്താ വീണ്ടും സംഭാഷണം തുടങ്ങി. ആയാളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരം സ്ഥൂലശരീരത്തിൽനിന്നു ഭേദിപ്പിക്കുവാനാണ് പഠിക്കുന്നത്.

ഞാൻ—'സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നാലെന്താണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല'.

ഗുപ്താ—'അതെളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. നിങ്ങൾക്കു പുറമെ കാണാവുന്നതായ ഒരു ശരീരം ഇല്ലേ? അതാണ് സ്ഥൂലശരീരം. അതിനുള്ളിൽ ആകൃതിക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കൂടാതെ മറെറാരു ശരീരം ഉണ്ട്. അതിനെയാണ് ഞങ്ങൾ സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നു പറയുന്നത്. പക്ഷെ അതു പ്രാപഞ്ചിക ശക്തികൾക്കധീനമല്ലെന്നൊരു വ്യത്യാസം മാത്രമെയുള്ളു. നിങ്ങൾ ഒരു സോ

ഹായിൽ കിടന്നിട്ട് നിങ്ങളുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തെ നിശ്ചേഷ്ടമായി അവിടെത്തന്നെ വെച്ചുകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ എത്ര അകലത്തെങ്കിലും അയയ്ക്കാം. അവിടെ വെച്ച് കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട് ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ തിരിച്ചുവന്നു സ്ഥൂലശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം. ടിബറ്റിലെ പണ്ഡിതന്മാർ [illegible] ഒരിക്കൽ അവരുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ലണ്ടനിൽ അയച്ച് അവിടെ ഒരു ക്ലാസ്സേൎപ്പെടുത്തി പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നു. മഹാത്മാവാകുന്നതിനു ടിബറ്റിൽ പോയി പഠിക്കുകയാണുത്തമം.'

ഞാൻ — 'മിസ്റ്റർ ചൊറിസ്റ്റ്' അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ സ്ഥൂലശരീരത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി ദൂരദിക്കുകളിൽ അയയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?'

ബ്രഹ്മാ — 'ഉവ്വ്. ആ ശക്തി മുഴുവനായി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഞാൻകൂടി ഉണ്ടെങ്കിൽ അധികം അകലമില്ലാത്ത ഇടങ്ങളിൽ പോയി വേഗം തിരിച്ചുവരുവാൻ കഴിയും.'

ഞാൻ —'എന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരം എനിക്ക് ആഗ്രഹം ഉള്ളിടത്തെല്ലാം കൊണ്ടുപോകുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുമോ?'

ബ്രഹ്മാ —'ഓഹോ! ലോകത്ത് ഇതിനെക്കാൾ എളുപ്പമായി മറ്റൊന്നില്ല. നാളെ രണ്ടുമണിക്ക് നിങ്ങൾ എന്റെ ആപ്പീസ്സിൽ വരുമെങ്കിൽ അര നിമിഷംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ നിങ്ങൾ ഇച്ഛയുള്ള സ്ഥലത്ത് അയച്ചുതരാം.'

ഞാൻ —'വലിയ ഉപകാരം. എനിക്കാപത്തൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലല്ലോ'.

ബ്രഹ്മാ —'ഒരാപത്തും ഇല്ല. ചിലവുമൊന്നുമില്ല.'

ഞാൻ —'നാളെ രണ്ടുമണിക്ക് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആപ്പീസ്സിൽ വരാം. എന്നെ ബോധംകെടുത്തുമോ. എനിക്കു വേദനയൊന്നും ഉണ്ടാകരുത്.'

ബ്രഹ്മാ —'ഏയ്. ഒരു വേദനയും ഉണ്ടാകയില്ല. നിങ്ങളെ ഞാൻ കസേരയിൽ ഇരുത്തി ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്യും. വായുവിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി അധികം ഇല്ലെങ്കിൽ ഒരാപത്തും കൂടാതെ എവിടെയും പോകാം.'

ഞാൻ —'വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടെന്തു ദോഷമാണുണ്ടാകുന്നത്!'

ബ്രഹ്മാ —'അതു മറ്റൊന്നുമല്ല. വിദ്യുച്ഛക്തി രണ്ടു തരമുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. വായുവിലുള്ളതു സാധാരണ വിദ്യുച്ഛക്തിയും (PositiveElectricity) സൂക്ഷ്മശരീരത്തിലുള്ളതു വിപരീതശക്തിയും (Negative Electricity) ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽകൂടി യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ഇടിവാളുണ്ടാകുന്നപക്ഷം പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ ശക്തികൾ രണ്ടുംകൂടി യോജിക്കുന്നതിന് ഇടയാകയും അതു നിമിത്തം ദേഹം നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇടിവാളുണ്ടാവാൻ ഭാവമെന്ന സംശയം ജനിക്കുമ്പോൾ ഉടനെ നിങ്ങൾക്ക് ഓടി തിരിച്ചുവന്ന് നിങ്ങളുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നു കൊള്ളാവുന്നതുമാണ്.'

ഇതെല്ലാം കേട്ട് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായിത്തീർന്ന ഞാൻ പോലും തയ്യാറാകാതെയായിരുന്നതുകൊണ്ട് എണീറ്റ് എന്റെ

മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി. ദിവസംതോറും ഡംബൽസെട്ടുകളും ദിനചര്യകളെ സൂക്ഷിച്ചും മററും ഞാനെന്റെ ശരീരം വളരെ നന്നാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെറുപ്പംകൊണ്ടു കൊഴുത്തിരുന്ന എന്റെ ശരീരത്തെ ചൊദ്രി പലപ്പോഴും അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഉറ്റുനോക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇത്ര കൃശനും രോഗിയുമായ ആയാളെ കണ്ടു് എനിയ്ക്കു് അത്യധികം ദൈന്യമാണു് തോന്നിയിരുന്നതു്. 'മഹാത്മാ'വായ മിസ്സർ ഗ്രൂപ്പാകൂടി എന്നോടൊന്നിച്ചു് എന്റെ മുറിയുടെ വാതുക്കൽവരെ അനുയാത്രയായിവന്നു. അടുത്തദിവസം ഞാൻ ആപ്പീസ്സിൽ ചെല്ലാമെന്നു് ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടു് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു. എനിയ്ക്കു ഭാഷയിലും ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിലും മററൊ പാഠം മെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിച്ചു കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കായി പാഠങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് എന്റെ മാന്യസുഹൃത്തായ മിസ്സർ ചെറിയാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നതുപോലെ; ഞാനെന്റെ മുറി അടച്ചിട്ടുശേഷം മുമ്പിൽ ഒരു ക്ലാസ്സുള്ളതായി ചിന്തിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു പരിചയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ മഹാത്മാവിന്റെ സ്മരണയും ഉണ്ടാകാതെ ഇരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു പച്ചവെടിയാണെന്നു എനിയ്ക്കറിയാം. എങ്കിലും ചെറുപ്പത്തിന്റെ തള്ളൽ കൊണ്ടായിരുന്നു ഞാനന്നു് ഇതൊന്നു പരീക്ഷിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു്. പ്രായം അല്പം കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇതിനു ഞാൻ അശേഷം തുടങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. എന്തായാലും പിറേറദിവസം ഒരു മണിക്കു ഞാൻ അയാളുടെ ആപ്പീസ്സിൽ എത്തി. അവിടെ ആപ്പീസ്സൊന്നും ഞാൻ കണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഒരു ഭൃത്യൻ വന്നു 'ഗ്രൂപ്പാ എന്നവാൾ അകത്തു ഇരിയ്ക്കുന്നു്' എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ മാളികയിൽ കയറിച്ചെന്നു വാതില്ക്കൽ മുട്ടിയപ്പോൾ മഹാത്മാ തന്നെ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു.

'നിങ്ങളെ കണ്ടതു വളരെ സന്തോഷം. ഞാൻ ഈ സ്ഥലം വിടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് വേലക്കാരും മററും ഇല്ലാത്തതു്. അതെല്ലാം ക്ഷമിയ്ക്കണം. ഇതാ, ആ കസേരയിൽ ഇരിയ്ക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഉടനെ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു. അവിടെ മറെറാന്നിൽ ചൊദ്രി ഇരിയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അയാൾ ഒരു ദന്തവൈദ്യന്റെ ശസ്ത്രക്രിയാശാലയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ സാമാന്യം വേദനയോടുകൂടി ഇരിയ്ക്കുന്നു എന്നു് എനിയ്ക്കു തോന്നി. 'ഇതാ നമ്മുടെ സ്നേഹിതൻ മിസ്സർ തോമസ്, അദ്ദേഹം നിങ്ങളും ഒരുമിച്ചു സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ (Astral body) ഒരു യാത്ര ചെയ്യാനിച്ഛിച്ചാണു് വന്നിരിക്കുന്നതു്' എന്നു ഗ്രൂപ്പാ ചൊദ്രിയെ നോക്കി പറഞ്ഞു. മിസ്സർ ചൊദ്രി ഉടനെ കയ്യെടുത്തു് എനിയ്ക്കു സലാം തന്നു. ഗ്രൂപ്പാ വീണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. 'മിസ്സർ തോമസ് നിങ്ങൾ കുറെ നേരത്തെയ്ക്കു നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ സ്ഥൂലദേഹത്തിൽ നിന്നകററേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അതു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സാധിച്ചുകൊള്ളാം. വേദനയോ അപകടമോ യാതൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉടനെ തിരിച്ചുവന്നു പ്രകൃതദേഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം. ഭയപ്പെടാൻ സംഗതി ഒന്നും ഇല്ല. അഥവാ ഭയം വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കണം.'

ഞാൻ—'എനിക്കു ഭയമൊന്നും ഇല്ല. സൂക്ഷ്മശരീരം എന്നിങ്ങനെ ഒന്ന് ഉണ്ടെന്നും മറ്റും എനിക്ക് അശേഷം വിശ്വാസം ഇല്ലെന്നേയുള്ളു. പിന്നെ നിങ്ങൾ പറയുന്നതിൽ എത്രത്തോളം വാസ്തവം ഉണ്ടെന്നറിവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചതാണ്.'

ഗുപ്താ—'കൊള്ളാം. വളരെ നല്ലത്. നിങ്ങൾ മിസ്റ്റർ ചൌളിയുടെ സമീപം ആ കസേരയിൽ ഇരിക്കണം. ദൃഷ്ടികൾ എന്റെ കണ്ണുകളിൽ തന്നെ നിശ്ചലമായി പതിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണം. മിസ്റ്റർ ചൌളി! നിങ്ങൾ മിസ്റ്റർ തോമസ്സും ഒരുമിച്ചു പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊള്ളുക.'

മിസ്റ്റർ ചൌളിയും ഞാനും ഈ പറഞ്ഞതുപോലെയെല്ലാം ചെയ്തു. — ക്കൂൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പ്രൊഫസർ എൻ. എന്നൊരു പാഴ്സി ഹിപ്നാട്ടിസം മുതലായ വിദ്യകൾ കാണിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ സഹായത്തിനായി എന്നെക്കൂടി ഇവിടങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോക പതിവായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അയാൾ വളരെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടും എന്നെ ഹിപ്നാട്ടൈസ് ചെയ്വാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കിപ്പോൾ ഭയമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും എനിക്കപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഉറക്കം വരുന്നതുപോലെ തോന്നി. മിസ്റ്റർ ചൌളിയുടെ ചുറ്റും പുക പോലെ ആവിയും കാണുകയും ക്രമേണ അതു അയാളുടെ പ്രകൃതാകാരംപോലെ ചമഞ്ഞ് അതിൽ തന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്തതായി കാണപ്പെട്ടു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ഉറങ്ങി ബോധം കെട്ടു. ഞാൻ നടക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. അതാ! എന്താശ്ചര്യം! ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ ഒരു സൂക്ഷ്മശരീരം പുറത്തുവരുമെന്ന ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല'— എന്നിങ്ങനെ മഹാത്മാവു പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു.

'വളരെ ഘനക്കുറവായിരിക്കുന്നു.' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. 'ആ വിചാരം വേഗം മാറിപ്പോകും. നടക്കുമ്പോൾ പാദങ്ങളെ സാവധാനത്തിൽ താഴ്ത്തിവയ്ക്കണം. പറന്നു പോകുന്നതുപോലെ വഴിയിൽക്കൂടി നടന്നാൽ ഇതെന്താണെന്നറിവാൻവേണ്ടി ജനങ്ങൾ ലഹളകൂട്ടും. മിസ്റ്റർ ചൌളി! നിങ്ങൾ ഒരുവിധം തയ്യാറായെങ്കിൽ നമുക്കൊന്നു നടക്കാൻ പോകാം.' എന്നു ഗുപ്താ പ്രസംഗിച്ചു. 'നമ്മുടെ പ്രകൃതശരീരം ഇവിടെത്തന്നെ വച്ചേച്ചുപോകാമോ?' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. 'ഒരു തരക്കേടും ഇല്ല. ഞാൻ പൂട്ടിക്കൊള്ളാം' എന്നു ഗുപ്താ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'അഭ്യാസികൾ ഇങ്ങിനെ പോകുന്നവരാകുമ്പോൾ കാവൽക്കാരെക്കൊണ്ട് അവരുടെ ശരീരം കണ്ടറിവാൻവേണ്ടി കാവൽ ഒരു ആളെയാക്കു വയ്ക്കുക പതിവുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ രണ്ടുപേർ മാത്രം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ആവശ്യം ഇല്ലല്ലോ' എന്നു ഗുപ്താ ഉപന്യസിച്ചശേഷം ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം നിറുത്തി. എല്ലാവരുംകൂടി താഴത്തെ നിലയിൽ ഇറങ്ങി ഞങ്ങൾ നടന്നുതുടങ്ങി. പാദങ്ങൾ നിലത്തു സ്പർശിക്കുന്നില്ല. എന്റെ പ്രകൃതശരീരവുമായി ആകൃതിയിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാതിരിക്കയും ഘനം വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് ആകാശത്തേക്കു പൊങ്ങിപ്പോകുമോ എന്നു കൌതുകം തോന്നി. എന്റെ സ്വന്തവസ്ത്രങ്ങൾ, വാച്ച്, ഫൌണ്ടൻപേന മുതലായവയെല്ലാം കൂടെയുണ്ട്. 'ആ വിളക്കുമരം കാണുന്നോ'

എന്നു മഹാത്മാ ഇതിനിടെ എന്നോടു ചോദിച്ചു. 'ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വേറെ ആരും ഇല്ല. ആ വിളക്കുമരം അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ എങ്ങിനെ പോകുമൊ അതുപോലെ അതിനുള്ളിൽ കൂടി കടന്നു പോകണം." എന്നു് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. "നിങ്ങളുടെ ആസ്ട്രൽബോഡി യാതൊരു വസ്തുക്കളുംകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു് ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ" എന്നു് എന്നോടു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. നാം എവിടേക്കാണു് പോകേണ്ടതു്? ഇതു നിങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ പ്രവാസമാകകൊണ്ടു് അധികം ദൂരെ പോകുന്നതു യുക്തമല്ല. നമുക്കു മൂർമക്കാവരെ പോയി തിരിച്ചുപോരാം" എന്നു മിസ്റ്റർ ഗ്രൂപ്പാ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ പാലംകടന്നു മൂർമാക്കാറിന്റെ പടിക്കൽ എത്തി. അപ്പോൾ ഒരു വലിയ ശബ്ദംകേട്ടു. 'ഹതു് ഇടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാൻ യന്ത്രം നോക്കട്ടെ' എന്നുപറഞ്ഞു മിസ്റ്റർ ഗ്രൂപ്പാ തന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറിയ യന്ത്രം എടുത്തു നോക്കി. വായുമണ്ഡലം മുഴുവൻ വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമുക്കു വേഗം തിരിച്ചുപോകണം. അല്ലെങ്കിൽ ആപത്തുണ്ടാകും. മിസ്റ്റർ ചൌട്രി! നിങ്ങൾ മുമ്പേപോയി വാതിൽ തുറക്കണം. ഞാനും മിസ്റ്റർതോമസ്സും പിന്നാലെവരാം എന്നു ഗ്രൂപ്പാ പറഞ്ഞതുകേട്ടു ചൌട്രിവേഗം പോയി. ഞങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ചൌട്രിയുടെ സ്ഥൂലശരീരം അയാൾ ഇട്ടേച്ചുപോയ കസേരയിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നു. ചൌട്രി എന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാനിതുകണ്ടു വല്ലാതെ അമ്പരന്നുപോയി. അയാൾ ഒരു വിജയം നേടിയതുപോലെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അടുത്തു വന്നു.

'മിസ്റ്റർ ചൌട്രിയുടെ ശരീരത്തിൽ ഈ നിമിഷം പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇടിവാൾകൊണ്ടു് ആപത്തുണ്ടായാൽ ഞാൻ ഉത്തരവാദി ആകയില്ല. ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ പറയുന്നതു കേൾക്കു്' എന്നിങ്ങിനെ ഗ്രൂപ്പാ ഭയപ്പെട്ടതിനെകൊണ്ടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. 'ആ വൃത്തികെട്ടതു എനിക്കുവേണ്ട. എന്റെ ശരീരം എനിക്കു തന്നെ കിട്ടണം അല്ലെങ്കിൽ ——' എന്നിങ്ങിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞതു് [illegible] വിലായപ്പോൾ 'അല്ലെങ്കിൽ— എന്താണെന്നു ചെയ്യും. ചൌട്രി തെറ്റായി നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. നിങ്ങൾക്കു് ആസ്ട്രലിൽ ദേഹത്തിൽ ഇരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു ചൌട്രിയുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ഇടി തീരുന്നതുവരെ ഇരിക്കണം. അതുകഴിഞ്ഞു നമുക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാം.' എന്നു മിസ്റ്റർ ഗ്രൂപ്പാ തടുത്തുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഗത്യന്തരം ഇല്ലാതെ ഞാൻ വിഷണ്ണനായി. ചൌട്രിയുടെ ആ മുട്ടിയ വൃത്തികെട്ട ശരീരത്തിൽ മനസ്സുകേടോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ പൂർവ്വമായ മാംസപേശികളും വിരിഞ്ഞ നെഞ്ചും എല്ലാം [illegible] പ്രവേശിച്ചു. ചൌട്രിയെ ഒട്ടധികം ശകാരിച്ചു. എന്തുഫലം. അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഗ്രൂപ്പയുടെ സമീപത്തു ചെന്നുനിന്നു. അവർ എന്നോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. 'മിസ്റ്റർ തോമസ്! ഞങ്ങളുടെ കാര്യം സാധിച്ചു. മിസ്റ്റർ ചൌട്രിക്കു ഒരു നല്ല ശരീരം വേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ഫലപ്രാപ്തമായി. വഴക്കുണ്ടാക്കാതെ ഇരിക്കുമെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു ധാരാളം പണം തരാം. അഥവാ വല്ല വഴക്കും ഉണ്ടാക്കിയാൽ നിങ്ങളുടെ ഈ കഥ ആരുതന്നെ വിശ്വസിക്കും. പക്ഷെ ഭ്രാന്താശുപത്രിയിൽ സ്ഥലം

പിടിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതുകൂടി ചെയ്യും. എന്നിട്ടും മിസ്റ്റർ ചൌധ്‌രി ഉടനെ ഒരു സ്ഥലത്തു പോകേണ്ടതായുണ്ട് ഞാനും ഇതാ പോകുന്നു.'

ഞാൻ എന്തു ചെയ്യും. അവരെ പ്രതിഷേധിച്ചാലോ എന്ന് ആദ്യം വിചാരിച്ചു. എൻ്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ചെറിയ ശരീരത്തിന് അതിനുള്ള ബലവും ഇല്ല. ഞാൻ ആകപ്പാടെ കുഴങ്ങി. കഷ്ടം. ദൈവമേ! എൻ്റെ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെ ആയല്ലോ. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യട്ടെ. പോലീസ്സുകാരോടു കൊടുത്താലോ. അവർ ഈ കഥ വിശ്വസിയ്ക്കുമോ. എന്തായാലും ഒന്നാലോചിയ്ക്കാം എന്നു കരുതി ഞാനിറങ്ങി ഫ്ളവർ ബസ്സാർ തപാലാഫീസിൻ്റെ വരാന്തയിൽ ചെന്നിരുന്നു. എൻ്റെ കാര്യങ്ങളും എല്ലാം ഈ ത്ര ചെറുതായി പോയതുകണ്ടു ഞാൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു. ഇതിനിടെ യാദൃച്ഛികമായി എൻ്റെ ഒരു കൈ ഉടുപ്പിൻ്റെ കീശയിൽ ഇട്ടപ്പോൾ. അതിൽ ഒരു ഭാരമുള്ള മടിശ്ശീല കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ഉപാധികം രൂപായും പവനും നോട്ടുകളും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മറ്റേ കീശ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിൽ മദ്രാസ് ബാങ്കിൻ്റെ ഒരു ചെറിയ ബുക്കും ലക്ഷം രൂപായ്ക്കു ഡ്രാഫ്റ്റും അതിലും കണ്ടെത്തി. ആശ്വാസമായി. ചൌധ്‌രിയുടെ പണമെല്ലാം എൻ്റെ കൈവശമായിപ്പോയതുകൊണ്ടു അയാൾ തിരിച്ചുവരുമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അയാൾ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ എൻ്റെ ശരീരംതരാൻ ആവശ്യപ്പെടാം. അതിനു കൂലിയില്ലാത്തപക്ഷം പണമൊന്നും കൊടുക്കാതെ അതെല്ലാം എൻ്റെസ്വാധീനത്തിലാക്കി ആയാളുടെ നാട്ടിൽ ചെന്നു വസ്തുവകകളും കൈവശപ്പെടുത്തി സുഖമായി പാർക്കാം. എന്നെല്ലാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു വണ്ടി പിടിച്ചു അതിൽ കയറി ബാങ്കിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടെ ചെന്നു കാഷ്യറെ കണ്ട് 'ഈ ഡ്രാഫ്റ്റുമാറണം. ഒരു ലക്ഷവും റൊക്കം വേണംതാനും. വാതം പിടിപെട്ടു വലത്തുകൈ അവശതയിലിരിയ്ക്കുകൊണ്ട് ഇടത്തുകൈ ഉപയോഗിച്ച് എഴുതുന്നതിൽ വിരോധം ഇല്ലല്ലോ' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചതിനു 'മിസ്റ്റർ ചൌധ്‌രിയുടെ എഴുത്തു കൈകൊണ്ടുള്ള ഒപ്പോ ഇവിടെ സമ്മതം തന്നെ' എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. കാഷ്യർ പണം എണ്ണിത്തന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോൾ ചൌധ്‌രിയും ശിപ്പായിയും അവിടെവന്നു. ചൌധ്‌രി എൻ്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അയാൾ കരുതലില്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ടു വന്നുപോയ പിശക് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഞാൻ പണം വാങ്ങിച്ചേയ്ക്കുമെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ട് അതിനിട വരാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ട ശട്ടംകെട്ടുകൾ ചെയ്യാനായിട്ടാണ് അവർ വന്നത്.

'ആ മനുഷ്യനു പണം കൊടുക്കരുത്. അവൻ മഹാ കള്ളനാണ്' എന്നു ചൌധ്‌രി വിളിച്ചുകൂകി. ഞാൻ അതു കേട്ടതായിപ്പോലും നടിച്ചില്ല. അയാൾ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു നിശ്ചയിച്ച് 'വേഗം ഈ ബാങ്കിൽനിന്നു പുറത്തുപോകാത്തപക്ഷം തന്നെ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കും.' എന്ന് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ശാസിച്ചതുകേട്ടു മനോകുണ്ഠിതത്തോടുകൂടി അവർ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ പണവും വാങ്ങി തെരുവിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെന്നപ്പോൾ ഒരുപേരാ അവിടെ എന്നെ കാത്തുനില്ക്കുന്ന ചൌധ്‌രി കടന്നുവന്നു 'എടാ! താൻ ഒരു വലിയ കള്ളനാണ്' എന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു. 'താനോ! കൊതിയനും കള്ളനല്ലേ? എൻ്റെ കൊ

ഴുത്തു തടിച്ചു ശരീരം കൂവന്റേതാകാൻ ലക്ഷ്യമിപ്പാതെ പോയതാണെന്നുള്ളതും. വല്ലവരും പ്രയത്നിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ മടിക്കുന്ന ഇത്തരം വങ്കന്മാരെ പുരുഷന്മാരെന്നു പറയുന്നവരെ പോലും നാട്ടിൽനിന്നു ആട്ടിയോടിക്കണം. തന്റെ കൃശവും വിരൂപവും ആയ ഈ ദേഹം എന്നെ 'കെട്ടി ഏല്പിച്ച' സ്ഥിതിക്കു എനിക്കു കിട്ടിയ പണവും ഞാൻതന്നെ എടുക്കും' എന്നു ഹാസ്യമായി ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'മിസ്റ്റർ ചൌധ്രി! ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കണം. അയാളോട വഴക്കടിക്കണമെന്നില്ല. മിസ്റ്റർ തോമസ് ഒരു യോഗ്യനാണ്. നാം ലഹളകൂട്ടാതെ കാര്യം പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കും. എന്തായാലും വഴക്കുകൊണ്ടു വലിയ ഗുണമൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലാ.' എന്നിങ്ങനെ മാദാമ്മയായ ഗ്ലപ്പാ വളരെ ആലോചനയോടുകൂടി പറയുന്നതുകേട്ടു ഞാൻ ചിരിച്ചുപോയി.

'കാര്യം പറയുന്നതായാലതു കേൾപ്പാൻ ഞാനും തയ്യാറാണ്. അല്ലാതെ ഭത്സിക്കയും ഭയപ്പെടുത്തുകയും ഒന്നും എന്നോട് എടുക്കേണ്ട. അതൊക്കെയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ കായംകുളത്തുകാരനാണെന്നു ഓർമ്മവേണം. എനിക്കു ധാരാളം പണം കിട്ടിയേ തീരു. എന്നോടു ചെയ്ത ഈ ചതിവിന് എനിക്കു തക്കതായ ലാഭം ഉണ്ടാകാതെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല' എന്നു ഞാൻ വാദം തുടർന്നു.

'അതുതന്നെ! അതാണ് ഞാനും പറയുന്നത്. മിസ്റ്റർ തോമസ് ബുദ്ധിമാനാണ്' എന്നു ഗ്ലപ്പാ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ മൌണ്ട്റോഡിലേക്കു പോകയാണ്. ധർമ്മസ്വാമിയുടെ ഹോട്ടലിൽ ഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞ് അവിടെ ഇരിക്കും. ഒരു മണിക്കൂറിനകം അവിടെ വന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ കാണാം. മിസ്റ്റർ ചൌധ്രി! നിങ്ങൾ മനസ്സുകൊണ്ട് ഒന്നും ആയാസപ്പെടരുത്. നിങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ ദേഹം ഏറ്റഭാഗ്യമുള്ളതാണ്. ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. മനസ്സിന് അല്പം വല്ല ക്ഷോഭവും ഉണ്ടായാൽ വന്നുകൂടാവുന്ന ആപത്തു ചില്ലറയൊന്നുമല്ലാ' എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഞാൻ എണീറ്റു മൌണ്ട്റോഡിലേക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്നു ഹോട്ടലിൽ കയറി അരുത്രപാസ്സ് ഒരു ഡിന്നർ ശട്ടംകെട്ടി. ചൌധ്രിക്കു അജീർണ്ണരോഗം ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മൂക്കപിടിച്ചു തിന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന സുഖക്കേടോടുകൂടി അയാൾ ഈ ശരീരം കൊടുത്തേക്കാമല്ലോ എന്നാണ് ഞാൻ ആലോചിച്ചത്. ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചൌധ്രിയും ഗ്ലപ്പായും വന്നുകയറി. ഊട്ടത്തിനു ഒരു ഗ്ലാസ് വീഞ്ഞു കുടിക്കുവാൻ ഞാൻ അവരെ ക്ഷണിച്ചു. മിസ്റ്റർ ഗ്ലപ്പാ ഉടനെ അതു സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ചൌധ്രിയാകട്ടെ കുറെ അകലെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു കോപത്തോടുകൂടി എന്നെ നോക്കി. കുറെ വീഞ്ഞുകുടിപ്പാനായി ഞാൻ ഗ്ലാസ് കയ്യിൽ എടുത്തപ്പോൾ 'അയ്യോ! വീഞ്ഞു കുടിക്കരുതേ. എന്റെ വയറിനു കഠിനമായ വിഷപാനമാണ്' എന്നു ചൌധ്രി നിലവിളിച്ചു. 'തന്റെ വയറിനുള്ള ഗുണദോഷങ്ങൾ ഞാനാണോ ആലോചിക്കേണ്ടത്. എനിക്കു ബോധിച്ചതെല്ലാം ഞാൻ കഴിക്കും' എന്നായിരുന്നു എന്റെ സമാധാനം.

ഉടനെ ചൌധ്രി സാവധാനമായി പറഞ്ഞു. 'എനിക്കു എന്റെ ശരീരം തിരിച്ചു കിട്ടണം ഞാൻ അതിനാണ് വന്നിരിക്കു

ന്നത്, എന്തു കരാറിന്മേൽ നമുക്കതു സാധിക്കാമെന്നു പറയുകയേ വേണ്ടൂ. ഞാൻ ഒരുലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ നോട്ട് ഇന്നു ബാങ്കിൽനിന്നും വാങ്ങീട്ടുള്ളത് എന്റെ കീശയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. അതെനിക്കു തരാം. ഇന്നത്തെ ഡിന്നറിന്റെ ചിലവും നിങ്ങൾ വഹിക്കുന്നു."

ചൌളി—"ഒരിക്കലും പാടില്ലാ. നിങ്ങൾ പറയുന്നത് എന്തക്രമമാണെന്നു ആലോചിക്കുക."

ഞാൻ—"നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൊള്ളണം". ഞാൻ പറവാനുള്ളതു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ അതിനെ സമ്മതിക്കുകയോ നിഷേധിക്കുകയോ ആവാം. ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ദേഹം വിരൂപമായതാണെങ്കിലും ഇനി എനിക്കു എൽക്കാം മാറുംപോകാതെ ബുദ്ധിമുട്ടതിന്ന അൻപതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ മുതലാളനായി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുമല്ലോ എന്നൊരു സന്തോഷം എനിക്കുണ്ട്. "ഞാൻ അമ്പതിനായിരം ഉറുപ്പികയുടെ നോട്ട് തരുകയാം. അതിൽ കൂടുതൽ തരുന്ന കാര്യം പ്രയാസംതന്നെ". എന്നിങ്ങിനെ സമ്മതിച്ചശേഷം പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി "അയ്യോ! ഒരു വിറത്ത കടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു എന്റെ ശരീരത്തിന്നു ഹാനികരമാകുന്നു. എന്താണ് നിങ്ങൾ തിന്നുന്നത്. ഉണക്കിയ പന്നിയിറച്ചിയോ. അയ്യയ്യോ! ഇന്നു എനിക്കു ദഹനക്ഷയം ഉണ്ടാകും" എന്നു ചൌളി നിലവിളിച്ചു. ഒട്ടും കലങ്ങാതെ ഞാൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു— "ഒരു ലക്ഷം എന്നു ഞാൻ ആദ്യംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പത്തുമിനിട്ടുകൂടി ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കും. അതിനിടക്കു കാര്യം നടക്കാത്തപക്ഷം ഞാൻ എന്റെ പാട്ടിന്നുപോകും."

ഞാൻ ഒരു ബദാംകൊട്ട എടുത്തു തിന്നുതുടങ്ങിയതിനാൽ ചൌളി കണ്ട് അഗ്നിജ്വരം പിടിപെട്ടവരെപ്പോലെ അയാൾ തേങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഇതെല്ലാം കണ്ടുംകേട്ടും നിന്ന മഹാത്മാ ഭക്തനായി സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. "മിസ്റ്റർ ചൌളി! നിങ്ങളുടെ പണം തിരിച്ചുകിട്ടാത്തപക്ഷം നിങ്ങളെ ശുദ്ധം പഠിപ്പിച്ചതിനുള്ള പ്രതിഫലം എനിക്കു എങ്ങിനെ തരും. അതുകൊണ്ട് ആ മനുഷ്യൻ പറയുന്നത് കേൾക്കണം. അതു കൂടാതെ ഒന്നും അയാൾ ചോദിക്കുന്നില്ല.

ചൌളിക്ക് അടക്കാൻവയ്യാത്ത കോപം ജനിച്ചു. പലതും പിറുപിറുത്തുതുടങ്ങി. പത്തുമിനിട്ട് കഴിയും മുമ്പുതന്നെ എന്റെ നിർബന്ധത്തിന്ന് അയാൾ വഴിപ്പെട്ടു. ഒരു ഗ്ലാസ് ഷാമ്പെയിൻ കുടിക്കടിച്ചശേഷം ഞാൻ ശരീരം മാറുന്നതിന്ന തെയ്യാറായിരിക്കുന്നു എന്നു മഹാത്മാവോടു പറഞ്ഞു. അയാൾ എന്നെയും ചൌളിയെയും ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്തു. വേഗംതന്നെ എനിക്കു എന്റെ സ്വന്തശരീരവും കിട്ടി. ഉടനെ ഞാൻ അവരോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

"നമ്മുടെ ജോലിയെല്ലാം തീർന്നിരിക്കുന്നുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വേഗം ഇവിടെനിന്നും പൊയ്ക്കൊള്ളണം. നിങ്ങളെപ്പോലെ ഇത്ര വലിയ വഞ്ചകന്മാരെ ഞാൻ വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇനിമേൽ വല്ലവരുടേയും ശരീരം മോഷ്ടിക്കുവാൻ ആലോചന ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ സംഗതികൂടി ഓർമ്മയിൽ വെക്കണമല്ലോ." സംഭാഷണം മുടങ്ങുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴേക്ക് എന്റെ പോക്കറ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരുലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ നോട്ടുകളും ചൌളിയുടെ പോക്കറ്റിലായതിനെപ്പറ്റി എനിക്കു സ്മരണയുണ്ടായി. കോപവും വ്യ

സന്താപവും വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചു. ഞാൻ ചെട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ പിടികൂടി. നോട്ടുകൾ തിരിച്ചുതരുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തദവസരത്തിൽ മഹാത്മാവു എന്റെ തലക്കു ഒരു കിഴുക്കു തന്നതും ബോധംകെട്ടു ഞാൻ നിലത്തുവീണതും ഓർമ്മിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എനിക്കു സുബോധം ഉണ്ടായപ്പോൾ ഞാൻ ആ അകത്തു തന്നെ ഒരു സോഫായിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരു വേലക്കാരൻ എന്നോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "എമാൻ എണീറ്റുപോകണം, ഞങ്ങൾക്കീമുറി അടയ്ക്കാൻ സമയമായി."

ഞാൻ—"എന്റെ—ആ—രണ്ടു—സ്നേഹിതന്മാർ—എവിടെ"

ഭൃത്യൻ—അവർ എപ്പോഴേ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു. എമാൻ ഒരു ഉറക്കുകയായിരുന്നു. ഉപദ്രവിക്കരുതെന്നു അവർ പറഞ്ഞു.

എന്റെ തലയുടെ വേദന ഏറ്റവും അറിഞ്ഞുകൂട. ഞാൻ എണീറ്റു ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്നു ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഞാൻ ഉണർന്നു എണീറ്റുചെന്നു കുളിച്ചു കാപ്പിയും കഴിച്ചു മഹാത്മാവിന്റെ ആപ്പീസിൽപോയി. "അവർ രണ്ടാളും ഇന്നലെ എവിടെയോ പൊയ്ക്കളഞ്ഞു" എന്നു ഭൃത്യൻ പറഞ്ഞു. അതിൽ പിന്നീടു ഇതേവരെ ആ മഹാത്മാവിനെപ്പറ്റി ഞാൻ യാതൊന്നും കേൾക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഞാൻ കുറെ അധികം വീഞ്ഞുകുടിച്ചുംകൊണ്ടു സോഫായിൽ കിടന്നു ഉറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ട സ്വപ്നമാണിതെല്ലാമെന്നു വായനക്കാർ വിചാരിച്ചേക്കാമായിരിക്കും. ഞാനും പക്ഷെ അങ്ങനെ സമാധാനിപ്പാനായിരുന്നു. എന്നാൽ, ചെട്ടിയുടെ വക ഒരു കാർഡുകേയിസും, ഞാൻ മുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ചെപ്പും വി. ഗോവിന്ദപ്പമേൽവിലാസമാക്കി ചെട്ടിക്കെന്നു പുറത്തെഴുതീട്ടുള്ള രണ്ടു എഴുത്തുകളും എന്റെ കുപ്പായക്കീശയിൽ വന്ന വഴിയെന്താണെന്നു ഇവയുണ്ടാകണം. ഇവ സ്വപ്നത്തിൽ എന്റെ കൈവശം വരാമോ? വസ്തുക്കളെ കിട്ടുന്നതിനും സ്വപ്നത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരിടത്തേക്കു മാറാനാകിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെക്കാൾ അത്ഭുതകരംതന്നെ.

വി. ഐ. തോമാസ് ബി എ' എൽ.ടി.

ഒരു കത്തു.

പ്രേമസങ്കുലരസമോടൊരു പാടുനാളുകൾ
നാമൊരുമിച്ചുവാണിട്ടൊരിക്കലധൎമ്മദേഹം
ശ്രീമാൻ ഭവാനപരനാരിയിൽ നയപ്പെട്ടതി
ല്ലാമോദമെന്റെ പരിണയത്തെ മറച്ചുവെ
ന്നോ?

മുന്നംമുതൽക്കഹഹ! നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാർ
തന്നാം ശ്രീയാൽ പരമപാവനമായ ഗേഹം
ഇന്നന്യപാൎത്ഥലപദം സ്ഥലമാക്കിവെച്ചോ—
നന്നന്നതെങ്ങനെ മതി! ഹാ! ഹാ! സഹിച്ചുമെന്നോ.

ആരെന്തുരയ്ക്കിലിഹ സുപ്രിയ! ഹാ! ഹാ! നാളെ
നേരം പുലൎമ്പൊഴുതിൽ ഗംഗനടയെ
[illegible]
[illegible]

കഷ്ടമേ വന്നു ചേരാനിടയില്ലന്നമ്മോ
കിട്ടും പെട്ടെന്നു വന്നു പൊന്നമപ്പെട്ടടരെ
ഉള്ളിലുന്നാകർഷമംഗളകാലൊട്ടും
നഷ്ടമാവരുതിട്ടകയില്ലതുമാവുഗാത്രം.

എന്നിൽ വെന്നമിതമാം പ്രണയപ്രസാദ
മുന്നിച്ചിരുന്നകഥതൻ നാശമാട്ടയില്ല
മന്നിങ്കലെന്നിലധികം സുഖമാനമെന്നു് —
തന്നിഷ്ടപുത്രികാംകിന്നാവു് പൂമാനിരിന്നു.

എന്നാലെന്റെ പ്രണയവല്ലിപടർന്നപതൽ
തന്നെ മയോരെന്നപോതുംമുതപ്പനചിത്തം
എന്നേനിന്നച്ചയി! മാറിൽച്ചേർവിതന്നെ
തന്നേന്നുമതബലികഴിഞ്ഞമൊഴിഞ്ഞയില്ല.

കുടിക്കരിഞ്ഞ തുനകാടികളുപ്പാരന്ന
കൊടിച്ചുമാടിയൊട്ടുതാനാഹ്വാളുമയ
ന്നോ
മേടിത്തിരത്തെരിയ പീഠസ്ഥിതികൊട്ടത്തു
മേടിച്ചകാലുകനകാമിനിയാകുമൊന്നോർ.
താളിൻകണക്കവെയിൽകൊണ്ടു തളർന്ന
കൊണ്ടെന്റെ
വെള്ളിപ്പൂമേനിയിവിടെ മിച്ചമപ്പനുപാരം
കേളിന്നു പാടിയതുമേനാമൊന്നാർമനിന്നതാ.
നാളിങ്കൽവന്നവരവല്ല! സഖിമ്മുകൂടെ
ഉല്ലാസമുള്ളതു വെട്ടിത്തുരോ “നാമൊരെ
യെല്ലാംനശിച്ചുഗ്രഹ”മെന്നപാരത്തവാക്യം
ചൊല്ലുവതാവിഷവിനിർമ്മിതമന്ത്രപോ
ലെ
വല്ലാതെമൽക്കരളഹോ! തുളച്ചിടുന്നു.
സോമപ്രസന്നമോരമലബന്ധ്യതല്ലേ?
പ്രേമപ്രസന്നമവിടത്തെമുഖാരവിന്ദം
മൂമട്ടനിർമ്മനിരാശതയന്ധകാര
വ്യോമംകണക്കയതവന്നിടത്താനിന്നു.
നൂനംമൊന്റെപണിയെടുത്തു വിതന്ദ്രമന്ത്യാ
ധീനത്തിലീഗ്രഹമതത്തെവതന്നിടാനാർ
തോന്നുമയാളുന്നകി! ഇഗപുത്രിയത്തെ —
കാനൽശ്രമം സഫലമായിവരാവതാണോ.

പാരംമനസ്സിലൊരുകാര്യമതന്നിട്ടു —
ന്നൊരുത്തുരീയലകിലോ കിടമായിടുന്നോ
അത്ഭുതമാംസ്ഥിതസംപോരിയുന്നവർകിൽ
സാരസ്യമതയെവെടിഞ്ഞിതമോരകമാം,
താമസപരാവതവെടിഞ്ഞിതു താൾമ്യവി —
(ചാര
കാലം കഴിഞ്ഞുപഴിവാക്കുനംപാരന്തു
മാലനാഹമന സിപാച്ചപമാനലജ്ജാ
ജാലത്തിനാലയി! കരിഞ്ഞുമ പൻമൂഖം ല്ലേ.
എന്നുള്ളമജ്ജനക!ഹാ! തവിലങ്ങു പാരി —
ന്നാനുള്ളകാര്യകനിവാഗ്ഗമില്ലമൊന്നാ
ചിന്താകൃതാത്മതമവാനിതു കൊണ്ടുപന —
വെന്നുള്ളിലിന്നസുമതേ! കത്തുന്നുമൊ.
കൊണ്ടാടിയിപ്പരിണയത്തിനകിട്ടരി.
യെകാനമവതെ ദേശാകന്ദപ്രിയമായിരി —
(ക്കും
പണ്ടായിരുന്നടിയ ഗൃഹത്തിലൊന്നുമന്നിരി —
(ന്നു
തന്നോടൊത്താമൊന്നു പനേകപതന്തയല്ലോ.
ചിന്താക്രമം തനസിഹന്ത പന്ത്രുകേട്ടതാ
സന്താപമാന്ത്രഹമതിന്നാകണ്ടുകൊണ്ടോ
എന്താതാ! ഭൂമിയിൽ പിതൃത്വിലമൊന്നല്ല —
തൊന്നാകിലുംനകമകനിവാസമല്ലോ.
താതനെൻതാപമേറുന്നതിനൊരുഗ്രഹത്തിൽ
സ്വാതന്ത്ര്യമന്യവമൊത്തകഴിച്ചുവാനം
ആതങ്കമേതുമിയലാതിനിന്നൊന്നാച്ച
ഉത്തമനവിട്ടുപാമാന്തപരംമെച്ചുന്നാർ.
ഹാ! നിസ്തുലപ്രളയമൊന്നുപോലെവെയ്ക്കം
മൊന്റെനിൽകഴിഞ്ഞവപുതാമഴപ്രവാ —
(ഹാൽ.
പന്നിങ്കലേയ്ക്കുവഴിനോക്കിയകൂട്ടരെല്ലു —
മാനിച്ചഹോ! പലതുംചൊന്നുചെയ്യുമെല്ലോ.
പാരംസഹോദരസഹിതമൊഴുക്കുവിശേഷമേയ്ക്കു
വാരത്തിലുപ്രശംസനവികേകിവെളിപ്പെട്ടു —
(ത്തി

സാരജ്ഞതൻനവ്യമധുരവാക്കാറ്റുടനതിങ്ങി
നേരത്തുമെൻകരളിൽനിന്നൊഴിയുന്നതി-
(ല്ലു.

ക്രൂരാഭിശാസനസഹിഷ്ണുതയങ്ങിനാഗ്രി-
കാരാജ്യദുർഗ്ഗമെന്നൽപരിരക്ഷചെയ്യാൻ
സ്വാമാനകന്ദമൊളിഞ്ഞതെടുത്തുകൂടി-
സാമ്രാജ്യമാർദ്ദമധികംവിശദീകരിച്ചു.

ഈമട്ടധർമ്മിയലുന്നപരപ്രകാര-
സാമർത്ഥ്യവുംകരുണയുംകലരുംസ്വവാക്കാ
ൽ മംസപദേശമനഘംവെളിവാക്കുന്നതിൽ
പ്രേമത്തൊടെന്തഹഹ!മുന്നിൽവരാതിരി-
(പ്പാൻ.

കോട്ടംമനസ്സിലൊട്ടുംവിധമുള്ളജാതി-
ക്കൂട്ടംധനാശകലഹാദിവിവാദവും
വാട്ടംവെടിഞ്ഞിവപൊരുത്തുവതന്നുകണ്ടും
നോട്ടംജനത്തിനിതിലെന്തിനിയുംവരാ-
(ത്താൻ.

സാനന്ദമിന്നലെനിശീഥിനിയിൽകിനാവി-
(ൽ

ഗാനസുധാമധുരമാർന്നചവിയാസ്വദിച്ചു
ഞാനത്യയപ്രണയനിർഭരമാംകടാക്ഷ-
ശ്രീനൽകിടുന്നരിയമൂർത്തിയെയങ്ങുകണ്ടു.

കൊണ്ടാടിനാനധുരഹാസവിലാസഭംഗി
കൊണ്ടാട്ടമാമഹിതമായകടാക്ഷവിശേഷം
തണ്ടാർതൊഴുന്നനിജപാദകരാബുജത്തെ
കൊണ്ടാഭരണത്തൊടഥമാടിവിളിച്ചിതേവം.

ലോകപ്രശസ്തതരമിങ്ങിനെകാട്ടുതാന-
ന്യോകപ്യഹമഹഹ!കണ്ടുനടുങ്ങിയോരാ
ഹാ!കഷ്ടമെന്നടെപിതാവിനൊടേവർപിരി-
(ഞ്ഞാൽ

നാകത്തിലുംനരകദുഃഖമതിന്നുദിക്കും.

ശിക്ഷിച്ചുമങ്ങനെ!തൽകാരാഗൃഹത്തിലിട്ടു
സൂക്ഷിച്ചുവേദനാസഹിച്ചിടപത്തുമാസം

ദാക്ഷിണ്യബുദ്ധിയെഴുമാമൃദുപാദപങ്കജത്തെ
വീക്ഷിച്ചിടാതൊരുമിനിട്ടുസഹിപ്പതോ ഞാ-
(ൻ.

ഉന്നമ്രകുങ്കുമലയോടുസരോജസാമ്യമതോ-
ടന്നാകിടാവിനെയെടുത്തിതൊരാർദ്രവല്ലഭൻ
ഖിന്നാതപമേറെവരാതെയിട്ടുസ്വാലയത്തിൽ
ചെന്നങ്ങുവാണിടുകയായവിധിയോഗമ-
(ത്രേ.

കാറ്റുംതണുപ്പുമിയലാത്തവിധത്തിലെ-
(ന്നെ

പ്പോറ്റുന്നതായകലധൗതഗൃഹത്തിനേയോ
തീറ്റുന്നതാപമൊഴിയുംപടിയെങ്ങുമാമ-
മേറ്റുന്നപുഷ്പനികരത്തെവെടിയേണ്ടതില്ലാ-
(ൻ.

തെല്ലിപ്രകാരമതിഘോരതരം സ്വഹന്ത!
മല്ലിട്ടതൽകരളിനോടുദയാവിഹീനം
സല്ലീപ്പുശാന്തിയെയതിവ്യഥമഹസ്സുപിന്നീ-
ടല്ലികളെൻഹൃദയത്തിലുദിച്ചുപോന്നി.

ഇന്നുള്ളതൊന്നുമിഹശാശ്വതമല്ലനൂന.
മെന്നുള്ളവാസ്തവമെനിക്കുമനസ്സിലായി
എന്നുംവിനാശമിയലാത്തമഹാപദത്തിൽ
ചെന്നുല്ലസിപ്പതിനുള്ളിലുറച്ചുഞാനം.

പാടേയൊഴുക്കിലൂടെകാട്ടകത്തിലെല്ലി-
ച്ചീടട്ടെയോവിഷമമുണ്ടുമരിക്കട്ടെയോഞാൻ
ഈടാർന്നജീവിതമിതെങ്ങിനെഞാൻനശിപ്പി
ച്ചീടട്ടെനിത്യസുഖസമ്പദമാർന്നിരിപ്പാൻ.

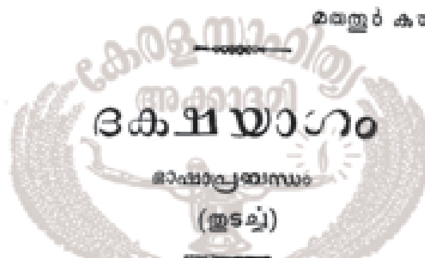
അല്ലാ!മഹാഗുണികളാകുന്നവരെത്തെ
യുല്ലാസപൂർവ്വമിനിയാശ്രയമില്ലതെല്ലു
ചൊല്ലാമിദേഹമതുഗേഹമതൊടുപാരി-
ലെല്ലാംകടന്നുപടൻപിടിച്ചിടട്ടെ.

എന്നെക്കണ്ടുകഴലെഴുംതൊഴുന്നീശനൊത്തൊ-
തന്നുന്നുമെപ്പുതുമാപുമഹാമിഹേദ്ഗതി

എന്നെന്നുമത്തയണർത്തർഹൃദയാംബുജ- (ത്തിൽ
ചെന്നെത്തിയായതുപമംവിദ്ദധിച്ചിടട്ടെ.
അല്ലംപകൽപ്രചുരമാംപ്രണയത്തൊ- (ടുല്ലൽ
തെല്ലുംവരാതെതുണനചയ്യോരമൽപിതാ- (വേ!
ചൊല്ലുള്ളശാശ്വതപദസ്ഥിതിനേടുവാൻ (ഞാൻ
ചെല്ലുന്നഹാ!യജനാവേളയടുത്തുവന്നോ.
ആരാവണ്ണുസ്മൃതിപൊഴ്പൃത്തപതാഭിപ്രസൂ
ലോരാന്ധകാരനികരസ്തിമിതാന്തരിക്ഷം
പാരാകവേ സംപന്നിത്തമൊന്നുകൂടി-
ന്നാരാൽമഹാനടിവാംയാത്രപാന്തിടട്ടെ
സംസപദമിതാമിമൊന്നുകൂടിബിമ്പാനെ
കരളലിയെവിട്ടിട്ടുന്താത!ഹാ!താത (ത!
ചിരമിനിയിവദാദ്ദിപാദപദ്മേവാൻ (തൻ-
വരവിനെയനവേലംകാത്തുകാത്തങ്ങിരി- (പ്പൂം.

സ്നേഹലതയെന്നാലാ
സ്നേഹമെഴുംതാതനെയമെഴുതിയമോ
മോഹനഗാത്രിമഹാമനോ
ദേഹംഹോമമൊച്ചുമനു! കാകാളിൽ,

മതൂർ കുഞ്ഞാകരമനോർ.

ദക്ഷയാഗം

ഭാഷാപ്രബന്ധം

(തുടർച്ച)

കല്യാതമാവിപ്രകാരംത്രിപുരഹരനനി-
ന്ദ്യദക്ഷൻതന്മാനീ
മുള്ളൂംകോപശാലികതവളപിരാ-
പാർവ്വതികമണൻമകം
കല്യാണ്യാചാർവ്വമാണാപ്യഹഹപരിഷമാ
യജ്ഞമാഗംനിനക്കി-
ല്ലാതെപോകയന്നാലു നിസ്സന്ദേഹമിച്ചി
പ്പൂതിതോഗാൽ സപ്രേഗം.
ശ്രീനാഥികോപനമുഖമന്നാലുദക്ഷ
മാനിസംസങ്കലിപ വൃഷപതംശാപം
മോഷേണമേശവാപരിപാലജനെമഹാത്മാ
പാരണയാപ്രതിശാപച്ചു ഭൂദാനീ.
ഇത്ഥമെത്തുനംശാപപ്രതികളസമയ
സർവ്വസംഹാരമൂർത്തിക്കാ-
യുള്ളകൃതംക്ഷ്മായുക്തപ്രകടികടദ്ദം
വാരത്തെന്ന്തൃലോകം
സ്മിതപാരാംതായണീംതാംപൂരഹരനുടനു-
ള്ളിലെഴുന്നള്ളിനാർപോ-
ലദ്ദിഗന്തത്ര സാമാജികാനിവഹമതാ-
ന്ത്രമെകലാസഗേഹേ.
വിശ്വസ്രഷ്ടാപതികളുംസമാപൃവിധിനംസ
ഹസ്രപരിചതസരാ
മെത്തിനോരമനന്ത്രമെത്രയുമുഭ്ര-
ചിത്രമഹിമാപമാ
അത്യാരമയമനാനിലിവസരിതാരിതം
പൊരിയസംഗമേ
കല്പിതാവളതമജനാപ്പുപരിതമല്ല
ഭ്രന്തിജനിമാലയാർ.
ശങ്കരോപിമഗവാനപത്യജനാചലം
പ്രണയിനീംസതി-

മംഗനാതിലകമാമവളെണ്മിഴിക
ളുണർന്നസുഖസാഗരെ
മുങ്ങിനാളവളുവിലാസ്യമക്ഷമിത
ക്രമങ്ങളെയറിഞ്ഞവും
തങ്ങിയില്ലസനകമ്പിലുമ്പർകല
തമ്പിമാരകതണാംബുധെ.

വിശദഷതാന്മഹതനോടനിശംഗ്ഗ്രഹണാനാ-
ളിതംകെഴിഞ്ഞതളുവുലോകപ്പെതപ്പിധാതാ
വിശപ്രജാപതികളിൽപ്രഥിതാധിപത്യം
മഞ്ഞനാമചെയ്തുവിലയെധപരമാക്കിയേകം.

ആദ്യവേദാദയമേഷയണയപരമ്ര
ഭേഷീവിധായാസ്ഥയാ
ധാതാന്നീട്ടിനവാജമേധമയാവും
മെജ്ഞാദന്റ് ഗ്രാമണീഃ
ധാതാതവിഭുധ്വാവിപ്രണിയമാ
നാവ്യൂത്യപാരംതേളി
ഞെതാരേഷയജനാ ബ്രാഹ്മസ്തുതിസവം
നാമപ്രകാരമാത്തമം.

ലോകസ്വാമികൾതചനതില്ലഗിരിശ
ഭേഷാലിതസഹതമ
നാമകകതകകാമ്പിൽവിശമഹിത
തസ്സിൽമഖാധ്വതാമെ.
വൈകല്യാദൈദ്യസംഭവെതാദിതരെ
സൽപ്പവിചെചാനീടിനാർ
നാകവാസികൾനാലൊടെത്തിലി-
സ്സ്വാകംപ്രകാമൊത്സുകാഃ.

തസ്സിൻകാലേകമാചിൽകലിതമണിഗ
കാലംബനാകളിവരിയ്യ (ണെ
സഫല്ലുമൊത്ത മെ. വരിചിനൊട്ടസതീ
ദേവിതാനാവസതീ
ഗല്ലുന്തിനാംവിടമെനെസ്സ ഉരിവിചമോ
മുദ്ദ്വാനാരിപ്പുള്ളോ
ദിവ്യാലാപോചിത്.സമാമഹിതപിത്മകം
കൌതുകാദ്ദാനമാമഹ.

നാഥാകാണേണമെസംപ്രതിപിതൃമജനാം
കാണമതിന്നവർനല്ലാർ
മിതെസംഭ്രത്യപോകനിളകനകവിമാ
നേഷ്ടചന്റാതമകാരെന്തു.
മോദാൽക്ക്രതുസംശംപ്രിയതമമോതാ
മേ.ന്നമൂഖ്യാലപത്തിൽ
പ്രായാസ്യപ്രെഃവലികതമാർമനസിമക
കൌതുകംചെല്ലുവല്ലാർ. (വിമോ

ഭംഗ്യാമചന്റാതമകാരെന്തൽകൂളഗിരികളും
പോന്നവനീടകല്ലാ
മംഗല്യർക്രതുസത്തനാഥനായകനാകാ
കല്പശില്പഃമിരാമഃ.
മെചന്നാലൊന്നിപ്പകാണ്ണാമവരുമുടനൊ
മാത്രലോകത്തുതസ്സിൽ
ഇംഗനാമോഗന്നവജതയെപ്രജമചിരുന്റിലി
സ്സൌഖ്യനാനാമനാം.

ജാതാമോഗംവിമെന്റിതിമവടിയൊട്ടചെ
ന്റധപതെ സത്രഗതപ
നാഥാന്തത്യസ്സപ്രസ്ഥ്യോമഹിതസദസിമൽ
പ്രിയവംകാളുവാനോ?
ഏതാനസ്സഹാതിമാമസ്വതകചകടംഗി
താമ്പറയാപ്പണമെനിന്നം
മിതെമിതെതഴുന്നിളമനസിച്ചപാ
വാലിധകൌതുകംമേ.

ആദ്യത്തിംചെയ്യതില്ലതില്പമഴകൊട്ടചെ
ല്ലേണമെല്ലുറ്ഗുണാം
ഗേഹമെചല്ലാമിതെല്ലാവരമിതിനൊ
ല്ലിപ്പ്കല്യാണമേ! (തകി
ലോകനാംനാഥകേശമംപ്രതിനിമന
സ്സ്വമാദുണെങ്കിലോ (സി
മാകാംക്ഷമെല്ലപ്പരിപ്പതിനോമകണോ
ജംഭേതാംതമ്പിമാരനു!

വാഴ്ത്തുന്നാകൗതുകവശാലിതി ഭാമിനീനാം
ഭാഷാന്തരീണിപ്രതിജഗാദ പിനാകധന്വാ
യോഗ്യം തുലോമിതു ഭവാദൃശമെങ്കിലും കേ-
ളോർക്കാവിധൗ സ്വരുചിസങ്കടമുണ്ടനേകം.

വിശേഷതവ താതനരുളിയിതേ
നമ്മെക്കുറിച്ചൊരാവും
സത്രേ വിശേഷസ്യജ്ഞാംതരിയവചനം
മുഖേ മധുരിച്ചീലയോ
മർത്ത്യതനുഗതാം മമപ്രിയതമാം
മാനിച്ചുയില്ലെന്നതേ
പുത്രീംതാതപി സത്യമിന്നുപദേശ
മേകോല്ലതാമാഗ്രഹീ.

നന്നായ്നാണംകെട്ടംപുനരധികം
ഭേഷങ്ങളാമേറ്റതാമോ
നീർണ്ണീതം ജീവനാമഹോ സമയിലെപ്പോഴും സ്വ-
കേട്ടമെത്തിട്ടമല്ലോ
എന്നംനാല്ലോന്നിതല്ലന്നിനവിതുപക്ഷം
തസ്യദൃഷ്ട്വാകൊണ്ടതാനോ
മുന്നംതാനെന്ന്രുഷ്ണിച്ചവിലസദസിസ-
യ്യംഭക്ഷിച്ചിട്ടല്ലോ പോന്നു.

വിശേഷമാനസ്യഹ്ലാദാനിയതം ഗരീയാ-
നത്യന്തമത്രുജനമെന്നതിനെക്കൊള്ളനീ
സത്യാതതീയകടുവാക്കു പരിശ്രുതിയെക്കാൾ
മുഖേ ചെയ്യപ്പെട്ടതൊന്നല്ലെന്നിവരാണല്ലോ.

ബാലേന്ദുമൗലിമേട്ടകർപലതരമപകാ-
രങ്ങൾചെയ്തിട്ടിനാലും
ചേലൊത്തിട്ടുള്ളതാ പാദവിലപപിസ-
ഹിക്കുന്നതവനുകൂട.
കേളെന്നാലാവൊളം തൽപരിസാളുവിചെ-
യ്യേണ്ടവേണ്ടിയെചന്നാൽ
നീലാക്ഷീമാലികേ നല്ലതുകിലപിവരാ-
വല്ലമേതിന്നു ചൊല്ലാം.

ശ്രുത്വാഗിരംതാംമധുരാംഗതുള്ളതൊ-
ന്നുത്തമദേവീനിജമൂന്നുകൊണ്ട്
അത്യാകുലാതാപ്പുനരാവിലാക്ഷി
വക്ത്രാംബുജംതാഴ്ത്തിമോദതീനാ.

ചിന്തിച്ചുതയോദയവലാപ്യനിജപ്രിയായാ-
സ്സീത്തുണ്ണിംമൃദുവചിതനാദഗവാക്പിനാകി
സാധ്വീചതാംകതിരുതനെവാടുകൊന്നതുള്ളം
നീത്യാദിയാദൃദവനാൽപ്രണയമോദവാനി.

(തുടരും)

വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങൾ

(അവയുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും)

ലമണേഡ്, സോഡ, മുതലായ പാനീയങ്ങൾ നാം ഇക്കാലത്തു ധാരാളം കാണുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ദഹനക്കുറവിനു സോഡാപാനീയം ഉപയോഗിക്കുവാൻ വൈദ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. വേനൽക്കാലത്ത് ഉഷ്ണശമനത്തിന്നായി തണുപ്പുള്ളതും വായുസങ്കീർണ്ണവുമായ പാനീയങ്ങൾ നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പോരെങ്കിൽ സുഖസ്ഥാനത്തിന്നായി നാം വേനൽക്കാലത്ത് പല പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളിലും പോയി കഴിച്ചുതാമസിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങൾക്കു പലപ്രകാരത്തിലും പ്രസിദ്ധിയും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചിരി

ള്ളുന്ന ഇക്കാലത്ത്, അവയുടെ ഒരു ചുരുക്കിയ ചരിത്രത്തെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ സ്വാഭാവിക ഉറവുകളിലെയും (Springs) വെള്ളത്തിൽ അംഗാരാമ്ലം (Carbonic acid gas) മുതലായ പലവിധ വായുക്കളും പലമാതിരിയുള്ള ഉപ്പുകളും ധാരാളം കൂടികലൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവസംഗതി എല്ലാവൎക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. ഭൂഗൎഭത്തിലുള്ള അതിതീക്ഷ്ണമായ ചൂടുകൊണ്ടും, ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള പല പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ കൂടിയും പൊങ്ങിവരുന്ന ഉറവുകൾ മറ്റൊ പദാൎത്ഥങ്ങളിലും അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വൈദ്യുതശക്തിയാൽ ചൂടുപിടിക്കുന്നതു കൊണ്ടുമാകുന്നു ഇപ്രകാരം ഉപ്പുരസം ധാരാളമായി കൂടികലരുവാൻ ഇടയാകുന്നത്. നാം കാണുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ പലവിധ ലോഹങ്ങളും ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ അവകളുടെ അപൂൎണ്ണസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനെയാകുന്നു ഇവിടെ ഉപ്പായിട്ടു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം പലവിധ ലോഹങ്ങളുടെയും സംകീൎണ്ണതയാൽ ഈവക ഉറവുകൾക്കു വൈദ്യസംബന്ധമായി ഒരു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകാരണത്താലാണ്, ചില പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ഉറവുകളിലെ വെള്ളം ഉപയോഗിക്കണമെന്നു വൈദ്യന്മാർ ചികിത്സയിലിരിക്കുന്ന ദീനക്കാരോട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ, ഫ്രാൻസ്, ജൎമ്മനി, ഇററലി, സ്പെയിൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ട്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി, കോൎട്ടാലം വെള്ളച്ചാട്ടം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ കൊച്ചിരാജ്യത്തിലുള്ള ആലുവാപ്പുഴ, ചാലക്കുടിപ്പുഴ, മുതലായ നദികൾക്കും, ഈ കാരണത്താലാണ് പ്രസിദ്ധി കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു. എന്നാൽ, ദാരിദ്ര്യത്താലും, ദീനത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടും മററും അകലെ സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി കുളിച്ചു താമസിക്കേണമെന്നുള്ള വൈദ്യക്കാരന്റെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിപ്പാനും നിവൃത്തിയാവാനും എല്ലാ ദീനക്കാൎക്കും സാധിച്ചുവെന്നു വരികയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഈ വക സ്വാഭാവികമായ ഉറവുവെള്ളങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഭംഗവും വരാത്തവിധത്തിൽ മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ അതുകളോടു സാദൃശ്യമായ വെള്ളങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ, അന്യദിക്കുകളിൽ പോയി താമസിക്കുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽനിന്നു ദീനക്കാരെ ഒഴിവാക്കി അവരെ അവരവരുടെ വീടുകളിൽതന്നെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കുവാൻ സാധിക്കുമല്ലൊ. ഈ ആലോചനയാണ് വായുസങ്കീൎണ്ണമായ പാനീയങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഉദ്യമത്തിലേക്കു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

അംഗാരാമ്ലവായു കണ്ടുപിടിച്ച് അതിന്റെ പ്രകൃതിയെപ്പററി സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടാണ് പ്രസ്തുതപാനീയങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുവാൻ സാധിച്ചതു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അംഗാരാമ്ലവായുവിന്റെ സങ്കീൎണ്ണതയാലാണ് ചില പ്രത്യേക ഉറവുവെള്ളങ്ങൾക്കു ഗുണം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ തന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം ലന്തക്കുന്നാമ്പ് എന്നു പറയുന്ന ചോക്കിലും കട്ടകളിലും അംഗാരാമ്ലവായു ധാരാളമുണ്ടെന്നു 'പാരസൽസസ്സ്' എന്ന മഹാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ശിഷ്യനായ 'വാൻഹെൽമൊണ്ട' എന്നാളും കൂടി പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം, കൽക്കരി കത്തിയ്ക്കുക, അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ പൊട്ടൽ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുക, വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും വളരുക, മുതലായവയിൽനിന്നും ഈ വായു പുറപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി, മാർബിൾകല്ലിലും ചോക്കിലും ഈ വായു ഉണ്ടെന്നു 1756-ൽ 'പ്രൊഫസർ ബ്ലാക്ക്' എന്ന വിദ്വാൻ കണ്ടുപിടിക്കുകയും, ചോക്കിൽനിന്നു ചൂടുകൊണ്ട് ഈ വായുവിനെ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ 'ബ്യൂചി' എന്ന വിദ്വാൻ ദ്രാവകംകൊണ്ടു ചോക്കിനെ പല ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചു വളരെ എളുപ്പത്തിൽ ഈ വായു ഉണ്ടാക്കി. അംഗാരാമ്ലവായു വെള്ളത്തിൽ കൂടിച്ചേരുന്നതാണെന്നും അതിന്റെ ശക്തി ലോഹങ്ങളെക്കൂടി വെള്ളത്തിൽ അലിച്ചു ചേർക്കുവാൻ മതിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, ഈ വായുവിന്റെ വെള്ളത്തിലുള്ള കൂടിച്ചേർച്ച ചലനംകൊണ്ടു അധികരിക്കുന്നതാണെന്നും; 'ഡോക്ടർ പ്രീസ്റ്റ്ലി' എന്നൊരാൾ പത്തുകൊല്ലത്തിനുശേഷം ഉദാഹരണസഹിതം അറിയപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, ചില പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഉറവുകളിലെ വെള്ളത്തിനു സാമ്യമായ വെള്ളം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായി പരിണമിച്ചതേയുള്ളു. ഈ ശ്രമങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു സാധനം മാത്രമേ ചേരാതെ വന്നുള്ളു. അതെന്താണെന്നു മനസ്സിലായാൽ മാത്രമേ ശ്രമം ഫലവത്താകയുള്ളു. 'ജൂനി' 'ഫൊവാർഡ്' എന്ന രണ്ടു ബ്രിട്ടീഷ് അപ്പോത്തിക്കിരിമാർ, അവർ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരുതരം ഉറവുവെള്ളത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു 1685-ൽ ഗവർമ്മെണ്ട് അനുമതി വാങ്ങുകയുണ്ടായി. ഫ്രഞ്ചുകാരനായ 'ടിർസെക്ക്' എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ഏത് ഉറവുവെള്ളത്തിന്റെ സാമ്യത്തിലുമുള്ള വെള്ളവും താൻ ഉണ്ടാക്കി വിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു 1602-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ, ഈവക വെള്ളങ്ങളെല്ലാം വായു കൂടിച്ചേർന്നതല്ലായിരുന്നു. 1695-ൽ സോഡാപാനീയം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ അംഗാരാമ്ലവായു ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അക്കാലത്തു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അതിലേയ്ക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ദ്രാവകപ്പൊടികളെല്ലാം അലിഞ്ഞുചേരാതെ അടിയിൽ ഊറലായി കിടക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്.

അതിൽപിന്നെ, ഡോക്ടർപ്രീസ്റ്റ്ലിയുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച്, അംഗാരാമ്ലവായു പ്രത്യേകമായുണ്ടാക്കി, വായു ചേർക്കേണ്ടതായ വെള്ളത്തിലേക്ക് അതിനെ ഒരു കുഴൽവഴിയായി കൊണ്ടുപോയി, ചലനംകൊണ്ടു വെള്ളവും വായുവും തമ്മിൽകൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇവയിൽ ചില ശ്രമങ്ങൾ ഏതാണ്ടൊക്കെ ഫലിച്ചുവെങ്കിലും യന്ത്രവൈഷമ്യത്താൽ ഉദ്ദേശ്യം മുഴുവനായില്ല. 1784-ൽ "കാറാഡാഡി" എന്നൊരാൾ നിർമ്മിച്ച യന്ത്രത്താലാണ് വെള്ളവും വായുവും കൂടി തൃപ്തികരമാംവണ്ണം കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ സാധിച്ചതു. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമതായി വായു നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള പാത്രമാണുള്ളത്. അതിൽക്കൂടി ഒരു കുഴൽ പുറപ്പെട്ട് അടുത്തുള്ള ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽചെന്ന് അവസാനി

ക്കുന്നു. ഈ പാത്രത്തിലാണ് വായു ചേർക്കാനുള്ള വെള്ളം വെച്ചിരിക്കുന്നതു. ഈ പാത്രത്തിൽ നമ്മൾ തയിരു കലക്കുന്ന കടകോൽ മാതിരി ഒരു സാധനം പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് എല്ലായ്പോഴും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. വെള്ളം വെച്ചിട്ടുള്ള പാത്രത്തിന്റെ അടിയിൽകൂടിയാണ് വായു കടക്കുവാനുള്ള കുഴൽ പോകുന്നതു. ഇപ്രകാരം വായു വെള്ളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴത്തേക്കും വെള്ളം ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഏതാനും ഭാഗം വായു അതിൽ കൂടിച്ചേരും. വായു വെള്ളത്തിലേക്ക് ബലമായി തള്ളിപ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു വീർക്കയും ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു റബ്ബർ സഞ്ചി ഇതിന്റെ ഇടയ്ക്കു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ റബ്ബർ സഞ്ചിയുടെ സ്വാഭാവികമായ ചുരുങ്ങൽ കാരണം വായു ബലമായി വെള്ളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

ഇതിനുശേഷം ഓരോ ആളുകളുടെ വകയായി ഓരോ യന്ത്രങ്ങൾ പൊന്തിപ്പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പക്ഷെ ഇവകളൊന്നും പാനീയങ്ങൾ അധികമായി ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഉപയോഗപ്പെട്ടില്ല. 1750-മുതൽ തുടങ്ങിയ യന്ത്രനിർമ്മാണങ്ങൾ അവസാനത്തിൽ തൃപ്തികരമാംവണ്ണം പരിണമിച്ചു. വായു നിർമ്മാണത്തിനു ഈയംകൊണ്ടുള്ള പാത്രം ഡോക്ടർ പ്രീസ്റ്റ്ലി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങുകയും "ലവോസിയേ" എന്നൊരാൾ വെള്ളത്തിലേക്ക് വായു ചാമ്പിക്കയറ്റുന്നതിനുള്ള യന്ത്രം കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്തു. അംഗാരാമ്ലവായു കലർന്നിരിക്കുന്ന ചോക്ക് മുതലായ സാധനങ്ങളിൽനിന്നു വായുവെ വേർപെടുത്തുമ്പോൾ അതിലുണ്ടാകാവുന്ന അഴുക്കുകളെ കഴിക്കളഞ്ഞു ശുദ്ധിചെയ്യുന്നതിനായി "മാകബ്" എന്ന സമർത്ഥൻ വായു ശുദ്ധിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും അതിനുള്ള യന്ത്രവും കണ്ടുപിടിച്ചു. പിന്നീട്, ആവിയന്ത്ര നിർമ്മാതാവായ "ജെയിംസ് വാട്ട്" എന്ന വിദ്വാൻ നിർമ്മിച്ച യന്ത്രവും മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പല ചില്ലറയന്ത്രങ്ങളും കൂടിച്ചേർത്താണ് "നിക്കൽപാൾ" എന്ന മഹാൻ 1797-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട "ജിനീവ്" യന്ത്രം ഉണ്ടാക്കിയതു. വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങളുടെ പൂർണ്ണശക്തി ആദ്യമായുണ്ടായ ഈ യന്ത്രത്താൽ സിദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇതിന് പ്രസിദ്ധിയും പ്രാധാന്യവും കിട്ടിയതു, ഈ തരത്തിൽ ലോകത്തിലുള്ള മറ്റെല്ലാ യന്ത്രങ്ങളുടെയും പിതൃസ്ഥാനം വഹിപ്പാനിടയായതും. ഇവിടെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ പടത്തിൽനിന്ന് ഇതിന്റെ ഏകദേശം സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഈ യന്ത്രാവിഷ്കാരം ഈ വിഷയത്തിൽ വൈദ്യന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയെ ഉണർത്തുകയും, സ്വാഭാവികമായ ഉറവുവെള്ളങ്ങൾക്കു സമമായ ശക്തിയോടുകൂടി നിർമ്മിക്കുന്ന വെള്ളങ്ങൾകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ രോഗികൾക്കും സിദ്ധിക്കാവുന്ന അപരിമിതമായ ഗുണോൽകർഷത്തെപ്പറ്റി അവർ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, വൈദ്യസംഘത്തിൽനിന്നും ഇതിനു രക്ഷാധികാരികൾ ധാരാളമുണ്ടാവുകയും, തന്മൂലം ഈ വ്യവസായത്തിന് ഒരു പുതിയ ജീവൻ വീഴുകയും ചെയ്തു. 1802-ൽ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച "നിക്കൽപാൾ", "ഫാർഫീൽഡ്" എന്നൊരാളുമായി പങ്കുചേർന്നു, ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ ബാക്കിങ്ങാംതെരുവിൽ ഒരു സ്ഥലം ഏർപ്പാടുചെയ്ത്, അവിടെ ഉറവുവെള്ളങ്ങളും കളിസ്ഥലങ്ങളും രോഗികൾക്കു താമസിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന സകലസൗകര്യങ്ങളും ഏർപ്പാടിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെ

എല്ലാത്തരം വെള്ളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി വന്നിരുന്നു എങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ടവ "സെൽട്ട്സർ" വെള്ളവും (ജർമ്മനിയിൽ "നെഡർ സെൽട്ട്സർ" എന്ന സ്ഥലത്തുകിട്ടുന്ന വെള്ളം) സോഡാ പാനീയവും ആയിരുന്നു

ഇപ്രകാരം, ലോഹസന്മിശ്രവും വായുസങ്കീർണ്ണവുമായ വെള്ളങ്ങളുടെ ആവശ്യം ക്രമേണ അധികരിച്ചുവന്നുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി യന്ത്രനിർമ്മാണങ്ങളും കൂടുതലായിത്തുടങ്ങി. യോഗ്യന്മാരായ പല എഞ്ചിനിയർമാരും അവരുടെ പ്രബലമായ ശ്രദ്ധയെ യന്ത്രനിർമ്മാണത്തിലേക്ക് വിനിയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. 1810-ൽ "പ്ലാഞ്ചി" എന്നൊരു മഹാനാണ് ആദ്യമായി യന്ത്രപരിഷ്കാരം ചെയ്തതു. ഈ പരിഷ്കൃത യന്ത്രത്താൽ മണിക്കൂറിൽ ഇരുനൂറുകുപ്പികൾ വീതം നിറച്ചുവന്നിരുന്നു. അതിനുശേഷം മണിക്കൂറിൽ മുന്നൂറുകുപ്പികൾവീതം നിറക്കാവുന്നവിധം പരിഷ്കാരംവരുത്തി. എങ്കിലും, വായുകൂടിച്ചേരുന്നതു എല്ലാകുപ്പികളിലും ഒരുപോലെയായിരുന്നില്ല. ഈ ദൂഷ്യത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിന് വളരെ പ്രയത്നം ചെയ്തുവെങ്കിലും ഈ യന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നകാലംവരെ ഈ ദൂഷ്യംകൂടാതെ തരമില്ലെന്നാണ് ഒടുവിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതു. 1819-ൽ പ്രസിദ്ധ എഞ്ചിനിയരായ "ബ്രാമ" ഒരു യന്ത്രം നിർമ്മിക്കയും അതുമുതൽ ഈ വ്യവസായം ഒരു പ്രധാന നിലയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ യന്ത്രത്താൽ വായുവും വെള്ളവും കൂടി ഒന്നായി തള്ളപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു. അതുകാരണം കുപ്പി നിറക്കുമ്പോൾ കഴൽ ഒരിക്കലും ഒഴിയാതിരുന്നു. പക്ഷേ, ഈ കാര്യത്തിൽ, നിറക്കുന്ന ഓരോ കുപ്പിയിലും ദ്രാവകപ്പൊടി കലർത്തിയവെള്ളം പ്രത്യേകമായി നിറക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട് വായു ചേർന്ന വെള്ളം യന്ത്രം മുഖേന നിറക്കുകയാണ് ചെയ്തുവന്നിരുന്നതു. സോഡാ പാനീയത്തിന് സോഡിയം ബൈകാർബൊണേറ്റും (Sodium Bicarbonate) ടാർടാറിക് ദ്രാവകവും (Tartaric acid) ആണ് ചേർത്തുവരുന്നതു. ലമണേഡിന് സോഡിയം ബൈകാർബൊണേറ്റും ടാർടാറിക് ദ്രാവകവും പഞ്ചസാരയും ചെറുനാരങ്ങാസത്തുമാണ് ചേർക്കേണ്ടതു.

വായുസങ്കീർണ്ണമായ പാനീയങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ആദ്യമായി വേഗതയും, പിന്നീട് വേഗതയിലും കുപ്പിനിറക്കുന്നതിലും പരിഷ്കാരവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഒരിക്കൽ കെട്ടിച്ച് അടപ്പുകളായിരുന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു. അതുതന്നെയും കയ്യുകൊണ്ടാണ് അടപ്പ് ഇട്ടുവന്നിരുന്നതു. പിന്നീട് യന്ത്രം മുഖേന അടപ്പ് ഇട്ടുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അടപ്പ് ഇടുന്നകാര്യത്തിൽ വേഗതയും സൗകര്യവും കണ്ടുപിടിക്കുന്നമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പരിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഫടിക ഉണ്ടകൾ ഉണ്ടായതു. കുപ്പിയുടെ മുഖത്തുള്ള ഇന്ത്യാറബ്ബർ വളയത്തിന്മേൽ സ്ഫടിക ഉണ്ട തിങ്ങിച്ചേരുന്ന ചേരുന്നകാരണം വായു ലേശംപോലും പുറത്തുപോകുന്നില്ല. കുപ്പിയുടെ അകത്തുള്ളവായുവിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു ഈ ഉണ്ട കുപ്പിയുടെ മുഖത്തുവന്നു അടഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്യും. അതിനുശേഷം പ്രവൃത്തിയിൽ കുറെക്കൂടി ശുചിവരുത്തുന്നതിനായിട്ട് സ്ക്രൂസ്റ്റോപ്പർ എന്നൊരു സമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചു. കുപ്പിയുടെ കഴുത്തിലുള്ള ഒരു സ്ക്രൂ അമർത്തിയാൽ വായു പുറത്തേക്ക് പോകുകയും സ്ഫടിക ഉണ്ട കീഴോട്ടു വീഴുകയും ചെയ്യും. ഈ സമ്പ്രദായംകൊണ്ട് അധികം സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല; ഉണ്ട കീഴോട്ടു ബലമായി തള്ളപ്പെടുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന പല ആപത്തുകളേയും തടയുന്നതിനും കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ സമ്പ്രദായം ഇവിടങ്ങളിൽ അധികമായി കാണുന്നില്ല. മദിരാശിമുതലായ വലിയ പട്ടണങ്ങളിലാണ് ഇത് സാധാരണയായി കാണപ്പെടുന്നതു. എന്നുമാത്രമല്ല വളരെ വിലപിടിച്ചതും പ്രാധാന്യമേറിയതുമായ വെള്ളങ്ങൾ നിറച്ചുവരുന്ന കുപ്പികൾക്കു മാത്രമേ

ഈ സമ്പ്രദായം എടുത്തുകളഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഓരോ പാനീയങ്ങൾ നിറക്കുന്നതിനും ഓരോതരം യന്ത്രമാണുപയോഗിച്ചുവരുന്നതു.

1826 മുതൽ ലമണേഡ് ഒരു പ്രധാന പാനീയമായിത്തീർന്നപ്പോൾ 'ബ്രൈട്ടൺ' എന്ന പട്ടണത്തിലെ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ പലവിധ പഴങ്ങളിൽനിന്നും ഓരോതരം മധുരപാനീയങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും വീടുകളിൽ ലമണേഡ് ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളമെടുത്തു കുറെ ചെറുനാരങ്ങനീരും പഞ്ചസാരയും ചേർത്ത് ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതു സാധാരണയായിരുന്നു. വേനൽകാലത്ത് ഇപ്പോഴും ഈ തരത്തിൽ പലരും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. കുറച്ചു കാലങ്ങളായിട്ട്, ബിയർ, വീഞ്ഞ് മുതലായവകളിലും വായു കലർത്തിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്.

ഈ വിധത്തിലുള്ള പാനീയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവരുടെ കമ്പനിയുടെ ആധിക്യം കുപ്പികളിന്മേൽ കാണുന്ന കുറിപ്പുകളിൽനിന്ന് അധികം അറിയാവുന്നതാണ്. പലകച്ചവടക്കാരും അപ്പപ്പോഴായി പൊട്ടിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സാമാനത്തിന്റെ ഗുണത്തിലും വിലയിലും വ്യത്യാസംകൂടാതെ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽതന്നെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോരുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു സ്വേർസർകമ്പനിക്ക് മാത്രമാണ്. ആദ്യകാലത്തെ മത്സരക്കച്ചവടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കുപ്പികൾ ഒഴുക്കൻരീതിയിലുള്ളവയായിരുന്നു. ഓരോ കുപ്പികളിലും ഉടമസ്ഥന്റെ പേർ എഴുതി പതിച്ചിരുന്നു. കുപ്പികൾക്ക് വിലചുമത്തിയിരുന്ന കാലംവരെ ഈ സമ്പ്രദായം ശ്രേയസ്കരമായിരുന്നു. മത്സരം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ചില കച്ചവടക്കാർ പ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി കുപ്പികൾക്ക് വിലചുമത്താതിരുന്നപ്പോൾ, ഓരോകുപ്പികൾ വാങ്ങുന്നതിലും അവരവരുടെ കച്ചവടത്തെ കുറിച്ചോർത്തു വാങ്ങേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടു. മത്സരം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അന്യോന്യം തോല്പിക്കുവാനുള്ള വഴിനോക്കുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. അവരവരുടെ കുപ്പികൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും ഈ സമ്പ്രദായം ഉപയോഗപ്പെട്ടുവന്നു. ഇപ്രകാരം ക്രമേണ പരിഷ്കരിച്ച് ഇപ്പോൾ ഈ തരം വെള്ളങ്ങൾ എവിടെയും എളുപ്പത്തിലും സമ്പ്രദായത്തിലും കിട്ടി വരുന്നുണ്ട്.

ഈ ഉപന്യാസം ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നപോലെ തൃപ്തികരമായില്ലെങ്കിലും, സ്വാഭാവിക ഉറവുവെള്ളങ്ങളെ അനുകരിച്ച് വൈദ്യസംബന്ധമായ ഫലങ്ങളോടുകൂടിയ വെള്ളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമമാണ് വായുനിക്ഷിപ്തമായ പാനീയങ്ങളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമെന്ന് മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധം വിശദമായ ഒരു ചരിത്രം ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു. കച്ചവടനിലയിൽ ഇപ്പോൾ ഈ വ്യവസായം മഹാന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെതന്നെ, ലഹരിപാനീയങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ മിക്കജനങ്ങൾക്കുമുള്ള ആസക്തിയെ ഒരു കാലത്തു ഇതു തീരെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുമെന്നും ന്യായമായി വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വക പാനീയങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചില രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാനെളുപ്പമുണ്ടെന്ന് ചില ഡോക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതുകൾ സകലരോഗങ്ങളെയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതാണെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'ഒരു തൊഴിലിലിരിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ ഒരിക്കലും യോജിക്കയില്ല.' എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സമാധാനിക്കയാണ് ഉത്തമമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു. സ്വാദില്ലെന്ന് തോന്നുന്നവർ ഉപയോഗിക്കണ്ട. എന്തിനായാലും, ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങളെപ്പോലെ ദോഷംചെയ്യുന്നതല്ലെന്ന് എല്ലാവൈദ്യന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെടാതിരിക്കയില്ല, നിശ്ചയംതന്നെ.

ഇ. ആർ. മേനോൻ.

प्रविवत्सोरामन्त्रणम्.

---:o:---

जननी जठरे यदा तु मामवहत् पापिनमात्तदौहृदा
ततआदि गतं सुदूरतः सुखमस्या मनसस्तनोरपि ॥ १ ॥

अतिवत्सलयानया पुरा सुविनीतो गतदुष्टशीलकः ।
तरुणत्वमवापमीदृशं जनयित्र्याः सुमनोरथैः सह ॥ २ ॥

"प्रथमो मम सूनुरादराज्जरठां मां परिरक्षिता दृढम्" ।
अतिदाढ्यतीति वासरान् सततं बद्धमनोरथैव सा ॥ ३ ॥

अनया मयि बध्यते चिरान्महदाशा ह्यमुष्य सुतेऽग्रजे ।
अहमप्यतितत्परोऽभवं सफलीकर्तुमिदं स्वकर्मभिः ॥ ४ ॥

अधुना विफलीकरोति तत् प्रहरन् मर्मणि दारुणो विधिः ।
यदयं मम जीवितद्रुमो घुणजग्धो बत! नङ्क्ष्यति द्रुतम् ॥ ५ ॥

अयि, मातरसौ तवात्मजो विधिना हन्त! कृतोऽतिदुष्कृती ।
अनुभूतवतीहि यत्कृते भवती दुःखगणं विना फलम् ॥ ६ ॥

अयमञ्जलिरिष्टपुत्रके, सुकृतघ्नस्य तवात्मजन्मनः ।
सुतवत्सलतोचितां न ते वितरीतुं प्रभुरस्मि निष्कृतिम् ॥ ७ ॥

अयि मातृसहोदरास्चिरादतिपापेन मया स्थ वञ्चिताः ।
विफलीक्रियते मनोरथः समया यो भवताम् ॥ ८ ॥

जननीं भवतोऽपि वत्सलान् स्वकृतैर्दुश्चरितैर्भयंकरैः ।
अपरानपि हन्त ! बान्धवान् शुचमत्यन्तमलम्भयं पुरा ॥ ९ ॥

कृपयानुगृहीत उच्चकैः शिशुभावे कृतमन्तुरप्यहम् ।
"भवितोपरि साधुरेष" इत्ययि, युष्माभिरहो ! तितिक्षुभिः ॥ १० ॥

अधुना विधिना दुरात्मना क्रियते तन्निखिलं हि निष्फलम् ।
अपराधशतं मया कृतं कृपया क्षाम्यत बध्यतेऽञ्जलिः ॥ ११ ॥

जननीं सहजं च मातुला निदधे भारतया भवत्स्वहम् ।
करुणाकणिकोदियादिमौ परिपातुं भवतां हृदन्तरे ॥ १२ ॥

यस्योत्सङ्गे कलितविविधक्रीडनं वृद्धिमापं
येनाध्याप्ये शिशुजनमनोदुर्ग्रहाण्यक्षराणि
यो वा दुष्टं व्यनयदपि मां वत्सलो बालभावे
पादाम्भोजे नतिततिरियं तस्य मे मातुलस्य ॥ १३ ॥

अयमग्रज, वश्यकमक्षुर्भवतः स्वीकृतवद्नुग्रहः
सहजस्तव दुर्विधेर्गतो वशमेतत् कथयत्यरुन्तुदम् ॥ १४

निजचिन्तितसूचिकां पुरा भवते प्राहिणवं हि पत्रिकाम् ।
कुरुतेऽद्य तथैव तां विधिः क्रियतां बुद्धिरनुग्रहाय मे ॥ १५ ॥

जननी मम शोच्यतां गता परिरक्ष्या भवतापि सादरम् ।
अनुजोऽपि शिशुर्यथापुरं क्रियतां पात्रमनुग्रहस्य ते ॥ १६ ॥

अयि, सोदर, वत्सलोऽप्यहं त्वयि, मातर्यतिभक्तिमानपि ।
जननीसहितं विहाय याम्यवशस्त्वां हतदैवपीडितः ॥ १७ ॥

कुरु सज्जनतादृते रतिं पथि, भक्तिं भज मातरि स्थिराम् ।
उपभुज्य सुखान्यगर्वितः स्मर मां चापि कदापि विश्रमे ॥ १८ ॥

परदैवतमावयोर्हि या धनमावां मनुते च या सदा ।
जननीं परिपालयस्व तां मम भारोऽपि निधीयते त्वयि ॥ १९ ॥

ददतां तव मङ्गलां मतिं करणीयेषु रतिं शुभं यशः ।
ददतामथ कल्पतां तनोरखिलं भव्यमभङ्गमीश्वरः ॥ २० ॥

द्रवति [illegible]त् स्यन्दते बाष्पधारा
भुवनमिदमशेषं दृश्यते शून्यमेव ।
तमसि परवशोऽयं मज्जतीवान्तरात्मा
मम निजजनवर्गं सन्निहासोरिदानीम् ॥ २१ ॥

आर्. सुधाकरनायकः ।

ണ്. അവർ മല്ലൻ, മലവാഴി, പാ
കതം.

ക്കുട്ടി, എന്ന ഭൂതങ്ങളുടെ അസ്തിത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങൾ അവരുടെ ക്ഷേമത്തെ കാത്തും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമത്തിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിച്ചുംകൊണ്ട് കാടുകളിലും മലകളിലും വസിക്കുന്നവരാണെന്നും, അവയ്ക്കു ബലി കൊടുപ്പാൻ ഉപേക്ഷയോ നിരുത്സാഹമോ കാണിക്കുന്നതായാൽ സ്വപ്നത്തിൽ അടിക്കുകയോ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നവിധം കാട്ടി ശിക്ഷിക്കുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. എല്ലാ സമാപത്തികളും കഷ്ടപ്പാടുകളും അവയുടെ അനിഷ്ടത്താൽ സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നുതന്നെയുമല്ല മഴ പെയ്യുന്നതിനും ഇടിവെട്ടുന്നതിനുംകൂടി അവ ഹേതുഭൂതങ്ങളാണെന്നുംകൂടി വിശ്വസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. നായാട്ടിൽ മൃഗങ്ങളെ കിട്ടുവാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നതും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതും പാക്കുട്ടിയാണത്രെ. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ആശിക്കപ്പെട്ട മൃഗത്തെ കിട്ടാതിരുന്നാൽ കൃതഘ്നതക്കോ വിശ്വാസവഞ്ചനക്കോ അതിനെ ശപിപ്പാൻ കൂടി അവർ മടിക്കുന്നതല്ല. ഈ ദൈവങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളെ സങ്കല്പിച്ച് വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന തറകളിൽ അവർ കല്ലുകൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കും. അതുകളുടെ മുകളിൽ കോഴിയോ ആടോ അറുത്ത് ചോര ഒഴിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുകൂടാതെ അവരുടെ പുരോഹിതൻ കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ, കയ്യിൽ സമ്പാദ്യമുള്ള സമയം, ചോറ് കള്ള് തവിട് ഇതുകളെക്കൊണ്ടു പൂജയും കഴിക്കും. പൂജ മറ്റുള്ളവർ കാണ്മാൻ പാടില്ല. അവരെല്ലാവരും ദൂരെ പോയിനില്ക്കുന്നു. പൂജ കഴിഞ്ഞ് അവൻ കൈകൊട്ടിയാൽ എല്ലാവരും അടുത്തുചെന്ന് 'ഓ മല്ലാ, മലവാഴി! ഓ പാക്കുട്ടി! ഓ അപ്പാ! ഓ അമ്മേ! ഞങ്ങൾ തമ്പ്രാക്കളുടെ (മേൽജാതിക്കാരുടെ) അടുക്കൽനിന്നും പിച്ചതെണ്ടി സമ്പാദിച്ച ഈ സാധനങ്ങളെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു തന്നിരിക്കുന്നു. അത് സ്വീകരിച്ച് ഞങ്ങളുടെ വനവാസത്തിങ്കൽ ഞങ്ങളെയും ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികളെയും ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കേണമേ!' എന്നും മറ്റും പ്രാർത്ഥിച്ച് നിവേദ്യസാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചതിന്നുശേഷം എല്ലാവരും വീടുകളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകുന്നതാകുന്നു അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാരീതി. മേൽജാതിക്കാരിൽനിന്നും അകന്നു കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിച്ചുവരികയാൽ ഈ സാധുജനങ്ങൾക്ക് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠഭാവങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവാനോ മനസ്സിലാക്കുവാനോ സംഗതിയുണ്ടാവുന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അത് വളരെ ദുർല്ലഭമായിരുന്നുള്ളു.

നായാടികൾക്ക് ചുടലകളുണ്ട്. അവർ ശവം കുഴിച്ചിടുകയോ ദഹിപ്പിക്കുക[illegible]യോ ചെയ്യുന്നു. ഒരാൾ ചത്താൽ പുല 10 ദിവസമാണ്. 11-ാംദിവസം കാച്ചു അരിയും കറെ പച്ചിലയും ഒരു ചിരട്ടയിൽ വെള്ളവും ഒരു മുഴുവൻ വാഴയിലയും ഒരു കത്തുന്ന തിരിയും ശേഖരിച്ച്, സംബന്ധികളെല്ലാം കൂടി അടുത്തുള്ള പുഴയിലോ മറ്റു വല്ല ജലാശയങ്ങളിലോ പോയി കുളിച്ച്, മരിച്ചവനെ സങ്കല്പിക്കുവാൻ ഒരു മൺകുടമോ അല്ലെങ്കിൽ രൂപമോ സൃഷ്ടിച്ച്, ഇലയും മറ്റു സാധനങ്ങളും അതിന്റെ മുമ്പിൽവെച്ച് മൂത്ത മകൻ ഇലയുടെ മുമ്പിൽ കിഴക്കോട്ടുതിരിഞ്ഞു നിന്ന്, 12 പ്രാവശ്യം നീരൊഴിച്ച് ക്രിയ നടത്തുകയും മറ്റുള്ളവർ ഭക്തിപുരസ്സരം തൊഴുതു നമസ്കരിക്കയും ചെയ്തിട്ട്, അരി കാക്കക്കു തിന്നാൻ ഇട്ടേച്ചു എല്ലാവരും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകും. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ എന്നവൻ ഓരോരുത്തരുടെയും മേൽ ചാണകവെള്ളം തളിച്ച് ശുദ്ധമാക്കും. തദനന്തരം അവിടെ കൂടിയവർക്കെല്ലാം മൃഷ്ടാന്നഭക്ഷണം കൊടുക്കും. മൂത്തവൻ ഒരു സംവത്സരം തല ചമത്തി ദീക്ഷ ആചരിക്കും. ഇക്കാലത്ത് അവൻ മാംസം കഴിക്കയില്ല. കൊല്ലാവസാനത്തിൽ ചാത്തം ഊട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ദീക്ഷ വിടും. കുടുംബക്ഷേമാദികൾ ചത്തവരുടെ അനുഗ്ര

ഷെത്ത അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു് അവർ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചുവരികയാൽ, പിന്നീടു് കർക്കടകസംക്രാന്തിക്കോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ശുഭകരമായ ദിവസമോ അവർക്കു് മഹാ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പൂജ കഴിക്കുക പതിവാണു്.

തൊഴിൽ

നായാടികൾ മിക്കവരും വേലചെയ്യാൻ വിമുഖന്മാരാണു്. തേൻ, മെഴു, മട്ടിപ്പശ, ഇഞ്ച ഇതുകൾ ശേഖരിച്ചു്, സ്വല്പമായ വിലയ്ക്കു വിറ്റു് അതുകൊണ്ടാണു് അവർ നിത്യവൃത്തിയ്ക്കു വേണ്ട ഉപ്പു്, മുളകു്, ഉണക്കമത്സ്യം, പുകയില, കള്ളു് ഇതുകൾ വാങ്ങി കാലം കഴിച്ചു വരുന്നതു്. അവർ മലനാർചെടികൊണ്ടും കയ്യൂർ വൃക്ഷത്തിന്റെ തോലികൊണ്ടും ഒരുവക കയറുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. ചകിരികൊണ്ടു കവണിയുണ്ടാക്കി അതുകൊണ്ടു പക്ഷികളെ എറിഞ്ഞു പിടിക്കുന്നതുമുണ്ടു്. ഓണം, വിഷു അടിയന്തരങ്ങളൊക്കെ അവർ സമീപത്തുള്ള നമ്പൂരി ഇല്ലങ്ങളിലും നായർവീടുകളിലും ഇരന്നും കയറുവീതം കൊണ്ടുപോയി കാഴ്ചവെയ്ക്കുമ്പോൾ അവർക്കു കുറെ നെല്ലും കുറച്ചു കാശും ഒരു തുണിയും കൊടുക്കും. ഉഴുക, വിതയ്ക്കുക, പുല്ലുപറിക്കുക, നടുക, കൊയ്യുക, കറ്റമെതിക്കുക കാവലിരിക്കുക ഇത്യാദി കൃഷിവേലകൾക്കു ചിലപ്പോൾ അവർ ഉദ്യോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും അതിനു സ്വല്പം നെല്ലു കൂലി കിട്ടിവരുന്നതുമാണു്.

ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ വലുതായ സുഖക്കേടുണ്ടാകുമ്പോൾ അവർ അവരുടെ കിടത്തുണികൾ വഴിയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിരിച്ചു് അകലെ മാറിനിന്നു് അതിലെ കടന്നുപോകുന്നവരിൽനിന്നും ഭിക്ഷയ്ക്കു നിലവിളിക്കും. പഴയ കാലത്തെ ചില പ്രമാണികളുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഏർപ്പാടിനാൽ ഓരോ നായാടിക്കും ഓരോ ദേശം നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതും, അവിടെ അവനു ചില വിശേഷാധികാരങ്ങളുള്ളതും, മറ്റു ദേശത്തിലുള്ള സ്വജാതീയർക്കു് അവന്റെ അവകാശത്തിന്മേൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. മേൽപ്പെട്ട വീടുകളിൽ പുറന്നാളും ശ്രാദ്ധം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോൾ നായാടിക്കു് ഒരു ഭാഗം കൂട്ടാനും ചോറുമുണ്ടാവും. വേലയൊന്നുമില്ലാത്തപ്പോൾ നായാടികൾ പുറത്തിറങ്ങി അതതായിലുള്ള ഓരോ വീടിന്റെയും അല്പം അകലെ ചെന്നുനിന്നു ഭിക്ഷയ്ക്കു നിലവിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അപ്പോൾ വീട്ടുകാർ, അവിടെ വല്ലവർക്കും ദേവതയിളക്കമോ ദൃഷ്ടിബാധയോ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അതിന്റെ നിവാരണാർത്ഥം ഒരു പാത്രത്തിൽ കുറേ അരിയും കുറച്ചു് ഉപ്പും, മുളകും പുളിയും എണ്ണയും കടുകും നാളികേരവും ഒന്നുരണ്ടു കാശും ഇട്ടു് രോഗമുള്ളാളുടെ തലയ്ക്കു നേരെ കാട്ടി ഉഴിഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയി പിരാവുവാൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. നായാടികളുടെ പിരാക്കിനാൽ ബാധിക്കപ്പെടുന്നതിനു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു നായാടിയോടു പിരാവുവാൻ പറഞ്ഞാൽ ഭിക്ഷ കൊടുത്തവനു കഷ്ടവും നാശവും ഉണ്ടാവണമെന്നു പറഞ്ഞാണു് അവൻ നിലവിളിക്കുക. ഇതിലേക്കായി അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ 'അറ്റുപോ', 1 'മുടിഞ്ഞുപോ', 2 'ചുടലമായ്പോ'3. എന്നിതുകളാണു്. ഒരുവൻ അത്യാസന്നനായി മരിക്കാറായി കിടക്കുമ്പോൾ ഒരു കറുത്ത കരിമ്പടത്തിന്റെ നാലുമൂലയ്ക്കലും കുറെ എള്ളും കടുകും മഞ്ഞളും നാളികേരവും ഇട്ടു കെട്ടി രോഗിയെ കാട്ടി മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉഴിഞ്ഞു് അതും ഒരു കടയും ഒരു വടിയും ഒരു വെള്ളിക്കോലുംകൂടി നായാടിക്കു കൊടുക്കുകയും പതിവുണ്ടു്. കഷ്ടപ്പാടുകൾ നീങ്ങുവാൻ കാലപ്രീതിക്കായി ചെയ്യുന്ന കാലദാനമെന്നാണു് ഇതിനു പേർ. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം രോഗം നായാടിക്കു ഉഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുക. അവൻ സ്വീക

1. 2. നശിച്ചുപോകട്ടെ.

3. ചുടലയായിപ്പോകട്ടെ.

കിട്ടുന്നവെന്നാണ്. അവൻ ഇതും വാങ്ങി കുടിലിലേക്കു മടങ്ങീട്ടു ഏതെങ്കിലും ശനിയാഴ്ച മല്ലൻെറയും മലവാഴിയുടെയും പറക്കുട്ടിയുടെയും മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു രോഗം ഭേദമന്നു ബാധിച്ചതിരിപ്പാൻവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കും.

മനുഷ്യകത്തിൻെറ ഈ ദുർഭാഗ്യപങ്ങൾ പകൽസമയം വേനൽക്കാലത്തു വെയിലത്തും, വർഷകാലത്തു മഴയിലും, ഭിക്ഷ മുറവിളികൂട്ടി അലഞ്ഞുനടന്നും രാത്രിസമയം അവരുടെ മുതലാളിമാരുടെ പുരവു കാത്തുമാണ് കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവരുന്നത്. ഇവർ മലയാളത്തിൽ പാർക്കുന്നേടത്തോളം മററുള്ളവർക്ക് ഉപകരിക്കപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും, ഇവരെക്കൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തു യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധ്യമാകുന്നതല്ലെന്നും, അതിനാൽ എല്ലാവരെയും മറെറാരിടത്തേക്കു കടത്തി ആഹാരവൃത്തി കഴിക്കുവാൻ വേല ചെയ്യുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെടണമെന്നുമാണ് ബുക്കാനൻ Buchanan എന്ന സായ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവർ മുൻകാലത്തു നല്ല നായാട്ടുകാരും എയ്ത്തുകാരുമായിരുന്നു. നായന്മാരുടെ മൃഗയാപര്യടനങ്ങളിൽ സഹായിച്ചും വന്നിരുന്നു. എന്നാലിപ്പോൾ നാട്ടുകാരുടെ സഹായംകൂടാതെ ചെയ്യാൻ തവള, ആമ, മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കളെ വേട്ടയാടിപ്പിടിച്ചു തല്ലിക്കൊല്ലുകയാണ് അവരുടെ മുഖ്യമായ നായാട്ട്. അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ കവണ്, കത്തി, മഴു, വാൾ ഇതുകളാണ്. ജന്മിക്ക കാടുകളിൽ പാർക്കുന്നവർക്ക് അവയിൽനിന്നും സ്വല്പമായ ഒരു കൂലി മാത്രമേ കിട്ടിവരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ സർക്കാർവക കാടുകളിലുള്ളവർക്ക് കുറേക്കൂടെ മെച്ചമായവിധം കൂലി കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്.

ഭക്ഷണം.

നായാടികളുടെ മുഖ്യ ആഹാരം കഞ്ഞിയും ചോറുമാണ്. കാലത്തെ അത്തും കഴിച്ച് അവർ വേലയ്ക്കോ ഭിക്ഷയ്ക്കോ പുറപ്പെടും. ഉച്ചയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും കിട്ടുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അന്ന് അത്താഴമുണ്ട്; അല്ലാത്തതാൽ രാത്രി മുഴുവൻ പട്ടിണിയാണ്. കാലത്തു വെച്ചതിൽ വല്ലതും ബാക്കിയുണ്ടായാൽ അതു പകലെ കുട്ടികൾക്കു കൊടുക്കും. ആഹാരത്തിനു ചിലപ്പോൾ കാഞ്ഞിരത്തിൻെറ വേര ചെറുതാക്കി നുറുക്കി ഉപ്പുകൂട്ടി വേവിച്ചു കറിയുടെ സമ്പ്രദായത്തിലുണ്ടാക്കിയ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ണാറാവും. ചേന, ചേമ്പ്, കൊള്ളിക്കിഴങ്ങു മുതലായ കിഴങ്ങുകളും മാങ്ങ, ചക്ക, കമ്പളങ്ങ മുതലായ സസ്യങ്ങളും അവർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അവർ കഞ്ഞൻ, ആട്, മലയണ്ണാൻ, മാൻ, എലി, പ്രാവ്, കാക്ക, കോഴി, നെല്ലിക്കോഴി, ആമ, ചീങ്കണ്ണി ഈ വക ജന്തുക്കളുടെ മാംസം ഭക്ഷിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. എന്നാൽ പട്ടി, കരടി, മാട്ടുള്ള മത്സ്യം, പശു, സേപുങ്ങൾ, പാമ്പ്, പല്ലി, കുറുക്കൻ ഇതുകളെ ഒരിക്കലും ഭക്ഷിക്കുന്നതല്ല.

സമുദായനില.

നായാടികൾ നാട്ടിലെ ചണ്ഡാളന്മാരാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ മററു ജാതിക്കാരുടെയോ അവരുടെ വാസസ്ഥലത്തിൻെറയോ സമീപം അവർക്കു സഞ്ചരിപ്പാൻ പാടില്ല. അവർ വളരെ ദൂരെ ഒഴിഞ്ഞിട്ടാണ് വഴികൾ കടന്നുപോകുന്നത്. ബ്രാഹ്മണനെ അശുദ്ധമാക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ അവർ 300 അടി അകന്നുനിൽക്കണം. അതിലടുത്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശുദ്ധം മാറും. പിന്നെ ശുദ്ധമാവണമെങ്കിൽ കുളിച്ചു പൂണൂൽ മാറി പഞ്ചഗവ്യം സേവിക്കണം. അതിനാൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു നായാടിക്കു പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കേണ്ടതായിവന്നാൽ മററുള്ളവർ അറിയാതെ അടുത്തു ശുദ്ധം മാറാതിരിക്കേണ്ടതിന് അവർ ഉറക്കെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയോ നിലവിളിച്ചോ നടക്കണം. നായാടികൾ എല്ലാവരിലും താണജാതിയാണ്. എങ്കിലും പുലയന്മാരും പറയന്മാരും തൊട്ടത് അവർ ഭക്ഷിക്കയില്ല. ചിലർ ക്രിസ്തീയമതം സ്വീകരിച്ചു ക്രിസ്തീയപ്രാർത്ഥനകളും പാട്ടുകളും ചൊല്ലുന്നതിൽ വലിയ ഉത്സാഹം കാട്ടിവരുന്നുണ്ട്. മററു ചിലർ മുഹമ്മദീയരാക്കിത്തീ

ൽ ചെന്ന അവരോടു ഭിക്ഷ വാങ്ങിയും കഴിയുന്നവരാണു്. ഇവരെ തൊപ്പിയിട്ട നായാടികളെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു.

ശരീരാകൃതി.

ചിലേടങ്ങളിൽ നായാടികൾ ഉച്ചിക്കുടുമ വെച്ചിട്ടുള്ളതായും ചിലേടങ്ങളിൽ തലമുഴുവൻ മൊട്ടയടിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നുണ്ടു്. അവർ അരയിൽ വൃത്തികെട്ട ഒരു തുണി മുട്ടിനു മീതെവരെ എറക്കി ചുററിയിരിക്കും. രണ്ടാമതു് ഒരു തുണി അപൂൎവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. അവർ കാതുകളിൽ വിച്ചുളക്കട്ടകളും, രോഗനിവാരണത്തിനോ ഭൂതബാധകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനോ കയ്യിൻെറ മുട്ടുകളിൽ ഏലസ്സും ധരിക്കും. സ്ത്രീകൾ കറുത്തവരും മെലിഞ്ഞവരും വളൎച്ചയില്ലാത്തവരുമാണു്. അവരും ഒരു വൃത്തികെട്ട കച്ച രണ്ടാക്കി മടക്കി അരയിൽ ചുററുന്നതുകൂടാതെ രണ്ടാമതു് ഒരു വസ്ത്രം ധരിക്കാറില്ല. തോടയുടെ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്ന ഒരു അടച്ചു് ഇടത്തക്കവണ്ണം കാതുകൾ കീറിവെച്ചിരിക്കും. കഴുത്തിൽ പളുങ്കുകൊണ്ടും ഓരോ ജന്തുക്കളുടെ പല്ലുകൊണ്ടുമുള്ള അനവധി വരിയുള്ള മാലയും ഇരിക്കും. ഇതുകൾ ഭൎത്താവിൻെറ മരണശേഷം നീക്കംചെയ്യുന്നതല്ല. കന്യകമാർ പ്രത്യേകമായി യാതൊരു ആഭരണവും ധരിക്കുന്നില്ല. ജടമായ കേശത്തോടും, ക്ഷീണിച്ച നോട്ടത്തോടും, കാട്ടിലെ ചില ജന്തുക്കളിൽ കാണുംവിധം ഭീതഭാവത്തോടും ഈ ജാതിക്കാരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും പലപ്പോഴും ദൂരത്തായി നില്ക്കുന്നതു കാണാം. അവരുടെ ആകപ്പാടെയുള്ള സ്ഥിതി മഹാകഷ്ടമായ ഒന്നുതന്നെ. അതിനെ നന്നാക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നതുമില്ല. ആകക്കൂടി നോക്കിയാൽ നായാടികൾ സത്യവാന്മാരും കളവില്ലാത്തവരും ആകുന്നു.

III. ഉള്ളാടന്മാർ.

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മലയാളി ഹിന്തുക്കളിലും ആനിമിസ്റ്റ് ജാതിക്കാരിലും വെച്ചു് ഉള്ളതിൽ കീഴിഞ്ഞവരാണു് ഉള്ളാടന്മാർ. 'ഉള്ളാടൻ' എന്ന പദം 'ഉൾ കാടൻ' എന്നതിൽനിന്നു ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇവർ മേൽ ജാതിക്കാരെ കാണുമ്പോൾ കാട്ടിലേക്കു് ഓടിപ്പോകുന്നവർ എന്നു കാണിക്കുന്നു. ഉൾനാട്ടിൽ പാൎക്കുന്നവരെന്നും ആ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവരെ കാട്ടുജാതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തിയിരിക്കുന്നെങ്കിലും നാട്ടിലെ ചണ്ഡാളന്മാർ എന്നാണു് വിളിച്ചുവരുന്നതു്. ഇവർ തെക്കൻ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യനിവാസികളിൽ പെട്ടവരും നിഗ്രിട്ടോക്കാരുടെയും ദ്രാവിഡന്മാരുടെയും മിശ്രവൎഗ്ഗമാണെന്നു ഡാക്ടർ എ. എച്ച്. കീൻ (Dr. A. H. Keane) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1901-ലെ കാനേഷുമാരി കണക്കപ്രകാരം 211 ആണുങ്ങളും 228 പെണ്ണുങ്ങളുംകൂടി കൊച്ചിയിൽ ആകെ 439 ഉള്ളാടന്മാർ മാത്രമേയുള്ളു. ഇവരുടെ ഭാഷ മലയാളമാണു്. എല്ലാവരും അനാചാരികളുമാണു്. ഇരിങ്ങാലക്കുട, പള്ളിപ്പുറം, എടക്കൊച്ചി, കുമ്പളം, എഴുപുന്ന, നീണ്ടകര, മനാശ്ശേരി, ചെല്ലാനം ഈ പ്രദേശങ്ങളിലാണു് ഇവരെ അധികമായി കണ്ടുവരുന്നതു്. ഇവർ സഞ്ചാരശീലന്മാരല്ല. അധികവും സ്വദേശത്തു സ്ഥിരമായിത്തന്നെ പാൎക്കും. ഇവരിൽ ഉള്ളാടൻ, ചെറപ്പൻ, തളിപ്പൻ, നായാടി എന്നിങ്ങനെ നാലു ഉപവൎഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടു്. നാലു കൂട്ടരും തമ്മിൽ തൊട്ടൂണോ കല്യാണമോ പതിവില്ലാത്തതും, സാധാരണ ജനസമുദായത്താൽ ഉള്ളാടന്മാരെയും നായാടികളെയും രണ്ടു പ്രത്യേകം ഗോത്രക്കാരായി കരുതിവരുന്നതുമാകുന്നു. തളിപ്പൻ ക്ഷുരകവേലക്കാരനും ശവസംസ്കാരകൎമ്മങ്ങളിൽ പുരോഹിതനുമാണു്.

വാസസ്ഥലം.

ഉള്ളാടന്മാരുടെ കുടികൾ സ്ഥിതിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു പാടങ്ങൾക്കടുത്തുള്ള കാടുകളിലോ, മേൽജാതിക്കാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ദൂരെ അകലെ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളിലോ ആണു്. അവരുടെ സമീപം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമേ പാൎക്കുവാനുള്ളു. മുളങ്കാലുകളിന്മേൽ മേൽപുര കയ

മംഗളോദയം

൧൦൮൯

പുസ്തകം 6	എടവമാസം	ലക്കം 7

മംഗളം.

കട്ടിക്കേളിയിലാമഹേന്ദ്രവിജയം സാധിച്ചസൂര്യാത്മജം
കിട്ടിക്കേവലശാസ്ത്രവാരിധിയെയും ലംഘിച്ചലങ്കാരിയായ്
നാട്ടിൽ കേളിപെരുത്ത 'രാമചരിതം' താൻ സുന്ദരപ്രൗഢമായ്
കാട്ടിക്കേൾവിപുലർന്നപാചനജനിശ്രീമാൻഹനൂമാൻതുണ.

***

ഉൽക്കകൾ.

ആകാശത്തിൽ നിന്നും ചിലപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ വീഴുന്ന കല്ലുകൾക്കും അങ്ങനെ വീഴാത്ത എരിഞ്ഞുനക്ഷത്രങ്ങൾക്കും ഉൽക്കകൾ എന്ന പേരുണ്ട്. ഇവയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ അൎത്ഥമുള്ള വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ വ്യവഹരിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

എരിഞ്ഞുനക്ഷത്രങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ വന്നു വീഴുന്നില്ലെങ്കിലും അവ എന്താണെന്നും എങ്ങനെ, എത്ര ദൂരത്തിൽ, ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരങ്ങൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിൎണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്യന്തം ദുസ്സാധങ്ങളാണെങ്കിലും അവ ഒരേ ക്രമത്തിൽ ചലനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇതു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ആകാശത്തിൽനിന്നും ഭൂമിയിൽ പലയിടങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും വീഴുന്ന കല്ലുകളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു നിയതത്വമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവ എവിടെനിന്നു, എന്തു കാരണത്താൽ, വരുന്നുവെന്നുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരമായി ചില ഊഹങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനേ മനുഷ്യർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ഉൽക്കകൾ വരുന്നത് ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മൂൎത്തികളിലെ അഗ്നിപൎവ്വത

ങ്ങളിൽ നിന്നായിരിക്കണമെന്നാണു് സാമാന്യമായ ഊഹം. ഈ അഭിപ്രായം ആദ്യം പുറപ്പെടുവിച്ചതു് ഓസ്ത്രിയാദേശീയനായ ചെർമാക് എന്ന ധാതുവിദ്യാജ്ഞനാകുന്നു. അതു ശാസ്ത്രീയമായ പരിക്ഷണത്തിനു വിഷയമായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഗ്രഹത്തിലെ ഒരു ആഗ്നേയഗിരിയിൽ നിന്നും പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു കുറെ ഉയരത്തിൽ പോയതിന്റെ ശേഷം ആ ഗ്രഹത്തിലേക്കുതന്നെ വീഴുവാനെ തരമുള്ളു. ഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ അനുഭവം അപ്രകാരമാണു്. കൊട്ടോപാക്സി എന്ന അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന കല്ലുകൾ അത്യന്തം ഉയരത്തിൽ പോയിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ടെങ്കിലും അവ വീണ്ടും ഭൂമിയിലേക്കു തന്നെ വീഴുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ആകർഷണമെന്ന സാർവ്വത്രികനിയമത്തെ അനുസരിച്ചാണു് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു്. എങ്കിലും ഗോളാകാരമായ ഗ്രഹത്തിന്റെ വ്യാസാർദ്ധം (മദ്ധ്യരേഖയുടെ പാതി) തൊളം പൊക്കത്തിൽ ഒരു കല്ലു തെറിക്കുന്നപക്ഷം ആകർഷണത്തിനു ഗ്രഹത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തുവെച്ചുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ കാൽഭാഗം ശക്തി മാത്രമേ ആ കല്ലിന്മേൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. പൊക്കം കൂടുന്തോറും കല്ലിനെ കീഴോട്ടു വലിക്കുന്നതിനുള്ള ഗ്രഹത്തിന്റെ ശക്തി കുറയുന്നുവല്ലോ. പൊക്കം വ്യാസാർദ്ധത്തിന്റെ പതിന്മടങ്ങായാൽ കല്ലിനെ തിരികെ വലിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഒരു ശതാംശമായിപ്പോകും. കല്ലിന്റെ വേഗം ഇതിലും വളരെ കൂടുന്നപക്ഷം ഗ്രഹത്തിനു അതിനെ പിൻവലിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിത്തീരും. കല്ലു പിന്നെ അതിലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നതല്ല.

എന്നാൽ ഒരിക്കലും തിരികെ വരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര വേഗത്തിലും ഉയരത്തിലും ഒരു കല്ലിനെ ആകാശത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുവാൻ കഴിയുന്ന ശക്തിയുള്ള ഒരു അഗ്നിപർവ്വതം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭൂമിയിലുള്ളതായി അറിവില്ല. അത്ര ശക്തിമത്തുക്കളായ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ മറ്റേതെങ്കിലും ദിവ്യമൂർത്തികളിലുണ്ടോ എന്നാണു് പിന്നെ ആലോചിക്കേണ്ടതു്.

ചന്ദ്രനിലൊഴികെ മറ്റൊരു ദിവ്യമൂർത്തികളിലും അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുള്ളതായി നാം കാണുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല ശേഷമുള്ളവയുടെ ദൂരാധിക്യം നിമിത്തം അവയെ അത്ര സൂക്ഷ്മത്തോടുകൂടെ പരിശോധിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നില്ല. ചന്ദ്രനിലേക്കു ഭൂമിയിൽനിന്നു ഏകദേശം രണ്ടരലക്ഷം മൈലുകളേ ദൂരമുള്ളു. അതിൽ അനേകം ആഗ്നേയഗിരികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ വലിപ്പം ഭൂമിയുടേതിന്റെ എൺപതിലൊരംശമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരു വസ്തുവിനെ പുറത്തേക്കു തള്ളിവിടുവാൻ വേണ്ടുന്നതിന്റെ ആറിലൊരംശം ശക്തിയേ അത്ര വലിപ്പമുള്ള ഒരു വസ്തുവിനെ ചന്ദ്രനിൽ നിന്നും പ്രക്ഷേപിക്കുവാൻ വേണ്ടിവരൂ. ഈ അവസ്ഥകൾകൊണ്ടു ചന്ദ്രനിലുള്ള ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും അതിമഹത്തായ ബലത്തോടുകൂടെ തള്ളപ്പെട്ട ഒരു കല്ലു ഭൂമിയിൽ വന്നു വീണു എന്നു വരാം. ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉൽക്കകളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ചന്ദ്രനായിരിക്കാമെന്നു മേൽപറഞ്ഞ ന്യായങ്ങളാൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിനു വിരോധമായി പല സംഗതികളും പറയുവാനുണ്ടു്. ദൂരദർശിനിയന്ത്രംകൊണ്ടു നിർണ്ണയി

കപ്പെട്ടേടത്തോളം ചന്ദ്രനിൽ പണ്ടു അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഇക്കാലങ്ങളിൽ ആ വക ജ്വാലാമുഖങ്ങളിൽനിന്നും യാതൊരു ഉൽക്ഷേപവുമില്ലാതെ അവ നിദ്രിതങ്ങളായി കിടക്കുന്നതേയുള്ളു. ഉൽക്കകൾ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഭൂമിയിൽ പലേടത്തും വീഴുന്നുണ്ടുതാനും. ചന്ദ്രനിൽനിന്നും ഒരു കല്ലു ഭൂമിയിൽ വീഴുവാൻ ഏതാനും ദിവസങ്ങളിലധികം വേണ്ടിവരുന്നതല്ല. എന്നുതന്നെയല്ല കെപ്ലർ എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതായാൽ ചന്ദ്രനിൽനിന്നും വരുന്ന ഒരു കല്ലു ഭൂമിയുടെ ആകർഷണത്തിൽ പെട്ടാൽ അതിൽ ഭൂമി കേന്ദ്രമായി വെച്ചു ഭൂമിക്കു ചുറ്റും ഭ്രമണം ചെയ്യാനെ പാടുള്ളു. അതീതയുഗങ്ങളിൽ ചന്ദ്രനിലെ ജ്വാലാമുഖങ്ങളിൽനിന്നും തെറിച്ച ഒരു കല്ലു നഭോമണ്ഡലത്തിൽ വളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അതിന്റെ ഗതിയെ ഭരിച്ചുപോന്ന ദിവ്യമൂർത്തികളുടെ കക്ഷകൾ നാനാഹേതുക്കളാൽ ഭേദംവന്നു, ഭൂമിയിൽ വന്നടിച്ചുവെന്നുവരാം. ഈ സംഗതികളാലൊഴികെ ഒരു വിധത്തിലും ചന്ദ്രനിൽനിന്നും ഒരു കല്ലു ഭൂമിയിൽ വന്നുവീഴുന്നതല്ല.

ഇനി ഉൽക്കകളുടെ ജനനം വല്ല ഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നുമാകാമോ എന്നാലോചിക്കാം. ഒന്നാമതുതന്നെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ വല്ല കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടോ എന്നും നിശ്ചയിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമായി വരുമാറ് അവ അതിദൂരത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. എങ്കിലും ആ ദിവ്യമൂർത്തികളിലെല്ലാററിലും ഉഷ്ണമുണ്ടെന്നുള്ള അറിവ് അവയിൽ അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റേതുപോലെ വല്ല പ്രവൃത്തിയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കാമെന്നുള്ള ഊഹത്തിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുന്നു. വ്യാഴം, ശനി, എന്നീ അതിവിപുലങ്ങളായ ഗ്രഹങ്ങളെ നാം ആലോചിക്കണമെന്നില്ല. വ്യാഴത്തിന്റെ മദ്ധ്യരേഖ, അല്ലെങ്കിൽ വ്യാസം, 85,000 മൈൽകളാകുന്നു. (ഭൂമിയുടേതു 7918) സൂര്യനിൽനിന്നും അതിന്റെ ദൂരം 475,692,000 മൈൽകളാകുന്നു. (ഭൂമിയുടേതു 93,000,000) അതിനു സൂര്യനെ ഒരിക്കൽ ചുററുവാൻ നമ്മുടെ 11 ആണ്ടുകളും 10½ മാസങ്ങളും വേണം. ഇതുപോലെ ശനിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഇനങ്ങൾ യഥാക്രമം 70000 മൈലുകൾ, 872000000 മൈലുകൾ, 29½ ആണ്ടുകൾ, എന്നിവയാകുന്നു. ദിവ്യമൂർത്തികളുടെ വലിപ്പമനുസരിച്ച് ആകർഷണശക്തിയും വർദ്ധിക്കുന്നതാകയാൽ ആ ശക്തിയെ കവിഞ്ഞ് ഇത്ര ദൂരത്തിൽ ഒരു കല്ലിനെ തള്ളി ഭൂമിയിലെത്തിക്കുക എന്നതു വളരെ അസംഭവമാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല ഈ ഗ്രഹങ്ങളുടെ മേൽഭാഗങ്ങൾ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ ലക്ഷണലേശം വാസ്തവത്തിൽനിന്നു കാണിക്കുന്നില്ല. സൂര്യനെ ചുററും ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനേകം ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ ചെറുപ്പമനുസരിച്ച് ആകർഷണശക്തിയും കുറവായിരിക്കും. ഇരുപതു മൈലുകൾ മാത്രം വ്യാസമുള്ള ഒരു ഗ്രഹത്തിന്മേൽ വെച്ചു ഊക്കോടുകൂടി ഒരു തുകൽപ്പന്തടിച്ചു വിട്ടാൽ ആ ഗ്രഹത്തിന്റെ ആകർഷണശക്തിയുടെ അല്പത നിമിത്തം ആ പന്തു ഒരിക്കലും അതിന്മേലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നതല്ല. ഈ കണക്കിനു ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളിലുള്ള ആഗ്നേയഗിരികൾ ഭൂമിയിലേക്കു തങ്ങൾക്കുവേണ്ടും കല്ലുകളെ തെറിപ്പിക്കുവാ

ൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നു വരാം. എന്നാൽ ഇതും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധങ്ങളായ ഗണനങ്ങൾകൊണ്ട് അത്യന്തം അസംഭവമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ ഗണനങ്ങളെ ഇവിടെ വിവരിച്ചുപറയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ട് ആവക ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളുടെ കാര്യം പറയുന്നതായാൽ അവയിൽ ഒന്നാകുന്ന സിറീസ് എന്ന ഗ്രഹത്തിൽനിന്നു 50000 തവണ കല്ലുകൾ തെറിക്കുന്നപക്ഷം ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ഒന്നു ഭൂമിയിൽ വന്നുകൊള്ളുവാൻ പാടുള്ളൂ. അതിഭയങ്കരങ്ങളായുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ അതിലുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

മേൽവിവരിച്ച ന്യായങ്ങളാൽ ഗ്രഹങ്ങളുടെ വലിപ്പമൊട്ടും നോക്കാതെതന്നെ, അവയിൽനിന്നാകുന്നു ഉൽക്കകൾ ഭൂപൃഷ്ഠത്തിൽ വരുന്നതെങ്കിൽ ആ ഗ്രഹങ്ങളിൽ അത്യുഗ്രശക്തിയുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു തെളിയുന്നു. എന്നാൽ വല്ല ഗ്രഹത്തിനും ഈ ലക്ഷണമുണ്ടോ എന്നു നമുക്കാലോചിക്കാം.

അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ശക്തി ഭൂമിയിലുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾക്കിപ്പോളില്ലെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. എങ്കിലും ഭൌമികാഗ്നേയഗിരികൾ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ബലഹീനങ്ങളായിരുന്നുവോ? ഭൂതത്ത്വവിഷയകമായ പ്രാചീനകാലത്തിൽ ആവക പർവ്വതങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ കാണുന്നതിലും വളരെ അധികം ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ന്യായമില്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ആദിമയുഗത്തിൽ തക്ക ബലത്തോടുകൂടി കല്ലുകൾ ഭൂമിയിൽനിന്നും തെറിച്ചുപൊന്തി ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിയെ കവിഞ്ഞുപോയി എന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്രകാരമായിരുന്നാൽ സൂര്യന്റെ ആകർഷണം അവയെപ്പിടിക്കുകയും അതിന്റെശേഷം അവ സൂര്യനെ ചുററും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എങ്കിലും അവയിൽ ഓരോന്നു സൂര്യനെ ചുററും അണ്ഡാകാരത്തിൽ ഒരിക്കൽ ചുററിവരുന്നതിനിടയിൽ ധരാകക്ഷയാകുന്ന പഥത്തെ ഒരിക്കൽ മുറിച്ചു കടക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ, സിറീസ് എന്ന ഒരു ചെറിയ ഗ്രഹത്തിൽനിന്നും 50000 കല്ലുകൾ തെറിച്ചാൽ അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം ഭൂമാർഗ്ഗത്തെത്തട്ടുന്നതായിരിക്കു, നമ്മുടെ ഈ ഗ്രഹത്തിൽനിന്നും വിട്ടുപോയ സകല കല്ലുകളും പ്രത്യേകം ആ വഴിയിൽ ഒരു പരിവർത്തനത്തിനിടയിൽ വന്നുപെടാതെ കഴികയില്ലെന്നു വരും.

ഈ മതം യഥാർത്ഥമാകുന്നപക്ഷം ഭാനുവിനെ അണ്ഡാകൃതിയായി മാർഗ്ഗത്തിൽ ചുററിയോടുന്ന അനേകം ഉൽക്കകൾ നഭോമണ്ഡലത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. ധരണികക്ഷയെ അവ എല്ലാം ഓരോ പരിവർത്തനത്തിൽ അവശ്യം കടന്നുപോകണമെന്നുള്ള ലക്ഷണം എല്ലാററിനും സാധാരണവുമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഒരു ഉൽക്ക ഇപ്രകാരം കടക്കുന്ന ആ സമയത്തന്നെ ഭൂമിയും ആ സ്ഥലത്തു വന്നുകൂടി എന്നും വരുന്നതാണ്. ഈ വിധം സംഭവിച്ചാൽ ആ ഉൽക്കയുടെ ഗതി തീർന്നു ഭൂമിയിൽനിന്നും പക്ഷെ അനേകയുഗങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ വേർപെട്ടുപോയ ആ വസ്തു അതിന്റെ ചിരകാലത്തെ സഞ്ചാരം അവസാനിപ്പിച്ചു നിജജന്മഭൂവിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തമാണ് ഉൽക്കകളുടെ ഉത്ഭവത്തെയും സ്വഭാവത്തെ

ത്യം കുറിച്ച് ഏറ്റവും സംഭാവ്യമെന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയിലെ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ ഇരുമ്പും നിക്കൽ എന്ന ലോഹവും കാണാറുണ്ട്. ഉല്ക്കകളുടെ അംശങ്ങളിൽ അധികപക്ഷവും ചിലപ്പോൾ മുഴുവനും, ഇരുമ്പും നിക്കലുംതന്നെയെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വാസ്തവം മേൽപറഞ്ഞ മതത്തെ വളരെ സഹായിക്കുന്നു.

ഉല്ക്കകൾ ഭൂമിയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വീഴുന്നുണ്ട്. ബ്രിട്ടിഷ് കലാശാലയിൽ അടുത്തകാലത്തു വീണ ഒരു ഉല്ക്കയുടെ ഒരു ശകലം ഈ എഴുത്തുകാരന്റെ പക്കലുള്ളതിൽ ഇരിമ്പിനൊപ്പമലെ മിനുന്ന അയിരുകൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. നിക്കൽ എന്ന ലോഹം അതിലുണ്ടോ എന്നുള്ളത് ദ്രവവിഭാഗംകൊണ്ടു നിർണ്ണയിച്ചുകൂട.

ഈ ഉപന്യാസത്തിലും എരിനക്ഷത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഇതിനു മുമ്പിലെഴുതിയ ഉപന്യാസത്തിലും പരദേശീയ ജ്യോതിർവിത്തുകൾ വ്യവഹരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ചുരുക്കത്തിൽ സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞുവെന്നേയുള്ളു. ആകാശത്തിൽനിന്നും ചിലപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ വീഴുന്ന ഉല്ക്കകളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യവഹാരത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങളെ താഴെ കാണുംപ്രകാരം സമാഹരിക്കാം.

1. ആകാശത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ജ്യോതിസ്സുകളിലെ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നും ഉല്ക്കകൾ വരണമെങ്കിൽ അതിശക്തിയുള്ള സ്ഫോടനങ്ങൾ അവയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ ചന്ദ്രനൊഴികെ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളെ നമുക്ക് കണ്ടുകൂടാ. അതിനാൽ ഈ ഊഹത്തിനു മതിയായ ആധാരമില്ല.

2. ഉല്ക്കകൾ ചന്ദ്രനിൽനിന്നു വരുന്നവയെന്നുള്ള മതവും അസംഭാവ്യമാകുന്നു. അതിലെ ജ്വാലാമുഖങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തീരെ നിദ്രിതങ്ങളായി കിടക്കുന്നു.

3. വ്യാഴം, ശനി മുതലായ വലിയ ഗ്രഹങ്ങൾ തങ്ങളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുള്ളപ്രകാരം യാതൊരു ലക്ഷണവും കാണിക്കുന്നില്ല. അവയുടെ വലിപ്പം നോക്കിയാൽ അവയ്ക്കുള്ള ആകർഷണശക്തിയെ അതിക്രമിച്ചു ഒരു ഉല്ക്ക ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തുവാൻ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു.

4. ചെറിയ ഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന കല്ലുകൾക്കു സുമാർ അമ്പതിനായിരത്തിലൊന്നുവീതം മാത്രമേ ഭൂമിയിൽ വന്നു മുട്ടുവാൻ തരമുള്ളു.

5. ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വയുഗങ്ങളിൽ അതിലെ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നും തെറിച്ചുപോകാവുന്ന കല്ലുകൾ ആ ഗ്രഹത്തിന്റെ ആകർഷണത്തെ കവിഞ്ഞു ഭാനുവിനെ ചുറ്റിയോടുന്ന പക്ഷം ഓരോ പരിവർത്തനത്തിനിടയിൽ യാത്രികകളെ മുറിച്ചു അവശ്യം കടക്കയും ചിലപ്പോൾ ആ സന്ധിയിൽ ഭൂമിയെത്തന്നെ വന്നു മുട്ടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകയാൽ ഈ സിദ്ധാന്തമാണ് ശേഷമുള്ളവയെക്കാൾ അധികം സംഭാവ്യമായിട്ടുള്ളത്. സി. അനന്തപ്പായി, ബി. എ.

F. N. കഴിഞ്ഞ ദിവസം തെക്കൻ മലബാർ ജില്ലയിൽ കാരിപ്പുറം എന്ന ദിക്കിലും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലും ആകാശത്തിൽനിന്ന് ഒരു കല്ലുകൾ വീണതായി വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ കണ്ടിരുന്നു. ഇതിൽ കാരിപ്പുറത്തു വീണ കല്ല് ഏകദേശം ഒരു തുലാത്തിൽ അധികം ഘനമുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ. ഈ കല്ലിന്റെ ഒരു കഷണം ഞങ്ങൾ ഇതിനിടെ കാണ്മാനുണ്ടായി. പ്രകൃതം ഏതാണ്ടു കരിങ്കല്ലിന്റെ മാതിരിയാണ്. ഈ കല്ല് കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം നിറഭേദവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ പതിക്കുന്നതുവരെ ഈ കല്ല് തനിയെ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നാണ് അറിയുന്നതു. [മ. പ.]

മേലിലും മരണമാലിലും ശിവ.

പൊരാനാലൊരുതലിതേവരുന്നതി-
ങ്ങാരാകരാമണയാതനാതനം;
ഉന്നതഭോഗമോടുകാലത്താനന്ദിക-
ച്ചാറാമറിതനമിച്ചിട്ടിരുന്നൊൻ.

2. സങ്കടക്കടലിലകപ്പെട്ടുടി-
ച്ചുകമിട്ടുവലയുന്നവാസരം;
നിങ്കടാക്ഷകൃതകപ്പലൊന്നതാ-
ണെ,കരത്തിനവലംബമംബികേ!

3. ദീനമൊന്നുപിടിപെട്ടതാൻ ഫലം-
ധീനനായ്പരമുഴന്നിടുമ്പൊഴും
ത്വന്മുഖസ്മരണമെന്നതാവക-
ധ്യാനമാമമൃതപാനമെന്നിനാൽ.

4. കണ്ണിലില്ലപലനേരമെന്തുചെയ്യ-
ന്നിങ്ങുവർമ്മസിന്ധിനടയാക്കിലിന്നു
തിങ്ങിൽനിന്നപൊരിയുന്നപാലത
(ൻ-
കണ്ണിലെത്തുമൊരുമാത്രകൊണ്ടഹോ!

5. വല്ലനേരമൊരുപദ്യമെങ്ങുതൊൻ
തെല്ലുമാത്തു,തലകാന്തു,നിൻ്റെപദം
നല്ലവണ്ണമഗജേ!നിനക്കില-
ന്നല്ലയേകവിതയ്ക്കുതടിപ്പതും.

6. ആശയില്ലൊരുസഹായമെന്നക-
ണ്ണിയവാഴികെ വൃന്ദമൊഴീശ്ശേ-ഞ്ചി!
ചാരവർതമ്പദാബ്ജമൊക്കിലെ-
പ്പുതമന്നമമനസ്സുവല്ലായം?

7. ശുദ്ധമെവച്ചുഗാഢമായ്പാടിച്ചതും
ശുദ്ധമെമരായിയാൻപൊവുകിൽ
ബാലകതിയൊടുനിന്നെയാക്കിലി-
ങ്ങുധരിക്കമെത്തുകപ്പുറത്തതും.

8. തപ്പുരാച്ച്രായിൽനിന്നുഹാതമീ-
യല്ലമാമമയശസ്സുനിത്യവും
നില്ലതിന്ന ചലപുത്രി!നിർകൃപാ-
കല്പകത്തണലണച്ചുകാക്കണം.

9. ന്യായമായൊരുമിലാഷമൊക്കി-
ന്നായവണ്ണമതളിട്ടമെൻപരേ!
നീയതന്യജനമൃണ്ണുനിൻ്റെവൻ-
മായയാണീഹകളിപ്പതൊക്കയും.

10 തോഷിയാള്ളതതവൃന്ദമൊഴക്കൂപാ-
വേലികൊണ്ടുവളയിട്ടുകൊള്ളുനീ;
ചേലിയന്നതുവിധംതുണെക്കുമേ
മേലിലുംമരണമാലിലുംശിവ!

കോട്ടയത്തു കൊച്ചുണ്ണിമേനോൻ.

ആയുർവ്വേദം.

ലോകഗതിയനുസരിച്ച്, പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ തലകീഴ്മറിഞ്ഞു, പ്രാചീനങ്ങളായ സകലതിനെയും നിരർത്ഥകമെന്ന നിലയിൽ നിരാകരിച്ച്, ഇല്ലത്തുന്നിന്നു പുറപ്പെട്ട് അമ്മാത്തെത്താത്ത വിധം ഇന്നത്തെ സംക്രമത്തിലിരിക്കുന്ന കേരളീയരുടെ മാഹാത്മ്യമേറിയ കുലധനമായ ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിന്നായി മാന്യന്മാരായ പല മഹാന്മാരും ശ്രമിച്ചുവരുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങളിൽ അനുകൂലിച്ചു കഴിയുംവണ്ണം സഹായം ചെയ്യുവാൻ കേരളീയരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും ആവശ്യത്തേയും ഫലത്തേയും പറ്റി രണ്ടു വാക്കു ഇവിടെ പറയുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെന്നപോലെ ഇന്ത്യയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ആയുർവ്വേദസംബന്ധമായി പല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യം തോന്നുന്നു. ൧൮. പതിനെട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം മുതൽ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനത്തിനുള്ള അഭിരുചിയുണ്ടായതോടുകൂടി ഹിന്തുക്കളുടെ സകലവിധമായ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ ഒരു മാന്യതയും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചു. അതിൽ പിന്നീട്, ബങ്കാളത്തിലെ ഏഷ്യാറ്റിക് സമുദായസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി, പൌരാണിക ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വെളിവാക്കുന്നതിന്നുള്ള ശ്രമത്തിൽ പലരും ഉത്സാഹിക്കയും, ക്രമേണ ഈ ശ്രമത്തിന് ആളുകൾ കൂടിക്കൂടി വരികയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. നിയമം, വ്യവസായം, രാജ്യഭരണതന്ത്രം, തച്ചുശാസ്ത്രം, കൊത്തുപണി, ചിത്രമെഴുത്തു, രസതന്ത്രം, നാവികശാസ്ത്രം, ശാരീരം, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം മുതലായി ഹിന്തുക്കളുടെ ഓരോ ശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളും പാശ്ചാത്യവിദ്യാർത്ഥികളുടെ അന്വേഷണത്തിന്നും ആലോചനക്കും വിഷയമായിത്തീർന്നു. ഹിന്തുക്കളുടെ പുരാണേതിഹാസാദികളും ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരുന്നില്ല. സർ മാക്സ്മ്യൂളർ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കാലംവരെ, എല്ലാ വിഷയത്തിലും സകല രാജ്യക്കാരുടെയും മുന്നണിയിലാണ് ഹിന്തുക്കൾ നിന്നിരുന്നതെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഇപ്പോൾ ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആവിയന്ത്രത്തിന്റെ പുറപ്പാടു മുതൽക്കു മാത്രമേ മറ്റുള്ളവർ ഹിന്തുക്കളെ കടന്നുപോയിട്ടുള്ളുവെന്നാണ് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ത്യാജ്യങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുവാനായിക്കൊണ്ടുമാത്രം നമ്മൾ പാശ്ചാത്യന്മാരെ മാതൃകയായി വിചാരിച്ചുപോരുന്നതും നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൂർവ്വികന്മാരെക്കുറിച്ചും പാശ്ചാത്യന്മാർ നിസ്സീമമായ സ്നേഹബഹുമാനാദികളുള്ള സ്ഥിതിക്കും, പിൻവാഴ്ചക്കാരായ നാം, 'പാമ്പായാലും പഴയതു നല്ലതു' എന്ന പ്രമാണത്തെ വിസ്മരിച്ചു പൌരാണികങ്ങളായവകളെ തുച്ഛമാക്കിയിരിക്കുന്നതു, നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തി കവിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടായിരിക്കും. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ

ബുദ്ധിസ്റ്റ് ആധിപത്യം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവർ ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അഭിരുചി തോന്നാത്തതെന്നും ചിലർ പറയാതിരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ പറയുന്നതിനും കാരണം മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെ ആയിരിക്കാം. എന്തായാലും, കാരണങ്ങളാലോചിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വായനക്കാരുടെ മനോധർമ്മത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കട്ടെ.

'ആയുർവ്വേദം' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കിവരുന്നതു 'ആയുസ്സിനെ സംബന്ധിച്ച വേദം' എന്നാണെങ്കിലും നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഇതിനു കുറേക്കൂടി വിസ്താരമായ അർത്ഥമാണ് കല്പിച്ചിരുന്നത്. ആയുർവ്വേദം എന്നതു വൃക്ഷലതാദികളുടെയും പക്ഷിമൃഗാദികളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ജീവനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. 'വൃക്ഷായുർവ്വേദം', 'ഹസ്ത്യായുർവ്വേദം' അല്ലെങ്കിൽ 'പാലകാപ്യം', 'അശ്വായുർവ്വേദം' അല്ലെങ്കിൽ 'ശാലിഹോത്രം', 'അഷ്ടാംഗഹൃദയം' എന്നിവകൾ പരപ്പായിക്കിടക്കുന്ന ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. ചെടികളുടെയും ജന്തുക്കളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ജീവനെ സംബന്ധിക്കുന്ന സകലവിധമായ ശാസ്ത്രങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദേശകാലാവസ്ഥകൾ, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദിഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ, ശരീരം, ലോഹശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിവ്യത്യാസങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം, മുതലായി സാക്ഷാത്തായും അല്ലാതെയും ജീവനെ സംബന്ധിക്കുന്ന സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഓരോ വിഭാഗങ്ങളാകുന്നു. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ നിയമമനുസരിച്ച് ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച് ഒരു ചികിത്സകനാവണമെങ്കിൽ, മേൽപറഞ്ഞ സകല വിഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ജ്ഞാനം പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കണം. അക്കാരണത്താൽ ഒരു ആയുർവ്വേദവൈദ്യനുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ കഥ വിചാരിച്ചാൽ, ഇക്കാലത്തു ജർമ്മനി, അമേരിക്ക, ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ വൈദ്യസർവ്വകലാശാലകളിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും ഉയർന്ന ബിരുദം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഡോക്ടരുടെ വൈദ്യസംബന്ധമായും ശരീരസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള ജ്ഞാനം എത്രയോ നിസ്സാരമാണ്! എന്നുമാത്രമല്ല, ബാഹ്യകാരണങ്ങൾ മൂലം ശരീരത്തിനുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്തി വന്നിരുന്നതുകൂടാതെ, മനസ്സിന്റെ ഭേദവ്യത്യാസത്താലുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾക്കുകൂടി നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പ്രതിവിധി കണ്ടുപിടിച്ചു, ജനങ്ങളുടെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തു വന്നിരുന്നു. മാനസികശാസ്ത്രവും ഇതിൽപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആയുർവ്വേദം വളരെ പരപ്പായ ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പല ശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളേയും കൂട്ടിക്കലർത്തി ഇക്കാലത്തു നടപ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തോടു ആയുർവ്വേദത്തെ സദൃശപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ വിവരണത്തിന് പകുതി ജീവൻ കിട്ടുന്നതല്ല. ഹിന്ദുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സകല കാര്യങ്ങളിലുമെന്നപോലെ ഇതിലും ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകലതും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സകലത്തിലും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒന്നിനെയും ഒന്നിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സകലത്തിനെയുമാണല്ലോ നാം ആരാധിച്ചുവരുന്നതു. 'അനേകാധാരമപ്യേക

ഷോഡശധാരണാപവൽ' എന്ന തത്വമാണ് നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്ന സകലത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യവും നിലനില്ക്കുന്നതു. നമ്മുടെ വേദങ്ങൾ, സംഹിതകൾ, പുരാണങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം ഓരോ വിഷയവിവരണങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ജീവലോകത്തെപ്പററിയുള്ള സകലവിധമായ അറിവുകളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു ആയുർവ്വേദം.

ആയുർവ്വേദത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന പല വിഷയങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകമായ ഓരോ ശാസ്ത്രം നമുക്കില്ലാതെയില്ല. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, നമ്മുടെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ, ഒന്നിനെ പലതിലും പലതിനെയും ഒന്നിലും അടക്കീട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരായ കലാവിദ്യകളെ ആരാധിച്ചു വന്നതിനെ ഒരു സ്മരിക്കുമെന്നും ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം സംസ്കൃതത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള അഭിരുചി കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ഇക്കാലം ഉണ്ടാകാത്തതു ഒരു വ്യസനകരമായ അവസ്ഥയാണ്. പല നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പുരാതനസംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കയ്യെഴുത്തുപകർപ്പുകൾ പലതും കണ്ടുകിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഓരോ രാജ്യത്തു നിന്നും ഈവക കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ള കയ്യെഴുത്തുപകർപ്പുകളുടെ ലിസ്റ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ലിസ്റ്റുകളിൽ കൂടി ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുപോയാൽ, ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സർവ്വതോമുഖമായ ശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളുടെ ഏതാണ്ടൊരു കണക്ക് ഏവർക്കും മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ക്ഷേത്രഗണിതം, ബീജഗണിതം, മന്ത്രതന്ത്രം, ലോഹശാസ്ത്രം, അശ്വശാസ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം, വൃക്ഷശാസ്ത്രം, ശാരീരം മുതലായ പലവിധശാസ്ത്രങ്ങളും, നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിലും തന്ത്രങ്ങൾ, സംഹിതകൾ, പഞ്ചതന്ത്രം, മഹാഭാരതം, കഥാസരിത്സാഗരം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഏറെക്കുറെ അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രത്യേകപാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതതുശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്തുത കയ്യെഴുത്തുപകർപ്പുകളുടെ ലിസ്റ്റിൽ നിന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ട്. 'പ്രൊഫസർ ആഫ്രെ' എന്ന മഹാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകപ്പട്ടികയിൽ, കയ്യെഴുത്തുപകർപ്പിലുള്ള മുപ്പതിനായിരം സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകളും അവയിൽ ഓരോന്നിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ഓരോ സംക്ഷിപ്തവിവരണവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള അന്വേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഹിന്ദുക്കളെക്കുറിച്ചു ബഹുമതിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതു. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലാവുകയും, അവയിലുള്ള വിഷയരസങ്ങളെ ആസ്വദിക്കുവാൻ തക്ക ശ്രമം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തു മാത്രമേ കേരളീയർക്ക് അവയെക്കുറിച്ചുതന്നെ ഇപ്പോഴുള്ള പുച്ഛം ഇല്ലാതാവുകയും, ഇപ്പോഴത്തെ നാനാശാസ്ത്രമായ പല ഗുണങ്ങളും നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളു.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ആയുർവേദശാസ്ത്രവും, ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ ഓരോ കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഐകമത്യത്തോടുകൂടിയ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം നോക്കിയാ

ൽ അതിന്റെ പോഷണത്തിനും വളർച്ചക്കും വേണ്ടി ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടായിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാവരും പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. പഞ്ചാബിൽനിന്നു ചരകൻ, സുശ്രുതൻ, പശ്ചിമ ഇന്ത്യയിൽ വാഗ്ഭടൻ, ഗൌഡരാജ്യത്തിൽ ചക്രപാണി, മഹാരാഷ്ട്രത്തിൽ നരഹരപണ്ഡിതർ, വിജയനഗരത്തിൽ മാധവർ, കനോജ് രാജ്യത്തിൽ മദനപാലർ, രാജപുത്താനയിൽ ശാർങ്ഗധരൻ, മുതലായ വിശ്രുതവിശ്രുതന്മാർ ആയുർവ്വേദക്കളരിയിൽ പയററിട്ടുള്ള അസംഖ്യം പേരിൽ ചിലരാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ ഇവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ എന്തിവിട്ടതിനെ 'ചർവ്വിതചർവ്വണം' ചെയ്യുകയാണോ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്? അതല്ലതാനും. വ്യാകരണനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ പതഞ്ജലി, കാത്യായനൻ മുതലായവർക്കൊപ്പം ഒട്ടും കാണാത്ത പിഴയില്ലാതിരുന്ന 'പാണിനി' എന്ന് ഒരു പാശ്ചാത്യമഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ കാര്യത്തിലും പറയാവുന്നതായിരിക്കും.

വിധിവൈപരീത്യത്താലും പ്രാപ്തന്മാരായ പിൻവാഴ്ചക്കാരുടെ ദൌർല്ലഭ്യംകൊണ്ടും ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗതി പലപ്പോഴും പല പ്രകാരത്തിലും തടയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം അതതുകാലദേശാവസ്ഥകളനുസരിച്ചു ജീവിതം നയിച്ചും പ്രകൃതവ്യത്യാസങ്ങളെ തങ്ങൾക്കനുകൂലമാകുംവിധം തിരിച്ചു വിനിയോഗിച്ചും പണ്ടിരുന്ന നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ മനഃപൂർവ്വമായി ചെയ്തിരുന്ന പ്രയത്നത്തിന്റെ വിവരണം, നമുക്കു ആലോചനാർഹവും ഉത്സാഹപ്രദവുമായിത്തീരുന്നതാണ്, സംശയമില്ല. പുരാതനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭൂതകാലമായ ഇരുട്ടറയിൽനിന്നു വർത്തമാനകാലപ്രകാശത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ പാശ്ചാത്യന്മാർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളുടെ ദൃഷ്ടി ആയുർവ്വേദവിഷയത്തിൽക്കൂടി പതിയുന്നതായാൽ, വൈദ്യവിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അമാനുഷപ്രയത്നങ്ങൾ ലോകോപകാരപ്രദമാകുംവിധം പുറത്തു പുറപ്പെടുകയും, അവർക്കു ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരുടെയിടയിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഖ്യാതി ശതഗുണീഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. 'അലഹബാദി'ലുള്ള 'പാണിനിആപ്പീസ്സി'ൽനിന്നു സാഹിത്യവിഷയമായും ശാസ്ത്രസംബന്ധമായുമുള്ള പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്, കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു കൊല്ലങ്ങളായിട്ട് അതിനിഷ്കർഷയോടെ വേല നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇവിടെനിന്നും 'നാട്ടുവൈദ്യസംബന്ധമായ ചെടികൾ' എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരു വലിയ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആയിരത്തിമുന്നൂറിലധികം ചെടികളുടെ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഈ പുസ്തകം ആയുർവ്വേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഇതു അനവധി വിദ്വാന്മാരുടെ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലവുമാണ്. പ്രസിദ്ധവിദ്വാനും ദേശാഭിമാനിയുമായ റായിബഹദൂർ ശരച്ചന്ദ്രദാസ് സി. ഐ. ഇ. അവർകൾ വൈദ്യന്മാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഹിന്ദുവൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പററി ലോകം മുഴുവൻ അറിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സംസ്കൃതസർവ്വകലാശാലകളിലൊന്നും അതു വേണ്ടവിധം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ഏർപ്പാട് എല്ലാ സംസ്കൃതസർവ്വകലാശാലകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. പുരാതനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, അറിവുകൊണ്ടും പരിചയംകൊണ്ടും എല്ലാ സസ്യങ്ങളുടെ

യും ഗുണങ്ങളും ഉപയോഗങ്ങളും അറിയാമായിരുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല, സസ്യങ്ങളെ അവർ വേർതിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നാട്ടുവൈദ്യസംബന്ധമായ സസ്യങ്ങളിൽ മിക്കതും ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നട്ടുവളർത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇവയെ ഒന്നിനൊന്നു തിരിച്ചറിയുവാനാണ് പ്രയാസം. എങ്കിലും, സംസ്കൃതവൈദ്യങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാ സസ്യങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതായ നാട്ടുവൈദ്യന്മാർ ഇപ്പോഴും ഇല്ലാതില്ല. വൈദ്യസംബന്ധമായി ഇന്ത്യയിലുള്ള എല്ലാ സസ്യങ്ങളുടെയും ചിത്രവും സംസ്കൃതപ്പേരുകളും കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടു മരുന്നുകൾ തിരിച്ചറിവാൻ വളരെ എളുപ്പം കിട്ടും.

“അലഹബാദിൽവെച്ചു ഈയിടെ നടത്തിയ ഒരു പ്രദർശനത്തിൽ, ഇന്ത്യയിലുള്ള വൈദ്യസംബന്ധമായ എല്ലാ സസ്യങ്ങളുടെയും ചിത്രം— ചായം ഇട്ടതും ഇടാത്തതും ഹാജരാക്കിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ചിത്രങ്ങൾ ഒന്നായി ചേർത്തു അവയുടെ പേരുകളോടുകൂടി പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യൻ മെഡിക്കൽ സർവീസ്സിൽനിന്നും പെൻഷ്യൻവാങ്ങി വരുന്ന ലഫ്ടിനൻ്റു കർണൽ കെ. ആർ. കീർത്തികരൻ, മേജർ ബി. ഡി. ബാസു, എന്നീ രണ്ടു മഹാന്മാർകൂടി മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കി വരുന്നുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്കായി ഇന്ത്യൻ ഗവർമ്മെണ്ടു കഴിയുന്നത്ര ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് എൻ്റെ അഭിപ്രായം.”

സംസ്കൃതഭാഷാപഠനോത്സുകന്മാരായ പാശ്ചാത്യന്മാർ ബഹുമാനപുരസ്സരം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുശാസ്ത്രവ്യവസായാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം പുരാതന ഇന്ത്യക്കാരിൽ നിന്നല്ലെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ചിലർ സാഹസപ്രയത്നം ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. രാമായണം കഥയും അതിൻ്റെ രചനാരീതിയും വാല്മീകിയുടേതല്ലെന്നു. ‘ഹോമർ’ എന്ന പാശ്ചാത്യവിദ്വാൻ്റെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ സമഷ്ടിയായി ആരോ കവച്ച് ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നും തെളിയിക്കുവാൻ ഒരു വിദ്വാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾക്കുതെല്ലു ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു ജ്ഞാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കൊള്ള ചെയ്തതിൽനിന്നാണ് പ്രസ്തുതശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ടായതെന്നും വേറൊരു മാന്യൻ വാദിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭക്തിമാർഗ്ഗം അവരുടെ സ്വന്തമല്ലെന്നാണ് ഒരു പ്രസിദ്ധവാഗ്മിയും ഇപ്പോൾ പെൻഷ്യൻപറ്റി വരുന്നതും ഐ. സി. എസ്സ്. ബിരുദം നേടിയതുമായ ഒരു മഹാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു. ‘നെസ്റ്റോറിയൻസ്’ എന്ന ഒരു കൂട്ടം ക്രിസ്ത്യാനികൾ ‘പലസ്തീനിയ’യിൽനിന്നു ഇന്ത്യയിലേക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്തതിനെ അനുകരിച്ചു പരിശീലിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നതാണത്രെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭക്തിമാർഗ്ഗം. ഈ വകയെല്ലാം ഇതരന്മാരെ മൂലസ്ഥാനമാക്കി കല്പിച്ചു വാദിച്ചുപോരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആയുർവേദത്തിനുമാത്രം ഇപ്രകാരമൊരു അടിസ്ഥാനം കല്പിക്കുവാൻ ഇതുവരെ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആയുർവേദം പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ അധികമായാകർഷിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഹിന്ദുക്കളുടെ മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അപ്പീൽവിധി ഇതിനും ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നതു.

വാദപ്രതിവാദത്തിനുവേണ്ടി ഇവർ പറയുന്നതെല്ലാം വാസ്തവമാണെന്നു വിചാരിക്കുക. ഹിന്ദുക്കളുടെ സകല ശാസ്ത്രവും അന്യന്മാരോടു കടം വാങ്ങിട്ടുള്ളതാ

ണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷവും, കടം വാങ്ങിയ്ക്കുന്നതിന്നു തന്നെയും സ്വന്തമായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യശക്തി ആവശ്യമല്ലേ? ധനമുള്ളവരല്ലാതെ പാപ്പർശീട്ടെഴുതീട്ടുള്ളവർ വല്ലവരും കടം കൊടുക്കുമോ? ഒരിയ്ക്കലുമില്ല. എന്നതുപോലെതന്നെ, ശാസ്ത്രീയമായും മററുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏതാണ്ടൊരംശമെങ്കിലും ഇല്ലാത്ത ഹിന്ദുക്കൾ അന്യന്മാരോടു ജ്ഞാനം കടം വാങ്ങുമോ? കടന്ന വിളക്കുകൊണ്ടു പ്രയോഗമെന്ത്? കുരുടന്മാർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു ഫലമെന്ത്? ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു ഹിന്ദുക്കൾ തീരെ അജ്ഞന്മാരായിരുന്നില്ലെന്നു സമ്മതിയ്ക്കേണ്ടിവരും. അല്ലാതെ, അന്യന്മാരുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെ തങ്ങളുടെ സ്വന്തമെന്ന നിലയിലാക്കി ലോകസമ്മതം വരുത്തി പ്രചാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ അവർക്കെങ്ങിനെ സാധിയ്ക്കും? ഈ കാരണം മേൽപറഞ്ഞ മാന്യന്മാരുടെ വാദത്തിന്റെ പ്രബലതയെ പകുതി കുറയ്ക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഇനിയൊന്നുകൂടി ആലോചിയ്ക്കുവാനുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കൾ കടം കൊടുത്തിരുന്ന വഴിയിൽനിന്നു തന്നെയാണ് മററുള്ളവരും കടം വാങ്ങീട്ടുള്ളതെന്നു അവർ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ ധനം ക്രമേണ പരിഷ്കാരവർദ്ധനയെ പ്രാപിച്ചുവന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടേതു മാത്രം എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്നും പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽതന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നത്? അന്യന്മാരുടേതു സ്വന്തമാണെന്നു ലോകരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ച ഒരു കൂട്ടർക്ക് അതുകളെ പരിഷ്കരിയ്ക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിശക്തിയില്ലെന്നു വിചാരിയ്ക്കുവാൻ ന്യായമായ കാരണം യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ മററു ശാസ്ത്രങ്ങളിലെന്നപോലെ ആയുർവ്വേദത്തിലും യാതൊരു പരിഷ്കാരവും ഇതുവരെ കാണാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങൾ പരിഷ്കരിയ്ക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ. അവകൾ ഉത്ഭവത്തിൽതന്നെ പൂർണ്ണങ്ങളായിട്ടാണ് പുറപ്പാട്. പിന്നെ പരിഷ്കരിയ്ക്കുന്നതെന്തിന്? മററുള്ളവർ പരിഷ്കരിച്ചു ഭിന്നരൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നതിലും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഏതു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ മുൻവാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമായി തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നാണ് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നത്. ഇതിൽനിന്നു, കടം വാങ്ങിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കൂട്ടർ ഏതാണെന്നും ആരോടാണ് കടം വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും വായനക്കാർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. പിൻവാദക്കാരുടെ ഉത്സാഹക്കുറവുകൊണ്ടും ശ്രദ്ധ പോരായ്കയാലും, ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നല്ലാതെ, അതുകളുടെ മാന്യതയും പൂർണ്ണതയും ഇന്നും കുറവു വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ പാശ്ചാത്യലോകം മതിയായ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നതാണ്. 1879-ലെ കൽക്കട്ടാറിവ്യൂ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:—

'ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ഉപകാരപ്രദമായ ശ്രമം വിദ്വാന്മാരായ ഹിന്ദുക്കൾ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ആയുർവ്വേദസംബന്ധമായ മരുന്നുകളുടെ ഉപയോഗം വളരെ ഫലിതമുള്ളതാണെന്നു യോഗ്യരായ പാശ്ചാത്യവൈദ്യന്മാർ സമ്മതിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അവരിൽ പലരും അതിലേയ്ക്കായി ശ്രമിയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. എങ്കിലും ഇതരരാജ്യക്കാരെന്ന നിലയിൽ അവരുടെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം അപൂർണ്ണവും വിഫലവുമായി പരിണ

ക്കുവാനെ തരമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട്, ഈ ഗൗരവമേറിയ ശ്രമത്തിന്റെ ചുമതല വഹിക്കേണ്ടത് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ തന്നെയാണ്.'

ബംഗാളത്തിൽ 'വൈദ്യന്മാർ' എന്ന് ഒരു ജാതിക്കാരുണ്ട്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ തൊഴിലനുസരിച്ചു ജാതി തിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി വായനക്കാർ വിസ്മരിക്കയില്ലല്ലോ. ഈ വൈദ്യന്മാർ ആയുർവ്വേദത്തെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 'പണ്ഡിതമധുസൂദനഗുപ്ത' എന്നൊരു വിദ്വാനാണ്, ആദ്യമായി ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രപ്രകാരം ഒരു ശവശരീരം കീറി പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായത്. അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ച് ഇപ്പോൾ പലരും പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കൽക്കത്താ വൈദ്യകലാശാലയിൽ പഠിച്ചു വിജയം സമ്പാദിച്ചവനായ 'കവിരാജ് ഗണനാഥസെൻ' എന്ന മഹാൻ ശസ്ത്രക്രിയയെപ്പറ്റി സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു പുസ്തകമെഴുതിവരുന്നത് ആയുർവ്വേദത്തിന് ഒരു വലിയ സമ്പാദ്യമായിത്തീരുന്നതാണ്.

ഇനി നാട്ടുമരുന്നുകളെക്കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞ്, ഇപ്പോൾ തന്നെ ദീർഘമായിരിക്കുന്ന ഈ ലേഖനത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാം. ശരിയായ മരുന്നുകൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് നാട്ടുവൈദ്യം ഇപ്പോൾ മൃതപ്രായമായിരിക്കുന്നത്. മരുന്നുകൾ തിരിച്ചറിയാതെ എങ്ങിനെയാണ് ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്? ആയുർവ്വേദ പുനരുദ്ധാരണത്തിൽ പ്രധാനമായി വേണ്ടത്, സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മരുന്നുകളെല്ലാം നട്ടുവളർത്തുകയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ നട്ടുവളർത്തുന്നതുതന്നെ ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം വേണം താനും. ആ പ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ പലതുമുണ്ട്. മരുന്നുകൾ പറിച്ചെടുത്ത ഉടൻ തന്നെ ഉപയോഗിക്കാം. ഭയംകൊണ്ടോ, ധനത്തിലുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടോ മരുന്നുകൾ കൊണ്ടുവരുന്ന 'മരുന്നുപറിക്കാര'ുടെയും കച്ചവടക്കാരുടെയും മനോധർമ്മത്തിനു ദീനക്കാരുടെ ജീവനെ ആശ്രയമാക്കിത്തീർക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം. ഇതിനും പുറമെ, ഒരു ദീനത്തിനു പല മരുന്നുകളും ഫലിക്കുന്നതായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇവയിൽ ഒന്നുരണ്ടെങ്കിലും പ്രത്യേകഫലത്തെ കാണിക്കുന്നതായിരിക്കും. ആ മരുന്നുകൾ അങ്ങാടിയിൽ കിട്ടാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ കിട്ടിയതുകൊണ്ടു പണി നോക്കുകയാണ് പതിവ്. ഒരു തോട്ടമുണ്ടെങ്കിൽ മരുന്നുകൾ ഇഷ്ടംപോലെ തിരിഞ്ഞെടുക്കാമല്ലോ. ഇങ്ങിനെയായാൽ മിക്ക സംഗതികളിലും വൈദ്യന്മാർക്ക് അപവാദം കേൾക്കാതെ കഴിക്കുകയും ചെയ്യാം. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന മരുന്നുകളിൽ എത്രയാണ് ഇപ്പോൾ കിട്ടാതെ വരുന്നത്? ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു മരുന്നുകളില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. അവയെ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ഈ ദോഷത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതിനായി മലബാറിൽ പാതിരി ആപ്പീസ്സുകാർ ചെയ്തുവരുന്ന പരിശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് ഈ ലേഖനത്തിൽതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മരുന്നുകളുടെ കാര്യത്തിലുള്ള ഈ ശോചനീയമായ അവസ്ഥ വൈദ്യവിഷയത്തിൽ പ്രയത്നിച്ചുവരുന്ന പല യോഗ്യന്മാരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ ഇനിയും വളരെ പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുണ്ടു താനും. ഇന്ത്യയിലുള്ള പല സസ്യങ്ങളെയും മരുന്നുകളായി ഉപയോഗിക്കത്തക്കവി-

ധത്തിലാക്കി അയക്കുന്നതിന്നായി യൂറോപ്പിലേയ്ക്കും മററും കയററുമതി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഔഷധകൾ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സിലോൺ, കാശ്മീരം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്ത്യക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതെ നിൽക്കുന്ന ഔഷധി മരുന്നുകൾ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ ഉത്സാഹശീലം മതിയാവാഞ്ഞിട്ടുകൊണ്ടല്ലേ?

വൈദ്യശാസ്ത്രം കൂടാതെ മനഃശാസ്ത്രത്തെ ഒന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യ ഇനിയും പലതും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. നമ്മുടെ മാഹാത്മ്യമേറിയ ഭൂതകാലം ഭാവിയിലെ ഉയർച്ചയ്ക്കു മുഖവുരയായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ഭാവിലേയ്ക്കു എത്തുന്നതിന്നു നാം തന്നെ പ്രയത്നം ചെയ്യേണം. ആ പ്രയത്നത്തിന്നു കായികമായും മാനസികമായും പലപ്രകാരത്തിലും നാം കച്ചകെട്ടി പരിശീലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിന്നു നമ്മെ പ്രധാനമായി സഹായിക്കുന്നതു വൈദ്യശാസ്ത്രമാകുന്നു. പാലാഴിമഥനത്തിൽനിന്നുള്ള ധന്വന്തരിയുടെ ആവിർഭാവം ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യതയെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക്, ഈ ശാസ്ത്രത്തെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു ജനോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള മഹത്തായ ശ്രമത്തിൽ നാമെല്ലാവരും ഒന്നായി ചേർന്ന് ഉത്സാഹികളെ സഹായിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു എത്രയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും നമ്മുടെ കടമയുമാണെന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും കേരളീയരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഇ. ആർ. മേനോൻ.

ധീരനിശ്ചയം

1 പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്മി വിലസുന്നമണ്ഡപം
രാജ്യശ്രീപൂരിതമാം ഭൂതലം
ത്യാജ്യമല്ലപരമൊരു സമ്പദാ
ഭോജ്യവസ്തുവെടിയുന്നതാരവൻ.

2 പരമഹാരാജപവിത്രകീർത്തിയു
ള്ളകതന്റെ നിട്ടിലത്തിലുത്തമം
നക്ഷത്രസ്പൃഷ്ടമായ്പോട്ടപോലെയാ
തങ്കമാറുസരസംഭവിപ്പതായ്

3 താരിവള്ളികൾവിരിഞ്ഞതൻമനോ
ഹാരിമാറിടമിതല്ലെങ്കിലും
സൌപരിണിക്ഷമമായ്വെടിഞ്ഞുടൻ
ഇളിക്കത്തോടുസമാചസിപ്പതായ്

4 പുണ്യലോകമിടതിങ്ങിടുന്നസൽ
ഗണ്യനാമമുകയുംനമിപ്പതായ്
വസ്ത്രമാംവിബുധനാഥനോത്തസൌ
വസ്ത്രമൈലമൊടുമേററതിപ്പതായ്

5 പോയകേട്ടപലമന്ത്രിമാർമരി
പ്പോയമങ്ങുമണിമന്ധപാലികൾ
ചോരമങ്ങുമിരണ്ടാമുമാല്യമാം
ചാരപട്ടണമലങ്കരിപ്പതായ്

6 പാരടപ്പുപുകഴ്ത്തിചാർത്തിടും
പൂരമുത്സവമഭിക്കമുഖമായ്
സൌപരമാർമണിത്തൃപ്തിഹേതുസൽ
സാരമാംശിവപുരസ്സരിപ്പതായ്

7 സത്താപരാഗതിവിധിജ്ഞസത്താപരാ
സത്താപരമായപൃകവണ്ടിമന്നുവാൻ
കൃത്യമായിനൊട്ടനിട്ടുവപരം
സ്തുത്യയാംസരണിസാധുപറ്റാതായ്

8 മംഗലാകൃതിയൊടിവിധംമാ
മംഗമാംഗ ചിരമാടത്തലം
മംഗമൊന്നിയെക്കിള്ളുട്ട് ളള്
പുംഗവർസ്തുതിതനന്നിശ്ചയം.

9 ശാന്തധീമതിതാമവർള്ള
കാന്തരാശ്രിതജനാവസ്സാദ്യകർ
സ്വാന്തമാളൊട്ടകാത്തിട്ടന്ത
ശ്രാന്തനാശ്മഫിതമാട്ടതലം

10 കല്പരാവിയെത്തുമനാപിത്തിലും
കെല്പനകമൊതമ, ധിപ്പധിയും,
കല്പനാപടതയുംസമാണള്ള
കല്പനീറ്റുപനില്പനയമധ്യവ്.

11 ന്യായശാസ്ത്രജവനാ ദിമതപായം
സ്വീയബുദ്ധ്യധിഷണാസാമായനായ്
മാതൃകൊന്നിയെകടന്നിട്ടമാമാ
നായമാന്ദ്യതിധന്യനീറ്റുവാൻ.

12 ശക്രവൈഭവവിശിഷ്ടനിർവൃതർ
ചക്രവർത്തിബഹുമാനപൂർവ്വകം
സത്കൃതന്തില്പമതിവാഴ്ചിട്ടും
സത്ക്രിയജ്ജമവിട്ടന്നപാത്രമായ്

13 മാടമേഖിനിചിമായവൻതപാ
പാടവത്തൊടപരിപ്പുതിർമംഫലം
കേടകന്നമതിതീറ്റുപെറുതൻ
പ്രൗഢതത്തിൽ പടിവാന്തയതിമാ

14 കൈക്കുമാരിയുടെമണ്ഡനത്തിലും
കേടണ്ണുമദമതനർനീതിയാൽ
ആടലാക്കമണ്ഡയാതെയിമഫാൻ
മാടള്ളവിൽവിലസുന്നസാമ്പ്രതം,

15 അന്തരായമണയാതെതാമവന്തം
സന്തതംസുഖമണക്കീറ്റുപർ
ഫന്തമാതൃമകലൈത്യജിച്ചവാ
നെന്തഹോസുദൃഢമോഹിതപുമാൻ!

16 സ്വാധികാരമുടനേവെടിഞ്ഞുസൽ
സാധിതംമകിയനവേഴ്വാൻ
ആധിവിട്ടുവരന്നന്നിശ്ചയാൽ
ഫാധിനാത്മിജനതക്ഷമാതമോ്

17 ഭേദമകന്നമാമടൊഴ്ചമിന്നിട്ടം
ശ്രീമഹസ്സുടയതാന്മന്നപോൽ
പ്രേമവജ്ജുടയമടേണ്ടതിയാ
ത്തിമഫിശമണിലാലസിപ്പതേ.

18 യമമൊട്ടിരമെട്ട... ലനാപ്തി
നാമയത്രാപിനമായകാര്യവും
താമസമെന്നപടിയമിക്കാധവൻ
ശ്ലിഷ്ടമതമാളുമവതാരമയ്വമാം

19 ചിത്തമശുദ്ധിയമാതമെന്നുമാം
വൃത്തിമട്ടവദ്ധ്യധ്യാനമമം
തത്താമമാസ്യാധികാരമി
ന്നിതമത്തിൽവെടിയില്ലനിശ്ചയം

20 മടങ്ങിപതിവിനമവാഴ്വിനാൽ
ഗ്രാമകാന്തിയെത്തുമൊള്ളൂതമം
പാടവത്തൊടുമഭരിതാട്ടന്നഹ:!
പ്രൗഢധിതനിലസാമ്യമെന്നുവാൻ

21 നാടാകെക്കേഴ്വികളുള്ളാന്യവ
ർക്കിലാതേതാമിതന്റേത
കേടാണെന്നൊഴുപോലിപ്പുത്രാതജ
നതാഗ്ദതിനസ്സാമ്യമെന്നു
മാടാമിവ്യൂവ്വിമഴ്കന്നതിന്നിടയുമവാ
ഴ്ലിന്നിതനാലുമിന്നാ
പ്രൗഢമായതാവും പ്രജാസനതിയുമവ
നിയുന്നമേച്ചട്ടമെന്നേൽ

പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ

സ്ത്രീണാഞ്ച ചരിത്രം.

വിവാഹം ചെയ്തു ഭാൎയ്യാസമേതം സ്വഗൃഹത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്തു് ആതിത്ഥ്യം മുതലായ ഓരോ പുണ്യകൎമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമെന്നു പറയുന്നതു്. എന്നാൽ ലൌകികവിഷയത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ പ്രസ്തുത ആശ്രമത്തെ അവലംബിക്കുന്ന ആൾ ഗുണവതിയും അനുകൂലയും ആയ ധൎമ്മദാരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അപ്രകാരമല്ലാതെ ഗുണരഹിതയും പ്രതികൂലയും ആയ ഗൃഹിണിയെ പരിഗ്രഹിപ്പാൻ ഇടപെടുന്ന ഗൃഹസ്ഥനു് തന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ നിറവേറുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല, പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കും മനസ്താപത്തിന്നും ഇടയാകുകയും ചെയ്യും. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒരു കഥ പറയാം.

അനവധി കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അവന്തിരാജ്യത്തിൽ "ആത്മാനന്ദൻ" എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വലിയ ധനവാനല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഒരുവിധം കാലക്ഷേപം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന ദ്രവ്യസമ്പാദ്യം ഉള്ള ഒരാളായിരുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾക്കു പ്രധാനമായ ധൎമ്മം അതിഥിസല്ക്കാരമാകുന്നു എന്നുള്ള ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം ആത്മാനന്ദൻ വഴിപോലെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ സമാഗതനാകുന്ന അതിഥി ആരായിരുന്നാലും അവനെ സാക്ഷാൽ ഈശ്വരൻ തന്നെ എന്നു സങ്കല്പിച്ചു അദ്ദേഹം വളരെ ഭയ, ഭക്തി, വിശ്വാസ, സ്നേഹ, ബഹുമാനപുരസ്സരം പൂജിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ദിവസേന ഒരു അതിഥിക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കാതെ താൻ ജലപാനവുംകൂടി ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള നിയമം ആ ഗൃഹസ്ഥൻ ഒരു ദൃഢവ്രതമായി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ദുശ്ശീലം, ദുൎബ്ബുദ്ധി, ദുരാചാരതല്പരത, ദുൎവ്വിനയം മുതലായ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങൾക്കു ഏകസങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്ന ആ ഗൃഹനായികയ്ക്കു ഭൎത്താവിന്റെ അപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തി ഒട്ടുംതന്നെ രസമായിരുന്നില്ല. പലപ്പോഴും തനിക്കു പട്ടിണി കിടക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നതു നിജഭൎത്താവിന്റെ അതിഥിസല്ക്കാരം നിമിത്തമാകയാൽ ആയതു വല്ലവിധത്തിലും മുടക്കം ചെയ്യേണമെന്നായിരുന്നു ആ കുടിലമതിയായ കടുംകോപിനിയുടെ വിചാരം. തന്റെ ഉദ്ദേശം നിറവേറുന്നതിന്നു പല മാൎഗ്ഗങ്ങളും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണിക്കു് ഒടുവിൽ ഒരു നല്ല അവസരം കിട്ടി.

ഒരു ദിവസം ആത്മാനന്ദനു തന്റെ നിത്യനിയമം നിറവേറുന്നതിന്നു അതിഥിയെ കിട്ടിയില്ല. ആതിത്ഥ്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകല സാമഗ്രികളും തെയ്യാറാക്കി മദ്ധ്യാഹ്നകാലമാകുന്നവരെ കാത്തിരുന്നു. ആരും വന്നുകണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ നിരാശനായിട്ടു ഭാൎയ്യയെ വിളിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു "ഇവിടെ സമീപങ്ങളിൽ എവിടെയെങ്കിലും വല്ല വഴിപോക്കരും വന്നിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ പോയി അന്വേഷിച്ചുവരാം. എന്നാൽ ഞാൻ മടങ്ങിവരുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വന്നാൽ അവരെ വിട്ടയക്കരുതു്. ആദരവോടുകൂടി സല്ക്കരിച്ചിരുത്തണം." ഇങ്ങിനെ ഭാൎയ്യയെ ഏല്പിച്ചുംവെച്ചു ഗൃഹസ്ഥൻ അതിഥിയെ തേടി

പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സ്വന്തം ഭാൎയ്യയുടെ ദുരാചാരം ആ മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരിക്കലും ആ കൃത്യം അവളെ ഏല്പിക്കയില്ലായിരുന്നു. പുറമെ കാണുന്ന പൂച്ചുവിദ്യ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു സത്യം സ്വപ്നമായും തന്നെ എന്നോൎപ്പിച്ചു വരുന്ന മുഖപ്രണയം മട്ടിൽ അതുവരെ നിരാശയായ ഉടമസ്ഥന്ന് ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല; നിശ്ചയം തന്നെ.

ആ ഗൃഹസ്ഥൻ പുറപ്പെട്ടുപോയി കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ വിശന്നു വലഞ്ഞു വിയൎത്തൊലിച്ചു പടിപ്പുര കടന്നുവരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഗൃഹസ്വാമിനിക്കു വളരെ കോപമുണ്ടായി ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു. "കഷ്ടം വളരെ ദുൎഘടമായി. ഇതാ വലിയ വട്ടക്കൊട്ടപോലെയുള്ള വയറും താങ്ങിക്കൊണ്ട് ഒരു കാരണവർ ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വലിഞ്ഞു കേറിവരുന്നു. ഇതിനെ പൂജിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കി വല്ലതും ഉണ്ടാകുമോ? എനിക്കു ഇന്നലത്തെപ്പോലെ ഇന്നും പട്ടിണി പാൎക്കുമെന്നതു നിശ്ചയംതന്നെ. അതിനാൽ ഭൎത്താവു വരുന്നതിന്നു മുമ്പേ ഈ ദുൎദ്ദേവതയെ ഇനിമേലൊരിക്കലും ഇവിടെ കേറിവരാത്തവിധം ഓടിച്ചുകളയുന്നതിന്നു എന്തൊരു തന്ത്രമാണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടത്. എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണിക്കു ഒരു ഉപായം തോന്നി. ഉടനെ പോയി ഒരു നല്ല ഉലക്ക എടുത്തു നനച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. അതിഥിസല്ക്കാരത്തിന്നു ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു പീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു സമീപത്തിൽ ഒരു വിളക്കു കൊളുത്തിവെച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അതിവൃദ്ധനായ അതിഥിബ്രാഹ്മണൻ കോലായിൽ വന്നു കയറി. അല്പം ഇരുന്നുകിടന്നിരുന്ന വാതൽപഴുതിൽകൂടി അകായിൽ ശൃംഗരിച്ചിരിക്കുന്ന മുസലം കണ്ടു വിസ്മിതനായി 'ഇവിടെ ആരും ഇല്ലയോ?' എന്നുച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ഗൃഹനായിക വന്നു വാതൽ തുറന്നിട്ടു വിനയപൂൎവ്വം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഹേ! മഹാബ്രാഹ്മണാ! ദൈവം പ്രസാദിക്കട്ടെ. ഭവാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നുചേൎന്നതു ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യപരിപാകം തന്നെ; സംശയമില്ല. ഭൎത്താവ് ഇപ്പോൾ വരും. വന്നാൽ തിരുമേനിയെ വേണ്ടപോലെ പൂജിച്ചു സൽക്കരിക്കും. അതുകൊണ്ടു കുറച്ചുനേരം ആ ഇറത്തിണ്ണയിൽ ഇരുന്നു വിശ്രമിക്കുക" അതിഥി— വളരെ സന്തോഷം. എന്നു പറഞ്ഞു പീഠത്തിൽ ഉലക്ക പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്തിനാകുന്നു എന്നു ചോദിച്ചു; ബ്രാഹ്മണി— അതു ഞാൻ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഭൎത്താവ് ഇപ്പോൾ വരും. വന്നാൽ ഉടനെ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അറിയാറാകും. ആ ബ്രാഹ്മണിയുടെ വാക്ചാതുൎയ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് എന്തോ അപകടമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു വൃദ്ധൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ഞാൻ പല പൂജകളും കണ്ടിട്ടും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. എന്നാൽ മുസലപൂജ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ തത്വമെന്തെന്നു ഭവതിതന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണി— ഹേ! ബ്രാഹ്മണാ! ഭവാനു ഇനി ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്നും വഴുതിപ്പോകുവാൻ സാധിക്കയില്ല അതുകൊണ്ടു സംശയംകൂടാതെ സത്യം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇവിടെ ദിവസേന ഓരോ അതിഥിയെ ദൈവത്തിന്നു ബലികൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. ഇന്നിതേവരെ അതിന്നാരെയും കിട്ടിയില്ല. അതിനാൽ ഭൎത്താവ് ആളെ അന്വേഷിച്ചുപോയിരിക്കു

ന്നു ഇപ്പോൾ വരും. വന്നാൽ ഉടൻതന്നെ ഭവാനെ പാദപ്രക്ഷാളനാദി ക്രിയകളെക്കൊണ്ടു യഥാവിധി പൂജിച്ചിരുത്തും. അനന്തരം ആ ഉലക്ക എടുത്തു നേരെ ഒന്നുകവിൾ ഒരൊറ്റ അടി അടിക്കും. അപ്പോൾ പൊട്ടിച്ചിതറുന്ന കേശവും തലച്ചോറും ഭൈരവനു നിവേദിച്ചു ബലി സമർപ്പിക്കും. വിശേഷിച്ചു ദൈവികവിഷയത്തിൽ ദേഹമുപേക്ഷിക്കുവാൻ സംഗതിയാകുന്നതു ജന്മാന്തരസുകൃതപരിപാകമുള്ളവർക്കല്ലാതെ കേവലം നിസ്സാരന്മാരായുള്ളവർക്കു സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള തത്വാർത്ഥം ഭവാനും അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. ഇപ്രകാരം കടിലചിത്തയായ കന്യാമണിയുടെ കപടവാക്കുകളെ കേട്ട ഭയവിഹ്വലനായ ആ വയോധികൻ തന്റെ അന്തകനെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ ഗൃഹസ്ഥൻ വന്നുചേരുന്നതിനുമുമ്പായി വല്ലവിടത്തും പാഞ്ഞു പറ്റി രക്ഷപ്പെടണമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടെ ആ ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തിറങ്ങി ഓടിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണി ഒരു വേള ഭർത്താവു പിന്തുടർന്നാലും പിടികിട്ടാത്തവിധം ബ്രാഹ്മണൻ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു കരുതി ഉച്ചത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ഹേ! വൃദ്ധബ്രാഹ്മണ! എന്തിനു വൃഥാ ഓടി ക്ലേശിക്കുന്നു. എന്റെ ഭർത്താവു ഭവാനെ പിന്തുടർന്ന് എത്തിപ്പിടിച്ചു ഭൈരവനു ബലി കഴിക്കാതിരിക്കയില്ല നിശ്ചയം. ഇപ്രകാരം ആ ദുഷ്ടസ്ത്രീ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതു കേട്ട ഭീതനായ ആ വൃദ്ധൻ പ്രാണവേദനയോടുംകൂടെ പാഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

അതിഥി പോയി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആത്മാനന്ദൻ ഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങി എത്തി. അദ്ദേഹം സമീപങ്ങളിലെല്ലാം അന്വേഷിച്ചിട്ടും നിത്യകൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന് ഒരുവസ്തും കണ്ടുകിട്ടായ്കയാൽ അതികണ്ഠിതത്തോടുകൂടി വന്ന സമയം ഗൃഹാങ്കണത്തിൽ ചില കാൽച്ചുവടുകൾ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു സന്തോഷസമേതം ഭാര്യയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

ബ്രാഹ്മണൻ — ഇവിടെ അതിഥികളാരെങ്കിലും വന്നുവോ?

ബ്രാഹ്മണി — ഒരു വയോധികനായ ബ്രാഹ്മണൻ വന്നു.

ഗൃഹസ്ഥൻ — അദ്ദേഹം എവിടെ.

ബ്രാ — അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിപ്പോയ്ക്കളഞ്ഞു.

ഗൃ — അതിനെന്തു കാരണം.

ബ്രാ — ഇവിടെയുള്ള ആ നല്ല ഉലക്ക അദ്ദേഹത്തിനു വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. വേറിട്ടൊന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതു തരുവാൻ തരമില്ലെന്നു ഞാൻ മറുവടി പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു ദേഷ്യപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം പിണങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു.

ഗൃ — ഹാ കഷ്ടം! കഷ്ടം! സദനത്തിൽ സംപ്രാപ്തനായ സല്പുരുഷനെ ഭവതി ഒരു ഉലക്കയ്ക്കു വേണ്ടി ഉപേക്ഷിച്ചുവല്ലോ? കഠിനംതന്നെ. അതുകെട്ടെ അദ്ദേഹം എവിടേക്കാണ് പോയത്. പോയിട്ട് എത്ര നേരമായി.

ബ്രാ — പടികടന്നു നേരെ പടിഞ്ഞാട്ടാണ് പാഞ്ഞുപോയത്. പോയിട്ടു ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഒരു കാൽ നാഴിക കഴിഞ്ഞു കാണും.

അതു കേട്ട ആ ഗൃഹസ്ഥൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു. ആ അതിഥി ആവശ്യപ്പെട്ട ഉലക്ക ഉടൻതന്നെ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്ത് സാന്ത്വനവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു സന്തുഷ്ടമാനസനാക്കി ഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു നമ്മുടെ നിത്യനിയമം നിറവേറ്റാം. എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഉലക്കയും കയ്യിലെടുത്ത് അയാൾ അതിഥിയെ

പിൻതുടൎന്നു. കാൎയ്യം മൂലം ചെന്നപ്പോൾ പ്രാണഭയം നിമിത്തം പാഞ്ഞുപോകുന്ന ആ വൃദ്ധനെ കണ്ടു.

ഗൃ — ഹേ ബ്രാഹ്മണാ! അവിടെ നില്ക്കു അവിടെ നില്ക്കു. ഇതാ ഇതു്തന്നെവരുന്നു തന്നെതന്നെയല്ലാം. നമ്മുടെ നിത്യനിയമം മുടക്കിക്കളയരുതെ. എന്നിങ്ങിനെ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു ഉലക്കയും ഉയൎത്തിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു പിന്നാലെ ഓടിത്തുടങ്ങി. ശബ്ദം കേട്ടു പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ ആ വയോധികനു ദണ്ഡപാണിയായ സാക്ഷാൽ യമകിങ്കരൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി. അയ്യോ എന്നു അത്യുച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചിട്ടും ശബ്ദം പുറത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടില്ല. ഭയാധിക്യം നിമിത്തം ഹൃദയം വല്ലാതെ തുടിച്ചു. സന്ധികളെല്ലാം തളൎന്നു. വൃദ്ധൻ വളരെ വിവശനായി. ഹാ! ഹാ! ദൈവമേ! രക്ഷിക്കണെ രക്ഷിക്കണെ. എന്നു ഇടറിത്തൊണ്ട ഇടറിക്കൊണ്ടു ഏറ്റവും പണിപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു. കടമുറിച്ച തടിയെന്നപോലെ ആ രാജവീഥിയിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗൃഹസ്ഥൻ അടുത്തെത്തിയപ്പോഴേക്കും ആ ബ്രാഹ്മണൻ ജീവിതസംശയനായി കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആൎത്തസ്വരശ്രവണത്താൽ അനേകം ആളുകൾ അവിടെ കൂടുകയും ആ സാധുവിനെ മുസലധാരിയായ ആ ഗൃഹസ്ഥൻ തല്ലുകൊന്നതുതന്നെയെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി വിശിഷ്ടനായ ഗൃഹസ്ഥനെ പലപ്രകാരത്തിലും ദ്രോഹിപ്പാനൊരുങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ആത്മാനന്ദൻ വളരെ സാഹസങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടും ഒരു നിക്കക്കള്ളി കിട്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ ജനങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി ഗൃഹസ്ഥനേയും ആ വൃദ്ധന്റെ ശരീരവും രാജസന്നിധിയിൽ ഹാജരാക്കി വിവരം അറിയിച്ചു. രാജാവു പരിശോധിച്ചതിൽ ആ വൃദ്ധൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹാലസ്യം തീൎക്കുവാൻ വൈദ്യന്മാരെ ഏല്പിച്ചതിന്റെശേഷം മുസലധാരിയായ ആ ഗൃഹസ്ഥനോടു ഇപ്രകാരം കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു. ആകൃതികൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണനെന്നും പ്രകൃതികൊണ്ടു രാജരാക്ഷസനെന്നും തോന്നിക്കുന്ന വേഷമാണ്. ഈ വൃദ്ധനെ പ്രഹരിച്ചു ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയതു് എന്തിനാണ്. ഗൃഹസ്ഥൻ ആ മഹാരാജാവിന്റെ വാക്കുകൾകേട്ടു ഭയരഹിതനായി നടന്ന സംഗതികളെല്ലാം സവിനയം പറഞ്ഞറിയിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ വൃദ്ധനായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ മോഹാലസ്യം തീൎന്നു എഴുന്നേല്ക്കുകയും സമീപത്തിൽ ആ ആത്മാനന്ദനെക്കണ്ടു "അയ്യോ അന്തകൻ അന്തകൻ" എന്നു പറഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റു ഓടുവാൻ ഭാവിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജഭടന്മാർ പിടിച്ചുനിൎത്താതിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാൽകൂടി കാണാത്തവിധം എവിടെയെങ്കിലും ഓടിപ്പോയിക്കളയുമായിരുന്നു. പരിഭ്രമിക്കുന്ന ആ വൃദ്ധനോടു രാജാവ് വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ താൻ ആത്മാനന്ദന്റെ ഗൃഹത്തിൽപോയതും അവിടെ കണ്ട വിശേഷങ്ങളും ഗൃഹനായിക പറഞ്ഞ വാക്കുകളും വിശദമായി പറഞ്ഞറിയിച്ചു. അതുകേട്ടു ആത്മാനന്ദൻ വളരെ ഭയത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'എന്റെ ഗൃഹിണിയും പതിവ്രതയും ആയ ആ ഗേഹബാധയുടെ കപടതന്ത്രത്താൽ ഈ വിശിഷ്ടനായ അതിഥിയും ഞാനും വഞ്ചിതന്മാരായി. ഇതിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതികൾ അറിഞ്ഞു നിരപരാധിയും സാധുവും ആയ എന്റെ നിയമത്തിനു ഭംഗംവരാത്തവിധം മഹാരാജാവ് ശിക്ഷിക്കണമെന്നു

ന്നപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അതുകേട്ടു മഹാരാജാവു് ആ വൃദ്ധനായ അതിഥിയെ സമാധാനപ്പെടുത്തി താനും ചില സേവകന്മാരും ഒരുമിച്ച് ആ അതിഥിയേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ആത്മാനന്ദന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവിടെവെച്ചു രാജാവു് അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ ആ കുടിലമതിയായ കദംബിനിയുടെ കപടതന്ത്രം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മേലാലൊരിക്കലും ഇപ്രകാരമുള്ള സാഹസങ്ങൾ ചെയ്യരുതെന്നും ചെയ്താൽ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുമെന്നും മറ്റും ബ്രാഹ്മണിയെ താക്കീതു ചെയ്യുകയും അതിഥിക്കു ഭക്ഷണംകൊടുപ്പിച്ചു ആത്മാനന്ദന്റെ നിത്യനിയമം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം രാജാവു് ആത്മാനന്ദന്റെ സൽപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു സന്തുഷ്ടനായിട്ടു ദിവസേന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ എത്ര അതിഥികൾ വന്നാലും അവർക്കെല്ലാം ഭക്ഷണദാനം ചെയ്യുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ധർമ്മം ജയിക്കുമെന്നുള്ളപ്രകാരം ഒരിക്കലും മറിച്ചുവരികയില്ലെന്നു പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു വിശിഷ്ടനായ ആ മഹാരാജാവു് സപരിവാരം രാജധാനിയിലേക്കു എഴുന്നള്ളുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആ ബ്രാഹ്മണി വളരെ മനസ്താപപ്പെടുകയും മേലാൽ ഒരിക്കലും ഇതിനെയുള്ള കൃത്യങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കയോ വിചാരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അന്നുമുതൽ വിശുദ്ധഹൃദയയായ ആ ഗേഹിനിയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ആത്മാനന്ദൻ ആ അതിഥിയെ കുറച്ചുദിവസം തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു സല്ക്കരിച്ചയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

കെ. കെ. ഘ.

ആഗമനോത്സവം.

ഒരായിരത്തെഴുപതിൽപ്പരമെണ്ണൊന്നും
ചേരുന്ന കൊല്ലമതിലൂഴി ഭരിച്ചുവാഴും
നൃപേന്ദ്രമൗലിമണിയായൊരു ഭൂപൻ
പാരാതെ തുങ്ഗിവപുരത്തിലൊരിക്കലെത്തി.

കലാചാരന്തൊരാതവനിമുഴുവൻകാത്തുള്ള
(വും
വലാരാതിശ്ശോഭം പതികലമുകതാമണി
(മാ
തുലാമാസം പത്താം ദിനമതിലെഴുന്നള്ളുവ
(തിനായ്
കലാപൂർണ്ണൻകാരേകതതിതിരവുള്ളതി
(ലോതനാൾ.

തിരുമനസ്സിലുറച്ചുള്ളതൽക്ഷണം,
തരമറിഞ്ഞുധരിച്ചു ജനങ്ങളും
തെരുവിലമ്പൊടുമോടിവരുത്തുവാൻ
തെരുതെരെപ്പലകോപ്പുകൾകൂട്ടിനാർ.

കലവാഴകൾനാട്ടിനാളികൾ-
കലയുംകോചിലകംവരെത്തുളിക്കി
പലവർണ്ണമിയന്നിടും പതാകാ-
വലിയുംനിരയുന്നിരത്തി വീഥിതോറും.

ചൊൽക്കൊള്ളുംമാടഭൂപൻവരമൊടുവഴി
പാട്ടുകൊണ്ടാർപ്പുകെട്ടി. (യിൽ
പ്പോകത്തിൽപന്തലിട്ടുംപുതിയചിലവി
താനങ്ങളാൽഭംഗിചെയ്തും (താം-
ണാക്കമ്പോൾകണ്ണഞ്ചിന്നുംമണിമയഝില്ലി
ജാലവുംതൂക്കിനന്നായ് (കാ-
വെൽക്കംവെട്ടിപ്പതിച്ചുംവൃഷഗിരിനഗര-
ത്തിന്റെമെയ്യൊന്നുമാറി. 5

കയ്യത്താലചിന്തിക്കയത്തുള്ളനാളിൽ
കരത്തോടുമോദേനകോർത്തിട്ടതെല്ലാം
നിജതിന്റെമേലേവിലങ്ങത്തിലോമ-
മരത്തിന്റെകൊമ്പത്തുംപ്പിച്ചുകെട്ടി. 6

പൊൽപ്പാതംസ്വപ്രധാനംജയഘിളിയൊടുമടി-
സ്ഥാവുപിന്നെട്ടിവാനം
സക്കാർജ്വാലിഷുചെന്നവിതളടയമറ്റോ-
മാന്യമെന്ന്യേല്ലാം
ഉദ്യാനത്തിൽപ്പെട്ടുനാലെത്തുതെരെതെച്ചി
ക്കുടിതേരിൽകയറി (ൽ
സ്സൽക്കാരംചെയ്യുന്നതിന്നായ്ധൃതിയൊടുമടി
ട്ടുതുവമന്നെത്തിടുന്നു. (വി

ആലവട്ടമൊട്ടു ചാമരംകടകളുഞ്ചി
താമകലയമന്നപോൽ-
ഫാലപട്ടമതണിഞ്ഞണഞ്ഞതുപൂനമെമ്പു
മത്തവരവാരണം
വേലവിട്ടപലക്കൂട്ടംകൾകളക്കും
ഗ്ഗകിവഴിനീളവെ
നാലുവട്ടവുമടുത്തുകൂടിതിങ്ങിമേ.നി
കണ്ടുതൊഴുവാനുമാ. 8

ഒട്ടിനാരമണിയും
പൊട്ടിപൊട്ടെന്നനല്ലകതിനകളും
തെട്ടിലേകരഘോഷം
കൊട്ടിമേളങ്ങളംഗവാദ്യങ്ങളും. 9

മാടെറാപ്പീചക്രശക്രൻമമതയൊടുമന
സ്സോടാണല്ലിഞ്ഞെതെന്റപേരിൽ
ക്കൂടുംപ്രത്യേകഭാവവിഭവമൊടുവെളിവായ്
കാട്ടിയെന്നിപ്രകാരം
പാരേനാട്ടാർതന്നെപേടിപെടുമതിമാൻ
സ്വപ്രസന്നാനനത്തിൽ
തേടുംഗാംഭീര്യമസ്മിതമതുകളണോ-
ന്നിരിലിട്ടൊന്നുമങ്ങി. 10

പാശ്ചാത്യർപൗരന്മാരുംപട്ടണപരി-
ഷ്കാരങ്ങളെല്ലാംമുദാ
പൃത്ഥ്വീശൻതാനുകണ്ടുകണ്ടുസമോദ്
സൈന്യാംഗികാംവിധേയൗ
പുത്തൻപേട്ടയിലെത്തിയോരുസമയ
ത്തുന്നാരമാത്സര്യം
പുത്തൻപുളമാളമാണൂചാർത്തുവിതറി
കൂപുണ്ടന്യാനികം. 11

കൊച്ചിരാജ്യമലയാധിപൻവലിയ-
തമ്പുരാൻസവിധമാനനാ
ളുച്ചശ്ശിലനിജരാജധാനിയതിലെത്തി
യോതസമയത്തഹോ!
വാച്ചമോദമൊടുകൂടിലീപാന്ഥശാല
യിൽപ്പൂടകൊരായിരം (ഒരി
കൊച്ചുനാരകിൽഗിനിന്നിന്നരുമെചോടിപാ
പാട്ടുപലമട്ടിലായ് 12

വിശ്രുതൻതമ്പുരാനേവം
വിശ്രമിച്ചുമരംവിധൌ
പ്രശ്രയമേചന്നാരദ്വസ്സും
സശ്രമംവാണിസന്തതം. 13

നിങ്ങൾക്കുള്ളതനങ്ങളാസകലവും
ചൊല്ലീടുവാനെപ്പൊഴും
ചങ്ങാതിത്വസമന്വമാർപ്രജകളേ!
കേൾപ്പിട്ടിമല്ലുന്നതൊന്ന
ഭംഗിക്കായുടകയ്ക്കിതന്റവകയാ-
ണെന്നംചൊന്നതുഴിപർ
തിങ്ങുംപ്രീതികലർന്നുചെയ്തൊരുപകാ-
രത്തെപ്പുകഴ്ത്തിടിനാൻ. 14

എട്ടദിക്കുമൊരുപോലെതെളിഞ്ഞൊരുമട്ടി
ലെട്ടമണിമുട്ടമാ
തിട്ടമായസമയത്തുകൂട്ടവെടിയാകട്ടെ
പുഷ്ടരുചിപെട്ടിടും
കൊട്ടപ്പടകിരിയെന്നതൊട്ടുപുകവിട്ട
പൊട്ടിവിലസുംവെടി
കെട്ടുകണ്ടുപരിതുഷ്ടിനട്ടഹൃദി ചിട്ട
ഫോലപരവേശ്യരും. 15

മാലോകർക്കുള്ളമാലൊക്കെയുമകലെയക
റ്റീടുമീമാടഭൂമീ (മൈ
പാലോത്തംസത്തിനൊന്നംപോലപാലചര
ശ്രീപത്മസൌഭാഗ്യം
ഈലോകംമുഴുമനമുംപരമവൃതവായ
സ്സൊന്നുപോലായശസ്സും
ചാലേ ചക്രദ്വിതീയംശിവപുരമെഴും
ശംബരാരാതിരാജൻ. 16

പരേതനായ തൈക്കാട്ട് നാരായണൻ മൂസ്സ്.

ക്ഷാന്തി

ഇത് ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. 'ക്ഷാന്തിക്ഷമ' എന്നീ പദങ്ങൾ ശ്രവണമാത്രയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നുമെങ്കിലും ഇവയുടെ അർത്ഥവും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവുമൊന്നുതന്നെയാണ്. ഇവയുടെ ആവിർഭാവം 'ക്ഷമ' എന്ന മൂലാക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നാകുന്നു. ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളുടെ പഠിപ്പോ പരിചയമോ ഇല്ലാത്തവർക്ക് ദേഹത്തിന്റെയോ ദേഹിയുടെയോ ബാഹ്യാഭ്യന്തരപോഷണവിഷയത്തിൽ യാതൊരറിവുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ശരീരാത്മാക്കളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ഐഹികപാരത്രികഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിയ്ക്കുന്നില്ല. ഈ ഗുണസാദ്ധ്യത്തിന്ന ക്ഷമ സഹായിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ജീവിതസുഖകാംക്ഷികൾ ക്ഷമാശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു ക്ഷമാഗുണം ഇവിടെ കുറച്ചൊന്നു വർണ്ണിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

ക്രോധാഗമത്തിൽ സാഹസമായി ഒരൊന്നു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, അതു ദോഷപ്രദമാകയാൽ വർജ്ജനീയമാണെന്നും മറ്റും മനുഷ്യരുടെ മനസ്സാക്ഷിയോടുപദേശിച്ച് ആ ഉദ്ദിഷ്ടോദ്യമപ്രാരംഭത്തിൽനിന്നു മാറുവാൻ യാതൊന്നാണ് നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നത്, അതിന്നാണ് ക്ഷമയെന്നു പ്രവചിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു പലവിധമായ വികാരധാന്യങ്ങളുടെ വിളനിലമാകുന്നു. നല്ല ധാന്യങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി വിളയുന്ന നിലം കൈവശം വെയ്ക്കുന്നതും ആ നിലക്ക് ദോഷം വരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ചീത്തവിത്തുകൾ (പ്രയോജനമില്ലാത്ത) ധാരാളമായുണ്ടാകുന്ന നിലം വില്ക്കുകയോ പണം ചിലവുചെയ്തു നല്ല വിത്തു വിളയാൻ പാകത്തിലാക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ വല്ല ഫലവുമുണ്ടോ? അതുപോലെ നല്ല കാര്യങ്ങ

ളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വികാരങ്ങൾക്കിരിപ്പാൻ മനസ്സിൽ ഇടംകൊടുക്കുകയും ദുഷ്ടവികാരങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ അടുപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും വേണം. ഈകാര്യത്തിൽ ക്ഷമക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും ശക്തിയില്ല. മനോവികാരങ്ങൾ പ്രായേണ സുസ്ഥിരതയുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഓരോ സമയങ്ങളിൽ ഓരോ കാര്യകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഇവയുടെ പരിണാമാവസ്ഥയും മറ്റും പല പ്രകാരേണ പ്രകാശിക്കുന്നതാണ്. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ നാടകരംഗത്തിൽ നടന്മാരെപ്പോലെ മനോവികാരാവേശകന്മാർ ഹൃദയരംഗത്തിൽ പല മട്ടിൽ അഭിനയിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യർക്ക് പരസ്പരവ്യാപാരങ്ങൾ അവരുടെ എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളിലുമുണ്ടാകാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടു സന്തോഷസന്താപങ്ങളും സഹജങ്ങളാണല്ലോ. സന്താപസംഭവസംയുക്തമായ അഹിതസംഗതികളിൽ മനുഷ്യർ കോപിഷ്ഠന്മാരായിത്തീർന്നു കഠിനവാക്കുകൾ പറയുന്നതും ക്രൂരകർമ്മങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതും കേൾക്കുമ്പോഴും കാണുമ്പോഴും ആർക്കാണ് വെറുപ്പു തോന്നാത്തത്? കോപം എല്ലാവരിലും കണ്ടുവരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതു കൂടപ്പിറപ്പാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രോധം മൂലം സാഹസങ്ങൾ പ്രവൃത്തിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നതുകൊണ്ടു കോപാഗമത്തിനുശേഷം തൽക്ഷണം മനസ്സിനെ മറ്റൊന്നിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുവാൻ ക്ഷമ അത്യാവശ്യമാണ്. തദവസരത്തിൽ അത് അവശ്യം അനുഷ്ഠേയവുമാണ്. അനർത്ഥപ്രദങ്ങളായ മനോവികാരങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിനെ വിരമിപ്പിക്കുവാനും, സൽചിന്തകൾക്ക് അധിവസിപ്പാൻ ചിത്തത്തിൽ ഇടംകൊടുപ്പാനുമുള്ള ശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും മനസ്സാക്ഷിക്കു വഴിപ്പാൻ സഹായിക്കുന്നതിനു നാം അനവരതം ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിക്കണം. ഇത് അചിരാൽ കഴിയുന്ന കാര്യമല്ല. ഉത്സാഹഭംഗരാകാതെ നിരന്തരം യത്നിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു കാലക്രമേണ സാധിക്കയുള്ളൂ. അന്യായകർമ്മങ്ങളിൽ മനസ്സാക്ഷി പ്രവേശിക്കാതെ നിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നതിനും, ധർമ്മാചാരങ്ങളിൽ മനഃപ്രവേശമുണ്ടാക്കുന്നതിനും ക്ഷാന്തി തന്നെയാണ് കാരണമായിട്ടുള്ളത്. അനീതികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന മനസ്സുള്ളവർ ക്രോധിയും, ധർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ മനഃപ്രവേശമുണ്ടാക്കുന്നവർ ക്ഷമാശീലരാകുന്നു.

അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളിൽ അസന്തുഷ്ടിയും അസംതൃപ്തിയും, ഇഷ്ടകാര്യാഗമങ്ങളിൽ പ്രഹർഷവും മനശ്ശൈഥില്യവുമുണ്ടാകുന്നതും സർവ്വസാധാരണമാണല്ലോ. അതൃപ്തിക്കോ അഹിതത്തിനോ കാരണഭൂതമായ വല്ല സംഗതികളുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഉടൻ മിക്ക ആളുകളും കോപാകുലന്മാരായി ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ അടിസ്ഥാനമില്ലാതെയും അത്യുപദ്രവകരങ്ങളായുമുള്ള ഓരോ നീചകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ലേ. ഒരു കാര്യം കേൾക്കുമ്പോഴോ വല്ലതുമൊരു സംഭവം കാണുമ്പോഴോ ആലോചന കൂടാതെ അവയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പറയരുത്. ആലോചനകൂടാതെ ഈ വിധം പ്രവൃത്തിപ്പാൻ തോന്നുന്നത് അക്ഷമന്മാർക്കാണ്. ഇവരെ സാഹസികളെന്നു പറവാൻ പാടുള്ളൂ. ഇവർക്ക് യാതൊന്നിന്റെയും ഗുണദോഷവിവേചനത്തിനു വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ക്ഷമയെ മനുഷ്യരുടെ ശക്തിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. "ക്ഷമാബലമശക്താനാം

നാം ശക്താനാംഭൂഷണംക്ഷമാ" എന്നാണല്ലൊ. അശക്തന്മാൎക്ക ക്ഷാന്തി ശക്തിയും, ബലവാന്മാൎക്ക് അതു ഭൂഷണവുമാണെന്നാണ് ഈ പദ്യാൎദ്ധതാല്പൎയ്യം. ശക്തൻ അക്ഷമനാകുന്നുവെങ്കിൽ അനൎത്ഥങ്ങൾ അവനെ പിന്തുടൎന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതു സുഗ്രഹണീയമാണ്. ക്ഷമാശീലരല്ലാത്തവൎക്കു യാതൊന്നിലും പ്രവേശിച്ചു സൽകീൎത്തി സമ്പാദിപ്പാനോ, സൽസുഖസംപ്രാപ്തിലാഭത്തിന്നോ സംഗതിവരുന്നതല്ല. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ചന്ദ്രമതി എന്നീ സത്യസന്ധന്മാർ അളവില്ലാത്ത കഷ്ടനഷ്ടാദികളെല്ലാം അനുഭവിച്ചിട്ടും ക്ഷമക്കു ലേശം ഭംഗം വരുത്താതിരുന്നതിനാൽ പിന്നീട് അവരുടെ ശ്രേയസ്സും മാനവും വൎദ്ധിച്ചതല്ലാതെ കുറവുണ്ടായില്ല. ഇന്നും അവർ നമുക്കു സ്തുത്യൎഹന്മാരായിരിക്കുന്നില്ലേ. ഈ ലോകത്തിലുള്ള കശ്മലന്മാർ ഭൂമിദേവിക്ക് അസഹ്യങ്ങളായ അസംഖ്യം ദുഷ്കൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നില്ല. അവയെല്ലാം സഹിച്ചുംകൊണ്ടല്ലെ ആ ദേവി നമ്മളേയും മറ്റുംസംരക്ഷണം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതുമൂലമായിട്ടാകുന്നു ഭൂമിക്കു 'ക്ഷമാ' എന്ന പൎയ്യായമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ക്ഷമക്കും ധൈൎയ്യത്തിന്നും പരസ്പരാശ്രയമുണ്ട്. ധൈൎയ്യത്താൽ ക്ഷാന്തിയും, ക്ഷാന്തിയാൽ ധൈൎയ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ ധൈൎയ്യംമൂലമുള്ള ക്ഷമാവൃദ്ധി വേഗത്തിലും, ക്ഷമനിമിത്തമുള്ള ധൈൎയ്യവൎദ്ധന സാവധാനത്തിലുമാണുണ്ടാകുന്നത്. സൽഗുണങ്ങളിൽ ധൈൎയ്യമാവശ്യവും ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളിൽ അനാവശ്യവും ആകുന്നുവെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാണ്.

പരഗുണത്തിന്നായി ചില സന്ദൎഭങ്ങളിൽ ക്ഷമയെ വൎജ്ജിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഒരു വിദ്യാൎത്ഥി ദിവസേന പഠിക്കാതെ പാഠശാലയിലേക്കു വരികയോ സ്കൂളിൽ വെച്ചു വല്ല ദുസ്സാമൎത്ഥ്യങ്ങൾ കാണിക്കയോ ചെയ്താൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ ക്ഷമാശീലരായിരുന്നാലും ആ അവസരത്തിൽ അവരുടെ സ്വഭാവം ഒന്നു മാറുന്നില്ലേ. അത് അവിടെ ആവശ്യവുമല്ലേ. ഇതുപോലെ മറ്റു ചില കാൎയ്യങ്ങളിലും അക്ഷമ ആവശ്യമാണ്. "ക്ഷമാശത്രൌ ച മിത്രേ ച, യതീനാമേവഭൂഷണം," ശത്രുവിങ്കലും മിത്രത്തിങ്കലും സന്ന്യാസിമാൎക്കു മാത്രമേ ക്ഷമ ഭൂഷണമാകുന്നുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നു പ്രാപഞ്ചികൎക്കു ക്ഷമയും അക്ഷമയും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ചതനുസരിച്ചു കാൎയ്യകാരണങ്ങളുടെ ഗതി ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. "തേജഃക്ഷമാവാ നൈകാന്തഃ കാലജ്ഞസ്യമഹീപതേഃ നൈകമേകഃപ്രസാദോവാ മനസ്വാപവിലംകരോ" എന്നാണ് മാഘകവി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

എങ്കിലും "സുഖദുഃഖങ്ങൾ കിടങ്ങുടരെ ദുട്ടുടട," എന്നുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം സുഖദുഃഖാദ്യവസ്ഥകളുടെ അനവസ്ഥാനമാകകൊണ്ട് അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിന്നു പല വികാരങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നും, ആ വക വികാരങ്ങൾ കൂടാതിരിപ്പാൻ ക്ഷാന്തി അത്യാവശ്യമാണെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ ജീവസന്ധാരണഫലം കലിതമാക്കപ്പെടുമെന്നും മനുഷ്യർ സദാ ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ.

ദക്ഷയാഗം.

(തുടർച്ച)

അനന്തരം ശംഭുപ്രേരിതനായ വീരഭദ്രൻ കൗതുകമോടുകൂടി ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു പ്രമഥരോടു പുനരപിയായവളിൽ പടയാളികളായ ചാതുരംഗബലങ്ങളിലിരുന്നു തലയെടുപ്പോടുകൂടെ പാദകടകാഞ്ചിത ചരണങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടുവശത്തും കെട്ടിയിട്ട ഗണം മുഴങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണപരിമിതാഭിഷ്ടം പരിചാരകന്മാർ കോപകഷായിത നേത്രങ്ങളോടുകൂടി കലയാ പാർശ്വവൃഷധ്വജ പല്ലവിതാനേ തടഞ്ഞു നടന്ന ഭയാനകം. ഭൂഗിരിമാലാ ലതാദികളെല്ലാം ശങ്കരമഹിമയാൽ വിളങ്ങിയ കില്പ്രദേശങ്ങൾ പരിതാപവശകരം ഭഗവന്നാമങ്ങളും കൂടാതെ കരിമരക്കൂട്ടങ്ങളോടു വണ്ണിയെട്ടുന്നടന്നു കേചനാപ്പു കോലുകെട്ടുന്ന നാലിലാദ്യമാനകലയിൽ തുടങ്ങി. കേചനരമ്പലകമ്പടി കൂടി കേ പികരേറിയെഴുന്നള്ളുവതിന്നുഴയും മുമ്പായുള്ള ഞരിക്കേ ചേന്നു. വെൺകൊറ്റക്കുടപച്ച ത്തഴനിറമുള്ളകുടകളുമിത്തരമെല്ലാ മുപരി പിടിച്ചുനടന്നുകേചന. ഞൊറിഞ്ഞുനിന്നി രപ്പാടും മണിവെൺചാമരങ്ങളിൽ വീശികേച ന താലവൃന്തങ്ങളാൽ വീശിച്ചാലേ ചേർന്നു നടന്നു. കേചനതട്ടുകാഹളമദ്ദള വക്കോദ്രംഗശംഖങ്ങൾ ചിറകളും വാദ്യ കങ്ങളായിക്കൊണ്ടിട്ടുകൂടി കേചന വീ ണാവേണിയെ വാദ്യങ്ങൾനിതാന്തം. വീണാപാ ണികളോടുകൂടെയനന്തചിന്നക്കടൽവിളിയും വിളയാടി. പൂവാളിയുമൊത്തമലമാലികളുവി നോദ്വാളുവുകളാടികേചന വന്ദനാചയ്തു വിൻമുഖിനാം. വനികളാവന്നപുകളുള്ളട

ങ്ങി പൊന്നിൻകിണ്ടികളാൽവെള്ളികിണ്ടിക ൾ പൊൻകോളാമ്പികൾകാഞ്ചനകലശം പൊൻതളികകൾപൂത്താലങ്ങൾ തൂ വിളക്കുകളുള്ളിക്കതവും തളികകളാലാപ്പോ ൽപ്പൂവുകളും കളിയന്ത്രാകുളങ്ങളും ഉപ സാരികൾ കനകചൂഡികൾമതകച്ചുകി കനകക്കടലുപാചിരച്ചെപ്പുകളി ബാലചാ കോരമുത്തമയൂരം കിളിമാലുമൊന്നുമിവ ങ്ങനെ പലവകയുമുള്ളതം പ്രകരമെ ടുത്തു നടന്നിലാരണിപൂരിതമാരാം മംഗലനാ രികളുമുമ്പേതന്മയവടിവിൽനടന്നു ഫല ഫലശിവനമൂർത്തികളില്ലാ നക്ഷത്രങ്ങളും വഴികരേയിനി പടിയാളുരെസ്സമർപ്പിച്ചാരപ്രാ മരാസനങ്ങളിൽ കനകപരാസന സൂപ സീന ഭൂദേവരിരംഭമുള്ളരസ്സമാപ്പെട്ടും മാനു ഷ്യപശുമാലപരാണി കംബാസഹിതാം മഹിതസർവ്വസനാഥവിലാസം ഭൂരിസമി ജ്ഞവിധാനുമതിക്ക്സമിദ്ധവിലാസസ്യപാവ നാദ്ധസ്യസഗന്ധപരിതാം ഭേരികഭോയകാരെ നചന്ദ്രദ്ദശമിനി സുഖമനോഹരമേണധാമ ധൂപരശാലാം പ്രാപവശാലാം.

വാതാളംവി ചനാഥ പ്രണയിനിയജനേ
തന്ത്രേ ചടനായമേനം
ധിമരതമസ്സ്യസ്യസ്യ മഹിതയജ്ഞമാ-
നോംഗിതംപോത്തമഹ്യം
ആതംതാമരയപ്പീലബിലങ്ങളുമതാം
മാതരസ്സോദരോമ (ഒ-
സൈപരംതസ്യസ്യപ്രസാദമാപ്യകൃതതപരി
ശ്രോപചാരമരാരൻ.

ജ്യോതിർഗ്ഗണത്താനാപിമ:നായകതാ
നാശത്താലവിഃസജ്ജനോപചാരാൻ
സാത ത്രതാതാനമിനാഗ......ാ
...തങ്കിനീലകരജീമ നാഥാ

അഗ്രേ ഠ ാ ാക്കര ഗ്രാഗദ്ദടനോ
	കണ്ടും സദസ്യത്തചിജ്ഞാൻ
ധികാരേണെന്നതിന്റെ നാഥരെത്തും_
	കൊണ്ടു ഭവപ്രേമസീ
ഇക്കാണായജഗത്ഗുരുതൈപരശിവ
	പിത്രാവിനിന്ദാകൃതാ
ത്തിനെക്കൊണ്ടുംതലട്ടചൂറ്റ നയഷാ
	ജജ്ഞാപലവിശേഷശ്രീ.

കല്യാണത്തിക്കിതാംബുധിപ്രതിമയാ
	നമ്രതമിതാൻപേക്ഷ്മാ
അത്ഭ്രാന്താൻപ്രകടീകൃതഭ്രകടീനാ
	നേത്രണ്ണസംരമ്ഭയി
അപ്പോളീശചരിതാൻപ്രകോപവിവശാ
	തേസാൽ കമ്പതിംബാധരാ
സത്യാനാംപുരതോജഗൽപിതരം
	നിർഭർത്സ്യർമ്മേധസം.

പൂജ്യാർത്ഥംഗംപ്രപഞ്ചംമുഴുവനാഴകിൽനി_
	ൽക്കിച്ചുപാലിച്ചോട്ടകം
ചിത്താംബുജാന്നമഠസ്ഥാമിനാമഖിലമനോ_
	വാക്യകർമ്മാച്ചനീയം
താതംതോഷംവിശേഷാൽത്രിജഗതിസമരെ_
	ല്ലാമിപ്പുനിരയാഴിത്തി_
കാട്ടുംദേഷപ്പതിനാരിഹകട്ടിലമതേ
	മറവുണ്ടോജ്ഞന്യശാലീ.

ചന്ദ്രാപീഡംവിനിന്ദ്യക്രൂരവരമിതുക_
	ല്പിച്ചുപാരാത്രശല്പ്യം
തന്നെത്രജാമ്പുന്നുവതജ്ജനാദ്യ_
	ശ്ശാലിഷ്ടകേതാസിലോക
ഖഴ്ചനചൊറാല്ലരയാകൽ സുരമഹിതതരം
	ഞെട്ടുമുട്ടാട്ട്ണംകേ_

ജ്ഞനിച്ചീടംശേശായാഗ്ഗപരമശിവ
	ന്യോൽജ്ജിതാഗൃഹിക്കോ.
ബാലന്മാരെന്നറിഞ്ഞപരശിവവിള_
	താംവിഭോമാപ്യതന്മാർ
ചോദ്യംചെയ്തോതോ ഞാൻ ഫലത്തെയൊട്ടുക_
	ണ്ടിലിമിൾപ്രാതിമാനം
കേട്ടിൽചൊല്ലുന്നകലവിനിഴലെടാ
	നീലകണ്ഠങ്ങളെല്ലും
പ്രാലേയാം ഗ്രഹഭേദാകക്കരമാഹകര_
	ജ്ജനാനതിയെന്നാക്കളെല്ലാ.
കെല്പേറുമീശചന്ദ്രമതചന്ദിയോധമുണ്ടോ
നിർഗ്ഗൃത്താതവായ നിത്യകണ്ണിനോടം
കർപ്പൂരമുണ്ണിവിളവേശ തന്നസതൗ
ലോകെലതേലവണനച്ചുമിയെഴിഞ്ഞുവരോ.
മഹിതമിഹശിവേതിദ്യക്കാനാമവാചാ
സഹിമഹിതമത്രവിശപാപംപുനീതേ
സകലഗുരുമമേയപ്രാഭവാന്തംഭവന്നി_
ന്നവകടിലമ്പുധിർഭേഷ്യഹോരെച്ച
(ശാലി.

ഗുരോരപിസ്യതമീശചന്ദ്ര
ജ്ജിരാചിരാലോകതേ ണം ദിധാക്രിയാൽ
നിരാസിനീമപി നസ നാരംപുരാരേിചോ
പുരാതനോവിധിമിതിസ്യക്തിമണ്ഡലേ.
ശോകവ്യാലീഢമെന്നാ പൂടലിളഗിരിശ_
	ഭോഷിണ നിൻ തൽനിനാ_
ണീകെളുല്ലാ മിനായിവിനോട്ടവിഹാ
	സ്യാഹിതസ്യംതയാഗ്രേ
മോഹംകൊണ്ടാഹ തസ്യസഭയമുദപ്പെട്ട
	കന്നിതഃശസ്യചാത്താ_
ലാരുകമറ്റിച്ചോഴികെ ന്നളശിവശിവമു_
	വ്യഗ്രതീകാരമെല്ലോ.
തലമലമതിനിന്ദ്യനഃമനഃവശ്യേണമൈ
മലിനമതിഗ ിശ ദ്രാഹിമേഹാൽഭവേന
ഉലകിലിനിവസിച്ചാലസ്യദീർഘ്യത്തികൊണ്ടു_
ള്ളലാഘ്വമൃഷമെല്ലാംചൊറിനിക്കംവിചാ
(-ര.

ഹന്ത്യാദേവഷി ഗതപാരജതഗിരിവരം
　　തമ്പിരാനോടശേഷം
സദ്യോമാക്ഷായണീനാംശവുമപെറുമൂതപി
　　ശീഘ്രമൈരാഹിതംപോർ
മെത്തീട്ടപോഷ്മാനാംപെരിമവവുമണ
　　ത്തീടിനാതള്ളുപൂണ്ണും.
വിശപാധീശന്തമാനിളശനികട്ടതരം
　　ദ്രുസ്സംഹംകെട്ടമന്തം
നിസ്ത്രുഷനോരമോകന്ത്യാതലമുകൾപിടിപെ
　　ട്ടോത്തകപേ. നഘചോരാ
ഉരൈച്ചരതഥപശ്ചധരചികടമുഖ
　　സ്സ്പാംഛടാംവിഷ്മാളി
സപ്ലായാമട്ടഹാസീളവിലഥടതപ്പി
　　ച്ചുതെറിഞ്ഞു കപേ. ലി.

തമനഗേവതോ മഹേശസ്യമല്ലാടന ല്ലോമഷപലമഹനി ചിംഗസ്സുതദ്ധസ്സുമോ മെ പ്പുലദല കട്ടതിക്കനൽക്കട്ടചിനിപ്പചി നിപ്പുപാതംമിഴിച്ചായ നത്രുത്രയിലീഷണം തമ നിറമ്പിള്ളിതെല്ലുകീറിക്കടിച്ചുതെസാ ലെച്ചുപോലെവിളുന്നു ദംഷ്ട്രാമഹസ്യോമ സന്ദീപിതാശാമുഖേ:ദീശ്ല ചിനോയമാ ഹാസമഹസ്രുന്നമംക്രാണിചൎമ്മവൎമ്മം ക നംമണിത്തട്ടുപാൎശ്വപാൎശ്വമിത്യാദി നാനായു ധശ്രേണികാമനോമാ മാളയന്ത്വൃന്ദ്ര ച ൎമ്മംബരണോഗ്രി പതമത്തോളംതാള്ളി നാനാ മുട്ടത്തങ്ങതിന്മേൽ നിറന്നേവുമാശി വിഷാളുന്നു കൊണ്ടു ചെതനാലകാഞ്ചി കലാപോ ഥല, ഖെമലെനാച്ചിലമ്പിനി നാദം പുലമ്പീടമാവുഥതാലൃതപാദ യോദിഗ്ഗം ദിഗ്ഗണം ദേഹേനിലാദ്രവ ള്ളുന്നളുമ സ്വശനംനാംശപാദശൈത്യസം ഖങ്ങളെകീ വിച്ചുതോവന്നാപെ. ലോക്യഗ ൽസംഹൃതികാൎയ്യമുന്നം കാലാഗ്നിതൻ പൈതൽപോലെ തമാദ്രണഥമ:ലീക.പാലി മഹാകൈമവോ വീരഭദ്രസ്വതഥയബന്ധാ ഞ്ജലി: ദേവദേവ ഞാനോ വെന്തകവൈൽകെ ണ്ടുപോലിന്നുമാസന കത്തവ്യമെന്നാലിത ങ്ങനെ ഞാനെന്തെന്നുമതോരകോപേന ദക്ഷംസയജ്ഞംസദസ്യത്തി ളശേഷപി പെ ട്ടെന്നുയ്യോമയോ നിഗ്രഹിച്ചിട്ടകെപ്പുതമ സ്സൽഭടനാം മമശേഷമോനുഗ്രഹമായിരേവി ക്കേണിവണ്ണം മഹാശാസ്ത്രമൊകൊണ്ടു തന്നെലിനാകാണിനേരംപൊറുക്കേണ മെ ന്നമ്പിരാനെ! ഇടത്തം.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം

നോട്ടീസ്

ഒരു മലയാളനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന കാൎയ്യത്തെപ്പററി ആലോചിച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കും, കൊച്ചി ഭാഷാസംസ്കരണകമ്മററിക്കും എഴുതി അയക്കുന്നതിനും; 'ക'—'ന'—മുതലായ മലയാള ക്ഷരങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥ വരുത്തുന്നതിനും, സമാജപ്രതിനിധിയാക്കി ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള 'മംഗളോദയം' മാസികയുടെ നടത്തിപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച് ചില സംഗതികൾ ആലോചിച്ച് തീൎച്ചയാക്കുന്നതിനും ആയി, കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം വക ഒരു യോഗം 1089 എടവം 31-ാംനു- ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം 4 മണിക്ക് ശേഷം 'മംഗളോദയം' ആപ്പീസ്സിൽവെച്ചു കൂടുന്നതാകുന്നു.

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ,
അദ്ധ്യക്ഷൻ.

ചരിവും സാമാനവും മെടഞ്ഞ ഓലകൊണ്ടു മാച്ചും, മുളകൊണ്ടും അതിന്റെ തണ്ടു ഉലകൊണ്ടും വാതിൽവെച്ചുമാണു് ഉള്ളാടക്കുടികൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതു്. കുടിലിന്റെ തിണ്ണ എടുക്കുകയോ കല്ലിട്ടിടിച്ചു് ഉറപ്പിക്കുകയോ പതിവില്ല. ചുററുമുള്ള മുററവും കുടിത്തറയും ഒരുപോലെയിരിക്കും. കുറെ മെടഞ്ഞ ഓലകളും അവർതന്നെ നെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന ചില പുൽക്കൊട്ടപ്പായകളും മാത്രമാണു് ഇരിക്കുവാനും രാത്രി കിടക്കുവാനുമുള്ള സാധനങ്ങൾ. വെയ്ക്കാനും ഉണ്ണാനും വെള്ളം എടുക്കുവാനും എല്ലാററിനുംകൂടി കുറെ ചട്ടികളും കലങ്ങളും മാത്രമേ പാത്രങ്ങളായിട്ടുള്ളൂ. ഒരു കുടി പരിശോധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ സാമാനങ്ങൾക്കു പുറമെ ഉപ്പും മുളകും വെച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കു ചില പാളകളും കാണുകയുണ്ടായി. അവക്കു കലവറക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥലമില്ല. ഉണ്ണുവാനോ ഉടുക്കുവാനോ വല്ലതുമുണ്ടായാൽ അതുകൾ ഒരു കൊട്ടയിലോ വട്ടിയിലോ ആക്കി മേൽപ്പുരയിൽ കെട്ടിനാട്ടിട്ടുള്ള കഴുക്കോലുകളിൽ തൂക്കിയിടുകയാണു്. അവർ പകൽസമയം മിക്കതും പുറത്തുകഴിച്ചുകൂട്ടി രാത്രി കിടക്കുവാൻ മാത്രമേ കുടിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുള്ളൂ. കുടിലിന്റെ ഒരു മൂക്കിൽ ഒരു അടുപ്പുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ വേനൽക്കാലങ്ങളിൽ കുടിലിന്റെ പുറത്തു തന്നെയാണു് ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുക പതിവു്. അപ്പോഴും ചിലർ കല്യാണം ചെയ്തു ഉടനെ താമസിക്കുന്നതിലേക്കു വേറെ കുടിൽ കെട്ടിവരുന്ന സംഗതികളിലൊഴികെ, ഒരു കുടുംബത്തിലെ എല്ലാവരും ഒരു കുടിലിൽ തന്നെയാണു് രാത്രി കിടക്കുന്നതു്.

കല്യാണസമ്പ്രദായം.

പ്രായം ചെന്നവർ തമ്മിൽ കല്യാണം ചെയ്യുന്നതാണു് ഉള്ളാടന്മാരുടെയിടയിലുള്ള കല്യാണരീതി. ഇത്ര വയസ്സിനമുമ്പു് ഒരു സ്ത്രീ കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയമില്ല; കല്യാണം എത്ര കാലത്തോളമെങ്കിലും നീട്ടിയാൽ അതിനു സമുദായികമായി ഒരു ശിക്ഷയോ ഇല്ല. ഏറണാകുളത്തിനു ചുററും പാർത്തുവരുന്ന ഉള്ളാടന്മാർ പ്രായേണ ഈഴവന്മാരെപ്പോലെ പെണ്ണിനു് അഞ്ചു വയസ്സു കഴിയുമ്പോൾ ഒരു താലി കെട്ടി വരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ ക്രിയ ചെയ്യാൻ താമസിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിനു തെററുമില്ല. സാധാരണയായി താലി കെട്ടുന്നതു പെണ്ണിന്റെ മച്ചുനനോ അല്ലെങ്കിൽ ആ ഗോത്രത്തിൽ അടുപ്പമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു യുവാവോ ആയിരിക്കും. അവനെക്കൊണ്ടു് അവൾക്കു ഒരു മുറി കൊടുപ്പാൻ കഴിയുന്നതായാൽ അവനു് അവളെ കല്യാണം ചെയ്യാൻ വിരോധവുമില്ല. ഇങ്ങിനെ ചെറുപ്പത്തിൽ താലി കെട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ളേടങ്ങളിൽ കല്യാണസമയം താലി അഴിച്ചുകളയും. സാധാരണയായി ഉള്ളാടന്മാർ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നു കല്യാണം ചെയ്യുമാറില്ല. എന്നാൽ ഏറണാകുളം കുമ്പളവും ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ അമ്മാമന്റെ മകളെ കെട്ടിവരാറുണ്ടു്. കല്യാണത്തിനു കക്ഷികളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ തമ്മിലോ കാർണ്ണവന്മാർ മുഖാന്തരമോ ആണു് ഏർപ്പാടു ചെയ്യുന്നതു്. വിവാഹബന്ധത്തിൽനിന്നും ഒഴിയാവുന്നതു് എളുപ്പമായ ഒരു കാര്യവും അതു എപ്പോഴെങ്കിലും നടത്താവുന്നതുമാണു്. ഭാര്യ അവിശ്വസ്തയോ ദുർന്നടവടിക്കാരിയോ ആയി കണ്ടാൽ ഭർത്താവു് അവളെ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കുടിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിപ്പോരും. ഭാര്യക്കു ഭർത്താവിനെ വേണ്ടെന്നു തോന്നിയാൽ അവൾ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ കല്യാണബന്ധത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാകുന്നവൾ യാതൊരു ദൂഷണവുമില്ലാത്തും പിന്നെയും കല്യാണത്തിന് അവൾ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവളുമാകുന്നു. വിധവക്ക് ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരനെയൊഴിച്ചു വേറെ ആരെയെങ്കിലും കല്യാണം കഴിക്കാം. വിധവാകല്യാണകാര്യത്തിൽ വലിയ ക്രിയകളൊന്നും ചെയ്യുവാനില്ല. അപ്പന്റെ മരണശേഷം വളരെ താനേ താൻ കഴിയാറാവുന്നതുവരെ കുട്ടികൾ അമ്മയൊന്നിച്ചു തന്നെ താമസിക്കും. ഒരു ഉള്ളാടന് ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഒരു ഉള്ളാടത്തിക്ക് ഒന്നിലധികം ഭർത്താക്കന്മാർ പാടില്ല. ഒരുവന് ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടാവുമ്പോൾ അധികമായും അവർ ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ് പാർക്കുക. എന്നാൽ മത്സരവും തെററിദ്ധാരണയും കൂടാതിരിപ്പാൻ ചിലപ്പോൾ അവരെ പ്രത്യേക കുടിലുകളിൽ പാർപ്പിച്ചുവരുന്നതുമുണ്ട്. കല്യാണത്തിനു മുമ്പു സംയോഗം പാടില്ലാത്തതും അതിനു വിപരീതമായി ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഗൌരവമായി വിചാരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. കല്യാണം കഴിയാത്ത ഒരു പെണ്ണ് ഗർഭിണിയാകയും സംഗതി പരസ്യമാകയും ചെയ്താൽ എല്ലാവരും കൂടി കാമുകനെ വരുത്തി അവളെ കല്യാണം ചെയ്വാൻ അവനെ നിർബ്ബന്ധിക്കും. അവൻ കൂട്ടാക്കാത്തപക്ഷം ഇരുവർക്കും ഭ്രഷ്ട് കല്പിക്കയും ഒടുവിൽ അവർ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുവാൻ കാരണമാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഒരു ചെക്കനു കല്യാണം കഴിക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ അവന്റെ അപ്പനും അമ്മാമനും യോഗ്യയായ പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരോട് അതിനെപ്പററി സംസാരിക്കും. അവർ സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം ഇരുകക്ഷികളുടെയും മാതാപിതാക്കന്മാരും ബന്ധുക്കളും വധുവിന്റെ കുടിയിൽവെച്ച് കല്യാണത്തിനുള്ള പൂർവ്വസന്ധിക്രമം തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, വരന്റെ കക്ഷികൾ കല്യാണത്തിനു ചെല്ലുന്ന അതിഥികളുടെ എണ്ണം നിശ്ചപ്പെടുത്തുകയും, അര ഉറുപ്പിക മുതൽ അരയുറുപ്പികവരെ കൂടുന്ന വധുപ്പണം അപ്പോൾതന്നെ കൊടുക്കുകയും, നല്ലപോലെ സല്ക്കരിച്ചയക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ അടുത്തൊരു ദിവസം വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരും അമ്മാമനും വരന്റെ കുടിയിലേക്കു ചെല്ലുന്നതും അവിടെ അവർക്കു ഒരു സദ്യ പതിവുള്ളതുമാണ്. കല്യാണദിവസം വരൻ ബന്ധുമിത്രങ്ങളോടുകൂടി വധുവിന്റെ കുടിയിലേക്കു ചെന്ന് അവിടെ കഴിക്കുന്ന സദ്യയിൽ ഊണു കഴിച്ചു ശേഷം അവന്റെ സഹോദരി വധുവിനെ മാലയിടുകയും അവൻ അവളുടെ കഴുത്തിൽ താലി (ഒരു ചരടിന്മേൽ കോർത്ത പിച്ചളമോതിരം) കെട്ടുകയും ചെയ്യും. പിറേറദിവസം കാലത്തു തന്നെ അവൻ അവളെ തന്റെ കുടിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതാണ്. ഒന്നിച്ചു പോകുന്ന ബന്ധുക്കൾക്ക് അവിടെയും സദ്യ കഴിക്കയും, വെററിലവട്ടം പാത്രത്തിനു ശേഷം ദമ്പതിമാർ വധുവിന്റെ കുടിയിലേക്കു മടങ്ങി അവിടെ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം താമസിച്ചിട്ടു തിരിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യും. അപ്പോഴെ കല്യാണത്തിന്റെ എല്ലാ ചടങ്ങുകളും പൂർത്തിയാകുന്നുള്ളു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉള്ളാടന്മാരുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായം വേറെ ഒരു തരത്തിലാണ്. അതിന്റെ ക്രിയാദികൾ നിസ്സാരവും, കൊച്ചിയിലെ ഉള്ളാടന്മാർ ചെയ്യുവന്നില്ലെങ്കിലും, ചിലേടങ്ങളിൽ പല താണ ജാതിക്കാരും ചിലപ്പോൾ ആചരിച്ചു

വരുന്നതുമാകുന്നു. അവരിതിലേക്ക് ഇല കൊണ്ടും മററും ചെറുതായ ഒരു വട്ടക്കുടിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിൽ പെണ്ണിനെ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തും. അപ്പോൾ കല്യാണം ചെയ്യാനാവശ്യമുള്ള എല്ലാ ചെറുപ്പക്കാരും ഓരോ മുളവടിയുമായി കുടിലിന്നു ചുററും വന്നുനില്ക്കും. പെണ്ണിന്റെ അപ്പനോ അല്ലെങ്കിൽ ഏററവുമടുത്ത പുരുഷബന്ധുവോ ഒരു ചെണ്ടയും കൊട്ടിക്കൊണ്ട് അല്പം ദൂരത്തു ഇരിക്കും. ചിലപ്പോൾ മററു ചില വാദ്യങ്ങളുമുണ്ടാവും. വാദ്യം തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി ചില പാട്ടുകളും അതനുസരിച്ചു കുടിലിന്നു ചുററും കൂടിയിട്ടുള്ള പ്രത്യർത്ഥികൾ നൃത്തവും ആരംഭിക്കും. ഇത് ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറുനേരം പിടിക്കും. അപ്പോൾ പ്രത്യർത്ഥികളെല്ലാവരും കയ്യിലുള്ള വടിയുടെ തല കുടിലിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു തുളച്ചുകയററും. അവിടെ ഒളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൾ ആരുടെ വടി പിടിക്കുവാൻ സംഗതിയാവുന്നുവോ അവനാണ് അവളെ കല്യാണം ചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യം. ഇതുകഴിഞ്ഞു വരനെ തിട്ടപ്പെടുത്തിയാൽ ഒരു സദ്യയുണ്ട്. അതോടുകൂടി ക്രിയകളെല്ലാം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. കല്യാണത്തിന്നുശേഷം ദമ്പതിമാർ, വലിയ ചിലവുകൂടാതെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകകുടിയിൽ പാർക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതാണ്.

കല്യാണത്തിന്നു മുമ്പും പിമ്പും സ്ത്രീകളുടെ പാതിവ്രത്യകാര്യത്തിൽ ഉള്ളാടന്മാർ ബഹു നിഷ്കർഷയാകുന്നു. അവരുടെയിടയിൽ അനാചാരമെന്ന കാര്യമേ ഇല്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ പെലിച്ചികളെപ്പോലെ വേല ചെയ്യാൻ പുറത്തുപോകാറില്ല. ഭാര്യക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടതു ഭർത്താവു പ്രയത്നിച്ചുണ്ടാക്കണം. ഭാര്യക്കു നല്ല പാകംചെയ്തു കുട്ടികളെ പോററിവളർത്തേണ്ട ചുമതലയേ ഉള്ളൂ. എറണാകുളത്തിന്നടുത്തുള്ള ചില ഉള്ളാടപ്പെണ്ണുങ്ങളോട് ചോദിച്ചതിൽ, തങ്ങൾ കാട്ടിൽ പ്രമാണികളുടെ വംശീയന്മാരാകകൊണ്ട് പണിക്കുപോയി അന്യന്മാർ കാഴ്ചയിൽ വരുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഗർഭവും പ്രസവവും

ദാരിദ്ര്യം നിമിത്തം ഗർഭിണികൾക്കു പ്രത്യേകശുശ്രൂഷകളൊന്നും ചെയ്യുവാനില്ല. വല്ല അപകടമോ കഷ്ടതയോ സംഭവിച്ചാൽ അതു ദൈവങ്ങളുടെ കോപംകൊണ്ടാണ്. പ്രസവത്തിന്നു അല്പം മുമ്പായി 'പുളികുടി' എന്ന ക്രിയ നടത്തിവരാറുണ്ട്. പുളി കൊടുക്കുന്നതു പെണ്ണിന്റെ അമ്മാമനാണ്. അന്നു എല്ലാ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കും ഒരു സദ്യയുണ്ട്. പ്രസവത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക കുടിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി എന്തെങ്കിലും പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീ (സാധാരണ അമ്മതന്നെ) പ്രസവം കാക്കും. പ്രസവം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ തള്ളയെയും പിള്ളയെയും ചൂടുവെള്ളത്തിൽ കുളിപ്പിക്കും. തള്ളക്കു ഈഴവന്മാരുപയോഗിക്കുന്ന തരം ഒരു വക പേറുമരുന്നു മൂന്നാഴ്ചവട്ടം കാലത്തും വൈകുന്നേരവും കൊടുത്തുവരാറുണ്ട്. രണ്ടാഴ്ചകാലം അവളുടെ ഭക്ഷണം ചോറും സസ്യക്കറിയുമായിരിക്കും. പുലകാലം 11 ദിവസം മുതൽ 16 ദിവസംവരെ ഓരോ പ്രദേശത്തു ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു പ്രധാനകുടിലിന്റെ ഏറയത്തുവരെ പ്രവേശിക്കാം. അവിടുന്നു രണ്ടാഴ്ചകൂടി കഴിഞ്ഞു കുളിച്ചാൽ മാത്രമേ മററുള്ളവരൊന്നിച്ചു കൂടിക്കഴിവാൻ പാടുള്ളൂ. കുട്ടികളെ ആറേഴുമാസക്കാലം തള്ളമാർ മുലകൊടുത്തും അതിന്നുശേഷം ചോറോ കഞ്ഞിയോ കൊടുത്തുമാണ് വളർത്തുന്നത്. പേരിടൽ

സാധാരണയായി 28-ാം ദിവസമാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ 6-ാം മാസത്തേക്കു നീട്ടിവെക്കാറുമുണ്ട്. അപ്പോൾ നാമകരണവും പുണ്യാഹത്യാഗവും ഒന്നിച്ചു കഴിക്കും. പെൺകുട്ടിക്കു മുഖ്യമായുള്ള ഒരു ക്രിയ കാതുകുത്തലാണ്. അന്നും ഒരു സദ്യദിവസം തന്നെ. ഇതു ഏഴാംവയസ്സിലോ എട്ടാംവയസ്സിലോ ആയിരിക്കും. സാധാരണയായി അമ്മായിയോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രായംചെന്ന ഒരു സ്ത്രീയോ ആണ് കാതുകുത്തുന്നത്.

അവകാശവും ഗോത്രസംഘടനവും.

ദായക്രമത്തെപ്പറ്റി കാര്യമായി വിചാരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ലാത്തവിധം ഉള്ളാടന്മാർ ദരിദ്രന്മാരാകുന്നു. ഒരുവൻ മരിക്കുമ്പോൾ അവന്നു വല്ല സ്വത്തുക്കളുമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയായിരുന്നാൽ അതു ചിലപ്പോൾ സഹോദരീപുത്രനും ചിലപ്പോൾ സ്വപുത്രനുമാണ് ചേരുന്നത്. എല്ലാ സ്വത്തും പെൺവഴിക്കായി വരുന്നു. ഒരു കുട്ടിക്ക് അതിന്റെ അമ്മയുടെ കുടുംബനാമധേയം നൽകിവരുന്നതുമാണ്. അവരുടെ യോഗങ്ങൾ പഴമക്കാർ കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതിൽ 'മൂപ്പൻ' എന്ന ഒരു തലവനും അവന്നു 'പൊറാമ്പൻ' എന്ന ഒരു അസിസ്റ്റാന്റുമുണ്ട്. മൂപ്പൻ എല്ലാ കല്യാണം ശേഷക്രിയ മുതലായ കർമ്മങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും എല്ലാ വഴക്കുകളും തീർപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാകുന്നു. സാധാരണയായി വ്യഭിചാരകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ യോഗം കൂടുക പതിവുള്ളൂ. യോഗത്തിൽ വ്യഭിചാരകാര്യത്തിൽ പെട്ടവരെ ഹാജരാക്കി മൂപ്പൻ വിസ്തരിക്കയും, കക്ഷികൾ കുറ്റം സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം അവരെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കി വിവരം ഉണർത്തിക്കയും, അവിടുന്നു കാരാക്കാരിൽ ആണിന്നു പിഴകല്പിക്കയോ അടിശിക്ഷ കൊടുക്കയോ ചെയ്യുകയും, പെണ്ണിനെ കാപ്പു വെള്ളമോ തേങ്ങാപ്പാലോ കൊടുത്തു പാപത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. പിഴ കല്പിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ സംഖ്യകൊണ്ടു കള്ളുവാങ്ങി അവിടെ കൂടുന്ന ഉള്ളാടന്മാർക്കു തന്നെ കുടിപ്പാൻ വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. മൂപ്പന് അവന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടിന് ഇതുകൂടാതെ രണ്ടുമൂന്നു പത്താരം കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്.

മതം.

ഉള്ളാടന്മാരും ആനിമിസ്റ്റുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഭൂതാരാധനക്കാർ തന്നെ. എല്ലാ രോഗങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും ഭൂതങ്ങളുടെ ദേഷ്യബുദ്ധിയാൽ ഉളവാകുന്നതാണെന്നും, അതിനാൽ അവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. കാപ്പിരി, തീക്കുട്ടി, ചാത്തൻ ഈ വക ഭൂതങ്ങളെയാണ് അവർ ആരാധിക്കുന്നത്. അതുകളെ 'കൊട്ടിൽ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വക ചെറിയ കുടിലുകൾക്കകത്ത് അവർ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന ചില കല്ലുകളെക്കൊണ്ടു സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കന്നിമാസത്തിൽ വെള്ളിയാഴ്ചദിവസം ഇവക്ക് അരിപ്പൊടി, ആട്, കോഴി, കള്ള്, അരി, നാളികേരം, പഴം ഇത്യാദിസാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂജകഴിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ ഒരു വെളിച്ചപ്പാടു തുള്ളി കല്പിക്കയും സ്ത്രീകളിൽ ദേവതാബാധയുണ്ടെങ്കിൽ ഒഴിക്കയും ചെയ്യും. വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ കലി ഇറങ്ങിയാൽ പൂജാസാധനങ്ങളിൽ പകുതി അവനെടുത്തു ബാക്കിയുള്ളത് അവിടെ കൂടുന്നവർക്കു വിഭജിച്ചുകൊടുക്കും. ഇതുകൾക്കും

മംഗളോദയം
ഫാവ്യൻ

പുസ്തകം 6 | മിഥുനമാസം | ലക്കം 8

മംഗളം.

കളിപ്പൊയ്കടക്കൊതുങ്ങും പാദടികൾ
കളിപ്പന്തടിക്കുകലപ്പെത്തലെനി
ഇളപ്പംവരുത്താത്ത സാരസ്യസാര-
ത്തിളപ്പെന്നീമാസികയ്ക്കേകിയാവൂ.

എം. പരമേശ്വരൻ എളയത്.

കാവ്യനിരൂപണം.*

പ്രാചീനഭാരതീയർ പ്രായേണ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഏതാണ്ടൊരു വൈശിഷ്ട്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. മററു രാജ്യങ്ങളിൽ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉല്പത്തി നഗരങ്ങളിൽനിന്നാണ്; ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ, നേരെ മറിച്ചു, കാട്ടിൽനിന്നാണ്. മറെറല്ലാ ദിക്കുകാരും ധനമാണ് യോഗ്യതയ്ക്കു കാരണമായി കരുതുന്നത്. ഇവിടെയോ, പണവും പണ്ടവുമൊന്നുമില്ലാ വസ്ത്രംകൂടിയില്ലാത്ത ഭിക്ഷുക്കളെയാണ് പരമയോഗ്യന്മാരായി പരിഗണിച്ചുവരുന്നത്. മറെറല്ലാ നാട്ടുകാരും ധർമ്മനിരൂപണത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തെ ആശ്രയിച്ചും ആഹാരവിഹാരങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യ

* ബാബു രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ എഴുതിയ ഒരുപന്യാസത്തിന്റെ തർജ്ജമ

ട്ടെക്കുകയുമാണ് പതിവ്; ഭാരതീയരാകട്ടെ ധർമ്മനിരൂപണത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അവലംബിക്കുകയും ആചാരവിചാരങ്ങളിൽശാസ്ത്രവിധിയെ അനുസരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഭാരതീയരുടെ പ്രകൃതി ഇതരരാജ്യക്കാരുടേതിൽനിന്നു വിലക്ഷണമായ ഒന്നാണെന്നു അനേകം സംഗതികളെക്കൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്. പ്രായേണ സകല രാജ്യക്കാരുടേയും ഇടയിൽ ഇതിഹാസകഥകൾ കേൾക്കുന്നതിനുള്ള വാസന സ്വാഭാവികമാകുന്നു. എന്നാൽ, പ്രാചീനഭാരതീയർക്ക് ആ ഗുണം വളരെ കുറവായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലൊക്കെയും ഇതിഹാസം, ആഖ്യാനം മുതലായ കഥാവിശേഷങ്ങൾ വളരെ ഔത്സുക്യത്തോടെ ശേഖരിച്ചു വരുന്നു. പക്ഷേ, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ അതിനുള്ള സ്ഥലം വളരെ പരിമിതമാകുന്നു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും ചില ചില ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഇതിഹാസം മുതലായവയുടെ സമ്പർക്കം തീരെ ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും, അതിലല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് അഭിനിവേശമുള്ളതെന്നേ ഉള്ളൂ. വർണ്ണനാതിശയം, തത്ത്വവിചാരം, അവാന്തരപ്രസംഗം, മുതലായവ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു സാഹിത്യത്തിലെ കഥാഭാഗങ്ങളെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയാൽകൂടി നമുക്കു ധൈര്യഭ്രംശം വരുന്നില്ല; നമ്മുടെ ധൈര്യം പ്രശാന്തമായ സമുദ്രമെന്നപോലെ, അതിന്റെ അതിർത്തിയെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ല.

ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗീത വളരെ മാഹാത്മ്യമേറിയ ഒന്നാണെന്നു ആരാണ് സമ്മതിക്കാത്തത്. എന്നാൽ, കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ തുമുലയുദ്ധസമയത്ത്, ഗൂഢമായ ആ ഗീതാശാസ്ത്രം മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടു ധരിക്കുവാൻ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലുള്ളവർക്കല്ലാതെ ആർക്കെങ്കിലും ശക്തിയുണ്ടോ? രാമായണത്തിൽ കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡവും സുന്ദരകാണ്ഡവും മറ്റുമുള്ളവർക്കൊക്കെ സൌന്ദര്യമേറിയവതന്നെ; എന്നാൽ, സീതാപഹരണത്തിന്മേൽ ഹിമാലയത്തിനെക്കൊണ്ടെന്നപോലെ രണ്ടു കാണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭാരാർദ്ദിതമായ കഥാഭാഗത്തെ സഹിപ്പാനുള്ള ശക്തി ഭാരതീയർക്കേ ഉള്ളൂ. അവർ നിർവ്വേദമെന്നിയെ ചിന്തിച്ചും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചും, അങ്ങുമിങ്ങും നോക്കിയും ഇരുന്നുംകൊണ്ട്, സുദീർഘങ്ങളായ ഏഴ് കാണ്ഡങ്ങളിലും പതിനെട്ടു പർവ്വങ്ങളിലും സാവധാനത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു; അതുകൊണ്ടവർക്ക് ഒരു ക്ഷീണതയും നേരിടുന്നില്ല.

കഥാശ്രവണത്തിലുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ വ്യത്യാസംകൊണ്ട്, കഥകളുടെ സ്വഭാവവും മാറിമാറി വരുന്നു. രാമായണത്തിൽ വ്യസനത്താലും ആനന്ദത്താലും പരിപൂർണ്ണമായ ആറു കാണ്ഡങ്ങളിലെ ആ കഥതന്നെ, ഒടുവിൽ ഒരേ ഒരു കാണ്ഡംകൊണ്ടു ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പോയിട്ടുള്ള സുഗമമായ ഒരു വ്യാപാരമാണോ? യുദ്ധകാണ്ഡം കഴിയുന്നവരെ മനസ്സിരുത്തി നോക്കിയാൽ നാമറിയുന്നതെന്താകുന്നു? സീതാദേവിയുടെ പരമൈശ്വര്യവും അധാർമ്മികനും ക്രൂരനുമായ രാവണനെക്കൊന്നു രാമൻ സീതയെ രക്ഷിച്ചു എന്നുമാത്രമാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നമ്മുടെ വ്യസനമെല്ലാം തീർന്നു നാം പരമാനന്ദമനുഭവിക്കുവാൻ തെയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, അടുത്ത നിമിഷത്തിൽതന്നെ കവിയുടെ മനോഭാവം മാറി, അദ്ദേഹം നമുക്കു കാട്ടിത്തന്നതെന്താകുന്നു? പാപിയായ രാവണ

ല്ലാ, ധർമ്മിഷ്ഠനായ രാമൻതന്നെയാണു് സീതാദേവിയുടെ പരമശത്രു, എന്നല്ലയോ? ഹാ! അതിഘോരമായ അരണ്യത്തിൽകൂടി സീതയും, ചക്രവർത്തി മഹാരാജാവായ തന്റെ പ്രിയഭർത്താവിന്റെ മണിമാളികയിലേയ്ക്കുള്ള ക്ലേശത്തിനിടയായില്ല! കടൽനടുക്കവെച്ചു കഠിനമായ കൊടുങ്കാററിൽപ്പെട്ടു്, വിപുലങ്ങളായ തിരമാലകളോടു വളരെ നേരം പോരാടി, ഒരുവിധം കരയ്ക്കെത്തിയ ആ സ്വപ്നമയമായ കപ്പൽ, നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ കരയിലെ സോപാനശിലകളിൽ തട്ടിത്തകർന്നുപോകയല്ലേ ചെയ്തതു്! കഥയെക്കുറിച്ചുകുറച്ചെങ്കിലും സ്നേഹമുള്ള ഒരാൾക്കു്, ആകസ്മികമായ ഈ വ്യസനം സഹിപ്പാൻ കഴിയുമോ? വൈരാഗ്യശീലരായ നൊമ്മരും മൂലകഥയിൽ പ്രാസംഗികമായും അല്ലാതെയും അനുഭവിച്ച അനേകം വിഘ്നങ്ങളെ, ക്ഷമയോടെ പൊറുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്, കഥയുടെ ഈ വ്യസനപര്യവസാനത്തിൽ നമുക്കു ധൈര്യക്കുറവുണ്ടാകാത്തതു്:

ഇങ്ങിനെതന്നെയാണു് മഹാഭാരതത്തിലും കഥയുടെ സ്ഥിതി. കുരുക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു കോലാഹലമായി നടത്തിയ കുരുപാണ്ഡവയുദ്ധത്തിനു സ്വർഗ്ഗാരോഹണപർവ്വത്തോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി സിദ്ധിച്ചു! കഥാപ്രിയന്മാർ കഥയുടെ അവസാനം കാണ്മാൻ ഉൽകണ്ഠയുണ്ടാവുന്ന ഘട്ടത്തിലല്ലാ കഥയുടെ പര്യവസാനം. പുഴമണലിലെ ക്രീഡാഗൃഹംപോലെ അസമയത്തുവെച്ചു തകർന്നിട്ടാണു് കഥ അവസാനിച്ചതു്. മഹാഭാരതത്തിലെ കഥാഭാഗത്തെ പരിശീലിപ്പാൻ പുറപ്പെടുന്നവർക്കു അർജ്ജുനന്റെ ശൌര്യത്തെക്കുറിച്ചു് അദ്ഭുതമായ ബഹുമാനം തോന്നുന്നു. അവരുടെ ഉള്ളിൽ മഹാഭാരതത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു്, വ്യാസർ അർജ്ജുനന്റെ അത്യുന്നതമായ വിജയസ്തംഭത്തെ നിർമ്മിക്കയാണോ ചെയ്യുന്നതു് എന്നുതന്നെ സംശയം തോന്നിപ്പോകുന്നു. പക്ഷെ, കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ യുദ്ധത്തിനുശേഷം, ഒടുവിൽ പ്രാകൃതസ്ഥിതിയിലുള്ള ചില കള്ളന്മാർ അർജ്ജുനന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പരിജനങ്ങളെ അപഹരിപ്പാൻ ശക്തരായിത്തീർന്നു. അവർ കണ്ണാസപ്രത്തിൽ തന്നെ വിളിച്ചു കരയുമ്പോഴും വില്ലാളിയായ ആ അർജ്ജുനനു് തന്റെ ഗാണ്ഡീവം പൊക്കുവാൻകൂടി സാധിച്ചതുമില്ല. അത്യുന്നതനായ അർജ്ജുനനെ ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ നിലയിലാക്കുവാൻ വ്യാസർക്കു കുറച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമേ വേണ്ടിവന്നുള്ളു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുമ്പുള്ള ഭാഗങ്ങളെ വായിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് മഹാവീരനായ അർജ്ജുനനു ഇങ്ങിനെയൊരു പരിണാമം വരുത്തുമെന്നു് ഒരുവിധത്തിലും സംശയമുണ്ടാവുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ ഒട്ടുവളരെ കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, മദ്ധ്യകാലത്തിലാണു് കാളിദാസർ മുതലായ മഹാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായതു്. ഈ കാവ്യങ്ങളുണ്ടാവുന്നതിനുമുമ്പു് ഭാരതീയർ, മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഏതെല്ലുപായങ്ങളാണു് ചെയ്തിരുന്നതെന്നു നമുക്കു നിശ്ചയമില്ല. കാളിദാസരുടെ തേജോമയമായ ആ മണിദീപമാണു് ഒന്നാമതു നമുക്കു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചതു്. ഇന്നും നമ്മുടെ ഗൃഹത്തിൽ പൈതൃകമായ ആ ദീപംതന്നെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ടു്, ഉജ്ജയിനിനഗരിയിൽ നമ്മുടെ പിതാമഹന്മാരുടെ മാളികകളിൽ കത്തിയിരുന്ന ആ ദീപം ഇന്നും യാതൊരു മങ്ങലും കൂടാതെ വിളങ്ങി

കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രയോജനം ആനന്ദമാണെന്നുള്ള സംഗതി ഒന്നാമതു കണ്ടുപിടിച്ചതുതന്നെ കാളിദാസനാണ്. ഇനി ആ ദൃഷ്ടാന്തമായി മേഘസന്ദേശത്തെ എടുക്കുക. പ്രകൃതിയുടെ ഇത്ര പരിപൂർണ്ണമായ ഉദാഹരണം സംസ്കൃതത്തിലെ മറ്റൊരു കാവ്യത്തിലും ഇല്ലെന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നത്............

കാളിദാസന്റെ കുമാരസംഭവവും രഘുവംശവും പുരാണകഥയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ കാവ്യങ്ങൾ തന്നെ. പക്ഷേ, അവയും ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു മനോവിനോദത്തിനായിട്ടു മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ അതുകൾ വായിക്കുന്നവർക്കു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയുണ്ടാവുമെന്നുള്ള പ്രലോഭനം ഇല്ല. ഈ സംഗതിയിൽ ചിലർക്ക് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും, ഋതുസംഹാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാവാനിടയില്ല. അതിനും മോക്ഷസിദ്ധിക്കും തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധവുമുണ്ടെന്നു ആരും ഉപദേശിക്കയില്ല.

കുമാരസംഭവം തന്നെ പൌരാണികമാണെങ്കിലും, അതിൽ പുരാണകഥയെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല. അതിലെ കഥയ്ക്കുള്ള പൌരാണികബന്ധം വളരെ സൂക്ഷ്മവും ശിഥിലവും, കഥതന്നെ അസമാപ്തവുമാകുന്നു. ദേവന്മാർ, ദൈത്യന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവോ ഇല്ലയോ എന്നന്വേഷിക്കുന്നതിൽ കവിക്കു തെല്ലുപോലും ഔത്സുക്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ സംഗതിയിൽ കവിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ കൂടി ഒരാളും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. അതു പോകട്ടെ; അതിനു ശേഷവും, വിക്രമാദിത്യന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്തു ശകന്മാർ—ഹൂണന്മാർ മുതലായ മ്ലേച്ഛന്മാരെക്കൊണ്ടു രാഷ്ട്രബാധത്തിന് വലിയ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെ കോലാഹലത്തിൽ നായകൻ വിക്രമാർക്കരാജാവായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭം പിടിച്ചിരുന്നെങ്കിലും കാളിദാസൻ ദേവാസുരന്മാർ തമ്മിലൊരു യുദ്ധവും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണവും കല്പിച്ച് ഒരു കഥയുണ്ടാക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, അതു അന്നത്തെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഉൽക്കണ്ഠയുള്ള ഒരു വിഷയമാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അങ്ങിനെയൊരു ഔൽസുക്യം ആർക്കും ഉണ്ടായില്ല. എല്ലാ സഹൃദയന്മാർക്കും ദേവന്മാരുടെ ആപത്തിൽ ഉദാസീനതയാണുണ്ടായത്. കാമദഹനം, രതിവിലാപം, ഉമാതപസ്സ് മുതലായ രസഘട്ടത്തിലും, കവിയെ ദേവകാര്യത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ ആർക്കും ഉത്സാഹമുണ്ടായില്ല. ആഖ്യാനഭാഗത്തെ വിട്ടു വർണ്ണനാവിഷയത്തിലാണ് എല്ലാ ജനങ്ങളും കവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ, രഘുവംശത്തിലും കഥാഭാഗം, വർണ്ണനയെ അപേക്ഷിച്ച് അപ്രധാനമാകുന്നു.

കാളിദാസകാലത്തെ രാജാക്കന്മാർ കഥാശ്രവണ തല്പരന്മാരായിരുന്നെങ്കിൽ കാളിദാസന്റെ കൃതികളിൽനിന്ന് അക്കാലത്തെ ചില ചിത്രങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടുമായിരുന്നു. അവന്തിയിൽവെച്ചു, വത്സരാജ്യത്തിൽ ഉദയന രാജാവിന്റെ കഥ പറയുവാൻ സമർത്ഥന്മാരായ ഗ്രാമവൃദ്ധന്മാർ, അഭ്യാഗതന്മാരായ അതിഥികളെ രസിപ്പിക്കുവാനായി പറഞ്ഞിരുന്ന കഥകൾ ഇപ്പോളെവിടെ? ആ ഗ്രാമവൃദ്ധന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ ഗ്രാമ്യഭാഷയിൽ തന്നെയായിരിക്കണം കഥ പറഞ്ഞിരുന്നത്. അവർ

ആ ഭാഷയിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കാവ്യങ്ങൾ വളരെ ആനന്ദകരവുമായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷെ, ആ കഥകളുടെ എടവാട്ടുകൊണ്ട് അവക്ക് സപ്തപ്രാപ്തി ഉണ്ടായില്ല. അവർ കവിതാശക്തി കുറവായിരുന്നവരെന്നോ, അതുകൊണ്ടാണവരുടെ കാവ്യത്തിന്നു പ്രസിദ്ധി കിട്ടാഞ്ഞതെന്നോ പറവാൻ ഞാൻ തെയ്യാറില്ല. അവരിലും പല മഹാകവികൾ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ഗ്രാമഭാഷകൾ ഓരോരോ ദിക്കുകളിലേക്കു പ്രത്യേകം ഉപയോഗിക്കുന്നവയും ആഭിജാത്യമുള്ളവരാൽ പുറന്തള്ളി നിന്ദിക്കപ്പെട്ടവയും ആയതുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു പലപ്പോഴും പല മാറ്റങ്ങളും വരാനിടയുണ്ട്. അവയ്ക്കു സ്ഥിരമായ പ്രതിഷ്ഠ ഒരു കാലത്തും കിട്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. സാഹിത്യനാഗരങ്ങൾ, തന്നിബന്ധങ്ങളായ അനേകം കാലാന്തരത്തിൽ ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം!

സംസ്കൃതഭാഷ ഒരു കാലത്തും വ്യവഹാരഭാഷയായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, ആ ഭാഷയിൽ എല്ലാ ഹൃദയഭാവങ്ങളെയും സമ്പൂർണ്ണമായി വരുത്തുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അലങ്കാരത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ 'ലൈരിക്സ്' (Lyrics=ഖണ്ഡകവിത) മൃതഭാഷകളിൽ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല. കാളിദാസന്റെ വിക്രമോർവ്വശീയത്തിൽ കാണുന്ന ഗാഥകളിൽ, സംഗീതയോഗ്യമായ ലാഘവമോ സരളതയോ മാധുര്യമോ ഇല്ല. ബംഗാളിയായ ജയദേവൻ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഗാഥകളും, ബംഗാളത്തെ വൈഷ്ണവകവികളുടെ ബംഗാളിഗാഥകളോടു കിട നില്ക്കുന്നില്ല.

മൃതഭാഷകളിലും ദേശാന്തരഭാഷകളിലും കഥാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതു ചുരുക്കമാണ്. കാരണം കഥകൾക്കുള്ള ഭാഷകളിൽ ഒരു മാതിരി ലഘുതയും ദ്രുതഗതിയും ആത്യാവശ്യമാവുക തന്നെ. ഒരു ഭാഷക്കു മനോഭാവത്തെ വഹിപ്പാൻ വയ്യായ്കയാൽ ഭാവത്തെപ്പോലെ ഭാഷയെയും മനസ്സു തന്നെ വഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതുകൊണ്ടു ആ ഭാഷയിൽ ഗാഥകളോ കഥകളോ ഉണ്ടാവുന്നതു ദുർഘടമാണ്.

കാളിദാസന്റെ കാവ്യം, പ്രവാഹരീതിയിൽ, നിയമേന എല്ലായിടവും പ്രവഹിക്കുന്നില്ല. അതിലെ ഓരോ ശ്ലോകവും, സ്വതഃ അതാതിൽതന്നെ സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നു. വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധി ഓരോ ശ്ലോകത്തിലും വിരമിച്ച്, അതിലെ സംഗതികൾ അറിഞ്ഞതിനശേഷമേ അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളു. ഓരോ ശ്ലോകവും മുത്തുമണിപോലെ ദീപ്തവും, മുഴുവൻ കാവ്യം മുക്താഹാരംപോലെ മനോഹരവും ആകുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അത്യാദ്ഭുതമായ വൈചിത്ര്യവും, ധ്വനിക്ക് അസാധാരണമായ ഗാംഭീര്യവും, വാക്യങ്ങൾക്ക് അനന്യസാമാന്യമായ ആകർഷണശക്തിയും, സ്വരത്തിന്ന് ആഹ്ലാദകരമായ സ്നിഗ്ദ്ധതയും ഉണ്ട്. സംസ്കൃതവാഗ്ദേവതയ്ക്കു; വാക്ചാതുര്യംകൊണ്ടു തന്നെ വിദ്വാന്മാരെ ഭ്രമിപ്പിച്ചുകളയാമെന്നുള്ള ധൈര്യം കവികളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു ദിവ്യമായ മാധുര്യവും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു വാക്യത്തിന്നു സംക്ഷേപവും വിഷയത്തിന്നു ദ്രുതഗതിയും ആവശ്യമായി വരുന്ന ദിക്കിൽകൂടി ഭാഷയ്ക്കു ധാടികൂടാതെ കഴിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വരും. അതിനാലുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ, വാക്യം വിഷയത്തെ വെളിവാക്കാതെയും വിഷയത്തെക്കാൾ വാക്യത്തിന്നു കനംകൂടിയും വരും.

മയിൽപ്പീലികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആലവട്ടം വീശിയാൽ കാറ്റുകിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും, അതിനു വ്യജനവ്യാജേന രാജസദസ്സിൽ പ്രവേശം ലഭിക്കയും സദസ്സ് അതുകൊണ്ടു ശോഭാധിക്യമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലും ഘടനാരീതി ദുർഘടമാണെങ്കിലും, അതിലുള്ള വാഗ്വൈചിത്ര്യം, ഉപമാകൌശലം, വർണ്ണനാനൈപുണ്യം എന്നിവയാൽ രാജസദസ്സ് സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് അപരിമിതമായ ചമൽക്കാരമുണ്ടാകുന്നു.

കെ. വി. എം.

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും*

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.)

വടക്ക ഗോകർണ്ണം, തെക്ക കന്യാകുമാരി, കിഴക്ക പശ്ചിമഘട്ടം, (അഥവാ സഹ്യപർവ്വതനിര) പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രം, ഈ നാലതിർക്കകത്തു വീതികുറഞ്ഞു നീളത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭൂമിക്ക പരശുരാമക്ഷേത്രം, ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രം, കർമ്മഭൂമി, കേരളം, മലബാർ, മലയാളം എന്നിങ്ങിനെ പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പേരുകൾ പരശുരാമബ്രഹ്മർഷിയാൽ ഈ ഭൂമി സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഐതിഹ്യം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വേരൂന്നി അടി ഉറച്ചുകിടക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ എളുക്കിക്കളയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ ശ്രീപരശുരാമൻ പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ അടിവാരത്തു നിന്നു സമുദ്രത്തോടു വാങ്ങിനില്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. ഒരു വിധം ധിക്കാരമെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന ഈ ആജ്ഞയെ സമുദ്രരാജൻ ആദരിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മഹർഷി ക്രുദ്ധനായി 'ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് എന്റെ അസ്ത്രപ്രയോഗത്താൽ ഈ സമുദ്രത്തിൽ ഒരു തുള്ളി ജലംപോലുമില്ലാതെ വറ്റിച്ചുകളയും' എന്നു ഘോഷിച്ചു.

ഈ ശാസനയുടെ ഫലമായി സമുദ്രരാജൻ ആവശ്യപ്പെട്ടേടത്തോളം ദൂരത്തേക്ക മാറിനില്ക്കയും അതിനിടക്കുള്ള ഭൂമി ക്രുദ്ധനായ മഹർഷിക്ക കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണ് ഭൃഗുവംശജാതനായ പരശുരാമനാൽ 'പരശുരാമക്ഷേത്രം' അല്ലെങ്കിൽ 'ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രം' എന്ന ഭൂമി സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടത്.

ഈ അത്ഭുതകൃത്യത്തെ നടത്തിയ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി കഥയുടെ പല പാഠഭേദങ്ങളിൽ പല പ്രകാരത്തിലും പറഞ്ഞു കാണുന്നു. മൂവ്വേഴുവട്ടം 'മുടിക്ഷത്രിയരെ' മുടിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ കഠിനപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി പരിതാപപ്പെട്ട വീരഹത്യാ

* ഇതു [illegible] 1902 സെപ്തംബർ മാസത്തെ Indian Antiquaryൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാകുന്ന ഇംഗ്ലീഷിലെ Discursive Notes on Malabar and its place- names തർജ്ജമയാണ്

പാപനിവൃത്തിക്കായി താനാൽ പിടിച്ചടക്കപ്പെട്ട ഭൂമി മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണർക്കായി ദാനം ചെയ്തു എന്നും ആ മഹാബ്രാഹ്മണർ ഉടൻതന്നെ പരശുരാമമഹർഷിയോട് തങ്ങളുടെ ഭൂമി വിട്ട് പുറത്തുപോയ്ക്കൊള്ളണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു എന്നും ഈ ദുർഘടാവസ്ഥയിൽ മഹർഷി തന്റെ ദേവതാപത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ച് 'ഗോകർണ്ണം പുരഃ കന്യയിലിനും' സഹ്യാർപവ്വതത്തിന്റെ അടിവാരത്തിൽ ഗോകർണ്ണം മുതൽ താൻ തെക്കോട്ട് എറിയുന്ന തന്റെ ആയുധമായ വെണ്മഴു ചെന്നു വീഴുന്നേടംവരെ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങിനില്പാനായി സമുദ്രരാജാവിനോടാജ്ഞാപിച്ചു എന്നും വരുണൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നും ഒരു പുരാണം പറയുന്നു. (1)

ഈ ഐതിഹ്യത്തെ തീരെ നിസ്സാരമെന്നു പുച്ഛിച്ചു തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൂടാ. അതിൽ വാസ്തവമായ ഒരു സാരം അടങ്ങികിടക്കുന്നുണ്ട്. ഉള്ളിൽ അമർന്നുകിടക്കുന്ന തത്വത്തിന്റെ ശോഭയെ മങ്ങിക്കുവാൻ തക്കവിധം ഒരു ചളിപുരണ്ടുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അനേകം നൂറാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഈ കരയിൽ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്ത് സമുദ്രത്തിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബഡവാനലന്റെ ശക്തിയാൽ ഭൂമിയുടെ ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും വന്നുകൂടിയ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ദേശത്തെ കവികൾ കവിതാചാതുര്യത്തിനായണ്ടി അർത്ഥവാദമായി കഥാരൂപത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നത്. മലയാളക്കരയിലെ താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള ശക്തിയാൽ കടൽനിരപ്പിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്ന് ഉയർത്തപ്പെട്ടതാണെന്നു വെളിവാണ്. അടുത്ത കാലത്തുകൂടി പ്രകൃതിയുടെ ശക്തികൊണ്ട് ഉദ്ധാരണം ചെയ്യപ്പെട്ട പല വിസ്തീർണ്ണപ്രദേശങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. കൊച്ചിനഗരത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഉദ്ദേശം 13 നാഴിക നീളവും ഒരു നാഴിക വീതിയുമുള്ള വയ്പ് എന്ന ഇടത്ത് അധികകാലത്തിനുമുമ്പല്ല കടൽവെച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ ഈ ദ്വീപിനെ നൂതനമായി വച്ചുണ്ടായതെന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ 'പുതുവയ്പ്' എന്നു പേർ വിളിച്ചുവരുന്നു. ആ ദിക്കുകാർ വയ്പ് ഉണ്ടായതായ ക്രി. അ. 1341-ാമാണ്ടു മുതൽ ഒരു പുതിയ കാലത്തെ ഗണിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. അതിനു മുമ്പ് കൊച്ചിനഗരത്തിന്റെ ആ ഭാഗത്തുകൂടി ഒരു ചെറിയ പുഴ ഒഴുകിയിരുന്നതിന്റെ കടലിലേക്കുള്ള വായ തുലോം വീതി കുറഞ്ഞതായിരുന്നതിനാൽ വർഷകാലത്ത് പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളിൽനിന്ന് ഊക്കോടെ ഒഴുകിവരുന്ന ജലപ്രവാഹത്തിനു കടലിലേക്ക് ഒഴിയുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിമുഖത്തുകൂടിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രി. അ. 1341-ാമാണ്ടിൽ അസാധാരണമായ ഒരു ജലപ്രവാഹം ഉണ്ടാകയാൽ പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളിൽനിന്നു തിക്കിത്തിരക്കി തിങ്ങിവിങ്ങി ഒഴുകിവ

1. സ്കന്ദപുരാണം സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം 1-ം, 6-ം, 7-ം അദ്ധ്യായങ്ങൾ. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, കേരളമാഹാത്മ്യം, 7 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ, കേരളോല്പത്തി (മംഗലാപുരത്തു അച്ചടിച്ചത്.) 1-ാം ഭാഗം.

ഒരു പഴയ കേരളോല്പത്തിയിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കാണുന്നു:—

"സമുദ്രം ഒരു കാലത്തു ക്രമേണ മുന്നോട്ടുള്ള ഊക്കുവിട്ടു പടിഞ്ഞാറോട്ടു മാറിയപ്പോൾ സമുദ്രാജ്ഞനായ വരുണൻ താനെ താൻ പൊയ്ക്കു (സമുദ്രം നീങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ കാണപ്പെട്ടത്)"

പ്രാചീനമലയാളം 1-ാം പുസ്തകം 78-ാം ഭാഗം.

ന്ന ജലസമൂഹത്തിന്റെ ഉൾക്കരിയ ഗതിയെ താങ്ങുവാൻ ശക്തിയില്ലാതെ കൊച്ചിക്കു നേരെയുള്ള കര പൊട്ടിത്തുറന്ന ജലം സമുദ്രത്തിലേക്ക് കഴിയുകയാൽ അതുവരെ കടപ്പുറമായി കിടന്നിരുന്ന നദീമുഖം വിസ്തീർണ്ണപ്പെട്ടു കൊച്ചി ഇന്ത്യയിലുള്ള പ്രധാനതുറമുഖങ്ങളിൽ സുഖപ്രദമായ ഒന്നായിത്തീർന്നു. ഈ സംഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവം കടൽക്കരക്കടുത്തുള്ള താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തു കടൽമണലും കക്കയും കൂടി കലർന്നുള്ള ചളിയും പല പ്രകാരത്തിലുള്ള മണ്ണും വിളക്കപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ്കൊച്ചിയിൽ കുറച്ചു മുമ്പ കുടിജലം എടുക്കുവാനായി ഒരു കിണർ താഴ്ത്തിയ സമയം അടിയിൽനിന്നു കിട്ടിയ മണ്ണിന്റെ പ്രകൃതം നോക്കിയാൽ കൊച്ചിപട്ടണം ഇരിക്കുന്ന ഭാഗം ഭൂമി; അധികകാലത്തിനുമുമ്പ് കടലിന്റെ അടിയിൽ താണുകിടന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതു വെളിവാകുന്നതാണ്.

മുമ്പു സമുദ്രം പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ താഴ്‌വരയോളം എത്തിയിരുന്നതായി നാട്ടുകാർ അക്കാലത്തു വിശ്വസിച്ചുവന്നു, എന്ന് പാദർ ബർത്തൊലൊമ്യു (Fra Barolomes) എന്ന പാതിരി പറയുന്നു. ഇതു പ്രകൃത ഭൂതിരുത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതായിരിക്കാം. ഈ വിശ്വാസത്തിന്നു യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തു കാണുന്ന ചില സമനിരപ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങളും കടൽത്തിരകളുടേയും മഴവെള്ളപ്രവാഹത്തിന്റേയും തിരക്കിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. "ഇവിടെ ജലപ്രവാഹങ്ങൾ വരുത്തീട്ടുള്ള നാശം അവർണ്ണനീയമാണ്. പിതാമഹന്മാർ അധിവസിച്ചുവന്നിരുന്ന സ്ഥലം ഇന്നതാണെന്നു സൂക്ഷ്മത്തോടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ പൌത്രന്മാരാൽ ഒരുപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ സ്വഭാവം ആസകലം മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു." (2). ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി മുതൽ പള്ളിപ്പുറംവരെ ഉദ്ദേശം 40 നാഴികയോളം വഴിയുള്ള കായലുകളുടെ കിഴക്കെക്കരവരെ സമുദ്രം വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നും സമുദ്രതീരം ആ കരയോടു ചേർന്നിരുന്നു എന്നും വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമായ സംഗതികളുണ്ട്. കായലുകളുടെ പടിഞ്ഞാറെകര ഇപ്പോഴും കാണുന്നതും ആലപ്പുഴ കൊച്ചി എന്നീ ചെറുപട്ടണസമൃദ്ധിയുള്ള തുറമുഖങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ വീതി കുറഞ്ഞ നീളത്തിൽ കിടക്കുന്ന കരപ്പുറമെന്ന ഭൂമി അക്കാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നൊ എന്നുള്ളതന്നെ വളരെ സംശയമാണ്. സമുദ്രക്കരയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കിടപ്പുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശത്തു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊല്ലത്തിന്നും മദ്ധ്യസ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നതായി ടാളമി (Ptolemy) പറയുന്ന പട്ടണങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥാനം അറിവാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ അവയിൽ പുറപ്പെരൂറ് (Podoperoura) സെമ്നെ (Semne) കൊർത്തൊര (Korthora) എന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഇപ്പോഴത്തെ ഉദയംപേരൂര്, (പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഡയാമ്പർ) ചെമ്പു; കോതാട് എന്ന പ്രദേശങ്ങളായിരിക്കണം. (3)

തിരുവിതാംകൂറിൽ ആലപ്പുഴ സമുദ്രകരയിലുള്ള 'മൺതിട്ട'യെ (Mud Bank) പ്പറ്റി ആ രാജ്യത്തു കമിഷ്യൽ ഏജന്റ്

---

2. *A voyage to the East Indies*, p. 128
3. *The Madras Review*, vol. I. p. 324.

(കച്ചവടവകുപ്പിലെ പ്രധാനി) ആയിരുന്ന മിസ്റ്റർ റോഡ്‌സായ്പ് (Mr. Rhode) എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "റിക്കാർട്ടുകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ എന്തൊരു കാലത്തു സംഭവിച്ചു എന്നു പറവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല; എന്നാൽ ഇത്രത്തോളം തിട്ടമായി പറയാം. വടക്കു കോഴിക്കോട്ടു മുതൽ കൊല്ലത്തിനു കുറച്ചു തെക്കുവരെ ഒരു കാലത്തു സമുദ്രക്കര കടൽനിരപ്പിൽനിന്നു പൊങ്ങിയിരുന്നു. പിന്നെ കുറെ ഏറെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് അവിടം മുഴുവൻ കടൽ കയറി മുങ്ങിപ്പോയി. പിന്നെ ഭൂമിയുടെ അടിയിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തിയാൽ പൊങ്ങിവന്നു എങ്കിലും ഏതാനും ഭാഗം വീണ്ടും കടൽ കയറി മുങ്ങിപ്പോയി. വർക്കല തുരവു പണി നടക്കുന്ന കാലത്ത് ഉരവിനുള്ളിൽ മരങ്ങളും ആഴമുള്ള ജലത്തിന്റെ അടിയിൽ വസിച്ചുവന്നതായി അറിയുന്ന മത്സ്യങ്ങളുടെ ഓടുകളും കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്. മുപ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ ഒരു കോട്ടയുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ പുറക്കാട്ടു കടലിന്റെ അടിയിൽ കാണമാറുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടും വല്ലിലും ഭരിച്ച എടുപ്പുകളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ കടലിന്റെ അടിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്."(4)

ഡാക്ടർ ഡെ. (Dr. Day) ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. "പശ്ചിമസമുദ്രക്കരയിൽ കടലിന്റെ ആക്രമണം ഒരു പതിവായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് ഒരു അതിശയസംഗതിയാണ്. പുരാതനകാലംമുതൽക്കെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഐതിഹ്യവും ഭൂഗർഭശാസ്ത്രപ്രകാരം ആ പ്രദേശത്തെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന ഭൂപ്രകൃതങ്ങളും പണ്ടു സമുദ്രം പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളുടെ അടിവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാളമൊക്കെയും യഥാർത്ഥമായി സമുദ്രത്തിൽനിന്ന് ഉയർപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണ്." ക്രി. അ. 1525-ാമാണ്ടിൽ ഹെർമാൻ ലോപ്പസ്. ഡി. കാസ്റ്റൺഹേഡ് (Herman Lopez de Casten Heda) എന്നാൾ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കയ്യെഴുത്തുവിവരണത്തിൽ 2800 കൊല്ലങ്ങൾക്ക് അല്പം മുമ്പുവരെ സമുദ്രം പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ അടിയോളം എത്തിയിരുന്നതായി എഴുതികാണുന്നു എന്നുകൂടി ഡാക്ടർ ഡെ. പറയുന്നുണ്ട്. (5)

സമുദ്രം മുമ്പു കായലുകളുടെ കിഴക്കെക്കരവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളത് ആ പ്രദേശത്തുള്ള ചില ദേശനാമങ്ങളുടെ അർത്ഥംകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. കൊച്ചിയിൽനിന്നും ഉദ്ദേശം 8 നാഴിക വടക്കു കായലിന്റെ കിഴക്കെ കരയിൽ 'കടക്കര' എന്ന ഒരു പ്രദേശമുണ്ട്. ഇത് കടൽ+കര=കടക്കര എന്നാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അവിടെ നിന്നും അല്പം തെക്കുമാറിട്ടത്താണ് 'എഴിക്കര' ഇത് 'ആഴിക്കര' എന്നായിരിക്കുമെന്നു സംശയമില്ല. ഉ

4 Para 231 of the *Report on the Administration of Travancore* for 1881, 82. (W. Logan).

5 Vol. XXII. *Madras. Journal of Literature and science.* N. S. 6. P P. 260. and 264—1861; *Narakkal or Cochin MudBank*, by Francis Day, Civil Surgeon,Cochin; the *Mud Bank at Narakkal near Cochin its composition as exhibited by the Microscope*, qy Lieutenant of Mitchell.

ച്ചാരണഭേദംകൊണ്ട് എഴിക്കരയായി തീൎന്നതാണ്. 'ആഴിക്കര' എന്നാൽ 'കടൽകര' ആണല്ലൊ. അവിടന്നു അല്പം തെക്കുമാറിയാൽ 'കടമക്കുടി'യായി ഇതു കടൽ+മുക്കു+കുടി അല്ലെങ്കിൽ കടൽ+മക്കൾ+കുടി=കടമക്കുടി. മുക്കുവരുടെ അല്ലെങ്കിൽ മത്സ്യപ്പിടുത്തക്കാരുടെ വസതി എന്നൎത്ഥം. [ചെറുമരെ ചെറുമക്കൾ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതുപോലെ മുക്കുവരെ കടൽമക്കൾ എന്നു വിളിച്ചുവന്നിരിക്കാം] * ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് 4-ാം നൂററാണ്ടിൽ മെഗാസ്തനിസിന്റെ (Megasthenes) കാലത്ത് സമുദ്രതീരം കായലിന്റെ കിഴക്കെക്കരയായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. അവിടെ 'തൊപ്പീനാ' എന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നത് കൊച്ചിയിൽനിന്ന് അല്പം കിഴക്ക് ഉൾപ്രദേശത്തു കായൽവക്കത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും പെരിമ്പടപ്പു രാജധാനിയിരിക്കുന്നതുമായ 'തൃപ്പൂണിത്തുറ' എന്ന സ്ഥലമാണെന്നു മിസ്റ്റർ രമേശചന്ദ്രദത്തൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (6)

('വള്ളു'-'വള്ളം'-'വെച്ചൂര്'-'വള്ളൎ' എന്ന ദേശനാമങ്ങളുടെ പദാൎത്ഥത്തെ ചിന്തിക്കുക. കായലിന്റെ പടിഞ്ഞാറെക്കരയിലുള്ള ദേശനാമങ്ങളും സമുദ്രത്തിന്റെ പുരാതനകിടപ്പിനെ വിശദപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. 'ചെറുവൈപ്പു മണപ്പുറം'. 'വള്ളു'-പള്ള(ത്തു)ത്തുരുത്ത്'-'കരപ്പുറം' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പേരുകൾ നോക്കുക.)

(തുടരും)

* [] ഈ അടയാളങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കാണുന്നതു ഈ ലേഖനത്തിൽ ഉള്ളതല്ല വിശേഷാൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ളതാണ്-

6) Dutt's *Ancient India*, Vol. II, P.30

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.

I

അവിമൃഷ്ടകന്യ.

ആരെന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും സരസ്വതീപ്രസാദം ഒരു സാരമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. ചില യോഗ്യന്മാർ നാലു വേദവും ആറു ശാസ്ത്രവും പതിനെട്ടു പുരാണവും കലക്കിപ്പിഴിഞ്ഞു സാരമെടുത്തു ധാരമുറിയാതെ വൎഷിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസംഗിക്കയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതു കേൾക്കുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ഒടുവിൽ രസവിരസം മതിയായില്ലെന്നു പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. നേരെമറിച്ച്, ഒരു പഠിപ്പും ബുദ്ധിയും ആലോചനയുമില്ലാത്ത ചിലർ "വായിൽ തോന്നിയതു കോതയ്ക്കു പാട്ട്" എന്ന മട്ടിൽ തട്ടിവിടുന്നത് എത്ര കേട്ടാലും എത്ര തവണ വായിച്ചാലും മതിയായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവരുടെ പ്രയോഗങ്ങളെടുത്തുനോക്കിയാൽ വയ്യാകരണന്മാർ അക്ഷരംപ്രതി വിഗ്രഹമുണ്ടെന്നും, താൎക്കികന്മാർ വാചകംതോറും അസംബന്ധമുണ്ടെന്നും ആലങ്കാരികന്മാർ യാതൊരു ചമൽക്കാരവുമില്ലെന്നും പറഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ വായനക്കാരുടെ മനസ്സ് അഗാധമായ ആനന്ദരസത്തിൽ മുങ്ങുന്നതല്ലാതെ പൊങ്ങുന്നതല്ല. ഇതിനു 'സരസ്വതീപ്രസാദ'മെന്നല്ലാതെ മറെറന്തുപേരാണ്

പറയേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ചിങ്ങമാസത്തിലെ നേന്ത്രക്കായും ചേനയും പിണ്ടുവനും പച്ച മത്തനും പഴുക്കപ്പുഴവും കുരുവെക്കാത്ത വെണ്ടക്കയും വില്ലാർവഴുതിനങ്ങയും പച്ചമുളകും അപ്പോഴത്തന്നെ തോട്ടത്തിൽനിന്ന പറിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന എരിശ്ശേരി, എരുളി, കാളൻ, അവിയൽ, സാമ്പാറ്, മിഴുക്കുപിരട്ടി ഇവയൊക്കെ വെച്ചുണ്ടാക്കീട്ട് ഒന്നു വായിൽ വെക്കാൻ കൊള്ളരുതാതെ ആക്കിത്തീർക്കുന്ന വെപ്പുകാരെത്രയുണ്ട്? വാടിയ ഉണ്ണിപ്പിണ്ടിയും പഴുത്ത ചേമ്പിൻതാളും "തോട്ടം അരുവാൻകാലത്ത് പിച്ചർക്കലച്ചു" മാണിക്കായും മുള്ളൻചീരയും തകരയും തപ്പിപ്പറിച്ച് അരിഞ്ഞ് ഉപ്പിട്ടുപുഴുങ്ങി തേങ്ങയും വെളിച്ചെണ്ണയും തൊട്ടുതെറിപ്പിച്ച് കപ്പിച്ചു മാറിയാലും അതു കൊണ്ടുവന്ന വിളമ്പിയാൽ കൂട്ടുന്നവർ പോരാ പോരാ എന്ന തോന്നത്തക്കവണ്ണം സ്വാദു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അടുക്കളക്കാരെത്രയുണ്ട്? ഇവർ തമ്മിലുള്ള ഈ ഭേദത്തിന്ന കൈപ്പുണ്യമെന്നുള്ള പേര് നല്ല ഭാഷയായില്ലെന്നുണ്ടോ?

വിജയത്തിൽ ഗരുഡൻ കെട്ടാൻ രാമപ്പണിക്കർ തന്നെ കേമൻ. വെള്ളക്കാട്ടിൽ കുഞ്ഞൻമേനോന്റെ ബാലി കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കറിയാം അതിന്റെ വിശേഷം. കീചകൻ കാണണമെങ്കിൽ ഇനി വിചാരിപ്പുകാര് ണ്ടാമതൊന്നു ജനിക്കണം. കാലകേയവധത്തിലർജ്ജുനന് ശങ്കരമേനോനോള മെച്ചം വേറെയുണ്ട്. അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. കിർമ്മീരവധത്തിൽ ധർമ്മപുത്രരുടെ കാര്യത്തിൽ ഇട്ടിരാരിച്ചമേനോൻ തന്നെ മേലെ. അങ്ങിനെയല്ലാ നോക്കേണ്ടത്. ഇവർക്കൊക്കെ ഓരോരുത്തർക്ക് ഓരോന്നിലേ വിശേഷമുള്ളൂ. ഒരു വേഷക്കാരനായാൽ എല്ലാ വേഷവും കെട്ടാറായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ കേശവക്കുറുപ്പിനോടടുവരാനും നോക്കേണ്ട. നളചരിതത്തിൽ വേർപാട കഴിഞ്ഞു നളൻ ഇടപ്പെടാതെ കാട്ടാളൻ കെട്ടി വന്നിട്ട് ആട്ടം കഴിഞ്ഞു വേഷം അഴിച്ചിട്ടു! ആളെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. മരിക്കാനതിന്റെ മുമ്പിലത്തെ കൊല്ലം ഒരു മണ്ണാത്തിയും ഒരു ലളിതയും കണ്ടതിനും മറന്നിട്ടില്ല. അമ്പത്താറു വയസ്സു കഴിഞ്ഞ ഒരാൾക്കിത്ര കൈപ്രസാദം മുഖത്തുണ്ടാകുമോ? ഐശ്വര്യഗുണം അതിന ശിപ്പാനിക്കിനെയോള വേഷക്കാരനുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം നട്ടാപ്പകലുച്ചനേരത്ത് കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെയും ഭാഗ്യം നിമിത്തം ഉടുത്തുകൊണ്ടു തളച്ചു കത്തി രണ്ടാംമുണ്ടുകൊണ്ട് അരയും മുറുക്കി തന്നത്താനോള കൈലാസോദ്ധരണം ചൊല്ലിയാടിയപ്പോൾ, തങ്കശോഭനമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത പച്ചപ്പരദേശിയായ ശോകോപചാർത്ത് കേട്ടല്ലോ ട്ടറിഞ്ഞ കൈലാസവും നോക്കിക്കൊണ്ടു മിഴിച്ചിരുന്നുപോയത് കണ്ടു ചിരിച്ച ആളുകളിന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഏതു വേഷവും കെട്ടി തന്മയത്വം വരുത്തി കാട്ടുക്കാരെ രസിപ്പിക്കുന്നതിന്ന "ഭംഗി"യെന്നതിനേക്കാൾ നന്നായിട്ടൊരു പേര കൊടക്കാൻ നോക്കിയാൽ "വേഷപ്പകർച്ച"യെന്നേ തോന്നൂ.

'തലയുംമുഖവുംവിശേഷമല്ലേവലയും
കണ്ണിണയുംപല്ലുമൊല്ലമൊട്ടു, നറുചമ്പകമായ
ണ്ടചായയുംനിറം, മന്ദം നടകണ്ടനാനാമാകും'
എന്നൊക്കെ വർണ്ണിച്ചുതക്ക അംഗഭംഗി

യോടുകൂടി 'തങ്കക്കോപ്പിലിറങ്ങിവരുന്ന്' താലംഗിമാരിൽ പലരും കാണുന്നവക്ക് ഒരുകപ്പാടെ കണ്ണിൽ പിടിച്ചില്ലെന്ന തോന്നുന്നതു ദുർല്ലഭമല്ലല്ലൊ. എന്നാൽ കാലത്തെ കളിച്ചു തലമുടി പകുത്ത് പിന്നോക്കം കെട്ടിയിട്ട ഭഗവൽപ്രസാദവും ചൂടി 'ഈറമുണ്ടുടുത്തിട്ടിതാ ഇളംകുളുർ കചവും മൂടി' ഒരു വെള്ളച്ചുരട്ടും താലിയും ധരിച്ചു ഗോപുരമിറങ്ങിവരുന്ന ചില നാടൻ പെൺകിടാങ്ങളെ കണ്ടാൽ കാണികൾക്ക് അതാണ് കണ്ണിന്റെ പുണ്യോദയമെന്ന തോന്നാവുന്നതെന്ന ഞാൻ പറയണോ? ഈ അകൃത്രിമമായ കാന്തിപ്രവാഹത്തിന്, അല്ലെങ്കിൽ സൌന്ദര്യവിലാസത്തിന്, അഥവാ നിരോട്ടത്തിന്ന, 'ലാവണ്യം' എന്ന പറയുന്നതിന്ന പകരം 'അഴക്' എന്ന പറഞ്ഞാൽ 'ആയി!'—എന്നാകുമോ?

അഗ്രശാലയും വാതിലും വാതടയും ഒക്കെ നല്ല കണക്ക്; ഇപ്പോഴത്തെ ഗോപുരവും ഉണ്ണവിസ്താരവും മറ്റും ശരിയാക്കീട്ടുണ്ട്; ഒട്ടും വെടിപ്പും നല്ലവണ്ണം കയറീട്ടുണ്ട്; തേക്കും വീട്ടിയും പിലാവുമല്ലാതെ ഒരു ചീളുപോലും വെച്ചിട്ടില്ല; വീരാശാരിപ്പണിക്കാരും മക്കളും പണിപ്പുരയിൽ പാഞ്ഞാണ് പണിതതു; കട്ടക്കയും തൊറാമ്പരലും കഷായം വെച്ച വെള്ളമല്ലാതെ കമ്മായത്തിൽ പച്ചവെള്ളം ഒരു തുള്ളി തൊടീച്ചിട്ടില്ല— തിരുവള്ളക്കാവിലെ കല്ലല്ലാതെ ഒരു കഷണമില്ല. പണി മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു കാണിപ്പയ്യൂര് നമ്പൂരിപ്പാട്ടിന്ന് എഴുന്നെള്ളി സകലവും അളന്നുനോക്കീട്ട് ഒരു തോരയ്ക്കു വ്യത്യാസം ഒരു ദിക്കിലും കണ്ടിട്ടില്ല. എന്ന ഇട്ടിക്കോരമേനോൻ പറയും. എന്നാൽ കാണുന്നോരൊക്കെ— 'പൂപ്പണി കേമമായി. ഇനി നാലു പുരുഷാന്തരത്തേക്കു ഹാനിയില്ല. കല്ലും മരവും ഇരിമ്പും എത്രാനം വലിച്ചുകയറീട്ടുണ്ടോ? പണമുണ്ടായാലെന്താ പ്രയാസം? പറഞ്ഞ കാര്യമെല്ലാം ശരിതന്നെ. ആ കിഴക്കുള്ള പണ്ടത്തെപ്പണിക്കാരുടെ പുരയോളം ഭംഗിയായില്ല. അതു ശരിയാണ്; ആ പുര ഇൺകല്ലും മണ്ണുമാണ്; മേൽപുര മിക്കതും തേക്കും മുളയും തന്നെ; എങ്കിലും ഒരുകപ്പാടെ ഉള്ളും പുറവും തളവും മുറിയും കോലായയും എല്ലാംകൂടി അതിനൊരു യോജിപ്പും ഭംഗിയും വേറെ തന്നെയാണ്'. ഈ അഭിപ്രായം എനിക്കും തോന്നി. ഇതിനെ പണിത്തരങ്ങൾക്കൊക്കെ ഒരു 'കുടക്കം' വന്നാലേ അതിനൊരു ജീവൻ വീഴുള്ളു'— എന്നും പറയും. ഇതു ഇട്ടിക്കോരമേനോനെക്കാൾ പണ്ടത്തെപ്പണിക്കാരുടെ പേരിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള കൂറുകൊണ്ടാണെന്നാരെങ്കിലും അനുമാനിച്ചേക്കുമോ?

ഇനി 'കണ്ണരസം' 'കൈവശത്ത്'. 'മുഖഭാഗ്യം' തെണ്ടശ്രീ? 'മുണ്ടാന്തം' മുതലായ നാടോടിപ്പേരുകൾ അനേകമുണ്ട് അവയെല്ലാമൊക്കെ ഇതുപോലെ ഓരോ വിവരണം കൊടുക്കുന്നത് ആവശ്യമെങ്കിലും അസാദ്ധ്യമെന്ന വിചാരിച്ച് ഇവിടെ നിർത്തുന്നു.

ഇത്രയും എഴുതിയപ്പോഴേക്ക് എന്റെ ബുദ്ധിയൊന്ന മാറി. ഞാനൊരു ഭാഷാപണ്ഡിതനാണെന്നെനിക്കു തോന്നിയതോടുകൂടി മലയാളഭാഷാനിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായം പറയാതെ കലാശിപ്പിച്ചാൽ നമ്മുടെ പണ്ഡിതസ്ഥാനത്തിന്ന പോരല്ലോ, എന്നായി

പക്ഷാന്തരത്തെ വിചാരം. അതിലും നല്ലൊരഭിപ്രായം തോന്നാതിരുന്നില്ല. അതു പറയാം.

ഇന്നോളം മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സകല പുസ്തകങ്ങളും ശേഖരിച്ച് അവയിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സകല പദങ്ങളും സംഗ്രഹിച്ച് തരം തിരിച്ച് അവയ്ക്കെല്ലാം ശരിയായ അർത്ഥം കൊടുക്കുക. നാടോടിഭാഷയിൽനിന്നു സമ്പാദിക്കാവുന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സമുച്ചയിച്ച് അവയ്ക്കും തദ്ദേശപ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥങ്ങൾ ചേർപ്പെടുത്തുക. പിന്നെ അതെല്ലാംകൂടി ഒന്നാക്കി അച്ചടിക്കുക. എന്നാൽ നല്ല നിഘണ്ടുവായി—പോരെങ്കിൽ പദനിരാണു കൂട്ടുമ്പോൾ ഇതിനെ മാതിരി വൊളിച്ചെഴുത്തുകയും കൂടി ചെയ്യേണ്ടുക. എന്നാൽ ധാരാളമായി. അതല്ലാതെ ഇപ്പോൾ തന്നെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണലക്ഷണമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഒരു ഹരജി കൊടുത്തു പ്രപഞ്ചവ്യാപാരത്തെ ഇവിടെ നിറുത്തിവെപ്പിച്ചു ശിവനും വിഷ്ണുവും പ്രസിഡണ്ടുമാരും ബ്രഹ്മാവു ചീഫ് സിക്രട്ടരിയും, സരസ്വതിയും ഗണപതിയും അസിസ്റ്റന്റ് സിക്രട്ടരിമാരും കല്പകവൃക്ഷം, കാമധേനു, ചിന്താമണി മുതലായവർ ധനസഹായകന്മാരും, വൈശ്രവണൻ ഖജാൻജിയും ആയിട്ടൊരു കമ്മിറ്റി ഏർപ്പെടുത്തി. കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. ശുഭം. ഞാനൊന്നാരോടും പറയാൻ പോണു.

ആധുനികമലയാളഭാഷ.

II

മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ തടയുന്നതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്, അഭിവൃദ്ധിവരുത്തുവാൻ അവകാശപ്പെട്ടവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യതെ, അല്ലെങ്കിൽ ഉദാസീനത ഇതരങ്ങളിലൊന്നോ, രണ്ടുംകൂടിയോ തന്നെയാണ് * * * നാം ഭാഷ പഠിക്കേണ്ടതിനുപകരം, ഭാഷ നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു നല്ല ഭാഷയായി വരികയില്ല * * *

വാക്കുടത്തുവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പുറടെന്ന ന്യായമനുസരിച്ചു, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരെപ്പറ്റിയാണ് പറവാനുള്ളത്. ഇവർ വഴിക്കു ഭാഷയ്ക്കു വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള ന്യൂനതകൾ ഇന്നിന്നതെല്ലാമാണെന്നോ ഇന്നിന്ന തരത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നോ പറയുന്നതല്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കുന്നതും യോജിക്കാത്തതും ഏതെല്ലാമെന്നൊന്നും നോക്കാതെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സംസ്കൃതനിഘണ്ടുവിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷിൽ വാക്യം വിചാരിച്ചു സംസ്കൃതത്തിൽ മലയാളീകരിച്ചാൽ എന്തെല്ലാം ദോഷങ്ങൾ വരാമോ അതെല്ലാം ഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. * *

സാഹിത്യസമാജം.

ഭാഷകൊണ്ടു വല്ലകാര്യം ചെയ്യാൻ മലയാളികൾക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ട് അതിന്റെ കേടുതീർത്തു നന്നാക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതലയും അവർക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം തന്നെയുണ്ടെങ്കിലും ഒത്തൊരുമിച്ചു പലരുംകൂടി പണിയെടുത്താലല്ലാതെ, ഒന്നോ രണ്ടോ ആളോ മാത്രം ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു കാര്യം സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മലയാളത്തിലെ ജനങ്ങളെല്ലാംകൂടി ഈ ജോലിക്കു ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുമെന്നുള്ളതു സംഭവിക്കാവുന്നതുമല്ല. അതിലേക്കു ഒരു പ്രത്യേകസംഘം വഴിയായി

* മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണവാരിയർ ഇതിനിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഭാഷാവിമർശനത്തിൽനിന്ന്.

ട്ടേ പ്രസ്തുതകാൎയ്യം വേണ്ടതുപോലെ നിറവേറുവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നുള്ളൂ. എന്നു മാത്രമല്ല ആ വഴിക്കു ശ്രമിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെന്നുള്ളതിന്നു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇപ്പോൾ നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദേശഭാഷകളുടെ കയ്യേറ്റം നിമിത്തം തമിഴ് തെലുങ്കു മുതലായ സോദരഭാഷകളും മലയാളം പോലെയോ അതിലധികമോ ദുഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്. ആ വക ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നും ഭാഷാപോഷണത്തിന്നുമായി ഓരോ സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തി ആ വഴിക്കാണ് തമിഴ്ഭാഷക്കാരും തെലുങ്കുഭാഷക്കാരും ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചുവരുന്നതു. * * * * ഭാഷാസംസ്കരണത്തിന്നായി ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന ഈ മാതിരി സംഘത്തിൽ അധികാരികളാക്കെപ്പോലെ തന്നെ ഉത്സാഹഗുണം തികഞ്ഞിട്ടുള്ള ചിലരും പ്രധാനാംഗങ്ങളായുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമെ ആ സംഘം നിലനിന്നു വേണ്ടകാൎയ്യം വേണ്ടതുപോലെ നടത്തുവാൻ മതിയാകയുള്ളൂ.

* * * * *

ആകപ്പാടെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയതിൽ കൊച്ചി 1-ാംകൂർ രാജശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൻകീഴിൽ ഈയിടെ ഏൎപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള 'സാഹിത്യസമാജം' വഴിക്കുതന്നെ പ്രസ്തുതകാൎയ്യം നിൎവ്വഹിക്കുന്നതു എല്ലാ വിധത്തിലും നന്നായിരിക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. മലയാളികൾക്കെല്ലാം പൊതുവായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഈ ഭാഷാരാജ്യകാൎയ്യം നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിന്നു മദ്ധ്യമലയാളമായ കൊച്ചി തന്നെ ആസ്ഥാനമാക്കുന്നതാണല്ലോ യുക്തം. മററു ഭാഷകളുടെ സംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടുള്ള ദൂഷ്യം കുറയുന്നതു നിമിത്തം ഭാഷാശുദ്ധി പരിരക്ഷിക്കുന്നതിന്നുള്ള സൌകൎയ്യവും മദ്ധ്യമലയാളികൾക്കാണല്ലോ അധികം ഉണ്ടാവുന്നത്. തെക്കും വടക്കുമുള്ള മലയാളികളോടുകൂടി ആലോചിച്ചു ഭാഷയെപ്പററിയേടത്തോളം തള്ളേണ്ടതും കൊള്ളേണ്ടതും നോക്കി മദ്ധ്യസ്ഥനിലയിൽ മദ്ധ്യമലയാളികൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു മററുള്ളവർ കൈക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കുമല്ലോ വല്ലതും.

മലയാളഭാഷയിലുള്ള പ്രസംഗം.

ഭാഷക്കു വന്നുകൂടിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയൊരു സംഘംവഴിക്കു പരിഹരിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയിൽ മലയാളികളെല്ലാം പ്രത്യേകം തന്നെ മനസ്സുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണയായി മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതും ചിലപ്പോൾ സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെയും വലിയ കുറവാണെന്നു പല മാന്യന്മാരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. 'ഇംഗ്ലീഷിലാണെങ്കിൽ പ്രസംഗിക്കാം. മലയാളത്തിൽതന്നെ വേണമെങ്കിൽ എനിക്കു കഴികയില്ല.' എന്നും മററും ഇന്നു പറവാൻപോലും ചിലർ മടിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയൊരു ധാരണനിമിത്തം നമ്മുടെ ഭാഷക്കു സിദ്ധിക്കാവുന്ന അനേകഗുണങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ ഏററവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ് സഭകളിലും മററുമുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തമിഴ്രാജ്യത്തലും മററും പലവിധത്തിലുള്ള യോഗ്യതകളും തികഞ്ഞ മഹാന്മാർ സ്വദേശഭാഷയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മവും അഭിമാനഹേതുവുമായിട്ടാണ് ഇക്കാലത്തു 'കരുതിവരുന്നതു എതായാലും

സ്വഭാഷയിൽ സ്നേഹമുള്ള മലയാളികൾ മേലിലെങ്കിലും ആവക തെററില്ലാതെ വേണ്ടുന്നതുവെച്ച് ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയെപ്പററിയേടത്തോളവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു നിലതന്നെ നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ

എം. എ.

——○——

ആധുനിക ഭാഷാകവിത.

III

ഗതാനുഗതികത്വമാണ് ഭാഷാകവിത്വത്തിന്നു് ഇപ്പോഴുള്ള ഒരു വലിയ ദോഷം. ചെറിയ കഥകൾ എടുത്തു ഖണ്ഡകാവ്യമായി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം കൊള്ളാമായിരുന്നു. ആ മാതിരി കവിത ഇപ്പോൾ വേണ്ടതിലധികമായി എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. 'അതിസർവ്വത്ര വർജ്ജയേൽ' എന്നാണ് അഭിയുക്തവചനം...... പുരാണകഥകളെത്തന്നെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും ഇട്ടടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനമാണ്? കല്പനാശക്തി ആദ്യമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് ഇതിവൃത്തവിഷയത്തിലാണ്.

ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

എം. എ., ബി. എൽ.

സന്തകു എന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രവും, ഉപദേശങ്ങളും, മതവിശ്വാസവും.

സന്തകു, നിനോമിയ ജപ്പാൻ രാജ്യക്കാരനാണ്. അയാളുടെ ജന്മഭൂമി കായമുറ എന്ന ഒരു ഗ്രാമമാണ്. അയാളുടെ ജനനം ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 1787-ാമാണ്ടിലാണ്. ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 1857-ൽ അയാൾ ഇമൈച്ചി എന്ന ദിക്കിൽ വെച്ചു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ഒരു നല്ല കുഡുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനാണെങ്കിലും അയാളുടെ അച്ഛന്റെ ധർമ്മിഷ്ഠതയും ഔദാര്യവും നിമിത്തം കുടുംബസ്വത്തെല്ലാം ക്രമത്തിൽ നശിച്ചു കുടുംബക്കാർ തന്നെ കഷ്ടത്തിലകപ്പെട്ടു. സന്തകുവിന്നു പതിന്നാലുവയസ്സായപ്പോൾ അച്ഛന്നു കഠിനമായ ഒരു രോഗം ഉണ്ടാവുകയും ആ രോഗത്തിൽ അയാളുടെ അച്ഛൻ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. അച്ഛന്റെ ചികിത്സക്കും മററും വേണ്ടി വീട്ടുസാമാനങ്ങളെല്ലാം വിൽക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ അമ്മയെയും തന്റെ അനുജന്മാരെയും രക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം സന്തകുവിന്നായിത്തീർന്നു. അയാൾ ദിവസേന അതിരാവിലെ എഴുന്നീററു ദൂരത്തുള്ള മല

യിൽ പോയി വിറക ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അതു വിററു കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ടും വൈകുന്നേരത്തു വള്ളൽ പിരിച്ചു കയറാക്കി അതുകൊണ്ടു ചെരുപ്പുകൾ ഉണ്ടാക്കി അതു വിററുകിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ടും കുടുംബച്ചിലവുകൾ നടത്തിവന്നു. അയാൾക്കു പതിനാറു വയസ്സായപ്പോൾ അമ്മയും ദീനത്തിലകപ്പെടുകയും പത്തു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ദീനം വൈഷമ്യമിച്ചു അമ്മ കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മയുടെ മരണത്തിൽ സന്തകവിനു അളവററ വ്യസനം ഉണ്ടായി. മേലിൽ എങ്ങിനെയാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതു എന്നറിവാൻ കഴിയാതെ അയാൾതന്റെ രണ്ടു സോദരന്മാരെ ആലിംഗനം ചെയ്തു വിലാപിച്ചു. അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ കുട്ടികളെ തന്നെ വിട്ടാൽ അവർക്കു പട്ടിണി പിണയുമെന്നു ആലോചിച്ചു അവരെ സംരക്ഷിക്കേണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മാമ്പി എന്നു പേരായ ഒരു അടുത്ത ബന്ധു സന്തകവിനെ തന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു. കവാക്കൃസോ എന്നു പേരായ മറെറാരു ബന്ധു സന്തകവിന്റെ അനുജന്മാരെ തന്റെ വീട്ടിലും കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു.

ഇപ്രകാരം അനാഥനായ സന്തക പതിനാറുവയസ്സു മുതല്ക്കും തന്റെ ബന്ധുവായ മാമ്പി ഒന്നിച്ചു താമസം തുടങ്ങി. മാമ്പി സാക്ഷാൽ നക്ഷത്രകന്റെ അവതാരമോ എന്നു ശങ്കിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര മഹാ നിർദ്ദയനും പിശുക്കനും ആയിരുന്നതിനാൽ സന്തകവിനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരുദിവസം പകൽ മുഴുവനും തന്റെ രക്ഷിതാവിനുവേണ്ടി വേല ചെയ്തതിന്റെശേഷം രാത്രി കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനു പകരം സന്തക ഒരു പുസ്തകമെടുത്തു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മാമ്പി ഇതുകണ്ടു ക്രുദ്ധിച്ചു സന്തകവിനെ കഠിനമായി ശകാരിച്ചു. "നീ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? നിന്നെ പോററി രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവിനുപുറമെ നിന്റെ വായനക്കുവേണ്ടി നീ എനിക്കു എണ്ണച്ചിലവുകൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നു. നീ നന്ദിയില്ലാത്തവനാണ്. വീടും സ്വത്തും ഒന്നുമില്ലാതെ അന്യന്മാരുടെ ദയമാത്രം ആധാരമായിട്ടുള്ള നിനക്കു പഠിപ്പുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളത്? ഈ മാതിരി വഷളത്തം ഇനി മേലിൽ കാട്ടരുത്."

സന്തക കരഞ്ഞുംകൊണ്ടു തന്റെ കുററം സമ്മതിച്ച് അമ്മാമനോടു മാപ്പുചോദിച്ചു. അയാൾ മേല്പട്ടുനോക്കിക്കൊണ്ടു തന്റെ കഷ്ടാവസ്ഥയെപ്പററി ഇങ്ങിനെ വിലാപിച്ചു. "ഞാൻ എത്രയും ഭാഗ്യഹീനനാണ്. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ രണ്ടുപേരും മരിച്ചുപോയി. എന്റെ സ്വന്തപ്രയത്നംകൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കത്തക്ക പ്രായം എനിക്കായിട്ടില്ല. "പരാന്നം പ്രാണസങ്കട"മാണെങ്കിലും അന്യന്മാരെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ കുറേകാലംകൂടി കഴിക്കേണ്ടതായും വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിക്കാഞ്ഞാൽ എന്റെ ജീവാവസാനംവരെ ഞാൻ മൂഢനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ. അങ്ങിനെയായാൽ എന്റെ കുടുംബസ്വത്തു വീണ്ടെടുക്കാൻ എനിക്കു ആശക്കുകൂടി വഴിയില്ലാതാവുമല്ലോ. അമ്മാമൻ ദേഷ്യപ്പെടാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം ചിലവിന്മേൽതന്നെ പഠിക്കണം" ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ച് അയാ

ൾ പുഴവക്കിൽ ആരും കൃഷി ചെയ്യാതെ ഇട്ടിരുന്ന ഒരു തരിശു സ്ഥലം വെട്ടി നേരാക്കി അതിൽ കൃഷി തുടങ്ങി. അതിൽ നല്ല വിളവുണ്ടായി. സന്തോഷത്തോടുകൂടി അയാൾ അടുത്ത പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വിററു കുറെ എണ്ണ വാങ്ങി രാത്രിയിൽ വീണ്ടും പഠിപ്പാൻ തുടങ്ങി. മാമ്പിള്ള ഇതു് ഒട്ടും രസമായില്ല. "നിന്റെ സ്വന്തം പണം കൊടുത്തു വാങ്ങിയ എണ്ണ കത്തിച്ചു കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എനിക്കു നഷ്ടമൊന്നുമില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ പഠിപ്പുകൊണ്ടു എന്തു പ്രയോജനമാണു്, നിനക്കുണ്ടാവാൻപോകുന്നതു്? നിരർത്ഥകമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു പകരം നീ രാത്രിയിൽ കയറുണ്ടാക്കി നിന്റെ ചിലവിനുള്ള വക ഉണ്ടാക്കിത്തരണം" അന്നു രാത്രി മുതല്ക്കു സനാതക വള്ളുകൊണ്ടു കയറുണ്ടാക്കി പായ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ വീട്ടുകാർ നല്ലവണ്ണം ഉറങ്ങി എന്നു കണ്ടാൽ അയാൾ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഗൂഢമായി വിളക്കുകൊളുത്തി വെളിച്ചം ആരും കാണാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി തന്റെ കുപ്പായംകൊണ്ടു മറച്ചു നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെ എഴുത്തും വായനയും ശീലിച്ചുപോന്നു. പകൽസമയത്തു സനാതക മലയ്ക്കുപോയി വിറക ശേഖരിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ വയലുകളിൽ പോയി പണി എടുക്കുകയോ ചെയ്യുവന്നു. എല്ലായ്പോഴും തന്റെ ശക്തിക്കു ഒത്തതിലധികം പ്രവൃത്തി അയാൾ എടുത്തിരുന്നു. പണി എടുത്തു കിട്ടിയപണം അയാൾ ഗ്രാമാധികാരി വശൽ സൂക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്തു സമ്പാദ്യം താൻ ഉദ്ദേശിച്ച സംഖ്യയായാൽ അയാൾ അതു വാങ്ങി ആ ഊരിലെ ദരിദ്രകൾക്കും ദരിദ്രന്മാർക്കും പങ്കിട്ടുകൊടുക്കും. ആ പണം അയാൾ തന്റെ സ്വന്താവശ്യങ്ങൾക്കു ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചില്ല. ദുഃഖപൂർണ്ണമായ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഈ ധർമ്മംകൊണ്ടുള്ള ഒരു സുഖം മാത്രമേ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഒരു കൊല്ലം ആ ഗ്രാമത്തിന്നരികത്തുള്ള പുഴയിലെ പ്രവാഹംകൊണ്ടു കൃഷിക്കുപയോഗിച്ചിരുന്ന ഏരിയുടെ വരമ്പു പൊട്ടുകയും ഏരി മുഴുവനും കല്ലും മണ്ണും വന്നു നിറയുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തെ സനാതക നല്ലവണ്ണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. അയാൾ അദ്ധ്വാനിച്ചു പ്രയത്നിച്ചു് തരിശായി കിടന്നിരുന്ന ഏരിയെ കഒവിധം കൃഷി ചെയ്യത്തക്കതാക്കിത്തീർത്തു. മറ്റുള്ള കൃഷിക്കാർ അവരുടെ നടിയലിന്നു ഉപയോഗിക്കാതെ കളഞ്ഞിരുന്ന ഞാറുകൾ ശേഖരിച്ചു് ഏരിയിൽ നട്ടു. അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെയും അയാൾ ഏരിയിൽ ചെന്നു പണി എടുത്തു. ഒടുക്കം ഏരിയിലെ വിളവു കൊയ്തപ്പോൾ അയാൾക്കു പത്തു പറ നെല്ലോളം കിട്ടി. 'കുറേശ്ശ കുറേശ്ശയായിക്കിട്ടുന്നതു കളയാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതാണു് പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള വഴി. പലതുള്ളി പെരുവെള്ളം എന്നുള്ള ചൊല്ലു വാസ്തവമാണു്. ഒരു കാലത്തു് എന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ സ്വന്തം വീണ്ടെടുത്തു് അവരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിവുണ്ടാകുമെന്നു് ഇപ്പോൾ തീർച്ചയായി' എന്നു് അയാൾ സന്തോഷത്തോടും ആശയോടും കൂടി തന്നെത്താൻപറഞ്ഞു.

പത്തുപറ നെല്ലു കയ്യിലായപ്പോൾ അയാൾ പൂർവ്വാധികമായ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പണി എടുക്കാൻ തുടങ്ങി. വിളവു വ

ധിപ്പിയ്ക്കാൻ അയാൾ ഓരോ പുതിയ ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. കൊല്ലംതോറും അവന്റെ വിളവു കൂടിക്കൂടി വന്നു. തന്റെ അമ്മാമൻ മനസ്സില്ലാതെ ചെയ്തിരുന്ന സഹായം കൂടാതെതന്നെ അവന്നു് ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടായി. ഇത്ര വളരെക്കാലം തന്നെ സംരക്ഷിച്ചതിന്നു അമ്മാമനോടു നന്ദിപറഞ്ഞു തന്റെ പൂൎവ്വസ്വത്തു വീണ്ടെടുപ്പാനായി സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു പോവാൻ അനുവാദം കിട്ടണമെന്നു് അയാൾ അമ്മാമനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. അമ്മാമൻ ആ അപേക്ഷ സന്തോഷപൂൎവ്വം കയ്ക്കൊണ്ടു. വളരെക്കാലം ആരും താമസിയ്ക്കാതെ ഉപേക്ഷയിലിട്ടിരുന്ന ആ പഴയ വീട്ടിൽ പുല്ലുകൾ മുള്ളുകളും വള്ളികൾ ധാരാളം പടൎന്നും ചെയ്തിരുന്നു. ആ വീടു നന്നാക്കാൻ അയാൾ അതിപ്രയത്നം ചെയ്യാൻതുടങ്ങി. അയാൾ കുറെ കാലം ഏകനായി അവിടെ താമസിച്ചു രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ അദ്ധ്വാനിച്ചു. ക്രമേണ അയാൾ കുറെ പണം സമ്പാദിച്ചു. അനേകവിധമായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ പൂൎവ്വസ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും വീണ്ടെടുക്കാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചു. പിതൃപൈതാമഹമായ വീട്ടിലെ അടുക്കളയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പുക പുത്തനാക്കപ്പെട്ട വീട്ടിന്റെ മീതെ പൊങ്ങുന്നതു് അവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ അതു തന്റെ കാരണവന്മാരുടെ വന്ദ്യപിതൃക്കളുടെ നേരെ തനിയ്ക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും ആദരാതിശയത്തേയും അറിയിയ്ക്കാനായി അവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു പൊങ്ങിപ്പോകുന്ന ഏററവും പരിശുദ്ധമായ ധൂപമാണെന്നു അവന്നു തോന്നി.

ജാപ്പാൻ രാജ്യക്കാൎക്കു തങ്ങളുടെ പൂൎവ്വന്മാരെക്കുറിച്ചു് അസാമാന്യമായ ഭക്തിയുണ്ടു്. അവരുടെ എടയിൽ പിതൃപൂജ ഇന്നും നിലനിന്നു വരുന്നുണ്ടു്. കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ അന്യാധീനപ്പെടുത്തുന്നതു് ഏററവും നികൃഷ്ടമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു അവർ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. തനിയ്ക്കു ദീനമായപ്പോൾ ചികിത്സിച്ച വൈദ്യന്നു പ്രതിഫലം കൊടുക്കാൻവേണ്ടി സനകവിന്റെ കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ വില്ക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ തന്റെ പൂൎവ്വന്മാരുടെ പിതൃകോപം ഉണ്ടായെങ്കിലോ എന്നു അവന്നു ഭയമുണ്ടായി. പിന്നെ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണു് അവൻ പൂൎവ്വസ്വത്തു വിററതു്. നായന്മാരായ നമ്മുടെ ഇടയിലും കാരണവന്മാരെക്കുടിവെച്ചു വാവു മുതലായ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ പൂജ കഴിയ്ക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്താലും മററു കാരണങ്ങളാലും നമുക്കു കാരണവന്മാരുടെ നേരെയുള്ള ഭക്തി വളരെ കുറഞ്ഞുപോയിരിയ്ക്കുന്നു. ജാപ്പാൻരാജ്യക്കാർ പരിഷ്കാരക്കോടിയിൽ എത്തിയവരാണെങ്കിലും പൂൎവ്വന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ഭക്തിയ്ക്കു ലേശം ഹാനി വന്നിട്ടില്ല. മലയാളത്താട്ടിലെ കാരണവന്മാൎക്കു ഭാൎയ്യാമക്കൾക്കു മററും പണമുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ അന്യാധീനപ്പെടുത്താൻ ലേശം മടി കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ അനന്തിരവന്മാർ കാരണവരുടെ നേരെ ദ്വേഷ്യം തുടങ്ങുന്നു. ഗൃഹച്ഛിദ്രം നിമിത്തം അനേകം തറവാടുകൾ ക്ഷയിച്ചു പോകുന്നു. ഇതിന്നെല്ലാം കാരണം നമുക്കു പൂൎവ്വന്മാരുടെ നേരെ ആന്തരമായ ഭക്തി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു്. നമുക്കു് ഈ ജന്മത്തിൽ ബുദ്ധിവൃദ്ധികൂടാതെ ആഹോവൃത്തി

കഴിപ്പാൻ സ്വത്തുണ്ടായതു പൂർവ്വന്മാരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടും അവർക്ക് നമ്മുടെ മേലിലുള്ള സ്നേഹവാത്സല്യംകൊണ്ടുമാണെന്നു നാം എപ്പോഴും ഓർമ്മ വെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അവർ ബുദ്ധിമുട്ടി സമ്പാദിച്ച സ്വത്തുക്കൾ അവർതന്നെ ധ്വംസനം ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? പൂർവ്വന്മാർ നമുക്ക് ചെയ്ത ഗുണങ്ങളെ മറക്കാതിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ കാരണവന്മാർക്കുള്ള പൂജ അടിയന്തരം ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതാപ്രദർശനമാണ്. 'പ്രത്യുപകാരം മറക്കുന്നപുത്രൻ മാതാതിനൊക്കമേഴിവിച്ചിരിക്കിലും' കാരണവന്മാർക്കുള്ള പൂജ കേവലം അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നു കരുതി ആ ഏർപ്പാടിനെ നാം തള്ളിക്കളയരുത്. കുടുംബത്തിന്റെ നിലനില്പിന്നും അഭിവൃദ്ധിക്കും അത് ഒരു അണിവേരാണ്. ഈ തത്വം വിസ്മരിക്കാതെ കാരണവന്മാരും അനന്തരവന്മാരും തമ്മിൽ ഏകോപിച്ചു പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽ മലയാള കുടുംബങ്ങൾ ക്ഷയിക്കാതെ കുറെ കാലം കൂടി നിന്നുപോരാൻ വഴിയുണ്ട്. തന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു സന്തക ഈ തത്വത്തെ നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

തന്റെ പൂർവ്വസ്വത്തുക്കൾ വീണ്ടെടുത്തശേഷം വിവാഹം ചെയ്യേണമെന്നു അയാളുടെ ബന്ധുക്കൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചുതുടങ്ങി. കുറെ കാലം അയാൾ വിവാഹം ചെയ്വാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഒടുവിൽ അയൽഗ്രാമത്തിലുള്ള ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ മകളെ അയാൾ വിവാഹം ചെയ്തു. ഇവൾ പ്രകൃതിഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു സന്തകവിനു അനുരൂപയായ ഭാര്യ ആയിരുന്നു. സൽഗുണസമ്പന്നനായ സന്തകവിന്റെ പേരു നാട്ടിലെല്ലാം പരന്നുതുടങ്ങി. ഈ കാലത്തു ഡോവര എന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രഭുവിന്റെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ 'ഹാരൊറി ജുരോബി എന്ന ഒരുവനായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു പുരാതന ശ്രേഷ്ഠകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിനു സുമാറു മുപ്പതിനായിരപ്പൗണ്ട് ആദായം വരുന്ന സ്വത്തുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദോഷകരാവുകൊണ്ടും മറ്റും അധികകടം ഉണ്ടാവുകയും കടപ്പലിശ ശരിക്കു കൊടുക്കാൻകൂടി ഇദ്ദേഹത്തിനു തെരക്കാവുകയും ചെയ്തു. സന്തകവിന്റെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി ഒരു സ്നേഹിതൻ ഹാരൊറിയോടു പറയുകയും സന്തകവിനെ ഏല്പിച്ചാൽ ഹാരൊറിയുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിവരം കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു ഹാരൊറി ഒരാളെ അയച്ചു തന്റെ കാര്യങ്ങൾ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു സന്തകവിനോടു അപേക്ഷിച്ചു. സന്തക ആദ്യം ഹാരൊറിയുടെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഇദ്ദേഹം പിന്നെയും പിന്നെയും നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ സന്തക സമ്മതിച്ചു. കടംചെലവുകൾ വളരെ കുറയ്ക്കേണമെന്നും താൻ പറയുന്ന പ്രകാരം കേട്ടു നടന്നാൽ അഞ്ചുകൊല്ലം കൊണ്ടു കടം മുഴുവനും വീട്ടിക്കൊടുക്കാമെന്നും സന്തക പറഞ്ഞു. ഹാരൊറി അപ്രകാരം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. സന്തക ഹാരൊറി ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചു കാര്യം നോക്കിത്തുടങ്ങി. കുടുംബത്തിലെ അനാവശ്യച്ചെലവുകൾ നിർത്തൽ ചെയ്തു. വരവു ചിലവിനു ശരിയായ കണക്കുണ്ടാക്കി. ഹാരൊറി പുറത്തുപോകുമ്പോൾ സന്തക ഭൃത്യന്റെ നി

ലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒന്നിച്ചു പോകം വീട്ടിനുള്ളിലിരിക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഉദ്യാനത്തിൽ വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തു കൊടുക്കും. എല്ലാ രാത്രിയിലും ഗൃഹഭരണം രാജ്യഭരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അയാൾ ഹാരൊറാറിക്കു ഉപദേശം ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ സന്തകവിന്റെ മേനോട്ടത്തിൻകീഴിൽ ക്രമേണ കടം ചുരുങ്ങി വന്നു. അയാൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞപ്രകാരം അഞ്ചു കൊല്ലംകൊണ്ടു കടം മുഴുവനും കൊടുത്തുതീർത്തു എന്നുമാത്രമല്ല, മൂന്നൂറുസ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ ശേഖരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുനിമിത്തം ആ കുടുംബത്തിലുള്ള എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായ സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ ഞെരുക്കമാണ്. സന്തക ആ പണം ഹാരൊറാറിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടേയും വശം കൊടുത്തു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'ഇതിൽനിന്നു നൂറു സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പ്രഭുവിനു വല്ല തിടുക്ക ആവശ്യവും വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുപ്പാനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുക. വേറെ ഒരു നൂറു സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനു വേണ്ടി അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടി യത്നിച്ചു വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ചുപോന്ന നിങ്ങളുടെ ഭാര്യക്കു കൊടുക്കുക. അവർ അതിനെ ആപൽക്കാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിപ്പാനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ള നൂറു സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കാം.'

സന്തകവിന്റെ ഔദാര്യം കണ്ട് ആശ്ചര്യഭരിതനായ ഹാരൊറാറി പറഞ്ഞു. 'കടത്തിൽ മുങ്ങി നശിക്കാറായിക്കിടന്നിരുന്ന എന്റെ കുടുംബം നിങ്ങളുടെ പ്രയത്നം കൊണ്ടു മാത്രമാണ് രക്ഷയെ പ്രാപിച്ചത്. നിങ്ങൾക്കു തക്കതായ ഒരു പ്രതിഫലം ചെയ്യുവാൻ എന്നാൽ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഈ മുന്നൂറു സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായതാകകൊണ്ട് അവ എന്റേതല്ല. നന്ദി കാണിപ്പാനായി അതു മുഴുവനും നിങ്ങൾക്കു തന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹമെങ്കിലും മേലിൽ വല്ല ആപത്തുകളും വരുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാനായി 200 സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അപ്രകാരം ചെയ്യാം. എന്നാൽ ബാക്കിയുള്ള 100 നാണ്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കുടുംബച്ചിലവിലേക്കു ഒരു സഹായധനമായി നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സ്വന്തം വീട്ടിൽ താമസിച്ചു പ്രയത്നം ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ നിങ്ങൾ ഒരു വലിയ ധനികനായിരുന്നു. അതിനു പകരം എന്റെ കുടുംബസ്ഥിതി നന്നാക്കാൻവേണ്ടി ലേശം മടികൂടാതെ നിങ്ങൾ അഞ്ചു കൊല്ലത്തേക്കു നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ജോലികളെല്ലാം നിർത്തിവെച്ചു. ഈ ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിക്കു തക്കതായ ഒരു പ്രതിഫലമാവുന്നതല്ല.'

സന്തക വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു. "ആ പണം ഞാൻ എടുക്കണമെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹമെങ്കിൽ ഞാൻ സംശയം കൂടാതെയും നന്ദിയോടുകൂടിയും അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ തീർന്നു എങ്കിലും മേലിൽ നടക്കേണ്ടും ക്രമത്തിന് ഒരു ഏർപ്പാട് ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നിങ്ങൾ ഇനിയും ബുദ്ധിമുട്ടി

ലകപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ചട്ടവട്ടം ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. ഇനി മേലിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ ചിലവു 25000 പറ നെല്ലിൽ കവിയാൻ പാടില്ല. ബാക്കിയുള്ള 5000 പറ നെല്ല് നിങ്ങളുടെ പ്രഭുവിന്റെ ആവശ്യത്തിന്നോ നിങ്ങൾക്ക വല്ല തിടുക്കവും വരുമ്പോഴോ ഉപയോഗിക്കാനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങളുടെ കുഡുംബം ഉള്ള കാലത്തോളം നിങ്ങൾക്ക് പ്രഭുവിനെ സേവിപ്പാൻ കഴിയും എന്നു മാത്രമല്ല ഈയിടയിലുണ്ടായ കഷ്ടാവസ്ഥകൾ നിങ്ങൾക്ക വീണ്ടും ഉണ്ടാവാതെ കഴിയുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ചട്ടവട്ടത്തെ അനുസരിക്കേണമെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോടപേക്ഷിക്കുന്നു."

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് അയാൾ അവിടെ നിന്നു പോയി ഭൃത്യന്മാരെ എല്ലാവരേയും വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോട് താഴെ പറയും പ്രകാരം പറഞ്ഞു. "കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുകൊല്ലം മുഴുവനും നമുക്ക് എല്ലാവക്കും അവശ്യം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെ യാതൊരു ആവലാതിയും കൂടാതെ നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും എനിക്കുവേണ്ട ഉത്താശകൾ ചെയ്തുതരികയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ സ്വാമിഭക്തിയെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാവുന്നതല്ല. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ എജമാനന്റെ സ്ഥിതി നന്നായി. എന്റെ ഈ നിസ്സാരമായ ഉദ്യമത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ എജമാനൻ എനിക്കു തന്ന ആറ് പൊന്നുരുപ്പിക എന്റെ പക്കൽ ബാക്കിയുണ്ട്. അദ്ദേഹം ദയയോടുകൂടി തന്ന സമ്മാനത്തെ വാങ്ങാതിരിപ്പാൻ എനിക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുകൊല്ലം ഞാൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ എന്റെ സ്വന്താവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടിയല്ല. പിന്നെ എന്തിനാണ് ഞാൻ എന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു പ്രതിഫലം വാങ്ങുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ദൃഢമായ സ്വാമിഭക്തിക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും പ്രതിഫലമായി ഈ പണം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക വീതിച്ചുതരാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതു ഞാനല്ലാ നിങ്ങൾക്ക തരുന്നത്. ഇതു നിങ്ങളുടെ എജമാനൻ നിങ്ങൾക്ക തന്ന സമ്മാനമാണ്. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഈ സമ്മാനം സ്വീകരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു." ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് ആറു പൊന്നുരുപ്പിക ഭൃത്യന്മാക്ക് അയാൾ പങ്കിട്ടുകൊടുത്തപ്പോൾ അവക്കുണ്ടായ ആശ്ചര്യവും സന്തോഷവും ഒരുപോലെ ആയിരുന്നു. തങ്ങളുടെ എജമാനന്റെ ദയ അവരുടെ മനസ്സിൽ പതിയുകയും സന്തകവിന്റെ സ്വാത്മരഹിതമായ ഔദാര്യം കണ്ട് അവരുടെ മനസ്സ് അലിയുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ സന്തക ഓരോരുത്തരോടു യാത്ര പറഞ്ഞ് ഒരു കൈപോലും സമ്മാനമായി വാങ്ങാതെ തന്റെ വീട്ടിലേക്ക നടന്നുപോയി. പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ അന്യന്മാക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതാണ് മഹത്തുക്കളുടെ ലക്ഷണം. പരസങ്കടനിവൃത്തിക്കായിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇങ്ങിനെയുള്ള മഹത്തുക്കൾ ജനിക്കുന്നത്. "പരാർത്ഥഫലജന്മാനോ, നസ്യുർമ്മാർഗ്ഗദ്രുമാ ഇവ താപച്ഛിദോമഹാന്തശ്ചേൽ ജീർണ്ണാരണ്യം ജഗൽഭവേൽ." (വഴിപോക്കർക്ക തണലിനായി നിരത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ വെയിലിന്റെ ചൂടിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതുപോലെ പരോപകാരം ചെയ്വാൻ വേണ്ടി ജനിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്തുക്കൾ അന്യന്മാരുടെ സങ്കടത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. അവർ അങ്ങിനെ

ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ ഈ ലോകം ഒരു ശൂന്യവനമായി തീരും.)

അക്കാലത്ത് ഒക്യൂബൊ എന്ന പേരായ ഒഡാവരയിലെ പ്രഭു ഷോഗന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്നു. ഷോഗൻ എന്നുള്ള ജാപ്പാനിലെ സൈന്യാധിപന്റെ സ്ഥാനപ്പേരാകുന്നു. ക്രി. അ. 1608 മുതൽ 1868-ാമാണ്ടുവരെ 'തക്കഗാവ' വംശക്കാരാണ് ഈ സ്ഥാനം വഹിച്ചുപോന്നിരുന്നത്. ആ കാലം മുഴുവനും ജാപ്പാൻരാജ്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭരിച്ചിരുന്നത് ഇവർ തന്നെയായിരുന്നു. മഹാശയനും അതിസമർത്ഥനുമായ ഒക്യൂബൊ പ്രഭു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ദോഷകരമായ നടവടികളെ പരിഷ്കരിച്ച് അവർക്ക് സമാധാനവും ക്ഷേമവും വരുത്തി തന്റെ രാജ്യത്തിന് ഉന്നതി വരുത്തുവാൻ സദാ യത്നിച്ചുപോന്നു. സന്തകവിന്റെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അയാളുടെ നേരെ വളരെ നല്ല അഭിപ്രായം ഉണ്ടായി. അയാളെ തന്റെ കീഴിൽ ഒരു പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിച്ച് അയാളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമോദയത്തിനു വേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി ആലോചിച്ചു.

അക്കാലത്തു ജാപ്പാനിൽ ജാതിഭേദം കലശലായിരുന്നു. യഥാർത്ഥയോഗ്യതയേക്കാൾ ജാതിമഹത്വത്തിനാണ് ജനങ്ങൾ അധികം വിലവെച്ചിരുന്നത്. മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തങ്ങളുടെ ഭൃത്യന്മാരെപ്പോലെ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നു. രാജസേവനായ ഒരുവൻ എത്ര വിഡ്ഢിയായാലും വേണ്ടില്ല അവൻ ബഹുജനങ്ങളുടെ ബഹുമതിക്കു പാത്രമായിരുന്നു. താണതരം ഉദ്യോഗത്തിലുള്ള ഒരുവന് എത്രതന്നെ ബുദ്ധിയും നന്മയും ഉണ്ടായിരുന്നാലും ജനങ്ങൾക്ക് അവനെ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രേഷ്ഠകുലത്തിൽ ജനിച്ചവരുടെയും വലിയ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഉള്ളവരുടെയും മീതെ ഒരു കൃഷിക്കാരനെ മേലുദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിച്ച് സ്വജാതിക്കാരുടെ മാനം മുഴുവനും അയാളെ ഏല്പിക്കുന്നത് അവിവേകമായിത്തീരുമെന്ന് ഒക്യൂബൊ പ്രഭുവിന്റെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ബലമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് നാട്ടുനടപ്പിനു തിരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്. സന്തക എത്ര വിവേകമുള്ളവനായിരുന്നാലും മറ്റുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അയാളുടെ കീഴിലൊതുങ്ങി നടക്കാതിരുന്നാൽ ഇതിൽനിന്ന് ആപത്തല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. കാലത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള തന്റെ വർഗ്ഗക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ പ്രഭുവിനു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുവാനായി അദ്ദേഹം ഓരോ ഉപായങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. "ഇപ്പോഴത്തെ കാലസ്ഥിതികൊണ്ടു ജനങ്ങൾ ഒരുവന്റെ യോഗ്യതയെ പരിഗണിക്കുന്നത് അവന്റെ സ്ഥിതി നോക്കീട്ടാണ്. യഥാർത്ഥയോഗ്യതയെ നോക്കീട്ടല്ല. എങ്കിലും പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ യോഗ്യതയെ തിരെ വകവെയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ ജനങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നതല്ല. ജനങ്ങളുടെ ബഹുമതിയെ ബലമായി ആകർഷിക്കത്തക്ക ശക്തി അതിനുണ്ട്. എന്റെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ആർക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തി ഞാൻ നിനോമിയയെ ഏല്പിച്ചാൽ അയാൾ അതു തീർച്ചയായും നിർവ്വഹിക്കും. ആ വിധത്തിൽ അയാൾ ഇ

വരുടെ മതസമത്വത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യും. അതിനു ശേഷം ഞാൻ ഖാദിക്കാരുടെ മരണത്തെ അയാളെ ഏല്പിച്ചാൽ ആക്ഷേപത്തിനു വഴിയില്ലാതാവും. അയാളെ എന്റെ കീഴിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനാക്കുന്നതിനു ഇത് ഒരു വളഞ്ഞ വഴിയാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും എന്റെ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കാതിരിക്കയില്ല." എന്ന് ക്യൂബോ പ്രഭു തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചു.

ക്യൂബോ പ്രഭുവിന്റെ സംബന്ധിയും ഷോഗന്റെ കീഴിൽ ഒരു നാടുവാഴിയുമായി ഉത്സു എന്ന പേരായ ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഷിമോസുകിസ സ്ഥാനത്തിൽ അയാളുടെ വകയായി മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിൽനിന്ന് അയാൾക്കു സുമാറ് ലക്ഷം പറ നെല്ല് ആദായം കിട്ടിയിരുന്നു. ഈ ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭൂമികൾ ലേശം ഫലവത്തില്ലാത്തതും ഗ്രാമവാസികൾ മടിയന്മാരും താന്തോന്നികളും ആയിരുന്നു. സ്വല്പലാഭത്തിനുവേണ്ടി അവർ തമ്മിൽ എപ്പോഴും കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയും ക്രമത്തിൽ ചുരുങ്ങിവന്നു.

(തുടരും)

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.

ആയിസ്സക്കുട്ടി ഉമ്മയുടെ ആയുസ്സ്.

"അരക്ഷിതം തിഷ്ഠതി ദൈവരക്ഷിതം."

എന്ന ആപ്തവാക്യത്തെ ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ വിശ്വസിച്ചുപോന്ന കുഞ്ഞിണ്ണിയുമ്മക്ക്, ഒരു ശ്രുതിപ്പെട്ട മന്ത്രവാദിയായ ചെമ്പ്രാ എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതികൊടുത്തതും "സർവ്വാപദ്രവനാശനമായി ഭൂതപ്രേതപിശാചജംഭകരവധ്വംസിയായ' ഒരു തകിട തന്റെ ദേഹത്തിൽ ആഭരണമായി അണിയുന്നതെല്ലാ എന്ന ബോധം, വിശേഷവിധിയായി യാതൊരു ആശ്വാസവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഒരു പാടത്തിന്റെ നടുവിൽ, മണ്ണത്തിട്ടമേൽ കാവല്പുരയിൽ, അർദ്ധരാത്രി സമയം, ഒരു ജീവിയും സഹായത്തിനില്ലാതെ കിടന്നു പ്രസവിയ്ക്കേണ്ടിവരുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപോലും അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ടിപ്പുസുൽത്താനല്ല അച്ഛനിൽ മികച്ച പടയാളികളും സൈന്യങ്ങളും വന്നാൽകൂടി, നന്നമ്പ്രതാവാട്ടിൽനിന്നു പടിയിറങ്ങി കാടി ഒരു പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ കുഞ്ഞിണ്ണിയുമ്മക്ക് ധൈര്യം വരുന്നതല്ലായിരുന്നു.

'അസിതാംഗരോഗമിമംകാര
ഉസിമകേറകണ്ണോനന്ദയന്തി
ഇതരേണഗവാമിപഞ്ചവിന്ദ്യം
പ്രതിശന്തി.........

എന്ന പറഞ്ഞപോലെ ടിപ്പുസുൽത്താനും സൈന്യവും വാളും ഒരു കയ്യിലും, ഖുർആനും മറ്റൊരു കയ്യിലുമായി സംഹാരരുദ്രനും ഭൂതഗണങ്ങളും എന്ന മട്ടിൽ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു തെക്കോട്ടു പുറപ്പെട്ടു കോഴിക്കോട്ട് എത്താറായിരിക്കുന്നു. കോലത്തിരി, കോട്ടയം, കുറുമ്പ്രനാട്, കടത്തനാട് മുതലായ

രാജാക്കന്മാരും, അവരുടെ ഉററബന്ധുക്കളും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും കുടുംബങ്ങളും, ആശ്രിതന്മാരും ഒക്കെ രാജ്യമാകെ വേണ്ടെന്നു വെച്ചു ചൊവ്വക്കാരൻ കേയിയുടെയും, ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിക്കാരുടെയും സഹായത്തോടുകൂടി കപ്പലുകളിലും പത്തേമാരികളിലുമായി പൊന്നുതമ്പുരാന്റെ രാജ്യത്തു പോയി ശരണം പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കപ്പൽ പരപ്പനാട്ടു രാജാക്കന്മാരേയും അവരുടെ ഉററമിത്രങ്ങളേയും കയററി തിരുവിതാംകൂറിൽ കൊണ്ടാക്കുവാനായി ബേപ്പൂരഴിമുഖത്ത് എത്തിയിരുന്നു.

പരപ്പനാട്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ഒരു പ്രധാനിയായ ഇടപ്രഭു നന്നമ്പ്ര കുറുപ്പാണ്. ഈ സംഭവകാലത്തു 1784-ൽ പരപ്പനാട്ടു മൂപ്പിന്നു വീരവർമ്മനെന്ന ഒരു തമ്പുരാനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രി നന്നമ്പ്രക്കുറുപ്പുമായിരുന്നു.

കോഴിക്കോട്ടും, ഏറനാട്ടും, പൊന്നാനിയിലും ഉള്ള മുഹമ്മദീയർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു കീഴടങ്ങി കഴിഞ്ഞുകൂടിയവരായിരുന്നുവെങ്കിലും, ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ മതപ്രചാരത്തോടുകൂടിയ ഈ ആക്രമണത്തിൽ, ഈ മുഹമ്മദീയരൊക്കെ മൈസൂർ സൈന്യങ്ങളുടെ ഒററുകാരായിരുന്നു. ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ഈ ആക്രമണത്തിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടുദ്ദേശമാണ് സാധിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നത്. (1) കേരളീയരെ മുഴുവനും മുഹമ്മദുമതം വിശ്വസിപ്പിയ്ക്കുക. (2) കൊള്ളചെയ്തും തട്ടിപ്പറിച്ചും കൂട്ടാൻ കഴിവുള്ളെടത്തോളം ധനം സമ്പാദിയ്ക്കുക, ഈ രണ്ടു കാര്യമല്ലാതെ രാജ്യം കീഴടക്കി സാർവ്വഭൌമനായിരുന്നു വാഴേണമെന്ന മോഹമേ സുൽത്താനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

സുൽത്താന്റെ നയം മേൽപ്രകാരം കൊള്ളയിടലും പിടിച്ചുപറിയുമാണെന്നു വന്നപ്പോൾ മംഗലാപുരത്തുനിന്നു തുടങ്ങി കോഴിക്കോട്ടു എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും സൈന്യത്തിന്റെ സംഖ്യ ഒന്നിരട്ടിച്ചു. സ്വാമിദ്രോഹികളും രാജദ്രോഹികളുമായ മലയാളികളിൽ ചിലർ തന്നെ സുൽത്താന്റെ ഒററുകാരും, സഹായികളുമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരത്തിൽ സ്വരാജ്യം വിട്ട് അന്യരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു ജനങ്ങൾ ശരണം പ്രാപിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ല. നന്നമ്പ്ര രാമക്കുറുപ്പും കുടുംബങ്ങളും നിറമരുതകോട്ടയിൽ വന്നു താമസിച്ചു. ഒരുമെന്നും കപ്പൽ ബേപ്പൂർ തുറയിൽ എത്തിയാൽ അപ്പോൾ എല്ലാവരുംകൂടി നിറമരുതകോട്ടയിൽനിന്നു ബേപ്പൂർ തുറയിലേയ്ക്കു പോകാമെന്നുമായിരുന്നു വീരവർമ്മതമ്പുരാന്റെ നിശ്ചയം.

രാമക്കുറുപ്പിന്റെ തറവാട്ടിൽ ഐശ്വര്യവും സമ്പത്തും യഥേഷ്ടമുണ്ടെങ്കിലും സന്തതി കുറവാണ്. കമ്മണിഅമ്മ പ്രസവിച്ചുണ്ടായിട്ടുവേണം സന്തതി വർദ്ധിയ്ക്കുവാൻ. മററുള്ള രണ്ടു സ്ത്രീകൾക്കു പ്രസവിക്കേണ്ടതായ കാലം തെററിയിരിയ്ക്കുന്നു. കുറുപ്പിന്റെ മരുമക്കളായ രണ്ടു പേർ വീ

രവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പടവരുത്തു വാൾക്കാരമാണ്. മുതലുള്ളതെല്ലാം കഴിച്ചിട്ടും നിക്ഷേപിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതൊക്കെ വിശ്വസ്ഥന്മാരായ ചില മുഹമ്മദീയരെ ഏല്പിച്ചും എടുപ്പാൻ കഴിയുന്നതൊക്കെ കയ്യിലെടുത്തും കുറുപ്പും കുടുംബങ്ങളും ഉപ്പയോടുകൂടി നിറുകൈതക്കോട്ടയിലെത്തി. അവിടെ അപ്പോഴേയ്ക്കും തമ്പുരാനും അവിടത്തെ ജനന്നാതിരവന്മാരും കോവിലകത്തുള്ളവരും അകമ്പടിക്കാരും ഒക്കെ എത്തികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നിറുകൈതക്കോട്ടയ്ക്കു് കേരളത്തിലെ മറ്റു കോട്ടകളെക്കാൾ ഒരു വിശേഷം പ്രകൃതിതന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഉയർന്ന കുന്ന്, അതിന്റെ മുകളിലും താഴ്വരയിലും ക്ഷേത്രം. ഈ കുന്നിനെ ചുറ്റി മൂന്നു ഭാഗവും വളരെ ആഴമുള്ള പുഴ. കുന്നിന്മേൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ഒരു നാലു നാഴിക സമചതുരം ഒട്ടും മുഴുവൻ കാണാം. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ ഇത്ര നല്ലതായ ഒരു സങ്കേതം കേരളത്തിൽ എവിടെയും ഇല്ല. ഈ കോട്ടയിലാണ് പരപ്പനാട്ടു തമ്പുരാനും, കുടുംബങ്ങളും, ആശ്രിതന്മാരും, അകമ്പടിക്കാരും ഇപ്പോൾ സങ്കേതം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശീപാരായണ പൂജകഴിഞ്ഞു തൊഴുത് എല്ലാവരും തോണികയറി കടലുണ്ടിപ്പുഴയിൽ കൂടി ബേപ്പൂർ പുഴയിൽ ചെന്നു ചേരാമെന്നാണ് തീർച്ചയാക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നത്.

പൂർണ്ണഗർഭിണികൾക്കു ക്ഷേത്രത്തിൽ കയറുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയം നിമിത്തം കുഞ്ഞിണ്ണിഅമ്മയെ കോട്ടയ്ക്കരികെ ഒരു ഭവനത്തിൽ നിർത്തിയിരിക്കയായിരുന്നു. സമയം അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോഴേയ്ക്കും വടക്കുനിന്നും തെക്കുനിന്നും വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടുതുടങ്ങി. ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ഒരു വലിയ സൈന്യം നിറുകൈതക്കോട്ട ആക്രമിപ്പാൻ വരുന്നുണ്ടെന്നു കാര്യം തീർച്ചയായി. ഈ സൈന്യത്തെ ജയിച്ച് ഏതൊരുപ്രകാരമെന്നാണ് കപ്പലിലേയ്ക്ക് എത്തിച്ചേരേണ്ടത് എന്നു ആലോചന മാത്രമായിരുന്നു കോട്ടയിൽകൂടിയവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നത്. യോദ്ധാക്കളായ തമ്പുരാക്കന്മാരും മറ്റുള്ളവരും ഒക്കെ ശത്രുക്കളെ എതിർത്തു സ്ത്രീകളേയും വൃദ്ധന്മാരേയും രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ആലോചനയായി. നിർബന്ധിച്ചു വിരവിൽ വലിയ തമ്പുരാനും തമ്പുരാട്ടിമാരും കുറുപ്പും കുടുംബങ്ങളും ഉള്ളടത്തോളം തോണികളിൽ കയറി ബേപ്പൂർ പുഴയിലേയ്ക്കു കടക്കേണ്ടതാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും തുടങ്ങി. നേരം സന്ധ്യയായി തുടങ്ങി. മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾ പുഴക്കരെ കോട്ടവന്നു വളഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. കാര്യം ഒക്കെ വലിയ പരുങ്ങലിലായി.

നാലു ചെറിയ തോണികൾ നിറയെ ആളുകൾ കയറി കടലുണ്ടിപ്പുഴമദ്ധ്യത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നു. ശേഷം രണ്ടുതോണികളിൽ ആളുകളെ കയറ്റുവാനുള്ള ഉത്സാഹം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും മറുകരയിൽനിന്നു മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾ തോണിയിലുള്ളവരെ വെടിവെച്ചു തുടങ്ങി. തോണി തുഴയുന്നവരുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടോ ഭഗവതിയുടെ കടാക്ഷംകൊണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞില്ല, ആദ്യത്തെ മൂന്നു തോണിയും വെടിപ്പാടു കടന്നു അപ്പുറം കടന്നിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു തോണിയും അതിവേഗതയോടെ ബേപ്പൂരേയ്ക്കു തുഴഞ്ഞുപോയി. ശേഷം പുഴ നടുവിലുണ്ടായിരുന്ന തോണിയും ആളുകളും വെള്ളത്തിൽ ആണ്ടുപോയി. ചിലർ നീന്തി മറുകരയിൽ രക്ഷ പ്രാപിച്ചു. ശേഷമുള്ളവർ മുങ്ങിച്ചത്തു.

ബേപ്പൂർ തുറയിൽ കപ്പൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, നിറുകൈതക്കോട്ടയിലുള്ളവരൊക്കെ കപ്പൽ കയറാനുള്ളവരാണെന്നും ഒറ്റുകാർ മുഖേന അറിഞ്ഞാണ് മുഹമ്മദീയസൈന്യങ്ങൾ കോട്ടയ്ക്കു നേരെ വന്നത്. തോണിയിലുള്ളവർ എങ്ങോട്ടേയ്ക്കാണ് പോകുന്നതെന്നു മുഹമ്മദീയർക്കു മനസ്സിലാവാഞ്ഞതിനാൽ അവരെ തൽക്കാലം പിന്തുടർന്നില്ല. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ സങ്കേതം പ്രാപിച്ചവരെ പിടികൂടി, അവരെയൊക്കെ കപ്പലിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോവാൻ തെക്കിവെച്ച ദ്രവ്യം കൈക്കലാക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് മുഹമ്മദീയ സൈന്യങ്ങൾക്കു മുൻകടന്നുനിന്നിരുന്നത്. ആഴമുള്ള പുഴ കടപ്പാൻ സൌകര്യമില്ലായ്കയാൽ വിഷണ്ണന്മാരായി മുഹമ്മദീയസൈന്യവും കൂട്ടിലെ കിളികളെപ്പോലെ പറപ്പനാട്ടുകാരും നില്പായി. പറപ്പനാട്ടു നായന്മാരും തമ്പുരാക്കന്മാരും എല്ലാവരെയും കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലാക്കി ജീവൻ പോകുന്നതുവരെ മുഹമ്മദീയസൈന്യങ്ങളോട് എതിർപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കി. മുഹമ്മദീയർ ഏതുഭാഗത്തിൽക്കൂടിയാണ് പുഴ കടക്കുന്നതെന്നു തിട്ടമില്ലായ്കയാൽ അവിടെയും ഇവിടെയും കാവൽക്കാരെ നിർത്തി. സമയം രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിയായപ്പോഴേയ്ക്കും മുഹമ്മദീയസൈന്യങ്ങൾ പുഴ കടന്നു കഴിഞ്ഞു. വളരെ മുഹമ്മദീയരെ നായന്മാർ കൊല്ലാതിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കപ്പൽമാർഗ്ഗം പുറപ്പെട്ടവർ ആയുധം കയ്യിലെടുക്കായ്കയാൽ മുഹമ്മദീയരുടെ തോക്കോടു നേരിടുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയും ഇല്ലാതെ വന്നു. മുഹമ്മദീയർ കോട്ടയിൽ കടന്നപ്പോഴുണ്ടായ ബഹളങ്ങളൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. നിലവിളിയും ആർപ്പുവിളിയും അട്ടഹാസവും വെടിയുടെ ശബ്ദവും കേൾക്കുമ്പോൾ സ്വബോധമുള്ളവർ ഉരുകിപ്പോകുടെ കൂട്ടത്തിലും തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. നായന്മാരും തമ്പുരാക്കന്മാരും മുഹമ്മദീയരോടു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്തു വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. അനേകന്മാരായവർ പലരും മരിച്ചു. ശേഷമുള്ളവരെ മുഹമ്മദീയർ തടവുകാരാക്കി കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കയച്ചു. ക്ഷേത്രവും, ഭണ്ഡാരവും അയൽപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഭവനങ്ങളും മുഹമ്മദീയർ കൊള്ളയിട്ടു ജയഭേരിയോടുകൂടി കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു മടങ്ങി. നിറുകൈതക്കോട്ട മുഴുവനും തീയിൽ മുങ്ങി. പുലരുമ്പോൾ ആ കപ്പലിന്റെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നത് എത്രയോ ആയിരം ശവശരീരങ്ങളായിരുന്നു. നിറുകൈതക്കോട്ടയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്നതിൽ വിശേഷാൽ വലിയതമ്പുരാനും നാലഞ്ചുകൂട്ടം തമ്പുരാട്ടിമാരും മറ്റും ചില ആശ്രിതന്മാരും ഒഴികെ ശേഷമുള്ളവരൊക്കെ പടയിൽപെട്ടു. കപ്പലിൽ എത്തിച്ചേർന്നവർ മറ്റുള്ളവരുടെ ദുർദ്ദശയോർത്ത് വളരെ വ്യസനിച്ചു മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ കപ്പൽമാർഗ്ഗം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

പൂർവ്വഗാമിനിയായ കമ്മിണി നമ്മെ നിറുകൈതക്കോട്ട സമീപം ഒരു വീട്ടിൽ ആക്കിയാണല്ലോ നാം 'പട'യത്തെമനം പറഞ്ഞത്. ദീപാരാധനപൂജ കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ കൂട്ടുവാൻ ആളെത്തുമെന്ന ധാരണയിൽ ഒരു മണിവരെ ക്ഷമിച്ചിരുന്ന കമ്മിണിഅമ്മ വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ കലശലായി പരിഭ്രമിച്ചു. എന്തോ ചില അപകടങ്ങൾ സംഭവിപ്പാൻ പോകുന്നുണ്ടെന്നു തീർച്ചയാക്കി. കുറെ കഴിഞ്ഞിട്ടും ആരും വരുന്നതു കണ്ടില്ല. അതിനിടയ്ക്കു പുഴയിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ മറുകരയിൽ തീവെട്ടികളും ആയുധപാണികളുമായ മുഹമ്മദീയരെ അണിയണി

യായി കണ്ടു. പുഴയിൽ ഒരു തോണി മറിഞ്ഞു ശവങ്ങൾ ഒലിക്കുന്നതും കണ്ടു. ചിലരുടെ മരണക്കളിയും കണ്ടു. ആകപ്പാടെ ഒരു ഭ്രാന്തിയുടെ നിലയിലായി. ആരൊക്കെയാണ് മരിച്ചത്, എന്തൊക്കെയാണ് കോട്ടയിൽ നടന്നത്, എന്നറിവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. എന്തെങ്കിലും ഭുജിക്കുന്നതിനു മുമ്പു വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങുക തന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു വടക്കോട്ടു നടന്നു. രണ്ടു ഫർലോങ്ങു നടന്നപ്പോൾ വിശാലമായ ഒരു പാടം കണ്ടു. അങ്ങും ഇങ്ങും നോക്കിയാൽ ആരേയും കാണാനില്ല.

> '[illegible]'
> ധാത്രീതലങ്ങളിൽ ധർമ്മവും കർമ്മവും
> നഷ്ടമായെന്നല്ല നല്ല പെണ്ണുങ്ങളും
> ശിഷ്ടജനങ്ങളും നല്ല ധനങ്ങളും
> ഇഷ്ടിയും പുഷ്ടിയും തുഷ്ടിയും ദൃഷ്ടിയും
> വൃഷ്ടിയും, കൃഷ്ടിയും [illegible]
> നഷ്ടിപിടിപെട്ടു നാനാജനങ്ങളും
> നാട്ടിലും വീട്ടിലും നിന്നു പുറപ്പെട്ടു
> കാട്ടിലും മേട്ടിലുമോരോതരം പല.
> നാട്ടിലും തോട്ടിലും പുക്കൊളിച്ചീടിനാർ.

എന്നുപറഞ്ഞതുപോലെ മൂന്നാമത്തെ ദിവസം നിവൃത്തെങ്കതകോട്ടയിൽ ചെല്ലാത്ത പരപ്പനാട്ടുകാരൊക്കെ പടവരുന്ന വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോഴേക്കും നാടും വീടും ഒക്കെ വെടിഞ്ഞുവെച്ചു കിഴക്കൻ മലകളിലേക്കു [illegible] ഓടി. കോട്ടയിലല്ലാതെ അയൽപ്രദേശങ്ങളിലൊന്നും ഒരു ജീവിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പല ആലോചനകളോടും നടക്കുന്ന കമ്മിണിയമ്മ ഏതു ഭാഗത്തേക്കാണ് പോകുന്നതെന്നു വിവരമില്ലാതെ ഏതാണ്ട് ഒരു നാഴികയോളം നടന്നുപോയി. ഇരുൾ കലശലായി തുടങ്ങി. കണ്ണു കാണാതെയായി. ക്ഷീണം കലശലായി തുടങ്ങി. പ്രസവവേദനയുടെ ആരംഭമാണോ എന്നു ശങ്കതോന്നിത്തുടങ്ങി. അല്പം ദൂരെ പാടത്തിനുമദ്ധ്യേ ഒരു മണൽത്തിട്ടിന്മേൽ ഒരു കാവൽപ്പുര നിഴൽപോലെ കാണുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നി. അവിടേക്കു നടന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ കൃഷിക്കാർ നെല്ലു കാവലിനായി കെട്ടിയിട്ട ഒരു മാളു തന്നെയായിരുന്നു അതു കണ്ടത്. അവിടെ കയറി ചെന്നു. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന മുണ്ട് അവിടെ വിരിച്ചുകിടന്നു. രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രസവം കഴിഞ്ഞു. പിന്നെയൊന്നും കമ്മിണിയമ്മക്കു ഓർമ്മയില്ല. നേരം പ്രഭാതമായപ്പോൾ ജീവനില്ലാത്തതായി കിടക്കുന്ന കുട്ടിയേയും വിട്ടു കമ്മിണിയമ്മ പരലോകപ്രാപ്തയാകയും ചെയ്തു. ഈ രാത്രിയിൽ തന്നെ ജീവരക്ഷയ്ക്കായി ഈ പാടങ്ങളുംകൂടി ഓടിപ്പോകുന്നവരെ പിന്തുടർന്നു പിടിപ്പാൻ മുഹമ്മദീയർ നടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗ്യശക്തിയാലോ നിർഭാഗ്യശക്തിയാലോ കാവൽപ്പുരയിൽ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന തള്ളയേയും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയേയും ആരും കണ്ടില്ല.

നേരം പുലർന്നു പത്തുമണിയായിരിക്കുന്നു. നിവൃത്തെങ്കതകോട്ടയിലും അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളും ഒരു ജീവിയെപ്പോലും കാണാനില്ല. വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു പക്ഷിമൃഗങ്ങളും കൂടെ അകലെ പോയിരിക്കുന്നു. കാവൽപ്പുരയിൽ കിടന്ന് ഒരു അനാഥയായ കുട്ടി കാലും കയ്യും കുടഞ്ഞു നിലവിളിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിലവിളി ഈ വിജനപ്രദേശത്ത് ആരാണ് കേൾക്കുന്നത്!

നിവൃത്തെങ്കതകോട്ടയിൽ എന്തൊ ചില സംഭവങ്ങൾ നടന്നതായി പരപ്പനങ്ങാടിക്കാരൻ ചെമ്പാര ആലിക്കുട്ടി നേരം പ്രഭാതമാകുമ്പോൾ തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. '[illegible] ദുനിയാവിലെ [illegible]' എന്നു

ല്ലാം ഉക്കമത്തപ്പാ പടച്ചോൻ' ഉണ്ടാക്കുന്നു. 'ഈ ഖോറാമ്പാറന്ന മക്കൾ ഖലാക്കാക്കന്നു!' എന്നും പറഞ്ഞ്, ആലിക്കുട്ടി പടവർത്തമാനം അറിവാൻ നിറുമൈതക്കോട്ടയിലേക്കു യാത്രയായി. അക്കാലത്തു 'ന്യൂസ്‌പേപ്പർ' ഒന്നും ഇല്ലാത്ത കാലമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് ആലിക്കുട്ടി പടവർത്തമാനം നേരിട്ടുചെന്ന് അന്വേഷണം നടത്തിക്കളയാമെന്നു വെച്ചത്. ഏകദേശം പത്തുപണിയായപ്പോൾ പാടത്തിന്റെ നടുവിൽ കാവൽപ്പുരയുടെ ഒതീരൽപ്പാട് ദൂരത്തെത്തിയ ആലിക്കുട്ടിക്ക്, ഒരു കുട്ടിയുടെ നിലവിളി 'നല്ലവണ്ണം' കേൾപ്പാറായിരുന്നു. ഇതൊന്നുമേ 'ഇക്കമത്താ'ണെന്നു മനസ്സിലാവാതെ ആലിക്കുട്ടി വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുവെങ്കിലും സ്ഥലത്തുചെന്നു നോക്കുകതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. കാവൽപ്പുരയിൽ എത്തിനോക്കിയപ്പോഴാണ് 'പടച്ചോന്റെ' കളിയൊക്കെ ആലിക്കുട്ടിക്കു മനസ്സിലായത്. കാതിലും കഴുത്തിലും കയ്യിലും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളണിഞ്ഞ് ഒരു സ്ത്രീ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഈ ശവശരീരത്തിന്നരികെ ജീവശേഷത്തിൻ പ്രഭാവംകൊണ്ട് അഞ്ചാറു മണിക്കൂർ പ്രായം ചെന്ന ഒരു കുട്ടി കാലും കയ്യും കുടഞ്ഞു നിലവിളിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടരുടെ പ്രകൃത്യാ തന്നെ ദുഷ്ടില്ലാത്ത ആലിക്കുട്ടി 'പടച്ചോന്റെ' പ്രഭാവത്താൽ ആർദ്രചിത്തനായി. അല്പനേരം സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ നാലുഭാഗവും തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു ഭാഗം ദൂരെ കുന്നിന്മേലുള്ള നിറുമൈതക്കോട്ടക്കെട്ടും കത്തിനശിച്ചതായി കണ്ടു. പാടത്തു കുറെ ദൂരെ തലപോയതും കാലുമുറിഞ്ഞതുമായ ചില ശവശരീരങ്ങളും കാണ്മാനുണ്ട്. താൻ എന്താണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതെന്നറിയാതെ വിഷണ്ണനായി കുറെ നേരം കഴിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ മണ്ണാത്തിട്ടമേൽ വളർന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ തെങ്ങിന്മേൽ നിന്നു ഒരു കരിക്കു തള്ളിയിട്ടു താൻ കയ്യിൽ എപ്പോഴും കൊണ്ടുനടക്കാറുള്ള കത്തികൊണ്ട് അതിനുള്ളിൽ നിന്നു കുറെ വെള്ളം എടുത്തു കുട്ടിക്കു കുടിക്കാൻ കൊടുത്തു. കുട്ടിയുടെ കരച്ചൽ നിന്നു, ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഈ കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഭാരം തനിക്കാണെന്നു ആലിക്കുട്ടി തീർച്ചപ്പെടുത്തി, കമ്മിണിഅമ്മയുടെ ആ ആഭരണങ്ങളൊക്കെ കൈവശപ്പെടുത്തി. മണ്ണാത്തിട്ടയിൽ കുഴികുഴിച്ചു കമ്മിണി അമ്മയെ സംസ്കരിച്ചു, കുട്ടിയേയുംകൊണ്ട് സ്വദേശത്തേക്കു പോയി. ഒരു അഗതിയായ 'കാഫ്രിനെ' മുഹമ്മദ് മതത്തിൽ ചേർത്തുവെന്ന കൃതാർത്ഥതയോടെ ഈ കുട്ടിയെ തന്റെ കെട്ടിയവളായ ആമിനുമ്മയെ ഏല്പിച്ചു. കുട്ടിക്കു ആയിശുക്കുട്ടിയെന്നു പേരും കൊടുത്തു.

കൊല്ലം പത്തുപന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ടിപ്പുസുൽത്താനും ചത്തു. മലയാളജില്ല ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്കധീനമായി. രാജ്യം വിട്ടുപോയവരൊക്കെ മടങ്ങി എത്തിത്തുടങ്ങി. പരപ്പനാട്ടു വീരവർമ്മ വലിയതമ്പുരാനും രാമക്കുറുപ്പും മടങ്ങിയെത്തീട്ടു രണ്ടുനാലു കൊല്ലമായി. നിറുമൈതക്കോട്ടയെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ തമ്പുരാനും രാമക്കുറുപ്പിനും കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയും. ശൂരന്മാരായ തന്റെ അനന്തിരവന്മാർ മരിച്ചതിൽ തമ്പുരാനും, തന്റെ കുലത്തെ നിലനിർത്തേണ്ടവളായ കമ്മിണിയെ രക്ഷിപ്പാൻ തന്നാൽ സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു പശ്ചാത്താപം രാമക്കുറുപ്പിനും നന്നേയുണ്ടായിരുന്നു. കമ്മിണിഅമ്മ പടയിൽ പെട്ടു മരിക്കാതെ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സ്വപ്ന

ത്തിൽപോലും വിശ്വസിപ്പാൻ രാമക്കുറുപ്പിന്ന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആലിക്കുട്ടി ആകപ്പാടെ ഒരു പ്രാരബ്ധക്കാരനായിരുന്നു. ആയിസ്സക്കുട്ടിക്ക് എന്താണ്ട് പത്തു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ ആലിക്കുട്ടിയുടെ കെട്ടിയവൾ മരിച്ചു. ആയിസ്സക്കുട്ടിയെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു നില്പാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിലായിരിക്കുന്നു ആലിക്കുട്ടിയുടെ സ്ഥിതി. കമ്മിണിയമ്മയുടെ വക മിക്ക പണ്ടങ്ങളും വിറ്റു മുതലാക്കികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ ശേഷിപ്പുണ്ടായിരുന്നതു ചെമ്പ്ര എഴുത്തുള്ളർ സ്വർണ്ണത്തകിടിൽ എഴുതിക്കെട്ടിയ ഒരു പൊൻതകിടുമാത്രമാണ്. ആയതു 'ശൈത്താൻ'റെ ഉപദ്രവം കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ ആയിസ്സക്കുട്ടി ധരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരാഭരണമാണ്. ആയിസ്സക്കുട്ടിക്ക് അത്യാവശ്യം വീട്ടുപണികൾ ചെയ്വാൻ പ്രായമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വകതേടി ഉണ്ടാക്കുവാൻ പ്രായമായിട്ടില്ല. ആലിക്കുട്ടിക്കു പ്രായാധിക്യം ആയിരിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ദിവസം ആയിസ്സക്കുട്ടിയുടെ തകിട് വില്ക്കുവാനുള്ള ആലോചനയായി. ഈ പണ്ടം വില്ക്കുന്നതിന്ന് ആലിക്കുട്ടിക്ക് അശേഷം മനസ്സുണ്ടായില്ല. എന്തെങ്കിലും പണയം വെച്ചു തൽക്കാലനിവൃത്തിക്കു വല്ല സംഖ്യയും ഉണ്ടാക്കി കഴിവുവരുമ്പോൾ പണയപ്പാട വീട്ടി, പണ്ടം വീണ്ടെടുക്കാമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്മേൽ തകിടും കയ്യിലാക്കി ആലിക്കുട്ടി പുറത്തേക്കിറങ്ങി. പരപ്പനാട്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ ബേപ്പൂർ കോവിലകത്തേക്കു യാത്രയായി.

ബേപ്പൂർ കോവിലകത്തു ചെന്നപ്പോൾ ആലിക്കുട്ടിക്കു തമ്പുരാൻറെ പ്രധാന മന്ത്രി രാമക്കുറുപ്പിനെ കാണ്മാൻ അധികം പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ആലിക്കുട്ടി പരപ്പനാട്ടു സ്വരൂപത്തിലേക്ക് എപ്പോഴും കീഴടങ്ങിയവനാണെന്നും പടക്കാലത്തൊന്നും സ്വാമിദ്രോഹമായി യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, നാടുവിട്ട് ഓടിപ്പോകുമ്പോൾ പണം തന്നെ ഏല്പിച്ച സാധനങ്ങളൊക്കെ ഒരു പൈപോലും കാണാതെ കടകിയവന്മാർ മടക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും കുറുപ്പിനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. താൻ തല്ക്കാലം ഒരു പരാധീനക്കാരനാണെന്നും, തള്ളയില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഒരു ഭാരംകൂടിയുള്ളതുകൊണ്ടു കഠോരകഴകിലാണെന്നും, തല്ക്കാലം എന്തെങ്കിലും ഒരു സംഖ്യ കടമായി കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നും അതിന്നു പണയമായി തൻറെ കയ്യിലുള്ള ഒരു പൊൻപണ്ടം വെക്കാമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു തകിടു കുറുപ്പിൻറെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. സ്വർണ്ണതകിടുവാങ്ങി ഒന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോഴക്കും കുറുപ്പ് സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. വളരെനേരം കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നിന്നതിന്നുശേഷം ക്രോധതാമ്രാക്ഷനായി ആലിക്കുട്ടിയെ ഒന്നു നോക്കി. ഒടുവിൽ അവനോടൊന്നും മിണ്ടാതെ കുറുപ്പു അടുക്കെനിന്നിരുന്ന ഒരു നായരോട് ആലിക്കുട്ടിയെ വിട്ടയക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞു തമ്പുരാൻറെ അടുക്കലേക്കു പോയി.

തകിടിൻറെ മുകളിൽ കമ്മിണിയമ്മയുടെ പേര് കൊത്തിയിരുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല, ഈ തകിട് ഉണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ രാമക്കുറുപ്പ് നേരിട്ടുതന്നെ മുമ്പു ശ്രമം ചെയ്താളായതുകൊണ്ട്, ഇതു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ തൻറെ മരുമകളെ കൊന്നു പണ്ടങ്ങൾ കയ്ക്കലപ്പെടുത്തിയത് ആലിക്കുട്ടിയാണെന്നു ബോധം വേഗം വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഈ വിവരം തമ്പുരാനെ ഉണർത്തിപ്പാനാണ്

രാമക്കുറുപ്പ് വേഗം തിരുമുമ്പാകെ ചെന്നത്.

ഈ കഥയെ ഇനി അധികം ദീൎഘിപ്പിച്ചിട്ട കാൎയ്യമില്ല. ആലികുട്ടിയെ വിചാരണ ചെയ്തപ്പോൾ മുൻ സംഭവങ്ങളെല്ലാം കുറുപ്പിന്റെ മനസ്സിലായി. ആലികുട്ടിയോട് ആദ്യം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കോപം മാറി കൃതജ്ഞതയാണ് കുറുപ്പിനുണ്ടായത്. എങ്കിലും തന്റെ വംശവൎദ്ധനക്ക് കാരണഭൂതയായ ഒരു പെൺകുട്ടി പതുപന്ത്രണ്ടു കൊല്ലക്കാലം ഒരു മുഹമ്മദീയന്റെ ഭവനത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ നടന്ന പശ്ചാത്താപവും ജനിച്ചു

തമ്പുരാൻ വൈദികന്മാരെ വരുത്തിയതും, ആയിസ്സക്കുട്ടിയെ വരുത്തി ചില ശുദ്ധികൎമ്മങ്ങൾ കഴിച്ചതും, കുറുപ്പിന്റെ തറവാട് "ചേലാവിൽ ചേനൻ" നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎക്കിയതും ആലികുട്ടിക്ക് മരണംവരെ ചിലവിനു വക കൊടുത്തതും ഒക്കെ വേഗം കഴിഞ്ഞു. ഈ ആയിസ്സക്കുട്ടിയുടെ സന്താനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഏറനാട്ടുതാലൂക്കിൽ ഉണ്ട്.

എം. ആർ. കെ. സി.

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ

ചില വിമൎശനങ്ങൾ

I

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ ഒരു ക്ഷോഭം ഇൻഡ്യ ഒട്ടുക്ക ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണല്ലൊ ഇത്. ചക്രവൎത്തി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്ക തന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശം നമ്മുടെ ചെവിയിൽ ഇപ്പോഴും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസവൎദ്ധനക്കായി മിസ്റ്റർ ഗോഖലെ (Imperial Legislative Council) വൈസറായിയുടെ നിയമനിൎമ്മാണസഭയിലും അതിനു പുറമെയും അശ്രാന്തപരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യാഗവൎമ്മെണ്ടും അതിനു കീഴിലുള്ള മററു ഗവൎമ്മെണ്ടുകളും വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലേക്കുള്ള ചിലവിനു അടിക്കടി വൎദ്ധിപ്പിച്ചു വേണ്ടവിധമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുവരുന്നു. നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ഉപരിനിലയിൽ നില്ക്കുന്ന ബരോഡാ രാജ്യത്തിൽ നിൎബ്ബന്ധിതമായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഏൎപ്പെടുത്തിയും മററു പ്രകാരത്തിലും വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ പിൻതുടൎന്നു മൈസൂർ രാജ്യത്തിലും പരീക്ഷണാൎത്ഥമായിട്ടു നിൎബ്ബന്ധിതവിദ്യാഭ്യാസം ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ട ആലോചനകൾ ചെയ്തുവരുന്നു. നമ്മുടെ ഈ തിരുവിതാംകൂറിലും കഴിഞ്ഞ 4-5 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽ അനേകം ഭേദഗതികൾ വരുത്തി അതിനെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാഭ്യാസനത്തിൽ നാം വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള ഒരു കുറവിനെ തീൎക്കുന്നതിനു വേണ്ട മാൎഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ഗവൎമ്മെണ്ടു ഇതാ ഒരു ക

ഷിറിയും ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നിൎബ്ബന്ധിതമാക്കേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ നിയമനിൎമ്മാണസഭയിൽ ഒരു ബിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഒരു സാമാജികനു അനുവാദം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. മൈസൂറിൽ ഏൎപ്പെടുത്താനമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു സൎവ്വകലാശാല നമ്മുടെ ഈ പട്ടണത്തിലും ഏൎപ്പെടുത്തണമെന്നു പലരും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചിലർ ആ ആഗ്രഹത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ നാനാപ്രകാരത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ ആലോചനയ്ക്കും പ്രവൃത്തിക്കും വിഷയമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ* വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായി ചില വിമൎശനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു അനാവശ്യമായി വരികയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പ്രധാനമായി രണ്ടു കാൎയ്യങ്ങളാണ് സാധിക്കാനുള്ളത്. (1) സദാചാരസമ്പന്നമായും സത്യമായും സമാധാനമായും പൌരജീവിതത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള മാനസികവളൎച്ചയും (2) കാലക്ഷേപരീതി സംബന്ധിച്ച പഴയ മാൎഗ്ഗങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണവും പുതിയ മാൎഗ്ഗങ്ങളുടെ സ്വീകരണവും. എല്ലാ കാലങ്ങളിലും പൌരഷാവകാശങ്ങൾക്കും സാമുദായികാവകാശങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ പ്രാധാന്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രബലമായ പിണക്കം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. കാലാന്തരത്തിലെ തല്ക്കാലവിജയം അനുസരിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിധാനരൂപവും പുരുഷാഭ്യുന്നതിയേയോ സമുദായാഭ്യുന്നതിയേയോ പരമോദ്ദേശ്യകമായി കരുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതം അതിന്റെ മനഃശോഭനമായ നിലയെ പ്രാപിക്കേണമെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു സംഗതികളും ഉചിതസ്ഥിതങ്ങളായ ഒരു സംയോഗാവസ്ഥയെ അവലംബിച്ചു പരസ്പരാനുബന്ധകമായി പ്രവൎത്തിക്കണം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം കേവലം സ്വാതന്ത്ര്യകാരകമായോ പരോപകാരകമായോ മാത്രം കാണപ്പെടാതെ രണ്ടിന്റെയും സവിശേഷമായ ഒരു സമ്മേളനമായി പരിണമിക്കുന്നതാണ്.

ഏതുതരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണോ മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട രണ്ടു സംഗതികളെയും സാധിക്കുന്നത് അതുതന്നെയാണ് ശരിയായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം. ഏതൊരു ഗവൎമ്മെന്റാണോ ഈ തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ, ജാതിമതവ്യത്യാസം കൂടാതെ നല്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നത് അതുതന്നെയാണ് ഏറ്റവും ശ്ലാഘ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഗവൎമ്മെന്റു വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ജാതിമതവ്യത്യാസം പാടില്ലെന്നുള്ള തത്വം നാം ഈ ഇടക്കാലത്തു എങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയത് ഏറ്റവും ആശ്വാസജനകം തന്നെ. ഉദ്യോഗം ലഭിക്കുന്നതിനും വക്കീൽ പണി മുതലായ ചില തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിനും മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസം മതിയാകുമെന്നു നാം വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കുന്ന ആളുകളിൽ ചിലർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവായിരിക്കാനേ മാൎഗ്ഗമുള്ളു. പൂൎണ്ണമായ വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായാൽ കൃഷിക്കാർ പട്ടണങ്ങളിലാകുമെന്നും നിലങ്ങളൊക്കെ തരിശായി കിടന്നു നാടു ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നതിനിടയാകുമെന്നും മറ്റും വിചാരിക്കുന്ന അപൂൎവ്വം ചിലർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ

* വിദ്യാൎത്ഥിവൃന്ദത്തിനായി ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു സഭയിൽ വെച്ചു വായിച്ചതു.

ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. പക്ഷെ ഇങ്ങിനെയുള്ള സംസ്കൃതജ്ഞന്മാരായ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ തീരെ ഗണിക്കാതെ നമ്മുടെ ഗവർമ്മെന്റു താഴ്ന്നതരം ജാതിക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും വേണ്ടവിധം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നമ്മൾക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. ഒരു മനുഷ്യന്റെ കാവ്യരചനാകൗശലം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അയാളുടെ പാരമ്പര്യത്തെക്കാൾ അധികം അയാളുടെ സാമുദായികപരിസരത്തിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കയാണെന്നാണ് പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. അപൂർവ്വമായി ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കുശാഗ്രബുദ്ധികളെ ഒഴിച്ചാൽ ഇതു ഏറെക്കുറെ വാസ്തവമാണെന്നു നമുക്കു തന്നെ അനുഭവത്തിൽ അറിയാമെന്നുള്ളതാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള കുശാഗ്രബുദ്ധികൾ ഉണ്ടാകുന്നതു എപ്പോഴാണ് എങ്ങിനെയാണ് എന്നുള്ളതൊന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഷേക്സ്പീയർ, ന്യൂട്ടൺ, നെപ്പോളിയൻ മുതലായ മഹാന്മാരുടെ അസാധാരണസാമർത്ഥ്യത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കുക. അതുപോലെയുള്ള പൂർവ്വികന്മാരൊ പിൻഗാമികളൊ ഇല്ലാതെ അവർ തനിയെ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ നിലയിൽനിന്നും പൊങ്ങിയ ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു മാത്രം ഇങ്ങിനെയുള്ള ആളുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. അവരെ ഒഴിച്ചാൽ ശേഷമുള്ള സാധാരണ മനുഷ്യർ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ വരുന്നതിനു വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ഉത്തമമാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. സർ ആൽഫ്രെഡ് റസ്സൽ വാലസ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ഒരു മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും വികാരസദാചാരശക്തികളും ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ സംഗതികൾ ജനനാൽതന്നെ അവനിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിവേകബുദ്ധിയുടേയും വിവേചനശക്തിയുടേയും നിയന്ത്രണം കൊണ്ട് അവയ്ക്കു വളരെ ഭേദഗതികൾ സംഭവിക്കും. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം, സമുദായസ്ഥിതി എന്നിവകൊണ്ടും അവ ഒട്ടൊ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടും. കാവ്യമെഴുത്തു, ചിത്രമെഴുത്തു, സംഗീതം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ പരിജ്ഞാനം കുറവായൊ ശൂന്യമായൊ ഉള്ള ഒരു കുഡുംബത്തിൽ ആകസ്മികമായി മഹാനായ ഒരു കവിയൊ, ചിത്രമെഴുത്തുകാരനൊ, സംഗീതജ്ഞനൊ ജാതനാകുന്നു. പ്രസിദ്ധപ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡാർവിന്റെ ഏറ്റവും സമർത്ഥനായ പുത്രൻ ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. എന്നാൽ കുശാഗ്രബുദ്ധികളെ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ഒരേ സ്ഥിതിയിൽ വരുന്നതിനു സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എല്ലാ ആളുകളും പല്ലക്കിൽ കയറിയാൽ പല്ലക്കു ചുമക്കാൻ ആളു വേണമല്ലൊ, പക്ഷെ പല്ലക്കു ചുമക്കുന്നവനും, പല്ലക്കിൽ കയറുന്നവനും ഒരുപോലെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടായിരുന്നാൽ പല്ലക്കു ചുമക്കുവാൻ മാത്രമെ കൊള്ളുകയുള്ളു എന്നു നാം ഇപ്പോൾ ഗണിച്ചുപോരുന്നവരിൽ ചിലർ പല്ലക്കിൽ കയറാൻ യോഗ്യതയുള്ളവരായും, അതുപോലെ മറിച്ചും കണ്ടേക്കാം. ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വയമേവ എത്രതന്നെ സമർത്ഥനായിരുന്നാലും അയാളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ മാത്രമെ അയാൾ സമർത്ഥനാണെന്നു ലോകർക്കു ബോദ്ധ്യം വരികയുള്ളു. ഇങ്ങിനെയുള്ള സൌകര്യമുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്ര

ധാനമാൎഗ്ഗമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. അതിലെക്കുള്ള സൌകൎയ്യം എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധമായി ഒരു ഗവൎമ്മെൻറു ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്. രണ്ടാമതായി വേണ്ടതു, പല തരത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന മാനസികശക്തികളുടെ വൎദ്ധനവും പലമാതിരി തൊഴിലുകൾക്കും ചേരുന്നവിധവും ജനങ്ങളിൽ ഉദ്ദീപനത്തിനും അഭിരുചിക്കൊന്ന കാലക്ഷേപമാൎഗ്ഗമായി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ തൊഴിലിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രാരംഭപാഠവും, പരിചയവും അവൎക്ക് സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ ഏൎപ്പെടുത്തി നടത്തിക്കുന്നതാകുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുള്ള പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം എന്താണെന്ന മനസ്സിലാക്കാതെ പ്രസംഗിക്കുകയും പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസതല്പരന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഇതിനെപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറയുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പൊതുവെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം സകല ആളുകൾക്കും ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലാ. കൂലിവേലക്കാരനും കൈത്തൊഴിൽകാരനും, കൃഷിക്കാരനും, എന്നു വേണ്ട, ഏതുതരം ജോലിക്കാരനും, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായിരുന്നാൽ അവനവൻറെ തൊഴിൽ ബുദ്ധിപൂൎവ്വമായും ആലോചനാപൂൎവ്വമായും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു കഴിയുമെന്നുള്ളതാണല്ലൊ. വിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതിപ്പോരുന്ന വേലക്കാൎക്കുകൂടിയും ഇതു സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. ഇതുകൂടാതെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് ഒരാളിനു മാനസികമായ പരിഷ്കാരവുമുണ്ടാകുന്നതാണ്. മാനസികപരിഷ്കാരംകൊണ്ടു ബുദ്ധിവികാസവും, ദീൎഘദൎശിതവും സമസൃഷ്ടങ്ങളുടെ നേൎക്ക് അനുകമ്പയും സഹകരണവും, ഗവൎമ്മെൻറിനോടു ആദരവും, വിശ്വാസവും വൎദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലാ. ഈ പ്രകാരം തൊഴിൽ സംബന്ധമായും മാനസികമായും ഉള്ള അഭിവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് കഴിയുന്നിടത്തോളം വിദ്യാഭ്യാസം രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ പ്രജകൾക്കും നൽകുന്നതിനു ഓരോ ഗവൎമ്മെൻറും ഉദ്യമിച്ചു വരുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു സമുദായത്തിൻറെയും അതിലെ ഓരോ അംഗത്തിൻറെയും ആയവ്യയസമ്പാദ്യസ്ഥിതികൾ വേണ്ടപോലെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ വരണമെങ്കിൽ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു പൊതുവേയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുകൂടി അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ പ്രത്യേകിച്ചുള്ള അഭ്യസനവും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇഹലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രാധാന്യത്തെ അൎഹിക്കുന്നതു ധനമാണല്ലോ. ഒരു മനുഷ്യൻറെയോ ഒരു സമുദായത്തിൻറെയോ ധനസ്ഥിതി മോശമായിരുന്നാൽ അതു മറ്റു മനുഷ്യരോടോ സമുദായങ്ങളോടോ ഉള്ള ജീവിതമത്സരത്തിൽ ഒരു വലിയ ന്യൂനതയായി ഭവിക്കുന്നതു നാംകാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇന്ത്യക്കാർ സാധാരണയായി ഇഹലോകത്തെക്കാൾ പരലോകത്തെപ്പററിയാണ് ചിന്തിക്കുന്നതെന്നുള്ള കാൎയ്യം ഇപ്പോൾ നമ്മിൽ അനേകം പേരിൽ ആരോപിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. പരലോകത്തെപ്പററിയുള്ള ആലോചനയോടുകൂടി ഇഹലോകത്തെപ്പററി കൂടി ആലോചിക്കാതിരിക്കുന്നതു ഒരു വലിയ തെററാണെന്നുള്ളതു നമുക്കും മറ്റു രാജ്യക്കാൎക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസംകൊണ്ടു തെളിയുന്നു. അതിനാൽ നാം ഇനിയും ഇപ്പോഴത്തേതിൽ കൂടുതലായി അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കാതിരിക്കണ

മെങ്കിൽ നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ധനസമ്പാദനമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, കച്ചവടം ഇവയാണെല്ലൊ. ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ വേണ്ടപോലെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതിനാണു നാം ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ഏതുവിധമായ തൊഴിലിന്റെയും ശരിയായ നടപ്പിനു അസ്ഥിവാരമായിരിക്കുന്നതു പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തോടുകൂടി തന്നെ ഓരോതൊഴിൽ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രചാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമേ നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതിയിൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നേടത്തോളം അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകയുള്ളൂ എന്നു നാം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

പരിഷ്കാരദശയിലും ധനസ്ഥിതിയിലും പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസനയം മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ഉത്തരോത്തരം സാധിപ്പിക്കത്തക്കതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു. ഏകദേശം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംവരെ ആ രാജ്യങ്ങളിലും സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനെയാണ് യഥാൎത്ഥവിദ്യാഭ്യാസമെന്നു അതാതു ഗവൺമെന്റുകൾ ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ തെറ്റിനെ അവർ കണ്ടുപിടിക്കയും ഇപ്പോൾ അതിനെ പരിഹരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെ പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ ആരംഭകാലത്തിലെ സ്ഥിതിയോടു സമമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ആ കാലത്ത് അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റുകൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ മേലാൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ട കാലം ഇതാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഏതുവിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ഇംഗ്ലണ്ട്, ജൎമ്മനി, അമേരിക്ക, മുതലായ വലിയ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതികൾ ഏറെക്കുറെ ഒരുപോലെയുള്ളവയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ വേണ്ടപോലെയുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ പ്രായോഗികമാക്കി ചെയ്തതു ഒന്നാമതായി ജൎമ്മനിയാണ്. ജൎമ്മനിയെ തുടൎന്ന് അതേ രീതിയിലുള്ള ക[illegible] രീതി അമേരിക്കയിലും ഏൎപ്പെടുത്തി. ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെയും മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയെ കണ്ടു ഇംഗ്ലണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ കാലത്തിനനുസരിച്ചുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഈ ഇടക്കാലത്തു വരുത്തുകയും, ഇപ്പോഴും വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിലെ പൊതുഗുണങ്ങളെന്താണെന്നു നോക്കാം. അവിടങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മൂന്നു തരമായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1. പ്രാഥമികം (Elementary). 2. പ്രാസ്ഥാനികം (Secondary). 3. ഉൽകൃഷ്ടം.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം (Elementary Education) നിൎബ്ബന്ധിതമാക്കീട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 12 വയസ്സുവരെയും ജൎമ്മനിയിൽ 14 വയസ്സുവരെയും എല്ലാ കുട്ടികളും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യണമെന്നുള്ള നിൎബ്ബന്ധമുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും 14 വയസ്സുവരെ വിദ്യാഭ്യാസം

നിർബ്ബന്ധിതമാക്കുന്നതിന് ഒരു ചട്ടം ഇപ്പോൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാത്തരം ജോലിക്കാർക്കും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു മാതൃഭാഷാഭ്യസനമാണ് ഇതിൽ പ്രധാനമായി കരുതിയിരിക്കുന്നത്. ഇതോടുകൂടി കണക്കും, ചരിത്രവും, ഭൂമിശാസ്ത്രവും മററു പൊതുവിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സാധാരണയായി പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കുട്ടധികം ആളുകളും വിദ്യാഭ്യാസം നിറുത്തി ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നിടയുള്ളതുകൊണ്ടു വളരെ സാധാരണയായിരിക്കുന്ന തൊഴിലുകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില അറിവുകളും കഴിയുന്നിടത്തോളം പ്രായോഗികമായിട്ടു കുട്ടികൾക്കു പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ നൽകിവരുന്നുണ്ട്. എല്ലാ രാജ്യത്തിലും പട്ടണങ്ങളൊഴികെ ശേഷമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള തൊഴിൽ കൃഷിയാണ്. അതിനാൽ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു വിധമായ കൃഷിവിദ്യാഭ്യാസവുംകൂടി നടത്തിവരുന്നു. ഇതിൽ കുട്ടികൾക്കു കഴിയുന്നതു ഉത്സാഹവും അഭിരുചിയുമുണ്ടാകുന്നതിനായി പാഠശാലയക്കൃഷിനിലങ്ങൾ (School gardens) ഏർപ്പെടുത്തി ആ വിഷയം നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം പ്രായോഗികപാഠങ്ങളോടുകൂടി പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചു പള്ളിക്കൂടം വിട്ടുപോകുന്നതിൽ അധികംപേരും കൃഷിത്തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു അതു സംബന്ധമായ അറിവ് അവർക്കു കിട്ടുന്നതായിരുന്നാൽ അവരുടെ തൊഴിലിനെ കുറെക്കൂടി ഭംഗിയായി ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലൊ. അതുപോലെ മരപ്പണി, കൊല്ലവേല മുതലായ കൈത്തൊഴിലിലേർപ്പെടേണമെന്നുള്ളവർക്കു ആ വക തൊഴിലുകളിലും ഒരുവിധമായി അറിവു സിദ്ധിക്കുന്നതിനു പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ ചില്ലറ അറിവു സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നവർക്ക് ഓരോരോ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം പൊതുവായും തൊഴിൽസംബന്ധമായുമുള്ള അവരുടെ അറിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടാക്കേണ്ടതായി ജർമ്മനിയിൽ ആദ്യമായിട്ടും അതിന്റെ ശേഷം അമേരിക്കയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും Continuation Schools എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ സൌകര്യത്തിനനുസരിച്ചാണ് ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്നത്. അവർ ജോലിയില്ലാതെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ, അതായതു വൈകുന്നേരങ്ങളും, ഒഴിവുദിവസങ്ങളിലും, ആണ് ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അവയിലെ പാഠവിവരങ്ങളിൽ പൊതുവിഷയങ്ങളും, കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായവയും പോററി പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതലായ തോതു ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും കുട്ടികൾ 14 വയസ്സിന് പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം തീർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ 3 വർഷംകാലംകൂടി ഈ മാതിരിയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. ഈ ചട്ടം ഇംഗ്ലണ്ടിലും നടപ്പിൽ വരുത്താൻ ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചുവരുന്നു. പ്രാഥമിക പാഠശാലകളുടേയും മററു പാഠശാലകളുടേയും പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവായും തൊഴിൽസംബന്ധമായുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം താ

ഴ്ന്ന രീതിയിലെങ്കിലും പരക്കെ നാം കാണാനുള്ളതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടുള്ള അനുഭവവേദ്യമായ പ്രയോജനമാണ് ഇതിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നത്.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ജനസമൂഹത്തിൽ ഏററവും താഴ്ന്ന നിലയിലുള്ളവർക്കായിട്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത് കൈപ്പണിക്കാർ, കൂലിവേലക്കാർ മുതലായവർ. പ്രാസ്ഥാനികവിദ്യാഭ്യാസം പലതരം തൊഴിലാളികൾ, താഴ്ന്നതരം ഗവർമെൻറുജീവനക്കാർ മുതലായവർക്കാണ്. അതിലേക്കു പ്രത്യേകം പാഠാലയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും അതിൻെറ ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ചു പാഠവിഷയങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കുറെ കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രാസ്ഥാനിക വിദ്യാഭ്യാസവിഷയങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം, ലാററിൻ, ഗ്രീക്ക് മുതലായ ഭാഷകൾക്കായിരുന്നു. ബുദ്ധിവികാസത്തെയും, സൂക്ഷ്മതയേയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈ മാതിരി ഭാഷാപഠനം വളരെ ഉതകുന്നതാണെങ്കിലും വ്യവസായവൃദ്ധിക്കും നാട്ടിലെ ധനസ്ഥിതിയെ നന്നാക്കുന്നതിനും അതു തീരെ ഉപയോഗമില്ലാത്തതായി കണ്ടുകൊണ്ടു ആ വക സംഗതികൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിന് ഇപ്പോൾ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിലും വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ആദ്യമായി ചെയ്തതു ജർമ്മനിയാണ്. അവിടെ 19-ാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആദ്യകാലത്തു പ്രാസ്ഥാനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് 'ജിമ്നേഷിയ' എന്നൊരുതരം സ്ഥാപനങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവയിൽ ലാററിൻഭാഷ സർവ്വപ്രധാനവും ശാസ്ത്രാഭ്യസനം ശൂന്യവുമായിരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'റിയൽജിമ്നേഷിയ' എന്ന വേറൊരു തരം സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാക്കി. അവയിൽ ലാററിൻഭാഷയ്ക്കും ശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിനും ഏകദേശം തുല്യപ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വേറൊരു സ്ഥാപനമുണ്ടാക്കി. ഇവയിൽ ലാററിൻ ഭാഷ ശൂന്യവും ശാസ്ത്രാഭ്യസനം സർവ്വപ്രധാനവുമായിത്തീർന്നു. ഈ മൂന്നു തരം സ്ഥാപനങ്ങളും ഇപ്പോൾ ജർമ്മനിയിലുണ്ടെങ്കിലും അധികംപേരും ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതിനെയാണ് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു വരുന്നത്. പ്രാസ്ഥാനിക പാഠശാലകളിൽ പൊതുവിഷയങ്ങളും ഫ്രെഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ അന്യഭാഷകളും, രസതന്ത്രം, താപശാസ്ത്രം, ജീവിശാസ്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളുമാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഈ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ഏർപ്പാടൊന്നുമില്ല. അതിലേക്കു പ്രത്യേകസാങ്കേതികശാലകളുണ്ട്. പക്ഷേ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സഹായമായി തീരത്തക്കവിധത്തിലാണ് രസതന്ത്രം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ജർമ്മനിയിൽ പ്രാസ്ഥാനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു മുഴുവനാക്കി School leaving പരീക്ഷ ജയിച്ചുവെങ്കിൽ മാത്രമേ ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗത്തിലും, ഉയർന്നതരം സാങ്കേതികശാലകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും മററും പ്രവേശനം കിട്ടുകയുള്ളു. അതിനാൽ കൂലിവേലക്കാരായിട്ടോ താഴ്ന്നതരം മററു ജോലിക്കാരായിട്ടോ കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ പോരാ എന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്ന എല്ലാപേരും പ്രാസ്ഥാനിക വിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചു സർട്ടിഫിക്കററ് സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്നുമല്ല, എല്ലാ ശേഷിയുള്ള പുരുഷന്മാരും രണ്ടു കൊല്ലം പട്ടാള

ത്തിൽ ചേരണമെന്നുള്ള നിൎബ്ബന്ധനിബന്ധനയെ സ്കൂൾലീവിങ്ങ്സർട്ടിഫിക്കേറ്റ് ഉള്ള ആളുകളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ കുറെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായത് അങ്ങിനെയുള്ളവർ ഒരു വർഷക്കാലം വിദ്യാൎത്ഥി ആയി ചേൎന്നു സൈന്യസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങൾ പരിചയിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. രണ്ടു വർഷക്കാലവും പട്ടാളത്തിൽ ചേൎന്നു സേവിക്കുന്നവരെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസം കുറവുള്ളവരാണെന്നുള്ള ഒരു ന്യൂനത ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിലേക്കായിട്ടും ചിലർ സ്കൂൾലീവിങ്ങ്സർട്ടിഫിക്കേറ്റ് സമ്പാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതുപ്രകാരത്തിലായിരുന്നാലും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം മററു രാജ്യങ്ങളിലെക്കാൾ ജൎമ്മനിയിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിലും അഭിവൃദ്ധിയിലും എത്തീട്ടുണ്ട്. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെന്നപോലെ ഈ കാൎയ്യത്തിലും ഇംഗ്ലാണ്ടു ജൎമ്മനിയെ പിൻതുടരുന്നതിന് ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു. പക്ഷെ ജൎമ്മനിയിലില്ലാത്തതായ ഒരു നല്ല ഏൎപ്പാടു ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ ഇപ്പോഴുണ്ട്. അതായത് അവിടത്തെ ബോൎഡിങ്ങ് സ്കൂൾ എന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ഇവ സ്വതന്ത്രസദാചാരനിഷ്ഠയ്ക്കു ഒരു ഉത്തമമായ മാതൃകായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. കീൎത്തിപ്പെട്ട ഭരണാധികാരികൾ, രാജപ്രതിനിധികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, മുതലായ ആളുകളൊക്കെ ഈ മാതിരി സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിച്ചു ശരിയായ മാനസികപരിഷ്കാരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇവയെപ്പററി ഒരു ന്യൂനത പറയാനുള്ളതു ഇവയിൽ എല്ലാ ആളുകൾക്കും പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നതിനു സാധാരണയിലധികം ചിലവുള്ളതുകൊണ്ടു വലിയ കുഡുംബത്തിലുള്ളവൎക്കും ധാരാളം പണമുള്ളവൎക്കും മാത്രമെ ഈ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ കുട്ടികളെ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇതുകൊണ്ടു പണമുള്ളവരും വലിയ കുടുംബത്തിലുള്ളവരും അവരെക്കാൾ താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ളവരുമായി സ്വാതന്ത്ര്യമായി പെരുമാറുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീരുകയും അതുമൂലം ഇവർ തമ്മിലുള്ള അന്തരവും അസ്വാരസ്യവും ക്രമേണ വൎദ്ധിക്കുന്നതിനു ഇടയാകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ മാതിരിയുള്ള ദോഷം ജൎമ്മനിയിൽ കാണുന്നില്ല. അവിടെ വലിയവരും ചെറിയവരും, പണമുള്ളവരും പണമില്ലാത്തവരും ഒരേ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചേൎന്നു പഠിച്ചു സമനിലയിൽ അന്യോന്യസഹവാസത്തോടുകൂടി പെരുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ രാജകുഡുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെകൂടി ഇപ്രകാരമുള്ള സാധാരണപള്ളിക്കൂടങ്ങളിലയച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുവെ പറയുന്നതായിരുന്നാൽ ബോൎഡിങ്ങ് സ്കൂൾ ഏൎപ്പാടുകൊണ്ടു ഒരു വിധത്തിൽ ഗുണവും വേറൊരു വിധത്തിൽ ദോഷവും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു ഏതുപ്രകാരമായിരുന്നാലും ആകപ്പാടെ നോക്കുന്നതായാൽ ജൎമ്മനിയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഇംഗ്ലാണ്ടിലുള്ളതിനെക്കാൾ ശ്ലാഘനീയമാണെന്നു മഹാന്മാരായ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാർ കൂടി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. (തുടരും)

(ഡോക്ടർ, എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള എം. എ. ബി. എസ് സി. പി. എച്ച് ഡി.)

ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ

(1) ഉറക്കവും മരണവും

ഇച്ഛാശക്തി, ക്രിയാശക്തി, ജ്ഞാനശക്തി എന്ന വാക്കുകളെപ്പററി ഹിന്തുശാസ്ത്രവ്യവഹാരം എന്തായിരുന്നാലും ഈ ലേഖനത്തിൽ അതിന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം, നമ്മളിൽ യാദൃച്ഛികമായും അല്ലാതെയും ഉണ്ടാകുന്നതായ ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ (Voluntary and involuntary motions) എന്നു മാത്രമാണ്. ഇച്ഛാശക്തിയും ജ്ഞാനശക്തിയും തമ്മിൽ വലുതായ അന്തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ജ്ഞാനശക്തിയിൽ ഇച്ഛാശക്തി ലയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ച് ഇച്ഛാശക്തിയേയും ക്രിയാശക്തിയേയും മാത്രം ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചാൽ മതി.

തലച്ചോറിനെ മുമ്പും പിമ്പും എന്നു രണ്ടായി മാഗിച്ച് അതിൻ മുമ്പിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശക്തിയൊക്കെ ക്രിയാശക്തിയും പിമ്പിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതൊക്കെ ഇച്ഛാശക്തിയുമായിട്ടാണ് പാശ്ചാത്യന്മാർ വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. അതായത് ഉന്മേഷനിമേഷങ്ങൾ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസങ്ങൾ, ഹൃദയത്തിന്റെ തുടിപ്പ്, ദഹനം, തുടങ്ങിയുള്ള അനേക ജോലികൾ നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ നടക്കുന്നതു ക്രിയാശക്തിയുടെ ജോലികളാണ്. അറിയുക, കണ്ണും കാലും ഇളക്കുക, നടക്കുക, സംസാരിക്കുക, തുടങ്ങിയുള്ളതൊക്കെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്. ഈ രണ്ടു ശക്തികൾക്കും നാം എപ്പോഴും അധീനന്മാരാണെങ്കിലും ഇവരുടെ ശക്തികൾ എപ്പോഴും തരം തിരിച്ചറിവാൻ നമ്മാൽ സാധിക്കയില്ലെങ്കിലും, ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വകപ്പായി ശക്തിയുടെ വികാരം നമ്മളിൽ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നു കാര്യം നിർവ്വിവാദമാണ്.

ഈ ശക്തികളിൽ ഇച്ഛാശക്തിക്കു ദിനംപ്രതി കുറെ സ്വാസ്ഥ്യമെടുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇച്ഛാശക്തി സ്വാസ്ഥ്യമെടുക്കുമ്പോഴാണ് നാം ഉറങ്ങുന്നുവെന്നു പറയുന്നത്. ക്രിയാശക്തി നാം ഉറങ്ങുമ്പോഴും വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. നാം ഉറക്കം കഴിച്ചാൽ ഇച്ഛാശക്തിക്കു ബലക്ഷയം വരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ആ ബലക്ഷയം ക്രിയാശക്തിയേയും ബാധിക്കുന്നു. അതാണ് ചില രോഗകാരണമായിത്തന്നെ തീരുന്നത്. പൌരാണികകാലങ്ങളിൽ അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശിക്ഷ, ദോഷിയെ ഉറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കാതെ രോഗിയാക്കി കൊല്ലുകയാണ്. ഈ ശിക്ഷക്കധീനനാകിയവനെ ജെയിൽപാറാവുകാർ എപ്പോഴും ഉണർത്തിയിരുത്തും. ഒരെട്ടു ദിവസം ഇങ്ങിനെ കഴിയുമ്പോൾ ഈ ദോഷിയുടെ ക്രിയാശക്തി ക്ഷയിച്ച് അവൻ മരിക്കുന്നു.

ക്രിയാശക്തിയുടെ ഉറക്കമാണ് മരണമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ ദീർഘനിദ്രയും സാധാരണ നിദ്രപോലെ ഉണരാത്തതല്ല. പക്ഷെ എത്രകാലം ക്രിയാശക്തി വ്യാപാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അത്രകാലവും ഉറങ്ങിക്കിടക്കും. അതു മാത്രമെയുള്ളൂ. ആ ദീർഘനിദ്ര അവസാനിക്കുന്നതുവരെ ഈ ദേഹത്തെ കേടുകൂടാതെ നിർത്തുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ വീണ്ടും ജീവൻ വന്നു ക്രിയാശ

ക്തിയും ഇച്ഛാശക്തിയും യോജിച്ച പ്രവൃത്തിയുമെന്നാണ് പാശ്ചാത്യന്മാർ പറയുന്നത്.

നമ്മുടെ യോഗാഭ്യാസികളും ഈ രണ്ടു ശക്തിയെയും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞ് അവയെ ജ്ഞാനശക്തികൊണ്ട് ഇഷ്ടംപോലെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നു. അതായതു യോഗാഭ്യാസത്തിന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ടു ക്രിയാശക്തിക്കു ഇടയ്ക്കിടെ ഉറങ്ങുവാൻ അവസരം കൊടുത്തു ആയുസ്സിനെ ദീർഘിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആയുസ്സിനെ ദീർഘിപ്പിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളവർ മഹാത്മാക്കളെന്നു പറയുന്നവരായിരിക്കും.

ഈ തത്വം ഒട്ടുക്കാലും ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ തന്നെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. സഗ്ഗുണപ്രായമാവസ്ഥയിൽ ലോകം എത്ര കാലത്തോളം വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടോ അത്രകാലത്തോളം നിർഗ്ഗുണപ്രായമായി ലോകം പ്രളയത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുമെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനും ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ ഒരു വ്യഷ്ടി മാത്രമാണെന്നുള്ള മഹദ്വചനം ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യന്മാർ ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം തെളിയിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

—•••—

2. എക്സ് റെയിസ്സ്.

പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ചികിത്സാക്രമത്തിൽ എക്സ് റെയിസ്സുകൊണ്ടുള്ള ദേഹപരിശോധനാസമ്പ്രദായം വളരെ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചുവരുന്നൊന്നാണ്. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ നമ്മുടെ ദേഹത്തിനുള്ളിൽ കിടക്കുന്നതൊക്കെയും വെളിവായി പുറമെ കാണ്മാൻ സാധിക്കും. മാംസംകൊണ്ടുള്ള മറവിനെ ഈ യന്ത്രം കളയുന്നുവെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ മാംസത്തെ കണ്ണാടിക്കു തുല്യമാക്കുന്നുവെന്നോ വിചാരിക്കാം. വെടികൊണ്ട് ഒരാളുടെ ദേഹത്തിൽ കിടപ്പുള്ള വെടിയുണ്ട എവിടെയാണെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാനും ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കുമാണ് 'എക്സ് റെയിസ്സ്' ഉപയോഗമായിത്തീരുന്നത്. വെടികൊണ്ട ദിക്കിൽ ഉണ്ട നില്ക്കില്ല. അതു ശരീരത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും കടന്നുകൂടും. അതു് ഇന്ന സ്ഥലത്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ അവിടെ കീറി വെടിയുണ്ട പുറത്തെടുക്കു എളുപ്പമാവുന്നതാണല്ലോ. ഈ 'എക്സ് റെയിസ്സു വിലാത്തിയിലെ ചില തപ്പാലാപ്പീസ്സുകാർ, വേറെ ഒരു ആവശ്യത്തിന് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തപ്പാലിൽ വരുന്ന പാർസൽ ലക്കോട്ടു മുതലായതിനുള്ളിൽ, തപ്പാലാപ്പീസ്സുകാരെ തോല്പിച്ചു തപ്പാൽ കൂലി ആദായമെടുപ്പാൻ വാച്ച്, മോതിരം, ചങ്ങല മുതലായ സാധനങ്ങൾ വെച്ചയക്കുന്നത് എളുപ്പത്തിൽ പരിശോധിച്ചറിവാൻ ഈ "എക്സ് റെയിസ്സ്" അവരെ സഹായിക്കുന്നു. പാർസലിന്റെ ഉള്ളിൽ ഇന്ന സാധനങ്ങളൊക്കെയുമുണ്ടെന്നു പാർസലിന്റെ പുറമെ ഈ യന്ത്രം വെച്ചുനോക്കിയാൽ കാണ്മാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലത്രെ.

സി. കെ. എം.

—•••—

ശൃംഗാരമണ്ഡനം ഭാണം

([illegible])

നാന്ദി.

ഉല്ലാസത്തോടുദിക്കംഗിരിയിൽവിലസീടും
ശോണനാലേന്ദുശോഭാ
സല്ലീലക്കല്പലെല്ലാംഹരനെ പരപ്ര-
ശ്രേണിയാൽഭംഗിക്കൂട്ടും
അപ്പൂതിൽപോലിനെന്നും മഹിഷതനയപി
ന്നാന്ദ്രകാലാകലാപം (ഉ-
മെപ്പൊച്ചാല്ലൂന്നാഗ്രേതികചഗിരിയുഗളം
മംഗളം ചേർക്കണമേ.

മറ്റുതന്നെയുമല്ല —

ഗോപ്യാനംഭൈച്ചുവൃന്ദാവനഭുവിളവനാം
ഉണ്ണിനംഗലമാകം
ഗോവിന്ദൻപാതടിച്ചുംപലപലകളിയാൽ
ക്ഷീണനായ്ക്കാണിടുമ്പോൾ
ആവിഷ്കാരാലശോകപ്പൂത്തളിരകമാ-
ലാസ്വവീശിത്തലോടി-
ജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നഗോപീജനനിരതയം
വീക്ഷണംനിത്യവുംമേ.

അതുമാത്രമല്ല —

ആതങ്കാന്തകണ്ഠക്കിത്തിലമതം
പാൽകലത്തിൻമൂട്ടിൽ
തൈസംഭ്രമംകൊണ്ടീക്കുത്തിട്ടുമുട്ടിയൊരാ-
ക്ഷിനാൽതാൻവായ്കാട്ടി
ചോദ്യംക്ഷീരംകുടിച്ചിട്ടതൊന്നുമില്ലെന്നി-
ന്നപ്യഗേഹാന്തത്തിൽ
ചോദ്യംചോദിച്ചവരാംഗോപ്യൻചോദിച്ചെയ്താവി
ത്തന്നെന്നംചിത്തരംഗേ. (ലസി-

ഇതുകൊണ്ടും മതിയില്ല —

കണ്ഠൻസ്വർഗ്ഗാധ്യാനത്തിൽക്കളിക്കോപതി
റായിരത്തെട്ടിലുംതാൻ (നാ-
സഞ്ജാതപ്രേമമോടാൽസ്വരസമന്വിതം
കേളിയാടിക്രമത്തിൽ

മഞ്ജുപ്പുമേനിവാഴുന്നതിനിടയിലൊളി-
ച്ചുനാഥംഭോരപൃത്ഥ്വാ
രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നൊരധോധരമധുനുകരും
കണ്ണനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.

(നാന്ദിയുടെ അവസാനത്തിൽ സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

സൂത്രധാരൻ — (തൊഴുതുകൊണ്ട്)

നേത്രനേക്ഷാഗ്നിപ്രകാശിക്കും
കാമിനീവദനത്തിനും
കാമനേക്കുലമധ്യനാ
കാമനംകൈതൊഴുന്നതാൻ.

കാമദേവനെപ്പോലെ ആരംതന്നെയി-
ട്ടോ സഖേ!

പരാശരുനിന്നുംപരമയോഗ്യനായിരുന്ന
മുറോന്തകാരമെന്നപോലെ പ്രവിളിയുന്നം ച-
(ന്ദ്രനം
പുരംവൃദ്ധിചരിക്കവാംനിവനെന്നാകാമ-
(ന്നം
പരാക്രമിത്തിൽപ്പൃതാപാവതെന്നുപാക്കം-
(വിധേയ-

എന്നാൽ ഇവരുടെ കഥ ഇരിക്കട്ടെ; ഇവർ കാമ സൃഷ്ടിതന്മാരായിരിക്കാം. കത്തിയെരിയുന്ന മൂന്നാം തൃക്കണ്ണിൽ കാമദേവനെ ദഹിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ കഥ വിചാരിച്ചാൽ അത്ഭുതം തന്നെ.

ധിക്കാരത്തോടെതിർക്കാകെസുമശരമെന്നും
മിക്കതുംതിട്ടുരുന്നാം
തൃക്കണ്ണാൽചുട്ടുപൊടിക്കിട്ടിനാലിതേപ-
ശ്ലോകാന്തംചാമ്പലും

ള്ക്കാകാരാത്തിപ്പൂണ്ടുപ്രകൃതിയുടലുമാ-
ശ്ലേഷിയെന്നല്ലൊട്ടകം
വക്കാണത്തിന്നുവേറിട്ടായതെണ്ണിജട-
ക്കെട്ടില്ലുംവന്നുകൂടി.

ആശ്രിതവാത്സല്യം എന്നുള്ള ഗുണം ഈ കാമദേവനെപ്പോലെ ആൎക്കും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പത്തും,പൂങ്കാ,പൊൻകുടം,കമലമൊ-
ട്ടെന്നുപൂവൻവച്ചതും
ചന്തംചേരുന്നൊരു ചക്രവാകയുഗവും,
കരിമ്പുകംഭത്തും
താന്താങ്ങൾക്കപഠിച്ചപാട്ടമുഴവൻ
നോക്കുന്നേപോൾകൊണ്ടുകഠാ-
ക്കെന്തിപ്പോളൊരുതാഴ്ചയിപ്പുലർശരൻ
നില്പുണ്ടുനൽപ്പിന്നിലം.

വളരെ വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല.

(അടുത്തുനിന്നു തൊഴുതുംകൊണ്ട്)

പാരിൽക്കീൎത്തിപെരുത്തുള്ളിവപുരം
തന്നിൽപ്രസിദ്ധപ്പെട്ടും
പൂരത്തിന്നിഹവന്നുചേൎന്നപുരുഷാ-
രത്തെപ്പുകഴ്ത്തിടുവാൻ
പോരാംതാനൊരുഭാണമിസ്സഭയിൽവെ-
ച്ചാടാൻനിനച്ചായതി-
ന്നാരംഭിച്ചസദസ്യരിന്നുസദയം
കൊണ്ടാടുവാൻവന്ദനം.

അതുകൊണ്ടു സാമാജികന്മാർ രസകരമായിരിക്കുന്ന ഭാണം ഏതാകുന്നു എന്നഭിപ്രായപ്പെടുവാനും ഈ കൃത്യം വേണ്ടവിധം നിവൃത്തിക്കുന്നതിന് അനുഗ്രഹിപ്പാനും സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

(അണിയറയുടെ നേരെ നോക്കീട്ട്)

ആൎയ്യേ! ഇവിടെ വന്നാലും.

(നടി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

നടി—എന്തിനാകുന്നു എന്നെ വിളിച്ചത്?

സൂത്ര—ആൎയ്യേ! പറയാം; കേൾക്കു.

കേടറ്റോരിസ്സഭയിലിന്നൊരുഭാണമിപ്പോ-
ളാടുന്നതിന്നുതുനിയുന്നുപയോജനേത്രേ!
പാട്ടുള്ളതൊന്നിഹ ചെയ്യുകനേരെയെന്നാൽ
നേടാം [illegible]

നടി—ആൎയ്യ! എന്നാൽ ഏതു ഭാണമാണിവിടെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടത്?

([illegible] ആകാശത്തിൽ ചെവിയോൎത്തിട്ട്)

പൊല്ലാതെകേരളത്തിൽപ്പുകഴിയചുഴന്നേ-
ല്ലിപ്പാരത്തന്നൊരെക്കാ-
ട്ടില്ലന്നർന്നാട്ടകാൎക്കൊക്കെമതന്നൊളപ്പാ.
കുലവൈദ്യാഗ്രഗണ്യൻ
വ്വല്ലന്നർന്നാട്യവിദ്യാചതുരതകലരു-
ന്നോരനാരായണൎക്കു-
സ്സൽപ്രീത്യാതീൎത്തപുത്തൻകവിതകൾപോലെ
ണ്ണായതിൽപ്പെട്ടതാട്ടേ. (ഇ-

(എന്നു ഒന്നുപോലം കേട്ടതായി നടിച്ച്)

നടി—ആൎയ്യ! ഈ സഭാവാസികളുടെ വാക്കുകൊണ്ടു കവിയുടെ പേരുമാത്രം മനസ്സിലായതല്ലാതെ ഇന്ന ഭാണം വേണമെന്ന് ഇനിയും തീൎച്ചയായിട്ടില്ലല്ലൊ.

സൂത്ര—ആൎയ്യേ! കാൎയ്യമൊക്കെ മനസ്സിലായി. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശവും ഫലിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

(ഇടതം)

കൊച്ചിസാഹിത്യസമാജം

ഒരു സാമാന്യയോഗം.

1089 എടവം 32-ാംനു ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം 4½ മണിക്കു തൃശ്ശിവപേരൂർ മംഗളോദയം കമ്പനി ആപ്പീസ്സിൽ വെച്ചു കൂടിയ കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം വക സാമാന്യയോഗത്തിലെ ആലോചനകളും തീർപ്പുകളും.

സഭയിൽ ഹാജരുണ്ടായിരുന്ന സാമാജികന്മാർ.

കൊച്ചി 10-ാം മുറ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

മ. രാ. രാ. സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ബി. എ.
" സി. അനന്തപ്പായി " ബി. എ.
" കെ. ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാര് " ബി. എ., ബി. എൽ.
" വി. കെ. കണ്ണൻമേനോൻ "
" സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ "
" കറിപ്പാത്തു കേശവൻനായര് "

തീർപ്പുകൾ.

1. ങ്ക:— ഉച്ചാരണം മൂന്നു വിധത്തിൽ (1) ങ്ക, (2) ൻക, (3) ൺക. 'ങ്ക' എന്ന അക്ഷരം സാമാന്യമായിട്ട് ങ്ക എന്ന ശബ്ദത്തെ കുറിക്കുന്നു. ൻക, ൺക, എന്ന ഉച്ചാരണങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ദിക്കുകളിൽ 'ങ്ക' എന്ന് കൂട്ടക്ഷരമായിട്ടും ൻക, ൺക, എന്ന് വിടർത്തിട്ടും എഴുതാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ൻക, എന്നതു പ്രത്യയത്തിൽ വരുമ്പോൾ 'ങ്ക' എന്നു തന്നെ എഴുതേണ്ടതാകുന്നു.

ഉ:— വെൺകൊറ്റക്കുട — വെങ്കൊറ്റക്കുട
ചങ്ക്കം — ചങ്കം
അവൻകൾ — അവങ്കൾ

2. മ്പ:— ഉച്ചാരണം മൂന്നു വിധത്തിൽ (1) മ്പ, (2) ൻപ, (3) ൺപ. സാമാന്യമായി മ്പ എന്ന ശബ്ദത്തെ കുറിക്കുന്നു. ൻപ, ൺപ, എന്ന ഉച്ചാരണങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ദിക്കുകളിൽ മ്പ എന്നു കൂട്ടക്ഷരമായിട്ടും ൻപ, ൺപ, എന്നു വിടർത്തിട്ടും എഴുതാവുന്നതാണ്.

ഉ:— അൻപ് — അമ്പ്
അൻപ — അമ്പ
പൈൺപൈതൽ — പെമ്പൈതൽ

(ഞ്ച- എന്ന അക്ഷരത്തിനും മേൽപ്പറഞ്ഞതു ബാധിക്കുന്നതാണ്*. വർഗ്ഗപഞ്ചമങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ള വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളുമായുള്ള സംയോഗത്തിൽ സംശയത്തിനു അവകാശവും ഉള്ളതല്ല. മ. പ.)

2. സമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഒരു നല്ല മലയാളനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണമെന്നാകുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഈ ഗവർമ്മെണ്ടുകൾ ഇങ്ങിനെ ഒരു നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിനു ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുവരുന്നതായി അറിയുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഈ സമാജത്തിന്റെ കൂട്ടുകെട്ടു ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ മേപ്പടി ഗവർമ്മെണ്ടുകളോട് അപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ഇതു സംബന്ധമായി മേലാൽ വേണ്ടത് സമാജം പ്രസിഡെണ്ട് ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും തീർച്ചയാക്കി.

3. മംഗളോദയം മാസിക സംബന്ധമായി സമാജത്തിനുള്ള ഭാരം നിവൃത്തിക്കേണ്ടതിന്നായി ഒരു ക്ലാൎക്കിന്നു 5 ക. വരെ പ്രതിഫലം സമാജഫണ്ടിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്നും, ലേഖനങ്ങൾ സമ്പാദിക്കേണ്ടതിന്ന് ഈ ക്ലാൎക്ക പുറമെ പോകേണ്ടിവന്നാൽ യഥാൎത്ഥവഴിച്ചിലവു കൊടുക്കാമെന്നും, ഈ നിശ്ചയം കഴിഞ്ഞ കന്നിമാസം മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ പെടുന്നതാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കി. രാമവൎമ്മ (ഒപ്പ്)

പ്രസിഡണ്ട്.

—*—

പുതുതായി ചേൎന്ന സാമാജികന്മാർ.

123 മ. രാ. രാ. എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു അവർകൾ എം. എ.
മലപ്പുറം കോളേജ്.

124 ,, വിളായിത്തറയിൽ കൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ അവർകൾ
പുതിയകാവ്—തൃപ്പൂണിത്തുറ.

1089 മിഥുനം 28-ാംനു- കൂടി പണം അടച്ച സാമാജികന്മാരുടെ വിവരം.

			മുൻതുക	58	0	0
39	മ. രാ. രാ.	കുഞ്ഞൻ വാരിയത്	അവർകൾ	1	0	0
5	,,	വി. കെ. കുഞ്ഞൻമേനോൻ	,,	3	0	0
110	,,	സി. വി. രവിവൎമ്മരാജാ	,,	1	0	0
48	,,	പി. കെ. നാരായണൻ നമ്പീശൻ	,,	1	0	0
81	,,	അഴകംകുളത്തു കരുണാകരൻ നായർ	,,	2	0	0
13	,,	എ. ഗോപാലമേനോൻ തിരുവനന്തപുരം	,,	3	0	0
36	,,	കോയിക്കൽ രാമവൎമ്മൻ തിരുമുൽപ്പാട്	,,	3	0	0
121	,,	കെ. വി. ഗോവിന്ദൻനായർ	,,	1	0	0
75	,,	ആർ. ഈശ്വരപ്പിള്ള	,,	3	0	0
102	,,	പന്തളത്തു കേരളവൎമ്മതമ്പുരാൻ	,,	3	0	0
73	,,	കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ	,,	3	0	0
93	,,	കെ. സി. മാനവിക്രമൻ രാജാ	,,	3	0	0
34	,,	സി. കെ. കേരളവൎമ്മതമ്പാൻ	,,	2	0	0
64	,,	കാലടി രാമൻ നമ്പ്യാർ	,,	2	0	0
23	,,	കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ	,,	3	0	0
33	,,	വി. നാരായണൻ നായർ	,,	3	0	0
122	,,	പി. ലക്ഷ്മണൻ നമ്പൂതിരി	,,	3	0	0
63	,,	ഇ. ഗോപാലമേനോൻ	,,	2	0	0
7	,,	സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ	,,	2	0	0
93	,,	കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്	,,	2	0	0
			ആകെ	104	0	0

തൃശ്ശിവപേരൂർ 28—1—89 } കെ. ഗോവിന്ദൻ നമ്പ്യാർ
സാഹിത്യസമാജം ഖജാൻജി.

—*—

മദിരാശിഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ മറുവടി.

എടവം 32-ാംനു-ത്തെ സാമാന്യയോഗത്തിൽ വെച്ചു തീൎച്ചചെയ്തപ്രകാരം സമാജം പ്രസിഡെണ്ടു മദിരാശിഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്ക് അയച്ച എഴുത്തിനു, ഗവൎമ്മെണ്ട് ആക്റ്റിങ്ങ് സിക്രട്ടരി ബഹുമാനപ്പെട്ട, ഡബ്ലിയു ഫ്രാൻസിസ്സ് സായ്പവർകൾ മുഖേന താഴെ കൊടുത്ത മറുവടി സമാജം പ്രസിഡെണ്ടിനു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉദകമണ്ട് 1914 ജൂലായി 1-ാംനു-

'നിങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ ജൂൺ 19-ാംനു- അയച്ച എഴുത്തു കൈപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നു. എഴുത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച കാൎയ്യം ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നതാണ്.'

സമാജം വക ഒരു പ്രത്യേക പരസ്യം.

സാഹിത്യസമാജനിശ്ചയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു താഴെ പറയുന്ന കേരളീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം സമാജം മുഖേന അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാൻ ആലോചിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. സാമാജികന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും, ഇവരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ജീവചരിത്രം എഴുതുവാൻ ഒരുക്കമുണ്ടെങ്കിൽ വിവരം സമാജം പ്രസിഡെണ്ടിനെ ഉടനെ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു വേണ്ടപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധം[ചെയ്യാൻ]സമാജം ഏല്ക്കുന്നതും ഈ വക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന ആദായത്തിന്റെ പകുതിയിൽ കുറയാതെ ഒരു സംഖ്യ ഗ്രന്ഥകൎത്താവായ സാമാജികനു പ്രതിഫലമായി കൊടുക്കുന്നതുമാണ്. പുസ്തകം എഴുതേണ്ട രീതി ഇംഗ്ലീഷിൽ 'സാഹിത്യകാരന്മാർ' (men of letters) എന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായത്തിലാണ്. അധികവിവരം പ്രസിഡെണ്ടിനോട് എഴുതിചോദിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതാണ്.

1. തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛൻ
2. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ
3. ഉണ്ണായിവാരിയർ
4. ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി
5. കലക്കത്ത കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ
6. ഇരയിമ്മൻ തമ്പി
7. മേപ്പുത്തൂര് നാരായണഭട്ടതിരി
8. കോട്ടയം കേരളവൎമ്മത്തമ്പുരാൻ
9. വെണ്മണി നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ
10. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ
11. നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി
12. ഒ. ചന്തുമേനോൻ

പുറമെ അവർ പൂർവ്വികന്മാരുടെ പ്രേതങ്ങളെയും ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വക ഭൂതങ്ങളും പ്രേതങ്ങളും ഉറക്കത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി അവർക്കാവശ്യമുള്ളതു ചോദിക്കുകയും, ചോദിച്ചതു കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ ഓരോ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുമത്രെ.

ശവസംസ്കാരം

ഉള്ളാടന്മാർക്ക് ചുടലകളുണ്ട്. അവർ ശവം സാധാരണയായി അവിടെ കൊണ്ടുപോയി ദഹിപ്പിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ചിലർ കുടികൾക്ക് അല്പം ദൂരെയായി കുഴിച്ചിടുന്ന സമ്പ്രദായവുമുണ്ട്. അവർ 15 ദിവസം പുല ആചരിക്കും. 16-ാം ദിവസം കാലത്തു തളിപ്പുറൻ ചെന്നു കുടിലും അതിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളും അടിച്ചു വൃത്തിയാക്കി പുലകുളിച്ചുവരുന്നവരുടെ മേൽ ചാണകവെള്ളം തളിച്ചു ശുദ്ധമാക്കും. അന്നേദിവസം കുടുംബക്കാരെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഭക്ഷണവും കൊടുക്കും. ഈ വക സദ്യകൾക്ക് ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നവർ സദ്യച്ചിലവിലേക്കു വല്ലതും കാഴ്ച് അരിയോ, കൂട്ടാൻ വെപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങളോ, കള്ളോ, പണമോ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുക ഉള്ളാടന്മാരുടെയും പുലയന്മാരുടെയും മറ്റു താണ ജാതികളുടെയും ഇടയിൽ ഒരു പതിവാണ്. ഈ വക സാധനങ്ങൾ ഇല്ലിമിക്കതും ചില ധർമ്മശീലന്മാരായ മേൽജാതിക്കാരിൽനിന്നും കിട്ടുന്നതുമാണ്. കല്യാണവസാനത്തിലും ഈ വിധം തന്നെ ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. ഒരുവൻ മരിച്ചാൽ ബാധിസ്ഥ മൂപ്പൻ അവന്റെ മരുമകനാണ്. മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, അവൻ അവന്റെ സ്വത്തിന് അവകാശിയാകുന്നതിനാൽ അവകാശം തെളിയിക്കുന്നതിലേക്ക് ഇത് ആവശ്യവുമാകുന്നു.

തൊഴിൽ

കടൽതീരത്തുള്ള ഉള്ളാടന്മാർ വഞ്ചിചെത്തുവാനും മരം മുറിക്കുവാനും അറിയാം. എന്നാൽ ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നവർ വഞ്ചിചെത്ത് അറിഞ്ഞുകൂട. അവർ കുറിക്കാടുകളിലോ, ചെറുവൃക്ഷങ്ങളിലോ, ചിലപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ തന്നെയോ, ഉണ്ടാവുന്ന തേൻ മുതലായ വനോല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് കൺട്രാക്ടർമാർക്ക് വിറ്റിട്ടാണ് ആഹാരവൃത്തി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത്. എന്നാൽ ഇതുകൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമാകയാൽ സ്വല്പമായ പ്രതിഫലം മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് കൃഷികാലത്ത് ഉഴുക, വിതയ്ക്കുക, നടുക, കൊയ്യുക, വേലികെട്ടുക, കൃഷിക്കാരുടെ കന്നുമേയ്ക്കുക മുതലായ എല്ലാവിധ കൃഷിവേലകളും ചെയ്യുവതിനായും അവകൾക്ക് കുറെ നെല്ലു കൂലി കിട്ടിവരുന്നതുമാണ്. ഇതിനെയൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും കൊല്ലത്തിൽ മിക്ക മാസങ്ങളിലും അവർ പകുതിയും പട്ടിണിതന്നെ. അപ്പോൾ കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന ഏതുതരം കാട്ടുകിഴങ്ങുകളും മാംസവും ഭക്ഷിക്കും. ഇതിലേക്കു അവർ പലപ്പോഴും മടകളിൽ കോലിട്ടുകുത്തി എലിയെ പിടിക്കുവാൻ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകാണാം. ചിലപ്പോൾ കുളങ്ങളിലും മറ്റും ആമയെ തേടിനടക്കുന്നതും കാണാം. നാട്ടിൽപാർക്കുന്ന ഉള്ളാടന്മാരും ഉള്ളാടത്തികളും, വലിയ ആമയോ മറ്റോ എന്തെങ്കിലും ഒന്നു കണ്ടാൽ അതിലിട്ടു കുത്തുന്നതിലേക്ക്, കൂർമ്പിച്ചു തയാറാക്കിയ വടിയും കൊണ്ടാണ് ഇല്ലിമിക്കതും പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുക. ഈ വക ജന്തുക്കൾക്കു പുറമെ അവർ ചീങ്കണ്ണിയെയും തിന്നുന്നതാണ്. അതിനെ പിടിക്കുന്നതിനു കുളങ്ങളുടെയോ തോടുകളുടെയോ വക്കുകളിൽ അവർ ഇരയുടെ സ്ഥാനത്തു

കോഴിയുടെയോ ആടിൻെറയോ മററേതെങ്കിലും ജന്തുക്കളുടെയോ ശവം കൊണ്ടുപോയി വയ്ക്കും. എരയുടെ ഉള്ളിൽ ഉറപ്പുള്ള ഒരു കയറിന്മേൽ കെട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ഇരുമ്പുകൊക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. കയറിൻെറ മറെറ തല ഉറെറ ഏവിടെയെങ്കിലും ബന്ധിച്ചിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ വിധം ശട്ടം ചെയ്തിട്ട് എല്ലാവരും ഉരെ മാറി ഒളിക്കുകയും കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ ചീങ്കണ്ണി വന്ന് അതു വിഴുങ്ങുകയും കൊക്കി അതിൻെറ തൊണ്ടയിൽ താഴുകയും തന്മൂലം ഓടിപ്പോകാൻ കഴിയാതെ അതു ബന്ധനസ്ഥനാകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ ഓടിച്ചെന്ന് അതിനെ അടിച്ചും വെട്ടിയും കൊല്ലും. അവർ മത്സ്യം പിടിക്കുന്നതു ചൂണ്ടലിട്ടും വല ഇട്ടും കലക്കിയുമാണ്. മത്സ്യങ്ങൾ വെള്ളത്തിനു മീതെ പൊങ്ങിക്കാണുമ്പോൾ ഉളിചാട്ടിപ്പിടിപ്പാനും വേട്ടയാടിയ മൃഗത്തെ കണ്ടുപിടിപ്പാനും അവർക്കു ബഹു സാമർത്ഥ്യമാണ്. അതിനാൽ കല്യാണം അടിയന്തരാദികൾക്കു മററും മാംസം സമ്പാദിപ്പാൻ പുറപ്പെടുന്ന സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവരെ പലപ്പോഴും നായാട്ടിനു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാറുണ്ട്. എന്നാൽ കാട്ടു തെളിപ്പാൻ മാത്രമെ ഇവർ ഉദ്യോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു. അതിന് ഓരോരുത്തർക്കു ദിവസം മൂന്നണക്കു വെച്ചും അടിയന്തരകാലത്ത് ഊണും ഉണ്ട്. നായാട്ടിൽ ഒന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അന്നു കൊടുക്കുന്ന മൂന്നണക്കൂലിയും ഒരു ദിവസത്തെ ഊണും മാത്രമെയുള്ളു. ഇതുകൂടാതെ അവർ തനിച്ചും നായാട്ടിനു പോകാറില്ലെന്നില്ല. അപ്പോളെല്ലാം ആയുധമായി ഒരു ബണ്ടു മാത്രമെ കൈവശം ഉണ്ടാകയുള്ളു. മൃഗങ്ങളെ കാട്ടിച്ചുകളഞ്ഞെങ്കിലൊ എന്നു ഭയന്നു നായ്ക്കളെ അധികമായി കൊണ്ടുപോകാറില്ല. നായാട്ടിൽ കൊന്ന മൃഗത്തിൻെറ വലത്തെ മുന്നു ഗവർമ്മെണ്ടിലേയ്ക്കുള്ളതാണ്. അതിനെ മലവക ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടുകാർ വശം ഏല്പിക്കുകയും അവർ ലേലം ചെയ്തു സംഖ്യ താലൂക്കുഖജനാവിൽ അടയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഏടത്തെ മുന്നു കൊന്നവനുള്ളതാണ്. അവനു തലയും നാവും കൂടി കിട്ടും. തലവന്നും നല്ലതായ ഒരു ഭാഗം വെയ്ക്കണം. ബാക്കിയുള്ളതു മുഴുവൻ സംഘത്തിലുള്ളവർ തമ്മിൽ വീതിച്ചെടുക്കും. വീതം വെയ്ക്കുന്നതിൽ വല്ല തർക്കവുമുണ്ടായാൽ അതു തീർക്കുവാൻ മൃഗത്തെ കൊന്നവനാണ്. അവൻെറ തീർപ്പിനു അപ്പീലുമില്ല.

ഭക്ഷണം.

മേൽപറഞ്ഞപോലെ ഉള്ളാടന്മാർ വിവിധഭക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടാണ് കഴിയുന്നത്. അവർ കാലത്തു പണിക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പായി തലേന്നാൾ രാത്രി വെച്ച കഞ്ഞി കുടിക്കും. ഉച്ചയ്ക്ക് അപ്പോൾ പാകംചെയ്യുന്ന കഞ്ഞി ഉപ്പും മുളകും കൂട്ടിയും കഴിക്കും. കഞ്ഞിയില്ലെങ്കിൽ അതിനുപകരം കാട്ടിൽനിന്നും കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന കിഴങ്ങുകളാണ്. രാത്രിയിലേയ്ക്കു ചോറും പകൽ കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന എലിയെയോ ആമയെയോ മത്സ്യമൊ ചീങ്കണ്ണിയെയോ കൊണ്ടുള്ള ഒരു കറിയുമാണ്. മേൽപറഞ്ഞ മാംസങ്ങൾക്കു പുറമെ ആട്, മാൻ, കോഴി ഇതുകളുടെ മാംസവും അവർ ഭക്ഷിക്കും. എന്നാൽ പശു, കാട്ടുപോത്തു, പാമ്പു, കാക്ക ഇതുകളുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കയില്ല.

സാമുദായിക നില

സാമുദായിക നിലയെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം ഉള്ളാടന്മാർ, നായാടികളെപ്പോലെ, നാട്ടിലെ ചണ്ഡാലന്മാരാകുന്നു. അവർ 64 അടിയ്ക്കകം അടുത്താൽ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ നായന്മാർ വരെയുള്ള മേൽ

ജാതിക്കാരെ തീണ്ടിയതായി വിചാരിച്ചുവരുന്നു. അതിനാൽ പബ്ലിക്കുറോഡുകളിൽകൂടി സഞ്ചരിപ്പാനൊ, അങ്ങാടികളിൽ ചെല്ലുവാനൊ, മേൽജാതിക്കാർ പാൎക്കുവരുന്ന പട്ടണങ്ങളുടെ സമീപം അടുക്കുവാനൊ അവൎക്കു കഴിയുന്നില്ല. ഉള്ളാടൻ, നായാടി, പുലയൻ, പറയൻ ഈ ജാതിക്കാരിൽ തന്നെ ചിലർ തമ്മിൽ അടുക്കുകയൊ തൊടുകയൊ ചെയ്താൽ പരസ്പരം ശുദ്ധം മാറുന്നതാണ്. ഉള്ളാടന്മാർ പറയന്മാരെയും പുലയന്മാരെയും ഒഴിച്ചു ബാക്കി മേലെയുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരെയും ചോറുന്നു. പുലച്ചികളെപ്പോലെ വേലക്കു പോകുന്നതു് അപമാനകരമാണെന്നാണ് ഉള്ളാടപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെയും ധാരണ. അവൎക്കു വേണ്ടതൊക്കെയും ഭൎത്താക്കന്മാർ സംഭരിച്ചുകൊള്ളണമത്രെ.

ആകൃതി.

ഉള്ളാടന്മാർ പൊക്കംകുറഞ്ഞവരും കറുത്തവരുമാണ്. അവൎക്കു കറുത്ത കണ്ണുകളും, നീണ്ടു വീതികുറഞ്ഞ മുഖങ്ങളും, ചൊവ്വുള്ള മൂക്കുകളും, മദ്ധ്യവലിപ്പമുള്ള ചുണ്ടുകളുമാണ്. അവരുടെ ചെറിയതും പരന്നതുമായ തല, മുഴുവനും കറുത്ത ചിടപിടിച്ച മുടികൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കും. വേണ്ടുംവിധം വകഞ്ഞുവെക്കുകയൊ എണ്ണ തൊട്ടു മിനുക്കുകയൊ ചെയ്യാതെ വളരുന്ന ഈ മുടി അവർ നിറുകയിൽ കെട്ടിവെക്കുന്നു. വസ്ത്രധാരണം ഒ പച്ചാപ്പും തന്നെ. ആണുങ്ങൾ അരയിൽ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ഒരു ചെറിയ തുണിക്കഷണം ചുറ്റും. പെണ്ണുങ്ങൾ അരയിൽ ഒരു തുണിക്കഷണം ഒരു ചരടിന്മേൽകെട്ടിയിടുന്നതേയുള്ളു. അവരുടെ കാതു കുത്തിവളൎത്തിയിരിക്കും. എന്നാൽ അതിൽ യാതൊരാഭരണം, ഓലച്ചുരുൾപോലും, ഇടുവാറില്ല. ചിലർ കഴുത്തിൽ പളുങ്കുമാല ധരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചിലർ ഒരു കറുത്ത ചരടു മാത്രമേ കെട്ടുന്നുള്ളു. ആകപ്പാടെ ഉള്ളാടന്മാർ അത്യന്തം ദയനീയമായവിധം ദരിദ്രവാസികളും അവരുടെ വൃത്തികെട്ട നടവടികൾ അവരെ കാണുക അസഹ്യകരമായി തോന്നിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൪.

പറയന്മാർ.

പറയന്മാർ ജാതികൊണ്ടു പുലയന്മാരിൽ താഴെയാണ്. അവർ കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള കൃഷിചെയ്യുന്ന അടിമകളിൽ പുലയന്മാരിൽ താഴെയുള്ള ഒരു ജാതിയാകുന്നു. 1901-ലെ കാനേഷുമാരി കണക്കുപ്രകാരം പുരുഷന്മാർ 4646-ഉം സ്ത്രീകൾ 4195-ഉം കൂടി ഇവരുടെ ജനസംഖ്യ 8841 ആകുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ഒരു ഹറ്റുവിന്ന് ഏകദേശം 1-6 പറയൻ വീതമുണ്ട്. അവർ സംസാരിക്കുന്നതു മലയാളത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദം തന്നെയാണ്. എഴുത്ത് അറിഞ്ഞുകൂട. വാക്കുകളെല്ലാം അപകടമായിട്ടാണ് ഉച്ചരിക്കുക. അതിനാൽ മേൽജാതിക്കാൎക്കു മനസ്സിലാവണമെങ്കിൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടണം.

പറയൻ എന്ന വാക്ക 'പറ' (ചെണ്ട) എന്ന വാക്കിൽനിന്നുണ്ടായതാണ്.

മദ്യത്തിലും ചെണ്ടകൊട്ടിലും.

അവൎക്കു ചെണ്ട കൊട്ടുന്നതിൽ വളരെ പ്രീതിയാണ്. അതിനാൽ ജന്മിമാരുടെ ശ്മശാനത്തേക്കുള്ള ഘോഷയാത്രകൾക്കും കല്യാണങ്ങൾക്കും ഉത്സവങ്ങൾ

ക്കം സാധാരണയായി ഇവരെ ചെണ്ട കൊട്ടുവാൻ വിളിക്കാറുണ്ട്. അവർ ചെണ്ടകൊട്ടുജാതിയിൽപെട്ടവരാണെന്നും ആ വാദ്യത്തിൽനിന്നാണ് പേർ സിദ്ധിച്ചതെന്നും പറയുന്നവരുണ്ട്. ഇതു തീരെ ശരിയാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ആഗന്തുകമായ വെലയിൽനിന്നും ഇത്രവലിയ ഒരു ജനസംഘത്തിന് പേരുസിദ്ധിച്ചുവെന്നത് തീരെ അസംഭവ്യമാകുന്നു. തമിഴ്‌രാജ്യങ്ങളിൽ അനാവധി കാലമായിട്ട് അവർ ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലാവരും കൃഷിക്കാരാണ്. അവരിൽതന്നെ നെയ്ത്തുകാരും തോല്പണിക്കാരും പല്ലായനെയ്ത്തുകാരുമുണ്ട്. പല്ലന്മാരും പല്ലികളും പറയന്മാരും മലപ്രദേശങ്ങളിലെ ആളുകളായിരുന്നുവെന്ന് ഡോക്ടർ ഗസ്റ്റേവ് ഓപ്പർട്ട്(Dr. Gustav Oppert) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിലർ ഇതു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. കാരണം, അവർ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും മലയോട് സംബന്ധമുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. അവർ കാട്ടുദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമില്ല. പോരെങ്കിൽ പഴയതമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നാം ഇപ്പോൾ വിളിച്ചുവരുന്ന പറയന്മാരെ 'പുലയർ' എന്ന് പറഞ്ഞുകാണുന്നുമുണ്ട്. ക്രി. അ. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കൂടി പറയന്മാർ 'പറയന്മാർ' എന്ന പേരിനാൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് മിസ്റ്റർ ഫ്രാൻസിസ്സ് (Mr Francis) 1901 ലെ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടിൽ കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

പറയൻ എന്ന വാക്കിന് മറെറല്ലാ ജാതിയിൽനിന്നും ഉച്ചൻ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. പറയർ ബ്രാഹ്മണരേക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തിന് അവകാശികളാണെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് തന്നെത്താനെ 'ജ്യേഷ്ഠ ബ്രാഹ്മണർ' എന്നുംവിളിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അതിനുപകരം പറയന്മാരേയും മററുതാണജാതിക്കാരേയും ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾക്ക് കീഴ്ജാതിയിലുണ്ടായസന്തതികളാണെന്നാണ് വിശ്വാമിത്രനെപ്പോലെയുള്ളമഹർഷികൾതങ്ങൾക്ക അഹിതംചെയ്തവസ്തുക്കളെ മററാര കിലുമാണെന്നോ ബ്രാഹ്മണരുംപറയുന്നു. വിശ്വാമിത്രൻ തന്റെയുംപ്രതിയോഗിയായ വസിഷ്ഠന്റെയുംമക്കളെശപിച്ചതിൽനിന്ന് ശബരന്മാർ, പുളിന്ദന്മാർ മുതലായ കാട്ടുജാതികളുണ്ടായ സംഗതി ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. മറെറാരു പുരാണ കഥപ്രകാരം വസിഷ്ഠൻ ചക്കിലിജാതിയിൽപെട്ട ഒരു ചണ്ഡാലസ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവിനും ഉർവ്വശിക്കുംകൂടിയുണ്ടായ സന്തതിയാണെന്നും ആ സ്ത്രീ അരുന്ധതി ചണ്ഡാളയായിട്ട് ജനിച്ചതാണെന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. അവൾക്ക് നൂറു പുത്രന്മാർ ജനിക്കയും അതിൽ തൊണ്ണൂററാറു പേരും അച്ഛനെ കീഴ്‌വണങ്ങായ്കകൊണ്ട് 'പറയന്മാരായിപോകട്ടെ' എന്നു ശപിക്കുകയും മററു നാലുപേരും ബ്രാഹ്മണരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇവരാണ് പണ്ടത്തെ ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളായിട്ട് ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നത്. അവർജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളിൽ മുഴുവനും ഉൾപ്പെടുന്നതല്ലത്രെ. പറയന്മാരും പുലയന്മാരും അവർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ താണതും നിന്ദ്യവുമായ നിലയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. എങ്കിലുംപൂർവ്വമാഹിമയെ ഓർത്ത് സന്തോഷിക്കയും നാട്ടിലെ ആദ്യത്തെ അവകാശികളായിട്ട് വിചാരിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് പറയന്മാർ യോഗ്യമായ നിലയിൽ പാർത്തുവന്നിരുന്നുവെന്നും ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും കിട്ടുവാൻ

മംഗളോദയം.

ഫാവ്യൻ

പുസ്തകം 6 | കർക്കടകമാസം | ലക്കം 1

മംഗളം.

ആഹാരംപോലുമില്ലാതിരവുപകൽപിഴയ്ക്കാതെ, യാതൊന്നുദിവ്യ-
ശ്രീഹാരംപോലെലോകോപരി വിലസുന്നിതോരോമഹാന്മാർ
നീഹാരത്തിനെ... കളിൽ ... ശ്രേയമല്ലോ.
വ്യാഹാരശ്രേണിയിൽ ... സൌഖ്യം.

കെ. കെ. രാജ.

---

*വർണ്ണവിന്യാസം.

(അക്ഷരകാരവും സംവൃതോകാരവും)

മലയാളസാഹിത്യസമാജങ്ങളുടെയോ ഒക്കെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായിത്തീരേണ്ടുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ ഈ സമാജത്തിന്റെയും ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. സാഹിത്യവിദ്യയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരെ വല്ലാതെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും, മലയാളഭാഷയുടെ പരിഷ്കാരപ്രവൃത്തിയ്ക്ക് അവശ്യം ഗണ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ വ്യാകരണം, സാഹിത്യശാസ്ത്രം എന്നിവകളെ സംബന്ധിപ്പവയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കല്ലാതെ, മറ്റുള്ളവർക്ക് ഇതിൽ ശ്രദ്ധ ആവശ്യകമല്ലെന്ന് തോന്നിപ്പോകരുത്. ഭാഷയെ ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് വർണ്ണവിന്യാസം, പദവിന്യാസം, പദങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യം, പദശുദ്ധി, വാക്യശുദ്ധി, ശൈലീശുദ്ധി ഇത്യാദി പല സംഗതികളിൽ [illegible]

---

* [illegible] മലയാളസമാജപ്രതിനിധിസമ്മേളനത്തിൽ വായിച്ചത് [illegible]

തിരിച്ചറിക അത്രം ആവശ്യം തന്നെയാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ ഖ്യാതി നേടുവാൻ തക്കതായ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതുന്നതായാലും ശരി, ചങ്ങാതികൾ തമ്മിൽ സ്വകാര്യവർത്തമാനം എഴുതുന്നതായാലും ശരി, മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഗൌരവലേശം ഇല്ലതന്നെ. ഇവയിൽ ചില സംഗതികളെ ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി പറയാം.

ഒന്നാമത്ത്, വർണ്ണവിന്യാസം: ഇക്കാര്യത്തിൽ, മുഖ്യമായി രണ്ടു സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചാണ് മലയാളികൾ തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നത്. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനെ പിന്തുടൎന്ന്, 'അരയുകാരം' എന്ന ചിലരും, 'കേരളപാണിനീയ'ത്തിന്റെ കർത്താവായ രാജശ്രീ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളെ പിന്തുടർന്ന് 'സംവൃതോകാരം' എന്ന് മറ്റു ചിലരും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്ന 'ഉ'കാരത്തിന്റെ ഉൾവലിവായ ഒരു വർണ്ണത്തെ കുറിപ്പാൻ പ്രത്യേകം അടയാളം വേണമോ വേണ്ടായോ എന്നാണ് വാദവിഷയങ്ങളിലൊന്ന്. പിന്നെ ഒന്നാണ്, താലവ്യസ്വരത്തിനു പിമ്പ് വരുന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദിയിൽ ഇരട്ടിച്ച കകാരം (ക്ക) ഇരുന്നാൽ സന്ധികാര്യമായി യാഗമം ചെയ്യേണ്ടതെന്തോ എന്നാണ്. ഇവയെ വഴിയേ ആലോചിക്കാം.

ഉകാരം രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടം: പട്ടു, തരു, തേനു. ഇത്യാദി പദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിൽ കാണുന്ന ഉകാരം തുറന്നുച്ചരിക്കുന്നതും; അവന്, ഉണ്ട്, കാട്ടുന്നത് —ഇത്യാദി പദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിൽ കാണുന്ന ഉകാരം ഉൾവലിവോടെ ഉച്ചരിക്കുന്നതും ആണല്ലോ. ഒന്നാമത്തതിന് വിവൃതമെന്നോ, മുറ്റുകാരമെന്നോ പേർ പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തതിന് സംവൃതമെന്ന് കേരളപാണിനീയവും, അരയുകാരമെന്ന് ഗുണ്ടർട്ട്പ്രഭൃതികളും പേർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. അരയുകാരം എന്ന പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ, ആ സ്വരത്തിന് മുറ്റുകാരത്തിന്റെ പകുതി മാത്രമാണുള്ളതെന്ന ഭ്രമമുണ്ടായേക്കാം; എന്നാൽ, അതിനെ നീട്ടി ഉച്ചരിച്ചാലും മുറ്റുകാരം ഉണ്ടാകയില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, അതിന് പദ്യങ്ങളിലും സംഭാഷണത്തിലും മുറ്റുകാരത്തെപ്പോലെതന്നെ പൂർണ്ണമാത്ര ഉണ്ട്. അതിനാലാകുന്നു അരയുകാരം എന്ന പേരിനു പകരം, സംവൃതോകാരം എന്ന പേർ കേരളപാണിനീയത്തിൽ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പേരെന്തായാലും, ആ ഉച്ചാരണം മുറ്റുകാരത്തിൽനിന്ന് ഭേദപ്പെട്ടതാണെന്ന് നാം സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഈ ഭേദത്തെ, നാം സംഭാഷണത്തിൽ വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അത്രത്തോളംതന്നെ എഴുത്തിൽ കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഇതിനുദാഹരണമായി, ഭവിക്കുന്ന എന്നർത്ഥമായ 'ഉണ്ട്' എന്ന പദത്തെ എഴുതുന്ന രീതികളെ നോക്കുക: പഴയ സമ്പ്രദായക്കാർ, അകാരാന്തമായി 'ഉണ്ട' എന്നും; മറ്റു ചിലർ, മുറ്റുകാരാന്തമായി 'ഉണ്ടു' എന്നും; വേറെ ചിലർ, അകാരത്തിന്മീതെ ചന്ദ്രക്കലയോടുകൂടി 'ഉണ്ട്' എന്നും; കേരളപാണിനീയാനുയായികൾ, ഉകാരത്തിന്മേൽ ചന്ദ്രക്കലയിട്ട് 'ഉണ്ടു്' എന്നും ഭിന്നഭിന്നരീതികളിൽ എഴുതുന്നു. ഒന്നാമത്തെ പറഞ്ഞ അകാരാന്തപ്രയോഗം കോഴിക്കോട് തുടങ്ങിയ വടക്കൻ ദേശങ്ങളിലെ അച്ചടിയിൽ ധാരാളം കാണാം: "......ഒരു കൃതാർത്ഥതക്ക നമുക്ക ധാരാളം അവകാശമുണ്ട......" (മിതവാദി, 1914 ജൂൺ ലക്കം 2-ാം പുറം നോക്കുക.) രണ്ടാമത്തെ പറഞ്ഞ മുറ്റുകാരാന്തപ്രയോഗം, മംഗലാപുരം ബാസൽമിഷ്യൻ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്ന മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണാം: ......"ചെന്നായുടെ മുഖം നീണ്ടു കൂർത്തതാകുന്നു......പല്ലുകൾക്കു വളരെ വലിപ്പവും മൂർച്ചയും ഉണ്ടു......നഖങ്ങൾക്കു വളരെ മൂർച്ച ഉണ്ടു......നായെക്കാളും വലിപ്പവും ശക്തിയും ഉണ്ടു.........."

(ഈ. മാർസ്ഡനെൻറ മലയാളമൂന്നാംപാഠപുസ്തകം 29-ാം പുറം നോക്കുക.) ഇനി, മൂന്നാമത്തെ പാഠത്തെ അകാരോപരി ചന്ദ്രക്കല, മലയാളദേശങ്ങളിലെല്ലാം കാണുന്നുണ്ട്: "...യോഗം വളരെ നല്ല കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്, സംശയമില്ല......പ്രയത്നം ഫലിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്......നിങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്......നേതാക്കളുടെ വിവേകബുദ്ധിക്കാണ് നിങ്ങൾ നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടത്...... (മിതവാദി ടി ലക്കം 1-ാം പുറം),...."നമ്മെക്കൊണ്ട് കഴിയാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ എന്നാൽ എന്തിനാണ് കൈവശമാക്കുന്നത്?...വായുവിലുള്ള കറയിന് ഞങ്ങളെയൊക്കെ ഒരിക്കലും....ചോദിക്കാം........" (ഈ. മാർസ്ഡനെൻറ ഇന്ത്യാചരിത്രസംക്ഷേപം—46-ാം പുറം നോക്കുക) "........കൊയ്ത്തുപോലെയാണ് വെട്ടിയിട്ടത്;........കിടന്നാടുകയാണ്;...." (ടി. 88-ാം പുറം)...."....നെന്മേനിപ്പുല്ല്. മോഷമറിത മോഷമല്ലാത്തത്. പാശംകെട്ട്. പാഠികം പടിഞ്ഞാറ്. തെക്കേക്ക്. ശിഷ്യപ്പെട്ടിരിപ്പ്. ഉല്ലാസിച്ചുവെച്ചു. ലാഭരിമത്ത്........" (ഈ മാർസഡനെൻറ മലയാളനാലാംപാഠപുസ്തകം, 188—189 പുറങ്ങൾ) "....നെയ്യ് കൂടാതെ, എള്ള്, ചാമ,... ..." (ടി അഞ്ചാംപാഠപുസ്തകം 19-ാംപുറം) "....ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു ഉപ്പ് തന്നെ. ഉപ്പ് ചേൎന്നില്ലെങ്കിൽ,......." (ടി ടി. 25-ാംപുറം) "....ഈ ശ്രേഷ്ഠാധ്യാപികമാരെ കൊന്നിട്ട് ഞങ്ങൾക്ക് എന്തൊരു പ്രീതിയാണുണ്ടാകുവാനുള്ളത്. ഇവർ യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിവന്നവരാണ്. ആതതായികളെ കൊല്ലാമെന്നു പ്രമാണമുണ്ട്...." (തൃശ്ശൂർ ഭാരതവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിലച്ചടിച്ച 'ശ്രീമൽ ഭഗവൽഗീതാ ഭാഷ്യം' ദയം വ്യാഖ്യാനം-11-ാംപുറം നോക്കുക.) "....എല്ലാവിധത്തിലുള്ള പ്രാസങ്ങൾക്കും സമപ്രാധാന്യം കൊടുക്കണമെന്നാണ് കവിയുടെ നിശ്ചയം എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്...." (കൊല്ലം മനോമോഹനം പ്രെസ്സിൽ അച്ചടിച്ച 'കേരളീയം'—അവതാരിക— ൪-ാംഭാഗം നോക്കുക.) നാലാമത്തെ പാഠത്തെ ഉകാരോപരി ചന്ദ്രക്കലയ്ക്ക് ദൃഷ്ടാന്തം ഏറിയകൂറും തിരുവിതാംകൂറിലെ അച്ചടികളിൽ കാണാം: "....സഭകൾക്കുത്തിനും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും ...പണ്ടി ഗ്രന്ഥപ്രസാധനങ്ങളിൽ ചിലതുകൾ ചെയ്യുമാറുണ്ട്; അവയെന്നേയാണ് പരിഭാഷകൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്...." (തിരുവനന്തപുരം പ്രിന്റിങ്ങ് കമ്പനി പ്രെസ്സിൽ അച്ചടിച്ച കേരളപാണിനീയം ൮൪-ാം പുറം നോക്കുക.) ഈവക ഉദാഹരണങ്ങളെ പെരുപ്പിക്കുന്നില്ല. ചിഹ്നവിഷയത്തിൽ ഐകരൂപ്യമില്ലെന്നു തെളിയിപ്പാൻ മാത്രം ഈ ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ. മലയാളദേശങ്ങളെ ഉത്തരാൎദ്ധം, ദക്ഷിണാൎദ്ധം എന്നു വേറുപിരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ സംവൃതോകാരത്തിന് മുറുകാരമോ അകാരമോ ഏറ്റു എറെ ഉപയോഗിക്കുന്നവോ, ദക്ഷിണാൎദ്ധത്തിൽ ഉകാരോപരിയോ അകാരോപരിയോ ചന്ദ്രക്കല മാത്രത്തോളം എറെ ഉപയോഗിക്കുന്നെന്നു പറയാം. ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ ചന്ദ്രക്കലയെ ദുൎല്ലഭമായി മാത്രം പ്രയോഗിക്കുമ്പോലെ, ദക്ഷിണാൎദ്ധത്തിൽ മുറുകാരവും അകാരവും ദുൎല്ലഭമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കാറുള്ളൂ. സമസ്തപദങ്ങളിലും സമസ്തപദമെന്ന രീതിയിൽ കൂട്ടിച്ചേൎത്തു വായിക്കേണ്ടുന്ന വാചകങ്ങളിലും, സംവൃതോകാരം മുറുകാരമായി പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടെന്ന വിശേഷത്തിനെ ഈ അവസരത്തിൽ വിമൎശനം ചെയ്വാൻ ആവശ്യമില്ല. അതെന്തായാലും, സംവൃതോകാരത്തിന് ഇങ്ങിനെ ചിഹ്നവിഷയത്തിൽ ഐകരൂപ്യം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതു ശോചനീയം തന്നെ.

എതൊരു ഭാഷയിലെയും അക്ഷരമാല പരിപൂൎണ്ണമാകേണമെങ്കിൽ, ഒരു ലിപി എപ്പോഴും ഒരേ ഉച്ചാരണത്തെ കുറിക്കണം; അതിന്നും, ഒരു ഉച്ചാരണത്തിന് എപ്പോഴും ഒരേ ലിപി തന്നെ ഉപയോഗിക്കയും വേണം. ഈ പ്രമാണത്തെ ചിന്തിച്ചാൽ, മേൽ കാണിച്ച ഭിന്നരൂപങ്ങൾക്കുമ

ഷയുടെ പരിഷ്കാരത്തിന് യോജിക്കയില്ലെന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ. ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ച് ലിപി നിയമം ചെയ്യാനാണ് ഭാഷാപരിഷ്കാരേച്ഛുക്കൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങിനെയൊരു പരിഷ്കാരനിയമം ആവശ്യമല്ലെന്നും, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ചില ഭാഷകളിൽ അക്ഷരപരിഷ്കാരം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുടെ പുതിയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ പരിഹാസജനകമായിത്തീർന്നിട്ടേ ഉള്ളു എന്നും, ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്, പരന്ത്രീസ് മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഒരു ലിപി ഒന്നിലധികം ഉച്ചാരണങ്ങളെ കുറിക്കയും, ഒരേ ഉച്ചാരണത്തിന് പല ലിപികളും ലിപിസമൂഹങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ, ആ വിധം ഭിന്നരൂപത്വം മലയാളത്തിനും ആവാമെന്നാണ് അവരുടെ ന്യായം. എന്നാൽ ഒരു സംഗതി അവർ മറന്നുകളയുന്നു: തമിഴ് തുടങ്ങിയ ദ്രാവിഡഭാഷകൾ ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ചു തന്നെ അക്ഷരനിയമം ചെയ്തിരിക്കുന്നവയാകുന്നു; ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായവ ആ വിധത്തിലുള്ളവയല്ല. നമ്മൾ ത, ല, എന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചാൽ അവയെ കുറിപ്പാൻ ത, ല, എന്ന ലിപികളെത്തന്നെ എഴുതുന്നു. എന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷിലെ 'സ്പെല്ലിങ്ങ്' ഈ രീതിയിലല്ലല്ലോ. 'ഹിക്കപ്പ്' എന്ന ഒരു വാക്കുച്ചരിച്ചാൽ, അതിനെ എഴുതിക്കാണിപ്പാൻ എച്ച്- ഐ- സി- സി- ഒ- യു- ജി- എച്ച് (HICCOUGH) എന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. ഈ അക്ഷരസമുദായത്തിലെ ഒടുവിലത്തെ രണ്ടെണ്ണം പ്രത്യേകമെടുക്കുക; അതിനു 'ഫ്' എന്നാണ് ഉച്ചാരണം. ഇനിയും, ഒടുവിലത്തെ നാലക്ഷരങ്ങൾ കൂടിയാൽ, ഉ, ഒ, ആഫ്:—ഇത്യാദി പല മാതിരി ഉച്ചാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമെന്ന് മറ്റു ചില പദങ്ങളാൽ തെളിയുന്നു. ഇതിലുമധികം വിശേഷങ്ങൾ പരന്ത്രീസിൽ കാണാം. അവയൊന്നും വിസ്തരിക്കുവാൻ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ പാശ്ചാത്യഭാഷകളുടെ സമ്പ്രദായം ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ, വർണ്ണവിന്യാസകാര്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നിയമങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ അബദ്ധങ്ങളിൽ ചാടുന്നു എന്ന് ഓർക്കാത്തതു് അത്ഭുതം തന്നെ.

ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സ്വാഭാവഗതി കഥനത്തിന്, ആര്യന്മാരും ദ്രാവിഡജനങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായ പ്രഥമസംഘട്ടനത്തിൽ പിന്നെയുള്ള ഭാഷാചരിത്രം, പല ലക്ഷ്യങ്ങളെ കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. ആര്യഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രഭാവഫലമായി ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പല സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കടന്നു ഇരുകിയപ്പോൾ, ദ്രാവിഡർ ആ വക പുതിയ പദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തെ തങ്ങളുടെ അക്ഷരമാലയ്ക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം മാററിയതല്ലാതെ, ദ്രാവിഡാക്ഷരങ്ങൾക്കു പുതിയ ഉച്ചാരണങ്ങളെ വച്ചുകെട്ടുവാൻ തുനിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെയല്ലായിരുന്നാൽ, ശ്രാദ്ധ, ശാസ്താ, ശംഖം, ക്ഷാരം, ഹിതം, രാജാ—ഇത്യാദി സംസ്കൃതപ്രകൃതികൾക്കു ചാത്തം, ചാത്തൻ, ചങ്ക്, ചാരം, ഇതം, അരചൻ എന്നീ പ്രകാരത്തിലുള്ള വികൃതികൾ ദ്രാവിഡത്തിൽ നടപ്പാവാൻ സംഗതി വരുമായിരുന്നില്ല. ഇതരഭാഷകളിൽ നിന്ന് കൈക്കൊള്ളുന്ന വാക്കുകളെ തത്സമമായിത്തന്നെ ഉച്ചരിക്കയും അതിന്നനുസരിച്ച് എഴുതിക്കാണിക്കയും ചെയ്യേണമെന്ന ആഗ്രഹം പ്രബലപ്പെടുന്നതോടുകൂടി അക്ഷരമാലയിലും പരിഷ്കാരം ചെയ്യേണ്ടിവരും. ആ പ്രകാരം ഓരോരോ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നമ്മുടെ മലയാളത്തിലും ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ള അക്ഷരങ്ങളിൽ,

'പന്തിരണ്ടുയിരും, പിന്നെ
പ്പതിനെട്ടായ മെയ്കളും,
കൂടിപ്പുള്ളി താനല്ലോ
കൊടും തമിഴെഴുത്തുകൾ'

എന്നാകുന്നു പ്രമാണം. എന്നാലിനി മറുള്ളവക്കെന്തു്?

ഋ ഌ, ദീർഘലഘു, പിന്നെ
ഘോഷസഹാരം, വിസർഗ്ഗവും
വർഗ്ഗമധ്യത്രികം ഒപ്പാവും,
അത്ര സംസ്കൃതമാത്രമാം.'

എന്ന പ്രമാണത്താൽ, നാം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു കടം മേടിച്ചവയാണെന്നു സിദ്ധം. ഇവിടെ അക്ഷരങ്ങൾ എന്ന പദത്തിന്നു് ലിപികളെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടല്ല; ഉച്ചാരണങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങൾക്കു (ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കു്) ആവശ്യം പോലെയുള്ള ലിപികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നിർമ്മിച്ചതു് ഭാഷയുടെ പരിഷ്കാരത്തെ അനുസരിച്ചായിരുന്നു എന്നു്, മലയാളത്തിന്റെ പഴയ ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. ഈ വാസ്തവം നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലിരിക്കട്ടെ.

ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ചുള്ള ലിപിപരിഷ്കാരം, മലയാളികൾ പണ്ടു തന്നെ ചെയ്തു തുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു് നാം കണ്ടുവല്ലോ. സംവൃതോകാരത്തെ കുറിപ്പാൻ പ്രത്യേകമൊരടയാളം ആവശ്യമാണെന്നു് ഭാഷാപരിഷ്കരണത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നവർ അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ, അങ്ങിനെയൊന്നും ആവശ്യമില്ല, നമ്മുടെ പൂർവന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരിക്കുന്ന രീതിയേ നമുക്കാവശ്യമുള്ളൂ, പൂർവന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു് യുക്തമല്ല, എന്നോ മറ്റോ എതിർവാദങ്ങൾ ചിലർ പുറപ്പെടുവിക്കാറുള്ളതു് അവർ അത്രമേൽ ആദരിക്കുന്ന പൂർവന്മാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ടുംവണ്ണം വിചിന്തനം ചെയ്തിട്ടാണോ എന്നറിയുന്നില്ല. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി അനുസരിച്ചു് ആവശ്യം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കാൻ പൂർവന്മാർ തന്നെ നമുക്കു് ഉദാഹരണങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, മേൽപറഞ്ഞ ചിലരുടെ എതിർവാദം യുക്തിയുക്തമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാവുന്നു.

ഉച്ചാരണഭേദത്തെ കുറിപ്പാൻ അടയാളമില്ലാതെ എഴുതിയാലെന്താണു് ദോഷം? ഇങ്ങിനെ ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. ഇതിനുള്ള ഒരു മറുവടി, ആ വക അടയാളമില്ലാതെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതോ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതോ ആയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുപോരുന്ന ഈ നാട്ടിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ — പ്രത്യേകിച്ചും ബാലികാബാലകന്മാരുടെ — ഉച്ചാരണവികൃതി കണ്ടതന്നെ. ഉദാഹരണമായി, ഉണ്ടു്, ആണു്, എന്നു് — ഇത്യാദി സംവൃതോകാരാന്തങ്ങളായ പദങ്ങളെ, മംഗലാപുരം ബാസൽമിശ്യൻ അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ മുറ്റുകാരാന്തമായി അച്ചടിച്ചിരിക്കയാൽ, വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടു, ആണു, എന്നു — എന്നിപ്രകാരം മുറ്റുകാരാന്തമായിത്തന്നെ പഠിക്കുന്നു; കോഴിക്കോടു് മുതലായ ചില ദേശങ്ങളിൽ അകാരാന്തമായി അച്ചടിക്കയാൽ, അവർ, ഉണ്ട, ആണ, എന്ന — ഇങ്ങിനെ അകാരാന്തമായിട്ടും പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നു. "....പക്ഷികളുടെ ഇടയിലും പഴങ്ങളും ധാന്യങ്ങളും മാത്രം തിന്നുന്നവയും ഉണ്ടു, ഇറച്ചി തിന്നുന്നവയും ഉണ്ടു...." എന്ന വാക്യങ്ങളിൽ, (ഇ. മാർസ്ഡന്റെ മലയാളരണ്ടാംപാഠപുസ്തകം, 41-ാം പുറം) 'ഉണ്ടു' എന്ന പദത്തെ മുറ്റുകാരാന്തമായി അച്ചടിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു്, വിദ്യാർത്ഥികൾ അതിന്നു് ഭക്ഷിച്ചു എന്ന അർത്ഥമാണു് ആദ്യം ഗ്രഹിക്ക. വിശേഷിച്ചും, തിന്നുക എന്ന ക്രിയാപദത്തിന്റെ സാമീപ്യത്താൽ, ഉണ്ടു എന്നതിന്നു് ഭക്ഷിച്ചു എന്ന അർത്ഥം തോന്നുവാൻ അധികം ന്യായവുമുണ്ടു്. പക്ഷെ, പക്ഷികൾ ഉണ്ണുകയില്ലെന്നും, കൊത്തി തിന്നുകയേ നടപ്പുള്ളൂ എന്നും, അതിനാൽ, ഉണ്ടു-വിന്നു് ഭക്ഷണാർത്ഥം യോജിക്കയില്ലെന്നും സമാധാനം പറയാം. എന്നാൽ, ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു്, ഈ ഭേദങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കുറെക്കാലം അടുത്ത പരിചയം ഉണ്ടായാലേ സാധിക്കൂ എന്നു് നാം മറന്നുകൂടുന്നതല്ല. അവരുടെ വിവേചനശക്തി വികസിക്കുന്നതു് ഏതു കാലത്തായിരുന്നാലുംശരി, അ

വർ, അച്ചടിയിൽ കാണുംപോലെ മുറ്റുകാരാന്തമായോ അകാരാന്തമായോ വായിക്കയല്ലാതെ, സംവൃതോകാരാന്തമായി വായിക്കാറില്ലെന്ന് അനുഭവത്താൽ എനിക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നല്ല, ഉച്ചാരണത്തെ ശരിപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ കൂടിയും, പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു് മറ്റൊവിധമാണെന്നും, വാദ്ധ്യാന്മാർ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതും ആവിധമാണെന്നും അവർ സമാധാനം പറകയും ചെയ്യും. ഈ ഉച്ചാരണവികൃതി കർണ്ണശല്യമായിരിക്കണം, എന്നതോ പോകട്ടെ. ബാലികാബാലകന്മാർക്ക് ആദ്യമേ സ്വാഭാവവും ശുദ്ധവും ആയ രീതി അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം, അസ്വാഭാവവും അശുദ്ധവുമായ രീതി കാട്ടിക്കൊടുത്തു് അയഥാർത്ഥബോധം ഉണ്ടാക്കിയശേഷം, ആ അസ്വാഭാവത്തെ തിരുത്തുവാൻ പുറപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം, അവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ ഗതിയെ പിഴപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതു് മനശ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തമാകുന്നു. അകാരമോ മുറ്റുകാരമോ എഴുതിക്കാണിച്ചു് അതിനെ സംവൃതോകാരമായി വായിക്കണമെന്നു് ഉപദേശിക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിലെ ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരമുള്ള ഒരു കുറ്റമായിത്തീരുകയില്ലായിരിക്കാം; എന്നാൽ അതു് വഞ്ചനയുടെ ഒരു വകഭേദം തന്നെയാണ്. ആ വഞ്ചനയിൽ പെട്ടുപോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ, വേറെ സന്ദർഭങ്ങളിൽ മുറ്റുകാരാന്തമായോ അകാരാന്തമായോ ഉച്ചരിക്കേണ്ടിയ പദങ്ങളെ സംവൃതോകാരാന്തമായി വായിക്കുമ്പോൾ, വഞ്ചന ഫലിച്ചു എന്നു തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം വക്രനയങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവസംസ്കാരത്തിനു് — സുശീലരചനത്തിനു് — ദോഷകാരണമാവുന്നു എന്നു് നാം മറന്നുകൂടുന്നതല്ല. ഈ ആക്ഷേപം നിസ്സാരമാണെന്നും, കുട്ടികൾ സന്ദർഭം അനുസരിച്ചു് ഉച്ചാരണം ശരിപ്പെടുത്തി വായിച്ചുകൊള്ളുമെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള ദുർഘടങ്ങൾ സഹിച്ചു് ശരിയായ പാഠം എന്തെന്നു് ഗ്രഹിപ്പാൻ ശീലിക്കുന്നതു വഴിക്ക് സ്വഭാവഗുണോൽക്കർഷമാണുണ്ടാവുകയെന്നും എതിർകക്ഷിക്കാർ വാദിച്ചേക്കാം. (ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ അക്ഷരപരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു്, മേൽ പറഞ്ഞവിധം ഒരു എതിർവാദം, കുറെക്കാലം മുമ്പു്, ഒരു പണ്ഡിതൻ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നതായി ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്.) ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. അർത്ഥമറിയാതെ പദത്തിന്റെ രൂപം നിശ്ചയപ്പെടുത്തുക എന്ന മാനസികപ്രവൃത്തി, ലോകപരിചയവും ശബ്ദാനുഗമനശീലവും ഉള്ളവർക്ക് എളുപ്പമായിരിക്കാം; എന്നാൽ, ബാലികാബാലകന്മാർക്ക് ആ മാനസികക്രിയ ദുഷ്കരം എന്നല്ല, അസാദ്ധ്യം എന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളുടെ — അർത്ഥങ്ങളുടെ — ശബ്ദരൂപങ്ങളാണല്ലോ നാം എഴുതുന്ന പദങ്ങൾ. ആ പദങ്ങൾ മുഖേനയാകുന്നു, കുട്ടികളെന്നല്ല, പഠിപ്പുള്ളവരും പഠിപ്പില്ലാത്തവരുമെല്ലാം, അർത്ഥത്തിലെത്തുന്നതു്. അങ്ങിനെ അർത്ഥത്തിലെത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം മറ്റൊന്നിലേക്കു നടത്തുകയോ ദീർഘത്തിന് കാരണമാകുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ; ഉണ്ണികളെന്നുവേണ്ട, എത്ര കിടാങ്ങളും 'പിഴച്ചുകാൽ വയ്ക്കുക' സംഭവ്യംതന്നെ. ആകയാൽ, ഉദ്ദിഷ്ടത്തിലെത്തുവാൻ ശരിയായ മാർഗ്ഗം അടയാളപ്പെടുത്തി വകതിരിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതു്. ഈ തത്വം, സംവൃതോകാരകാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, വർണ്ണവിന്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും, പദവിന്യാസം, പദശുദ്ധി, മുതലായ മറ്റു കാര്യങ്ങളിലും അനുസരണീയമാകുന്നു എന്നുകൂടി ഈ അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

അതിരിക്കട്ടെ. ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ചു് ചിഹ്നപരിഷ്കാരം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് സിദ്ധമെങ്കിൽ, ആ പരിഷ്കാരം സംവൃതോകാരത്തിനും ആവശ്യകം ആകുന്നു എന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ, സ്വരങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളി

ൽ ഇങ്ങിനെയൊരു പരിഷ്കാരം വിഹിതമല്ലെന്നു പറയുന്നവരുണ്ടാവാം. കുറേക്കാലം മുമ്പുവരെ, മലയാളത്തിൽ എ-കാരത്തിനും ഒ-കാരത്തിനും അവയുടെ ദീർഘങ്ങൾക്കും, എ- ഒ- എന്ന രണ്ടു ലിപികളും, ൊ, െ, ൌ, എന്ന സങ്കേതങ്ങളും മാത്രമേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവല്ലോ. അക്കാലങ്ങളിൽ, 'ചെമ്പു' 'ചേമ്പു' ചെമ്പായിട്ടുതന്നെ നടന്നിരുന്നു; അതുപോലെ, 'കൊല്ലം', 'കോല്ലം' കൊല്ലമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പലർ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ എഴുതിവരുന്നുണ്ട്. എ-കാര-ഒ-കാരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വദീർഘങ്ങളെ വകതിരിച്ചു കാണിപ്പാൻ ലിപിപരിഷ്കാരം ചെയ്തുതുടങ്ങിയതു് മന്ത്രങ്ങൾക്ക്—ദേവഭാഷയായും മറ്റും വിഷയകവചങ്ങളിൽ എഴുതി ഒടുക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾക്ക്—ഫലം കുറഞ്ഞുപോവും എന്നും കൂടി ചിലർ ആക്ഷേപം പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഈ പരിഷ്കാരം പൂർവ്വന്മാർ ചെയ്തതല്ല; ആധുനികന്മാരുടെ കൃതിതന്നെയാണ്. സംവൃതോകാരചിഹ്നം പൂർവ്വാചാരവിരുദ്ധമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന ആധുനികന്മാർക്കുകൂടിയും, എ-കാര-ഒ-കാരങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കെട്ടുപുള്ളിയായ്പ്പാട്ട് മുതലായ പരിഷ്കാരങ്ങളെ ഉപയോഗിപ്പാൻ മടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പിന്നെ, എന്താണ് മുറ്റുകാരത്തെയും അരയുകാര(സംവൃതോകാര)ത്തെയും വേർതിരിച്ചു കാണിപ്പാനുള്ള ആവശ്യത്തെ ഇവർ നിരാകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ഇതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള ഭിന്നരീതിത്വം ആകുന്നു എന്നു പറയാം. തിരുവിതാംകൂർകാരും, കൊച്ചിക്കാരും, മലബാർകാരും, മേല്പറഞ്ഞ പദാന്ത്യസ്വരത്തെ ഒരേ രീതിയിലല്ലാ ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. തിരെ തെക്കുള്ളവർ, പെരിഞ്ഞനാട്ടിൽ, എ-കാരത്തിന്റെ ഉൾവലിവാക്കി ഉച്ചരിക്കുന്നു; അതിനിപ്പുറത്തുള്ളവർ ഉകാരത്തിന്റെ ഉൾവലിവായും, ചിലർ അകാരത്തിന്റെ സംവൃതമായും; വടക്കേ മലയാളികൾ ഇ-കാരത്തിന്റെ സംവൃതമായും ഉച്ചരിക്കയാണ് നടപ്പ്. ഈ ഭേദം നിമിത്തം അടയാളവിഷയത്തിലും യോജിക്കാതെ നില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഉച്ചാരണവിശേഷങ്ങൾ എങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ: ഏതുച്ചാരമാണു് ശബ്ദത്തിന്റെ രൂപപ്രകാരം ശരിയായിട്ടുള്ളതു്? കെട്ടു്, തേവു്, വാക്ക്—ഇത്യാദി പദങ്ങൾ സംവൃതസ്വരമായി അവസാനിക്കുന്നെങ്കിലും, ചില പ്രത്യയങ്ങളുടെ യോഗത്തിൽ—കെട്ടുകൾ, തേവുകൾ, വാക്കുകൾ, എന്നിങ്ങനെ പൂർണ്ണോകാരാന്തമായി കാണുന്നതുകൊണ്ട്, അവയിലെ അന്ത്യസ്വരം ഉകാരത്തിന്റെ വകഭേദമെന്നു തെളിയുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക്, ഉകാരചിഹ്നത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചു കാണിക്കയാണ് യുക്തമെന്നും സിദ്ധമാവുന്നു. അതിനാലാണ് 'കേരളപാണിനീയ'കർത്താവ് ഉകാരോപരി ചന്ദ്രക്കല എന്ന സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ചന്ദ്രക്കല, അല്ലെങ്കിൽ മീത്തൽ എന്നതെന്ത്? പ്രത്യേകമൊരു വർണ്ണത്തിന്റെ അടയാളമാണോ? അങ്ങിനെയല്ലെന്നും, സ്വരത്തിന്റെ ഉൾവലിവിനെ കാണിക്കമാത്രമേ അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നും ആകുന്നു ഉകാരോപരി ചന്ദ്രക്കലയുപയോഗിക്കുന്നവരുടെ സങ്കല്പം. ഉകാരത്തിന്റെ മീതെ കുറിക്കുമ്പോൾ, ഉകാരത്തിന്റെ ഉൾവലിവിനെ കാണിക്കും; അകാരത്തിന്റെ മീതെയാണെങ്കിൽ, അകാരത്തിന്റെ ഉൾവലിവിനെ സൂചിപ്പിക്കും, എന്നേ വിശേഷമുള്ളൂ. എന്നുമാത്രമല്ല, കേവലവ്യഞ്ജനങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിനു നമ്മൾ അകാരം ചേർന്ന വ്യഞ്ജനലിപികളുടെ മീതെ ചന്ദ്രക്കലയിടുന്ന സമ്പ്രദായം സാധാരണവുമാണല്ലോ. എന്നാൽ, ചന്ദ്രക്കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യം കേൾപ്പാനതല്ല, സംവൃതോകാരത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ്, എന്ന അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി വാക്കുന്ന മറ്റുള്ളവർ അകാരോപരി മീത്തലിടുന്നതു്. അവർ കേവലവ്യഞ്ജനത്തെ സ്വരവ്യതിരിക്തമാക്കിക്കാണിപ്പാനും, സം-

വൃത്താകാരത്തെ സൂചിപ്പിപ്പാനും ഒരു അടയാളമുപയോഗിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടെന്ന് അറിയാത്തപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. അതെങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ. ചന്ദ്രക്കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യം കേവലം സ്വരസംവരണമായാലും ശരി, സംവൃതാകാരചിഹ്നമായാലും ശരി, ഈ സ്വരവിശേഷത്തെ വകതിരിച്ചു കാണിപ്പാനുള്ള ശ്രമം, മലയാളത്തിന്റെ പൂർവ്വസമ്പ്രദായം കൈവിടുവാൻ വൈമനസ്യമുള്ള ചേരികളിലുംകടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്ക്, കോഴിക്കോട്ട് മുതലായ വടക്കൻ നഗരങ്ങളിലെ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിലും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, പാഠപുസ്തകങ്ങളിലും മറ്റും ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മുമ്പു ചേർത്തു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അച്ചുകൂടക്കാരോ, പത്രപ്രവർത്തകന്മാരോ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരോ ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിഷ്കാരം ആവശ്യകമെന്ന സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചിലർ ഉപയോഗിച്ചും, ഉപയോഗിക്കാതെയും, നാനാരീതിയിൽ എഴുതുകയും അച്ചടിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പ്രമാണസ്ഥിരതയില്ലാതാവുന്നു എന്ന് വ്യസനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെ ഇനി അധികം വിസ്തരിക്കുന്നതു വിഹിതമല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇനി മറ്റു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്യാം.

(തുടരും)

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള.

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും

(തുടർച്ച)

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ.)

മലയാളരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പുരാതനവിവരണങ്ങളിൽ കൊച്ചിയെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. മദ്ധ്യകാലത്തെ ദിക്സഞ്ചാരികളിൽ നിക്കോളൊകോണ്ടി (Nicolo conti ക്രി. അ. 1440) യാണ് ആദ്യമായി ഇങ്ങിനെ 'കൊച്ചിം' (7) എന്ന പേരോടുകൂടി പറയുന്നതു. ഇതു കൊച്ചി അഴി തുറന്ന് ഒരു നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ്. പോർട്ടുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിയ കാലത്തിന്നടുത്താണ് കൊച്ചിതുറമുഖത്തിന്ന പ്രാധാന്യത സിദ്ധിച്ചതു. അതിൽപിന്നെ കൊച്ചി മലയാളതുറമുഖങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മുഖ്യമായ ഒന്നായി. ബാർബോസയും (Barbosa) രാമുഷ്യോവിലെ സമ്മറിയോഡി. റെഗ്നി Sommario den Regni Ramusio) എന്നതിന്റെ ഗൂഢഗ്രന്ഥകർത്താവും ഡി ബാരോസ്സും (D'barros) ഈ തുറമുഖത്തിന്റെ പേർ 'കൊച്ചിൻ' എന്ന പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ലിസ്ബൺ പട്ടണത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ബാർബോസയുടെയും കാണ്ടിയുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'കൊച്ചിൻ', 'കോസി.', 'കൊച്ചിം', എന്നിങ്ങിനെ പേർ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഗട്ട്ഷിർലെസ്സിൻജർ (Guts ·ch in of Spinger) എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും ഈ പേരുകൾ തന്നെയാണ് പറയുന്നതു. ജി. ബാൽബി (G. Balbi) 'കൊച്ചി എന്ന

---

7. Majar's *India in the 15th. century.*

ശരിയായി പറയുന്നുണ്ട്. (8) ക്രിസ്ത്വബ്ദം 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിക്കോളകോണ്ടിയും 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പയോളിനോപാതിരിയും (Fr. Piolino) ഈ നഗരത്തിനു 'കൊച്ചി' എന്നു പേരുണ്ടായതു് അതിനടുത്തു കൂടി ഒഴുകുന്ന ചെറിയ നദി കാരണമാണെന്നു പറയുന്നു. (കൊച്ചിക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുന്ന പേർ ബാലാപുരി എന്നാണ്) പുരാതനരീതിക്കു സഞ്ചാരികൾ കൊച്ചിയെപ്പററി മൌനമായിരിക്കുന്നതും ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞേടത്തോളം ഒന്നാമതായി ക്രി. അ. 1440-ൽ നിക്കോളകോണ്ടി ഈ നഗരത്തെപ്പററി പറഞ്ഞുകാണുന്നതും മാർക്കോപോളോ ഓഡോറിക്കിയുടെയും 'പെരിപ്ലസ്സിൻ്റെയും' (The Pereplus) കാലത്തിനുശേഷമായിരിക്കാം ഈ പ്രദേശമുണ്ടായതു് എന്നുള്ള ഊഹത്തിനു് ആസ്പദമാണെന്നു വരുന്നു. അഴി മുറിഞ്ഞ് ഒരു നൂററാണ്ടിനുശേഷമെ കൊച്ചിയെപ്പററി കാര്യമായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുള്ളു എന്നതു് ഒരു സാരമായ സംഗതിയാണ്. ഇക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ തുറമുഖത്തിനു പ്രാധാന്യമുണ്ടാകുവാൻ ധാരാളം സമയമുണ്ടായി.

തമിഴ്ചരിത്രസാഹിത്യങ്ങളിൽ പുരാതനകാലത്തു കന്യാകുമാരിക്കു തെക്കോട്ടു ഭൂമി നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നതായി 1800 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു തെക്കുള്ളവർ ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നു എന്നും കന്യാകുമാരിക്കു തെക്ക് 'കുമരിക്കോട്' എന്ന ഒരു പർവ്വതവും 'പറളി' എന്ന പേരായ ഒരു നദി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതായ ഒരു വിസ്തീർണ്ണപ്രദേശവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഒരിക്കൽ സമുദ്രം അതിയായി കോപിച്ചതോടുകൂടി 'കുമരിക്കോട്' എന്ന മലയും 'പറളി'നദി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രദേശവും ഇല്ലാതെയായി.

ഇതിനോടടുത്ത പ്രദേശത്തു സമുദ്രത്തിൻ്റെ ആക്രമണത്താൽ ഭൂമി മുങ്ങിപ്പോയതായി പിന്നെയും കാണുന്നുണ്ട്. സിലോൺ ദ്വീപിൻ്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറേക്കരയിൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിനു ഇരുനൂറുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി എന്ന് ആ ദ്വീപിനെപ്പററി ബൌദ്ധമതക്കാർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. (9) 11 നാഴിക നീളമുള്ള രാമേശ്വരമെന്ന ദ്വീപ് ഇൻഡ്യാഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു ഒന്നു നാഴിക മാത്രമേ വിട്ടുകിടക്കുന്നുള്ളൂ. മുന്നൂറു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇവ രണ്ടിനെയും കൂട്ടിമുട്ടിക്കുന്നതായി ഒരു കരിങ്കൽ ചിറ ഉണ്ടായിരുന്നു. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സമുദ്രം ആക്രമിച്ച് ആ ചിറയെ മുടച്ചുകളഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നു. (10) ഇതു് ഏതുദേശം ശരിയായിരിക്കാമെന്നുള്ളതു് ഇൻഡ്യായുടെ തെക്കെ അററത്തുള്ള (Point Raman) രാമർ എന്ന മുനമ്പിൻ്റെ പേരിട്ടുന്ന കുന്നുകളിലുള്ള നില കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെയുള്ള കല്ലുകളുടെ ഭൂപ്രകൃതിശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള സ്വഭാവത്തെ രാമേശ്വരംവരെ വിട്ടുവിട്ടു കിടക്കുന്ന വലിയ കരിങ്കല്ലുകളിലും കാണാവുന്നതാണ്. രാമേശ്വരം ക്ഷേത്രത്തിലെ റിക്കാർട്ടുകളും ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൻ്റെ ആദ്യംവരെയും രാമേശ്വരം ദ്വീപും ഇൻഡ്യാഖണ്ഡവും ഒരു വീതികുറഞ്ഞ ചിറമൂലം കൂട്ടിത്തൊട്ടു കിടന്നിരുന്നു എന്നും ചില പ്രത്യേക വിശേഷ ഉത്സവദിവസങ്ങളിൽ രാമേശ്വരത്തുനിന്നു സ്വാമിയെ ഇക്കരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു് എഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടു വരാറുണ്ടെന്നും ആ ക്ഷേത്ര റിക്കാർട്ടുകളാൽ നമുക്ക് അറിയാം.(11) ആഡംസ്ബ്രിഡ്ജ് (Adam's Bridge) എന്ന മൺതിട്ട രാമേശ്വരത്തെ

8. Yuk's *Cathay and the way thither.* P. 455,

9. *The Madras Revoew*, P. 225 *etaseg.*

10 ഇതുണ്ടായി അഞ്ചു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു ശേഷം South Indian Railway കമ്പനിക്കാർ ഇതിലെ ഒരു തീവണ്ടിപ്പാത പണിചെയ്തു രണ്ടു കരകളേയും കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

11. *The Gazetteer of Southern India*, P. 385.

യും സിലോണെയും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടിയ്ക്കുന്നു. ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ വാനരസൈന്യങ്ങളാൽ സേതുബന്ധനം ചെയ്യപ്പെട്ടതായി പറയുന്നതു് ഇവിടെ ആയിരിക്കാം.

ശ്രീപരശുരാമമഹർഷിയുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയെ ചുററിമറയ്ക്കുന്ന ഐതിഹ്യപരിവേഷത്തെ നീക്കിനോക്കുന്നതായാൽ ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു് ആദ്യമായി വന്നു കുടിയേറിയ ആര്യന്മാരുടെ നേതാവു് അദ്ദേഹമായിരുന്നു എന്നു കാണാം. കേരളഭൂമിയെ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കുന്നതിൽ പ്രയോഗിച്ചതായി പറയുന്ന അമാനുഷശക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു തന്നെ ചില പണ്ഡിതന്മാർക്ക് സംശയമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ ഒരു അവതാരമെന്നാണു് വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം എന്നായിരുന്നു എന്നു ഏകദേശംപോലും നിർണ്ണയിയ്ക്കുവാൻ കഴിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ വഹിയ്ക്കുന്ന ശ്രീരാമനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടായി എന്നും രാമായണത്തിൽ പറയുന്നതും പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയവംശത്തെ നിശ്ശേഷം ഹനിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും മററും അവാസ്തവങ്ങളായ വെറും കെട്ടുകഥകളാണെന്നു മിസ്റ്റർ ടാൽബായിസ്‌വീലർ (Mr-Tabeys Wheeler) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.(12)

എന്നാൽ രമേശചന്ദ്രദത്തന്റെ അഭിപ്രായം പരശുരാമനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കഥയിൽ ചില ചരിത്ര വസ്തുക്കൾ അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടു് എന്നാണു്. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. 'പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയവംശത്തെ 21-പ്രാവശ്യം ഹനിച്ചു. ഒടുവിൽ രാമായണത്തിലെ വീരപുരുഷനായ ക്ഷത്രിയ രാമനാൽ പരാജിതനായി. പുരോഹിതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരും യോദ്ധാക്കളായ ക്ഷത്രിയരും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്പർദ്ധയേയും കലഹത്തേയും ഈ കഥ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ മത്സരം കാവ്യങ്ങൾപോലെ ഉപനിഷത്തുകളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.' എന്നാൽ പരശുരാമൻ വൈദിക കാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായ ഒരു ദേഹമാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥ അധികം പുരാതനമെന്നു കല്പിച്ചുകൂടാ. 'മഹാഭാരതം അനുശാസന പർവ്വം 52-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ജമദഗ്നി എന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ പുത്രനായ പരശുരാമന് ക്ഷത്രിയഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ സംഗതി എന്താണെന്നു യുധിഷ്ഠിരൻ ചോദിക്കുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിൽ ജമദഗ്നിയുടെ പേരു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പരശുരാമന്റെ പേർ അതിലൊരിടത്തും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല എന്നുള്ളതു് കൗതുകമായ സംഗതിയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ നവീനമായി നിർമ്മിച്ചതായിരിക്കണം. പരശുരാമനും ക്ഷത്രിയരും തമ്മിൽ ഉണ്ടായി എന്നുപറയുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ മഹാകാവ്യകാലത്തു (ക്രി-മു : 400-1000) ജാതിഭേദം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ധീരന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരും ഗർവ്വിഷ്ഠന്മാരായ രാജാക്കന്മാരും തമ്മിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ശത്രുതയെ മൂലമാക്കിവെച്ചു പറയുന്നവ ആയിരിക്കണം.'(13)

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാലഗണനാ പ്രകാരം പ്രളയത്തിനുശേഷം ഒരായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ആയിരിക്കാം പരശുരാമന്റെ കാലമെന്നു റെവറണ്ടു് വില്യം ടെയിലർ (Rev. William Taylor) ഊഹിക്കുന്നു. തന്നാൽ മറെറാരിടത്തു്(14) പ്രതി

12. *History of India*, Vol. II. P. 67.

13. *Ancient India*, Vol. I. PP. 212-153
Hunter's *Indian Empire*, P. 104.

14. *Translation of Historical Manuscripts*, Vol. I. P. 153.

വാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗണിതശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ ശരിയാണെങ്കിൽ പ്രളയത്തിനുശേഷം 500 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കകത്തു ഉത്തരാർദ്ധ ഗോളത്തിൽനിന്നു് ജലസമൂഹത്തിന്റെ ഒരു വലിയ പിൻവാങ്ങൽ ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ സംഗതിയുണ്ടു്. ചോഴമണ്ഡലക്കരയെക്കാൾ മലയാളക്കര അധികം താണിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അക്കാലത്തു തന്നെ ഇവിടെനിന്നും ഒരു വലിയ പിൻവാങ്ങൽ ഉണ്ടാവേണ്ടതാണു്.(15)

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മലയാള ഭാഷയിലുള്ള കേരളോല്പത്തി പ്രകാരം കേരളത്തിനു 'കർമ്മഭൂമി' എന്നുകൂടി പേരുണ്ടു്. അവിടെയുള്ളവർക്കു മോക്ഷമാർഗ്ഗം കർമ്മം മാത്രമാണു്. മലയാളഭൂമി സ്വതേ പരിശുദ്ധമല്ല. അവിടെയുള്ളവർ സൽകർമ്മങ്ങളെ കൊണ്ടു മോക്ഷം നേടേണ്ടതാണു്. മലയാളത്തിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നവർ വരും ജന്മത്തിൽ കഴുതകളായി ജനിക്കുന്നു എന്നും ഈ അപകടത്തിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം സൽകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകമാത്രമാണെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ ഭൂമിയെ പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം കൊടുത്തപ്പോൾ കേരളനിവാസികളുടെ ആത്മരക്ഷക്കുവേണ്ടതായി താനാൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളെ ശരിയായും സത്യമായും നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു ശ്രീപരശുരാമമഹർഷി കേരളബ്രാഹ്മണരോടു നിഷ്കർഷയായി ആജ്ഞാപിച്ചു. ബ്രാഹ്മണർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സൽകർമ്മങ്ങളുടെ ഗുണഫലം മററുള്ളവർക്കുകൂടി സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കേരളത്തിലുള്ള മററു വർഗ്ഗക്കാരുടെ സൽഗതി ബ്രാഹ്മണർക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ ശരിയായ അനുഷ്ഠാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ഭൂമി മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം ചെയ്തതു ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ രക്ഷക്കും വൈദികകർമ്മങ്ങളെ ശരിയായി ചെയ്യുവാനുമാണെന്നു കേരളോല്പത്തി തീർച്ചയും പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതിനെ വിശേഷദാനനിലയിലുണ്ടായ ഭൂമിസ്വീകാരം ഒരു വിശിഷ്ടകൃത്യമാണു്.(16) ഭൂമിസ്ഥാപനയെ കൃത്യമായി അനുസരിച്ചു നടക്കാത്ത പക്ഷം അതിന്റെ ഗുണാനുഭവികൾക്കു് ഭൂമിനിശ്ചയത്തെ നിരസിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കുവാൻ നിയമപ്രകാരം അവകാശമുണ്ടു്. ഭൂമിയിന്മേൽ മററാരുടെ തെല്ലുകൂടാതെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യജന്മാവകാശം താങ്കൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ വാദം ഒരു ക്ഷണനേരംപോലും നിലനില്ക്കത്തക്കതല്ല.

പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണത്തെയും അതിർത്തികളേയും പററി ഓരോ പുരാണത്തിൽ ഓരോ വിധം പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

'സ്കന്ദപുരാണ'ത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട 'സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡ'ത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം 1-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം കാണുന്നു.

'വൈതരണ്യാദക്ഷിണേതു
സുബ്രഹ്മണ്യാത്തഥോത്തരേ
സഹ്യാൽസാഗരപര്യന്തം
ശൂർപ്പാകാരംവ്യവസ്ഥിതം
ശതയോജനമായാമം
വിസ്താരേത്രിണിയോജനം'

ഈ ഭൂമി വൈതരണി (കലിംഗത്തിൽ) നദിക്കു തെക്കു് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കു് സഹ്യപർവ്വതം മുതൽ കടൽവരെ ഒരു മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ 100 യോജന നീളത്തിലും 8 യോജന വീതിയിലും കിടക്കുന്നു.

ടി 'സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡ'ത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശുരാമൻ സമുദ്രനിഷ്കാസനം ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ ഭൂമി

15. Do. Vol. II. P. 65.

16 കേരളോല്പത്തി PP. 12,13.

* ഒരു യോജനക്കു 10 നാഴിക വഴിയാണ്.

യിൽ സപ്തകൊങ്കണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നു. അതാവിതു(1) കേരളം (2) തുളംഗം (3) സൌരാഷ്ട്രം (4) കൊങ്കണം (5) കരഹാടം (6) കർണ്ണാടം (7) ബർബ്ബരം ഈ ഭൂമിയുടെ ആകെ വിസ്തീർണ്ണം 100 യോജന നീളവും 5 യോജന വീതിയും ആകുന്നു.

ടി. 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ അതിന്റെ അതിർത്തിയെപ്പററി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

'സഹ്യപർവ്വതമാരഭ്യയോജനാത്രിതയാവധി-
കന്യാകുമാരികാചൈത്രനാസികാത്ര്യംബകഃ
(പരം.'

സഹ്യപർവ്വതം ഇടത്തി 3 യോജന വീതിയിൽ കന്യാകുമാരി മുതൽ നാസികാത്ര്യംബകം വരെയാകുന്നു അതിന്റെ കിടപ്പ്. അതു് ആറു യോജന നീളമുള്ളതും മുൻപറഞ്ഞ ഏഴ് ഭാഗങ്ങളോടുകൂടിയതും ആകുന്നു.

'കേരളമാഹാത്മ്യം' (ഭൂഗോളപുരാണാന്തർഗതം) 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ശ്രീപരശുരാമൻ വരുണനോടു താമസിക്കുവാൻ സ്ഥലം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം 'പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ പരശുവിനെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടെറിഞ്ഞാൽ അതു ചെന്നു വീഴുന്നേടത്തോളം ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുകൊള്ളുകവേണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞു എന്നും ആ ഭൂമിക്ക ദശയോജനാവിസ്തീർണ്ണവും ശതയോജനാദൈർഘ്യവും ഉണ്ട് എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

'മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയെ കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മലയക്രോഡഭൂമേസ്തു സീമാന്താഹ്യവിനിശ്ചി
(താ-
പയസ്വിന്യുത്തരസ്യാന്തു ദക്ഷിണേതുകുമാ
(രികാ
പൂർവ്വസീമാതുഗിരിരാണ്മലയഃ പശ്ചിമേംബു
(ധിഃ

വടക്ക കാഞ്ഞിരോട്ടുപുഴയും തെക്ക കന്യാകുമാരിയും കിഴക്ക മലയപർവ്വതവും പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രവും. (തുടരും)

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ
ചില വിമർശനങ്ങൾ.

(തുടർച്ച)

II

ആധുനികരീതിയിൽതന്നെ ജർമ്മനിയിലെ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസവും ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ നിൽക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്നതു് സാധാരണയായി സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തെയാണ്. സർവ്വകലാശാലകളുടെ വാസ്തവമായ ഉദ്ദേശ്യം പ്രധാനമായിട്ടു രണ്ടാണ്. 1. ലൌകികവ്യാപാരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണത്തിന് ഉതകുന്നതായ കർത്തൃനിർമ്മാണം. 2. ലൌകികവ്യാപാരവിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം നൂതനമായ അറിവിനെ ഉളവാക്കുന്ന വിധമുള്ള പരിശോധനകളും പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തുന്നതിന് ഓരോതരക്കാർക്കു ത്രാണിയെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക.

ഈ രണ്ടു ഉദ്ദേശങ്ങളെയും സാധിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തെ മാത്രമേ സർവ്വകലാശാലയായി ഗണിക്കാൻ തരമുള്ളു. ഇത്തരമുള്ള സർവ്വകലാശാലകൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും ജർമ്മനിയിൽ കാണുന്നു

ണ്ട്. ഇൻഡ്യൻസർവ്വകലാശാലകൾ പരിഷ്കൃതലോകത്തിന്റെ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കുതകുന്ന ശാസ്ത്രീയപരിശോധനങ്ങൾക്കായി വല്ല പ്രോത്സാഹനമോ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കാവശ്യമായ സൌകര്യമോ നൽകുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയപരിശോധന എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണെന്നുകൂടി അറിയാൻപാടില്ലാതെയാണ് നമ്മുടെ യുവാക്കൾ സർവ്വകലാശാലാബിരുദധാരികളായി ധനസമ്പാദനമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള ജീവിതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. വക്കീൽപണി വൈദ്യം മുതലായ ചില തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെട്ട് അവർ ധാരാളം വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിക്കുകയും കീർത്തിയും ധനവും നേടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ ഇൻഡ്യയിൽ സർവ്വകലാശാലകൾ ഏർപ്പെടുത്തിട്ട് ഏകദേശം 50 കൊല്ലത്തിലധികമായെങ്കിലും ഇത്രയും കാലത്തിനിടയിൽ ഒരു ഭാരതീയനും ഒരു രീതിയിലും ഉയർന്ന ശാസ്ത്രസംബന്ധമായവിഷയങ്ങളിൽ Researches നടത്തി നൂതനമായ അറിവു കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവരായും ശ്രമിക്കുന്നവരായും പറയത്തക്കവരാരും ഇല്ലതന്നെ. ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനന്യൂനതയായ വെളിപ്പെടുത്തുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്. ഇൻഡ്യൻയുവാക്കൾക്കു കല്പനാശക്തി, സൂക്ഷ്മവിവേചനം മുതലായി ശാസ്ത്രപരീക്ഷണങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള ഗുണങ്ങളില്ലെന്നും മറ്റും നമ്മിൽ ചിലർ ആരോപിക്കപ്പെടാറുള്ളത് തികെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്നുള്ളതിനു തക്കതായ തെളിവു നമ്മുടെ നാട്ടുകാരനായ ഒരു മഹാൻ ഈ വിഷയത്തിൽ നേടിട്ടുള്ള ജയവും കീർത്തിയും മതിയാകുന്നതാണ്. ചെടികളിലുള്ള ഇന്ദ്രിയവ്യാപാരത്തിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇദ്ദേഹം (ഡാക്ടർ ബോസ്) കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ കീർത്തിപ്പെട്ട ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെക്കൂടി അതിശയിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സൌകര്യവും പ്രോത്സാഹനവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അനേകം ബോസുകൾ ഇൻഡ്യയിലുണ്ടാകും എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഏതുപ്രകാരമാണ് ശാസ്ത്രീയപരീക്ഷണങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു നോക്കാം. ഈ വിഷയത്തിൽ ജർമ്മൻ സർവ്വകലാശാലകളാണ് പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു അവയെപ്പറ്റിത്തന്നെ നമുക്കു ആലോചിക്കാം.

ജർമ്മനിയിൽ സെക്കണ്ടറി പരീക്ഷ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവർ മാത്രമേ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പ്രവേശനം സിദ്ധിക്കയുള്ളു. അവിടത്തെ Secondery School വിദ്യാഭ്യാസം വളരെ ഉയർന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെന്നു ഇതിനു മുൻപുതന്നെ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന യുവന് ഇംഗ്ലണ്ട്, ഇൻഡ്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു എത്രയും ഉപരിയായ രീതിയിലുള്ള ഒരു സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. തന്നിമിത്തം ഒരു ജർമ്മൻവിദ്യാർത്ഥി തന്റെ സർവ്വകലാശാലാജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ മുതൽക്കുതന്നെ ഓരോ കലാവിദ്യകളെ സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേകപഠനം ആരംഭിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലകൾ വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുള്ള ആസ്ഥാനങ്ങളാണ്. അതിനു മുമ്പിൽ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. എന്നാൽ ചില ബ്രിട്ടിഷ്സർവ്വകലാശാലകളിൽ, ഉദാഹരണമായിട്ടു എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാലയിൽ, സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുംകൂടി ചില സൌകര്യങ്ങളുണ്ട്. അവിടത്തെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസനിബന്ധനകൾ അത്രതന്നെ പരിപൂർത്തിയിൽ വന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകതൊഴിലിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നുതന്നെ അതിനാവശ്യമുള്ള സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണമാക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാലയിൽ എം. ഏ ഡിഗ്രി സ്ഥാപിച്ചി

ിക്കുന്നതു്. സാധാരണയായി മിക്ക വിദ്യാൎത്ഥികളും ഈ ഡിഗ്രി ആദ്യമായി സമ്പാദിക്കുകയും അതിനുശേഷം എന്തെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകപഠനം സാധിച്ചു അതിൽ ഒരു പ്രത്യേകഡിഗ്രിയും കൂടി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. എഡിൻബറോവിലെ എം എ ഡിഗ്രിയെപ്പററി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ചിലൎക്കു പുച്ഛം തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ ഒരു സംഗതി നോക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അതിനെ പുച്ഛിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും മറെറാരു സംഗതിയിൽ അതിനെ അതിലധികം ശ്ലാഘിക്കേണ്ടതുമുണ്ടു്. എം എ ഡിഗ്രി, ബി എ ഡിഗ്രി സിദ്ധിച്ചതിന്റെ ശേഷം സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നാണു് നമ്മിൽ മിക്കപേരുടെയും ധാരണ. എഡിൻബറോവിൽ ബി. എ. ഡിഗ്രിയേ ഇല്ല. അവിടത്തെ സർവകലാശാലയിൽ നിന്നു് ഒന്നാമതായി നല്കുന്ന ഡിഗ്രി എം എ എന്നതാണു്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ കൌമാരദശയിൽ എല്ലാസർവകലാശാലകളിലും ബി. എ. യും, എം. എ യും ഡിഗ്രികളുണ്ടായിരുന്നു. ക്രമേണ. ഇതിൽ അനേകം ഭേദഗതികൾ വന്നുകൂടി. ജൎമ്മനിയിൽ ബി. എ യും, എം. എ യും വേണ്ടെന്നുവെച്ചിട്ടു പി. എച്ച്. ഡി. എന്നൊരു ഡിഗ്രിയെ പുതുതായി സൃഷ്ടിച്ചു. എഡിൻബറോവിൽ ബി. എ. വേണ്ടെന്നു വെച്ചു. ഓക്സ്ഫോൎഡിലും കേംബ്രിഡ്ജിലും ബി. എ. യും എം. എ. യും കളയാതെ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുതുതായി ലണ്ടൻ സർവകലാശാല ഏൎപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ബി. എ. യും എം. എ. യും ഏൎപ്പെടുത്തി. അതിനെ പിന്തുടൎന്നു നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളിലും ഈ രണ്ടു ഡിഗ്രികളും സ്ഥാപിച്ചു. നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളേയും അവിടത്തെ ഡിഗ്രികളേയും പററി മാത്രം നമുക്കു അറിവുള്ളതുകൊണ്ടു് ബി. എ. പാസ്സാകാതെ ചിലപ്പോൾ മെട്രിക്കുലേഷൻ കൂടി ജയിക്കാതെ എം: എ. ഡിഗ്രി എടുക്കാൻ സിദ്ധിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു നമുക്കു അത്ഭുതപ്പെടാതിരിക്കാൻ മാൎഗ്ഗമില്ല. എന്തായാലും എഡിൻബറോ എം. എ യുള്ള ഒരു പ്രധാനഗുണം പല വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു വിധമായ പൊതുജ്ഞാനമുണ്ടായതിനു ശേഷമേ ആ ഡിഗ്രി ലഭിക്കയുള്ളുവെന്നുള്ളതാണു്. അതിലെങ്ങു് ഒരു വിഷയത്തിലും തികവായിട്ടുള്ള അറിവാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു ദോഷമായിട്ടു പറയാവുന്നതു ഇതൊന്നു മാത്രമെയുള്ളു. പക്ഷേ ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരാരും എം. എ. ഡിഗ്രി മാത്രംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല, വേറെ എന്തെങ്കിലും ഒരു പരീക്ഷയുള്ളതിനെ ഒരു ആവശ്യമായ പ്രാരംഭമായിട്ടു മാത്രമേ കരുതിവരുന്നുള്ളു. എം. എ. ഡിഗ്രി മാത്രം സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നാൽ ഉദ്യോഗം കിട്ടാൻ പ്രയാസവുമുണ്ടു്. എഡിൻബറോവിലെ സാധാരണ എം. എ യെ മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിലെ സാധാരണ ബി. എ. യോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.

നമ്മുടെ സെക്കണ്ടറി പാഠശാലകളിലെ പഠനരീതി പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനാവശ്യമുള്ള തോതിൽ എത്തിയിട്ടില്ല, ഈ ഇടക്കാലത്തെങ്ങും എത്തുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഇവിടത്തെ ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള പഠനം സെക്കണ്ടറി പാഠശാലകളിലേതിനെ തുടൎന്നു പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുതകുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്രകാരമാണു് എഡിൻബറോവിലെ എം. എ. Course നടത്തിവരുന്നതു്. നമ്മുടെ ബി. എ. Course ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിനു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതും. Covege Course ന്റെ ആരംഭം മുതൽ നാം പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലേക്കാണു് കടക്കുന്നതു്. സർവ്വകലാശാലകൾ ഉത്ഭവിച്ച കാലത്തു എഫ്. എ. ക്കും ബി. എ. ക്കും ഈ മാതിരി പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസം തീരെയില്ലായിരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബി. എ. ക്കു അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തി. ഇപ്പോൾ എഫ്. എ.

ക്കുംകൂടി വിജ്ഞാനസമ്പാദനം വേണമെന്നായി. ഇനി കുറെ കഴിയുമ്പോൾ High School ൽ തന്നെ ഈ സമ്പ്രദായം തുടങ്ങുമായിരിക്കും. പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസവും വിജ്ഞാനസമ്പാദനവും ആവശ്യമാണ്. നല്ലതുമാണ്. പക്ഷേ ശരിയായ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം സമ്പാദിച്ചതിനുമേൽ പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതിലേ അതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഗുണം സിദ്ധിയ്ക്കയുള്ളു.

ജർമ്മനിയിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഏറ്റവും സ്വാതന്ത്ര്യമായ നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നതു നിമിത്തം അവിടത്തെ സർവകലാശാലകളിൽ ആരംഭം മുതൽക്കേ പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണമല്ലാതെ ദോഷമില്ല. ഇങ്ങനെ വിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധിതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവിടെ ശാസ്ത്രപരീക്ഷണങ്ങൾ ധാരാളം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. സർവകലാശാലയിൽനിന്നും ഡിഗ്രി വേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരൊക്കെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേക ജ്ഞാനം സാധിച്ചു അതിൽ ചില ഗണനീയമായ ശാസ്ത്രപരീക്ഷകൾ നടത്തി ഒരു സ്വതന്ത്രമായ ഉപന്യാസം എഴുതാതെയിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സർവകലാശാലാധികാരികൾ വിദ്യാർത്ഥിമാർ ഒരു ചിഹ്നമായിട്ട കരുതുകയും വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രത്യേകം ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുക പതിവുള്ളതുകൊണ്ട് നിവൃത്തിയുള്ളവരൊക്കെ ഡിഗ്രിക്കായി ശ്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. ജർമ്മനിയിൽ സാധാരണ ആളുകളെ വിളിക്കുന്നതു് ഹീർ എന്ന സ്ഥാനം കൂടി ചേർത്താണ്. ഇതിനോടുകൂടി ഡാക്ടർസ്ഥാനം കൂടി ചേർത്തു Her Doctor എന്നു വിളിക്കാൻ ഇടയാവുന്നതു ഒരു വലിയ കാര്യമായിട്ടാണ് വച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു അനേകായിരം ആളുകൾ സർവകലാശാലകളിൽ ചേർന്ന ഡിഗ്രി കിട്ടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി പല വിഷയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രപരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പരിശ്രമിക്കുന്നവരിൽ ചിലർക്കൊക്കെ ഡിഗ്രി കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഡിഗ്രി എടുത്തുകൊണ്ടു പലരും പല പ്രകാരത്തിൽ പോകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഡാക്ടർസ്ഥാനം ലഭിക്കാൻ ആളുകൾ ഏറെ കൊതിക്കുന്നതോ അതിനൊക്കെയും മുതലായിട്ടാണ് ഡാക്ടർസ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ സർവകലാശാലകളിലെ പ്രൊഫസർമാരാകാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. പ്രൊഫസർമാർക്ക് കാര്യ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേക്കാൾ മാസപ്പടി വളരെ കുറവാണെങ്കിലും പ്രൊഫസർ ആകാനുള്ള ആഗ്രഹം അവർക്ക് ഒട്ടും ചില്ലറയല്ല. ആ പ്രൊഫസർമാർക്ക് അത്രത്തോളം ബഹുമാനമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രത്യേകഗുണം നാട്ടിലെ ബുദ്ധിമാന്മാരെ ഉള്ളിൽവെച്ചു അദ്ധ്യാപകന്മാരാക്കിയും ഉപാദ്ധ്യായവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതു അത്യന്തം ആവശ്യമായ ഒരു സംഗതിയുമാണ് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാട്ടിലെ അത്യുന്നതന്മാരായ വിദ്വാന്മാർ കാരണവന്മാരാകണം; യുവാക്കന്മാരുടെ നേതൃത്വം അവരിൽ ആണല്ലോ ചേർന്നിരിക്കുന്നതു്. സർവകലാശാലാപണ്ഡിതന്മാർ ആകാനുള്ള ആഗ്രഹം ഡാക്ടർ ഡിഗ്രി ലഭിക്കുന്നവർക്കെല്ലാവർക്കും ഉണ്ടെങ്കിലും അപൂർവം ചിലർക്കേ അതു സാധിക്കയുള്ളു. ഡാക്ടർ ഡിഗ്രി എടുക്കുന്നവരിൽ ഒന്നാംതരം ഉപന്യാസം എഴുതിയുള്ളവരെ സർവകലാശാലകളിൽ വീണ്ടും അവരുടെ വിഷയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രപരീക്ഷകൾ നടത്തുന്നതിനു സമ്മതിക്കും. ഇങ്ങനെ കുറെക്കാലം പരിശ്രമിച്ചു വീണ്ടും ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതി അതു നല്ലതാണെന്നു കാണുന്നപക്ഷം ആ ആളെ ഒരു പ്രൈവറ്റ് ഡോസെന്റർ ആയി നിയമിക്കും. ഇതിനു പ്രത്യേകിച്ചു ശമ്പളമൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും ദിവസം ഒന്നുരണ്ടുമണിക്കൂറു ജോലി ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കും. ശേഷം സമയമൊക്കെ അയാൾ തന്റെ ശാസ്ത്രീയപരിശ്രമങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ കുറെ കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും ശരിയായ ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന

തായിരുന്നാൽ അയാളെ ഒരു Lecturer ആയിട്ടു നിയമിക്കും. ഇതിലേയ്ക്കു അയാൾക്ക സാപ്ലമെന്റുംകൂടി കാണും. ഒരു ദിവസത്തിൽ ഒരു മണിക്കൂറിലധികം പ്രസംഗം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ശേഷമുള്ള സമയമൊക്കെ വീണ്ടും അയാൾ പ്രസ്തുതപരിശ്രമങ്ങളിൽ തന്നെ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ കുറെ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു തന്റെ വിഷയത്തിൽ ധാരാളം പരീക്ഷകൾ നടത്തി വേണ്ടവിധം പരിശ്രമിച്ചു ഒരുവിധം കീർത്തി സമ്പാദിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അയാളെ ഒരു Assistend Profsor ആക്കും. വീണ്ടും കൂടുതൽ കീർത്തി സമ്പാദിച്ചു തന്റെ വിഷയത്തിൽ ആചാര്യൻ അല്ലെങ്കിൽ പ്രമാണികൻ ആയി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതായിരുന്നാൽ അയാൾക്ക ഒരു പരിപൂർണ്ണപണ്ഡിതൻ ആകുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കും. ഏത്ര വർഷം ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തി എത്രത്തോളം പ്രസിദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടാണ് അവിടെ ഒരാൾക്ക ഒരു Professor ആകുവാൻ കഴിയുന്നതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഇതു എത്രയോ എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുന്നു. അവിടെ അദ്ധ്യാപകൻ ആയിക്കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ അറിവും സാധിച്ചു ഇനി ഒന്നും വേണ്ട, സ്വസ്ഥമായി കുട്ടികളേയും പഠിപ്പിച്ചു കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടാം എന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നില്ല. പ്രൊഫസർക്ക് ആഴ്ചയിൽ 6-8 മണിക്കൂറു പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ജോലി കാണും. ശേഷമുള്ള സമയമൊക്കെ അദ്ദേഹം തന്റെ പഴയ പരിശ്രമത്തിലാണ് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

(തുടരും)

(ഡാക്ടർ, എൻ. കണ്ണൻപിള്ള എം. എ. ബി. എസ് സി. പി. എച്ച് ഡി.)

സന്തക് ഏന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രവും, ഉപദേശങ്ങളും, മതവിശ്വാസവും.

(തുടർച്ച)

ക്രി. അ. 1698-ാമാണ്ടിൽ 150 വീടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ 1818 മുതൽ 1830 വരെയുള്ള കാലത്തു് 150 വീടുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ജനങ്ങളെല്ലാം ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. അവരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ടു വയലുകളിലെല്ലാം പുല്ലു നിറയുകയും വീടുകൾ കുറുക്കന്മാർക്കും മറ്റും വാസസ്ഥാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഉല്പന്നത്തിന്റെ മൂല്യത്തെ ലക്ഷം പവനെന്നുള്ളായിരുന്നതു 25,000 പവനെന്നുള്ളേടത്തു ചുരുങ്ങിവന്നു. ഉല്പന്നവും കൃഷിക്കാരും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിലകപ്പെട്ടവരായി.

തന്റെ സംബന്ധികളുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഒക്സ്ഫോർഡ് പ്രഭുവിനു വളരെ സമാധാനക്കേടുണ്ടായി. ജനങ്ങളെ പരിശ്രമശീലന്മാരാക്കിത്തീർത്തു അവരുടെ തോന്നിവാസത്തെ ഒതുക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. അദ്ദേഹം ഒന്നുപോലെ പലപ്രാവശ്യവും തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പ്രാപ്തിയുള്ളവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഈ ഗ്രാമങ്ങളെ പൂർവസ്ഥിതിയിലാക്കാൻ വേണ്ടി അനേകായിരം പവനും അവർക്കു കൊടുത്തു് അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി അയച്ചിരുന്നു എങ്കിലും അവരിൽ ചിലർ കള്ളസ്സ്വഭാവക്കാരായ ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ വലയിലകപ്പെടുകയും മറ്റു ചിലർ തങ്ങളുടെ അധികാരത്തെ ദുരുപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അവരുടെ യത്നങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായതേയുള്ളു. അവരിൽ ചിലർ

തക്കതായ ശിക്ഷ കിട്ടുകയും മററുള്ളവർ പ്രഭുവിനെ ഭയപ്പെട്ടു ദേശാന്തരം പോവുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ പ്രഭുവിന്ന് തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിലാരേയും ഈ ദുഷ്കരമായ ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല.

തന്റെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പിന്നേയും പിന്നെയും നിഷ്ഫലമായതിനെപ്പററി പ്രഭുവിന്ന് വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. ഈ ഗ്രാമങ്ങളെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലാക്കാൻ സാമാന്യനായ ഒരുവനാൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്ന് ബോദ്ധ്യംവന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സന്തകവിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടാൻ തീർച്ചയാക്കി. "അവന്റെ അസാധാരണബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ട് അവൻ തീർച്ചയായും ഈ കാര്യം നേടും. എന്റെ ആൾക്കാർക്ക് ഈ കാര്യത്തിൽ ശ്രമംചെയ്യാൻകൂടി ധൈര്യം കാണുന്നില്ല. ഈ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ദുർബ്ബലന്മാരായ ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ എടയിൽ സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാക്കാൻ സന്തകവിന്ന് സാധിച്ചാൽ അവന്റെ സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ ബുദ്ധിവൈഭവത്തെക്കുറിച്ച് വാദത്തിന്നുതന്നെ വഴിയില്ലാതാവുന്നതാണ്. പിന്നെ ഞാൻ ഭണ്ഡാരകാര്യഭരണം അവനെ ഏല്പിച്ചാൽ ആർക്കും ന്യായമായ ആക്ഷേപത്തിന്ന് വഴിയുണ്ടാവില്ല" എന്ന് പ്രഭു മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. പിന്നെ അദ്ദേഹം ആ മൂന്ന് ഗ്രാമങ്ങളും പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യാൻ നിനോമിയെ അധികാരപ്പെടുത്തി ഒരു കല്പന കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഇത്ര വലുതായ ഒരു കാര്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ തനിക്കു ശക്തിയില്ലെന്നുപറഞ്ഞ് അയാൾ ആ കല്പന മടക്കി. എങ്കിലും പ്രഭു വിടാതെ ആവശ്യപ്പെട്ടതിനാൽ ഒടുക്കം സന്തക പ്രഭുവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കാൻ സമ്മതിച്ചു. ആ ഗ്രാമങ്ങളുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രഭു കുറെ പണം കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ സന്തക പറഞ്ഞു: "പണംകൊണ്ട് ആ സ്ഥലം നന്നാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അതിന്ന് എത്രായിരം പണം വേണ്ടിവരുമെന്ന് കണക്കാക്കാൻ ഞെരുക്കമാണ്. കീഴ്കടെ ഈ ഊരുകൾ നന്നാക്കാൻ അയച്ച ആളുകളെ ഏല്പിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും അവന്റെ പക്കൽ അനവധി പണവും കൊടുത്തിരുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ പിന്നെയും പിന്നെയും ഫലിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം. ഇനിമേലിൽ ഒരു കർത്താവിന്റെ പക്കൽ ഒരു കാശുപോലും കൊടുത്തുപോകരുത്" യാതൊരു ധനസഹായവും കൂടാതെ തന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് കൗതുകത്തോടെ പ്രഭു ചോദിച്ചപ്പോൾ സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞു. "അവിടുത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പക്കൽ പണം കൊടുത്തേല്പിക്കുമ്പോൾ ആ പണം കിട്ടാനായി ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങും. സ്ഥലത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പണം അപഹരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉഴവുകാർ ശങ്ക തുടങ്ങും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉഴവുകാരുടെമേൽ കുററങ്ങൾ ആരോപിച്ചുതുടങ്ങും. ഈ ഒരുകൂട്ടം തമ്മിലുള്ള അവിശ്വാസവും സ്വാർത്ഥ്യം നിമിത്തം പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നുള്ള യത്നമെല്ലാം നിഷ്ഫലമാവുകയും കാര്യസ്ഥിതി പണ്ടത്തേക്കാൾ മോശമാവുകയും ചെയ്യും. ഈ അനർത്ഥമെല്ലാം പണംകാരണമാണ് വന്നുകൂടുന്നത്."

ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ധനസഹായം കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? എന്ന് പ്രഭു ചോദിച്ചു.

"തരിശുനിലം കൃഷിചെയ്യേണ്ടതാണെങ്കിൽ അതിലുള്ള ശക്തിയെത്തന്നെ നാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. അതുപോലെത്തന്നെ ദാരിദ്ര്യം ഇല്ലാതാക്കേണ്ടതിന്ന് ദാരിദ്ര്യത്തിന്നുള്ള ശക്തിതന്നെ നാം ഉപയോഗിക്കണം. "ഉള്ളും ഉള്ളു നശനത്തെ" എന്നല്ലേ പ്രമാണം. എന്ന് സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞു.

"തരിശുനിലത്തിന്നുള്ള ശക്തിയെ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്" എന്ന് പ്രഭു ചോദിച്ചു.

സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞതാവിത്:—

ഒരു പറ തരിശുനിലം കൃഷി ചെയ്താൽ രണ്ടു പറ നെല്ലുണ്ടാവുമെന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കുക. അതിൽ പകുതി ഭക്ഷണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. ബാക്കി നെല്ലു വിത്തെടുക്കാം അധികം തരിശുനിലം കൃഷി ചെയ്യാനായി ഉപയോഗിക്കാം. ഇതിനെ കൊല്ലന്തോറും ചെയ്തുവന്നാൽ എത്ര തരിശുസ്ഥലമെങ്കിലും കാലക്രമം കൊണ്ടു വെട്ടി നേരാക്കി കൃഷിക്കുപയോഗമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ രാജ്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കാലം മുതല്ക്കു തന്നെ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ നിലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്തുവന്നിരുന്നതു പണം കടം വാങ്ങീട്ടല്ല. ഒരു ധനസഹായവും കൂടാതെ നിലത്തിന്നുള്ള സ്വന്തം ശക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടാണ് നമുക്ക് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായത്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ നല്ല പഴയ രീതികളെ നാം ശരിയായി അനുസരിക്കുന്നതായാൽ അവിടത്തെ ബന്ധുവിന്റെ തരിശുനിലങ്ങളും മറ്റും നന്നാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടാവുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

"ഉൽസൃകന്ധ്യംബത്തിന്റെ ആദായം ഒരു ലക്ഷം പറ നെല്ലായിട്ടാണ് കണക്കാക്കി വരുന്നത് എങ്കിലും അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ 25,000 പറ നെല്ലു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇതുകൊണ്ടു പണ്ടാരത്തിനും വൃത്തിയാവുന്നതുവരെ 25,000 പറ നെല്ലു മാത്രമേ ആദായമായി കണക്കാക്കാൻ പാടുള്ളൂ. മുമ്പിട്ടുള്ള കാലങ്ങളിൽ നാം കരെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ച് ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പഴയ സമ്പ്രദായപ്രകാരം കൃഷി ചെയ്താൽ യാതൊരു ധനസഹായവും കൂടാതെ ഈ ഊരുകൾക്കു സമാധാനവും സമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. അവിടുന്ന് ഈ ചുമതല എന്നെ ഏല്പിച്ചാൽ പത്തു കൊല്ലംകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ കാര്യം സഫലമാക്കിക്കൊള്ളാം. എന്നാൽ ഒരു വൈഷമ്യം ഉണ്ട്. നിലങ്ങൾ വളരെ മോശസ്ഥിതിയിലായതുകൊണ്ട് അവ മുഴുവനും നല്ലവണ്ണം കൃഷി ചെയ്താൽ കൂടി അവയ്ക്കു കിട്ടേണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ച പാട്ടത്തിൽ പകുതിയിലധികം അവയിൽ നിന്ന് ഉടമസ്ഥന്നു കിട്ടുന്നതല്ല. ഉടമസ്ഥൻ മുമ്പു വെച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടം മുഴുവനും കടപ്പിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നതായാൽ നമ്മുടെ പ്രയത്നമെല്ലാം വ്യർത്ഥമാവുകയും മുമ്പിൽ സംഭവിച്ചപോലെ തന്നെ ജനങ്ങൾ വീണ്ടും ദാരിദ്ര്യത്തിലകപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ഉൽസൃകന്ധ്യംബാം അവർക്കു കിട്ടേണ്ടുന്ന മുഴുവൻ പാട്ടവും കേളിൽ ആവശ്യപ്പെടാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഇപ്പോൾ വൃഥാ സമയം കളഞ്ഞത് അവസാനിക്കുന്നതു മോശതരമാവും. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവർക്ക് ഇത്ര പാട്ടം കിട്ടുന്നതായ വേറെ ഒരു വസ്തു തരുന്ന് കൊടുക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്."

പ്രഭു പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വളരെ ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. അവർക്ക് ഇതിലും വിലയേറിയ ഒരു വസ്തു കൊടുക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. എങ്കിലും ഈ ഊരുകളിലെ നിലങ്ങൾ തരിശാക്കി ഇടുവാൻ എനിക്കു മനസ്സു വരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവയെ നന്നാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഭാരം ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുന്നത് എനിക്കു പൂർണ്ണസമ്മതമാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും നല്ലതെന്നു തോന്നുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുകൊൾക. പോരാതെ വരുന്ന പകുതി പാട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും സമാധാനക്കേടു വേണ്ട. വസ്തുക്കളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിലായതിന്റെ ശേഷം പോരാതെ വരുന്ന സംഖ്യ ഞാൻ ഉൽസൃവിനു വകവെച്ചു കൊടുത്തുകൊള്ളാം. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഈ ഊരുകളിലേക്കു പോയാലും നിങ്ങളുടെ ദേഹം നല്ലവണ്ണം നോക്കണം. നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി ഈ ഊരുകളിൽ സമാധാനവും സമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ എ

കന്റെ സമാധാനക്കേടും ഇല്ലാതെ ചെയ്യുന്നതാണ്." സന്തക ആ ചുമതലയെ കയ്യേറ്റു.

III

കന്ധാവരയിലെ പ്രഭു വകക്കുറിന്ന ഈ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ച ശേഷം സന്തക തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചു. "സാക്ഷരമാകിയിലുള്ള ഉത്തരകൾ കിക്കും നാലിച്ച മട്ടിലായിരിക്കുന്നു. ആ ലിഖകാർ ഉച്ചുമാനാ കപടന്മാരും ആയതുകൊണ്ടു വളരെ യോഗ്യന്മാർ കൂടി അവരെ പരിഷ്ക്കരിച്ചു നന്നാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്കിലും എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ഈ ജോലിക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു ഞാൻ നിർവ്യാജമായി അതിന്ന വേണ്ട യത്നം ചെയ്താൽ എന്റെ ഉദ്യമം സഫലമാവാതിരിപ്പാൻ കാരണമില്ല. എന്നാൽ വേറെ ഒരു സംഗതി കൂടി ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. ഞാൻ എത്രയും ദരിദ്രമായ ഒരു കുഡുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. എന്റെ ബാല്യദശയിൽ തന്നെ ഞാൻ ഒരു അനാഥനായി വശായി എങ്കിലും പിന്നീട് അന്യാധീനപ്പെട്ടിരുന്ന കുഡുംബസ്വത്തു വീണ്ടെടുത്ത് എന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ പിതൃപ്രീതി സമ്പാദിപ്പാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. അതിന്നു ശേഷം എന്റെ പ്രഭുവിന് എത്രയോ എന്നെപ്പറ്റി കേൾക്കാനിടവന്നു. ഉൽസുകന്ധാവരം വക സ്വത്തുക്കൾ നന്നാക്കേണ്ട ഭാരം അദ്ദേഹം എന്നെ ഏല്പിച്ചു. ഇതു ഞാൻ ഒട്ടും വിചാരിക്കാത്തതാണ്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നതായാൽ എന്റെ വീട്ടുകാര്യങ്ങളെല്ലാം വിട്ടുയാവുകയും തന്നിമിത്തം എന്റെ പിതൃക്കൾ എന്റെ നേരെ അപ്രീതിയുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. നേരെ മറിച്ചു ഞാൻ എന്റെ പുത്രധർമ്മം നിവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ നേരെ ഞാൻ സ്വാമിഭക്തിയില്ലാത്തവനായിത്തീരും. ഈ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിൽ കൂട്ടി യോജിപ്പിക്കാൻ എത്ര അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഈശ്വരാ! ഈ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതു്?" അയാൾ കൈകൊണ്ടു മാറത്തടിച്ചു കുറെ നേരം ഗാഢാലോചനയിലിരുന്നു. പിന്നെ പെട്ടെന്ന് ഇങ്ങിനെ ഉച്ചരിച്ചു. "ഞാൻ എന്തിനാണ് കുഴങ്ങിത്തപ്പുടുന്നത്? സ്വാമിഭക്തിയും പിതൃഭക്തിയും യഥാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടല്ല. ഒന്നുതന്നെയാണ്. പൂർണ്ണമായ പിതൃഭക്തിയിൽ സ്വാമിഭക്തിയും ഉത്തമമായ സ്വാമിഭക്തിയിൽ പിതൃഭക്തിയും അടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഒരുകോടി പണം സമ്പാദിച്ച് എന്റെ കുഡുംബത്തിന്ന വളരെ പുഷ്ടി വരുത്തി യഥാവിധി പിതൃക്കളെ ആരാധന ചെയ്താലും ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ നേരെ ചെയ്യേണ്ടതായ ധർമ്മം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഞാൻ പുത്രാനുരൂപമായ ധർമ്മം നിവൃത്തിച്ചതായി എന്റെ പിതൃക്കൾ ഗണിക്കയില്ല. എന്നാൽ അനേകം ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഇല്ലാതെ ചെയ്തു ഞാൻ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ മനസ്സിന്ന സമാധാനം വരുത്തുന്നതായാൽ എന്റെ കുഡുംബം നശിപ്പാനിടവന്നാൽ കൂടി എന്റെ പൂർവ്വന്മാർ തിരിച്ചറിയും എന്റെ നേരെ നല്ല പ്രീതിയുണ്ടാവുന്നതാണ്."

ഇപ്രകാരം മനസ്സിന്ന സമാധാനം വന്നതിന്റെ ശേഷം അയാൾ തന്റെ പൂർവ്വന്മാരുടെ ശവകുടീരത്തിൽ പോയി നമസ്കരിച്ചു തന്റെ നിശ്ചയം അവരെ അറിയിച്ചു. പിന്നെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് അയാൾ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു "പ്രഭു എന്നെ ഏല്പിച്ച ജോലി വളരെ ഗൌരവമായിട്ടുള്ളതാണ്. അത് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ല. എന്റെ വീട്ടുജോലികളെല്ലാം തിരെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഏകാഗ്രമനസ്സോടുകൂടി ഞാൻ ഈ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കണം. എന്റെ കൂടിച്ച് അനേകവിധമായ കഷ്ടരിശ്ചതകൾ അനുഭവിക്കാൻ നിനക്കു മനസ്സുള്ളപക്ഷം നീ ഷികോസുകിയിലേക്കു് എന്റെ കൂടിച്ചു വരിക. അതിന്ന മനസ്സില്ലാത്ത പക്ഷം നീ എ

ന്നെ വിട്ടു പിരിഞ്ഞു നിന്റെ അച്ഛന്റെ വീട്ടിൽ പോയി താമസിച്ചാലും".

ഭാര്യ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ എന്താണ് പറയുന്നത്? ഒരു സ്ത്രീക്കു വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവൾ മരിച്ചാലും പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോകുന്നില്ല. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ പിരിഞ്ഞു പോരുമ്പോൾ തന്നെ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ഒപ്പം ഏതു കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കാനും ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രഭുവിന്റെ കല്പനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിങ്ങൾ ഒരു മഹത്തായ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുവാനാണ് പോകുന്നത്. അതിനു കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യുവാൻ എനിക്കു യോഗം ഉണ്ടായാൽ ഞാൻ ഭാഗ്യവതി തന്നെയാണ്. എന്റെ ജീവിതവും ഞാൻ അതിലേക്കായിത്തന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു എല്ലാ കഷ്ടപ്പാടുകളും സന്തോഷത്തോടുകൂടി സഹിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു ഹിമാസുകിയിലേക്കു ഞാനും നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വരുമെന്നു നിങ്ങൾ ഉറച്ചോളൂ."

ഭാര്യയുടെ തീർപ്പിനെപ്പററി സനതകവിന് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. പിന്നെ അയാൾ തന്റെ വീടും സാമാനങ്ങളും വയലുകളും വിററു പണമാക്കി ക്രി-അ. 1821-ാമാണ്ടിൽ തന്റെ ഭാര്യയേയും മൂന്നു വയസ്സു പ്രായമായ ഏകപുത്രനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മടങ്ങിവരാത്ത വിധത്തിൽ തന്റെ പിതൃപൈതാമഹമായ വീടുവിട്ടു പോവുകയും ചെയ്തു.

അവിടെ നിന്നു സാക്കരമാക്കിയിലേക്കു 160 നാഴിക ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു കുറെ ദിവസം വഴിയാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. യാത്രയുടെ അവസാനദിവസം അവർ 'മനയമം' ഊരിൽ നിന്നു മൂന്നു നാഴിക ദൂരത്തുള്ള ഒരു ദിക്കിലെത്തിയപ്പോൾ ആ ഊരിന്റെയും മററും ഗ്രാമാധികാരികൾ അയാളെ എതിരേല്ക്കാൻ വന്നു. അവർ അയാളെ താണുകുമ്പിട്ടു. അയാളെ കണ്ടതിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള സന്തോഷമാവും കാണിച്ചു വിനയത്തോടുകൂടി അവർ ബോധിപ്പിച്ചു. "ഹൊഡാവരയിലെ പ്രഭു ഞങ്ങളുടെ ഊരുകളിൽ ക്ഷേമം വരുത്താനായി അങ്ങയെ കല്പിച്ചയച്ച വിവരം ഞങ്ങൾക്കു അറിവു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അച്ഛനമ്മമാർ വീടുവിട്ടു കുറച്ചു കാലം പുറമെ താമസിച്ചു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അവരുടെ മക്കൾ എത്ര സന്തോഷത്തോടുകൂടി അവരെ എതിരേററു സല്ക്കരിക്കുമോ അത്ര സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ ഉപചാരം ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങൾ വളരെ ദിവസമായി അങ്ങയുടെ വരവിനെ കാക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതെന്ന അനുഗ്രഹം മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കുള്ളൂ. ഈ ദൂരയാത്രകൊണ്ട് അങ്ങേക്കു ക്ഷീണമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങേക്കു വേണ്ടി ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള മദ്യവും മററു ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു."

സനതക അവരുടെ സല്ക്കാരത്തെക്കുറിച്ചു സന്തോഷം ഭാവിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ വളരെ ദയയുള്ളവരാണ്. എനിക്കു ക്ഷീണമില്ലെങ്കിലും എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ അനുശാസനോല്ലംഘനം ചെയ്വാൻ എനിക്കു ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നതാണ്. സാക്കരമാക്കിയിൽ കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ എത്തിച്ചേരണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട." പിന്നെ അയാൾ പട്ടണത്തിലേക്കു യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തു. ദൂരയാത്രകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം തീർക്കാനായി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളോടുകൂടി വന്നു വളരെ ആദരവോടുകൂടി അയാളെ എതിരേററ ഗ്രാമാധികാരികളുടെ നേരെ ഇങ്ങിനെ അനാദരവു കാണിപ്പാൻ കാരണമെന്താണെന്നു അയാളോടു പിന്നീടു ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ സനതക താഴെ പറയുംപ്രകാരം ഉത്തരം പറയുകയുണ്ടായി.

"ആദ്യം തന്നെ മുഖസ്തുതി പറയാനായി പുറപ്പെടുന്ന ആളുകൾ ഉപായികളും സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാരും ആകുന്നു. നേരസ്ഥന്മാരും നിഷ്കപടന്മാരും ആയവർ ആവശ്യം വേണ്ടിവന്നാൽകൂടി ഒരു കാര്യത്തിൽ മുമ്പിട്ടു നില്പാൻ അത്ര ശ്രമിക്കുന്നതല്ല. ഈ സൂത്രക്കാർ തങ്ങളുടെ മേലധികാരികളെ മുഖസ്തുതിചെയ്തു ചതിക്കുകയും തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ളവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ച് അവരുടെ വക്കലുള്ള പണം അപഹരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഞാൻ വളരെ വിവരം അറിഞ്ഞു. അവരുടെ കള്ളത്തൊഴിലുകളെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടും അവർ എന്റെ നേരെ ഭയഭക്തി നടിക്കുന്നു. എന്നാൽ അന്തരത്തിൽ തങ്ങളുടെ കള്ളത്തരങ്ങൾ ഗൂഢമായി ഫലിപ്പിപ്പാനുള്ള വഴികളാണ് അവർ ആലോചിക്കുന്നത്. ഇതുവരെ അയക്കപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാവരും ഈ വകക്കാരുടെ പിരട്ടിലകപ്പെട്ടു വശവർത്തിന്മാരായിപ്പോയി. ഇവരെ വിശ്വസ്തന്മാരെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു അവർ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ആദ്യംമുതല്ക്കുതന്നെ ഇവരോടു ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ സകല പ്രയത്നങ്ങളും നിഷ്ഫലമായി വരാനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നെയാണ്. ദുഷ്ടന്മാർക്ക് അഭിവൃദ്ധിയും ശിഷ്ടന്മാർക്ക് അതൃപ്തിയും ഉണ്ടായി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചുവന്ന കാര്യം പൂർത്തിയാക്കാൻ അവർക്ക് എങ്ങിനെ സാധിക്കും? ഈ ഗ്രാമാധികാരികളുടെ തന്ത്രം എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവർ എന്റെ നേരെ കാണിച്ച ആദരവു കപടമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവരുടെ കള്ളസൂത്രങ്ങളിൽ ഞാൻ അകപ്പെടുകയില്ല. അതൊന്നും എന്റെ നേരെ ഫലിക്കുകയുമില്ല. നല്ല മര്യാദക്കാരും നിഷ്കപടന്മാരും ആയവരെ ഞാൻ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു അവർക്കു എന്റെ സഹായം ആവശ്യം വേണ്ടിവരുന്നവർക്കും തൻകാര്യം നോക്കാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്തവർക്കും എന്നാൽ കഴിയുന്ന ഒത്താശകൾ ഞാൻ ചെയ്തുകൊടുക്കും."

IV

സാക്ഷമൊകിയിലെ കച്ചേരിസ്ഥലത്തിന്റെ മേൽപ്പുര കെട്ടുവന്നും ചുമരുകൾ ഇടിഞ്ഞും തൂണുകൾ ദ്രവിച്ചും കിടന്നിരുന്നു. നിലത്തെല്ലാം പുല്ലു മുളച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ കാട്ടുപ്രാണികൾ കുടികൊണ്ടിരുന്നു. ഇതു ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ പൊതുവിലുള്ള സ്ഥിതിയുടെ ഒരു സൂചകമായിരുന്നു. കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും കാടുപിടിച്ചുപാഴായിക്കിടന്നിരുന്നു. ജനങ്ങൾ കുടികൊണ്ടിരുന്ന വീടുകൾക്ക് ഏറ്റവും സമീപമുള്ള വയലുകളിൽ മാത്രമേ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അവയിൽകൂടി ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ടു കള വന്നു മൂടി വിളവുതന്നെ മോശസ്ഥിതിയിലായിത്തീർന്നു.

സന്തക ആദ്യത്തിൽതന്നെ കച്ചേരിസ്ഥലം വെടിപ്പുവരുത്തി അതിൽ താമസം തുടങ്ങി. പിന്നെ ആ ഊരുകളെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടതിന്നു ഒരു ചട്ടവട്ടം ഉണ്ടാക്കി. അയാൾ ദിവസേന അതിരാവിലെ എഴുന്നീറ്റു വൈകുന്നേരംവരെ ഓരോ വീടുകളിൽ പോയി അതിൽ താമസിക്കുന്നവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളേയും സ്ഥിതികളേയും നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധവെച്ചു മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ വയലുകളുടെ അതിർത്തിയെ പരിശോധിക്കുകയും തരിശുസ്ഥലങ്ങളുടെ അളവു എടുക്കുകയും നിലങ്ങളുടെ തരവും സ്വഭാവവും കൃഷിക്കുള്ള ജലസൌകര്യവും മനസ്സിൽ കുറിക്കുകയും ചെയ്തു. വേനൽകാലത്തിലെ അത്യുഗ്രമായ ചൂടും ശൈത്യകാലത്തിലെ അസഹ്യമായ തണുപ്പും മഴയും മഞ്ഞും ലേശം ഗണ്യമാക്കാതെ അയാൾ ആ ഊരുകളിലെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും നടന്നു പരിശോധന കഴിച്ചിരുന്നു. ഒടുക്കം അയാൾ അറിയാത്തതായ ഒരടി സ്ഥലംപോലും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അയാൾ പ്രയത്നക്കാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അഗതികളെ സഹായിക്കുകയും മന്ദബുദ്ധികൾക്കും തെറ്റിനടക്കുന്നവർക്കും ആ

റിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വയലുകളിലേയ്ക്കു വെള്ളം തിരിച്ചുവിടുവാനുള്ള ചാലുകൾ മുതലായവയെ പരിഷ്കരിച്ചും ഉത്തമരീതിയിൽ കൃഷി ചെയ്യേണ്ടമാതിരികളെ ജനങ്ങൾക്കു പഠിപ്പിച്ചും തരിശുസ്ഥലങ്ങളെ കൃഷി ചെയ്വാൻ താൻതന്നെ ജനങ്ങളെ സഹായിച്ചും മറ്റനേകവിധത്തിലും ആ പ്രദേശത്തിൽ സമാധാനവും സമൃദ്ധിയും വരുത്താൻ അയാൾ സർവ്വാത്മനാ പ്രയത്നിച്ചു. ഏറ്റവും ദരിദ്രനായ ഒരുവനെപ്പോലെ അഹോവൃത്തി കഴിച്ചു അയാൾ പലവിധ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിച്ചുവന്നു. ഏറ്റവും വിലകുറഞ്ഞ പരുത്തിനൂൽകൊണ്ടു നെയ്ത വസ്ത്രങ്ങളാണ് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. അവ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞു തീരെ ധരിപ്പാൻ പാടില്ലാതാകുന്നതുവരെ അയാൾ അവയെ ധരിക്കും. വെറും ചോറും ഒരു കോപ്പ സൂപ്പും മാത്രമായിരുന്നു അയാളുടെ ഭക്ഷണം. പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ വെള്ളച്ചോറും ഒരുമാതിരി ഉപ്പുമാവും കഴിക്കും. ഉത്സവകാലങ്ങളിലാണെങ്കിലും അയാൾക്കു ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ കൊടുത്താൽ അയാൾ താഴെ പറയുംപ്രകാരം പറഞ്ഞ് അവയെ വാങ്ങുകയില്ല. "നിങ്ങളുടെ വളരെക്കാലമായുള്ള മടികൊണ്ടും അശ്രദ്ധകൊണ്ടും നിങ്ങൾ നന്ന ദരിദ്രസ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളെല്ലാവരും നല്ല സ്ഥിതിയിലാവുന്നതുവരെ ഞാൻ നിങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലഭക്ഷണം കഴിക്കുകയോ നിങ്ങളുടെ ഉടുപ്പുകളേക്കാൾ നല്ല ഉടുപ്പുകൾ ധരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല."

സന്തക പകൽ മുഴുവനും വയലുകളിലോ ജനങ്ങളുടെ വീടുകളിലോ പ്രവൃത്തിയെടുത്തു രാത്രി വളരെ അതിക്രമിച്ചതിന്റെ ശേഷം വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിച്ചെല്ലും. ഒന്നു മണിക്കൂറുമാത്രം കിടന്നുറങ്ങിയതിന്റെശേഷം പിന്നേയും എണീറ്റു പിറ്റേ ദിവസത്തേക്കുള്ള ജോലികൾ നോക്കിത്തുടങ്ങും. ബഹുകൃത്യമുള്ളവനായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ ജോലികളെല്ലാം അയാൾ വേഗത്തിലും പ്രയാസംകൂടാതെയും നടത്തി. അതുകണ്ടു മടിയന്മാരായ ആ ഗ്രാമക്കാരെല്ലാം വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അയാൾ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു ഉണ്ടാപ്പെടുത്തിയ കാര്യങ്ങളും അയാൾ സഹിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകളും എണ്ണിപ്പറവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. അയാൾ എത്രത്തോളം നിർവ്യാജമായി പണിയെടുത്തിരുന്നു എന്നു ഈശ്വരനുമാത്രം അറിയാവുന്നതാണ്.

അല്പബുദ്ധികളായവർ മേലിൽ വരാൻപോകുന്ന സംഗതികളെ മുൻകൂട്ടിക്കാണ്മാൻ കഴിയില്ലെന്നുള്ള തത്വം പലപ്പോഴും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർ താല്ക്കാലികമായ ലാഭങ്ങളെപ്പറ്റി കലഹിക്കയും തങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരുടെ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു അസൂയപ്പെടുകയും ഉണ്ടാക്കിച്ചെയ്യുന്നവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയും കെടുകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു ലാഭം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടിലന്മാരും ദുഷ്ടന്മാരുമായ ഈ ഗ്രാമക്കാർ സന്തകയിന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കുന്നതായി പുറമെ കാട്ടിക്കൂട്ടി എങ്കിലും ഗൂഢമായി അയാളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളെ തകരാറിലാക്കാൻ അവർ കഴിയുന്നത്ര യത്നംചെയ്തു. അയാൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യം ചെയ്വാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ അവർ അതിന്നു എന്തെങ്കിലും പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ പ്രവൃത്തികളെ നിരർത്ഥമാക്കിത്തീർക്കാൻ അവർ അറിവില്ലാത്ത ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും. തരിശുഭൂമികളെ കൃഷിചെയ്വാൻ അയാൾ ഉത്സാഹിച്ചാൽ തെളിഞ്ഞനിലങ്ങൾ തന്നെ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടതിലധികം കൃഷിചെയ്വാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അതിനെ മുടക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കും. അയാൾ അന്യദിക്കുകളിൽനിന്നു കൃഷിക്കാരെ വരുത്തി അവരെ അവിടെ സ്ഥിരമായിത്താമസിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി അവർക്കു നിലവും അതു കൃഷിചെയ്വാൻ വേണ്ട പണിക്കോപ്പുകളും മറ്റു സാധനങ്ങളും കൊടുത്താൽ സ്വാർത്ഥപരന്മാരായ ഈ ഗ്രാമക്കാർ അവരെ

ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയും അവമാനിക്കുകയും ചെയ്തു് അവർക്ക് അവിടെ ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ലാതാക്കി. വയലുകളുടെ അതിർത്തികളെ ശരിപ്പെടുത്താനായി അയാൾ ശ്രമിച്ചാൽ അവർ ആധാരങ്ങളും മററു റിക്കാർട്ടുകളും ഒളിച്ചുവെച്ചു അതെല്ലാം നശിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞു വയലുകളുടെ അതിർത്തികളെ ശരിപ്പെടുത്താൻ അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തു.

പ്രബലന്മാർ സാധുക്കളെ ഉപദ്രവിക്കുകയും ധനവാന്മാർ തങ്ങൾക്കു കിട്ടാനുള്ള കടത്തിന്നുവേണ്ടി സാധുക്കളായ സമീപവാസികളുടെ നല്ല നിലങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തി അവരെ കഷ്ടത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കൂട്ടർ തന്നെ തരിശുസ്ഥലങ്ങളും പേരിൽ പതിയാത്ത സ്ഥലങ്ങളും ഗൂഢമായി കൃഷിചെയ്തു സർക്കാരിലേക്കുള്ള നികുതി കൊടുക്കാതെ കഴിപ്പാൻവേണ്ടി ഗൂഢമായിത്തന്നെ വിളവെല്ലാം കൊയ്തെടുത്തു. അവർ സ്വന്തം വയലുകളിൽ വളം ചേർക്കാതെ നിലങ്ങളുടെ ചീത്തത്തം കൊണ്ടാണ് വിളവുണ്ടാകാത്തത് എന്നും നികുതി ചുരുക്കിക്കിട്ടാത്തപക്ഷം തങ്ങൾ വല്ലാത്ത കഷ്ടത്തിലാവുമെന്നും ആക്ഷേപം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ജനങ്ങൾ നിയമലംഘനം ചെയ്യുന്നു എന്നു ഗ്രാമമുഖ്യന്മാരും ഗ്രാമാധികാരികൾ അന്യായമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നു എന്നു ജനങ്ങളും ആവലാതി പറഞ്ഞു. ചില കൌശലക്കാർ സാധുക്കളെക്കൊണ്ടു ഗ്രാമക്കോടതികളിൽ അനേകം ഹരജികൾ കൊടുപ്പിച്ചു. ഈ ഹരജികൾ വിചാരണചെയ്തുതന്നെ സന്തകവിൻെറ സമയം മുഴുവനും പോകുമെന്നും അങ്ങിനെയായാൽ പുതിയ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ അയാൾക്കു സൗകര്യമോ ശക്തിയോ ഉണ്ടാവില്ലെന്നും വിചാരിച്ചാണ് അവർ ഇപ്രകാരം ചെയ്യിച്ചതു്.

എന്നാൽ സന്തക പുലച്ചു കോടതിയിൽ ചെന്നു ജനങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങൾ കേട്ടു് അവരുടെ സങ്കടങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ അയാൾ രാത്രിയിൽ കൊടുത്തു. പകലെല്ലാം അയാൾ തൻെറ ജോലിയിലേർപ്പെട്ടു. ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹത്തിൻെറ കാരണങ്ങൾ അയാൾ അന്വേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ശിഷ്ടന്മാരെ അയാൾ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. നാസ്തികരെ വിവേചനം ചെയ്തു ദുഷ്ടന്മാർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു നല്ലവഴിക്കു നടക്കുന്നതിന്ന അയാൾ അവരെ ശാസിച്ചതല്ലാതെ അവരെ ശിക്ഷിച്ചില്ല. ഇപ്രകാരം ചെയ്തതിൻെറ ഫലമായി ഗ്രാമക്കോടതികളിൽ വരുന്ന സങ്കടഹരജികളുടെ എണ്ണം അല്പകാലത്തിന്നുള്ളിൽ വളരെ കുറഞ്ഞുവശായി.

സന്തകവിന്ന് എത്രയോ അധികം കാര്യങ്ങളിൽ മനസ്സിരുത്തി പ്രവൃത്തിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാളുടെ ആരോഗ്യത്തിന്നു ഹാനിവരുന്നകിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു് മേധാവികൾ അയാളുടെ സഹായത്തിനായി തൻെറ കീഴ്ജോലിസ്ഥന്മാരിൽ ചിലരെ അയച്ചുകൊടുത്തു. ഉത്സുകസ്വഭാവനും 'ഷുഷിരായകോയാക' എന്നൊരുവനെ അയച്ചുകൊടുത്തു. ഇയാൾ സത്യസന്ധനും അറിവുള്ളവനും സന്തകവിൻെറ ചട്ടവട്ടങ്ങളിൽ നല്ല വിശ്വാസം ഉള്ളവനും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻ തൻെറ ജോലികൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി നടത്തിവന്നു. എന്നാൽ അവൻ ഏററവും ആരോഗ്യം കുറഞ്ഞവനായിരുന്നു കൊണ്ടും സാക്കരൊക്കിയിൽ താമസം തുടങ്ങീട്ടു് അഞ്ചാറുകൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പായി മരിച്ചുപോയി.

(തുടരും)

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.

—൦൦൦—

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ

വെങ്കൊററക്കട.

മംഗളോദയത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ മിഥുനം ലക്കത്തിൽ ചേൎത്തിരുന്ന സാഹിത്യസമാജത്തിലെ (ങ, ഞ എന്ന കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച) തീൎപ്പിൽ ഉദാഹരണത്തിന്നായി സ്വീകരിച്ച പദസമുദായത്തിൽ 'വെങ്കററക്കട' എന്ന പദപ്രയോഗം സാധുവോ? ഇതു 'വെങ്കൊററക്കട' എന്നല്ലേ വേണ്ടത്?

വെങ്കററക്കട—വെൺ-കററ-കട എന്നു ഇതിന്റെ അംഗവിഭാഗം ചെയ്യുമ്പോൾ 'കററ' എന്ന പദം കടക്കു വിശേഷണമായി നില്ക്കുന്നു. ഇതിന്നു കററക്കുഴൽ, കററക്കാർ, കററവൻ എന്നീ മൂന്നു വിധത്തിൽ പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മൂന്നൎത്ഥത്തിലും ഈ പദം കടയെ വിശേഷിക്കാവുന്നതല്ല.

വെങ്കൊററക്കട—ഇതിലെ 'കൊററ' എന്ന പദം 'കൊ' എന്ന രാജാൎത്ഥവാചിയായ ധാതുവിന്റെ രൂപമാണ്. ഇതിന്റെ നാമരൂപമായി 'കൊററവൻ' എന്നു തമിഴിൽ സുലഭമായും മലയാളത്തിൽ ദുൎല്ലഭമായും പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു.

ഇതിനാൽ 'വെൺ (വെളുത്ത) കൊററ (രാജകീയമായ) കട=വെങ്കൊററക്കട' എന്നതിന്നു സാധുത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിൽ സാഹിത്യവിജ്ഞന്മാൎക്കു വല്ല അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാനപേക്ഷ.

എന്ന് വി. നാരായണൻനായർ.

ഒരു സംശയം.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ നളചരിതം ഇരുളിൽ നിന്നെടുത്തു ഇപ്പോഴത്തെ മദ്രാസ് യൂനിവേഴ്സിററി മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷക്കുള്ള മലയാളപാഠപുസ്തകത്തിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്നതും, ഇയ്യിടെ കഴിഞ്ഞ കൊച്ചി മലയാളപണ്ഡിതപരീക്ഷയുടെ ചോദ്യക്കടലാസ്സിൽ കൊടുത്തിരുന്നതും മററുമായ താഴെ എഴുതുന്ന പദ്യങ്ങളുടെ ശരിയായ അൎത്ഥം അറിയേണ്ടതു അത്യാവശ്യമായി വന്നിരിക്കകൊണ്ടു വിദ്വാന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും ആ ഭാഗങ്ങളുടെ അൎത്ഥം അടുത്ത മംഗളോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

1. സാഹിത്യസമാജം.
2. കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, മദ്രാസ് യൂനിവേഴ്സിററി ഇവയിലെ മലയാളപാഠപുസ്തകക്കമ്മററി മെമ്പൎമാരും, മലയാളപരീക്ഷകന്മാരും,
3. കോളേജുകളിലെയും ഹൈസ്കൂളുകളിലെയും മലയാളപണ്ഡിതന്മാർ, ഇവരോടു പ്രത്യേകിച്ചും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

പദ്യങ്ങൾ *

കരുണാമൃതതരചിവരനാഭൻ
തരുണാരുണാഭനഖരുചിരനാഭൻ
തരുണാംബുജമേനായനാൎസ്സുരവര-
തരുണാസമധനവിതരണശീലൻ

കരുണാകലജലധരണാവാസൻ
ഹരിണാങ്കകലാധരിണാവാസൻ
ഹരിണാങ്കാടക ചരിണീശോഭിത-
മരണായാംബുജവിഹരിണാസദൃശൻ

ചരണാംബുജയുഗശരണാഗതജന-
ശരണായിതനവകരണാധരണൻ

---

* ഇതിൽ അൎത്ഥത്തിന്നു സംബന്ധമില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങളുംകൂടി ചേൎത്തിരിക്കുന്നതു പ്രകൃതസംബന്ധത്തെ വിശദീകരിപ്പാൻ മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ അവയിലും ചിലതിന്റെ സമാസവാക്യങ്ങളിലും മററും പല സംശയങ്ങളുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സമാസം എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും വിഗ്രഹിച്ചു പദാൎത്ഥം എഴുതുന്നതായാൽ വലിയ ഉപകാരം.

കരണംഭവഭയഹരണാദികരൻ
കരുണാകരമൂലകരണാശരണൻ
ധരണീപതികലധരണീയരുടെ
ധരണീധരിച്ചൂഢധരണീപാലൻ
ധരണീവിലസിതതരണീമനസാ
ഹരണീകൃതതമധരണീമന്നൻ
അളകാപതിസമമാനിതവിഭവൻ

അളകാഞ്ചിതസ്ഫുടതടിലകലാപൻ
നളിനായതനേത്രകലിതസുഭഗൻ
നളനോടുരൂപവരവപുഷ്മാൻ
നളിനാകരാഭിരൂപചരണൻ
കളമധുരാകൃതിതന്നിധനാദ്യൻ
കളകളരവധനമാംസളഭൂഷണ-
ലളിതകളേബരനതിസുകുമാരൻ
ഇളയിതുഴുന്നു പരമേശ്വരമേനോൻ.

ശാസ്ത്രീയവിഷയം

ചിത്രമെഴുത്ത്.

അറുപത്തുനാലു കലാവിദ്യയിൽ ഒന്നായ ചിത്രമെഴുത്ത്, ഒരു ശാസ്ത്രമായി പഠിച്ചുവന്നവരിൽ ഒന്നാമതായി ചീനരാജ്യക്കാരെയാണ് ഗണിച്ചുപോരുന്നത്. പിന്നെ ഗ്രീക്കുകാർ മുതലായ പാശ്ചാത്യന്മാരാണത്രെ ഈ വിഷയത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവർ. വാസ്തവത്തിൽ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. ബാണാസുരന്റെ മകളായ ചിത്രലേഖ അനിരുദ്ധന്റെ ചിത്രം വരച്ച് ഉഷയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയ കഥകളൊക്കെ പുരാണമായി തള്ളുന്നതായാൽകൂടി, ഹിന്ദുക്കൾ ചിത്രമെഴുത്ത് ഒരു ശാസ്ത്രമായി എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ പഠിച്ചുപോന്നിരുന്നുവെന്നു കാണിപ്പാൻ അധികം പ്രയാസമൊന്നുമില്ല.

വാത്സ്യായന കാമശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയ യശോധരൻ, മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ ആറു അംഗങ്ങളെ പറയുന്നുണ്ട്.

രൂപഭേദാഃ പ്രമാണാനി,
ഭാവലാവണ്യയോജനം
സാദൃശ്യം വർണ്ണികാഭംഗ-
മിതി ചിത്രം ഷഡംഗകം.

രൂപഭേദം (നാനാ രൂപങ്ങളുടെ ഭേദം) പ്രമാണം (അളവും ആകൃതിയും) ഭാവം, (ജീവന്ന്) ലാവണ്യയോജനം (യോജിച്ച ഭംഗി) സാദൃശ്യം (യോജിപ്പ്) വർണ്ണികാഭംഗം (നാനാ നിറങ്ങളും എവിടെ കൊടുക്കണമെന്ന ഭേദം). ഇങ്ങിനെ ആറു അംഗങ്ങളായി ഹിന്ദുക്കളുടെ ചിത്രമെഴുത്തിനുള്ളതെന്നാണ് യശോധരൻ പറയുന്നത്. വാത്സ്യായനന്റെ കാലം ക്രിസ്താബ്ദം 200-ാം ആണ്ടിനും, ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു മുമ്പു 671 ആണ്ടിനും ഉള്ളിലാണെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. വാത്സ്യായനൻ തന്നെ തന്റെ കാമശാസ്ത്രം എഴുതിയിട്ടുള്ളത് സൂത്രാദി, ആഗമം മുതലായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ടാണെന്നും ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്ങിയതിനു പുറമെ വല്ലതും തന്റെ കാമശാസ്ത്രത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ ആയത് ഇന്ത്യയിൽ അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ചീനായിൽ ചിത്രമെഴുത്ത് ഒരു ശാസ്ത്രമായി പഠിപ്പിച്ചത് ഷീ, ഹോ എന്നാളാണ്. ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം ക്രിസ്താബ്ദം 6-ാം നൂററാണ്ടിലാണ്. ഇദ്ദേഹവും ചിത്രമെഴുത്തിനു ആറു അംഗങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് എഴുതീട്ടുള്ളത്. ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോയ ചീനക്കാർക്ക് ചിത്രമെഴുത്ത് സംബന്ധമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കിട്ടിയതല്ലെന്നു പറവാൻ ഒരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. ചീനക്കാരെ ചിത്രമെഴുത്തു ഒരു ശാസ്ത്രമായി ആദ്യം പഠിച്ചവരെന്ന് മേൽസംഗതികളാൽ ഒരിക്കലും പറയാൻ പാടില്ല. ഈ ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ കാണേണ്ടതാണ്. ഇതിനെപ്പററി ആരും അന്വേഷണം ചെയ്തതായി കാണുന്നില്ല.

—-----—

ശൃംഗാരമണ്ഡനംഭാണം.

(തുടർച്ച)

(പ്രവരനായ കല്ലൂർ നാരായണൻകൃഷ്ണൻ അവർകൾ.)

സാഹിത്യവിഷയത്തിലും മറ്റും നിരന്തരപരിശ്രമത്താൽ അസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ട് അത്യുന്നതപദവിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന വിടന്മാരാൽ കൂടിയും, വിശേഷിച്ചു കേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടവരും സംഗീതസാഹിത്യാദിവിദ്യകളിലുള്ള നൈപുണ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന നാഗരികതകൊണ്ട് അന്യവേശ്യവതികളെ ജയിക്കുന്നവരും സൌന്ദര്യം സഹജമാകകൊണ്ടു സകല ജനസാധാരണമാണെങ്കിലും, തങ്ങൾക്കു സഹജസിദ്ധമായ പ്രകാശം വേണ്ടപോലെ തെല്ലു പട്ടം ചെത്തിയാൽ പുറത്തേക്കു പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെ, വൃത്തികൊണ്ടും ചേഷ്ടകൊണ്ടും ജനനസിദ്ധമായ ലാവണ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ആ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും, യുവാക്കളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ഇരിമ്പിനെ ആകർഷിക്കുവാനുള്ള അയസ്കാന്തമോ എന്ന സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്ന ശൃംഗാരസമുദ്രത്തിലെ ഊർമ്മിയായ മന്ദഹാസകടാക്ഷാദികളാൽ ലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടവരുമായ വാരവിലാസിനികളാലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ രംഗഭൂമിയിൽവെച്ചു ബുദ്ധിമാന്മാർ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള "ശൃംഗാരമണ്ഡനം" എന്ന പേരായ ഭാണം അഭിനയിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള യോഗ്യത മറ്റൊരു ഭാണത്തിനും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു സാമാജികന്മാർ ഈ സന്ദർഭത്തെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു.

അഹോ! ഭഗവതി ഈ വസന്തകാലത്തെക്കുറിച്ചു വിശേഷമായ ഒരു ഗാനം ചെയ്തു സാമാജികന്മാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കൂ.

നടി—മാകന്ദപുഷ്പമകരന്ദരസം നുകർന്ന്

ഭൃംഗങ്ങൾ കോകിലകലസ്വരസംഗമത്തിൽ

ഝങ്കാരമാർന്നിടുമവിടെ മന്ദമെല്ലാം

ലോകമനോഹരമിതല്ലയോ വസന്തകാലം

സൂത്ര—അഹോ! പാട്ടു വളരെ രംഗിയായി. എന്നു മാത്രമല്ല കാര്യവും വാസ്തവമാകുന്നു.

മന്ദാക്ഷം ധ്വാന്തകാംക്ഷമന്ദതയുതൽ-

കോമളാംഗസ്ഥിതമായ്

കന്നൽക്കണ്ണികൾ പാട്ടിലായിവരുവാൻ

പാരം പ്രയാസം പുരാ

മാനിച്ചുന്നതമാർഗ്ഗലൌ ചെറുകളർ-

കാറൊപ്പു യാർലോലവും

കന്നിക്കാലത്തകന്നു കാണപതിതാ-

പത്താൽ കുഴങ്ങീ നിതാ.

എന്നുമാത്രമല്ല ഇതാ ഇപ്പോൾ,

അന്യോന്യപ്രണയപ്രകോപമതിനാൽ

വേറിട്ടുപോയീടിനോ-

രന്യൂനാംഗകലർന്നദംപതികളെ

തമ്മിൽ ചേർപ്പിച്ചുടൻ

ചിത്തത്തെ ചേർത്തുവിടുന്നിതാ ചിലവധൂ-

ജനങ്ങളെ ചേർപ്പിച്ചുതാൻ

തൊന്നും ധന്യയുവാക്കളോടുവിടുന്ന-

ല്പാലയവസന്തമേ.

(അണിയറയിൽ)

പത്രിവർഗ്ഗം ചിലയ്ക്കുന്നു

മിത്രോദയമടുത്തുപോയ്

രാത്രിയൊഴുകലംഗിച്ചു

യാത്രയ്ക്കുന്നുണ്ടുരം.

നടി—(കേട്ടതായി നടിച്ചു) അയ്യോ! ഇത് എവിടെനിന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്? അറിയുന്നില്ല.

സൂത്ര—(ആലോചിച്ചിട്ട്) അയ്യോ! ഭഗവതിയുടെ സഹോദരനും എന്റെ സ്യാലനുമാകുന്നവൻ പ്രിയമിത്രവുമായ 'നടനായകൻ' എന്ന പേരായ യുവാവ് വിടവേഷത്തെ അംഗീകരിച്ച് അണിയറയിൽനിന്നു പ്രഭാതത്തെ വർണ്ണിക്കുകയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമുക്കും അയാളെ സഹായിപ്പാൻ പോവുക. (എന്നു രണ്ടാളും പോയി.)

പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞു.

(അനന്തരം വിടൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

വിടൻ — (തന്നെത്താൻ നോക്കി പ്രകാശം)

ശോഭിച്ചീടിയ കസ്തൂരിതിലകതി-
കപ്പായവും തൊപ്പിയും
പുത്തൻ പൊൻകസവിട്ട വസ്ത്രവിശേഷ-
മീടുന്നൊരീമാതിരം
കത്തുംചേലുള്ള കടുക്കനൊന്നിവയണി-
ഞ്ഞുത്സാഹമോടിന്നു ഞാൻ
ലാത്താൻ പോരുന്നൊരു കോടി കണ്ടലർശരൻ
നാണിച്ചൊളിക്കും ദൃഢം.

(നാലുപുറത്തും നോക്കി സന്തോഷത്തോടുകൂടി)

ഈ പ്രഭാതസമയം എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു!

ലാക്കായ്മാസ്തുനിട്ടതസ്തമതി-
ക്കുന്നാഴിനിരചേടിതൻ
വാക്കാൽ പ്രതിനിയത്തൊത്തുമുടിയിൽ
പ്രാചീസഖാവത്തിനാൽ
ചൊൽക്കൊള്ളുന്നൊരു സരസീരുഹനിരയാപ്പീ
സോമനം മീനമ്പാഴി-
യ്യുമുള്ളിക്കർ ചെമ്പോലമദനർ
മണ്ടുന്നവിട്ടുംബരം.

അത്രയുമല്ല;

താംബൂലംതീർത്തിമാന്തുംതലമുടിവടിവിൽ
കെട്ടിയിട്ടും കുളിച്ചും
പൂമെത്തപ്പൂന്തലത്തും പുടവയുടെ മടി-
ക്കുത്തഴിഞ്ഞും കിഴിഞ്ഞും
കാമാതങ്കം കവിഞ്ഞും കണ്ണാമൊട്ടചിരി-
ത്തുള്ളിക്കാത്തും കരഞ്ഞും
തമ്മിൽ കണ്ടും വലിഞ്ഞും തരുണികളുഷസാ
ദ്രാന്തതോടും നിറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഈ പ്രഭാതത്തിൽതന്നെ ഈ തെരുവിലേക്ക് ഇറങ്ങുകതന്നെ. അതിനിടയിൽ 'നയനാനിരമി' നഗരത്തിൽനിന്നു വന്നിരിക്കുന്ന പ്രിയസുഹൃത്തായ 'സുശീലന്റെ' അഭിലാഷവും കൂടി സാധിപ്പിക്കുവാൻ യത്നം ചെയ്യാം. സുശീലന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ 'മദനകേസികന' ഇന്നലെ എന്നോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ പ്രിയമിത്രമേ! നമ്മുടെ പരമസ്നേഹിതനും വിദ്വൽകലശിരോമണിയും സുഭഗനുമായിരിക്കുന്ന 'സുശീലൻ' എന്ന പേരായ യുവാവ് ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നടന്നതായ 'പൂരം' എന്ന പറയുന്ന വിശേഷപ്പെട്ട കാഴ്ച കാണുന്നതിന്നായി വന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ആ സമയം ഓരോരോ കാഴ്ചകളും കണ്ടു സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമെന്നു പറയുന്ന പ്രധാനസ്ഥലത്തുള്ള

അംശപതാകാവടിയിലെഴുന്നള്ളാമോ മാന്ത-
ത്താശപാസമോടൊരുമണിക്കൂറെങ്കിലോ യാം
വിശപാസമോടവിടെ ഞാനം കേട്ടിരുന്നു ചേർന്നു
(ൽ

വിശേ: പ്രസിദ്ധതമനിർമ്മലസ്യകീർത്തേ!

അതിൽപ്പിന്നെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പിരിയാതെ കണ്ടുതന്നെ കുറെ നേരം മനോഹരങ്ങളായ കാഴ്ചകളും കണ്ട് അവിടത്തന്നെ ഇരുന്നു.

അതിനിടയിൽ വനാംഗൻമീശ് ജയം ചെയ്യുതി
(നാ-

യതിരുവയുടനെന്നും നാന്നജാലംകണ്ടക്ക
മതിമുഖികളു സംസ്യൂവന്നചേന്റോത്തശേഷം
മതിയവരിൽതന്നു തീന്നതപ്പനമാർക്കുശേഷം.

ഇതിന്നു പരമാനന്ദമഗ്നന്മാരായിരിക്കുന്ന സമയത്താണ് 'ഭക്ഷ്യവാടിക'യിലെ 'രൂപവതി' എന്ന പേരായ സ്ത്രീരത്നവും സുശീലന്റെ സമീപത്തായി വന്നുചേർന്നത്. സർവ്വാംഗസുന്ദരിയായ ആ സുന്ദരിയെ കണ്ട സമയംതന്നെ സുശീലന്റെ പ്രകൃതം ഒന്നു മാറി.

എന്തിപ്പോളിടിമിന്നലുള്ളിലനി-
ന്നിട്ടന്യതകദ്രവം
ചന്തത്തോടിഹധാരയായ്ച്ചിതിസരേ
പാരാതെ പായുന്നതു?
അന്തഃക്ഷോഭവശാലതല്ലതലയിൽ
പിത്തം മുഴുത്തീവിധം
ഭ്രാന്ത്യാകല്ലുകൾ മറ്റു മിക്കയിസഖേ!
തോന്നുന്നതോ സാമ്പ്രതം?

എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അന്നപ്രഭാതം അൽക്കാലം കുറെ ആശ്വാസവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു ഞാൻതന്നെ ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടുത്തി. അതിൽപ്പിന്നെ പൂരം കാണുവാൻ നടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നില്ല.

ആപാദചൂഡമഥ രൂപവതിയ്ക്കു ചേതം
രൂപാവലോകനവശേന സുശീലനപ്പോൾ
അപ്പൂരമെന്ന കഥയൊക്കെ മറന്നനാഗ-
വ്യാപാരമൂലമകതാരിലൊരാധിയായി.

പിന്നെ പൂരം കഴിഞ്ഞ് ആറുമണിയോടുകൂടി എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന സമയമായപ്പോൾ.

മന്ദാക്ഷാഞ്ചിതമന്ദഹാസമധികം
ഇകപ്രസന്നാനനം
മന്ദംതാഴ്ത്തിമനോഹരാംഗിമനോ-
ത്തങ്കംകലർന്നാവും
കണ്ണ്പ്പീർകളിയാടിടുന്ന ചടുലാ-
പാംഗങ്ങളാൽ പിന്തിരി-
ഞ്ഞെന്നെപ്പുൺനടയാളുമന്ദകളുകം
നോക്കിഗ്ഗമിച്ചീടിനാൾ.

അതിൽപിന്നെ സുശീലന്റെ കഥ വളരെ ശോചനീയമായിരിക്കുന്നു.

എത്തുംകോകിലകൂജിതം ചെവികളിൽ
പെട്ടാൽ, നിശാനായകൻ
വാട്ടംപൂണ്ടിളമാംഗമാസകലവും,
മാലേയമന്ദാനിലൻ
തട്ടുമ്പോൾ നെടുവീർപ്പുവിട്ടുകരയും
പിന്നെപ്പിടിപ്പുംവൃഥാ
കാട്ടുംദുസ്സഹതാപമേതൊരുവിധമോ-
ഗാതികമാരത്തിനാൽ.

അതുകൊണ്ടു ശ്രീധരൻതന്നെ സുശീലന്റെ ഈ ദുസ്സഹവിരഹാവസ്ഥയെ പരിഹരിക്കുവാൻ തക്കതായ യത്നംചെയ്തു വേഗത്തിൽ ആശ്വാസപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷയുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ വിവരം മുഴുവനും ശ്രീധരനോടു പറവാനായിട്ടു വന്നതാണെന്ന 'മദനരസികൻ' എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇന്നു സന്ധ്യക്ക് ഏഴുമണിയോടുകൂടി സുശീലനൊന്നിച്ചു വിവാദപരാതന്ത്രങ്ങളുംകൊണ്ടു 'രൂപവതി'യുടെ ഗൃഹത്തിൽ വരുവാൻ മദനരസികനെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ മുമ്പിൽതന്നെ നിങ്ങളുടെ വരവും കാത്തു രൂപവതിയുടെ മല്ലികാരാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇക്ഷുവാടികയിൽപോരയി രൂപവതിയുടെ അന്തർഗൃഹവും കൂടി അറിയണം.

(ചുറ്റിനടന്നു ചെറിയാശ്ചര്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി)

ഈ പ്രഭാതസമയത്തിൽ കർണ്ണാനന്ദകരമായ കളകളം കേൾക്കുന്നതെവിടെനിന്നായിരിക്കും? ഓ, മനസ്സിലായി 'ഗാനവിനോദിനി' എന്ന പേരോടുകൂടിയ വിലാസിനീഭവനത്തിന്റെ സമീപമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്. പെൺപള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പാട്ടഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന ജോലിയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ കുട്ടികളെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന സമയമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ വളരെ നല്ലാലാപങ്ങൾക്കും മറ്റും സൌകര്യമുള്ള സമയമല്ലെങ്കിലും ഇവരെ കാണാതെപോയാൽ അതൊരു ശകുനപ്പിഴയായിത്തീരും. അതുകൊണ്ട് അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുകതന്നെ.

(അകത്തേയ്ക്കു കടന്നതായി നടിച്ച്)

ഈ സംഗീതാഭ്യാസത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം വിശേഷംതന്നെ.

കൈസാരംതാമ്പുരുമീട്ടിനൽക്കളരവം
പൊങ്ങുന്നൊരാ സ്ഥായിയിൽ
ശാരീരശ്രുതിചേരുമൊത്തയിലിട-
ന്നത്യാദരാലിന്നിവർ
ചാരത്തമ്പൊടിരുന്നുപാടവമൊടും
പാടുന്ന പെൺകുട്ടികൾ-
ക്കോരോന്നുപദേശമേകുമധുനാ
തെറ്റൊന്നുതീർക്കുന്നിതാ.

ഈ പലതരത്തിലുള്ള കുട്ടികളുടെ ഓരോരോവിധത്തിലുള്ള പാട്ടും കേൾക്കുവാൻ നല്ല രസമുണ്ട്.

വർണ്ണംപാടുന്നു സപ്തസ്വരമിഹചിലര-
ഭ്യസിക്കുന്നു പിന്നെ-
ക്കർണ്ണാനന്ദം വളർത്തുംകൃതികളുമിടയിൽ
ജാവളീകീർത്തനങ്ങൾ
പൂർണ്ണാമോദേന നാടൻപദമിഹപലതും
പല്ലവീജാലമേവം
വർണ്ണിപ്പാനാവതില്ലിന്നിവരുടെ ചാതുര്യ-
മോടിയുംഹന്ത! ചിത്രം,

(തുടരും)

കാരണമില്ലാത്ത ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്ക് അവകാശികളായിരുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. മേൽക്കോട്ടയിലും ബെയിലൂര വൈഷ്ണവ [illegible]കാരന്മാരുടെ ക്ഷേത്രത്തിലും ഹോളിയന്മാരെന്ന കർണ്ണാടകപറയന്മാർക്ക് കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നുദിവസം കടക്കാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നതന്നെയല്ല തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിൽ ചേർന്ന തിരുവാരൂരെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട രഥോത്സവത്തിൽ പറയന്മാരുടെ തലവൻ ദേവനൊന്നിച്ച് 'ചെവരി'യോടുകൂടി ആനപ്പുറത്തു കയറുന്നതുമാണ്. ഒരു മുഹമ്മദീയ ആക്രമണത്തിൽ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമെന്ന് സങ്കല്പിക്കുന്ന ബിംബം രക്ഷിക്കുകയാൽ ചിങ്കല്പേട്ട ജില്ലയിൽചേർന്ന, പെരുമ്പുത്തൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള പറയർക്കും ഇപ്രകാരംതന്നെ ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുണ്ട്. മദ്രാസ്സിലുള്ള ജോർജ്ജുടൌണിലെ 'ഏശത്താൾ' എന്ന കുലദേവതയുടെ കഴുത്തിൽ ആണ്ടുതോറും താലി ചാർത്തി മണവാളസ്ഥാനം വഹിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഇന്നും ഒരു പറയൻ നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. കാഞ്ചീപുരം, കുംഭകോണം, ശ്രീവില്ലിപുത്തൂർ എന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ രഥോത്സവങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണരൊന്നിച്ച് രഥം വലിപ്പാനും അവരെ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ സ്പർശനത്താൽ കയറോ രഥമോ അശുദ്ധപ്പെടുന്നതായി വിചാരിച്ചുവരുന്നില്ല. അവരുടെയിടയിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായ കവികളും ഭക്തന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിൽവെച്ച് 'കുറൾ' എന്ന തമിഴ് പ്രബന്ധത്തിന്റെ കർത്താവായ തിരുവള്ളുവർ നയനാരും ഉടപ്പിറന്നവൾ ഔവ്വയായി 'വൈഷ്ണവർ ആഴ്വാ' എന്ന കവിതാവിശേഷമാണ് ഇവരിൽ പ്രധാനികൾ. ശിവഭക്തനായ നന്ദനാർ പ്രസിദ്ധനാണല്ലോ. മറ്റുള്ളവരെക്കാളും നല്ലപോലെ പറയന്മാർ വില്ലേജ് അതിർത്തികൾ അറിയാമെന്ന് ചില തമിഴ്ജില്ലകളിൽ ഇപ്പോഴും വിശ്വാസമുണ്ട്. അതിർത്തിക്കല്ലുകൾകാറികോടുകളാലോ ചെടികളാലോ മായപ്പെട്ടിരിക്കയോ ഇല്ലാതിരിക്കയോ തന്നെയോ ചെയ്താൽ ശരിയായ അതിർത്തി കാണിപ്പാൻ അവർ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരാണത്രെ. അതിനാൽ ചിലേടങ്ങളിൽ അതിർത്തിതർക്കമുണ്ടാവുമ്പോൾ ഒരു പറയന്റെ തലയിൽ ഒരു കുടം വെള്ളംവെച്ച് അതിർത്തിയിൽകൂടെ നടത്തിക്കുന്നത്. * ഇതിന് ഈ തൃപ്തികരമായ സമാധാനം അവർക്ക് മറ്റുള്ളവരെക്കാളും അധികകാലത്തെ പരിചയം ഈ രാജ്യത്തുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

---

* Census of India Vol XIII madras page 245.

ഈ വക സംഗതികളിൽനിന്നും വളരെക്കാലംമുമ്പു മുതല്ക്കേ ഇവിടെ പാർത്തുവരുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളവരാണെന്നും, ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളാണെന്നും, ചില പരിഷ്കൃതജാതിക്കാരുടെ വിജയന്താൽ ഈ താണനില പ്രാപിപ്പാൻ സംഗതിയായെന്നും ഊഹിക്കാം.

കൊച്ചിയിലെ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇല്ലി മിക്കയിടത്തും ഇപ്പോൾ പറയന്മാരെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അവർ തമിഴ്ജില്ലകളിൽനിന്നും വളരെക്കാലംമുമ്പെ ഇവിടെ വന്നു പാർപ്പാക്കിയ പറയന്മാരുടെ താവഴിക്കാരായിരിക്കണം. അവരിൽ അനവധി ജനം കാട്ടിലും കുറെ ജനം നാട്ടിലും വന്നു പാർപ്പാക്കി. ഈ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും തമ്മിൽ ചില സമ്പ്രദായവ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ട്. മലയിൽ താമസിക്കുന്നവർ ഫലമൂലാദികൾ ഭക്ഷിച്ചും നാട്ടിലുള്ളവർ പശുമാംസം മുതലായതു ഭക്ഷിച്ചും ജീവിച്ചുപോരുന്നു. കാട്ടിലുള്ളവർ മരവിരിയും മൃഗങ്ങളുടെ തോലുമാണ് ഉടുപ്പിന്റെ സ്ഥാനത്തു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സാധാരണ മുണ്ടുതന്നെ ഉടുത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ താമസം ചെറിയ കുടിലുകളിലാകുന്നു. തമിഴ്ജില്ലകളിലെന്നപോലെ തന്നെ കേരളത്തിലും ഇവരിൽ മഹാപുരുഷന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർ രണ്ടുപേരുടെ ജീവചരിത്രം താഴെ കൊടുക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കും.

പണ്ടൊരിക്കൽ വ്യാകരണഭാഷ്യകാരനായ പതഞ്ജലിയുടെ ശിഷ്യനായി 'വ്യാഘ്രപാദൻ' എന്ന പേരായിട്ടു ഒരു സന്ന്യാസി അവന്തി(മാൾവ)രാജ്യത്തിൽ വാണിരുന്നു, എന്തോകാരണവശാൽ 'ബ്രഹ്മരാക്ഷസനായിപ്പോട്ടെ' എന്നു ശപിക്കുകയും അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ വ്യാകരണശാസ്ത്രംമുഴുവനും ഒരു യുവാവിനെ പഠിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശാപമോക്ഷം വരുമെന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ശിഷ്യനെ കിട്ടാതെ ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സായിട്ടു വളരെ കാലം ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ, വരുന്നവരോടൊക്കെ 'പചേനിഷ്ഠായാംകിംരൂപം' എന്നു ചോദിക്കുകയും ഉത്തരം പറയാതിരുന്നാൽ ഉപദ്രവിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ എന്നുപേരായ ഒരു ബ്രാഹ്മണബാലൻ തക്കതായ ഗുരുവിങ്കൽനിന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്വാനാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ദേശംതോറും സഞ്ചരിക്കുന്നവനായിരുന്നു. യോഗ്യനായ ആരെയും കണ്ടുകിട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വളരെ വിഷാദത്തോടും നിരാശയോടുംകൂടി ഈ വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഭാഗ്യവശാൽ വന്നിരിപ്പാൻ ഇടവന്നു. അപ്പോൾ അയാൾക്ക ആശ്ചര്യമുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ രാക്ഷസൻ മുൻപറഞ്ഞ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ബാലൻ ശരിയായ ഉത്തരം പറയുന്നതുകേട്ട് 'ആരാണ്, എവിടുത്താണ്' എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനോടു ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ വാസ്തവം അറിയിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ ബ്രാഹ്മണബാലൻ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഗുരു കൊടുത്ത ഔഷധത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു ഭക്ഷണവും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ച് വൃക്ഷത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്നു ഓലകൾ ഭേപോ

ലെ പഠിച്ച് അല്പദിവസംകൊണ്ടു വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായിത്തീൎന്നു. ഗുരു അദ്ദേഹത്തിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു 'വെള്ളത്തിൽകൂടി നടക്കരുത്' എന്ന നിബന്ധനയോടുകൂടി അയച്ചു. തനിക്കു ശാപമോക്ഷം ലഭിക്കയും ചെയ്തു. ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞയെ പരീക്ഷിപ്പാനായി ശിഷ്യൻ ഗുപ്താനദി കടക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി. വല്ല ആപത്തും സംഭവിക്കുന്നതായാൽ തന്നെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അവിടെ കുളിച്ചിരുന്ന സ്ത്രീകളോട് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. അയാൾ പുഴയിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നതു കണ്ടിട്ട് ഒരു ശൂദ്രകന്യക ചെന്ന് അയാളെ രക്ഷിച്ചു. തന്റേടമുണ്ടായപ്പോൾ സന്തോഷിച്ച് എന്താണ് വരം വേണ്ടത് എന്നു ചോദിച്ചു. അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയായിരിപ്പാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. അതിനുപുറമേ ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യജാതികളിൽനിന്ന് വിവാഹം ചെയ്തതിനു ശേഷം ഒടുവിൽ അവളെയും വേളികഴിച്ചു. ഈ നാലു ഭാൎയ്യമാരിൽ യഥാക്രമം വരരുചി (ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ), വിക്രമാദിത്യൻ, ഭട്ടി, ഭൎത്തൃഹരി ഇങ്ങിനെ നാലു പുത്രന്മാരുണ്ടായതിന്റെ ശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഗോവിന്ദസ്വാമി എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടി സന്യാസാശ്രമം പ്രാപിച്ച് സ്വൎഗ്ഗാരോഹണംചെയ്തു. വരരുചി അവന്തിരാജ്യം കുറെക്കാലംവാണു. വിക്രമാദിത്യനു പ്രായം ചെന്നപ്പോൾ രാജ്യഭാരം അദ്ദേഹത്തിൽ സമൎപ്പിച്ചു. ഒരിക്കൽ ഒരു പേരാലിൻ ചുവട്ടിൽ ശയനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു ഗന്ധൎവ്വന്മാർ തമ്മിൽ ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്ന് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതുകേട്ടു. അതിന്റെ സാരം രാജാവ് ഒരു പറയകന്യകയെ വിവാഹംചെയ്യുമെന്നായിരുന്നു. രാജാവ് വ്യസനിച്ച് ഗന്ധൎവ്വന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ആ കന്യകയെ ഒരു പെട്ടിയിലാക്കി തലയിലൊരാണിയും തറച്ച് നദിയിലൊഴുക്കി. ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആ പെട്ടി പിടിച്ച് വലിച്ചുകേറ്റി തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു സുന്ദരിയായ കന്യകയായിരുന്നു. അവളെ തന്റെ മകളെപ്പോലെ രക്ഷിച്ചുപോന്നു. ഒരു ദിവസം ആ ബ്രാഹ്മണൻ അതിഥിയെ അന്വേഷിച്ചുനടക്കുമ്പോൾ വരരുചിയെ കാണുകയും ഭക്ഷണത്തിന് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. പതിനെട്ട് കറിവെച്ച് ആ ബ്രാഹ്മണരെ ഭക്ഷണംകഴിപ്പിച്ചു ശേഷമെ അദ്ദേഹം ഭക്ഷിക്കുള്ളൂ എന്ന നിശ്ചയത്തിന്മേൽ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞു. അതിഥി പ്രാൎത്ഥിച്ചതുപോലെ സാധിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ആ ഗൃഹസ്ഥൻ പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. അപ്പോൾ ആ കന്യക അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനപ്പെടുത്തി കുളിച്ചുവരുമ്പോൾ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ശട്ടംകെട്ടിക്കൊള്ളാമെന്ന് പറഞ്ഞു. കന്യക ഒരു നെടിയിലവെച്ചു പതിനെട്ടുകറിക്കുപകരം ഇഞ്ചിത്തയിരും വൈശ്യം കഴിച്ച് ബാക്കി ഹവിസ്സും അതിൽ വിളമ്പി. ഇത് ആ ബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഭക്ഷണം കഴിച്ച് ശേഷത്തിനു തുല്യമാകുന്നു. ഇതു ക

ണപ്പോൾ അതിഥിക്ക് വളരെ സന്തോഷമായി, ബ്രാഹ്മണനാനന്ദിച്ച് ഭക്ഷണംകഴിച്ചു. ഇതൊക്കെ ആ കന്യകയുടെ വിദ്യയാണെന്നറിഞ്ഞ് ഇവളെ തനിക്ക് ദാനം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും, ബ്രാഹ്മണൻ അപേക്ഷകൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. വരരുചി ആ കന്യകയെ വിവാഹംചെയ്ത് സുഖമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവരുടെ പൂർവ്വകഥയെപ്പററി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയുടെ തലയിൽ ഒരാണി തറച്ചിരിക്കുന്നത് കാണുകയും അപ്പോൾ താൻ പെട്ടിയിലാക്കി ഒഴുക്കിയ പറയക്കന്യകയാണ് തന്റെ ഭാര്യയായി തീർന്നത് എന്നറികയുംചെയ്തു.

വിധിതടുക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ' എന്ന് സമാധാനിച്ച് പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനംചെയ്തും പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദർശനംകഴിച്ചും ശേഷിച്ച ജീവകാലത്തെ നയിക്കുവാൻ ഉറച്ചു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽവരികയും അവിടെവെച്ച് തന്റെ ഭാര്യ പന്ത്രണ്ടു പുത്രന്മാരെ പ്രസവിക്കയും ചെയ്തു. അതിൽ ഒരു കുട്ടിയെ ഒഴികെ ബാകി എല്ലാവരെയും. വഴിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടകുട്ടികളെ ഓരോ ജാതിക്കാർ എടുത്തുവളർത്തുകയും ചെയ്തു. അവരെല്ലാവരും വളരെ ബുദ്ധിമാന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടും പലവിധത്തിലുള്ള അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടും വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്നത്. ഇവരാണ് 'പറച്ചിപെററപന്തിരുകുലം' ഇവരുടെ ചരിത്രം കേരളത്തിൽ എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതുമാണ്. പാക്കനാർ എന്ന മഹാപുരുഷൻ ഇവരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ കുറെ ബ്രാഹ്മണർകൂടി കാശിക്കുപോകാൻ തീർച്ചയാക്കിയപ്പോൾ പാക്കനാരെക്കണ്ടു. കാശിക്കു ഈ യാത്രയിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾ അവരെ മുടക്കുവാൻ നോക്കി. എന്നാൽ അവർ പോകാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുകയാലും അവരുടെ യാത്ര നിഷ്ഫലമാണെന്നു കാണിച്ചുകൊടുപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്താലും അയാൾ കുടിലിനടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ കുളത്തിൽനിന്നും ഒരു താമരപ്പൂവ് പറിച്ച് അവർക്കുകൊടുത്തിട്ട്, ഗംഗയിൽനിന്നും ഒരു കൈ പൊങ്ങിക്കാണുമെന്നും, അപ്പോൾ ഇത് ഗംഗാദേവിക്കായി പാക്കനാർ കൊടുത്തയച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും പറഞ്ഞ് കൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞേല്പിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞപോലെചെയ്ത് മടങ്ങിവന്നുവിവരം അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ അവരെ കുളത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. "അല്ലയോ ഗംഗേ, ഞാനയച്ച പൂവ് മടക്കിത്തരണെ" എന്നപേക്ഷിച്ചു. അതുതൽക്ഷണം അയാളുടെ കയ്യിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു. ഇതിന്റെ സാരം ആ മഹാനദിയിൽ ഉള്ളതുപോലെതന്നെ പരിശുദ്ധമായ ഗംഗ ഇവിടെയുമുണ്ടെന്നും അതിനാൽ അതിലേക്കുവേണ്ടി അത്രത്തോളം പോവേണ്ടെന്നുമാണ്. ഇതുതന്നെ സ്വഭാവമായ മറെറാരു കഥയും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പാക്കനാർ കൊട്ട, മുറം, മുതലായതുണ്ടാക്കിവിററിട്ടാണ് ദിവസം കഴിച്ചിരുന്നത്. ഒരുദിവസം വില്പാൻകഴിയായ്കയാൽ

കാടന്മാരം നായാട്ടം

മംഗളോദയം

൧൦൯൦

പുസ്തകം 6 | ചിങ്ങമാസം | ലക്കം 10

മംഗളം

കളിക്കടമിഴിക്കയൽക്കണ്ണികൾ കെട്ടിയീശന്റെയും
കളിസ്ഥലമതിന്നകത്തിരുമെത്തിനോക്കാവിധം
തെളിച്ചുവിളങ്ങീടുന്നമരമാമലപ്പൈതൽ ത-
ന്നൊളിപ്പതമപ്പുണർന്നിടും പരമരശ്മിക്കുപ്പുന്നതാൻ.

അമ്പലപ്പുഴ മഹാദേവശർമ്മാ.

അമരസിംഹകവി

അമരസിംഹനെന്ന പേരായ കവി ഗീർവ്വാണഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർക്ക് വളരെക്കാലമായി പരിചയമുള്ള ഒരാളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമലിംഗാനുശാസനമെന്ന പേരായ അഭിധാനത്തെ ഉപകരിക്കാതെ സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനം ഒരാൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കയില്ല. വിദ്വാന്മാർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും നാമലിംഗാനുശാസനം വളരെ ഉപകാരം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

വിശ്വാമിത്രാദികൾ തുടങ്ങി ഒട്ടധികം കോശഗ്രന്ഥങ്ങൾ പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ കേവലം നാമാനുശാസനമോ കേവലം ലിംഗാനുശാസനമോ ആയ കോശങ്ങളായിട്ടാണ് ഉപയോഗമുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ നാമലിംഗാനുശാസനം രണ്ടും ചേർന്നിരിക്കുക കാരണമായി അമരകോശം സർവ്വോപകാരമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ കോശത്തിനു സർവ്വശ്രേഷ്ഠത്വം സിദ്ധിച്ചത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ അമരസിംഹൻ ഏതു ജാതീയനാണ് എന്നും, ഏതൊരു രാജ്യത്തി

ലമാണ് ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചതെന്നും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് പ്രായേണ അശക്യമായിരിക്കുന്നു- എന്നിരുന്നാലും വിദ്വാന്മാരുടെ വിനോദത്തിന്നായി, എന്റെ ബുദ്ധിക്കനുസരിച്ച കുറച്ചൊന്നു പറയാം.

ദേവസാമാന്യനാമാനുകൃതിയാൽ ദേവവിശേഷനാമാംശത്തിൽ ബുദ്ധനെന്ന ലേഖനത്തിൽ "അമരസിംഹോഹിപാപീയാൻ സർവ്വംഭാഷ്യമചൂചുരൽ" എന്നു പ്രാചീനന്മാർ സംഗ്രഹോക്തിയിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ബൗദ്ധത്വം സുസ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ 'വിക്രമ'സമകാലീനനാണെന്നു പ്രമാണപ്രകാരം ഉദാഹരിച്ചും കാണുന്നുണ്ട്.

"ധന്വന്തരിക്ഷപണകാമരസിംഹശങ്കു-
വ്വേതാളഭട്ടഘടകർപ്പരകാളിദാസാഃ
ഖ്യാതോവരാഹമിഹിരോനൃപതേസ്സഭായാം
രത്നാനിവൈവരരുചിർന്നവവിക്രമസ്യ".

ഈ ശ്ലോകം ജ്യോതിർവ്വിദാഭരണഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതാണ്. 'വിക്രമ'സമകാലീനനായ മഹാകവി കാളിദാസനു ബഹുകാലം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന കാളിദാസനെന്ന ദേവജ്ഞന്റെ കവനമാണത്രെ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം. ഈ ദേവജ്ഞമഹാശയന്റെ കാലത്തുകൂടി വിക്രമസഭ്യന്മാരായി പ്രസിദ്ധന്മാരായ പ്രാചീനവിദ്വാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അമരസിംഹനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ തെളിവിന്നായി അധികം പ്രമാണങ്ങളൊ ഞാൻ തേടിപ്പിടിക്കുന്നില്ല. കൂടാതെ "ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രഃകാശകൃത്സ്നാപിശലീ ശാകടായനഃപാണിന്യമരജൈനേന്ദ്രാജയന്ത്യഷ്ടൌ ചശാബ്ദികാഃ" എന്ന ശ്ലോകമനുസരിച്ച് അമരസിംഹകവി, പാണിനീസമന്മാരുടെ സമകാലീകനാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ശ്ലോകം പാണിനിയുടെ സമകാലികനായ ചന്ദ്രാചാര്യൻ ഉണ്ടാക്കിയതുമാണ്.

നേപാളരാജ്യത്തിൽ കാന്തിയെന്ന പേരോടെ ഒരു രാജധാനിയുണ്ട്. ജനങ്ങൾ അതിനെ കാഷ്ഠമണ്ഡപം (കട്മണ്ട്) എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ആ രാജധാനിക്കു കിഴക്കായിട്ടു വാഗ്മതിയെന്നും മണിമല എന്നും പേരായ രണ്ടു നദികളുടെ സംഗമസ്ഥാനം മുതൽ വൃദ്ധനീലകണ്ഠം (ബുധാനീലകണ്ഠം) വരെ അരയോജന സ്ഥലവ്യാപ്തിയുള്ള വിശാലം എന്നു പേരായ നഗരം വിക്രമാബ്ദം 12-ാംനൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. 13-ാംആണ്ടിൽ ഉണ്ടായ വലുതായ ഒരു അഗ്നിബാധയാൽ ഈ നഗരം നശിച്ചുപോയതായി പ്രാചീന വംശാവലികൊണ്ടു കാണുന്നു. ഇപ്പോഴും ആ പ്രദേശത്തു കുന്നിലും മറ്റും കിളക്കുമ്പോൾ ഒരു നഗരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഭവനങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങളും മറ്റു പല ഉപകരണങ്ങളും കാണാറുണ്ട്. അമരസിംഹൻ ജനിച്ചതു് ഈ നഗരത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ടു 12-ാം ആണ്ടിനുമുമ്പാണ് അമരസിംഹൻ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു വരുന്നു. ഇപ്പോഴും കാഷ്ഠമണ്ഡപത്തിനു അല്പം കിഴക്കായി ഇച്ഛാമതിയെന്നുപേരായ ഒരു ശാഖാനദിയുടെ കിഴക്കേതീരത്തു ശ്രീനീലസരസ്വതിയുടെ ഒരു കോവിലുണ്ട്. ഈ സരസ്വതിയെ ആരാധിച്ചാണ് അമരസിംഹൻ വിദ്വൽശിരോമണിയായിത്തീർന്നത്. ശ്രീനീലസരസ്വതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുന്നിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു ശിലയിൽ അമരസിംഹൻ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഒരു സ്തുതി എഴുതീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കാലപ്പഴക്കം നിമിത്തം ആ ശ്ലോകങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം വായിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല, എങ്കിലും ചില ഊ

ഹത്തിനു വഴിയുണ്ട്. അവിടുന്നു അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഒരു വിഹാരവും കാണുമാറുണ്ട്. ആ വിഹാരത്തിലാണ് അമരസിംഹൻ തന്റെ ജീവിതകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്നു കേട്ടുകേൾവിയുണ്ട്. വേദാന്തമതസ്ഥാപകനായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ഈശ്വരദർശനാർത്ഥം ഇവിടെ വന്നിരുന്നപ്പോൾ കോവിലിന്റെ വാതിൽ അടച്ചിരുന്നു. അതു കണ്ടിട്ടു ശങ്കരാചാര്യർ ഇതിനൊരു ശ്ലോകം ചൊല്ലി.

> ഹൈശപര്യമദേവതാസി
> മാകന്ദവൃക്ഷാന്തസ
> ഉപസ്ഥിതേഷ്വബോധേഷു
> മദധീനാത്മവസ്ഥിതിഃ.

ഈ ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പശുപതി തന്നത്താൻ പ്രത്യക്ഷനായി. അതിനുശേഷം ഈശ്വരദർശനം കഴിച്ച് സ്വാമികൾ മടങ്ങി അമരസിംഹനെ കണ്ട് അദ്ദേഹവുമായി വാദം നടത്തി. അമരസിംഹൻ ഒരു തിരശ്ശീലക്കുള്ളിലും സ്വാമികൾ പുറത്തും നിന്നായിരുന്നു വാദം നടത്തിയത്. വാദം ഒരുമാസം നടന്നു. എന്നാൽ ജയമോ പരാജയമോ ആർക്കും ഉണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ സംശയം തോന്നി ആചാര്യസ്വാമികൾ തിരശ്ശീല നീക്കിനോക്കിയപ്പോൾ അമരസിംഹൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്നതായും ഒരു കുടത്തിൽ ആവാഹിച്ച് വെച്ച സരസ്വതി സംസാരിക്കുന്നതായും കണ്ടു. ഉടനെ സ്വാമികൾ:—

"എടി പാപി! നീ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു ബൌദ്ധനെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവോ?" എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ സരസ്വതി അവിടെനിന്നു മറഞ്ഞു. പിന്നീടുണ്ടായ വാദത്തിൽ അമരസിംഹൻ തോല്ക്കുകയും അമരസിംഹൻ ലജ്ജകൊണ്ടു പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം എല്ലാവർക്കും ഉപകാരമുള്ള അമരഗ്രന്ഥമൊഴികെ അമരസിംഹകവിയുടെ മറ്റുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം തീയിട്ട് ചുട്ടു. ഈ ഒരു ഇതിഹാസം നേപാളരാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ ബൌദ്ധസന്യാസികളും ഒരേ വിധത്തിൽ പറയുന്നു. പക്ഷേ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമിയുടെ ദിഗ്വിജയം സംക്ഷേപമായി പറയുന്ന ശങ്കരവിജയം എന്ന കാവ്യത്തിൽ അവിടുന്ന് നേപാളത്തിൽ പോയതായി കാണുന്നില്ല; എങ്കിലും നേപാള നൃപാലവംശാവലീവൃത്താന്തമടങ്ങിയ പഴയ റിക്കാർട്ടുകളെക്കൊണ്ടും പശുപതിനാഥക്ഷേത്രത്തിലുള്ള പഴയ ശിലാരേഖകളെക്കൊണ്ടും താമ്രശാസനങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആചാര്യസ്വാമികൾ നേപാളരാജ്യം സന്ദർശിച്ചതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവകാലമായ വിക്രമാബ്ദം 650-മാണ്ടിൽ തന്നെ അമരസിംഹനും ജീവിച്ചിരുന്നതായി വിചാരിക്കാം.

സി.

—○●○—

* സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതിയ ഒരു ഉപന്യാസത്തിന്റെ തർജ്ജമ,

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.)

(തുടർച്ച)

'കേരളോൽപത്തി'യിൽ മലയാളഭൂമി നൂററുപത്തു കാതമെന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. പരശുരാമക്ഷേത്രമെന്നു പറയുന്ന ഭൂമി ബ്രോച്ച് (Broach) അല്ലെങ്കിൽ 'ഭൃഗുകച്ഛം' എന്ന സ്ഥലം മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെക്കും ഉണ്ടെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്.]

കേരളത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവിടം രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിച്ചുവെക്കുകയുണ്ടായി എന്ന 'കേരളമാഹാത്മ്യ'ത്തിൽ പറയുന്നതിനെ ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. ഒരിക്കൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്ത് അവരാലും പിന്നെ അവരാൽ രാജ്യഭാരത്തിന്നു വിദേശത്ത് എടുക്കപ്പെട്ട എന്നു പറയുന്ന പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഒരാളാലും ആണ് അങ്ങിനെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടത്. ആദ്യത്തെ തിരിച്ചുവെയ്ക്കലിനെപ്പററി 'മലനാട്ട് അല്ലെങ്കിൽ മലയാളം എന്ന രാജ്യത്തെ നാലുഭാഗങ്ങളാക്കി തിരിച്ചു' എന്ന 'കേരളോൽപത്തി'യിൽ പറയുന്നു. അതായതു:—

1. തുളുരാജ്യം— പെരുമ്പുഴ മുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെ. ഇതു മിക്കവാറും ഇപ്പോഴത്തെ തെക്കും വടക്കും കന്നടജില്ലകൾ കൂടിയ പ്രദേശമാണ് എന്നു പറയാം.

2. കൂപരാജ്യം— പെരുമ്പുഴ മുതൽ പുതുപ്പട്ടണം വരെ. ഇതു കോലത്തിരിയുടെ ഭരണം ഉത്തരകോലത്തിരി രാജവംശമായ തെക്കൻകൂറുകാരുടെ രാജ്യമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ വടക്കെ മലയാളത്തിൽനിന്നു കുറുമ്പ്രനാട്ടുതാലൂക്കിൽ തെക്കെ പകുതി കഴിച്ചുള്ള ഭാഗം ഇതോടു യോജിക്കുന്നു.

3. കേരളരാജ്യം— പുതുപട്ടണം മുതൽ കന്നേററിവരെ. ഇതു ഉത്തരതിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, കുറുമ്പ്രനാട് താലൂക്കിന്റെ തെക്കെ പകുതി ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ തെക്കെ മലബാറും കൂടിയ പ്രദേശമാണ്.

4. മൂഷികരാജ്യം— കന്നേററിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ. ഇതു ഇപ്പോഴത്തെ ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂറാണ്.

രണ്ടാമതു വിഭജിച്ചതു 'ചേരമാൻപെരുമാളാ'ണ്. അദ്ദേഹം രാജ്യം മുഴുവനും ചുററിനടന്നു നോക്കി അതിനെ നാലംശങ്ങളായി ഭാഗിച്ചു എന്നു പറയുന്നു.

1. തുളുരാജ്യം— ഗോകർണ്ണം മുതൽ പെരുമ്പുഴവരെ.

2. കേരളരാജ്യം— പെരുമ്പുഴ മുതൽ പുതുപ്പട്ടണം വരെ.

3. മൂഷികരാജ്യം— പുതുപ്പട്ടണം മുതൽ കന്നേററി വരെ.

4. കൂപകരാജ്യം— കന്നേററി മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ.

ഇങ്ങിനെ ഭാഗിച്ചതു രണ്ടാവശ്യത്തിന്നു മാത്രമായിരുന്നു എങ്കിലും കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു എന്നു മലയാളികൾ വിശ്വസിക്കുന്ന കേരളഭൂമിയുടെ നാലിൽ ഒരു അംശത്തിന്നു മാത്രമേ 'കേരളം' എന്ന പേര് കൊടുത്തു കാണുന്നുള്ളു എന്നതു ഒരു സാരമായ സംഗതിയാണ്.

ഈ ഭൂമിക്ക 'കേരളം'* എന്ന പേരുണ്ടാകുവാനുള്ള കാരണത്തെപ്പററി പലരും പലവിധത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ അധികം ബോധ്യമുള്ള

---

* ഒരു കാതം നാലുനാഴിക വഴിയാണ്.

[] ഈ അടയാളത്തിന്നുള്ളിൽ കാണുന്നതു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇല്ലാത്തതും വിശേഷമായി ചേർത്തതും ആകുന്നു.

തായ രണ്ടുപക്ഷത്തെപ്പററി ഇവിടെ ചിന്തിക്കാം. മലയാളരാജ്യം വാണിരുന്ന പ്രസിദ്ധനും യോഗ്യനുമായ 'കേരളൻ' എന്ന പെരുമാളുടെ പേരിൽനിന്നു ഈ രാജ്യത്തിന്നു 'കേരളം' എന്ന നാമധേയം സിദ്ധിച്ചു എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലംകൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യം വരുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ആഗമനത്തിന്നു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ഈ രാജ്യത്തിന്നു 'കേരളം' എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നു. 'കേരളോല്പത്തി'യിൽ പറയുംപ്രകാരം രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതിന്നു ക്ഷത്രിയപുരുഷന്മാരെ നിശ്ചയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ശരിയായി നടക്കാത്തില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ 64 ഗ്രാമക്കാരും തിരുനാവായയിൽ ഒത്തുകൂടി ഒരു രാജാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും അതിന്നായി അവരിൽ നാലു ഗ്രാമക്കാരെ അധികാരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അവർ പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളുടെ കിഴക്കെ ഭാഗത്തുള്ള 'കേയപുരം' എന്ന രാജ്യത്തു ചെന്ന് അവിടുത്തെ രാജാവായ 'കേയപെരുമാൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചേരമാൻ കേരളൻ' എന്നാളെ കേരളരാജാവായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തെ 'ഭൂമാൻ ഭൂപോയം പ്രാപ്യ' എന്ന കലിദിവസത്തിന്നു ശരിയായ ക്രി. അ. 216-ാമാണ്ടു കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഒന്നാമത്തെ പെരുമാളായി വാഴിച്ചു.(1) എന്നാൽ ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം ക്രിസ്തുവിന്നു മൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങൾക്ക മുമ്പിൽതന്നെ, എന്നുവേണ്ട, ചരിത്രകാലങ്ങൾക്ക മുമ്പുതന്നെ എന്നു പറയാം, ഈ രാജ്യത്തെ 'കേരളം' എന്നു വിളിച്ചുവന്നു എന്ന് ഇതിന്നുമുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മറെറാരഭിപ്രായം 'നാളികേരം' എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധമായ 'കേരം' എന്ന പദത്തിൽനിന്നു 'കേരളം' എന്നുണ്ടായി എന്നും ഇവിടെ നാളികേരവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തെ 'കേരളം' എന്ന പേർ പറവാൻ സംഗതിയായി എന്നും ആകുന്നു. (2) പുരാതനകാലം മുതൽക്കെ മലയാളത്തിൽ നാളികേരവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രി. അ. 1-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഉണ്ടായ 'പെരിപ്ലസ്സ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൂർവ്വപശ്ചിമദേശങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്നിരുന്ന വ്യാപാരത്തിൽ പെട്ട സാധനങ്ങളെ പറയുന്നേടത്തു നാളികേരത്തെ പററിയോ അതിനെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മററു സാധനങ്ങളെ പററിയോ യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. നാളികേരത്തെ 'ഇന്ത്യയിലെ വലിയ ഫലം (The Great Nut of India) എന്നു വർണ്ണിച്ചുപറകയും പല പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും നാളികേരവൃക്ഷത്തെക്കൊണ്ടും അതിന്റെ മററു അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഒരു കപ്പൽ പണിതു അതിന്റെ പാമരപ്പായ മുതലായ അനുസാരികൾ ഉണ്ടാക്കി അതിലുള്ളവർക്കാവശ്യമായ അപ്പം, മദ്യം, ജലം, എണ്ണ, ചുരുക്ക, പഞ്ചസാര മുതലായ സാധനങ്ങൾ അതിൽ നിറപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു പറയുന്നു. (3)

'പെരിപ്ലസ്സി'ന്റെ കാലത്തു മലയാളരാജ്യത്തു നാളികേരം സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ബുദ്ധിശാലികളായ ഗ്രീക്ക് വ്യാപാരികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആ വൃക്ഷവും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളും എത്തുപെടാതിരിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. 'ഫോട്ടിയോ' (Photio) എന്ന ആൾ എഴുതീട്ടുള്ള 'ടിസിയസ്സി'നാൽ രചിക്കപ്പെട്ട 'ഇൻഡിക്ക' (Indika of Klesias) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (ഉദ്ദേശം ക്രി. മു. 400) ചുരുക്കത്തിൽ താലവൃക്ഷങ്ങളേയും (Palm trees and their dates) അവയുടെ ഫല

(1.) Logan's Malabar, Vol. I. p. 223.
കേരളോല്പത്തി.

(2.) Days Land of the Perumals.
(3.) Doctor day, Fro Bartolomes.
മുതൽപേർ.

ങ്ങളേയും കുറിച്ചു പറയുന്നേടത്ത് ഈ ഫലങ്ങൾ 'ബാബിലോണി'ലുള്ളവയേക്കാൾ മൂന്നിരട്ടി വലിപ്പമുള്ളതെന്നു വിവരിക്കുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ചുരുക്കത്തിൽ ഈ വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ "എല്ലാ ഫലങ്ങളിലും വെച്ചു വലുതാണ്" എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതു നാളികേരവൃക്ഷത്തേയും അവയുടെ ഫലങ്ങളേയും ഉദ്ദേശിച്ചു പറയുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കാം. 'കാസ്മാസ് ഇൻഡിക്കോപ്ലീസ്റ്റസ്' (Kosmos Indikopleustes ക്രി. അ. 525-547) എന്ന ആളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ടോപ്പോഗ്രാഫിക്രിസ്ത്യാന്യാ' (Topographia Christania) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'ആർഗെലിയ' (Argellia) എന്ന പേരോടുകൂടി നാളികേരവൃക്ഷത്തിന്റെ വിശദമായും ശരിയായും ഉള്ള ഒരു വിവരണം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ വിവരണംകൊണ്ട് 'ആർഗേലിയ' (Argellia) എന്നതു സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാളികേരം' അല്ലെങ്കിൽ നാരികേലം' എന്ന പദത്തിന്റെ ഒരു പ്രാകൃതരൂപം മാത്രമാണെന്നും അതു 'തെങ്ങിനെ' ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും സംശയം കൂടാതെ പറയാം. (4) 'പെരിപ്ലസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും 'ടോപ്പോഗ്രാഫിക്രിസ്ത്യാനാ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും കാലങ്ങൾക്കിടയിലായിരിക്കാം ഈ വൃക്ഷം മലയാളത്തിൽ വന്നെത്തിയത് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'സിലോൺ'=സിംഹളം=ഈഴം എന്ന ദിക്കിൽ നിന്നു 'തിയ്യർ' അല്ലെങ്കിൽ 'ശീവർ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഈഴവർ' എന്നവരാൽ നാളികേരവൃക്ഷത്തെ മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു എന്നു മിസ്റ്റർ ലോഗൻസായ്പ് വിചാരിക്കുന്നു. ഇവർ മലയാളത്തിൽ വന്നു കുടിപാർത്തപ്പോൾ 'തെൻ'+'കായ്'+'മരം'= 'തെക്കൻ കായ മരം' അല്ലെങ്കിൽ 'തെങ്ങ്'മരം എന്ന വൃക്ഷം അവർ കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. (5) ക്രി. അ. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സ്ഥാണുരവി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകപ്പെട്ടതാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന താമ്രശാസനത്തിൽ തിയ്യരെ ഒരു പ്രത്യേക സംഘമായി പറയുന്നു. [അവർക്കു തെങ്ങുകയറുന്നതിനു 'തളപ്പവകാശം' കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായും ഈ ശാസനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.] ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഈ ശാസനം ഉണ്ടായ കാലത്തു നാളികേരവൃക്ഷത്തെ ഈ ദിക്കിൽ ധാരാളമായി നട്ടുണ്ടാക്കി കൃഷിചെയ്തിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ മുൻപറഞ്ഞ സംഗതികൾ സത്യമായുള്ളവയാണെന്നു വരുന്ന പക്ഷം ക്രിസ്തുവിന്നു മുമ്പ് ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ കേരളം എന്ന നാമം ധരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈ രാജ്യത്തിനു 'പെരിപ്ലസ്സി'ന്റെയും 'ടോപ്പോഗ്രാഫിയ'യുടെയും കാലമായ ക്രി. അ. ഒന്നും ആറും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മദ്ധ്യേ ഇവിടെ വന്ന് എത്തിയതായി വിചാരിക്കുന്ന നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളുടെ സമൃദ്ധികൊണ്ടാണ് 'കേരളം' എന്ന പേര് ഈ രാജ്യത്തിനുണ്ടായത് എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ കുറെ പ്രയാസമായി തീരുന്നു.

'കേരളം'; യൽ (യാതൊന്ന്) 'കേ' (ജലേ) 'രളതി' (രാജതി) യാതൊന്നു വെള്ളത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നുവോ അതു കേരളം.

---

4. Cathay and the way Thither, vol. 1. p. 176. Yale and Burnells' Hobson jobson. കൂടി നോക്കുക.

5. Logan's Malabar Manual Vol. 1 p. 143.

ഇതിനെയും ഒരു അഭിപ്രായം കാണുന്നുണ്ട്.(6)

ഇനി 'മലബാർ,' 'മലയാളം' എന്ന പേരുകളെ പറ്റി വിചാരിക്കാം. 'അൽ ബിറൂണി.' (Al Biruni) ക്രി. അ. 970-1039) എന്ന അറബിക്കാരനാണ് ഈ രാജ്യത്തിന് ആദ്യമായി 'മലബാർ' എന്ന പേർ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. അയാൾക്കു മുമ്പ 'കോസ്മോസ് ഇൻഡിക്കൊപ്ലീസ്റ്റസ്' എന്ന ഈജിപ്ത്കാരനായ വ്യാപാരി കച്ചവടാവശ്യത്തിനായി ചെയ്ത കപ്പൽ യാത്രകളിൽ പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രതീരത്തു 'മാലി' എന്ന പേർ പറയുന്ന ഒരു ഇടമുള്ളതു പറികയുണ്ടായി. അവിടെ കുരുമുളകു ധാരാളമായി വിളഞ്ഞിരുന്നു എന്നും കുരുമുളകുവ്യാപാരം സമൃദ്ധിയായി നടന്നിരുന്നു എന്നും അയാൾ പറയുന്നു. 'മലബാർ' എന്ന പദം 'മാലി' എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നും 'മലബാർ' എന്നുവെച്ചാൽ 'കുരുമുളക ഉണ്ടാകുന്ന രാജ്യം' എന്നാണെന്നും പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ 'ഡാക്ടർ റോബർട്ട്സൺ' (Dr. Robertson) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (7) എന്നാൽ 'കാർമലിത്താ പാതിരിയും മലയാളത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിൽ, അധികകാലം താമസിച്ചിരുന്ന ആളും ആയ 'പൗലിനോ ഡാ സാൻബർത്തൊലൊമിയൊ' പാതിരി (Fr. Paolina da Sa Bartolomeo) എന്ന പണ്ഡിതൻ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ പേർ 'മലനാട്' എന്നായിരുന്നു എന്നും അതിനെ പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രകൃതമാക്കപ്പെടുത്തി ഒടുവിൽ "മലബാർ എന്നാക്കിത്തീർത്തതാണെന്നും പറയുന്നു. 'മലബാർ' (Malabar) എന്ന പദം അറബിഭാഷയിലെ 'മാലി' (Malo) എന്നും 'ബാർ' (Barr) എന്നും ഉള്ള പദങ്ങൾ കൂടി ചേർന്നുണ്ടായതാണെന്നു 'ഫാദർ റാളിൻ' (Fr. Raulin) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനു യാതൊരടിസ്ഥാനവും ഇല്ലെന്നും ആണ് ബർത്തൊലൊമിയൊ പാതിരിയുടെ പക്ഷം. (8) 'സിസിലി' (Sicily) രാജാവായിരുന്ന രണ്ടാമത്തെ 'റോജർ' (Roger II) (ക്രി. അ. 1153-1154) ന്റെ രാജധാനിയിൽ ഭൂഗോളശാസ്ത്രകാരനായിരുന്ന 'അൽ ഇഡ്രിസി' (Al Idrisi) എന്ന മഹമ്മദീയനും 'അബുൽഫീഡാ' (Abul Feda ക്രി. അ. 1273—1331) എന്ന മഹമ്മദീയനും ഈ രാജ്യത്തെ 'അൽമാനിബാർ' (Al-manibar) എന്നും, 'അൽകാസ്വീനി' (Al Kazwini) ക്രി. അ. 1263—1275) 'ഇബ്നു ബത്തൂത്ത' (Ibu Batuta) ക്രി. അ. 1342—1347) എന്നിവർ 'അൽമാലിബാർ' (Al-Malibar) എന്നും എഴുതിക്കാണുന്നു. യൂറോപ്പുകാരായ ദിക്സഞ്ചാരികളും ഇതുപോലെ ഭേദഗതിയായി ഈ പേർ എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ട്.

പുരാതന ഭൂഗോള ശാസ്ത്രകാരും ദിക്സഞ്ചാരികളും ഈ പദത്തെ പ്രസ്തുത ഭേദപ്പെടുത്തി എഴുതി പോന്നതിനെ ഒരു നോട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിയാനായി ആ ഭേദഗതികളെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

മഹമ്മദീയർ

അൽബിറൂണി (Al Biruni) 970-1039. മിലിബാർ (Melibar)
അൽ ഇഡ്രിസി (Al Idrisi) 1153—മനിബാർ (Manibar)
റാഷിഡുദ്ദീൻ (Rashiduddin) 1247—1331 മാനിബാർ (Manibar)
അൽകാസ്വനി (Al Kazwini) 1263—1275 മാനിബാർ (Malibar)
അബൂൽഫീഡ് (Abulfeda) 1273—1331, മാനിബാർ (Manibar)

6 കേരളനിവാസം. പ്രാചീനകേരളം 1-ാം പുസ്തകം.

7. Historical Disquisition concern- ing Ancient India.

8. A Voyage to the East Indies p. 102.

ഇബ്നൽബാറൂത് (Ibu balutai) 1342—1347, മാലിബാർ (Malibar)

ബാക്വി (Bakui) (കാലംനിശ്ചയമില്ല) മാലിബാർ (Malibar)

'വാൻഹാമ്മർ' (Van Hammer) എന്നാളുടെ 'ബംഗാൾ ഏഷ്യാട്ടിക്ക' സൊസൈററിയുടെ 'ജർണ്ണൽ' (Bengal Asiatic Society's journal) എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ തർജ്ജിമചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതും ഏതുകാലത്തിലെന്നു ആരാൽ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരു തുർക്കിക്കാരനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതുമായ ഒരു വിവരണത്തിൽ 'മവുബാർ' (Mouebar), 'മവ്വബാർ' (Muabar) എന്നിങ്ങിനെയും എഴുതി കാണുന്നുണ്ട്.

യൂറോപ്പുകാർ (ക്രിസ്ത്യാനികൾ)

മാർക്കൊപോളോ (Marco polo) 1271 1294, മെലിബാർ (Melibar) ഫ്രൈയർ ഒഡോറിക്ക് (Friair Odoric) 1286–1330, മിനിബാർ (Minibar) മാരിഗ്നോല്ലി (Marignolli) 1290–1355, മിനിബാർ (Minibar) ജോൺഓഫ് മോൺടികോർവിനൊ (John of MonteCorvino) 1291, മിനാബാർ (Minabar) ഫ്രൈയർ ജോർഡാനസ്സ് (Frair Jordanus) 1320, മൊലിബാർ (Molibar) നിക്കൊളൊ കോൺടി (Nicolo Conti) 1419, മെലിബാറിയ (Melibaria) ഫ്രമൌറൊ (Fra Mouro) 1440, മെലിബാർ (Melibar)

'അൽമനിബാർ' (AlMani bar) എന്ന രാജ്യം 'ഹൊണോവാർ' (Honowar) മുതൽ 'കുമാരി' (Kumahri) വരെ ഉണ്ട് എന്ന് 'അബ്ബുൽഫിദ' പറയുന്നു. എന്നാൽ 'റാഷിഡ്യുദ്ദീൻ', 'സിന്താബൂർ' (Sindabur) അല്ലെങ്കിൽ 'ഗോവ' (Goa)യെ കൂടി ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. 'അൽബിറൂണി' ഈ രാജ്യം 'കാരോഹാ' K‚roha (ഇതിന്റെ ഇപ്പൊഴത്തെ സ്ഥലം അറിവാൻ തരമില്ല.) മുതൽ 'കൌളം' (Kaulam) അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലം (Quilon) വരെ മൂന്നു 'പാരസംഗസ്' (Parasangs) നീളം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. 'അൽ ഇദ്രിസിയുടെ' 'മാനിബാർ' 'ഹൊണോവർ' മുതൽ 'കൌളം' വരെയാണ്. 'ഇബ്ന് ബതൂത' 'സിന്താബൂർ' (ഗോവ) മുതൽ 'കൌളം' അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലംവരെക്ക രണ്ടുമാസത്തെ വഴിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അവിടന്ന് കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മലബാറിന്റെ അതൃത്തികൾ വടക്ക് 'ഏഴിമല' (Mt D'Ely) യുടേയും 'മംഗലാപുരത്തേന്റെയും' മദ്ധ്യംമുതൽ തെക്ക 'കൌളം' (കൊല്ലം) വരെ ആയിരുന്നു എന്നു സാധാരണ വിചാരിച്ചുവന്നു. മദ്ധ്യകാലത്ത്, 'മുഷികം' എന്ന പേർപറഞ്ഞു വന്നിരുന്ന 'കൊല്ലം'മുതൽ 'കന്യാകുമാരി' വരെ യുള്ള ദേശം മലയാള രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി വിചാരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നതാണ്.

(തുടരും)

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ

ചില വിമർശനങ്ങൾ

(തുടർച്ച)

—

III

ഇപ്രകാരം സർവകലാശാലാപരീക്ഷകളു കടക്കുന്ന സകല വിദ്യാർത്ഥികളും, Pemonstratus, Lecturers, Assistant Professors, Professors, ഇവരെല്ലാംതന്നെ താന്താങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങളിൽ പരിശോധനകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈവിധം ജർമ്മനിയിലുള്ള 12 സർവകലാശാലകളിൽ ദിവസംപ്രതിയും പുതുതായി അറിവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു എത്രയോ ആയിരം ആളുകൾ വേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം പ്രാബല്യത്തിലല്ലെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് സർവകലാശാലകളിലും ഈ മാതിരി പരിശോധനകൾ ധാരാളമായി നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ മാത്രം ഒരു ബോസും ഒരു റായിയും കഴിച്ചാൽ ഈ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ വേറെ ആരും ഇല്ല. ഇതാകുന്നു നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളിലും കാളേജുകളിലും നടപ്പിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ ഒരു പ്രധാനന്യൂനത.

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സഹൃദയത്വവും വിശാലബുദ്ധിയും ഉളവാക്കി പരിഷ്കാരവൃദ്ധിയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുന്ന വിധമുള്ള സമഭാവനാശീലത്തെ അവരിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്ന സംഗതിയിൽ [illegible] നമുക്കു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപജയമാണ് മറെറാരു വലുതായ ന്യൂനത.

Oxford, Cambridge മുതലായ സർവകലാശാലകളിൽ വാദ്ധ്യാന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരുമിച്ചുതാമസിച്ചു സകലകാര്യങ്ങളിലും യോജിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അന്യോന്യാനുകമ്പ, അന്യോന്യവിശ്വാസം, വിശാലമനസ്കത മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അവരിൽ സ്വയമേവ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ മററു സർവകലാശാലകളിൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരും വിദ്യാർത്ഥികളും ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇല്ലെങ്കിലും മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു അവിടങ്ങളിലും ധാരാളം സൗകര്യമുണ്ട്.

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ സദാചാരനിഷ്ഠയെ ജനിപ്പിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ ഏററവും പ്രധാനമായി കരുതേണ്ടതു ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ പെരുമാററവും നടപടിയും ആകപ്പാടെയുള്ള മാനനീയതയുമാകുന്നു.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും ജർമ്മനിയിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് വിദ്യാർത്ഥികളുടെമേൽ വലുതായ അധികാരവും സ്വേച്ഛാശക്തിയും ഉണ്ട്. ഇതു മുഴുവനും സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളേയും ഗുരുഭക്തിയേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ജർമ്മനിയിൽ ഒരാൾക്ക ഒരു പണ്ഡിതർ ആകാൻ എത്രപടി കടക്കണം, എത്രകാലം ചെല്ലണം, എന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഞാൻ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ആവിധം വൈതരണികളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു (അവർ അപ്രകാരം വിചാരിക്കുന്നില്ല) Professor സ്ഥാനത്തിലേക്കു എത്തുമ്പോൾ ഒരാളുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഏകദേശം മുക്കാൽഭാഗവും കഴിഞ്ഞിരിക്കും. തലയും നരച്ചു പല്ലും കൊഴിഞ്ഞ് 60-ാം വയസ്സിൽ കായാതെ പ്രായവുംചെന്ന ആളുകളാണ് സാധാരണമായി അവിടെ Professor ആയി കാണുന്നതു. അവരെക്കണ്ടാൽ നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾകാണുന്ന നമ്മ

ച്ചു താടിമീശക്കാരായ പാതിരിമാരെപ്പോലെയിരിയ്ക്കും. ഇപ്രകാരം വെളിയിലുള്ള കാഴ്ചയിലും അതുപോലെതന്നെ ശാന്തസ്വഭാവം സൌമ്യത ഇവയിലും മറ്റു മനോഗുണങ്ങളിലും അവർ ഏറക്കുറെ സാമ്യതയുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ഓരോ Professor അവനവന്റെ വിഷയത്തിൽ വളരെ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു പ്രാമാണ്യസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആയിരിയ്ക്കും. അവരുടെ പ്രായാധിക്യവും സൌജന്യം, ശാന്തത, ബുദ്ധിവികാസത മുതലായ ഗുണങ്ങളും അവരുടെ വിഷയങ്ങളിൽ അവൎക്കുള്ള അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യവും മറ്റും ആലോചിക്കുമ്പോൾ അവരെക്കാണുന്ന ഏതവനും അവരോടു് അതിബഹുമാനസ്നേഹാദരങ്ങൾ തോന്നാതിരിയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവരുടെ നടവടിയും ആചാരവും അമതാകളകുറിയ്ക്കുന്നതായിരിക്കും. അവർ എല്ലാ വിദ്യാൎത്ഥികളേയും ജാതിമതവൎഗ്ഗങ്ങളെന്യേ സമമായി വിചാരിക്കും. അവർ നിസ്സാരവും നീചവും ആയ നോട്ടങ്ങളിലും മത്സരങ്ങളിലും നിന്ന് എത്രയോ ഉപരിയായിരിക്കും. അവൎക്ക് ഓരോതരം ചാപല്യങ്ങളും ക്ഷിപ്രശമിതങ്ങളായ ക്രോധവേഗങ്ങളും പ്രകടനങ്ങളും കൂടാതെ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ വ്യവസ്ഥിതിയെ പരിപാലിക്കാൻ കഴിയും.

അവർ 'ഉണങ്ങിയ കൊമ്പൻ ഒരു വിളി' വിളിച്ചതുപോലെ മൂക്കിൽ വിരൽവെച്ചു തല പൊന്തിച്ചു വട്ടം തിരിഞ്ഞു 'അടിച്ചുകൊട്ടുമുഴ' എന്ന മട്ടിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളെ നടുങ്ങിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഓജസ്സായ പ്രസരിപ്പിന്റേയും നിഷ്കപടതയുടേയും ഫലമായുണ്ടാകുന്ന നിൎദ്ദോഷങ്ങളായ സരസ്യങ്ങളേയും വിനോദങ്ങളേയും അവർ എത്രമാത്രം അനുകമ്പയോടും ആൎദ്രതയോടും കൂടി സ്വീകരിക്കും. ഇതിനു ഒരുദാഹരണം പറയാം. എഡിൻബറോവിൽ ഒരു Profssor ഉണ്ടായിരുന്നു. സൎവകലാശാലയിൽ പഠിത്തം ആരംഭിക്കുന്ന ദിവസം സാധാരണ Professors lecture ചെയ്യുകപതിവില്ല. ഇദ്ദേഹം ആദ്യത്തെ ദിവസവും lecture ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ക്ലാസിൽ കയറും. വിദ്യാൎത്ഥികൾ lecture നെ തടയുന്നതിന്നായി ബൂട്ട്സുകൊണ്ടു നിലത്തു ചവിട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കും. Profssor-ക്കു ദേഷ്യം വന്നു. മുകളിലാത്തെ ബെഞ്ചിലിരിക്കുന്നവരാണ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ വെളിയിൽ പോകുന്നതിനു ആജ്ഞാപിക്കും. അവർ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വെളിയിൽ പോകും. എന്നിട്ടും ശബ്ദം നില്ക്കയില്ലാ. വെറുതെയിരുന്നവരെ വെളിയിലാക്കിയല്ലോ എന്നു വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു അടുത്ത ബെഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നവരാണ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നവർ എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി അവരെ വെളിയിലാക്കും. എന്നിട്ടും ശബ്ദം നില്ക്കുകയില്ല. എന്തിനു, കാൽമണിക്കൂറുകൊണ്ടു ക്ലാസ്സു മുഴുവനും വെളിയിലാകും; Lecture വേണ്ടെന്നു വെച്ചു പ്രൊഫസർ മടങ്ങും. പിറ്റെ ദിവസം മുതല്ക്കാലെയുള്ള Lecture നടക്കും. ക്ലാസ്സിൽ ശബ്ദവുമില്ല. തലേദിവസം നടന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രൊഫസൎക്കും വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും ഒരു വിചാരംപോലുമില്ല. അദ്ദേഹം അവിടെ പ്രൊഫസർ ആയിരുന്ന കാലം 'മുഴുവൻ എല്ലാ വൎഷത്തിലും ആരംഭദിവസത്തെ Lecture ഇങ്ങിനെ പരിണമിക്കുമാറായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗൌരവമായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ഗുരുവിനെ നിന്ദിക്കുന്നതും വ്യവസ്ഥിതിക്കു വിരോധമായതുമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണിത്. വിദ്യാൎത്ഥികളെ സൎവകലാശാലയിൽ നിന്നു നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യമായി dismiss ചെയ്യാൻ കൂടി മതിയാകാത്ത ഒരു കാരണമാണിത്. പക്ഷെ പ്രൊഫസർ ആകട്ടെ വിദ്യാൎത്ഥികളാകട്ടെ ഇത് ഒരു നിൎദ്ദോഷമായ വിനോദമായിട്ടല്ലാതെ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ഗണിക്കുന്നില്ല. ഇതിനെ നേരംപോക്കുകൾ അനുഭവിക്കപ്പെടാമെന്നുള്ള സന്ദൎഭങ്ങളിൽ അനുഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷു സൎവ

കലാശാലകളിൽ വ്യവസ്ഥിതി പരിപാലിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആരും പറയുകയില്ല. കുട്ടികൾക്കു discipline ഇല്ലാതെ വരുന്നതില്ല. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളും വ്യാപിച്ച് അനേകം രാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കി ശ്രേയസ്സുമായ വിധത്തിൽ ഭരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ discipline ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആർക്കാണുള്ളത്?

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സർവകലാശാലകളിൽ പ്രൊഫെസ്സർസ് വിദ്യാർത്ഥികളോടുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യമായി സഹവാസം ചെയ്യുകയും ചിലപ്പോൾ അവരുടെ നേരംപോക്കുകളിലും കൂടി പങ്കുകൊള്ളുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവരുടെ ജ്ഞാനോൽകർഷവും അവരുടെ ഉദ്യുക്തതയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിച്ച് അനുകരണോപാധിയിൽ ആക്കിത്തീർക്കുകയും അവരിൽ ശരിയായിട്ടുള്ള സദാചാരനിഷ്ഠയെ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഇടയാകുന്നു. ഇതുപോലെ ഗുണകരമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണ് അവിടങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളിലുള്ള സഹവാസസ്ഥലങ്ങൾ സത്രങ്ങൾ ഇല്ലാത്തുള്ള സർവകലാശാലകൾ College കൾ ഇവകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളിൽ സഹവാസത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കളിനിലം, വാദപ്രതിവാദസമാജങ്ങൾ, സാമുദായികസംഘങ്ങൾ മുതലായവ തന്നെയാണ്. പക്ഷെ ഈ സമ്പ്രദായങ്ങൾകൊണ്ട് അവിടങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഫലം കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ അതുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ സർവകലാശാലകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വകയായി അനേകം സമാജങ്ങളുണ്ട്. ഇവയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തണമെന്നും പ്രസംഗം ചെയ്യണമെന്നും മാത്രമല്ല. ഇതും അവയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ചേർന്നതുതന്നെ. പക്ഷെ അവയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം സമാജാംഗങ്ങളിൽ ഐകമത്യം, സഹോദരഭാവം, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കണമെന്നാണ്. ഇതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനായിസമാജംവക സാമുദായികസമ്മേളനം മുതലായതു നടത്തപ്പെടുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സർവകലാശാലകളിലും സമാജങ്ങൾ മൂലം സാമുദായികസമ്മേളനവും മറ്റും നടത്തി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ സൌഹാർദ്ദം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെയുള്ള സമാജങ്ങൾ സാമുദായിക സംഗതിക്കുള്ള പ്രാധാന്യം സാഹിത്യസംഗതിക്കു നൽകുന്നുണ്ട്. അവിടെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളിലധികം പേരും രാജ്യതന്ത്രവിഷയത്തെയാണ് പ്രധാനമായി പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു കാലത്തു പാർല്ലിമെന്റു മെമ്പറും മന്ത്രിസഭാംഗവും മറ്റുമാകണമെന്നാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശമുള്ളതുകൊണ്ടു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനും അവിടത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ കൂട്ടർ വിദ്യാർത്ഥികളാണെന്നുള്ള കാര്യം മറന്നു തങ്ങൾ പാർല്ലിമെന്റു മെമ്പറും മന്ത്രിസഭാംഗവും മറ്റും ആയിപ്പോയി എന്നു വിചാരിക്കാറുണ്ട്. വാദപ്രതിവാദസംഘം വകയായി ചിലപ്പോൾ പാർല്ലിമെന്റിൽ നടക്കുന്ന മാതിരി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുക പതിവുണ്ട്. അപ്പോൾ ആ സമാജം ഒരു ചെറുതരം പാർല്ലിമെന്റു സഭയായിത്തന്നെ തീരും. അതിലെ മെമ്പ്രന്മാരൊക്കെ അപ്പോഴത്തെ ഗവർമ്മെണ്ടിന് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും രണ്ടു കക്ഷിയായി തിരിയും. ഗവർമ്മെണ്ടു കക്ഷിയിൽ ഒരാൾ പ്രധാനമന്ത്രി ആയും മറ്റു ചിലർ ഓരോരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടു മന്ത്രിമാരായും പ്രതികൂലകക്ഷിയിൽ ഒരാൾ തലവനായും മറ്റു ചിലർ അയാളുടെ ലെഫ്റ്റനൻസ് ആയും സംഘത്തിലെ സ്ഥിരം പ്രസിഡണ്ട്, സ്പീക്കർ എന്നു പറയുന്ന അഗ്രാസനാധിപതി ആയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടും. വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതു സാധാരണ രാത്രിയിലായിരിക്കും. എല്ലാ പേരും വൈകുന്നേരം ധരിക്കേണ്ടതായ പ്രത്യേക ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചിരിക്കും. രണ്ടുഭാഗത്തുമുള്ളവർ പേപ്പ

വും കെട്ടി ഫാളിന്റെ രണ്ടു വശത്തായി കാലേകൂട്ടി വന്നിരിപ്പാകും. അപ്പോഴേയ്ക്കും സ്പീക്കർ വരുന്നതായി വിളിച്ചുപറയും. ഉടനെ എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു സ്പീക്കർ കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നതുവരെ നിൽക്കും. ഇതിന്റെ ശേഷം പാർല്ലിമെണ്ടിൽ നടക്കുന്ന മാതിരി മുറപ്പടി ജോലി തുടങ്ങും. ആകപ്പാടെ ഇതെല്ലാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പാർല്ലിമെണ്ടിൽ ഒരു വലിയ വാദപ്രതിവാദം നടക്കുന്നതു കണ്ടതിനു സമമാകും. ഈ വിധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാർത്ഥികൾ സമാജങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നുണ്ട്.

നമ്മുടെ കാളേജ് ഡേ, ഫൌണ്ടം ഡേ, മുതലായവയ്ക്കു സദൃശമായുള്ള ആഘോഷങ്ങളും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവരുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും നടവടികളും ഇവിടെയുള്ളവയിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി സമ്മേളനങ്ങൾ മൂലം അവിടങ്ങളിൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും തമ്മിൽ സൌഹാർദ്ദം വർദ്ധിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ജീവിതഘട്ടങ്ങളേയും തത്സംബന്ധമായ ചടങ്ങുകളേയും സംബന്ധിച്ച് എല്ലാവർക്കും ഒരു ഐകമത്യവും ന്യായബുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നു. നമ്മുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതാണല്ലൊ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു വകുപ്പ്. സമുദായാഭിവൃദ്ധിക്കും ഐകമത്യത്തിനുമല്ലാ ഇതു പലപ്പോഴും ഗുണത്തിനേക്കാൾ അധികം ദോഷത്തെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാതിരി പ്രസംഗങ്ങൾ മൂലം വാസ്തവമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ മറന്ന് ഏറ്റവും ക്രൂരമായവിധത്തിൽ ജാതിമതമത്സരങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞവിധമുള്ള ധീരശാന്തന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഉച്ചാനങ്ങളും ആരോഗ്യമായ സഹവാസസമ്മേളനങ്ങളുംകൊണ്ടു യൂറോപ്യൻ സർവകലാശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു അത്യന്തം അഭിലഷണീയമായ ബുദ്ധിവികാസം ജനിക്കുന്നതിനും തന്നിമിത്തം സ്വതന്ത്രികമായ ജീവിതമത്സരങ്ങളിൽ അവർക്ക് നിസ്തുലമായ വിജയം ലഭിക്കുന്നതിനും ഇടവരുന്നു.

‘വിദ്യാദദാതിവിനയം
വിനയാദ്യാതിപാത്രതാം;
പാത്രത്വാദ്ധനമാപ്നോതി
ധനാദ്ധർമ്മംതതഃസുഖം.’

മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ഉപരിസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വീകരണത്തിനു തക്കതായ പാണ്ഡിത്യവും മനഃപരിഷ്കാരവും ഉള്ളവർ തന്നെ വേണ്ടതാണ്. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും സ്വാർത്ഥമായി സാധിപ്പിക്കുന്നവയെന്നുള്ളതാണ് പാശ്ചാത്യസർവകലാശാലകളുടെ പ്രധാനമഹിമ.

ക്രമത്തിലധികം നിങ്ങളുടെ വിലയേറിയ സമയത്തെ ഞാൻ അപഹരിച്ചുവെന്നു തോന്നുന്നു. ഇനിയും നിങ്ങളെ മുഷിപ്പിക്കാതെ ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചേക്കാം. ഞാൻ ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ഇവയാകുന്നു.

1. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിലും ജാതിമതവ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും നല്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

2. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. Elementary, Secondary & Higher. ആദ്യത്തേതു ജനസാമാന്യത്തിനും, രണ്ടാമത്തേതു അതിൽ അല്പം ഉയർച്ചയുള്ള ഇടത്തരക്കാർക്കും, മൂന്നാമത്തേതു ധനികന്മാർക്കും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

8. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം, കൈത്തൊഴിൽവേലക്കാർ കൂലിവേലക്കാർ മുതലായ താഴ്ന്ന തരം ജോലിക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അവർക്കു കുറെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും അതോടുകൂടി അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ കുറെച്ചു അഭ്യാസവും ആവശ്യമാകുന്നു.

4. പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളെ 'ഇടന്ന ഇങ്ങിനെയുള്ളവർക്ക് പൊതുവായും സാങ്കേതികമായുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം Bontinuation Schools ന്റെ രീതിയിൽ പ്രത്യേക

സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാക്കി അവ മൂലം നൽകാവുന്നതാണ്.

5. സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസവും ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പഠിത്തവും കലർന്നിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു കഴിഞ്ഞു പോകുന്നവർ താഴ്ന്നതരം ഗവൎമ്മെണ്ട് ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കോ അതുപോലെയുള്ള മറ്റു ജോലികൾക്കോ അല്ലെങ്കിൽ ഉയർന്നതരം വിദ്യാലയങ്ങളിലോ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു യോഗ്യതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നതാണ്.

6. ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം സാധാരണയായി സൎവ്വകലാശാലകളിലും കാളേജുകളിലും നടത്തിവരുന്നു. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വിദ്യാൎത്ഥികളെ ശാസ്ത്രീയപരിജ്ഞാനങ്ങളിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൂടുതൽ അറിവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മാൎഗ്ഗമുണ്ടാക്കുകയും ഉയർന്നതരം ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കും സ്ഥാനങ്ങൾക്കും ജനങ്ങളെ തയ്യാർ ചെയ്യുകയും ആകുന്നു.

7. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വിധം ആളുകളെ തയ്യാർ ചെയ്യുന്നതിന് അവൎക്ക് അറിവ് ഒന്നു കൊടുക്കുക മാത്രമല്ല മനഃപരിഷ്കാരത്തിനെ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുകയും കൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇതിലേക്കു ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ തങ്ങളുടെ ഗുണോൽകൃഷ്ടം കൊണ്ടും ഉത്സാഹംകൊണ്ടും വിദ്യാൎത്ഥികളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി അവരിൽ സൽഗുണങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിക്കയും, വാദ്ധ്യാന്മാരും വിദ്യാൎത്ഥികളും തമ്മിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമായി സംഭാഷണസമ്മേളനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവരുടെ കൃത്യനിഷ്ഠ, സദാചാരതല്പരത എന്നിവയെ വളൎത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ഈ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ പ്രധാന ഗുണങ്ങളാണ്. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ആ രാജ്യക്കാരെ പിൻതുടരാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നമ്മൾ ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മയിൽ വച്ചിരിക്കണം.

നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം അധികവും സാഹിത്യവിഷയമാണ് പ്രായോഗികമല്ലാ എന്ന് ഒരു കുറവുണ്ട്. നമ്മുടെ സെക്കണ്ടറി എഡ്യൂക്കേഷനിൽ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക വേണ്ടപോലെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്ന വേറൊരു കുറവുണ്ട്. നമ്മുടെ സൎവ്വകലാശാലകളിൽ കൂടി കടന്നു പോകുന്നവരോ ബിരുദലാഭന്മാരായുള്ള പഠനത്തിലും പരിശോധനകളിലും ഏൎപ്പെടുന്നില്ലെന്ന ഇനിയുമൊരു കുറവുണ്ട്. ഇതിനെല്ലാററിനും പുറമെ സൎവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും വലിയ ബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടും പൂൎവ്വാചാരമായ ഈൎഷ്യാകലഹങ്ങളിലും ജാതിമതാചാരഭേദങ്ങളിലും അകപ്പെട്ടു മുഴുകിപ്പോകയും അവയെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അധികം പേരിലും ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന മറ്റൊരു കുറവുമുണ്ട്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള ഈ ന്യൂനതകളെ തീൎക്കുന്നതിനു നാം ശ്രമിക്കേണ്ട കാലം അടുത്തിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഏതാണ്ടൊക്കെ നാം ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ ന്യൂനതകളെ എല്ലാം പെട്ടെന്നങ്ങു മാററുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതല്ലാ. അതു കാലക്രമംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ട കാൎയ്യമാണ്. പക്ഷേ അപ്പോഴപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ നിഷ്ഫലമായിപ്പോകാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ നാം ഒരു ഉത്തമോദ്ദേശ്യത്തെ സ്ഥിരമായി മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ നിവൃത്തിക്കായി പ്രയത്നിക്കണം. അപ്രകാരമല്ലാതെ ഓരോരോ സമയത്ത് ഓരോരുത്തൎക്കു തോന്നുന്ന മാതിരി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ശ്രേയസ്കരമായിത്തീരുകയില്ലാ. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷാഭ്യസനത്തിലുള്ള ന്യൂനതകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു അവയെ പരിഹരിക്കാനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനായി ഇന്നത്തെ പൂജ്യനായ അഗ്രാസനാധിപതിയുടെ ആദ്ധ്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നും ഒരു കമ്മിററി ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. വെറും 'ജ്ഞാനവൎദ്ധന

രെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഉദ്ദേശിക്കാതെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായ ഗുണഫലം ഉള്ളതായും ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഒരു ചവിട്ടുപടിയായും തീരുന്ന ഒരുതരം വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു കമ്മിററിക്കാർ ശ്രമിക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ താഴ്മയായ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

(രാധാകർ, എൻ. കണ്ണൻപിള്ള എം. എ. ബി. എസ്സ്. സി. വി. എച്ച്. സി.)

ജയപരാജയം.*

അപരാജിത എന്ന് ഒരു രാജകന്യകയുടെ പേരാണ്. ഉദയനാരായണ മഹാരാജാവിന്റെ മകളായ അവളെ രാജസഭയിലെ കവി ശേഖരൻ ഒരിക്കലും കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അയാൾ ഒരു ദിവസം ഒരു പുതിയ കാവ്യമുണ്ടാക്കി രാജസഭയിൽ കൊണ്ടുപോയി വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ഠസ്വരം സാമാന്യത്തിലധികം ഉറക്കെയായിരുന്നു. അത്യുന്നതമായ ആ മാളികയുടെ മുകളിലെ ജാലകങ്ങളിൽ കാവ്യവായന കേൾക്കുവാൻ അദൃശ്യമായി വന്നുനില്ക്കുന്ന ചില വനിതാമണികളുടെ ചെവിയിൽപ്പെടത്തക്കവിധം ഉച്ചത്തിൽ ആ കണ്ഠസ്വരം ഉച്ചരിച്ചു. അയാൾ അപ്പോൾ, തനിക്കു തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത ഏതോ ഒരു ഗ്രഹഗ്രാമം വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു നക്ഷത്രലോകത്തിലേക്കു തന്റെ സംഗീതവൈഖരിയെ നയിക്കുകയാണോ എന്നു കാണികൾക്കു തോന്നി.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം ചിലപ്പോൾ അയാൾക്കു ഒരു നിഴലാട്ടം കാണുന്നതുപോലെയും, ചില സമയങ്ങളിൽ കാൽത്തളകളുടെ കിലുക്കം കേൾക്കുന്നതുപോലെയും തോന്നി. അയാൾ പലപ്പോഴും വിചാരിച്ചു— 'ഹാ! ഭാഗ്യമേറിയ ആ ചരണങ്ങൾ എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. അവയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കനകനൂപുരങ്ങൾ എത്ര മധുരമായി ഗാനം ചെയ്യുന്നു! അവ നിലത്തു വെക്കുമ്പോൾ എത്ര ഭംഗിയോടും എത്ര അനുഗ്രഹത്തോടും എത്ര കരുണയോടും കൂടിയാണ് ഭൂമിയിൽ സ്പർശിക്കുന്നതു!' ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ചരണകമലങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിയുകയാൽ, കവി ആ സ്ഥാനത്തു ചെന്നിരിക്കയും ആ നൂപുരശിഞ്ജിതത്തിന്റെ രീതിപിടിച്ചു തന്റെ ഗീതങ്ങളെ നിബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, താൻ ആരുടെ നിഴലാണ് കാണുന്നതെന്നോ, ആരുടെ നൂപുരധ്വനിയാണു കേൾക്കുന്നതെന്നോ ഉള്ള സംശയമോ ആലോചനയോ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കടന്നതേയില്ല.

രാജകന്യകയുടെ പരിചാരിക മഞ്ജരി കുളിക്കാൻപോകുന്ന വഴി ശേഖരകവിയുടെ വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തു കൂടെയാണ്. മഞ്ജരി കുളത്തിലേക്കു പോകുമ്പോഴും വരുമ്പോഴും ശേഖരനുമായി കുറച്ചുനേരം സംസാരിക്കാതെ മടങ്ങുക പതിവില്ല. പുറമെ വിശേഷിച്ചൊന്നും ഇല്ലാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും വീട്ടിനകത്തു തന്നെ പോയി കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചിരിക്കാറുണ്ട്. അവൾ പോയിരുന്നിടത്തോളം പ്രാവശ്യം കുളത്തിൽ പോയിട്ട് കാര്യമെന്താണെന്നു നിശ്ചയമില്ല. അഥവാ വല്ല കാര്യവും ഉണ്ടെന്നുവന്നാലും, അവൾ

* ബാബു രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ എഴുതിയ ഒരു കഥയുടെ ഭാഷാന്തരമാണിതു്.

കളത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ— അപ്പോൾ മാത്രം— വിശേഷവിധിയായി വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ കൂട്ടുന്നതിനും കർണ്ണങ്ങളിൽ ഭംഗിയേറിയ മാണിക്യമൊട്ടുകൾ അണിയുന്നതിനും മതിയായ കാരണമൊന്നും പറയാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ജനങ്ങൾ കണ്ണുകാണിക്കയായി ഓരോന്നു പറയാനും കണ്ടെത്തുമ്പോൾ പുഞ്ചിരിയിടുവാനും തുടങ്ങി. ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ പേരിൽ ഒരു കുറ്റവും ഇല്ല. മഞ്ജരിയെ കാണുമ്പോൾ ശേഖരനു പരമാനന്ദമുണ്ടാകുന്നു. അതു മറച്ചുവെക്കുവാൻ ആയാൾ ഒരുമാത്രം ശ്രമിക്കുന്നതുമില്ല. അവളുടെ പേർ മഞ്ജരി എന്നാണല്ലോ. സാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിൽ പേരുകളുടെ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ആ പേര് ഒട്ടും പോരാത്തതല്ല. എന്നാൽ, ശേഖരൻ കവിയാകയാൽ കുറച്ചു കവിത്വം കൂടി കൂട്ടി 'വസന്തമഞ്ജരി' എന്നാണ് അവളെ പറയുക പതിവ്. അതു കേൾക്കുന്നവരൊക്കെയും 'ഇതെന്തു കഥയാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. എന്നു തന്നെയല്ല, കവിയുടെ വസന്തവർണ്ണനകളിൽ 'മഞ്ജുളവഞ്ജുളമഞ്ജരി' എന്നു തുടങ്ങിയ അനുപ്രാസപ്രയോഗങ്ങളും പലയിടങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. എന്തിനധികം പറയുന്നു? ആളുകൾ കേട്ടുകേൾപ്പിച്ച് ഈ വർത്തമാനം രാജാവിന്റെ ചെവിയിലും എത്തി.

രാജാവു തന്റെ സഭാകവിയുടെ ഈ രസികത്വം കേട്ടു സന്തോഷിച്ച്, കവിയുമായി ഒരു വിനോദസംഭാഷണത്തിനുള്ള വട്ടം കൂട്ടി. രാജാവ് ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു ചോദിച്ചു— 'എന്താ, ഇക്കാലം വസന്തരാജസഭയിൽ ഗാനം ചെയ്തു മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നുണ്ടോ?' ഇതിനു കവിയുടെ മറുപടി 'അല്ല, പുഷ്പമഞ്ജരിയുടെ മധുരസം നുകരുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്' എന്നായിരുന്നു. ഈ ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ കേട്ട സഭാവാസികളൊക്കെ ഉറക്കെ ചിരിക്കുകയും ആനന്ദിക്കയും ചെയ്തു. പരക്കെ പുറത്തുള്ള ഈ വിനോദംപോലെ അകായിൽനിന്നു രാജകന്യകയായ അപരാജിത മഞ്ജരിയെയും പരിഹസിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവൾക്കു അത്ര രസമായിരിക്കയില്ല.

ഇങ്ങിനെ തന്നെ, നേരും പൊളിയും ഇടകലർന്നുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു; ഒരു ഭാഗം മറ്റുള്ളവർ നിർമ്മിക്കുന്നു; ഒരു ഭാഗം താനേ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതം, അനേകസാധനങ്ങൾ കൂട്ടിയിണക്കിയ ഒരു വസ്തുപോലെയാണ്. അതു സത്യവും അസത്യവും, വാസ്തവവും അവാസ്തവവും ആകുന്നു.

കവി എന്തെല്ലാം ഗാനങ്ങൾ പാടുന്നുവോ, അവ മാത്രം സത്യവും സമ്പൂർണ്ണവും ആകുന്നു. ഗാനത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള രാധയും കൃഷ്ണനും ആണ്— ആ കഥാപുരുഷനും ആ കഥാനായികയും തന്നെ— അനാദിയായ അവരുടെ ആ ദുഃഖവും അനന്തമായ ആ സുഖവും തന്നെ. ആ ഗീതത്തിൽതന്നെ തന്റെ സ്വന്തകഥയും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ വാസ്തവം അമരാപുരിയിലെ നരപതിമുതൽ പൗരവാസികൾ വരെയുള്ള എല്ലാവരും അവരവരുടെ മനസ്സിൽവെച്ചു പരീക്ഷിച്ചറിയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കവിയുടെ ഗീതങ്ങൾ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ഉന്മീലിച്ച നിലാവു പരന്നുതുടങ്ങുകയോ, നറുന്തെക്കൻകാറ്റു വീശിത്തുടങ്ങുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ എത്ര പൂങ്കാവനങ്ങളിൽ നിന്നാണ്, എത്ര തെരുവീഥികളിൽ നിന്നാണ്, എത്ര ജാലകങ്ങളിൽ നിന്നാണ്, എത്ര മണിമാടങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ശേഖരകവിയുടെ കൃതിയായ ഗാനങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു തുടങ്ങുന്നതെന്ന് ഒരു കണക്കുമില്ല. എന്തിനേറെ പറയുന്നു? കവിയുടെ കീർത്തിയെ ഇത്ര മാത്രമെന്നു പരിച്ഛേദിപ്പാൻ വയ്യതന്നെ.

ഈ നിലയിൽ വളരെ നാളുകൾ ക

ഴിഞ്ഞു. കവി കവിതയുണ്ടാക്കുന്നു. രാജാവു കേൾക്കുന്നു. സഭയിൽവെച്ചു സഭ്യന്മാർ ശ്ലാഘിക്കുന്നു—മഞ്ജരി കുളത്തിലേക്കു പോകുന്നു— അന്തഃപുരവാതായനങ്ങളിൽനിന്ന് ഏടക്കു് ഒരു നിഴൽ കാണുന്നു—ചിലപ്പോൾ നൂപുരങ്ങളുടെ കിലുക്കം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു—

* * * * *

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു, ദക്ഷിണദിക്കകാരനായ ഒരു കവി ദിഗ്വിജയത്തിനായി സഞ്ചരിക്കും മദ്ധ്യേ, ഉദയനാരായണന്റെ സഭയിലെത്തി, ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതത്തിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു രാജാവിനെ വാഴ്ത്തി സ്തുതിച്ചു. ഈ കവീന്ദ്രൻ സ്വദേശത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു്, വഴിമദ്ധ്യത്തിലുള്ള അനേകം രാജകവികളെ തോല്പിച്ചു വരുന്ന വരവാണ്. അഭ്യാഗതനായ ഈ കവി സഭയിലെത്തിയപ്പോൾ രാജകവി ആദരവോടുകൂടി സ്വാഗതം പറഞ്ഞു. അതിനു ദിഗ്വിജയിയായ പുണ്ഡരീകന്റെ പ്രതിവചനം 'യുദ്ധം ദേഹി' എന്നായിരുന്നു.

ശേഖരൻ വലിയ കുടുക്കിലായി. രാജാവിന്റെ മാനം എങ്ങിനെയെങ്കിലും രക്ഷിക്കേണമല്ലൊ. യുദ്ധം യാചിക്കുന്നവന്നു് അതു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു ധർമ്മമല്ല—, മാനത്തിനും പോരാ. തനിക്കാണെങ്കിൽ, കാവ്യയുദ്ധം എന്നു പറയുന്നതു് എങ്ങിനെയാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനം തന്നെ ഇല്ലതാനും. അതുകൊണ്ടു് ശേഖരനു വലിയ ഭയവും വിചാരവുമായി. രാത്രി ഉറക്കം വന്നതേയില്ല. കീർത്തിമാനായ പുണ്ഡരീകന്റെ ആ നെടിയ ദേഹവും ഉയർന്ന നാസികയും അഹംഭാവം പൊഴിയുന്ന മസ്തകവും മാത്രം, ചിത്രത്തിലെഴുതിവെച്ചതുപോലെ, എല്ലായിടത്തും ശേഖരനു കാണുമാറായി.

നേരം പ്രഭാതമായപ്പോൾ രാജകവി ഹൃദയം ഇടിച്ചുംകൊണ്ടു് യുദ്ധസ്ഥലത്തെത്തി. ഏറെ നേരത്തെ തന്നെ സഭാമണ്ഡപം കാണികളെക്കൊണ്ടു നിബിഡമായിത്തീർന്നു. നഗരം മുഴുവൻ വലിയ കോലാഹലമായി. മറ്റുള്ള രാജകാര്യങ്ങൾ സകലവും നിർത്തിവെക്കപ്പെട്ടു.

ശേഖരകവി വളരെ മനസ്സിരുത്തി ഒരുവിധം മനഃപ്രസാദം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു്, തന്റെ എതിരാളിയായ പുണ്ഡരീക കവിയോട് നമസ്കാരപൂർവ്വം സംഭാഷണത്തിന്നൊരുങ്ങി. പുണ്ഡരീകനാകട്ടെ, അതിനിന്ദയോടുകൂടി, ഇംഗിതമാത്രത്താൽ പ്രത്യഭിവന്ദനം ചെയ്തു, സഭാവാസികളെ നോക്കി ഒന്നു ചിരിച്ചു.

ശേഖരൻ ഒരിക്കൽ അന്തഃപുരത്തിലെ ജാലകങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ, അവയിൽനിന്നു കൌതൂഹലപരവശമാരായ അനേകം കാർവേണിമാരുടെ നീലനയനങ്ങൾ ഇമവെട്ടാതെ സഭാജനങ്ങളുടെ നേരെ പ്രസരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. കവി, തന്റെ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രതയിൽ നിർത്തി ഊർദ്ധ്വലോകത്തിലേക്കു നയിച്ചിട്ടു് തന്റെ ജയലക്ഷ്മിയെ വന്ദിച്ചു. അയാൾ മനസ്സുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു— "എനിക്കിന്നു ജയം സിദ്ധിക്കുമെങ്കിൽ, അല്ലയോ ദേവി അപരാജിതേ! അവിടുത്തെ നാമധേയം അന്വർത്ഥമായിരിക്കും."

ഈ അവസരത്തിൽ പെരുമ്പറ, മദ്ദളം, പടഹം മുതലായ വാദ്യങ്ങൾ മുഴക്കപ്പെട്ടു. ഗംഭീരമായ ശംഖനാദം ആകാശദേശം മുഴുവൻ മുഖരമാക്കിച്ചെയ്തു. സഭാമണ്ഡപത്തിലിരിക്കുന്നവരൊക്കയും ജയശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടു് എഴുനീറ്റു. ഉദയനാരായണമഹാരാജാവു്, ശരൽപ്രഭാതത്തിലെ ധവളമേഘശകലംപോലെ ധീരഗതിയായി സഭയിൽ വന്നു സിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിച്ചു.

പുണ്ഡരീകൻ എഴുനേറ്റു സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ, സഭ്യന്മാർ നിറഞ്ഞ ആ സഭ നിശ്ശബ്ദമായിത്തീർന്നു. വിശാലമൂർത്തിയായ പുണ്ഡരീകൻ, മാറിടം മുമ്പോട്ടു തള്ളി കഴുത്തു കുറഞ്ഞൊന്നു ചരിച്ചു തല പൊക്കിക്കൊണ്ടു്, അതി ഗംഭീരമായ സ്വരത്തിൽ ഉദയനാരായണന്റെ സ്തുതിപാഠം ആ

രംഭിച്ചു. ആ കണ്ഠസ്വരം, കടലിൽ കല്ലോലമാലപോലെ, സഭാമന്ദിരത്തിൽ ഒതുങ്ങാത്തവിധം നാലുപാടുമുള്ള സ്തംഭങ്ങളിലും ഭിത്തികളിലും ചെന്ന് അതിവേഗത്തിൽ അലച്ചു. ആ വേഗത്താൽ കാണികളുടെ ഉൾക്കവാടം കിടന്നിളകിത്തുടങ്ങി. ഹാ! എന്തു കൌശലം—, എന്തു വൈചിത്ര്യം—, ഉഭയനായകന്മാരുടെ നാമത്തിന് എത്ര വിധം വ്യാഖ്യാനം—, നാമാക്ഷരങ്ങളുടെ വിന്യാസം എത്ര വിധം—, എത്ര വൃത്തം—, എത്ര യമകം—, അസാദ്ധ്യംതന്നെ!

പുണ്ഡരീകൻ സ്തുതിപാഠം ഉപസംഹരിച്ച് യഥാസ്ഥാനം ഇരുന്നു. കാൽക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു സഭാഗൃഹം നിശ്ചേഷ്ടമായും നിശ്ശബ്ദമായും ഭവിച്ചു. സഭ്യരൊക്കെയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരായി മൌനമവലംബിച്ചു ഗംഭീരഭാവത്തിൽ ഇരുന്നു. ദൂരത്തുനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള വിദ്വാന്മാർ വലത്തുകൈ പൊക്കിക്കൊണ്ട് അത്യുച്ചത്തിൽ അഭിനന്ദനം പറഞ്ഞു.

സിംഹാസനസ്ഥനായ രാജാവ് ശേഖരന്റെ മുഖത്തേക്ക് ഒരുനോട്ടം നോക്കി. ശേഖരൻ, സ്നേഹഭക്തിബാഹുല്യമാനങ്ങളോടുകൂടി കൃതജ്ഞതാസങ്കോചങ്ങളെത്തോന്നിക്കുന്ന ദൃഷ്ടിയെ രാജാവിന്റെ നേർക്കയച്ചുകൊണ്ട് സാവധാനത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു. പണ്ടു രാമഭദ്രൻ, ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി രണ്ടാമതു അഗ്നിപരീക്ഷയ്ക്കു കല്പിച്ചപ്പോൾ ജാനകിയും ഇതുപോലെയുള്ള അവലോകനത്തോടുകൂടിയായിരിക്കാം സ്വാമിയുടെ സിംഹാസനസവിധത്തിൽ അഭിമുഖമായി നിന്നതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. കവിയുടെ ദൃഷ്ടി രാജാവിനോടു നിശ്ശബ്ദമായി ഇങ്ങിനെ ഉണർത്തിച്ചു—"ഇയ്യുള്ളവൻ അവിടുത്തെ സ്വന്തമാണ്. അവിടുത്തെ ലോകസമക്ഷത്തുവെച്ചു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പരീക്ഷിക്കാം പക്ഷേ—" ഇത്രയുമായപ്പോഴേയ്ക്കു നയനം അധോമുഖമായി. അപ്പോൾ പുണ്ഡരീകൻ സിംഹംപോലെ ഉത്ഥാനം ചെയ്തു. ശേഖരനാകട്ടെ, നായാട്ടുകാരാൽ വളയപ്പെട്ട ഹരിണമെന്നപോലെ നിലവായി. ഹാ, എത്ര ചെറുപ്പം—, സ്ത്രീകളുടെ മാതിരി ലജ്ജയും സ്നേഹവും പൊഴിയുന്ന മുഖം—, കവിൾത്തടം നല്ല പാണ്ഡുവർണ്ണം—, ശരീരത്തിന്നു വലുപ്പവും വളരെ കുറവ്—; മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും വികാരം തട്ടിപ്പോയാൽ ഈ ശരീരം വീണക്കമ്പിപോലെ വിറച്ചുപോകുമെന്നു കാണുന്നവർ സംശയിച്ചുപോകും.

ശേഖരൻ മുഖം കാത്തുതന്നെ പൊക്കിയുംകൊണ്ടു അതിമൃദുവായ സ്വരത്തിൽ സ്തുതിപാഠം ആരംഭിച്ചു. ആദ്യം ചൊല്ലിയ ശ്ലോകം ആർക്കും നല്ലവണ്ണം കേൾക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ക്രമത്തിൽ മുഖം നിവിർന്നു. ആയാൾ എവിടേക്കു ദൃഷ്ടി പതിച്ചുവോ അവിടേക്ക് സദസ്യരൊക്കെയും പോരെങ്കിൽ സഭാഭിത്തിയും കൂടി ഭാവാവേശത്താൽ അനുഗമിച്ചുവോ എന്നു തോന്നി. സ്ഫുടമധുരമായ കണ്ഠസ്വരം ഇളകിമറിഞ്ഞുംകൊണ്ട്, അഗ്നിജ്വാലപോലെ മേല്പോട്ടു പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി. കവി, ആദ്യം രാജാവിന്റെ കുലമായ ചന്ദ്രവംശത്തിൽപ്പിറന്ന പൂർവ്വന്മാരുടെ കഥയെ എടുത്തു. പിന്നെ ക്രമത്തിൽ ചില യാഗങ്ങളും, യുദ്ധങ്ങളും, ദാനങ്ങളും, പരാക്രമങ്ങളും, അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും എന്നിവയെ വർണ്ണിച്ച്, ഉപക്രാന്തമായ ആ രാജകഥയെ വർത്തമാനകാലത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഒടുവിൽ, വളരെ ദൂരം ഓടിവലഞ്ഞ ആ ദൃഷ്ടിയെ പിന്തിരിച്ചു രാജാവിന്റെ മുഖത്തുതന്നെ നിർത്തി. കവി, തന്റെ സ്തുതിയുടെ ഭാഷകൊണ്ടും വൃത്തംകൊണ്ടും, രാജ്യവാസികളായ പ്രജകളിലുള്ള അനിർവ്വചനീയമായ പ്രീതിയെ മൂർത്തീകരിച്ചു, സഭാമദ്ധ്യത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നുവോ എന്നു തോന്നി. അനേകായിരം പ്രജാമനഃപ്രവാഹങ്ങൾ അതിദൂരത്തുനിന്ന് അതിവേഗത്തിൽ ഒഴുകിവന്നു, രാജപിതാമഹന്മാരുടെ ആ പഴയ പ്രാസാദത്തെ വലുതായ ഗീതധ്വനികൊണ്ടു നിറച്ചതുപോലെയും, ആ ഗീതം പ്രാസാദത്തിന്റെ ഓരോ പടവുകളിലും സ്പർശിക്കുകയും പുൽകുകയും ചുംബിക്കുകയും ചെയ്ത്, ഒടുക്കം അന്തഃപുര

ജാലകങ്ങളുടെ നേരെ പൊങ്ങി രാജലക്ഷ്മികളാകുന്ന പ്രാസാദദേവികളുടെ ചേവടികളിൽ വീണു ഭക്തിശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നമസ്കരിച്ചു, പിന്നീട് അവിടെനിന്നു മടങ്ങി രാജസവിധത്തിൽ എത്തി ഉല്ലാസപൂർവ്വം അനേകം പ്രാവശ്യം സിംഹാസനത്തിന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ചതുപോലെയും തോന്നി.

അനന്തരം കവി പറഞ്ഞു:— "മഹാരാജാവേ! ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ തോററു. അതു സമ്മതിക്കയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ, ഉക്തിയിൽ എന്നെ തോല്പിപ്പാൻ ആരാണുള്ളത്?" ഇത്രയും പറഞ്ഞു ശേഖരൻ ശരീരം വിറച്ചുകൊണ്ട് ഉപവേശിച്ചു. ആ സ്ഥിതി കണ്ടപ്പോൾ സഭ്യരൊക്കയും കണ്ണീർ നിറഞ്ഞ നയനങ്ങളോടുകൂടി "ജയ വിജയീഭവ" എന്ന ധ്വനികൊണ്ട് ആകാശത്തെ ശബ്ദായമാനമാക്കിച്ചെയ്തു.

സഭ്യരുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ, ധിക്കാരസൂചകമായ ഒരു മന്ദഹാസത്താൽ നിസ്സാരമാക്കിത്തള്ളി പുണ്ഡരീകൻ വീണ്ടും എഴുന്നേററു. ഗർവ്വിഷ്ഠനായ പുണ്ഡരീകൻ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ഇതിനെ ചോദിച്ചു:— "എന്ത്, എന്താണ് ശബ്ദത്തെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളത്?" ഈ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോഴേക്കുതന്നെ എല്ലാവരും സ്തംഭിച്ചുപോയി. പിന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ അത്ഭുതമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ അനേകപ്രകാരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു "ലോകത്തിൽ എല്ലാററിലും വെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളതു ശബ്ദമാണ്" എന്ന വിഷയത്തെ, നിഗമാഗമവേദവേദാന്താദികളെ പ്രമാണമാക്കിയെടുത്തു സ്ഥാപിപ്പാൻ തുടങ്ങി. "ശബ്ദമാത്രമേ സത്യമായിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെ പരബ്രഹ്മം. ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാരായ ത്രിമൂർത്തികളും ശബ്ദത്തിന്ന് അധീനരാകുന്നു. അതിനാൽ ശബ്ദത്തെക്കാൾ വലുതായി മറെറാന്നില്ല. ബ്രഹ്മാവ് ചതുർമ്മുഖനായിരുന്നിട്ടുകൂടി ശബ്ദരാശിയെ സമാപിപ്പാൻ ശക്തനാകുന്നില്ല. പഞ്ചാനനന്ന് അഞ്ചുമുഖമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ശബ്ദത്തിന്റെ അന്തം കാണ്മാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതിനാൽ, മൌനമവലംബിച്ചു ധ്യാനത്തിലിരുന്നു, ശബ്ദതത്വത്തെ ചിന്തിക്കയത്രേ ചെയ്യുന്നത്?" ഇപ്രകാരം പുണ്ഡരീകൻ പാണ്ഡിത്യത്തിന്മേൽ പാണ്ഡിത്യത്തെയും ശാസ്ത്രത്തിന്മേൽ ശാസ്ത്രത്തെയും കൊണ്ടുവന്നു പ്രകടിപ്പിച്ചു, ശബ്ദത്തിന്നായി ഒരു വലിയ സിംഹാസനം പണിചെയ്ത് അതിന്മേൽ ശബ്ദത്തെ ഇരുത്തി. എന്നിട്ടു പിന്നെയും, ഇടിമുഴക്കംപോലുള്ള സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു:— "എന്ത്, എന്താണ് ശബ്ദത്തെക്കാൾ മേലെയുള്ളത്?" പുണ്ഡരീകൻ അഹംകാരത്തോടുകൂടി ചുററും നോക്കി; ഒരാളും ഈ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടി പറഞ്ഞില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ധീരഭാവത്തോടുകൂടി ആസനസ്ഥനായി. എല്ലാ വിദ്വാന്മാരും "സാധു സാധു" എന്നും, "ധന്യോ ധന്യോസി" എന്നും ഉറക്കെ ഉച്ചരിച്ചു. രാജാവ് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായിത്തീർന്നു. കവിയായ ശേഖരൻകൂടി, പുണ്ഡരീകനുള്ള വലിയ വൈദുഷ്യത്തിന്റെ അടുത്തു താൻ വളരെ നിസ്സാരനാണെന്നു വിചാരിച്ചു. അനന്തരം സഭയും പിരിഞ്ഞു. ശംഖനാദം ദിക്കാസകലം മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി.

* * * * *

പിറേറന്നു, ശേഖരൻ സഭയിൽചെന്നു സംഗീതം ആരംഭിച്ചു. വൃന്ദാവനത്തിലെ വേണുഗാനമാണ് തുടങ്ങിയത്. വേണുഗാനം ചെയ്യുന്നത് ആരാണെന്നോ എവിടെനിന്നാണെന്നോ ഗോപസ്ത്രീകൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. മലയാനിലൻ കവരുകയാണെന്ന് ആദ്യം തോന്നി. മറെറാരിക്കൽ, വടക്കെ ഗോവർദ്ധനഗിരിയുടെ ശിഖരത്തിൽനിന്നാണ് ഗീതസ്വനം വരുന്നതെന്നും സംശയം തോന്നി. പിന്നെയൊരിക്കൽ, ഉദയഗിരിയുടെ കൊടുമുടിയിലിരുന്ന് ആരോ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാനായി വിളിക്കയായിരിക്കുമൊ എന്ന ശങ്ക തോന്നി. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ, അസ്തമയപർവ്വതത്തിന്റെ ഉപത്യകയിലിരുന്ന് ആരോ ഒരാൾ വിരഹശോകത്താൽ നിലവിളിക്കയായിരിക്കണമെന്ന ഊഹം തോന്നി. ഒടുക്കം

കാളിന്ദീനദിയുടെ ഓരോ തിരമാലയിൽനിന്നുമാണോ ഈ ഗീതസ്വനം പുറപ്പെടുന്നതെന്നുവിചാരമുണ്ടായി. പിന്നീട്, ഓരോ പൂക്കളിൽനിന്നും നികുഞ്ജങ്ങളിൽനിന്നും തടാകങ്ങളിൽനിന്നും, എന്നുവേണ്ടാ മുകളിൽനിന്നും ചുവട്ടിൽനിന്നും, അകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും ഒക്കെ മനോഹരമായ ആ വേണുനാദം പുറപ്പെട്ടു. അതു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാരാണെന്നുമാത്രം അറിഞ്ഞില്ല. ആ വേണുസ്വനം എന്തിനായിട്ടാണെ വിളിക്കുന്നതെന്നും ആർക്കും അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, എല്ലാവരുടേയും കണ്ണുകൾ അശ്രുപരിപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു.

സദസ്യരും സഭാപതിമാരും എന്നല്ല, സ്വപക്ഷവും പരപക്ഷവും, കീർത്തിയും അകീർത്തിയും, ഉത്തരവും പ്രത്യുത്തരവും, ജയവും പരാജയവും, ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സർവ്വവും വിസ്മരിച്ച്, നിർജ്ജനമായ തന്റെ ഹൃദയമാകുന്ന ലതാനികുഞ്ജത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടാണോ ശേഖരകവി ആ വേണുഗാനം ചെയ്യുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ തേജോമയിയായ ഒരു സങ്കല്പമൂർത്തിമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മനസ്സിനുമാത്രം, കമലകോമളങ്ങളായ ചരണങ്ങളുടെ ഒരു നൂപുരധ്വനി കേൾക്കമാറായി. കവി, മോഹാലസ്യപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ തന്റെ ഗീതത്തെ അവസാനിപ്പിച്ച് ഇരുന്നപ്പോൾ; ആ സഭാങ്കണത്തിന്റെ അന്തർഭാഗം അനിർവചനീയമായ ഒരു മാധുര്യത്താലും അതിമഹത്തായ ഒരു വിഷാദവൈക്ലബ്യത്താലും, പരിപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ 'ധന്യ ധന്യ' എന്നു പറയുവാൻ ഒരാൾക്കും ശക്തിയുണ്ടായില്ല.

സാമാജികന്മാരുടെ മനസ്സിനു പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഈ മാറ്റം ഒന്നു നിലച്ചപ്പോൾ, പുണ്ഡരീകൻ സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നെഴുനീറ്റുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:— 'ആരാണ് രാധ എന്നുവെച്ചാൽ? കൃഷ്ണൻ എന്നു പറയുന്നതും ആരാണ്?' ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചിട്ടു പുണ്ഡരീകൻ നാലുപുറത്തേയ്ക്കും ഒന്നു നോക്കി; ശിഷ്യരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു, വീണ്ടും അതുതന്നെ ചോദിച്ചു. അനന്തരം തന്റെ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെത്താൻ സമാധാനം പറയുവാൻ തുടങ്ങി— 'രാധ എന്നു വെച്ചാൽ പ്രണവം— അതായത് ഓംകാരം— കൃഷ്ണൻ എന്നു പറയുന്നതു ധ്യാനയോഗം— ത്രികൂടത്തിലുള്ള ബിന്ദുവത്രെ വൃന്ദാവനം—' ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിനായി പുണ്ഡരീകൻ ഇഡ, പിംഗള, സുഷുമ്ന, നാഭിപത്മം, ഹൃൽപത്മം, നാഭിരന്ധ്രം എന്നിവയേയും അതുപോലെയുള്ള മറ്റു ശബ്ദങ്ങളേയും കൊണ്ടുവന്നു. രാകാരത്തിനും ധാകാരത്തിനും, കൃഷ്ണശബ്ദത്തിന്റെ കകാരംമുതൽ ണകാരംവരെയുള്ള ഓരോ അക്ഷരത്തിനും, തിരിച്ചും മറിച്ചും വ്യാഖ്യാനിച്ചപ്പോൾ എത്രയെത്ര വിധത്തിൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങൾ വരുമെന്നു നിരൂപിക്കയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ തന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തെ ഇങ്ങിനെ തുടർന്നു—'കൃഷ്ണൻ എന്നുവെച്ചാൽ യജ്ഞം, രാധ എന്നത് അഗ്നി— കൃഷ്ണൻ വേദം, രാധ ഷഡ്ദർശനി— കൃഷ്ണൻ ശിക്ഷ, രാധ ശിക്ഷ— രാധ മീമാംസ, കൃഷ്ണൻ തർക്കം— രാധ ഉത്തരപ്രത്യുത്തരം, കൃഷ്ണൻ ജയലാഭം' ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു രാജാവിനേയും പണ്ഡിതന്മാരേയും മന്ദഹാസപൂർവ്വം ഒന്നു നോക്കി പുണ്ഡരീകൻ യഥാസ്ഥാനം ഇരുന്നു. രാജാവ് പുണ്ഡരീകന്റെ അത്ഭുതശക്തിയാൽ, തീരെ മോഹിതനായി. സദസ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാർക്കും അത്രമാത്രമായ ആശ്ചര്യം തോന്നി. രാധാകൃഷ്ണപദങ്ങളുടെ ഈ പുതിയ വ്യാഖ്യാനം പുറപ്പെട്ടതോടുകൂടി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വേണുഗാനവും കാളിന്ദീകല്ലോലവും പ്രണയപാരവശ്യവും അകലത്തു തെറിച്ചു. ഉടനെ വസന്തകാലത്തുണ്ടായ അതിലളിതമായ ഹരിതവർണ്ണത്തെ തേച്ചുകളഞ്ഞ് ഒരാൾ ഗോമയം തേച്ചാലത്തെ മാതിരി ആയി. ശേഖരൻ തന്റെ അത്രയും ദിവസത്തെ എല്ലാ ഗീതികളും വിഫലപ്പെട്ടുപോയെന്നുതന്നെ വി

ചാരിച്ചു. ഇനിയും തന്റെ ഗാനം തുടൎന്നു കളയാമെന്നു വെച്ചാൽ അതിന്നു ശക്തിയും ഇല്ല. അന്നത്തെ സഭയും പിരിഞ്ഞു.

* * * * *

പിറേറദിവസം സഭയിൽ പുണ്ഡരീകൻ വ്യസ്തം, സമസ്തം, ദ്വിവ്യസ്തം, ദ്വിസമസ്തം, ആദ്യന്താരം, മദ്ധ്യോത്തരം, അന്തോത്തരം, വാക്യോത്തരം, ശ്ലോകോത്തരം, വചനഗുപ്തം, ക്രിയാഗുപ്തം, കാരകഗുപ്തം, മാത്രാച്യുതകം, ച്യുതദത്താക്ഷരം, അൎത്ഥഗൂഢം, ശ്രുതോപലംഭം, വ്യാജോക്തി, പ്രഹേളിക, ചക്രബന്ധം, പത്മബന്ധം, എന്നുതുടങ്ങി അനേകപ്രകാരത്തിൽ അത്ഭുതമായ ശബ്ദസാമൎത്ഥ്യത്തെ പ്രദൎശിപ്പിച്ചു. അതെല്ലാം കേട്ടു സാമാജികന്മാരൊക്കെയും ആശ്ചൎയ്യത്താൽ നിശ്ചലന്മാരായിത്തീൎന്നു. ശേഖരൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യങ്ങളൊക്കെയും വളരെ സരളവും പ്രസന്നവുമാണ്. സുഖദുഃഖാദികൾ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും ഉത്സവാവസരങ്ങളിലും സാധാരണക്കാരൊക്കെയും അവ വായിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ശേഖരന്റെ കാവ്യത്തിന്നു ഗുണമൊന്നുമില്ലെന്നു ഇന്നു അവൎക്കെല്ലാം ബോദ്ധ്യമായി. അവർ വിചാരിച്ചാൽത്തന്നെ അതുപോലുള്ള കാവ്യങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയും. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിപ്പാനുള്ള കാരണം, പ്രധാനമായി, അതിന്നു മോഹമില്ലായ്മയും പരിചയക്കുറവും എടയില്ലായ്മയുമാണ്. ആ കഥകളൊന്നും പുതിയവയോ കഠിനമായവയോ അല്ലല്ലോ. എന്നല്ല, അവയിൽനിന്നു ജനങ്ങൾക്കു പറയത്തക്ക അറിവുകളൊന്നും കിട്ടാനുമില്ല. എന്നാൽ, ഇന്നിപ്പോൾ അവർ കേൾക്കുവാനിടയായ കാവ്യം അങ്ങിനെയൊന്നുമല്ല. അതു അത്യത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ കേട്ട പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ വളരെ ആലോചിപ്പാനും പലസംഗതികൾ പഠിക്കുവാനും വകയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ പുണ്ഡരീകമഹാകവിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും പാടവത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ, തങ്ങളുടെ കവിയെ വെറും ബാലനെപ്പോലെയല്ലാതെ സാധാരണയിൽ കവിതന്നിലയിൽ വിചാരിക്കുവാൻ ആരുമുണ്ടായില്ല. ഇപ്രകാരം സഭ്യരുടെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ച അഭിപ്രായത്തെ പുണ്ഡരീകൻ അതിവേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി. മത്സ്യങ്ങൾ വാലിട്ടുവെട്ടുമ്പോൾ വെള്ളത്തിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാവുന്ന എത്രയും ചെറുതായ ചലനത്തെപ്പോലും, താമരക്ക് എളുപ്പത്തിൽ അറിവാൻ കഴിയുമല്ലോ.

ഇന്ന് ഒടുക്കത്തെ ദിവസമാണ്. ഇന്നാണ് ജയപരാജയങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു. സിംഹാസനസ്ഥനായ രാജാവ്, തന്റെ സഭാകവിയുടെ നേരെ തീക്ഷ്ണമായി ഒന്നു നോക്കി. ആ നോട്ടത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എന്തെന്നാൽ—"നീ ഇന്ന് ഒന്നും ഉത്തരംപറയാതെ ഇങ്ങനെ പോകരുത്. തീൎച്ചയായും കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ ശ്രമിച്ചു നോക്കണം" എന്നാണ്. ശേഖരൻ വളരെ താഴ്മഭാവത്തിൽ എഴുനീററ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു—"ദേവദേവി, സിതകമലവാസിനി, വീണാധാരിണി, നീ കമലവനത്തെ ദൂരെ വിട്ടേച്ച് മല്ലഭൂമിയിലേക്കു ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ, അളുപാനത്തിനായി നിന്റെ പാദപത്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്തന്മാരുടെ ഗതി എന്തായിരിക്കും?" ഈ വാക്ക കവിപാരത്തുളുമ്പം കരഞ്ഞതോന്നു പോക്കിയിട്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ, അന്തഃപുരവാതായനത്തിന്നരികെ, ഭഗവതി വീണയും കയ്യിലെടുത്തു നയനാശ്രു തൂകി വന്നിരിക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി.

അനന്തരം പുണ്ഡരീകൻ ദ്രുതഗതിയിൽ എഴുന്നേററ് ഉറക്കെ ഒന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ശേഖരപാദത്തിന്റെ ഒടുവിലെ ഒന്നക്ഷരം എടുത്തു ദ്രുതമായി ചോദ്യം തുടങ്ങി. പുണ്ഡരീകൻ പറഞ്ഞു—"ഭാരതിക്കു കമലത്തിനോട് എന്തു സംബന്ധമാണുള്ളത്? സംഗീതം ഇത്രവളരെ ശീലിച്ചിട്ടുകൂടി ഈ ജീവന് എന്തുഫലമാണു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്? വാസ്തവത്തിൽ സരസ്വതിയുടെ അധിഷ്ഠാനമായിട്ടുള്ളതു പുണ്ഡരീകന്തന്നെയാണ്. ആ സാധ്വീസരസ്വതി ഈ

മഹാരാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്ത് എന്തു കാര്യമാണ് ചെയ്തതാവോ? അല്ലെങ്കിൽ ആ ദേവിയെ പരോപഹാസ്യയാക്കിത്തീർത്ത് ഇങ്ങിനെ അപമാനിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്?"

ഇതു കേട്ടിട്ട് സകലപണ്ഡിതന്മാരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വലിയ പണ്ഡിതന്മാരല്ലാത്തവരും ചിരിക്കുന്നതിൽ പങ്കുകൂടാതിരുന്നില്ല. പാമരന്മാരിൽപ്പോലും ഈ നേരമ്പോക്കു നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവർ ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ പരിഹാസത്തിനു മതിയായ സമാധാനം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേൽ, രാജാവ് തീക്ഷ്ണമായ അഹങ്കാരകോപങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഉഗ്രമായ ഒരു നോട്ടംകൊണ്ട് തന്റെ കവിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശേഖരനാകട്ടെ അതൊന്നും വിചാരിക്കാതെ നിശ്ചലനായിരുന്നു.

ഇതു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവ് ശേഖരന്റെ പേരിൽ വളരെ കോപിച്ച് സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങി, തന്റെ കണ്ഠത്തിൽ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള മുത്തുമാല അഴിച്ച് പുണ്ഡരീകന്റെ മാറിൽ അണിയിച്ചു. സഭാവാസികളൊക്കെയും "ധന്യോധന്യഃ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ, അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നു ചില കങ്കണവലയനൂപുരാദികളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെട്ടു. അതുകേട്ടതോടുകൂടി ശേഖരൻ ആസനത്തിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റ് മന്ദംമന്ദം സഭാഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കുപോയി.

* * * * *

കറുത്ത ചതുർദ്ദശി- നേരം രാത്രി- കുളിരുള്ള- പരിമളവാഹിയായ മലയാനിലൻ വീട്ടുതോറും വീശിനടക്കുന്നു. ശേഖരൻ വീട്ടിനുള്ളിൽവെച്ചു തന്റെ വക സകല പുസ്തകങ്ങളും അലമാരയിൽനിന്നെടുത്ത് തന്റെ മുമ്പിൽ കൂട്ടംകൂട്ടമായി കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു; ആ ഗ്രന്ഥസഞ്ചയത്തിൽനിന്നു താനുണ്ടാക്കിയവ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു വേറെ വെച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ ദിവസങ്ങളിലായി ശേഖരൻ വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു താൻതന്നെ മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു. അതുകളെ അഴിച്ച് അദ്ദേഹം അവിടവിടെയായി ചില ഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി. അതെല്ലാം കത്തിക്കാൻ കൊള്ളുന്നവയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ദീർഘമായ ഒരു നിശ്വാസത്തോടുകൂടി ശേഖരൻ പറഞ്ഞു— "അഹോ! ഇത്ര കാലം ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു നേടിയ സമ്പാദ്യം ഇത്ര മാത്രമോ? ചില ഛന്ദസ്സുകളും ചില പദങ്ങളും ചില വാക്യങ്ങളും തന്നെയോ?" ശരിതന്നെ; പക്ഷേ അവയിൽ അനിർവ്വാച്യമായ സൌന്ദര്യവും ഹൃദയംഗമമായ ഭാവവും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അപ്പോൾ അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രോഗം പിടിപെട്ടുവന്ന ജ്വരവസ്ഥന്മാർക്കന്നം രുചിക്കാത്തതുപോലെ, നിരാശനായ കവിക്ക് കയ്യിൽ കിട്ടിയ പുസ്തകങ്ങളൊക്കെയും ചീത്തയാണെന്നു തോന്നി. രാജാവയിട്ടുള്ള സ്നേഹവും ലോകത്തിലുള്ള കീർത്തിയും ഹൃദയത്തിലുള്ള ആശയും, എന്നുവേണ്ട സകലവും അന്ധകാരാവൃതമായ തന്റെ മനസ്സിൽ ശൂന്യമായിത്തോന്നി. പിന്നെ, ഓരോന്നായി എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കയ്യിലെടുത്തു ചീന്തി ജാജ്വല്യമാനമായ അഗ്നിയിൽ ഹോമിച്ചുതുടങ്ങി. "മഹാരഥന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ അശ്വമേധയാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാറുണ്ട്. ഞാനിപ്പോൾ കാവ്യമേധമാണ് ചെയ്യുന്നത്" എന്നു തന്നത്താൻ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ മറിച്ചും തോന്നി. "ഹാ ഈ ഉപമ ശരി പറ്റിയില്ല. മേദ്ധ്യാശ്വം സർവ്വദിക്കിലും ചെന്നു വിജയിയായി മടങ്ങിവരുമ്പോഴാണല്ലോ അശ്വമേധം ചെയ്യാറു പതിവ്. ഞാനാകട്ടെ, നേരെമറിച്ച്, തീരെ തോറ്റിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഇതു ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചത്. കുറച്ചു മുമ്പാണ് ഇതനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ചേരുമായിരുന്നു."

ക്രമേണ, ഓരോന്നായി എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അഗ്നിക്കിരയായി. അനന്തരം കവി ശൂന്യമായ കൈകൾ പൊക്കി വിലപിച്ചു—

"അല്ലയോ അപരിജ്ഞാതേ! നിന്നിൽ തന്നെയാണ് എല്ലാം ശോഭിച്ചത്? എല്ലാം ഇത്രയും കാലം കാതോരുന്നാലെന്നോണ്ടായി എല്ലാ വസ്തുക്കളും ഞാൻ നിന്നിൽ ദർശിക്കയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ദേഹം അവസാനത്തേതാകുന്നു. ഹേ! വഹ്നിരൂപിണിയായ മോഹിനി! വളരെക്കാലമായി നീ എന്റെ മനസ്സിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ. ഞാൻ സമ്പന്നനായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കിപ്പോഴും നല്ല പ്രിയയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഞാൻ ദരിദ്രനാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇങ്ങിനെ അസ്വസ്ഥനായി ഭവിച്ചത്." ശേഖരൻ ഇങ്ങിനെ വിലപിക്കുമ്പോൾ രാത്രിക്ക് ക്രമേണ മൂപ്പുകൂടി വന്നു. അയാൾ, വീട്ടിലെ ഗവാക്ഷങ്ങളെല്ലാം തുറന്നിട്ടു. അയാൾ സന്ധ്യാസമയത്തുതന്നെ മല്ലിക മുതലായി തനിക്ക് പ്രത്യേകം ഇഷ്ടപ്പെട്ട ചില ധവളപുഷ്പങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതെല്ലാം വാരി ഇപ്പോൾ ശയ്യമേൽ വിതറി, നാലുഭാഗത്തും വിളക്കുകൾ കൊളുത്തിവെച്ചു. അനന്തരം ഏതോ ഔഷധത്തിന്റെ കറ സേവിക്കുകയും ഉടനെ തന്നെ ശയ്യയിൽ വന്നു കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി, ശരീരത്തിന്റെ സന്ധിബന്ധങ്ങളെല്ലാം അയയുവാനും കണ്ണു ചിമ്മുവാനും തുടങ്ങി.

അതാ നൂപുരത്തിന്റെ കിലുക്കം കേട്ടുതുടങ്ങി. കേശപാശത്തിൽ പെരുമാറുന്ന മനോഹരമായ പരിമളം ദക്ഷിണാനിലനോടുകൂടി അകത്തേക്കു വരുന്നു. കവി, അടഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടി ചോദിച്ചു—'ദേവി! ഈ ഭക്തന്റെ പേരിൽ ഇപ്പോഴെങ്കിലും കനിവുണ്ടായിരിക്കുന്നുവോ? ഇത്ര നാളായിട്ട് തീരെ ദുർല്ലഭയായിത്തീർന്ന ഭവതി ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ?' ഇതിനുത്തരമായി 'അല്ലയോ കവി! ഞാനിതാ വന്നിരിക്കുന്നു' എന്ന് അതിമധുരമായ ഒരു കണ്ഠധ്വനി കേൾക്കുമാറായി. ശേഖരൻ അത്യാശ്ചര്യത്തോടുകൂടി കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ശയ്യാസമീപത്ത് ലോകൈകസുന്ദരിയായ ഒരു രമണി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി കണ്ടു. കണ്ണീർ തുളുമ്പി വീണിട്ട് കണ്ണുകൊണ്ടു വ്യക്തമായി കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. ആ സമയത്തു, തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ആ മായാമൂർത്തി പുറത്തുവന്ന് ആസന്നമരണനായിരിക്കുന്ന തന്റെ മുഖത്തു നോക്കി നില്ക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു— 'ഞാൻ രാജകന്യകയായ അപരാജിതയാണ്.' അതു കേട്ടപ്പോൾ കവി വളരെപ്പണിപ്പെട്ട് ഉത്ഥാനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ രാജകന്യക പറഞ്ഞു:—'അങ്ങയുടെ കാവ്യത്തിൽ രാജാവു ചെയ്തതു വേണ്ടപോലെ ആലോചിക്കാതെയാണ്. വിജയം ലഭിച്ചത് അങ്ങേക്കുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ, അല്ലയോ കവി! ഞാൻ അങ്ങയെ വിജയമാലയണിയിക്കുവാനായി വന്നിരിക്കുകയാണ്.'

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട് അപരാജിത, താൻതന്നെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ മനോഹരമായ ഒരു പൂമാല തന്റെ കഴുത്തിൽനിന്നഴിച്ച് കവിയുടെ കഴുത്തിൽ അണിയിച്ചു. അതോടുകൂടി, കവി മരണവേദനയാൽ ആക്രാന്തനായി ശയ്യമേൽ വീണു.

കെ. വി. എം.

സന്തക എന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും

(തുടർച്ച)

ക്രൈബോ പ്രമുഖ അയച്ച പരിചാരകന്മാരിലൊരുവൻ വലിയ ചതിയനായിരുന്നു. സൽഗുണസമ്പന്നനായ സന്തകവിന്റെ നേരെ അവനു കഠിനദ്വേഷം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അയാളുടെ യത്നങ്ങളെ നിഷ്ഫലമാക്കാൻ അവൻ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. സന്തക ഓരോ കാര്യാലോചന ചെയ്യുമ്പോഴും അവൻ ദുർന്ന്യായങ്ങളും പറഞ്ഞു ആ കാര്യങ്ങൾ മുടക്കുകയും ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോയി സന്തകവിന്റെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കയെന്നു ജനങ്ങളോടു താക്കീതു ചെയ്യുകയും തന്റെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കാത്തവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഗ്രാമീണന്മാർ അവനെ പേടിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ അവന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിച്ചു. കുടിലന്മാരായ സന്തകവിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഈ ലാക്കുനോക്കി ഈ ദുഷ്ടനെ സ്തുതിച്ചു. സന്തകവിന്റെ പുതിയ ചട്ടവട്ടങ്ങൾക്കു വിഘ്നം വരുത്തുന്നതിൽ അവനെ കഴിയുന്നതും സഹായിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അവൻ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള ശിഷ്ടന്മാരെ അനാദരിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ അനുകൂലിക്കുകയും സന്തകവിനു എതിരായിനിന്നു. പലപ്പോഴും കല്പിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അയാളേയും അയാളുടെ പ്രയത്നങ്ങളേയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്തു.

സന്തക വളരെ വ്യസനിച്ചു. ചിലപ്പോൾ നല്ല വാക്കു പറഞ്ഞും ധർമ്മമാർഗ്ഗം ഇന്നതാണെന്നു അവനു കാണിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ശ്രമിച്ചും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ന്യായത്തോടുകൂടി ശാസിച്ചും അവന്റെ വിരോധം ഇല്ലായ്മചെയ്വാൻ അയാൾ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളെല്ലാം വ്യർത്ഥമായതേയുള്ളൂ. അവന്റെ നടവടി പിന്നെപ്പിന്നെ അധികം വഷളായിത്തീർന്നു.

സന്തക ദീർഘാലോചനചെയ്തു ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു. 'ഇയാളുടെ സ്ഥാനവലിപ്പം നിമിത്തം എനിക്കു ഇയാൾക്കു എതിരായി ഒന്നും ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇയാളെ എന്റെ പാട്ടിലാക്കാൻ ഞെരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇയാൾക്കു സ്ഥാനവലിപ്പമുള്ളതുകൊണ്ടു ഇയാൾ എന്നെ അപമാനിക്കുകയും ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്റെ ആജ്ഞകൾ നടത്തിച്ചു എന്റെ ഏർപ്പാടുകളെ നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീർക്കാൻ ഇയാൾക്കു സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇയാളെ എന്റെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി യോജിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ സമയം മുഴുവനും കളഞ്ഞാൽ എന്റെ ജോലികൾ നടക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു 'ചതികൊണ്ടിവനെയടക്കമറിക്കു'കയല്ലാതെ നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ല.'

പിന്നെ സന്തക തന്റെ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു 'ഈയാൾക്കു അരികൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന മദ്യത്തിൽ അതിയായ ആസക്തിയുള്ളതിനാൽ ദിവസേന രാവിലെ ഈയാൾ എണീക്കുമ്പോഴൊക്കെ നീ നല്ല ചൂടുള്ള മദ്യവും വിശേഷപ്പെട്ട ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും കൊണ്ടുപോയികൊടുക്കുക. അവൻ ഈ ദിക്കിൽ എത്തിയതിൽപിന്നെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുക്ക നിമിത്തം അവനു ക്ഷീണമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും നീ കൊണ്ടുചെന്ന മദ്യവും മറ്റും കഴിച്ചാൽ ക്ഷീണം തീർന്നു നല്ല സുഖമാവുമെന്നും മറ്റും അവനോടു പറക. ഇങ്ങിനെ ചെയ്തു അവനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി ഞാൻ നിന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവനോടു

പോക. പിന്നെ മദ്യവും നല്ല ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളും വേണ്ടുവോളം കൊടുത്തു പകൽ മുഴുവനും അവനെ സേവിപ്പിക്കുക. എന്റെ കൃത്യങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കാൻ ഞാൻ ഈ ഒരു വഴി മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു നീ ഞാൻ പറഞ്ഞവിധത്തിൽ നിന്നു ഒരണുപോലും തെറ്റാതെ ചെയ്യണം.'

ഭർത്താവു പറഞ്ഞപ്രകാരം സന്തകുവിന്റെ ഭാര്യ അവന് ഏറ്റവും വിശേഷമായ മദ്യവും രുചികരമായ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളും കൊടുത്തു. അവന്നു വളരെ സന്തോഷമായി. പകൽ മുഴുവനും മദ്യപിച്ചും വിനോദങ്ങളും തന്നെ കഴിഞ്ഞു. പിറ്റേ ദിവസവും അവൾ ഇതേമാതിരി ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ തെയ്യാറാക്കിക്കൊടുത്തു. പിന്നെ ദിവസന്തോറും സന്തകുവിന്റെ ഭാര്യ കൊണ്ടുവന്ന മദ്യവും ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും കഴിച്ചു അന്യചിന്ത കൂടാതെ അവൻ കാലക്ഷേപം കഴിച്ചു. അവർ ഊരുകാരുടെ വീടുകളിൽ പതിവായി പോയിരുന്നതു നിൎത്തൽ ചെയ്തു. ദുഷ്ടന്മാരും ഏഷണിക്കാരും ആയ ജനങ്ങൾ അവനെ പലപ്പോഴും കാണാൻ വന്നിരുന്നു എങ്കിലും അവന്നു മേലിലും നല്ല ബോധം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ ദുരാലോചനകളിൽ ചേരുവാൻ അവന്നു തരമായില്ല.

സാധുക്കളെ സഹായിച്ചും തരിശുസ്ഥലങ്ങളെ കൃഷിചെയ്യത്തക്കതാക്കിയും തോപ്പുകൾ വെച്ചാലെ ആ ഗ്രാമക്കാരുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ചും സന്തകു പിന്നെയും പ്രയത്നം ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഒടുക്കം സന്തകുവിന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾ ഫലോദയങ്ങളുമായി കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അയാളുടെ വിരോധികൾ ലജ്ജിക്കുകയും തന്റെ പൂൎവ്വദുഷ്ടതയെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ചെയ്തു പിന്നീടു ജനക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി വളരെ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി യത്നിക്കുകയും സന്തകുവിന്നു വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തുവരികയും ചെയ്തു.

V

[illegible] വക സ്വത്തുക്കൾ നന്നാക്കേണ്ടതിന്നു പണമൊന്നും സന്തകു വാങ്ങിയില്ലെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സന്തകു തന്റെ സ്വന്തം സ്വത്തുക്കൾ വിറ്റുകിട്ടിയ പണം അതിലേക്കായി ഉപയോഗിച്ചു. സ്വല്പംകൊണ്ടു തുടങ്ങി അതിനുള്ള സഹജമായ വൎദ്ധനശക്തികൊണ്ടുതന്നെ അതിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായ പണത്തെ നല്ല വഴിയെ അയാൾ അനുസരിച്ചു.

തന്റെ കീഴിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായി അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന് അയാൾ ആളുകളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. ഈ പരദേശികളുടെ നേരെ അയാൾ വളരെ ദയകാണിച്ചു തന്റെ സ്വന്തം കുട്ടികളേയും അന്യന്മാരേയും ഒരേമാതിരി ദയയോടുകൂടി വിചാരിക്കുന്നത് അതു ശരിയല്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപം പറഞ്ഞപ്പോൾ സന്തകു ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'മാതാപിതാക്കന്മാരും കുട്ടികളും തമ്മിൽ സഹജമായ ഒരു സ്നേഹബന്ധം ഉണ്ട്. അന്യന്മാർ തമ്മിൽ അതില്ല. അതുകൊണ്ടു പുറത്തായി വന്ന ഈ കൂട്ടർ ഇവിടെ സ്ഥിരമായി കുടിപാൎക്കുന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടംവിട്ടു തിരിയെ പോകുന്നതോ നാം അവരുടെ നേരെ കാണിക്കുന്ന ദയയുടെ താരതമ്യംപോലെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. എന്നു തന്നെയല്ല ഇവരുടെ ഇടയിൽ വളരെ പേർ ഉലാത്തുനടക്കുന്നതിൽ മോഹമുള്ളവരാണ്. അവരെ ഇവിടെ സ്ഥിരമായി പാൎപ്പിക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്വന്തം കുട്ടികളുടെ നേരെ നാം കാണിക്കുന്ന ദയയേക്കാൾ ഇരട്ടി ദയ നാം ഇവരുടെ നേരെ കാണിക്കണം.'

ഈ ഉത്തരത്തിൽ നിന്നു പുറത്തായി വന്നവരുടെ നേരെ സന്തകുവിന്റെ ആചരണം എത്രത്തോളം നന്നായിരുന്നു എന്നു നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. അന്യന്മാരുടെ നേരെ ഇത്ര ദയയുണ്ടായിരുന്ന സന്തകുവിന് ആ ഗ്രാമങ്ങളിലെ സ്വദേശികളുടെ നേരെ എത്ര അധികം ദയയുണ്ടായിരിക്കണം. തങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യത്തി

ഒരു കാട്ടിലെ കാഴ്ച

ന്റെ ആധിക്യം നിമിത്തം ആണെങ്കിലും വിട്ടുവിട്ടു പോരേണ്ടതായിവന്നാൽ സന്തക അവൎക്കു വീടും നിലവും നെല്ലും വസ്ത്രവും കൃഷിക്കോപ്പുകളും കൊടുക്കുകയൊ നികുതി വിട്ടുകൊടുക്കുകയൊ ചെയ്യും. എന്തെന്നാലല്ല വിട്ടിലിരുന്ന പ്രവൃത്തി എടുത്ത് ഉപജീവനം കഴിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങളെല്ലാം അയാൾ അവൎക്കു ചെയ്തുകൊടുത്തു.

എന്നാൽ ചിലരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവരെ അയാൾ എത്ര അധികം സഹായിച്ചുവോ അത്ര അധികം അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു കരകയറുന്നതിനു പകരം അവർ അധികമധികമായ കഷ്ടതയിൽ അകപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ. ഈ ആൾക്കാരുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി സന്തകവിന്നു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. സന്തക ഇതിനെ വിചാരിച്ചു: 'ഉണങ്ങിപ്പോയ മരങ്ങൾക്ക് എത്രതന്നെ വളം ചേൎത്താലും അവ തളിൎക്കുകയില്ല. ഇളയ മരങ്ങളെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു രക്ഷിച്ചാൽ അവ വളരെ വേഗത്തിൽ വളരുന്നതാണ്. ദുഷ്ടന്മാരുടെ അക്രമമായ നടപടികൾ ദിനംപ്രതി വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനാൽ അവരുടെ നാശം അടുത്തിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ തീൎത്ത് അവരെ സുഖികളാക്കിത്തീൎത്താൽ നാം അവരുടെ നാശം ത്വരിതപ്പെടുത്തുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു യഥാൎത്ഥത്തിൽ ദ്രോഹമായി പരിണമിക്കുന്നതാണ്. ഗുണദോഷം പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് ആദ്യം തന്നെ അവരുടെ മനസ്സിനെ നമുക്കു മാററാൻ കഴിയുകയും പിന്നെ അവർ തങ്ങളുടെ ദുൎനടപ്പുകളെ ഓരോന്നായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു നമുക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം നാം അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതു പുതിയ മരങ്ങൾക്കു വളം ഇടുന്നതുപോലെയും ദോഷരഹിതവും ശാശ്വതവുമായ ഒരു ഉപകാരവും ആയിത്തീരുന്നതാണ്. എന്നാൽ എത്രതന്നെ നല്ല ഉപദേശം ചെയ്തിട്ടും തങ്ങളുടെ ചീത്ത നടപടികളെ ഉപേക്ഷിച്ചു മൎയ്യാദയ്ക്കു നടക്കാൻ ഒരുങ്ങാത്തവൎക്കു സഹായം ചെയ്തിട്ട് ഒരു ഫലവും ഇല്ല. അവരുടെ നാശം പൂൎത്തിയാവുന്നതുവരെ നമുക്കു കാത്തിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. അതിനുശേഷം അവരുടെ അവകാശിയായി ദായാദികളിൽനിന്നു നല്ലൊരുവനെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. ഇവർ പുതിയ വൃക്ഷങ്ങളെപ്പോലെ ആവുന്നതാണ്. ദയയാകുന്ന വളംകൊണ്ട് ഇവരും നല്ല സ്ഥിതിയിലാവുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവൎക്കു ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പായി സന്തക അവരുടെ സ്വഭാവത്തെ നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി അവൎക്കു നല്ല ഉപദേശം കൊടുത്തു. അതനുസരിച്ച് അവർ നല്ലവഴിക്കു നടക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അയാൾ അവൎക്കു സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കും. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ചീത്ത നടപടികളെ മാററാൻ ശ്രമിക്കാത്തവൎക്ക് എത്രതന്നെ ദാരിദ്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നാലും ലേശമില്ല അയാൾ ഒരു സഹായവും ചെയ്തില്ല.

സന്തകവിന്റെ ഏൎപ്പാടായ ദയാപൂൎവ്വമായ ഭരണം ശരിയായി നടത്തി ആ ഗ്രാമങ്ങളെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയുള്ളതാക്കിത്തീൎക്കണമെങ്കിൽ എല്ലാ ദരിദ്രന്മാൎക്കും ഒരുപോലെ ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് ഒഡാവരയിൽനിന്നു വന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ശഠിച്ചുപറഞ്ഞു. എന്നാൽ അർഹതയില്ലാത്ത സാധുക്കളെ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണത്തെക്കാൾ അധികം ദോഷമാണ് ഉണ്ടാവുക എന്നു സന്തക മറുപടി പറഞ്ഞു. ദീൎഘദൎശിയായ അയാളുടെ നീതിചാതുൎയ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക് അയാളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളെപ്പററി ഭിന്നാഭിപ്രായം അതൃപ്തി വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. സന്തകവിന്റെ പ്രവൃത്തിമൂലം ഊരുകളിൽ സമൃദ്ധിയുണ്ടാവുന്നതിനു പകരം ദാരിദ്ര്യമാണ് അധികമായിത്തീരുന്നതെന്ന് അവർ പരക്കെ ഘോഷിച്ചു. തല്ക്കാലികമായ ധനസഹാ

യം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു ചില സാധുക്കൾക്കു അയാളുടെ നേരെ അതൃപ്തിയുണ്ടായി.

ഈ വൃത്തത്തിൽ സനതക ഗ്രാമക്കാരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും പല കളവായ കാര്യങ്ങളും ചുമത്തി കൃഷ്ണരാജ പ്രഭുവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ രണ്ടുപേർ ഗോദാവരിയിലെ മേലധികാരികൾക്കു ഗൂഢമായി എഴുതിയയച്ചു. ഈ ദോഷാരോപണങ്ങളിൽ എത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമുണ്ടെന്നറിവാനായി പ്രഭു ഗോദാവരിയിലേക്ക് ചെല്ലുവാനായി സനതകവിന് കല്പനകൊടുത്തു. അയാൾ ഉടനെ അവിടെച്ചെന്ന് പ്രഭുവിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങിനെ മറുവടി പറഞ്ഞു. "സാക്ഷരോക്കിയിൽ പോയതിന്റെ ശേഷം എന്റെ ജോലി നല്ലവണ്ണം നടത്തി ഗ്രാമങ്ങൾക്ക ക്ഷേമംവരുത്തണം എന്ന് ഏകവിചാരത്തോടുകൂടി ഞാൻ എന്നാൽ കഴിയുന്നവണ്ണം ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചുമതല മുഴുവനാവാതെ ഏതാനംഭാഗം മാത്രം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ വൃത്തത്തിൽ ഈ മാതിരി ദോഷാരോപണങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അങ്ങയുടെ ആൾക്കാർക്ക് തോന്നിയത് എന്റെ ദൗർഭാഗ്യം എന്നുമാത്രമല്ല അങ്ങയുടെയും കൂടി ദുഷ്കാലം എന്നേ പറവാനുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താനോ എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷരഹിതങ്ങളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനോ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്നെ ഈ ജോലിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കി എന്നെ കുറ്റംപറയുന്ന അങ്ങയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ എനിക്കുപകരം വെക്കാനായി ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളുടെ ക്ഷേമം ഒന്നുമാത്രമാണ് എന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം. അങ്ങയുടെ ആൾക്കാർക്ക് അതു ചെയ്യാൻ സാധിച്ചാൽ ഞാൻ ഏറ്റവും കൃതാർത്ഥനായി."

ഈ ഉത്തരം കേട്ട ഉടനെ സനതക ഏറ്റവും സ്വാമിഭക്തിയുള്ളവനാണെന്നും അയാളുടെമേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ കളവായിട്ടുള്ളതാണെന്നും പ്രഭുവിനു ബോധ്യമായി. തനിക്കുവേണ്ടി ഇത്രകണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുത്തതിനു അദ്ദേഹം അയാളോട് നന്ദിപറഞ്ഞ് വീണ്ടും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസയോഗ്യതയെപ്പറ്റി എനിക്ക് ലേശം സംശയമില്ല. സാധാരണക്കാർ നിങ്ങളുടെ മഹത്തായ ആശയങ്ങളെ ധരിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവർ നിങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിക്കയും നിങ്ങളുടെമേൽ കളവായ കാര്യങ്ങൾ ചുമത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ നിങ്ങളെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയതിനു ഞാൻ അവരെ ശിക്ഷിക്കും."

സനതക പറഞ്ഞു:- എന്നാൽ അവർ ദുഷ്ടതയോടുകൂടി ഒന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഈ ദോഷാരോപണങ്ങളൊന്നും കളവായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്റെ ഏർപ്പാടുകളെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവ ജനങ്ങൾക്കു ദോഷകരമായി പരിണമിച്ചേക്കുമോ എന്നു അവർക്കു വാസ്തവത്തിൽ ഭയമുണ്ടായി. യജമാനപ്രീതിയെ സമ്പാദിച്ചു നടക്കണമെന്നു മാത്രമേ അവരും യഥാർത്ഥത്തിൽ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഞാൻ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തി എന്റെ പ്രവൃത്തിയെ നീതീകരിപ്പാൻ തുനിയാത്തത്. അങ്ങ് അവരെ ശിക്ഷിച്ചാൽ അതിനു കാരണക്കാരൻ ഞാനാവുന്നതുകൊണ്ട് എന്നെത്തന്നെ ഞാൻ നിന്ദിച്ചു ഞാൻ എന്റെ ജോലി രാജിവെക്കും. അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു ശുഷ്കാന്തിയോടു കൂടി പ്രവൃത്തി എടുക്കാൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചാലും- അവർ ഇപ്പോഴത്തെ ജോലിയിൽ തന്നെ കുറെ ദിവസവും കൂടി ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഏറെത്താമസിയാതെ അവർക്ക് എന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും".

സനതകവിന്റെ സ്വഭാവഗുണം കണ്ടു പ്രഭുവിനു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. പിന്നെ അയാളെ ദൂഷ്യം പറഞ്ഞവരുടെ നേരെ നോക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'അല്പബുദ്ധികളായ നിങ്ങൾക്ക് സ്വാമിയുടെ അഗാധമായ ബുദ്ധിവൈഭവത്തെ എങ്ങിനെ ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയും? അയാ

ളുടെ മേൽ കുറ്റം ചുമത്തിയതു തീരെ തെറ്റാണ്. അതിന്നു നിങ്ങൾക്കു നല്ല ശിക്ഷ തരേണ്ടതാണ്. എങ്കിലും നിരപരാധിയായ നിങ്ങളുടെ മേൽ യാതൊരു കുറ്റവും ചുമത്താതെ നിങ്ങൾക്കു അനുകൂലമായിനിന്നു അയാളുടെ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ അയാളോടൊന്നിച്ചു പ്രയത്നിക്കാൻ നിങ്ങളെ അനുവദിക്കണമെന്ന് അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇത്തവണ നിങ്ങൾക്കു മാപ്പുതരുന്നു. എന്നാൽ മേലിൽ നിങ്ങൾ ഈ മാതിരി പ്രവൃത്തിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ല.'

ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെല്ലാം പേടിച്ചു വിറച്ചു. എന്നാൽ സന്തകവിന്റെ ഔദാര്യം കണ്ടു അവരുടെ മനസ്സിന്നു വളരെ ആർദ്രതയുണ്ടായി. അന്നുമുതൽക്ക് അവർ നിർവ്യാജമായി സന്തകവിന്നു വേണ്ട ഒത്താശകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു.

VI

മുൻപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട സംഭവം സന്തകവിന്നു വലിയ വ്യസനകാരണമായിത്തീർന്നു. അയാൾ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു. 'ഞാൻ ഈ ദിക്കിൽ വന്നിട്ടു കുറെ കാലമായി. ഈ ദിക്കുകാർക്കു സമാധാനവും ക്ഷേമവും വരുത്താൻവേണ്ടി ഞാൻ നിരന്തരമായി പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കുടിലന്മാരായ ശത്രുക്കളുടെ കപടോപായങ്ങൾകൊണ്ട് എന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഫലിക്കുന്നില്ല. എന്നെ സഹായിക്കാൻവേണ്ടി അയക്കപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുംകൂടി എന്നെ വിശ്വസിക്കാതെ എനിക്കു എതിരായി നിന്ന് എന്നെപ്പറ്റി ഓരോ ദൂഷ്യങ്ങൾ പ്രഭുവിനോടു പറയുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ എന്റെ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ഗുണപ്രദങ്ങളായി കലാശിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എങ്കിലും പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ഉള്ള വിരോധികളുടെ ആധിക്യംകൊണ്ട് എന്റെ ഉദ്യമം സഫലമാവാൻ എത്ര കാലം വേണ്ടിവരുമെന്നു പറവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എനിക്കു ഈ കാര്യം പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു സമ്മതിച്ച് എന്റെ പണി രാജി കൊടുക്കുന്നത് എത്ര എളുപ്പമാണ്. ഹാ കഷ്ടമേ! അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ ആജ്ഞാലംഘനം ചെയ്തു ഞാൻ ഒരു വിശ്വാസഘാതകിയായിത്തീരുമല്ലോ. എനിക്കു വേണ്ടത്തക്ക മനശ്ശുദ്ധിയും ഈശ്വരാധീനവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ തടസ്ഥങ്ങളെല്ലാം കാണുന്നതെന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ മനശ്ശുദ്ധിയും ദൈവാധീനവും ഉള്ളവന്ന് ഒന്നും തന്നെ അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല."

ഈ വിചാരത്തോടുകൂടി സന്തക അവിടെനിന്നു സമീപത്തിലുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി അവിടെ 21 ദിവസം ഉപവാസം ചെയ്തു ഭജിച്ചു. (വളരെ ആളുകൾ ഭജനത്തിന്നായി പോകുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ക്ഷേത്രമാണ് പ്രസ്തുതക്ഷേത്രം. ഭജനകാലം മുമ്പു 21 ദിവസമായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ 7 ദിവസം മാത്രമേയുള്ളു.) തന്റെ പ്രഭുവിന്റെ മനോരഥം പൂർത്തിയാക്കി ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമം വരുത്തേണമെന്നു അയാൾ സദാ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദേഹശുദ്ധി വരുത്താൻ വേണ്ടി അയാൾ ദിവസേന പല പ്രാവിശ്യവും പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ നോൽമ്പ് അവസാനിക്കുന്നതായ 21-ാം ദിവസം അയാളുടെ നിഷ്കളങ്കത നിമിത്തം തന്റെ അനുഗ്രഹം സാധിക്കുമെന്നു സന്തകവിന്നു ദർശനമുണ്ടായി എന്ന് ഒരു ജനശ്രുതിയുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി സന്തക ആരോടും ഒന്നും പറയുകയുണ്ടായിട്ടില്ല.

നോൽമ്പ് അവസാനിച്ച ദിവസം അയാൾ കാപ്പി കഞ്ഞി കുടിച്ചു പാരണ കഴിച്ചു. ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് അയാൾ 50 നാഴിക ദൂരം നടന്നു സാക്കമൊക്കിയിൽ മടങ്ങി എത്തി. ഈ അത്ഭുതപ്രവൃത്തി കണ്ട് എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. "മൂന്ന് ആഴ്ചവട്ടം ശുദ്ധോപവാസം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഏറാവും ബലമുള്ള ഒരുവനുംകൂടി

വളരെ കുറച്ചു ദൂരം മാത്രമേ നടക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ് 50 നാഴിക നടക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്? ഇതു തീർച്ചയായും ഒരു അത്ഭുതകൃത്യമാണ് എന്നു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അനന്തരം സന്തകു ഒരു അമാനുഷനാണെന്നു ജനബോദ്ധ്യം ഉണ്ടായി. അയാളുടെ കൂട്ടാളികളുടെ വിരോധവും ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. സന്തകുവിനേയും അയാളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളേയും കുറിച്ച് അവർക്ക് നല്ല അഭിപ്രായം തോന്നിത്തുടങ്ങി. അയാൾക്ക് എതിരായി നില്ക്കാതെ അവർ കഴിയുന്ന ഒത്താശകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തതുകൊണ്ട് അയാളുടെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ കോട്ടം വരാതെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരുവൻ എത്രതന്നെ യോഗ്യനും സമർത്ഥനുമായിരുന്നാലും ഈശപരാധീനം കൂടാതെ ഒരു കാര്യവും അവനു സാധിക്കയില്ല എന്നുള്ളതിനു സന്തകുവിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ഒരു ഉദാഹരണമാണ്.

VII.

ഒനാഷുറിയിൽ സുമാർ 150 ഏക്കർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. 80 കൊല്ലത്തോളം അതിൽ യാതൊരു പ്രയത്നവും ചെയ്യാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ വെട്ടിത്തെളിയിക്കാൻ ആ ഗ്രാമക്കാർക്ക് സാധിച്ചില്ല. സന്തകു മറ്റുള്ള ദിക്കുകളിൽനിന്നു കൂലിക്കാരെ വരുത്തി മൂന്നു മാസങ്ങൾകൊണ്ട് ആ കാടെല്ലാം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു. ആ കാലത്തു കൂലിക്കാർ എത്തുന്നതിനുമുമ്പായി സന്തകു ദിവസേന രാവിലെ കാട്ടിൽ ചെല്ലും. പകൽ മുഴുവനും കൂലിക്കാരുടെ ഒപ്പം നിന്നു അവരവർക്കുള്ള ജോലികളെ തിരിച്ചു കൊടുത്ത് പണി എടുപ്പിക്കും. കൂലിക്കാരെല്ലാവരും പണി പിരിഞ്ഞു പോയ ശേഷം മാത്രമേ അയാൾ അവിടെനിന്നു തന്റെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയുള്ളൂ. അയാളുടെ മനസ്സാന്നിദ്ധ്യവിശേഷം നിമിത്തം കൂലിക്കാരെല്ലാവരും അയാൾ വിചാരിച്ച മാതിരി പണി എടുത്തിരുന്നു. അയാളുടെ കീഴിൽ 50 കൂലിക്കാർ 100 കൂലിക്കാരുടെ പണി എടുക്കും. കാടെല്ലാം ഇത്ര വേഗം തെളിയിച്ചതു കണ്ട് എല്ലാവർക്കും അത്ഭുതം തോന്നി. സന്തകു താൻതന്നെ കൂലിക്കാരുടെ ഒപ്പം പണി എടുത്തതുകൊണ്ടും വേലക്കാരുടെ സ്വഭാവത്തേയും പ്രാപ്തിയേയും തന്റെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു വിവേചനം ചെയ്തു സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ച് ഏറവും മിടുക്കന്മാരെ ഏറവും ബാദ്ധ്യതയുള്ള ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുത്തുകയും സാമർത്ഥ്യം കുറഞ്ഞവരെ അവരുടെ ശേഷിക്കൊത്ത ജോലികളിൽ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര വേഗം തടിയു നീക്കി കാടു തെളിയിക്കാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചത്. സന്തകു പ്രയത്നശാലികളെ പ്രശംസിച്ചും മടിയന്മാരെ ഉപദേശിച്ചും തന്റെ ആൾക്കാരെ പ്രവൃത്തി എടുപ്പിച്ചിരുന്നതു വലിയ സേനാധിപന്മാർ തങ്ങളുടെ സൈന്യങ്ങളെ നയിക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഒരു വേലക്കാരൻ തന്റെ കൂട്ടാളികളേക്കാൾ എത്രയോ അധികം പ്രയത്നം ചെയ്തിരുന്നു. അവന്റെ അതിപ്രയത്നംകൊണ്ട് അവന്റെ ദേഹം മുഴുവനും വിയർത്തിരുന്നു. ഇവന്റെ അത്യദ്ധ്വാനം ഡൊവരയിൽനിന്നു വന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുകയും അയാൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയെ സന്തകുവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അവനെ പ്രത്യേകം സമ്മാനിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതിനെ ചെയ്ത് ഇവനെപ്പോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യാൻ മറ്റുള്ളവരെയും ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നും സന്തകുവിനോടു പറഞ്ഞു. സന്തകു അവൻ പണി എടുക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവിശ്യം പോയി അവന്റെ പണി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ സന്തകു അവനോട് ഒരു നല്ല വാക്കെങ്കിലും പറയാത്തതിനാൽ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന വളരെ ആശ്ചര്യമുണ്ടായി. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞു സന്തകു വീണ്ടും അവൻ പണി എടുത്തിരുന്ന സ്ഥലത്തുപോയി ക്രൂരതയോടുകൂടി അവനോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

"എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് നീ ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി പണി എടുക്കുന്നത്. ഞാൻ അടുത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ നീ മറ്റെല്ലാവരെക്കാൾ അധികം പണി എടുക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ വേറെ ഒരു ദിക്കിൽ പോയാൽ നീ സ്വസ്ഥനായി നില്ക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ശക്തിക്ക് ഒരതിരുണ്ട്. നീ ഇപ്പോൾ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നപോലെ ഇടവിടാതെ അദ്ധ്വാനിച്ചാൽ ഒരു ദിവസംകൊണ്ട് നിന്റെ കാര്യം കലാശിക്കുമല്ലോ. നിനക്ക് ദിവസം മുഴുവനും ഇതേമാതിരി പണി എടുക്കാമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്റെ അടുത്തുനിന്നു നീ പണി എടുക്കുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കാം. ഞാൻ പറയുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു നിനക്കു എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താമോ?"

അവൻ സംഭ്രമാകുലനായി സനതകവിന്റെ കാല്ക്കൽ വീണു നമസ്കരിച്ചു. ഒരക്ഷരംപോലും ഉത്തരം പറവാൻ ശക്തനായില്ല." സനതക പിന്നേയും പറഞ്ഞു. "നിന്റെ കള്ളപ്പണി കണ്ടു മറ്റുള്ളവരും കള്ളപ്പണി ചെയ്വാൻ ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങും. എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാരും എന്റെ കീഴിൽ പണി എടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഒരു നിമിഷംപോലും നീ ഇവിടെ പണി എടുക്കേണ്ട. നീ പൊയ്ക്കൊൾക." അവൻ തന്റെ അപരാധം ക്ഷമിക്കേണമെന്നും തന്റെ മേൽ ദയ വേണമെന്നും വളരെ താഴ്മയോടുകൂടി അപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടു സനതക അവനു മാപ്പു കൊടുത്തു. സനതക ഒരു സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയാണെന്നു ഈ സംഭവത്താൽ ജനങ്ങൾക്കു നല്ലപോലെ ബോദ്ധ്യം വന്നു.

60 വയസ്സായ വേറെ ഒരു വേലക്കാരൻ സനതകവിന്റെ കീഴിൽ പണി എടുത്തിരുന്നു. മുറിച്ചിട്ട മരങ്ങളുടെ കുറികളും വേരുകളും പുഴക്കിക്കളയുകയായിരുന്നു അവന്റെ ജോലി. അവൻ അനാലസ്യം കൂടാതെ പണി എടുത്തിരുന്നു. പണി നിർത്തി കുറച്ചു വിശ്രമിക്കുന്നതെന്നു വല്ലവരും അവനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ അവൻ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറയും. 'ചെറുപ്പക്കാർ ഇടക്കിടക്കു വിശ്രമിച്ചാലും അവർക്ക് ഒരു മുഴുവൻദിവസത്തെ പണി എടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. നിന്നാൽ എന്റെ വാർദ്ധക്യംകൊണ്ട് എനിക്കു ശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഇടക്കിടക്കു വിശ്രമിക്കുന്നതായാൽ എന്റെ ജോലി ഒരിക്കലും കലാശിക്കുന്നതല്ല.'

മറ്റുള്ള വേലക്കാർ എടുത്തിരുന്ന വേലയുടെ മൂന്നിൽ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഈ കിഴവൻ പണി എടുത്തിരുന്നുള്ളു എന്നും അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള പണി എടുക്കാൻ മടിച്ചിട്ടാണ് അവൻ വേരുകൾ പുഴക്കി സമയം കളഞ്ഞിരുന്നത് എന്നും അവന്റെ പ്രവൃത്തി നോക്കി നിന്നിരുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനു തോന്നി. ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്ത ഈ കിഴവനെ എന്തിനാണ് നിർത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും സനതകവിനു വന്ന ഈ ഒരു തെറ്റിനെപ്പറ്റി അവൻ ഗൂഢമായി സനതകവിനെ അപഹസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ പണി എല്ലാം അവസാനിക്കുകയും കാടു തെളിയുകയും ചെയ്തു. സനതക എല്ലാവരോടും നന്ദി പറഞ്ഞ് പുറം ദിക്കുകളിൽനിന്നു വരുത്തിയ കൂലിക്കാരെ മടക്കി അയച്ചു. എന്നാൽ ഈ കിഴവനോടു സനതക തന്റെ കച്ചേരിയിലേക്കു വരാൻ പറഞ്ഞു. അവന്റെ ദിക്ക് ഏതാണെന്നു സനതക അവനോടു ചോദിച്ചു.

അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. "ഞാൻ കസമാ എന്ന ദിക്കിലെ ഒരു കൃഷിക്കാരനാണ്. എന്റെ കുടുംബം വളരെ ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയിലുള്ളതാണ്. എനിക്കു പ്രാപ്തിയായ ഒരു മകനുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു കൂലിക്കാർ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കേട്ടു കൃഷികാര്യമെല്ലാം മകനെ ഏല്പിച്ചു; അല്പവൃത്തി വല്ലതും സമ്പാദിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഇവിടേക്കു വന്നതാണ്. ഞാൻ കിഴവനും ബലഹീനനും ആയതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ എന്നെ പറഞ്ഞയക്കുന്നതിനുപകരം നല്ല ശേഷിയുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്ന കൂലി തന്നെ എനിക്കും

തന്ന് എന്നെ പണിക്കു കൂട്ടിയതിൽ നിങ്ങൾ എൻെറ നേരെ വളരെ ദയ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.”

പിന്നെ സന്തക പതിനഞ്ചു പൊന്നുറുപ്പികകൾ എടുത്ത് അവൻ മററുള്ള വേലക്കാരെക്കാൾ അധികം ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി പണി എടുത്തതിനുള്ള സമ്മാനമാണെന്നു പറഞ്ഞ് അയാൾക്കു കിഴവൻ കൊടുത്തു. അത്യാശ്ചര്യത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടി അവൻ ആ പണം വാങ്ങി, എന്നാൽ ഉടനെതന്നെ അതു മടക്കിക്കൊടുത്തു അവൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ എൻെറ നേരെ അതിയായ ദയ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിശ്ചയമായും ഈ സമ്മാനത്തിന്ന് അർഹനല്ല. സാധാരണയായി ഒരു നല്ല വേലക്കാരൻ ഒരു ദിവസം എടുക്കുന്ന പണി ദുർബ്ബലനായ എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും നിങ്ങൾ എനിക്കു മുഴുവൻകൂലി തന്നിരുന്നു എന്നു ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എനിക്കു ന്യായമായി കിട്ടാവുന്നതിലധികം കൂലി തന്നിട്ടും നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഈ വലിയ സമ്മാനം എനിക്കു വെറുതെ തരുന്നു. അത് ഒരുവിധത്തിലും എനിക്കു വാങ്ങാൻ പാടുള്ളതല്ല.”

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.

ബൃഹത്സംഹിത.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

ബൃഹത്സംഹിതയെന്നിമ്മാഹാ-
ത്മാക്കളെന്നുള്ളൊന്നും
കഥാബന്ധവും ഭാതിയും
‘ശക്രസേവ്യാർഗളാസ്യമാ’.

ഉദകിയ പൊന്നെതിർകതിർനിര-
യോരായിരമുടയമഹിപദാഭരണം
ഉലകുള്ളവാക്കും സവിതാ-
വഖിലാത്മാ മാധവൂം ജയിയ്ക്കുന്നു. 1

മുനിമുനിനോടൊട്ടോതിയ
വിപുലതര ഗ്രന്ഥമായതിനാൽ
നോക്കിയതോതുന്നോരതി-
ലഘുതരമാംവണ്ണം വിട്ടതെളിവായി 2

‘പഴയതു മുനിമൊഴിനന്നിതു’
‘നന്നല്ലിതു മനുഷ്യവാക്യ’മെന്നേവം
പൊരുളൊത്താൽ വർണ്ണത്തിൻ
വ്യത്യാസാൽ ഭേദമെന്തു മന്ത്രത്തിൽ. 3

‘അത്ഭുതമൈഹികസ്ഥിതമാകട
വാസര’മെന്നാദ്യ യോനിമെചാന്നാലും
‘കളഭിനമറിയില്ല’മെന്നോതു
ന്നവരോതുകിലും വിശേഷമെന്തിവിടെ? 5

ഗ്രഹമാലികൾതിങ്ങിയമഹാ-
ഗ്രന്ഥങ്ങളെനോക്കി ഞാൻ ക്രമത്താലേ,
തെളിവോടതിക്കുന്നേനിതു
ചെറുതായ സാരമുണ്ടിനിക്കതിനാൽ 5

ഇതളായിതെന്നപോലിതു
ജലത്തിലലക്കരളിപ്പവിശേഷകരൻ
തൈജസഹൈമസപർണ്ണ-
ശകലം നിറുത്തിൽ ത്രിനേത്രചന്ദ്രാക്ഷൻ. 6

ദ്രവ്യാദികളൂലകിൻവേ-
രെന്നുകണാദർ, പ്രധാനമിതി കപിലൻ
ചിലർ കാലമെന്നു ചൊന്നാർ,
സ്വഭാവമെന്നന്യർ, കാര്യമെന്നപരർ. 7

അതിവിസ്താരമേതിനി-
പ്രസംഗവശാലൎത്ഥനിൎണ്ണയംകഠിനം
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രാംഗങ്ങളെ-
യല്ലെന്നതൊന്നിവിടെനിൎണ്ണയിച്ചു ഞാൻ. 8

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമനേകഭേദവിഷയം
സ്കന്ധങ്ങൾമൂന്നതിൽ
ചൊല്ലുംസംഹിതയെന്നതൊരക്കൂറതെ ചെ-
യ്യുന്നാലതിൻഭേദമാ
ഉള്ളാസ്ത്രംഗ്രഹചാരസംഗണിതമാം
'തന്ത്ര'ാഖ്യവും,'ഹോര'യാ-
യീടുംജാതകവുംപെടുന്നിതപരം
'ശാഖ'ാഖ്യമാംസ്കന്ധവും. 9

വക്രാനുവക്രാദികളൂന്നു'ചാര-
സിദ്ധാന്തിക'ാഖ്യേകരണേകഥിച്ചേൻ
യാത്രാവിവാഹങ്ങളൊടൊത്തുമുന്നം
സവിസ്തരംഹോരയിൽഞാനരച്ചേൻ. 10

സപൎവ്വാപരയോഗഗ്രഹസംഘടന-
പ്രശ്നപ്രതിപ്രശ്നകഥാദിയേയും
നിസ്സാരവുംവിട്ടഥസാരമുള്ള
സത്യാൎത്ഥമോതുന്നുസമസ്തവുംഞാൻ. 11

ഇങ്ങിനെ ബൃഹത്സംഹിതയിൽ
ഉപനയനം' എന്ന ഒന്നാമദ്ധ്യായം.

അനന്തരം 'സാംവത്സരസൂത്രം' എന്ന
രണ്ടാമദ്ധ്യായം.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനാംമൎത്ത്യൻ
സൽകുലത്തിൽപിറന്നവൻ
കാഴ്ചയിൽത്തന്നെലോകങ്ങൾ-
ക്കേറാവുംപ്രിയനായവൻ. 1

ശത്രുമിത്രസമൻസത്യ-
വാക്കസൂയവെടിഞ്ഞവൻ
വിനീതവേഷൻഗംഭീരോ-
ദാത്തഘോഷൻസുദേഹവാൻ. 2

നാനാവിശ്ലിഷ്ടന്മാംസമൊത്തു
മുള്ളസന്ധികളുംപൂണ്ടവൻ
താനംഗങ്ങളിലൊന്നിനും
വൈകല്യമണയാത്തവൻ. 3

കൈകാൽനഖങ്ങളും,കൺ,താടി,
തല,കണ്ണങ്ങളും,പല്ലുകൾ,
നൊറിയെന്നുള്ളിവയെല്ലാ
മേറാംഭംഗികലൎന്നവൻ

“കണ്ടിതാകൃതിദോഷാഢ്യർ
ഗുണവാൻശോഭനാകൃതി
എവമല്ലോകഥിക്കുന്നു
സാമുദ്രത്തെയറിഞ്ഞവർ.” 4

സഭയിൽധൈൎയ്യമുൾക്കൊണ്ടു
നന്നായിപ്പറയുന്നവൻ
ബാഹ്യാഭ്യന്തരസംശുദ്ധി
പൂണ്ടവൻപ്രതിഭാവാൻ. 5

സമൎത്ഥനല്പശാസ്ത്ര-
നിംഗിതജ്ഞാനമുള്ളവൻ
സാത്വികൻദേശകാലജ്ഞൻ
ദേവപൂജനതൽപരൻ. 6

സദാചാരികളാൽമാന്യ-
നുപവാസവ്രതോദ്യതൻ
സ്ത്രീസേവ,ചൂതെന്നിത്യാദി
വ്യസനങ്ങളെവെടിഞ്ഞവൻ. 7

ആഭിചാരസ്നാനവിദ്യാ
ശാന്തിപൌഷ്ടികകോവിദൻ
ഉല്പാതശാന്തിവിദ്ദന്യം
ചോദിച്ചാൽപറയുന്നവൻ. 8

കാലബോധകഗണാദി
യന്ത്രംതീൎത്ഥംയഥാവിധി
ഗ്രഹണഗ്രഹയുദ്ധാദി
ഫലമോരോന്നുചൊല്ലിയും. 9

നാട്ടിലുള്ളതുമുണ്ടാകി-
ജനങ്ങൾക്ഷേമംവളൎത്തവൻ

അനേകസംഹിതാഹോരാ
ഗണിതഗ്രന്ഥബോധവാൻ. 10

ബ്രാഹ്മ, പൗലിശ, വാസിഷ്ഠ,
സൗര, രോമക, മെന്നിവ
സിദ്ധാന്തങ്ങളെന്നായി-
ട്ടഞ്ചും ബോധിച്ചിരിപ്പവൻ. 11

കാലഭാഗങ്ങളായീടും
യുഗവർഷായനങ്ങളും
ഋതുമാസങ്ങൾ പക്ഷങ്ങ-
ളഹോരാത്രങ്ങളും പുനഃ 12

യാമം, മുഹൂർത്തവും, പിന്നെ
നാഴികാ ച വിനാഴികാ
പ്രാണ, ത്രുടി, ത്രുട്യംശങ്ങ-
ളിവയും തിരിയുന്നവൻ. 13

വിലിയാദികളംശങ്ങ-
ളൊക്കെക്ഷേത്രമറിഞ്ഞവൻ
സൗരസാവനനാക്ഷത്ര
ചാന്ദ്രമാസങ്ങൾ നാലിലും 14

അധിമാസാവമോൽപത്തി
തൻമൂലവുമറിഞ്ഞവൻ
യുഗവർഷങ്ങൾ മാസങ്ങൾ
ദിനഹോരകളെന്നിവ 15

കാക്ഷനാപേർ, ഷഷ്ടിവർഷ
മെന്നിവറ്റിൻ തുടക്കവും
സമാപ്തിയും തെറ്റുകൂടാ-
തെല്ലാം നന്നായറിഞ്ഞവൻ. 16

സൗരാദിമാസങ്ങൾക്കുള്ള
സംക്രാന്തസംക്രാന്തത്വവും
യോഗ്യായോഗ്യതത്വവും നന്നാ-
യ്പ്രതിപാദിക്കുവാൻ പടു 17

സിദ്ധാന്തഭേദം ചിലതു-
ണ്ടെന്നാലുമയനാവധൗ
സമമണ്ഡലരേഖാസ-
മ്പ്രയോഗാദ്ദൃഢിതാംശകം. 18

പ്രത്യക്ഷമായിച്ഛായാംബു
യന്ത്രമുഖ്യങ്ങളിതങ്ങളാൽ
നന്നായൊപ്പിച്ചു കാണിപ്പാ-
നേറെയും വമ്പിയന്നവൻ. 19

സൃഷ്ട്യാദികൾക്കു ചാരനാ-
ത്തയനാംശമിനോത്തരം
ശീഘ്രമന്ദം നീചമുച്ച-
മിവറ്റിൻ ഹേതുകണ്ടവൻ. 20

സൂര്യേന്ദുഗ്രഹണത്തിങ്കൽ
സ്പർശവും മോക്ഷവും തഥാ
ദിക്പ്രമാണസ്ഥിതികളും
വിമർദ്ദം വർണ്ണഭേദവും. 21

താരാഗ്രഹങ്ങൾതൻ യുദ്ധം
സമാഗമമെന്നതും
മുമ്പിൽ തന്നെയുരച്ചീടാൻ
വന്യുപാരം കലർന്നവൻ. 22

ഗ്രഹങ്ങൾക്കൊക്കെയും വ്യാസം
യുണ്ടാംഭ്രമണയോജനം
കക്ഷ്യാമേ ജനാഴികളിൻ
പ്രമാണമറിയുന്നവൻ. 23

ഭൂഗോളമണ്ഡലകസം-
സ്ഥാനാദ്യന്ത്യാവലംബകാദിതൻ
ദിനവ്യാസം, ചരദല-
കാലം, രാശ്യുദയമെന്നിവയും. 24

ഛായാനാഡികരണാ-
പ്രഭൃതികൾ നൽക്ഷേത്രകാലകരണങ്ങൾ
ഇവയറിവോൻ പലരാചാര്യ-
പ്രഷ്ഠപ്രകടീകൃതോക്തിമതിസാരൻ. 25

പൊന്മയവൃത്തത്രയവും
മെച്ചം കാണിച്ചിടുന്ന വർണ്ണംതാൻ.

ശാസ്ത്രസ്വവിമലതകൊണ്ട്
നന്നായ്ച്ചൊല്ലുന്നവർസ്വതന്ത്രന്മാർ. 26

(വിദ്വാന്മാരിങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

"ശാസ്ത്രാർത്ഥമതർത്ഥമോതാ
ചോദ്യത്തിന്നുചൊല്ലിടാസമാധാനം
ചെയ്തുല്ലസിച്ചുപാഠാവു-
മവനെങ്ങിനെശാസ്ത്രവിത്താകും?" 27

"ഗ്രന്ഥാർത്ഥവുംഗണിതവും
യഥാർത്ഥമല്ലാതെയാക്കിടുംമൂഢർ
മൃതരാകുന്നതിൻമുമ്പതി-
ലമരെയെന്നോർത്തോന്നങ്ങളാൽവാഴ്ത്തും." 28

"ഹോരാർത്ഥവുംഗണിതവും
ശരിയായിമയന്ത്രസംപ്രയോഗത്താൽ
ലഗ്നാദ്യമറിഞ്ഞവർതാൻ
വാക്കൊന്നാലുംവിഫലമാകാ." 29

(ആര്യവിഷ്ണുഗുപ്തനും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

"പോകാംപൃഥ്വാൻപവനവേഗവശാലതി-
വിസ്താരമേറാമിയലുംകടലുംകടക്കാ (സൂര്യ
ഇച്ചൊന്നകാലപുരുഷാദ്യവതാരമൊന്നുവരുന്ന
സഞ്ചാരത്തിനാലുമുൾവിട്ടുപരർക്കടക്കാ."()

ഹോരാശാസ്ത്രരാശിഹോരാ-
ദ്രേക്കാണങ്ങൾനവാംശകം
ദ്വാദശത്രിംശദംശങ്ങ-
ളുമാറിവർബലാബലം. 31

ഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ളദിക്സ്ഥാന
കാലചേഷ്ടകളാലിഹ
നാനാപ്രകാരമായിട്ടും
ബലാബലനിരൂപണം. 32

വാതകഫാദിപ്രകൃതികൾ
ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾജാതിചേഷ്ടാദി
ഇവതൻപരിഗ്രഹമതു
ഗർഭാധാനംപ്രസവകാലം. 33

വിസ്മയകരമായുള്ളലക്ഷണ-
കഥനംസദ്യോജാതിപ്രമാദിച്ചും
ആയുർദ്ദായദശാന്ത-
ർദ്ദശാഷ്ടവർഗ്ഗങ്ങൾരാജയോഗങ്ങൾ. 34

ചന്ദ്രയോഗചിഹ്നാദി
യോഗങ്ങൾചലമാതിരി
നാഭസാദികയോഗങ്ങൾ
ഇവയുള്ളഫലങ്ങളും. 35

ആശ്രയംഭാവമാലോകം
നിര്യാണംഗമനംപുനഃ
മൃഗജാതകകാലപ്രശ്ന
ശുഭാശുഭനിമിത്തകം. 36

വിവാഹംമുതലായുള്ള
കർമ്മത്തിലെയഥോചിതം
നടത്തിടേണ്ടുംക്രമവും
കാണിക്കുന്നയഥാവിധി. 37

തിഥിവാരങ്ങൾകരണം
നക്ഷത്രങ്ങളിതൊക്കയും
മുഹൂർത്തലഗ്നയോഗാംശ-
സ്വപ്നസംപ്രശ്നങ്ങളുംതഥാ. 38

ജയസ്ഥാനംഗ്രഹഗണ-
ക്രൂരപാവകലക്ഷണം
ഹസ്ത്യശ്വഭംഗിതസേനാവാക്-
ചോദിതംമുതലായതും. 39

ഗ്രഹഭേദവശാലുള്ള
ഷാഡ്ഗുണ്യോപായഭേദവും
മംഗലാമംഗലദ്രവ്യ-
സംഖ്യാശകുനങ്ങളും. 40

സേനാനിവേശത്തിനുള്ള
നിലജ്ഞാപനവസ്ത്രവും
യഥാകാലമന്ത്രിതാ-
ടവികാദിപ്രയോഗവും. 41

പരദൎഗ്ഗംപിടിച്ചീടാ-
നുപായങ്ങളതൊക്കയും
പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടുനാസ്ത്രായാം
പണ്ടുള്ളോർചൊന്നരീതിയിൽ 42

മതിയതിലെഗതിയവിധവും
ലോകംതന്നിൽപരത്തിയതുവിധവും
ഉള്ളിൽപകൎന്നവിധവും
ശാസ്ത്രമെഴുംമൎത്ത്യനോതിയാലൊക്കം.
സംഹിതാശാസ്ത്രപാരഫോധി-
പാരംതന്നിലണഞ്ഞവൻ
പൂൎവ്വകൎമ്മഫലംസൎവ്വം
ചിന്തിപ്പാൻപടുവായവൻ. 44

സ്കന്ധത്രയത്തോടുചേൎന്ന
സംഹിതാശാസ്ത്രമായതിൽ
സൂൎയ്യാദികളുപൎയ്യന്ത-
ഗ്രഹചാരഫലങ്ങളും. 45

ചാരങ്ങളിൽഗ്രഹങ്ങൾക്ക
ചേരുംപ്രകൃതിയെന്നതും
ഓരോവികൃതിയുംബിംബ-
മാനവുംവൎണ്ണഭേദവും. 46

കിരണദ്യുതിസംസ്ഥാനാ-
സ്തമനാദ്യുദയങ്ങളും
ദക്ഷിണോത്തരമദ്ധ്യാദ്യ-
മാൎഗ്ഗമാൎഗ്ഗാന്തരങ്ങളും. 47

വക്രാനുവക്രനക്ഷത്ര-
ഗ്രഹസംയോഗചാരവും
മറ്റുള്ളവകളുംകൊണ്ടു
ഭവിക്കുന്നഫലങ്ങളും. 48

ഇരുപത്തെഴുനാൾക്കൂടി
കൂൎമ്മാകാരേണനിൽക്കയാൽ
ദേശംതോറുംഭാരതത്തി-
ലുണ്ടാമോരോഫലങ്ങളും. 49

അഗസ്ത്യസപ്തൎഷിമാര-
ഗ്രഹഭക്തികളുംതഥാ
നക്ഷത്രവ്യൂഹവുംതാരാ-
ഗ്രഹശൃംഗാടകാദിയും. 50

ഗ്രഹയോധനവുംചന്ദ്ര-
ഗ്രഹസംയോഗമെന്നതും
ഗ്രഹവൎഷാധിപത്യാദി-
കൊണ്ടുണ്ടാംഫലമായതും. 51

വൎഷകാലമറിഞ്ഞീടാൻ
ഗൎഭലക്ഷണവുംപുനഃ
രോഹിണീസ്വാതിപൂരാട-
മിവയോടിന്ദുയോഗവും. 52

സദ്യോവൎഷണചിഹ്നാദ്യ-
വള്ളികൾക്കുള്ളലക്ഷണം
പ്രതിസൂൎയ്യന്റെചിഹ്ന-
മെന്നുള്ളിവകളുംപുനഃ. 53

പരിവേഷത്തിന്റെചിഹ്നം
പരിധിയ്ക്കുള്ളലക്ഷണം
വായുചിഹ്നംകൊള്ളിമീന്റെ
ചിഹ്നംദിഗ്ദാഹലക്ഷണം. 54

ഭൂകമ്പലക്ഷണംസന്ധ്യാ-
രാഗാങ്കിതവരാൎക്കയും
ഗന്ധൎവ്വനഗരത്തിന്റെ
ലക്ഷണംപാംസുലക്ഷണം. 55

നിൎഘാതചിഹ്നവുംപിന്നെ
ക്രമത്തിന്നൎഘകാണ്ഡവും
ഇന്ദ്രധ്വജേന്ദ്രചാപങ്ങ-
ക്കുള്ളോരോലക്ഷണങ്ങളും. 57

വാസ്തുവിദ്യയുമംഗത്തിൻ
വിദ്യയുംകാകവിദ്യയും
അന്തരാവ്യമതാംചക്രം
മൃഗചക്രവുമങ്ങിനെ. 57

ശ്വചക്രമെന്നതുംപിന്നെ
വായുചക്രത്തുംതഥാ
പ്രാസാദദേവപ്രതിമാ-
ലക്ഷണംതൽപ്രതിഷ്ഠയും. 58

വൃക്ഷായുർവ്വേദവുംവെള്ളം
കിട്ടുവാനുള്ളുപായവും
നീരാജനാഖ്യക്രിയയും
ഖഞ്ജനത്തിൻെറ ചിഹ്നവും. 59

ദിവ്യാദിത്രിവിധോല്പാത-
ശമനത്തിൻപ്രകാരവും
മയൂരചിത്രകംപുഷ്യ-
സ്നാനംവാളിൻെറലക്ഷണം. 60

ഭൂപാലമകുടാദിയു-
ച്ഛേദംചിഹ്നമതൊക്കെയും
കോഴിയോടാമപശുവു-
മാടുംകുതിരയാനയും. 61

ഇവതൻലക്ഷണംപുംസ്ത്രീ
ലക്ഷണങ്ങളിതൊക്കെയും
അന്തഃപുരത്തിൻെറചിന്താ
പിടകാലക്ഷണംതഥാ. 62

ഉപാനദ്വസനച്ഛേദ-
ഫലംചാമരലക്ഷണം
ദണ്ഡശയ്യാസനങ്ങൾക്ക
ച്ഛേദംവിവിധലക്ഷണം. 63

വജ്രാദിരത്നതത്വത്തിൻ
പരീക്ഷാദീപലക്ഷണം
ദന്തകാഷ്ഠാദികൊണ്ടുണ്ടാം
ഫലമെന്നിവസർവ്വവും. 64

സാമാന്യമായ്ഖഗത്തിന്റ-
മോരോരുതരക്കേറാവും
വിശേഷിച്ചുവരീടുന്ന-
മുണ്ടാസ്സുഖമതൊക്കെയും. 65

അന്യകർമ്മങ്ങൾകൈവിട്ടും
താല്പര്യത്തോടുകൂടിയും
പ്രതിക്ഷണംമനംവെച്ചു
ദൈവജ്ഞർപാർത്തുകൊള്ളണം. 66

രാവുംപകലുമുണ്ടാകും
നിമിത്തങ്ങളെയൊക്കെയും
അറിവാനൊന്നവർതന്നെ
ഇനിയൊന്നാൾകഴിഞ്ഞിടാ. 67

അതിനാൽമനവർനന്നായ്
മരിച്ചുംശാസ്ത്രസത്തകൾ
സഹായത്തിനുദൈവജ്ഞ-
ന്മാരെനാൽവരെയാക്കണം. 68

നന്നായുയരമേറിയേക-
നിന്നാഗ്നേയകോൺനോക്കണം
തെക്കുനിരൃതിതൻദിക്കു
നോക്കണമപരൻസദാ. 69

പടിഞ്ഞാറുംവായുകോണും
മൂന്നാമൻനോക്കിനില്ക്കണം.
വടക്കുമീശാനകോണും
നോക്കണംപിന്നെയുള്ളവൻ. 70

ഇവരെല്ലാമെല്ലാഴുംസൂക്ഷ്മ-
സൂക്ഷ്മമായ്ക്കാണാത്തിടങ്ങളിലോ
ഉൽക്കാദിദിവ്യപാതാന്ത-
ർദ്ധാനങ്ങളറിയാനുമം. 71

വസ്തുസ്വഭാവമാണോരാ-
രാദികൊണ്ടുമപല്ലിഴ്ം
ഗ്രഹതാരോപലതാദി-
കൊണ്ടുമുണ്ടായിടുംഫലം. 72

(ഗർഗ്ഗമഹർഷിയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്)

"സർവ്വോപാഗാംഗഗണിത-
ഹോരാതത്വജ്ഞനൊപ്പവും
പൂജിക്കാത്തുള്ളഭൂപാലൻ
നഷ്ടനായിവരുംദ്രുതം. 73

എല്ലാംവിട്ടനഹങ്കാരം
കാട്ടിൽവാഴ്മുനീന്ദ്രരും
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനോടായി
ച്ചോദിപ്പൂനിത്യമാദരം. 74

ആദിത്യനില്ലാത്തനഭസ്സുപോലെയും
പ്രദീപമില്ലാതൊരുരാത്രിപോലെയും
ദൈവജ്ഞനില്ലാത്തനൃപൻഭ്രമിച്ചും
മാർഗ്ഗത്തിലെല്ലാംകുരുടൻകണക്കെ. 57

മുഹൂർത്തതിഥിനക്ഷത്രാ-
യനത്വാദികളൊക്കെയും
ദൈവജ്ഞനില്ലെന്നുവെച്ചാൽ
തകരാറായ് ഭവിച്ചിടും. 76

അതുകൊണ്ടരികിൽപ്പാർപ്പി-
ച്ചൂണം ദൈവജ്ഞവര്യരെ
ജയശ്രീകീർത്തിഭോഗാദി-
ശ്രേയസ്സിൽമുങ്ങിച്ചിടുംനൃപർ. 77

ജ്യോത്സ്യനില്ലാത്തദേശത്തു
ഭൂതികാമൻവസിക്കൊലാ
കണ്ണാകുന്നിവനാളുടെ-
ത്തുണ്ടാകാ പാപമെന്നതേ. 78

നരകത്തിൽപതിച്ചീടാ
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രംപഠിച്ചവൻ
ദൈവജ്ഞനെന്നുലഭിച്ചിടും
ബ്രഹ്മലോകപ്രതിഷ്ഠയും. 79

ഇഗ്രന്ഥാർത്ഥങ്ങളോർത്തവ-
നറിഞ്ഞീടുന്നമാനുഷൻ
പൂജ്യൻശ്രാദ്ധാഗ്രഭോക്തൃത്വ-
ന്നർഹനുംപംക്തിപാവനൻ. 80

മ്ലേച്ഛന്മാർയവനന്മാ-
രിശ്ശാസ്ത്രംനല്ലവണ്ണമാവരിൽ
ഋഷിവൽപൂജ്യരാണവർ
ദൈവജ്ഞനാം വിപ്രനെന്തു ഘോഷിപ്പതോ. 81

ഇന്ദ്രജാലാദിയായീടും
മായയുള്ളവർമൂലമോ
സേവാവൃത്തികളുള്ളതിൽ
കേറീടുന്നവർമൂലമോ. 82

മാതാപിതൃവൃത്താന്ത-
മറിയിപ്പവർമൂലമോ
കണ്ണുമഞ്ഞിപ്പിശാചാദി
സേവാദൈവതമൂലമോ. 83

കാര്യമൊപ്പിച്ചുകൊണ്ടെല്ലാം
കഥിപ്പവനൊരാത്മജേ
ചോദിക്കൊലായഥാർത്ഥത്തിൽ
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമതല്ലവൻ. 84

ജ്യോത്സ്യൻതാനെന്നുശാസ്ത്രത്തെ-
യറിയാതെനടിപ്പവൻ
പങ്ക്തിദൂഷകൻപാപി
നിന്ദ്യൻനക്ഷത്രസൂചകൻ. 85

നക്ഷത്രസൂചകൻതാനോ-
മവനാളുന്നതിൽപരം
പരിഹാസങ്ങൾചെയ്യുന്നോൻ
നരകത്തിൽപതിച്ചിടും. 86

പടിക്കൽപാദമോടിയും
പ്രാർത്ഥിച്ചാൽകിട്ടുമാറിധം
ഘുണാക്ഷരംപോലെയർത്ഥം
ചിലപ്പോഴാം ഫലഭാഷിതം. 87

സമ്പത്തുചോദിച്ചെടുക്കുന്നോ-
നശാസ്ത്രീയകഥാപ്രിയൻ
ശാസ്ത്രൈകദേശത്താൽതത്തൻ
ത്യാജ്യൻരാജ്യവിനാൽഭവം. 88

ഗണിതം,സംഹിതാ,ഹോരാ-
യിവമൂന്നുമറിഞ്ഞവൻ
ജയാർത്ഥിനൃപനാൽപൂജ്യൻ
സ്വീകർത്തവ്യനസംശയം. 89

സഹസ്രമന്യകതിര
നാലായിരമഥിതാക്കളും
ദേശകാലജ്ഞനാംജ്യോത്സ്യ-
നേകൻചെയ്യുന്നതുചെയ്തിടാ. 90

ദുഃസ്വപ്നം,ദുശ്ചിന്തിതം,
ദുഃപ്രേക്ഷിതം,ദുഷ്കൃതാദികൾതാനവ
എല്ലാംനശിച്ചുപോകും
ശശിതാരനക്ഷത്രസംഗമംകേട്ടാൽ. 91

സൽകീർത്തിനേടാൻ,സമ്പൽലക്ഷ്മീശ-
ശ്രേയസ്സിനായ്നൽഗ്ഗുണകന്യപോൽതാൻ
ഉണ്ടേത്രകാമംപിതൃമാതൃബന്ധു-
മിത്രാദികൾക്കുംഗുണമെത്രയില്ലാ. 92

ഇങ്ങിനെ 'സംവത്സരസൂത്ര'മെന്ന
രണ്ടാമദ്ധ്യായം കഴിഞ്ഞു.

ശൃംഗാരമണ്ഡനം ഭാണം

(തുടർച്ച)

(പരേതനായ തയ്യൂര് നാരായണൻകൃഷ്ണൻ അവർകൾ)

ഹേ! ശാന്തിവിനോദിനി എന്നെക്കണ്ടപ്പോഴെല്ലാം എഴുന്നീറ്റു പായ എടുത്തിട്ടിരിപ്പാൻ സൽക്കരിക്കുന്നു.

ഭവതിക്കു കുശലം ഭവിക്കട്ടെ. (ഇരുന്നതായി നടിച്ച്)

ഭവതിയും യഥാസ്ഥാനം ഇരിക്കാത്തതെന്താണ്? ഞാൻ ഇവിടെ നിത്യനല്ലേ? എന്നെ കണ്ടതുകൊണ്ടു പ്രകൃതം വിടേണ്ടാ, അഭ്യാസം മുറയ്ക്കു നടന്നോട്ടെ.

സ്ത്രീകൾക്കു ഭവാനെ കണ്ടാൽ പ്രകൃതം വിട്ടു പ്രാകൃതവുംകൂടി വന്നുകൂടുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. എന്താ ഭവതി പറയുന്നത്? ഭവതിക്കു ഫലിതം പറഞ്ഞു ജയിക്കുവാൻ നല്ല സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു മുമ്പുതന്നെ അറിയാം.

(ചെല്ലം എടുത്തുവെച്ചു മുറുക്കുവാൻ സൽക്കരിക്കുന്നു.)

(മുറുക്കിയതായി നടിച്ച്)

നാഗവല്ലിയുടെ നല്ലപല്ലവം
പൂഗവും പുകലചുണ്ണവും പ്രിയേ!
രാഗമേറെയുളവാക്കിടുന്നൊരീ-
യോഗമിന്നു രസമേകിടുന്നഹോ.

ഭവാൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. രാഗമുള്ള യോഗം രസമുള്ളതു തന്നെ. പക്ഷേ അതിനു സംഗതി വരണമല്ലോ എന്നോ? ഭവതിക്കു ആരിലാണിപ്പോൾ അത്ര കലശലായ രാഗം തോന്നിയിരിക്കുന്നത്? ഞാൻ വേണമെങ്കിൽ ആളെ പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം. അതിന്നു സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ ഈ പ്രകൃതം കൈക്കൊണ്ടുവന്നത്. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞത് എന്റെ കാര്യമല്ല എന്നോ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി വിചാരം.

രൂപവതിയുടെ സംഗതിയായിരിക്കുമോ? ഇവർ തമ്മിൽ വളരെ സ്നേഹമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം.

(ബദ്ധപ്പാടോടുകൂടി)

എന്നാൽ ആരുടെ കാര്യമാണ് ഭവതി പറഞ്ഞത്.

ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഈ പട്ടണത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഇക്ഷുവാടികയിലെ രൂപവതി എന്ന പേരായ എന്റെ പ്രിയസഖിയുടെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് എന്നോ.

(അതിസന്തോഷത്തോടുകൂടി) രൂപവതിക്കു ആരിലാണ് അനുരാഗം പറയൂ. കേൾക്കട്ടെ. സ്ത്രീകളുടെ കാര്യം സ്ത്രീകളോടു ചോദിച്ചാൽ സൂക്ഷ്മം അറിയാമല്ലോ.

കണ്ണൽനേർമിഴികൾതന്മനസ്സി-
കണ്ണൽനേർമിഴികൾതാനറിയുന്നു
പന്നഗങ്ങളുടെകാലുകളെല്ലാം
പന്നഗങ്ങളറിയുന്നതുപോലെ.

എനിക്കറിവുള്ളേടത്തോളം ഭവാനോടറിയുകകൊണ്ടു പറയാം. എന്തോ രൂപവതിക്കു കുറച്ചു സുഖക്കേടാണെന്നു് ഈ പാട്ടുപാടുവാൻ വരുന്നവഴിക്ക് രൂപവതിയുടെ ചെറിയമ്മയുടെ പ്രിയപുത്രിയായ 'മധുരമൊഴി' എന്ന പേരായ ഇക്കുട്ടി പറഞ്ഞു കേട്ടു. നാലു ദിവസം മുമ്പിൽ രൂപവതിയെ കാണ്മാനായി ഞാൻ അവിടെ പോയിരുന്നു. കണ്ടാൽ കഷ്ടം തോന്നും. ഒരു ഭൂതം ബാധിച്ചമാതിരിയായിരിക്കുന്നു.

മിണ്ടില്ലാരോടുമെന്നല്ലിളചികരാവാ-
ന്നൂണിനംതോഴിമാരെ-
ക്കണ്ടാലപ്പോൾപ്രപഞ്ചംകളികരിമുതലാ-
യുള്ളകൃത്യങ്ങളൊന്നും
വേണ്ടുംവണ്ണംനടത്തില്ലവളൊരുവിധനം
താഴിലുന്നിദ്രയായി-
ക്കൊണ്ടെന്തോചിന്തചെയ്തുംശിരസുപകലി-
ശ്ശൂന്നവാഴുന്നപോലാൽ. (മി-

എന്താണോ പറയുന്നതു്? എന്നാൽ ഈ ഭൂതബാധയ്ക്കു ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു മന്ത്രവാദവും കൂടി ഞാൻ പറയാം.

പ്രണയചപലലോചനായന്ത്രവും
മണിതമന്ത്രമനംഗമന്ത്രവും
നണനമോടൊത്തധരംബലിയുംപരം
ഗുണകരംകുസുമായുധബാധയിൽ.

ഭവാൻ പറഞ്ഞ മന്ത്രവാദം നല്ലവണ്ണം ഫലിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ മിഴിവു കണ്ടവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കാഞ്ഞാൽ ഫലിക്കയില്ലല്ലോ എന്തോ? ഓ! ശരിതന്നെ. അതു മെയാണ് മിഴിവു കണ്ടിരിക്കുന്നത്.

വിദ്യകൊണ്ടു ജഗൽപ്രസിദ്ധനും സുഭഗനും വിദേശീയനുമായ 'സുശീലൻ' എന്ന പേരായ ഒരു പുരുഷരത്നത്തെ ഭവാനും പരിചയമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ?

ശിവശിവ! അദ്ദേഹവും ഞാനും തമ്മിൽ വലിയ പ്രാണസ്നേഹിതന്മാരാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെയായിരിക്കുമോ രൂപവതി കാമിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അനുരാഗം സൽപാത്രത്തിൽ ചേർന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

കണ്ടാൽകാമനൊടൊത്തകാന്തികലരും
കല്യാണകായാഭയും
കൊണ്ടാടുന്നൊരുവിദ്യയുംസരസവാക്-
ചാതുര്യമാധുര്യവും
ഉണ്ടായിട്ടുസുശീലനൊത്തൊരുപുമാ-
നിപ്പാരിലില്ലിപ്പുമാൻ
കൊണ്ടൽക്കാറണിവേണിരൂപവതിയോ-
ടൊത്തീടുവാനൊത്തവൻ.

എന്നാൽ അതു ഭവാൻ തന്നെ ഉത്സാഹിച്ചു നേരെയാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാനുംകൂടി പ്രിയസഖിക്കു വേണ്ടി ശിപാർശി ചെയ്യുന്നു. ഇന്നു് ഈ മധുരമൊഴി പാടുവാൻ വന്നപ്പോൾ രൂപവതിയുടെ ഒരു എഴുത്തുംകൂടി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ എഴുത്തുംകൂടി ഭവാനെ കാട്ടിത്തരാം. (എന്നു പറഞ്ഞു് എഴുത്തു കൊടുക്കുന്നു. വാങ്ങി സാകാംക്ഷമായി വായിക്കുന്നതായി നടിച്ചു്) (പ്രകാശം)

കളഭാണിതവിലോചനാമണീ-
ലജ്ജകൊണ്ടുപറകില്ലപുമാനെ
ഇജ്ജനങ്ങളെയുദ്ഗ്രഹമറിഞ്ഞതാൽ
സജ്ജമാക്കിടുകതൻകഥധർമ്മം.

ഓ! ഭവതിയുടെ ജോലി മിനക്കെടുത്തരുതല്ലോ. ഞാൻ പിന്നെവരാം. എന്നെ മറക്കാതിരിപ്പാൻ അപേക്ഷയെന്നോ? ഭവതി മരിച്ചാലും കൂടി ഞാൻ മറക്കുമോ. ഇന്നാളത്തെ കഥ വിചാരിച്ചു നോക്കൂ.

കണ്ടിവാർകുഴലി! കാമലീലയതിലാശ-
യോനിക്കയിലേകദാ
പണ്ടുനിൻകണവനുള്ളനാളിവിടെവന്ന
ഞാനതികൗതുകാൽ
ശുണ്ഠിയുള്ളൊരവനെന്തറിഞ്ഞുശുഭഗാത്രി
നിന്റെകളുവന്നനാം
രണ്ടുപേരുമൊരുമിച്ചുചേർന്നിഹരമിച്ചു-
തോർക്കവിടുമെന്തിനോ?

(തുടരും)

ഭക്ഷണത്തിന്നൊന്നുമില്ലാതെ മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ അയാളുടെ അടുത്തുള്ള മുതലാളൻ ഇതറിഞ്ഞിട്ടു തല്ക്കാലം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കുറച്ചു പാൽകുടിക്കാൻകൊടുത്തു. അയാൾ അതു നന്ദിയോടു സ്വീകരിച്ചു് എന്തെങ്കിലും അപകടമുണ്ടായാൽതന്നെ വിചാരിച്ചുകൊൾവാനും പറഞ്ഞു. ഈ മുതലാളന്നു് ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരു ദിവസം പാമ്പുകടിച്ചു് മരിക്കാറായതായിരുന്നു. അപ്പോൾ അപ്പൂന്നു പാണനാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഓർമ്മവന്നു. ഉടനെ അയാളെ വിചാരിച്ചു. അയാൾ അപ്പോഴക്കും എവിടുന്നെന്നറിയാതെ ഓടിയെത്തി വിഷം എറക്കി അവളെ രക്ഷിച്ചു. പാണനാരുടെ കുടിലും അതിനടുത്തു് അയാളുടെ വിഗ്രഹംവെച്ചു് കുടുംബക്കാർ പൂജിച്ചുവരുന്ന മറെറാരു കുടിലും പട്ടാമ്പി റെയിൽവെസ്റ്റേഷന്നു് അരുനാഴിക പടിഞ്ഞാറുള്ള ഇത്താല എന്ന സ്ഥലത്തു് ഇപ്പോഴും കാണമാറുണ്ടു്.

അയാളുടെ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുവനെപ്പററിയുള്ള വേറൊരു കഥയുംകൂടി ഇവിടെ പറയാം. അയാളുടെ പേര് നാരായണഭ്രാന്തൻ എന്നായിരുന്നു. അയാൾ ഭ്രാന്തനാണെന്നാണ് നടിച്ചിരുന്നതു. വലുതായ കല്ലുകൾ ചുവട്ടിൽനിന്നും കുന്നുകളുടെ മുകളിലേക്കു ഉരുട്ടിക്കേററും. അവിടെച്ചെന്നാൽ താഴത്തേക്കുതന്നെ പിടിച്ചുതള്ളും. എന്നിട്ടു് അതു ഉരുണ്ടുരുണ്ടുപോകുമ്പോൾ കണ്ടു് കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കും. യോഗ്യനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതന്റെ മകനാണെങ്കിലും അയാൾ എല്ലാജാതിക്കാരുമായി ഒന്നുപോലെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു നമ്പൂരി തന്റെ പുത്രന്റെ ഉപനയനത്തിന്നു മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. അയാൾ അപ്പോൾ കർക്കടകമാസത്തിൽ കറുത്തവാവുനാൾ രാത്രി 12 മണിക്കു മുഹൂർത്തമുണ്ടെന്നും ആ സമയം താനും അവിടെ എത്തുമെന്നും പറഞ്ഞു. ഇതു മഹാ അശുഭകരമായ ഒരു സമയമായതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ പരിഭ്രമമുണ്ടായി. ആ ദിവസം വന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞപോലെ ഭ്രാന്തൻ സമയത്തിന്നു ശരിയായി എത്തി. സമയമടുത്തു എന്നുവെച്ചു ആ കുടുംബക്കാർ, അപ്പോൾ തത്സമയം ശുഭകരമായി നിന്നുപ്പോട്ടുവാൻ കാരണമെന്തെന്നും മററും ചോദിച്ചു. അയാളപ്പോൾ ഗ്രഹസ്ഥനെ മാറത്തേക്കുവിളിച്ചു ആകാശത്തേക്കുനോക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അവിടെ നോക്കിയപ്പോൾ എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളും ശോഭയോടെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ബൃഹസ്പതിതന്നെ പൂണൂൽ മാറുന്നതും പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. അവർക്കപ്പോൾ അത്യന്തം സന്തോഷമായി. കുട്ടിക്കു് ഉടനെ പൂണൂലിടുകയും ചെയ്തു. പാണനാരും സഹോദരന്മാരും ചെയ്തിട്ടുള്ള അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്നവയാണ്.

കല്യാണസമ്പ്രദായം

പറയരുടെയിടയിൽ സഗോത്രക്കാർ തമ്മിൽ കല്യാണംകഴിച്ചുകൂടാ എന്ന നിർബ്ബന്ധമുണ്ടു്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചോല്യാച്ചയിൽ നാലും ആറും പടലകഠങ്ങളിലുള്ളവരുടെ സന്താനങ്ങൾ തമ്മിലും കല്യാണം പാടില്ല. എങ്കിലും അമ്മവഴിക്കുള്ള അമ്മാമന്റെ മകളെ കല്യാണംചെയ്യാം. അമ്മയുടെ സഹോദരിമാരുടെ മകളെ പാടില്ലതാനും. പെൺകുട്ടികളുടെ കല്യാണം അവർ ഋതുവായാലും ഇല്ലെങ്കിലും സാധാരണയായി പന്ത്രണ്ടുമുതൽ പതിനാറുവയസ്സിന്നുള്ളിൽകഴിക്കും. കല്യാണക്കുറിദിവസം പെണ്ണിന്നും അവളുടെ ഏഴു തോഴിമാർക്കും എണ്ണ തേച്ചുകുട. ചില ദിക്കിൽ കെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടു മൂന്നാംദിവസത്തിന്നകംതന്നെ പെൺകുട്ടിയെ വരന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കയക്കാറുണ്ടു്. ഞായർ, ചൊവ്വ, വെള്ളി ഈ ആഴ്ചകളിൽ ഒരു ദിവസമായിരിക്കും കല്യാണാഘോഷം നടത്തുന്നതു്. പണ്ടുപണ്ടേ ഇവരുടെയിടയിൽ ശൈശവവിവാഹം നടപ്പുണ്ടു്. വിവാഹകാര്യത്തിൽ വധൂവരന്മാരുടെ സമ്മതം ലേശം നോക്കാറില്ല. അതിന്നുള്ള ബാദ്ധ്യസ്ഥ

ന്മാർ മാതാപിതാക്കന്മാരാകുന്നു. പെൺകുട്ടിക്കു പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ വയസ്സായാൽ താലികെട്ടുകല്യാണം കഴിയും. കെട്ടുന്നവൻ കന്യകയുടെ അച്ഛന്റെ മരുമകനോ അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരനോ മറ്റോ ആയിരിക്കും. കല്യാണം നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ രണ്ടു മുണ്ടും നാലണയുംകൊടുത്ത് കെട്ടിയപുരുഷനെ പിരിച്ചയയ്ക്കും. പിന്നെ അവർതമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ചാർച്ചക്കാർക്കും മററും സംബന്ധംപതിവുണ്ട്.

വിവാഹത്തിനു പെൺകൊട എന്നു പറയാറുണ്ട്. പെണ്ണിനെ ചോദിക്കുന്നതു പുരുഷന്റെ കാരണവന്മാരാണ്. കല്യാണത്തിനു മുമ്പുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ പുലയന്മാരുടെയും മററു താണജാതിക്കാരുടെയും സമ്പ്രദായത്തെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണ്. കല്യാണം തീർച്ചയാക്കുന്നദിവസം കന്യകയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ഒരുറുപ്പികയും രണ്ടു മുണ്ടും കൊടുക്കണം. കല്യാണത്തിനു നല്ലദിവസം തിങ്കളാഴ്ചയും, ഞായറാഴ്ച ദിവസവുമാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. കല്യാണത്തിന്റെ തലേന്നാൾ മണവാളനും കൂട്ടരും കന്യകയുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേരും. അവരെ കഞ്ഞിയും കള്ളും മററും കൊടുത്ത് സല്ക്കരിക്കണം. പിറേറ ദിവസം കുളികഴിഞ്ഞ് വെളുത്ത വസ്ത്രവും ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ച് വന്നിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ നല്ല നേരം നോക്കി താലികെട്ടും. ചെമ്പുമോതിരമാണ് താലിക്കുപകരം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു. കെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സദ്യതുടങ്ങുകയായി. കള്ള് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നാണെങ്കിലും സദ്യക്കു മാംസം ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അതുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ വാദ്യം ഒന്നുരണ്ടു മണിക്കൂറുനേരമുണ്ട്. രാത്രി പ്രത്യേകിച്ച് ഈ വക ഘോഷങ്ങളായിരിക്കും. കെട്ടും രണ്ടുദിവസത്തെ സദ്യയും കന്യകയുടെ വീട്ടിൽവെച്ചാണ് നടക്കുന്നതു. മൂന്നാംദിവസം വരനും കൂട്ടരും വധുവിനോടുകൂടെ അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങും. ഇവിടെവെച്ച് വധുവിന്റെ കൂട്ടരേയും നല്ലവണ്ണം സല്ക്കരിക്കണം. ചില ദിക്കിൽ കല്യാണച്ചിലവിൽ പകുതി വരന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കൊടുക്കാറുണ്ട്. ഒരുവനു എത്ര സ്ത്രീകളെയെങ്കിലും കല്യാണംകഴിക്കാം. ഭാര്യമാർക്ക് സ്വന്തമായി യാതൊരു സ്വത്തുമില്ല. അവർ കേവലം ഭർത്താക്കന്മാരുടെ അടിമകളെപ്പോലെയാണെങ്കിലും അവർക്കുപജീവനത്തിനു എല്ലായ്പോഴും ഭർത്താവിന്റെ ആശ്രയംവേണം. തന്നെത്താൻ കൂലിപ്പണിചെയ്തു സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളും. അക്ഷരമറിയാത്ത ഈ വകക്കാർ അധികവും ഏകപതീവ്രതം ശീലിക്കുന്നവരാണ്. മക്കളെ പോററുന്നതു അവരുടെ ബുദ്ധിയും സ്വത്തും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരു സ്ത്രീക്കു ഒന്നിലധികം ഭർത്താക്കന്മാർ പാടില്ലെന്നു നിർബന്ധമുണ്ട്. വ്യഭിചാരം അവരുടെയിടയിൽതന്നെ അപൂർവമാണ്. സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പാടുപെടുന്നതുകൊണ്ടും ഭക്ഷണത്തിനുള്ള അരിഷ്ടതകൊണ്ടും അവർക്ക് ആവക ദുർവൃത്തികളിൽ മനസ്സുചെല്ലാറില്ല. ഒരു പറയന് തന്റെ ഭാര്യയെ തെളിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ തള്ളിക്കളയാം. അയാൾക്കു ഭാര്യയുടെപണവും കല്യാണദിവസം ധരിച്ചുടുപ്പുംതിരിച്ചുകിട്ടും. ഭാര്യയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു മകളുടെ ഭർത്താവു ക്രൂരനെന്നോ ദീനക്കാരനെന്നോ തോന്നിയാൽ അയാളെപിരിച്ചയച്ച് അവളെ വേറെ ഒരാൾക്കു കെട്ടിക്കൊടുക്കാം. കല്യാണത്തിന് കൊടുത്തപണം ഭർത്താവുമടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നുമാത്രമല്ല ഭാര്യയുടെസ്വത്തിന്റെ പകുതിക്ക് അയാൾ അവകാശിയുമാണ്.

വിധവകളെവീണ്ടും കല്യാണം കഴിപ്പിക്കുന്നസമ്പ്രദായം ധാരാളംനടപ്പുണ്ട്. അച്ഛനമ്മമാരുടെ സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വിധവയ്ക്ക് ആരെയെങ്കിലും കല്യാണം ചെയ്യാം. പക്ഷെ ഒരു കൊല്ലം വിധവയായിരുന്നിട്ടുമാത്രമെ അപ്രകാരംചെയ്യാൻപാടുള്ളൂ. അവൾക്ക് മക്കളുള്ളതുകൊണ്ട് കല്യാണംചെയ്യുന്നതിന് മനസ്സില്ലെങ്കിൽ ഒ

ന്റെ ഗൃഹത്തിൽതന്നെ താമസിക്കാം. അമ്മായിയും മക്കളെയും മററുള്ളവർ നല്ലവണ്ണം നോക്കിരക്ഷിക്കണം. യുവതിയായ ഒരു വിധവയെ കല്യാണംചെയ്യുന്നവൻ അവളുടെ മക്കൾക്കു ചിലവിനുകൊടുക്കണം. അവൾക്കു ഭർത്താവിന്റെ സോദരന്മാരെ കല്യാണംചെയ്തുകൂട. എങ്കിലും പുരുഷന് ഭാര്യയുടെ സോദരിയെ കല്യാണംചെയ്യാം. ഭാര്യക്ക് അവളുടെ പൂർവ്വഭർത്താവിങ്കൽനിന്നും ലഭിച്ചതായ സ്വത്തിന് പുതിയ ഭർത്താവ് അവകാശിയല്ല.

ഗർഭവും പ്രസവവും

കടിഞ്ഞൂൽ ഗർഭമായി ഏഴൊ എട്ടൊ മാസമായാൽ ഭാര്യയെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഗൃഹത്തിലെക്കയക്കും. അവരുടെ മാടത്തിന്റെ അരികത്തുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ കുടിലിലാണ് പ്രസവിച്ചാൽ അവളെ ഒരാഴ്ചയോളം കിടത്തുന്നത്. മാടത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു യാതൊരു പാത്രമൊ സാമാനമൊ തൊട്ടുവാൻപാടില്ല. ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതുതന്നെ വേറൊരു സ്ത്രീയായിരിക്കും. കാലത്തുകഞ്ഞിയും വൈകുന്നേരം ചോറുമാണ് അവളുടെ ഭക്ഷണം. ഉലുവയും കൊത്തമ്പാലരിയും വേവിച്ച് കഞ്ഞിയിൽചേർത്തു കൊടുക്കുമാത്രമാണ് പ്രസവത്തിനുള്ള ചികിത്സ. പത്താംദിവസം ആ കുഡുംബത്തിലെ പുരുഷന്മാരാരെങ്കിലും തങ്ങളുടെ മുതലാളിയോട് കുറച്ചുവെള്ളവും പാലും മേടിച്ച് ആ സ്ത്രീയുടെയും കുട്ടിയുടെയും മേൽ തളിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു പ്രധാന മാടത്തിന്റെ ഉമ്മറത്തുവരെ ചെല്ലാം. പിന്നെ അഞ്ചു ദിവസംകൂടികഴിഞ്ഞാൽ കുളിച്ച് മാടത്തിനുള്ളിൽകടന്നു എല്ലാം തൊടാം. പ്രസവിച്ചുകിടന്നിരുന്ന കുടിൽ ഉടനെതന്നെ ചുട്ടുകളയും. പ്രസവച്ചിലവ് ആദ്യം പതിനഞ്ചുദിവസം ഭർത്താവും പിന്നെ ഇരുപത്തെട്ടാം ദിവസംവരെ മാതാപിതാക്കന്മാരും കൊടുക്കണം. അവൾപിന്നെ ഭർത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ പോകുന്നു. ചാർച്ചക്കാർക്കും മററും അവിടെവെച്ച് ഒരു സദ്യകഴിക്കണം. അന്നുതന്നെയാണ് കുട്ടിക്ക് പേരിടുന്നതും. പിന്നത്തെ പ്രസവമൊക്കെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ വെച്ചുതന്നെയാകുന്നു.

ഭരണാധികാരവും ജാതിക്കൂട്ടവും.

സ്വത്തിനു് അവകാശം മക്കത്തായവഴിക്കാണ്. വയസ്സുമൂത്ത പുരുഷനാണ് കുഡുംബത്തിലെ മേലധികാരി. അവരുടെയിടയിൽ ജാതിക്കൂട്ടം പതിവുണ്ട്. വ്യഭിചാരിക്കുക, കന്യകയ്ക്കു ഗർഭമുണ്ടാക്കുക, സ്വജാതിക്കാർക്കു വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേറെ വല്ല അവിഹിത പ്രവൃത്തികൾ മുതലായ പ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽ കുഡുംബത്തിലെ കാരണവന്മാർ ഒരുമിച്ചുകൂടി ആലോചന നടത്തും. അവർ സാവധാനത്തിലെ കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ. തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽപിന്നെ യാതൊരുപാധിയും കേൾക്കുന്നതല്ല. ഈ പ്രദേശത്തെ മിക്ക പാണന്മാരും അത്യുഗ്രമൂർത്തിയായ കാളിഭക്തന്മാരാണ്. കുററക്കാരനെക്കൊണ്ട് കാളിയുടെമുമ്പിൽ സത്യം ചെയ്യിക്കും.

മന്ത്രവാദം

അവർ ശകുനങ്ങളിലും വെളിച്ചപ്പാട് അധിവാസമുണ്ടായി തുള്ളികളിക്കുന്നതിലും ബഹുവിശ്വാസമാണ്. വല്ല ആപത്തും പിണഞ്ഞുപോയാൽ അവരെ ചെന്നു കാണുകയായി. മലയാളത്തിലുള്ള പാണന്മാർക്കുള്ള പ്രവൃത്തിക്ക് കേളികേട്ടവരാണ്. പ്രാണഭയം നേരിടുന്നതായാൽ കൂടി ഈ ഗൂഢസംഗതികളെ അവർ പുറത്താക്കുകയില്ല. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ കളവുപോയാലും ദേവതോപദ്രവമുണ്ടായാലും ശത്രുനിഗ്രഹത്തിലും ഇവരുടെ സഹായത്തിനപേക്ഷിക്കാറുണ്ട്. ഈ വകസംഗതികളിൽ അവർക്കു നല്ല അനുഭവവും കിട്ടും. ഒരു വീട്ടിൽനിന്നും വല്ലതും കളവുപോയാൽ ഉടനെതന്നെ പാണമന്ത്രവാദിയെ വിവരം അറിയിക്കും. കളവു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ സൂത്രക്കാരനായ മന്ത്രവാദിക്കു ഒരു പറ നെല്ലും നാലുപണവും

കൊടുക്കണം. അതുകൊണ്ട് അവൻ കറെപ്പഴവും മന്നരണ്ടുനാളികേരവും കരിക്കും കർപ്പൂരവും അരിപ്പൊടിയുംപൊങ്ങി കളിച്ച് ഉമ്മറത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന അവന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായ കുട്ടിച്ചാത്തന്നു നിവേദിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിടിയിന്മേൽ മണി കോർത്തിട്ടുള്ള വാളും ഇരിമ്പു ചിലമ്പും എടുത്തു സേവാമൂർത്തി അനുകൂലിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ഒച്ച പൊങ്ങാതാവുന്നതുവരെ സ്തോത്രം ചെയ്യും. കള്ളനെ ഭയപ്പെടുത്തിയോ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടോ കളവുമുതൽ മടക്കിക്കിട്ടുന്നതിന്നു കുട്ടിച്ചാത്തൻ അവനെ സഹായിക്കുമെന്നാണ് അവന്റെ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം. അവന്റെ ദേവത പ്രസാദിച്ചതുകൊണ്ടു കളവുമുതൽ കണ്ടെത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വപ്നത്തിൽ ഉടമസ്ഥന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ തിരിയെ കൊണ്ടുവന്നു വെപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുമത്രെ. ഉടമസ്ഥന്നു പിന്നെയും മുതൽ മടക്കിക്കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ രണ്ടാമതും മന്ത്രവാദിയെ അറിയിക്കും. അപ്പോൾ ശുണ്ഠിയെടുത്തു തന്റെ ദേവതയെ ശകാരിക്കുകയാണ് അവന്റെ പിന്നത്തെ പ്രാർത്ഥന. ആ തവണ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യം നിശ്ചയമായും സാധിക്കുമെന്ന് അവൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കളവുമുതൽ മാത്രമേ കിട്ടേണ്ടു എങ്കിൽ അവൻ സൌമ്യമായിട്ടാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുക. കള്ളനെ ശിക്ഷിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥന ഉഗ്രിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു മതിയാകുന്നതാണത്രെ. എന്നാൽ കളവുചെയ്യവനു ഭ്രാന്തുപിടിക്കുകയും മൂക്കിൽകൂടെ ചോര വരികയും ചെയ്യും. പ്രാർത്ഥനാമൂർത്തിയുടെ ഉപദ്രവത്തിന്നു പ്രതിവിധി ചെയ്യുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. അയാളെ ഒരിക്കൽ ഉപദ്രവിച്ചുപോയാൽ പിന്നെ അതു മാറുന്നതിന്ന് ആ ദേവത മന്ത്രവാദിയെ സഹായിച്ചു എന്നും ഇല്ലെന്നും വരാം. സ്വതേ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ വാസനയുള്ള അവരുടെ മന്ത്രമൂർത്തിയുടെ കോപത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പിന്നീടു അനവധി ബലികളും ആരാധനകളും ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നും, പതിവായി കഴിച്ചുവരുന്നതോ പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെട്ടതോ ആയ വഴിപാടു കഴിക്കായ്കയാലുണ്ടാകുന്ന ദേവതകളുടെ കടുംകോപം നിമിത്തമാണ് സകല രോഗങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നുമാണ് ഈ പാമരപുരുഷന്മാരായ പറയന്മാരുടേയും അയൽവാസികളുടേയും വിശ്വാസം. ആർക്കെങ്കിലും രോഗമോ ദേവതബാധയോ പിടിപെട്ടാൽ അവർ ഒരു ഗണികനെക്കൊണ്ടു പ്രശ്നം വെപ്പിക്കുകയും പിന്നീട് ആ പ്രശ്നത്തിൽ കണ്ട മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തുകയും, അവൻ ഒരു ഓലത്തുണ്ടോ, ചെമ്പോ വെള്ളിയോ കൊണ്ടുള്ള തകിടോ എടുത്തു യന്ത്രം എഴുതി മന്ത്രം ജപിച്ച് അതിനെ ചുരുളാക്കി ഒരു ചരടിന്മേൽ ബന്ധിച്ചു സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ കഴുത്തിലും പുരുഷനാണെങ്കിൽ അരയിലും ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അനുഷ്ഠാനക്രിയകൊണ്ടു രോഗമോ ദേവതബാധയോ നീങ്ങിപ്പോകുമത്രെ. പറയന്മാർ പലവിധ മാരണക്രിയകളും ചെയ്യുവരുന്നതാണ്. അവരാൽ പരിചയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വക ആഭിചാരപ്രയോഗത്തിനാണ് 'ഒടിവിദ്യ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

ഒടിവിദ്യ

ഈ വിദ്യയിൽ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ കാള, പശു, നായ, പൂച്ച മുതലായി ഏതെങ്കിലും മൃഗസ്വരൂപമായി വേഷം മാറിയും അദൃശ്യമായും സഞ്ചരിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിരിക്കും. ഗർഭിണികളെ നടപ്പാതിരയ്ക്കു പുറത്തേയ്ക്കാകർഷിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അവരുടെ ഗർഭാശയത്തിലെ ബീജപിണ്ഡത്തെ പുറത്തെടുത്ത് ആ സ്ഥാനത്തു വേറെ വല്ലതും നിറച്ചു വിടുന്നതിന്നും ഇവർ ത്രാണിയുള്ളവരാണത്രെ. മാരണം ചെയ്തു അരിഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതിന്നും കൊല്ലുന്നതിന്നും മനുഷ്യരെ വശീകരിച്ച് അദൃശ്യമായി പതിയാതെ കിടത്തുന്നതിന്നുമൊന്നിടത്തേയ്ക്കു പ്രയാസം കൂടാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നും അവർ കഴിവുള്ളവരാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ വക മാരണം ചെയ്യലും പകരം ചോദിക്കലും കലശലായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു

ശ്രീ

കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു.

ച ര മം.

സ്വത്വമാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ ബീജം. സ്വത്വപുഷ്ടി എത്രത്തോളം വൎദ്ധിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം സ്നേഹബന്ധവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്. വിശ്വാസത്തോടു വേർപിരിഞ്ഞാൽ സ്നേഹം നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. അപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാണ് ഭക്തിയെന്നു പറയുന്നത്. തന്നെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടനാണെന്നു തോന്നുന്ന ദിക്കിലേ ബഹുമാനത്തിനു കാരണമുണ്ടാവുകയുള്ളു. അകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള ശങ്കയാണ് ബഹുമാനത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭയം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭയഭക്തിവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളമാളാകുന്നുവോ പാത്രമായിത്തീരുന്നത് ആ മഹാപുരുഷനാകുന്നു ലോകത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥനേതാവ്.

അവകാശവഴിക്കും നേതൃഗുണചാതുൎയ്യംകൊണ്ടും കേരളഭാഷാകുടുംബത്തിലെ കാരണവരായി വളരെക്കാലം വാണ് ആ കുടുംബത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമം വഴിപോലെ കാത്തുരക്ഷിച്ച് ആ തറവാടിനെ അഭിവൎദ്ധിതസ്ഥിതിയിൽ പുലൎത്തിക്കൊണ്ടുപോന്ന കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ദേഹവിയോഗത്താൽ ഭാഷാകുടുംബത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന സങ്കടം ഈ അവസരത്തിൽ വാക്കുകളെക്കൊണ്ട് അറിയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം ഒന്നും കാണുന്നില്ല. അതിന് ഞങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആവുന്നതുമല്ല.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അക്ഷയ്യമായ യശശ്ശരീരം കൈരളീഭാഷാകുടുംബത്തെ മേലിലും പരിപാലിച്ചുപോരുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ മാത്രമേ തല്ക്കാലം ഒരു സമാധാനം കാണുന്നുള്ളു.

പതി കേരളദേവനസ്തമി-
ച്ചതിനാൽ കൈരളി! മാഴ്കിടായ്ക നീ
ച്യുതിയാൎക്കു വരാത്തതൂഴിയിൽ
കൃതികൾക്കാത്മയശസ്സുജീവിതം.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ,
കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം
പ്രസിഡെണ്ട്.

മംഗളോദയം.

൧൦൮൯

പുസ്തകം 6. | കന്നിമാസം. | ലക്കം 11.

മംഗളം

കാരോപാചാകർത്തിയിൽപ്പലതരമായോരോതരം ജ്ഞാനാദി-
ത്തോരോരോന്നായി വിതച്ചു പുഷ്പിതമതാക്കിച്ചമച്ചതിനെ
നേരോടും നി[illegible]ട്ടകാൽപകർന്നീടും കലംഗനായ്
പോരോടും ഇവ[illegible]പ്പുരിയ മുയന്നിടേണമേ മേൽക്കുമേൽ.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

ബൃഹത്സംഹിത.

അനന്തരം "ആദിത്യചാര"മെന്ന

മൂന്നാമദ്ധ്യായം.

ആയില്യംമേൽമുറിമുത-
ലയനം സൂര്യന്നു ദക്ഷിണം പി[illegible]ന
കേട്ടുതലുത്തരായണ-
മെന്നല്ലോ കേട്ടുകേൾപ്പടണ്ടന്ന്. 1

പരാശരാദിമുനിമാർ
തീർത്തിട്ടുള്ളാഗമങ്ങളിൽ
ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു-
ണ്ടതുകൊണ്ടേവമോതിനേൻ. 2

ഇപ്പോൾ കർക്കടകം മുതൽ
[illegible] മകരാദിക്രമത്തിലിവരണ്ടും
പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാകിയതിൽ
പ്രത്യക്ഷപരീക്ഷണങ്ങളാൽ തെളിയും. 3

സൂര്യനുദിക്കുന്നതും
ദൂരസ്ഥിതിചിഹ്നവേധമതുകൊണ്ടോ
നിഴൽവലിയമണ്ഡലത്തിൽ
ചെല്ലുകപോകുന്നലക്ഷണംകൊണ്ടോ. 4

അയനത്തിന്നാരംഭവു-
മവസാനവുമധികസുഖകഷ്ടമായറിയാം
ഇതിനെയവിളംബവാന്റ-
ന്നാസ്സമയംതന്നിലുംതെളിഞ്ഞറിയാം. 5

മകരത്തിൻമുമ്പിലിനൻ
തിരികിലോകമനായനത്തിങ്കൽ നാശം
കർക്കടകത്തിൻമുമ്പില-
തായാൽവിത്താശകൃതിങ്കൽ നാശം. 6

സസ്യക്ഷേമകരൻരവി
മകരത്തിൽപോയ് തിരിച്ചുവെന്നാകിൽ
ഇതിനെതാൻപ്രകൃതിസ്ഥർ
വികൃതഗതിയെക്കരുതുന്നു. 7

തപ്ലവമെന്നതാമുഗ്രഹ-
ണപച്ചകാലത്തിനാശനാകാച്ചാൽ
എഴ്നുപരാകാപ-
ത്തമിലഷ്ടംശസ്യമഹിതാമിരുന്നാൽ. 8

താമസകീലകരെന്നതി-
സുതരാംപുത്രതിരുന്നാകതുക്കൾ
രവിബിംബകവലയഷണ്ഡ-
സ്ഥനാകിരങ്ങളാൽഫലംചൊല്ലു. 9

ഇവരുള്ളമേക്കഗണം-
ിന്റേഗാമിനകിരണങ്ങളാൽക്കം
കാകകബന്ധപ്രായമെന്ന-
ഭ്രൂപദമാകിലവുമിന്ദുവിലും. 10

ഉപർത്തനരേഗഗണം
പൊടിയാൽകായുംജലംകലക്കിടും
ഗിരിതരുശിഖരമടതി-
ച്ചൂരൽചോരിയും ചണ്ഡവാതതർച്ചീത്തം.

തഗണാനുഗുവിചരിതം
ദിപ്പരോസ്ഗാണ്ധൂവലോങ്ഗിലഹരം
ഭൂകമ്പമാകിലവെട്ടെ-
ന്നിത്യായില്ലാതമിക്കന്മാം. 12

താമസകീലകരാഹ-
കാളൂഴ്നാൾതെളിയുതിരായെങ്കിൽ
ഈയുല്ലാതഫലംഭൂമ-
ലുതാനല്ലാതെകാറുചൊല്ലുന്നു. 13

ഇക്കരുക്കളെളവിതൻ
ബിംബത്തിൽകഴിട്ടനാതെടങ്ങങ്ങളോ
അങ്ങങ്ങളെടിപന്മാ-
ർക്കാകുംവ്യസനമെന്നുചിന്തനീയം. 14

സമാപൽതങ്ങളുചോകി-
ച്ചൂടികലാവുംകൂത്തുകൊണ്ടവരെവടി
കാംസംപോയശിശുക്കളെ
യെന്തിപ്രാകംതെതമ്പിമറുനാളിൽ 15

നെട്ടചിപ്പിട്ടശുഭലം
നിറയുംനയനാഞ്ജളൊത്തുസത്തുകൾ
ചോരപ്പെതാമ്രനാരായ്
ചടച്ചുകായകലതൻകാണാകം. 16

വിജപരന്മപചീധിതരായ്
ചടച്ചപാരംവെറുത്തുമരുക്കൾ
നിഷപ്പൂവൃജനമുദിതം
ഉപകൃതമിക്കർമ്മമെന്നചൊല്ലീടും. 17

ഗർഭാതപാളസംഘവും-
മംസ്സുകൊട്ടകായിപ്പുധാമാളും
അഹ്വകാരചതുതാംസസ്യാ
ചിലചിലദേശത്തിൽമാത്രമുണ്ടാകം. 18

സൂര്യനിപുള്ളാച്ചിഹന്ന
ഗന്ധകാരത്തിലെങ്കിൽ ഉപദ്രവം
വ്യാധിമയങ്ങൾ കബന്ധാ-
കൃതിയിലതെന്നാകിൽവന്നീടും. 19

തന്മുമെയയുമെരകം
കാകാകാരത്തിലുണ്ടതെന്നാകിൽ
ഉർമിഞ്ഞുമ്പിച്ചിട്ട-
മാപത്തുണ്ടാകുന്നിലപാരയാണെങ്കിൽ. 20

ഭൂപാലകനാശവണ്ണം
കട്ടക്കൊടിക്കു വെൺചാമരങ്ങൾ, ഗജ, രഥം
ഇവപോലെയാണെന്നാകിൽ
ധരണീശനന്യനായ്ഭവിച്ചീടും. 21

തിപ്പൊരി, പുകയിത്യാദികൾ.
തന്നാകാരത്തിലാണെന്നാകിൽ
അഗ്നിക്കിൽവന്നിടും ബ്രഹ്മ-
ജ്ഞാനാം താൻനാശമുണ്ടാകും. 22

മെന്നാകിൽദുർഭിക്ഷം
മഞ്ഞുതൽക്കാണമെങ്കിൽ നൃപനാശം
സിതമെങ്കിൽദ്വിജനാശം
ക്ഷത്രിയനാശം ചുവന്നതാണെങ്കിൽ. 23

മഞ്ഞനിറത്തിലതെന്നാൽ
വൈശ്യന്മാരുടെവിനാശമുണ്ടാകും
ആയതുകറുത്തതെങ്കിൽ
ശൂദ്രവിനാശംഭവിച്ചീടും. 24

രവിമണ്ഡലത്തിലതൊരു
ദിക്കിൽകാണുന്നതീക്ഷ്ണമല്ലാതം
സങ്കടമിഹലോകങ്ങൾക്കെ-
ങ്ങിനെവഴിക്കതന്നെവന്നീടും. 25

സേനാപതിയെക്കൊല്ലും
വെമ്പിച്ചിട്ടുൾപ്പെട്ടിയാംസൂര്യൻ
മണ്ഡലമൊന്നാൽനരപതി-
സുതനെ,വെളുത്താവുകിൽപുരോഹിതനെ.

ഉദയാസ്തമയംസൂര്യകരം
പലനിറമൊട്ടുകൂട്ടിച്ചേർന്നാൽ
അന്യോന്യംചേർന്നിപാതാൽ
വ്യാകുലമാകുംജഗത്തൊക്കം. 27

ചോരാക്രമമായോധന-
മെന്നിവയുണ്ടാക്കീടുമാദോഷം
ഉടനെതാൻകഴനനായ്
ചെയ്യാലില്ലാതെയാകെല്ലാം. 28

ദിവസകരൻവെമ്പിച്ചാ
കപിലമായാതൊട്ടുകൂടിയാവന്നാൽ
ഉലകിൽകല്യാണഫലം
വന്നീടുംശിശിരകാലത്തിൽ. 29

പച്ചനിറംകൈക്കൊണ്ടോ
കുങ്കുമവർണ്ണത്തോ ചിപ്പത്തോ
തീക്ഷ്ണമായിചിവപ്പിച്ചാൽ
വസന്തകാലശുഭഫലംനൽകും 30

അല്പംവെളുത്തനിറമോ
പൊൻനിറമോപൂണ്ടുകൊണ്ടുവന്നീടിൽ
വേനൽക്കാലത്തിൽ
സൂര്യൻശുഭമാംഫലംകൊടുത്തീടും. 31

തൂവെള്ളയായനിറമോ
പൊൻനിറമോതല്ലവെള്ളയാംനിറമോ
പൂണ്ടെന്നാലാദിത്യൻ
വർഷാകാലത്തിൽശുഭമേനൽകും. 32

കമലോദരമാകുന്നതാൽ
ശരത്തിലർക്കൻശുഭംഫലംനൽകും
ഹേമന്തത്തിൽശ്വേത-
ലോധ്രനിറംപൂണ്ടെന്നാൽസൂര്യൻശുഭദൻ. 33

സപ്തർഷികളിലൊരുവനായ്
വന്നങ്ങളിലേതെന്നായാലും
വർഷാകാലംതന്നിൽ
സ്നിഗ്ദ്ധനാർസൂര്യൻശുഭമേനൽകും. 34

രക്തമാപ്പൂണ്ടുവെളുത്താൽ
ദ്വിജരെക്കൊല്ലും, ചുവക്കുകിൽസൂര്യൻ
ക്ഷത്രിയരെ, മഞ്ഞയായാൽ
വൈശ്യന്മാരെ കറുക്കിലന്ത്യജരെ. 35

ദാരുണവിരോധംനൽകും
സുരചാപവിഭിന്നമണ്ഡലൻസൂര്യൻ
ഉടനേമഴപെയ്യിക്കും
വർഷാകാലത്തിൽവിമലകരനായാൽ. 36

മത്തേച്ഛംനിലച്ഛം
വാകപ്പൂപോലെവർണ്ണമായീടിൽ
ഉടനേ മഴപെയ്യിക്കും
വർഷാകാലത്തിൽവാസവാധീശൻ 37

മയിലിന്റെപീലിതന്നിൽ
ചേലംകണ്ണിന്റെവർണ്ണമായീടിൽ
മഴയൊരുപന്തിരണ്ടു-
ണ്ടാക്കുകയില്ലദിനനാഥൻ. 38

സന്ധ്യകളിൽക്കുതിരക-
ട്ടുണ്ടാക്കംഭാസ്കരൻകറുത്തെന്നാൽ
പാരത്തിൽനിറമായാൽ
പാരചക്രമയത്തെയുണ്ടാക്കും. 39

ഏതൊരുനക്ഷത്രത്തിൽ
ചിത്രത്തോടൊത്തുമാനംനിൽക്കുന്ന
അന്നാൾക്കുൾവിലാസ-
ലേതപന്നായവർനശിച്ചീടും. 40

ഉദയാസ്തമയങ്ങളെല്ലാറ്റി-
ച്ചേരുതോതകാലത്തിലെങ്കിലുംസൂര്യൻ
ശരകർതരകതനായാ-
ലുണ്ടാമുലകിൽ കലഹമുഖങ്ങൾ 41

വല്ലികൾകൂടാതെതണ്ട-
ത്തിന്റെവിനേപോലെസൂര്യനായെന്നാൽ
രാജവധമുടനെയുണ്ടാം
മറ്റൊരുവൻ ഭൂപനാകയുംചെയ്യും. 42

കത്തുംമൃത്യുവുമെകിട-
മൊരിടത്തുമുറിഞ്ഞപോലെ ചണ്ഡകരൻ
വല്ലികളില്ലാതായാൽ
ജനങ്ങൾതന്നെനാശമുണ്ടാകും. 43

തോരണതുല്യാകാരം
പൂണ്ടെന്നാകിൽപുരംനശിപ്പിക്കും
ഛത്രാകാരംപൂണ്ടാൽ
ദേശവിനാശത്തെയുണ്ടാക്കും. 44

കൊടിവില്ലിവതന്നാകൃതി
പൂണ്ടാൽപൂരാവായുവുമുണ്ടാകും
ഇളകികൊണ്ടായാലും
രൂക്ഷതപൂണ്ടാലുമപ്പലംതന്നെ. 45

ദിനപതിതൻബിംബത്തിൽ
കറുത്താരുരേഖകണ്ടുവെന്നാകിൽ
സചിവൻനൃപനെക്കൊല്ലും
ഞാനാറിൽക്കമൃത്യുവന്നുവെന്നുമാം. 46

ഉൽക്കാശനിവില്ലുകളു-
മുദയാസ്തമയസ്ഥനായദിനപതിയെ
താഡിച്ചാൽനൃപമരണവു-
മന്യനൃപന്റെപ്രതിഷ്ഠയുംചേരും. 47

പ്രതിദിവസംദിവസകരൻ
പരിവേഷത്തോടുകൂടിനിന്നാലും
സന്ധ്യാദ്വിതയത്തിങ്കൽ
പരിവേഷത്തോടുകൂടിയെന്നാലും. 48

ഉദയംമുതലസ്തമയം
വരെയോരോതരതനായിയെന്നാലും
മറ്റൊരുവനായ്‌വരികം
മഹീതലാധീശത്വനൂനം. 50

സന്ധ്യാദ്വയത്തിലായുധ-
സമജീമൃതങ്ങൾകൂടിട്ടനർക്കൻ
മറ്റൊരുവനെയാക്കീടും
മഹീതലത്തിന്റെനായകനായ്. 51

പോത്തുംമൃഗംപക്ഷംമൊട്ടകം-
ചണ്ഡമിവപോലെയുള്ളമേഘങ്ങൾ
ഇങ്ങിനെതന്നെമറച്ചാ-
ലാദിത്യൻഭീതിയെജനിപ്പിക്കും. 51

അർക്കാംശുതാപകരണ-
മതിപീഡയെയനുഭവിച്ചനക്ഷത്രം
പിന്നീടുശുഭമാകം
തീയിൽവരുക്കസ്വർണ്ണമതുപോലെ. 52

പ്രതിസ്പൎദ്ധികൾസ്പൎദ്ധികൾതാൻ
വടക്കുനിന്നാലുടൻ ദ്രുതം വൎഷം
തെക്കുനിന്നിൽകാറുണ്ടോ-
മുഖമസഹിതമെന്നിലംബുവേദം. 53

നൃപന്മാരുടെ പടിനിന്നാൽ
ജനനാശംചാട്ടിലാണെങ്കിൽ
പ്രതിസ്പൎദ്ധികൾവെയിലേൽക്കും
അന്യായമാക്കാന്തികേകൾ സമമല്ലോ. 54

കാരണമില്ലാതെക്കാർ
ഗഗനസ്ഥാൎക്കത കേതനായാലും
ഉന്മേഷമൊന്നാകിലും
മുട്ടീശവിനാശമുണ്ടാക്കും. 55

ഉൎക്കതയോർത്തുകരുത്തും
നിലച്ചുംവിധിമാനിടപ്പെട്ടും
നിനച്ചീടുന്നാലിത്ര
ജനനാശത്തെയുമിപ്പിക്കും. 56

അധികൃതതമവൎണ്ണവിവനവാ-
നാമലവപുസ് സൂക്ഷ്മമാനവൎവി
ഉലകിലിവരതമമംഗളം
സ്ഫുടവിപുലാമലധീഗ്ദശീധിതി. 57

ഇങ്ങിനെ വൎണ്ണസംഹിതയിൽ
"ആദിത്യാചാരം"
എന്ന മൂന്നാമദ്ധ്യായം കഴിഞ്ഞു.
(തുടരും)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

വൎണ്ണവിവൎണ്ണനം.

'ചെമപ്പ്' 'ചുവപ്പ്' രണ്ടും ശരി. ഇവയെപ്പററി സംവാദം വരത്തക്കവണ്ണം ഇപ്പോഴും നടക്കുന്നതേയുള്ളു. ഇതിനു ഞാൻ വീണ്ടും ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ നിലയിൽ ആലോചനാസിദ്ധമായ എന്റെ ഒരു അഭിപ്രായം മഹാജനസമക്ഷത്തിൽ അറിയിക്കാമെന്നു കരുതുന്നു. തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയതും കൊല്ലം 1025-ൽ അച്ചടിച്ചതുമായ ശ്രീമഹാഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിലെ 'വത്സസ്തേയ'ത്തിൽ:—

"കേചന വെളുത്തവർ
കേചന കറുത്തവർ
കേചന 'ചുവന്ന'വർ
കേചന വിവൎണ്ണന്മാർ" എന്നും,

1028-ൽ അച്ചടിച്ച ശ്രീമഹാഭാരതത്തിലെ സംഭവപൎവ്വത്തിലുള്ള ദേവയാനീകച'ത്തിൽ:—

"കണ്ണുകൾ 'ചുവപ്പി'ച്ചു
ദേഹവും വിറപ്പിച്ചു
ചണ്ഡദീധിതിയുടെ
മണ്ഡലം ചോന്നപോലെ" എന്നും,

"ദൃഷ്ടിയും 'ചുവപ്പി'ച്ചു
ദേഹവും വിറപ്പിച്ചു
പൊട്ടിച്ചു ചിരിത്തിരു-
ഉഗ്രന്മാരെല്ലാം" എന്നും,

ഉദ്യോഗപൎവ്വത്തിലെ 'ഭഗവദ്ദൂതി'ൽ:—

"കണ്ണുകൾ 'ചുവന്നു' കൈ
തൊഴിച്ചു പല്ലും കടി-
ച്ചുണ്ണൂരുന്നേത്രനോടു
മീളവെ ന്നരുളുചെയ്താനാ" എന്നും,

970-ൽ കയ്യെഴുതിയ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ഗ്രന്ഥത്തിൽ അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിലെ കൈകേയിയുടെ ക്രോധത്തിൽ:—

"നേത്രങ്ങളും 'ചുവപ്പി'ച്ചു കൈകേയിയും
ധാത്രീപതിയോടേവം ചൊല്ലീടിനാൾ"

എന്നും,

1072-ൽ അച്ചടിച്ച മാർക്കണ്ഡേയപുരാണത്തിലെ ഘോരനരകവർണ്ണനത്തിൽ:—

"ഉല്ക്കകളഗ്നിപോലെ പെയ്യുന്ന 'ചുവപ്പി'ച്ച
കണ്ണുകളോടെ ചൊല്ലീടുന്നു തന്നോരോതരം."

എന്നും,

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എഴുതിയതും 1085-ൽ അച്ചടിച്ചതുമായ കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയത്തിൽ സന്ധ്യാവന്ദനവേളയിൽ കൃഷ്ണന്റെ കയ്യിലെ തർപ്പണജലത്തിൽ 'ഗയ'നെന്ന ഗന്ധർവ്വന്റെ കുതിരയുടെ വായിൽ നിന്നു നുര വീണപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണനുണ്ടായ ക്ഷോഭത്തിൽ:—

"തിരുമിഴിയൊന്നു 'ചുവന്നു'മറിഞ്ഞു
തിരുവുടലൊന്നു വിറച്ചു ചിരിച്ചു" എന്നും,

അതിൽ തന്നെ നാരദന്റെ ഏഷണികേട്ടു ബലഭദ്രനുണ്ടായ കോപത്തിൽ:—

"തിരുമിഴിയൊന്നു 'ചുവന്നു'മറിഞ്ഞു
കലിയുടെടുത്തുപിടിച്ചു കരത്തിൽ" എന്നും

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി എഴുതിയതും 1002-ലെ കയ്യെഴുത്തു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലുള്ളതുമായ 'കൃഷ്ണഗാഥ'യിൽ, കംസൻ ദേവകിയെ വെട്ടാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ലോകരുടെ വ്യസനപാരവശ്യത്തിൽ:—

"കൈകതി . മീട്ടിനാർ കൺചുവത്തീടിനാർ
കണ്ണുലച്ചീടിനാർ കൈയ്യിറുമ്മിനും"

എന്നും മറ്റും പുരാതനകാലത്തു തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് അടിസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയാണെന്നു പറയുന്നതിനു സംസ്കൃതധാതുമഞ്ജരീപുസ്തകത്തിലെ 'ശോണ' ധാതു സഹായിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ മേൽ പറയപ്പെട്ട പുരാണേതിഹാസാദികളിൽ തന്നെ പറയുന്ന 'ചെന്തൊണ്ടി' 'ചെന്താമര' 'ചെങ്കതിരോൻ' 'ചെമ്പരത്തി' 'ചെങ്കണ്ണ്' 'ചെന്തെങ്ങ്' മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾക്ക ദ്രാവിഡത്തിലെ 'ചെ' ('ചെം') മൂലധാതു നല്ലവണ്ണം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. 'കേരളപാണിനീയ'ത്തിലെ 177-ാം സൂത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ (വൃത്തിയിൽ) 'ചെം' ധാതുവിൽനിന്നു 'ചെമ' 'ചെപ്പ്' 'ചെമപ്പ്' 'ചെവപ്പ്' എന്നുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടായതായും, 181-ാം സൂത്രത്തിന്റെ ഉദാഹരണത്തിൽ 'ചെകപ്പു-ചെമ്പൻ' 'ചുകപ്പു-ചോപ്പൻ' എന്നു വരുന്നതായും കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവ ഇതിനെ നല്ലവണ്ണം താങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. 1868-ൽ അച്ചടിച്ചതും പുസ്തകരൂപമായുള്ളതുമായ 'പടിക്കാചാത്തമ്പുരാൻ' പാടിയ തമിഴ് 'തനിപ്പാടത്തിരട്ടിയ'

"കൻറു 'ചിവന്തു' മൂരിയ
കന്നിക്കലചിയിലെ
തോന്റു 'ചിവന്തു'മിന്നാർ
നെടുങ്കൺകടൈപ്പലവുൾ,
ആന്റു 'ചിവന്തു' പാ
വാണാർനെഞ്ചമതിനൂടു,
ഈന്റു 'ചിവന്തു'മാൽ ചീത
കാതിലുതകഴ്മേ." എന്നും,

"ചിന്നഞ്ചിറുചിലെയ്ളും ചെങ്കോട്ട
ചിലെയ്ളും 'ചിവന്ത'ചിലെയ്ളും,
പൊന്നിൻമണിചിലെയ്ളും പൂലോ

കളഞ്ചും പുകഴ്ചപിണ്ണൈ,
ചെമ്പാണാമ്പുഴൽകിൻറച്ചൂരമൈന
ചെൻറചെമ്മചെർപ്പിണ്ണൈ,
വനക്കിളിപ്പിണ്ണൈ, ചെന്തിർ
ക്കരത്തിക്കമാപ്പിണ്ണൈയേ" എന്നും,

"മത്തിയമം 'ചിവപ്പ്' നിറം" എന്നും മററും കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ തമിഴിലുള്ള 'ചിവന്ത' 'ചിവപ്പ്' മുതലായ പ്രയോഗത്തിലെ 'ഇ'കാരത്തിനു ഗുണം വന്നു 'എ'കാരമാകുമ്പോൾ മൂലദ്രാവിഡധാതുവോടു ഒട്ടി 'ചെമപ്പ്'ആയിത്തീരുന്നതാണെന്നുള്ള യുക്തി ഒട്ടും തള്ളത്തക്കതല്ല. ഇതുകൂടാതെ തമിഴിൽ "അവടെ 'ചെമല'പ്പുറമേ എന്നൊരു സമാചാരം?" "ഇന്ത വസ്ത്രമെല്ലാം 'ചെവന്തു' പോച്ച്" എന്നാദിയായ തമിഴരുടെ വാമൊഴിയും സ്വീകാര്യമാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു 'ചെമപ്പ്' എന്ന പ്രയോഗം മൂലദ്രാവിഡധാതുവോടും 'ചുവപ്പ്' എന്നതു് സംസ്കൃതധാതുവോടും അടുത്തുള്ളവയാണെന്നു ഊഹിക്കുന്നതു് തെററായി വരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ജനകസ്ഥാനത്തിലിരിക്കുന്ന 'സംസ്കൃതത്തിന്റെയും, ജനനിസ്ഥാനത്തിലിരിക്കുന്ന 'തമിഴി'ന്റെയും സംസർഗ്ഗത്താൽ ഇന്നും പോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന (ജനകജനനീമതമായ) ഈ കേരളഭാഷാ 'സാഹിത്യ'ലോകത്തിനു് ആ രണ്ടു ഭാഷകളെ രണ്ടിനേയും മറക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ മുതല്ക്കേ മേൽ വിവരിച്ച രണ്ടു വിധത്തിലും പ്രയോഗിച്ചു വരാറുള്ളതു്. ഇവിടെ 'ചെമപ്പ്' 'ചെവപ്പ്' 'ചെകപ്പ്' 'ചെന്താമര' മുതലായ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ 'ദ്രാവിഡധാതുപക്ഷക്കാ'രെന്നും, 'ചുവപ്പ്' 'ചുമപ്പ്' 'ചുകപ്പ്' 'ചോപ്പ്' മുതലായ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ 'സംസ്കൃതധാതുപക്ഷക്കാ'രെന്നും പറയാമെന്നല്ലാതെ 'ഇന്നതു ശരി' 'ഇന്നതു തെററ്' എന്നു പറവാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ 'ചെമപ്പ്' 'ചുവപ്പ്' ഇത്യാദ്യവസ്ഥയിൽ ശരിയായി നില്ക്കുന്നതാണെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല.

കല്യാണശ്ശേരി വീട്ടിൽ എൻ. കുഞ്ഞുപിള്ള.

കേരളവും ദേശനാമങ്ങളും

(കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ ബി. എ. ബി. എൽ.)

ജനറൽ കന്നിങ്ഹാം (Genaral-Cunnigham) എന്നാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'പുരാതനഇന്ത്യയുടെ ഭൂവിവരണം' (Geography of Ancient India) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചീനക്കാരനായ 'ഹ്യൂൻസാംഗ്' (Hiuen Tsiang) ക്രി. അ. 629-645-എന്ന ദിക്സഞ്ചാരിയാൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൊ-ലൊ-ക്യു-ച്ച (Mo-lo-kiu-cha) 'മലകൂട'(Malakuta) മലകൂടമല്ലെങ്കിൽ 'മലയകൂട' എന്ന പ്രദേശം മലയാളരാജ്യമാണെന്നു പറയുന്നു. 'മൊ-ലൊ-ക്യു-ച്ച' എന്ന വാക്കിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധം 'മല' എന്ന ദ്രാവിഡപദമാണെന്നും, ഉത്തരാർദ്ധം തമിഴ് രേഖകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന 'കം' (ഭാഗം)

എന്നതിനോടും അല്ലെങ്കിൽ 'കൊല്ലം' (ഋഷിയുടെ ദേശം) എന്നതിനോടും യോജിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ഡാക്ടർ 'ഹൂൾട്ട്ഷ്' (Dr Hutzsch) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. [കച്ഛം എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിനോടും സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ട്. of ഭൃഗുകച്ഛം Broach] അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷത്തിൽ 'മൊ-ലൊ-ക്യൂ-ച്ച' അല്ലെങ്കിൽ 'മലകൂട്ട' എന്നതു മലനാട്' അല്ലെങ്കിൽ 'മലൈനാട്' (മലയാളം) എന്നുള്ളതു തന്നെയാണ്. എന്നാൽ 'ഹയ്യൂൻത്സാങ്' 'മലകൂട്ട' എന്നതിനെ ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കുപുറമാണെന്നും അതിന്നു അയ്യായിരം 'ലി' (9) (li) ചുററളവുണ്ടെന്നും പറയുന്ന സ്ഥിതിക്ക് മലയാളത്തിന്നു പുറമെ കാവേരിനദിക്കപ്പുറമുള്ള മധുര സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തെക്കെ ഭാഗം മുഴുവനുംകൂടി അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. (10) മലയപർവ്വതങ്ങളിന്മേൽ ചന്ദനമരവും കർപ്പൂരമരവും ഉണ്ട് എന്നുള്ളത് ആ ചൈനക്കാരനായ മിഷനെയാരി പറയുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും 'മലയ' എന്നതു പശ്ചിമഘട്ടങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരാണ്. മലയപർവ്വതങ്ങളിലെ ഉൽപ്പന്ന സാധനങ്ങൾകൊണ്ടു 'ചന്ദനത്തിന്നു' 'മലയജം' എന്നും പേരുണ്ടായി.

'ഹയ്യൂൻത്സാങ്' 'മലകൂട്ട'യുടെ തലസ്ഥാനം കാഞ്ചീപുരത്തുനിന്നു മൂവ്വായിരം 'ലി' തെക്കാണെന്നു പറയുന്നു. അപ്പോഴും അവിടം കന്യാകുമാരിക്കപ്പുറം സമുദ്രത്തിൽ ആയിത്തീരുമെന്നു ജനറൽ കന്നിങ്ങ്ഹാം ആക്ഷേപിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'ഹയ്യൂൻത്സാങ്' പറയുന്ന 'ചിമോള' (Chimola) എന്ന പ്രദേശം (ഇതു 'മലകൊട്ടക'ളുടെയോ പേരാണെന്നു 'ഹയ്യൂൻത്സാങ്ങി'ന്റെ ചൈനാക്കാരനായ പ്രസാധകൻ ഒരു സ്ഥലത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു (തമിഴിലെ 'കുമാരി', അല്ലെങ്കിൽ 'കന്യാകുമാരി'തന്നെയാണെന്നു മിസ്റ്റർ ബീൽ (Mr. Beal) വിചാരിക്കുന്നു. (11) ഈ ഭാഗം സമുദ്രത്തെ കൈയേറി കന്യാകുമാരിയിൽനിന്നു കുറെ അധികം തെക്കോട്ടു നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നു എന്നുള്ളത് കഥ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ചീന ജാപ്പാൻകാരുടെ ഇന്ത്യാപ്രദേശത്തിൽ 'മലകൂടത്തിന്നു' മറെറാരു പേർ പറയുന്നതു 'ഹയി-അൻ-മെൻ' (Hai-an men) എന്നാണ്. ഇത് 'ടോളമി'യുടെ 'അയ്യോയി' (Aioi) എന്ന ദേശനാമത്തോട് ഏകദേശം സാദൃശ്യമുണ്ട്. 'അയ്യോയി' എന്നത് 'സർപ്പം' എന്ന അർത്ഥമുള്ള സംസ്കൃതത്തിലെ 'അഹി' എന്ന പദമായിരിക്കാമെന്നും 'കേരളോൽപ്പത്തി'യിൽ പറയുംപ്രകാരം നാഗന്മാർ ബ്രാഹ്മണരെ കേരളത്തിൽനിന്നു ഓടിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ ഈ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നും പ്രൊഫസ്സർ വിൽസൺ (Prof: Wilson) വിചാരിക്കുന്നു.

'ജർണാൽ ആഫ് ദി റായൽ ഏഷ്യാററിക് സൊസയററി (Journal of the Royal Asiatic Society (12) എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറ്

(9) ഒരു 'ലി' എന്നത് 1079.12 അടി ദൂരമാകുന്നു.

(10) Indian Antiquery Vol 8. p. 329.

(11) Ancient Geography of India Vol. I. p. p 559-552.

(12) Vol III.

കരകൾ ആദ്യം വന്നെത്തിയ അറബികളും ആഫ്രിക്കാക്കാരും സമുദ്രത്തിനക്കരെനിന്നും മുബ്ബാബാറിലേക്ക (Muabbar) വന്നു എന്നു, മിസ്റ്റർ സി. പി. ബ്രൌൺ (C. P. Brown) പറയുന്നു. മലബാർ എന്ന വാക്ക് ഉണ്ടായതു മുബ്ബാബാർ എന്ന ആദ്യം സ്വാഹിലി ഭാഷയിൽ എഴുതിയപ്പോഴാം എഴുത്തുകാരനു വിചാരപൂർവ്വമല്ലാതെ വന്നുപോയ കൈതെറ്റിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യായുടെ കിഴക്കെക്കരയിലും സമുദ്രത്തിനക്കരെയുള്ളവർ വരികയുണ്ടായി. അതു കാരണം ചോഴമണ്ഡലക്കരെയും മലബാർ എന്നു തെറ്റായി പറഞ്ഞുപോരാറുണ്ട്. ഇന്ത്യാചരിത്രകാരനായ ഓംറം (Orme) എന്നാൾ ചോളമണ്ഡലക്കരയിലുള്ള തമിഴരെ 'മലബാർസ്' (Malabars) എന്നും തമിഴ്ഭാഷയെ 'മലബാറിസ്സ്' (Malabarese) എന്നും പറയുന്നു.13 ചോളമണ്ഡലക്കരെ 'മലബാർ' എന്നു തെറ്റായി പേർ പറഞ്ഞുവന്ന കാരണത്താൽ ക്രി. അ. 1310-ൽ ഉത്തരദേശത്തുനിന്നു വന്ന 'മാലിക്കാഫർ' (Malik kafur) എന്ന മഹമ്മദീയന്റെ ആക്രമണത്തിൽ പശ്ചിമസമുദ്രതീരങ്ങളി ഉൾപ്പെട്ടുപോയി എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുവാൻ സംഗതിയായി. ഈകാലത്തു കിഴക്കെ കരയെ 'മാർക്കോപ്പോളോ'വും 'ഇബ്നബത്തൂത്തായും' ഉപയോഗിച്ചുവന്ന പേര 'വഴി' എന്നർത്ഥമുള്ള 'മഅബാർ' (Ma'abar) എന്ന പദമായിരുന്നു. മലയാളരാജ്യവുംകൂടി മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തിൽ പെട്ടുപോയി എന്നുള്ള വിചാരം ഈ സംഗതിയിൽനിന്നു ജനിച്ചതായിരിക്കാം. 'റഷീദുദ്ദീൻ', 'അൽബിറൂണി' മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ചോളപാണ്ഡ്യരാജ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ പടിഞ്ഞാറെക്കരയിലുള്ള 'കൊല്ലം' മുതൽ കിഴക്കെക്കരയിലുള്ള 'നെല്ലൂർ'വരെക്കും 'മഅബാർ' എന്ന പ്രദേശം വ്യാപിച്ചിരുന്നു14. 'റിട്ടർ' (Ritter) എന്നാൾ 'മഅബാർ' എന്നതു പടിഞ്ഞാറെക്കരയാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രദേശം മലയാളക്കരയുടെ തെക്കെ അറ്റമായി 'ഇബൻ ബാറ്റൂറ്റാ' വെച്ചിരുന്നുവെന്നു 'ലാസ്സൻ' (Lassen) പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിലുള്ള തെറ്റിനെ 'കർണ്ണൽയൂൾ' (Colonel Yule) ചൂണ്ടികാണിക്കുന്നുണ്ട്. 'മഅബാർ' എന്ന പേർ തെക്കുപടിഞ്ഞാറെക്കരയ്ക്കോ തെക്കുകിഴക്കെ കരയ്ക്കോ പ്രത്യേകിച്ചുള്ളതല്ലെന്നും തെക്കെ അറ്റത്തെ കോണ്ടുമത്തിനു മുഴുവനും ഒരുപോലെ പറയാവുന്നതാണെന്നുമാണ് 'പ്രൊഫിസർ കൺട്സ്മാൻ' (Prof Kuntsman) അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഈ ഭാഗത്തിനു 'മഅബാർ' എന്ന പേർ എതൊരു കാലത്തെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചുവന്നതായി കാണുന്നില്ല. 'കർണ്ണൽയൂൾ' ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. 'അബ്ദുൽഫീദ്' ശരിയായി അഭിപ്രായപ്പെടുംപ്രകാരം കന്യാകുമാരിമുതൽക്കുള്ള തെക്കെകിഴക്കെ കരകൾ മാത്രമാണ് ഈ പേർ എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളവുമുള്ള എല്ലാ രേഖകളിലും കണ്ടിട്ടുള്ളത്'(15)

13 'മലബാറീസ്സ്, എന്ന മുൻകാലത്തെ യൂറോപ്പുകാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരികൾ പറഞ്ഞുവന്നതു മലയാളിക്കരയിലും ചോഴമണ്ഡലക്കരയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന മുക്കുവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അതു പല്ലക്കാർ പറഞ്ഞുപോന്നതും എന്നാൽ വീണ്ടും തെറ്റായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു.

14. Cathay. p. 219.
15. I bid Vol. I. p. 81. note Gildmuster p.p. 56—185.

'മലബാർ' എന്ന പദത്തെപ്പററി മിസ്റ്റർ സി. പി. ബ്രൌൺ എന്നാളുടെ അഭിപ്രായത്തെക്കുറിച്ചു സ്വല്പംകൂടി പറയാം. മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം എഴുത്തുകാരനു വന്നതായി വിചാരിക്കുന്ന തെററിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിനുശേഷം മിസ്റ്റർ ബ്രൌൺ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. 'ആ പ്രദേശത്തുള്ള തമിഴർ 'ഐയിൻ' (Ain) അല്ലെങ്കിൽ സുറിയാനിഭാഷയിലെ 'ബി' (B) എന്ന അക്ഷരത്തിന്റെ ശബ്ദം ശരിയായി ഉച്ചരിക്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ടു 'മുഅബാർ' എന്ന പദത്തെ ഉച്ചാരണത്തിൽ മയപ്പെടുത്തി 'മാപ്പിള്ള' എന്നാക്കി.' ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ഈവിധം ഒരു ധാതുപാഠം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പാടവം എത്രയോ ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു. മുഅബാർ എന്ന പദത്തിനു ഒടുവിൽ പറയുന്ന പ്രകൃതാർത്ഥം ഏതുവിധത്തിൽ വന്നുകൂടി എന്നറിവാൻ കുറെ പ്രയാസമാണ്. തെററായ ഉച്ചാരണഭേദംകൊണ്ടോ അക്ഷരമാററംകൊണ്ടോ 'മലബാർ' എന്ന പദത്തെയോ 'മുഅബാർ' എന്ന പദത്തെയോ 'മാപ്പിള' എന്നാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഒരുവിധവും തരമില്ല.

'മാപ്പിള' എന്ന പദത്തിന്റെ ആഗമം 'മലബാർ', 'മുഅബാർ' എന്ന പദങ്ങളോടു ഒരുവിധവും സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളേയും മഹമ്മദീയരേയും ഉദ്ദേശിച്ചു മാപ്പിള എന്ന പദം ഭേദം കൂടാതെ ഉപയോഗിച്ചുവരാറുണ്ട്. എന്നാൽ വടക്കൻദിക്കുകളിൽ മഹമ്മദീയരെ മാത്രമേ 'മാപ്പിള'മാർ എന്നു പറയാറുള്ളു. തിരുവിതാംകൂർ നായന്മാരെ 'പിള്ള' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു കൂട്ടിവിളിക്കുന്നതുപോലെ ബഹുമാനസൂചകമായി 'മഹാ+പിള്ള' = 'മാപ്പിള്ള' എന്നു പറയുന്നതാണെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. 'പിള്ള' എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ നായന്മാർക്കുമാത്രം ഉള്ളതല്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണർക്കുകൂടി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നും കന്നടിയിൽ താമ്രശാസനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ ദാനം സിദ്ധിച്ച ആളുടെ പേർ 'ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജാവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പഴയ ബ്രാഹ്മണഗ്രാമത്തിൽ വസിക്കും യജുർവേദി, ശ്രീവത്സഗോത്രം, ബ്രാഹ്മണൻ, ഗോപാലപിള്ള' എന്നെഴുതികാണുന്നു.(16) ആദ്യം വന്ന മഹമ്മദീയർക്കോ പക്ഷേ അതിനുമുമ്പുതന്നെ വന്നെത്തിയിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കോ ബഹുമാനസൂചകമായി പറഞ്ഞുവന്ന ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിരിക്കാം 'മഹാപിള്ള' അല്ലെങ്കിൽ 'മാപ്പിള' എന്ന പദം എന്നു മിസ്റ്റർ ലോഗൻ വിചാരിക്കുന്നു. മഹമ്മദീയരെ സാധാരണ 'ജോനകമാപ്പിള'മാരെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'നസ്രാണിമാപ്പിള'മാരെന്നും ആണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. 'ജോനകർ' എന്നതു 'യവനകർ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഗ്രീക്കുകാർ' ആണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടതിൽ വച്ചു പഴക്കത്തിലുള്ളതായ 'പയ്യന്നൂർപാട്ട്' എന്ന മലയാളപദ്യത്തിൽ ചില കപ്പൽക്കാരെ 'ചോനവർ' എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. അറബിവ്യാപാരികൾക്കു കീഴ്ജാതി സ്ത്രീകളിൽ തൽക്കാലബന്ധത്തിൽ ഉണ്ടായ സന്തതികളാണ് ഈ കരയിലുള്ള ജോനകമാപ്പിളമാരെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. കിഴക്കെ കരയിൽ ഇതുപോലെയുള്ളവരെ 'ലബ്ബമാർ' എന്നാണ് പേർ വി

16. History of Travancore. p. 36.

ളിച്ചുവരുന്നത്. അവരെ 'തുലുക്കർ' (Turks) അല്ലെങ്കിൽ 'യോനകർ' (Yavanas) എന്ന തമിഴന്മാർ വിളിച്ചുവരുന്നതായി ബിഷോപ്പ് കാൾഡ്വെൽ പറയുന്നു.

ഡാക്ടർ 'ഡെ'യുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ 'മാപ്പിള' എന്ന പദത്തിന്റെ ആഗമം 'മാ=അമ്മ+പിള്ള=കുട്ടി=അമ്മയുടെ കുട്ടി. എന്നാൽ അച്ഛനില്ലാത്ത കുട്ടി' എന്നർത്ഥം. (17) ഇക്കരയിലുള്ള ശൂദ്ര മഹമ്മദീയർ (മുസൽമാൻവേദത്തെ സ്വീകരിച്ചുപോരുന്നവർ) ഈ പദത്തെ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ എന്നുവെച്ചു നിരസിക്കുന്നു. 'മാ=അമ്മ+പിള്ള=പട്ടിക്കുട്ടി' ഇങ്ങിനെ 'മാപ്പിള' എന്നുണ്ടായി എന്നും അത് ആക്ഷേപസൂചകമായി പറയുന്നതാണെന്നും ഒരു കാലി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതായി ഡൺകൻ (Duncan) പറയുന്നുണ്ട്. 'ഏഷ്യാറ്റിക് റിസർച്ചസ്സ്(18) (Asiatic Researches) എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ വാക്ക് 'മഹാ' (Maha) അല്ലെങ്കിൽ 'മൊഹായി' (Mohai=Mocha) 'പിള്ള=കുട്ടി=മാപ്പിള. എന്നാൽ 'മൊഹായി' (Mohai) അല്ലെങ്കിൽ 'മോക്ക' (Mocha) യിലെ കീഴ്ജാതിക്കാരായ നാട്ടുകാരുടെ കുട്ടികൾ എന്നർത്ഥമാകുന്നു എന്ന് 'മക്ലീൻ' (Maclean) പറയുന്നു. മിസ്റ്റർ പർസി ബാഡ്ജർ (Mr. Percy Badger) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വർത്തിമാ' (Varthema) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കുറിപ്പായി ഈ പദത്തിന്റെ ആഗമത്തെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത് സംതൃപ്തമായിട്ടുള്ളതും മിക്കവാറും ശരിയായിട്ടുള്ളതും ആണെന്നു വിചാരിക്കാം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. 'മാപ്പിള എന്ന പദം 'ഭൂമിയെ കൃഷിചെയ്യുക' എന്ന അർത്ഥമായ 'ഫ'ല' (fa'lah) എന്ന ധാതുവിൽനിന്നുണ്ടായ 'മഫ്‌ളി' (Maflih) എന്ന അറബിവാക്കിൽനിന്നു ജനിച്ചു എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ആ വാക്കിന്റെ പദാർത്ഥം 'ഐശ്വര്യമുള്ള അല്ലെങ്കിൽ ജയമുള്ള' എന്നാണ്. ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറെക്കരെ വിദേശീയരായ മുസൽമാന്മാർ ചെന്നപ്പോഴുള്ള ഐശ്വര്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചതു നോക്കുമ്പോൾ ഈ പേർ അവർക്കു സിദ്ധിക്കുവാൻ വഴി ഉണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ 'കൃഷിക്കാരൻ' എന്നർത്ഥമുള്ള 'മഫ്‌ളി' (Maflih) എന്ന പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നും വരാം. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വ്യാപാരികളും കൃഷിക്കാരുമാണെന്നു 'ബുക്കാനൻ' (Buchanan) പറയുന്ന ആ കൂട്ടർ 'മാപ്പിള' എന്ന പേർ പറയുന്നത് വളരെ ശരിയായിരിക്കുന്നു. അറബികളുടെ ഇടയിൽ ആ പദത്തെ ഈ അർത്ഥത്തിൽ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരാറില്ലെങ്കിലും അതു 'ഫലാ' (Falah) എന്ന ധാതുവിൽനിന്നുതന്നെ ജനിച്ചതായ 'ഫെല്ല' (Fella'h) എന്ന പദത്തോടു ചേർന്നിരിക്കുന്നു.' (19)

മലയാളികൾ അവരുടെ രാജ്യത്തിനു സ്വദേശഭാഷയിൽ പറയുന്ന പേർ 'മലയാളം' എന്നാണ്. ചിലർ ഈ പദം 'കുന്നുകളും നിരകളും' എന്ന അർത്ഥമുള്ള 'മല=കുന്നു+അളം=നിര' എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടാ

---

17. Land of the Perumals p. 366.

18. Vol V. p. 28:

19. Page 123. (But see Vol. XXX. p. 501 f., Indian Antiquiry for a discussion on "Mappilla")

യി എന്നും (+) ചിലർ 'മറ' എന്ന വാക്കിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നും പറയുന്നു. (20) 'മലബാറ്' എന്ന വാക്കിന്റെ രണ്ടംശമെങ്കിലും അന്യദേശ ഭാഷയിൽനിന്നു ഉണ്ടായതായിരിക്കണമെന്നു മിസ്റ്റർ 'ലോഗൻ' വിചാരിക്കുന്നു. (21) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഈ വാക്കിന്റെ ആദ്യത്തെ അംശമായ 'മല' എന്നുള്ളത് നിശ്ചയമായി ഒരു ദ്രാവിഡ പദവും 'ബാര്' (Bar) എന്നത് പക്ഷെ 'ഭൂഖണ്ഡം' എന്നർത്ഥമുള്ള അറേബിയാഭാഷയിലെ 'ബാർ' (Barr) എന്നോ പേർഷ്യൻഭാഷയിലെ രാജ്യം എന്നർത്ഥമുള്ള 'ബാര' (Bar) എന്നോ ആയിരിക്കണമെന്നും ആണ്. ഈ രാജ്യത്തിനു അന്യദേശവാസികൾ പറഞ്ഞുവന്ന പേർ രാജ്യസംബന്ധമായതെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതു 'മല+ആളം' (ആളുക)='മലയാളം.' 'മല' എന്നതു് ...ന്നു ആളം അല്ലെങ്കിൽ 'ആളുക' എന്നതു് ആളുകളുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള ഭൂമി' എന്നർത്ഥം. ഈ പ്രദേശത്തെ ഇറ്റലി (Italy) യിലെ 'പീഡ്മൌണ്ട്' (Piedmond) എന്ന പ്രദേശത്തോടുപമിക്കാം. 'മലവാരം' എന്ന പദത്തിനും ഇതുതന്നെയാണ് അർത്ഥം. 'മലവാര' എന്നതിൽനിന്നു 'മലബാര' എന്നുണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു അധികം എളുപ്പവും യുക്ത്യനുസരണവും ആയിരിക്കും. 'ബവയോരഭേദഃ' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ബ, വ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ തമ്മിൽ മാറി വരാവുന്നതാണ്. 'ഗ്രിംസ്‌ലാ' (Grimms Law) എന്ന പ്രമാണവും ഇതിനെ അനുസരിക്കുന്നു. നാട്ടുകാർ 'മലബാര്' എന്നും 'മലവാര്' എന്നും വ്യത്യാസംകൂടാതെ പറഞ്ഞുപോന്നിരിക്കാം. (22) അന്യദേശത്തുനിന്നു ഇവിടെ വന്നവർ നാട്ടുകാർ അവരുടെ രാജ്യത്തിനു പറഞ്ഞുപോന്ന പേർതന്നെ വിളിക്കയൊ ആ പേർതന്നെ അല്പം ഭേദപ്പെടുത്തിക്കൂട്ടിയൊ ഉച്ചാരണഭേദത്തോടുകൂടിയോ പറഞ്ഞുവരികയൊ ചെയ്തിരിക്കാം.

(+) cf [illegible]

20. Sewell, Voll II. 110.
21. Logan's Malabar Vol. I. p.I

22. ഇതുപോലെതന്നെ 'നക്കവാരം' എന്നതു 'നിക്കോബർ' (Nicobar) എന്നായിതീർന്ന

തിരുവിതാംകൂറിലെ സംഘടക ധനവൈശ്യർ

ഒരു ഐതിഹ്യം

(പണ്ഡിറ്റ്. സി. ശിവതാണുപ്പിള്ള)

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ 'കാവേരിപ്പട്ടണം' എന്ന കീർത്തിപ്പെട്ട ഒരു നഗരം കാവേരി തീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു അതിലും അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിലുമായിരുന്നു 'ധനവൈശ്യ'രുടെ വാസം. അക്കാലത്തു കാവേരിപ്പട്ടണം ഒരു രാജ്യസ്ഥാനമായിരുന്നു. അവിടത്തെ ധനവൈശ്യരിൽ 'ശോണഗിരി' എന്നൊരു ധനവ്യാപാരി

തന്റെ ധനസമൃദ്ധികൊണ്ടും ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും അരചനുമുതൽ ഉള്ളവരുടെയുള്ള സകലരുടെ സ്നേഹഭാജനമായിത്തീർന്നിരുന്നു. ആ വ്യാപാരി തനിക്കുകിട്ടിയ (WD എഴുതിയിട്ടുള്ള) ഒരു മുത്തിനെ രാജാവിനു കാഴ്ചവെച്ചു. അതിൽ അതുവരെ ദ്വാരം ഭേദകരമായിരുന്നതിനാൽ ചരടു കോർത്തുകൊണ്ടുവരാനായി മന്ത്രിയെ രാജാവ് ഏൽപ്പിച്ചു മന്ത്രി അതിൽ തോറ്റു. ഉടനെ രാജാവു ബുദ്ധിമാനായ ശോണഗിരിയെ വരുത്തി നൂൽ കോർക്കാൻ പാടില്ലാത്ത മുത്ത് നിങ്ങൾതന്നെ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതാണെന്ന് കല്പിച്ചു. ശോണഗിരി നൂലിടുന്ന കാര്യം ഞാൻ സാധിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു മുത്തുംകൊണ്ടുപോയി. അയാൾ വീട്ടിലെത്തി രണ്ടുദിവസം പ്രയത്നപ്പെട്ടിട്ടും സാധിക്കാത്ത വ്യസനാക്രാന്തനായി മൂന്നാം ദിവസം രാത്രി ഊണും കഴിക്കാതെയിരുന്നതുകണ്ട് വ്യാപാരിയുടെ മകൾ 'തങ്കം' "അച്ഛൻ ഉണ്ണണം നൂൽ കോർക്കുന്ന ജോലി ഞാൻ നിർവഹിക്കാം" എന്നുപറഞ്ഞു മുത്തു കൈവശപ്പെടുത്തി. വ്യാപാരി തങ്കത്തിന്റെ വാക്കിനെ വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും ഊണും കഴിച്ച് ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

തങ്കവും ഊണുകഴിച്ചു. മുത്തിലെ ദ്വാരത്തിനകത്തായ ഒരു ചരടെടുത്ത് ഒരറ്റത്തു ശർക്കരതേച്ച് ആ ഭാഗം മുഴുവനും മുത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തു ചെലുത്തി ചരടിന്റെ മറ്റെ അറ്റത്തു ഒരു കെട്ടുംകെട്ടി എറുമ്പുള്ള സ്ഥലത്തുവെച്ചിട്ട് ചെന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു പോൽ.

പിറ്റേദിവസം രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ തങ്കം വിചാരിച്ചതുപോലെ നൂൽ മുത്തിന്റെ മൂന്നു വളവുകളും കടന്ന് മറുവശത്തെത്തിയിരുന്നു. ശർക്കരയുടെ ഗന്ധത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ട എറുമ്പുകൾ ശർക്കരയന്വേഷിച്ചു മുത്തിൽ തുറന്നിരുന്ന ഒരു ഭാഗത്തുകൂടി അകത്തു കടന്ന് ശർക്കര പിടിച്ചിരുന്ന നൂലിനെ കടിച്ചുവലിച്ചുംകൊണ്ട് വളഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഭാഗത്തിൽക്കൂടി തിരിയെ വെളിയിലെത്തിയപ്പോൾ നൂലിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കെട്ടു നിമിത്തം അതിനെ കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ ശർക്കരയെ തിന്നുവെച്ചു പോയിരിക്കണം.

പ്രസന്നമുഖത്തോടുകൂടി തങ്കം ചരടിട്ട മുത്തിനെ അച്ഛന്റെ മുമ്പിൽകൊണ്ടുവെച്ചു. ശോണഗിരി സന്തോഷിച്ചു ഉടൻതന്നെ അരമനയിൽ കൊടുത്തയച്ചു. മന്ത്രിക്കു അസൂയയും രാജാവിനു സന്തോഷവും ഉണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ തന്റെ പുത്രിയുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. രാജാവിനു 'തങ്ക'ത്തെ വേട്ടുകഴിക്കണമെന്നു നിർബന്ധവുമായി. അതുകേട്ടപ്പോൾ വ്യാപാരി വിഷമിച്ചു. എങ്കിലും ആലോചിച്ച് അറിയിക്കാമെന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞിട്ട് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും അവരുടെ പെണ്കാര്യങ്ങളും സമുദായാചാരങ്ങളും ഇന്നവിധം വേണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു ഊർക്കൂട്ടം (ഒരു സ്ഥലത്തുള്ള സ്വജാതിക്കാരുടെ സമ്മേളനം) ആണ്. പ്രസ്തുതവിവാഹകാര്യം സമുദായശുദ്ധിയെ ബാധിക്കുന്നതാകയാൽ ഊർക്കൂട്ടം കൂടിത്തീരുമാനിക്കാൻ ശോണഗിരിയും സ്നേഹിതന്മാരും തീർച്ചയാക്കി. അവരുടെ അമ്പലത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന കളിത്തട്ടിൽ എല്ലാപേരും (ഇന്നത്തെയും അവരുടെ പതിവനുസരിച്ച്) ഒരു ദിവസം രാത്രികൂടി. ആ

ലോചനകഴിഞ്ഞ് അവിടെ തീരുമാനിച്ച തു ഇപ്രകാരമാണ്. 'തങ്കത്തെ വിവാഹി ക്കാനായ രാജാവിന്നു കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. ആ രാജാംഗം നിമിത്തം അച്ചൻ നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കാനിടയുള്ളതിനാൽ നാമെല്ലാ വരും നാടുവിട്ട് നാളെ രാത്രി തന്നെ പോ കണം. ഇതുവരെ വീട്ടിലിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയെ വെളിയിൽ ഇറക്കി നട ത്തിപ്പിക്കുന്നതു ആചാരവിരുദ്ധമാകയാൽ 'തങ്ക'ത്തെ കൊന്നുവെച്ചുവേണം നാം പോ കാൻ'. ഈ തീർച്ച ശോണഗിരിയേയും മ റ്റും എങ്ങിനെ ബാധിച്ചിരിക്കുമെന്ന് പറ യേണ്ടതില്ലല്ലോ. കൂട്ടം പിരിഞ്ഞു. ഈവ്യാപാ രി വ്യസനത്തോടുകൂടി വീട്ടിലെത്തി വിചാ രമഗ്നന്മാരും പലതും ആലോചിച്ചു വെ ളുപ്പിച്ചു. പകൽ മുഴുവനും ശോണഗിരിക്കു സങ്കടമായിക്കഴിഞ്ഞു. സന്ധ്യയായ പ്പോൾ കരപ്രധാനികൾ നാലുപേർ ശോ ണഗിരിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. കൊല്ലാൻ താ മസമെന്തെന്നു ചോദ്യവും തുടങ്ങി. ശോ ണഗിരി അവരോടു തങ്കത്തിന്റെ ജീവിത ത്തെ എങ്ങനെ അവസാനിപ്പിക്കാൻ നി ശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ചോദിച്ചതിന് 'അതു നിങ്ങളുടെ മനസ്സുപോലെ' എന്ന് അവർ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. ശോണഗിരി തങ്കത്തെ വിളിച്ച് ഗൗരീവ്രതം (പൊന്നി ട്ടു നോമ്പു എന്നു അവരുടെ സ്ത്രീകൾ ഇ തും പറയുന്ന ഭക്തിശ്രദ്ധയോടുകൂടി ആ ചരിക്കുന്ന ഗൗരീവ്രതം) മുടങ്ങുവരുന്ന തുകൊണ്ടു നിനക്കാവശ്യമുള്ള ഉരുപ്പടികൾ എടുത്തുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു നിലവ റയ്ക്കു കോൽ കൊടുത്തയച്ചിട്ട് കരപ്രധാ നികളോടു 'തങ്കത്തെ നിലവറയിലിട്ടടച്ചു കളഞ്ഞാൽ അവളുടെ മരണവേദന ഞാ ൻ കാണാതെ കഴിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞു കേ ൾപ്പിച്ചു. സമ്മതിച്ചു അവരെല്ലാപേരും വീട്ടിന കത്തു ചെന്നപ്പോൾ തങ്കം നിലവറയ്ക്കക ത്തു ആഭരണം തിരയുകയായിരുന്നു. ആ ക ഠിനഹൃദയന്മാരിൽ ഒരുത്തൻ നിലവറയട ച്ചുപൂട്ടി താക്കോൽ കൈവശപ്പെടുത്തിട്ടു മു ദ്രകാരേയും വിളിച്ചുംകൊണ്ടു പോകകയും ചെയ്തു. അല്പം പുലർന്നേരമായി ശോണ ഗിരി വള്ളക്കാരെയും വിലകൂടിയ ഉടയാ ആടകളെയും മറ്റു ധനങ്ങളെ ചുമട്ടുകാരുടെ പുറത്താക്കി യാത്രയായി. മകളെ കാ ണാതെയിട്ടു ശോണഗിരിയുടെ ഭാര്യ അ ന്വേഷിച്ചപ്പോൾ, 'അവളെ നിലവറയ്ക്ക ത്താക്കി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജാവു നമ്മുടെ ജാതിക്കാരെ കൊല്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കു ന്നതിനാൽ എല്ലാപേരും നാടുവിട്ടോടാൻ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കയാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു വ്യാപാരി അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. മുഗ്ദ്ധയായ ആ സ്ത്രീ, പാവം! വിശ്വസിക്കു കയും ചെയ്തു. അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ ആ ദിക്കിലെ ധനവൈശ്യന്മാരെല്ലാം യാത്രയാ രംഭിച്ചു. അണിയണിയായി ചുമട്ടുകാരുക ളും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.

കാട്ടുവഴിപോലും തെളിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അക്കാലത്തു വണിക്കുകൾ പല ദേശ ങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ കാടും മലയും കടന്നും പല താവളങ്ങളിലും തങ്ങിയും മൂന്നുമാസം കൊണ്ടു മാത്രമേ നാഞ്ചി നാട്ടു 'കോട്ടാർ' എന്ന ദിക്കിലെല്ലാവരുമെത്തി ച്ചേർന്നു. വച്ചുണ്ണാനായി പാളയമടിച്ചു. വിഷു വായതിനാൽ തങ്ങളുടെ ഭരദേവതകളായ ഗണപതി, നാഗർ (സർപ്പം) എന്നിവക്കു വിശേഷപൂജയും നടത്തി. അപ്പോൾ അ വർ പൂജിച്ചു മതെകപ്പെട്ടു. ഗണപതി ബിംബം ഭൂമിയിൽ ഉറച്ചുപോയപ്പോൾ, തനിക്കു ഗണപതിക്കുമായ ശ്രേ

ണ്ടാഗിരിയും മററു ചിലരും അവിടെത്തന്നെ താമസമുറപ്പിച്ചു ശേഷംപേർ മതതപ്പെട്ടു 'നാഗർ' വിഗ്രഹവും കൊണ്ടു യാത്രയെ തുടർന്നു. താമസിയാതെ 'ഉടുപ്പ്യരെ' എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അന്നു ആയില്യം നക്ഷത്രവും ഞായറാഴ്ചയുമായിരുന്നതിനാൽ ശ്രീദേവതക്കു വിശേഷമായി പൂജകഴിച്ചു. നാഗർ അവിടെയും ഉറച്ചുപോയി. അതിനാൽ വന്നവരൊക്കെ അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കാനും തീർച്ചയാക്കി. ദൈവതയെക്കൂടാതെ എങ്ങിനെ അവർ പോകും?

അചിരാൽതന്നെ അവിടത്തെ രാജാവ് ദയാലുവാണെന്നറിഞ്ഞു അന്നത്തെ തലസ്ഥാനമായ തിരുവാങ്കോട്ടത്തിൽ വിലയേറിയ കാഴ്ചകളുംവെച്ചു രാജാവിനെ കണ്ടു. സന്തുഷ്ടനായ അദ്ദേഹം അവരുമായി സംഭാഷണംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ പ്രസംഗവശാൽ അവർ വ്യാപാരികളാണെന്നറിഞ്ഞു വളരെ ശ്രേയസ്സോടുകൂടി തിരുവാങ്കോട്ടുതന്നെ താമസിക്കണമെന്നു അവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. മാതൃഭൂമിയിൽ തങ്ങൾ ഏഴു ദിക്കുകളിലായി താമസിച്ചതുപോലെ ഇവിടെയും തങ്ങൾക്കു ഏഴുഗ്രാമങ്ങൾ അനുവദിക്കണമെന്നു അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചതിനെ തിരുവുള്ളമുണ്ടായി സമ്മതിക്കയാൽ അവർ ഏഴു ദിക്കുകളിലായി താമസം ഉറപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഇവരാണു ധനവൈശ്യർ.*

* ഏഴാമത്തെ ശിവപൂജ കഴിച്ച സ്ഥലത്തിനു ഏടകമെന്നു പേരുള്ളതായും അതിനെത്തുടർന്നുള്ള ഏഴു സ്ഥലങ്ങളിലായി അവർ താമസിച്ചതിനാലാണു അവർക്കു 'സപ്തഗ്രാമക ധനവൈശ്യ'രെന്നു പേരുണ്ടായതെന്നും പറയുന്നു.

പാലാഴി

ജഗത്ത്രയാദിവിധാനവിധാതാക്കളായ ത്രിമൂർത്തികളുടേയും ശക്തിസമേതസ്ഥാനമാകുന്ന ആർഷപുരാതനന്മാർ ഉൽഘോഷിച്ചിരിക്കുന്ന പാലാഴിയെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ നീലാഴിയെ മാത്രം നേരിട്ടു കണ്ടറിവുള്ള നമുക്കു പാലാഴിയെന്നൊന്നു പരമാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം. അകിട്ടിലെപ്പാൽ ആഴിയാകുമോ? അതു ആര്യന്മാരുടെ കപോലസൃഷ്ടിയെന്നേ പറയാൻ പാടുള്ളൂ. അപ്രകാരമായാൽ ലോകോദ്ധാരണാർത്ഥം സങ്കല്പനാശക്തിയെ അതിശില്പമാംവണ്ണം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന അവർ ക്ഷീരാബ്ധിയെ നിർമ്മിച്ചതു മനുഷ്യജാതിയുടെ നിരന്തരമുള്ള ശൈശവദശയിൽ സന്തുഷ്ടന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ ഇന്ദ്രജാലമാഹാത്മ്യത്തിലേക്കു ആകർഷിക്കുന്നതിനായി ചെയ്ത അഘടിതഘടനാപ്രകടനം മാത്രമായാകുന്നുള്ളൂ? അതല്ല അതെപ്പോഴ് പക്ഷി പലതന്നെ മട്ടിലുള്ള ആര്യന്മാർ ഇതോടുകൂടി അമൂല്യങ്ങളായ വല്ല സദുപദേശങ്ങളേയും നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നമ്മുടെ ആചാരങ്ങളെ യഥാർത്ഥമായി വിമർശിച്ചാൽ മാത്രമേ പ്രസ്തുതസൃഷ്ടിയും അവരുടെ സ്വാഭാവികസങ്കല്പോല്ലേഖനവൈഭവങ്ങൾക്കു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുകയുള്ളൂ; അല്ലാത്തപക്ഷം ശിശുക്കളെ ഉറക്കുന്നതിനു മാതാക്കന്മാർ പാടിക്കേൾപ്പിക്കുന്ന ധാത്രികഥയുടെ നിലയ്ക്കു ഇതും വരുമെന്നുമാത്രമല്ല ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിനു നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം നിമിത്തം ദുഷ്പ്രസിദ്ധങ്ങളായി

ഭവിക്കയും ചെയ്യും. അതിനാൽ പാലാഴിയെക്കുറിച്ച് ഒന്നു പര്യാലോചിക്കാം.

അവിടെ നാം കാണുന്നതെന്തെല്ലാം? പാൽ നിറഞ്ഞ 'കല്ലോലോല്ലസിത'മായ ഒരു സമുദ്രം. ക്ഷീരാബ്ധിവാസനെന്നു സ്തുതിക്കപ്പെട്ട ശ്രീമന്നാരായണൻ. നാരായണന്റെ നാഭിയിൽനിന്നുണ്ടായ താമരയിൽ ബ്രഹ്മാവു. ശ്രീപതി പൂജിക്കുന്ന 'ശങ്കരഭഗവാൻ.'

സമുദ്രം.

ഏതൊന്നും എന്തൊന്നിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു? പാലിൽകവിഞ്ഞതായ ഐശ്വര്യമില്ലെന്നൊരു ചൊല്ലു പണ്ടുപണ്ടേ നമ്മുടെയിടയിൽ പരന്നിരിക്കുന്നു. അതുപോലെയും ഈ പുരാണകഥയുടെ തത്വത്തെ സമ്പൂർണ്ണാധാനന്ത്യമെന്നു ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതു സാധിക്കു നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ക്ഷീരാബ്ധിയെ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കാനിടയുണ്ടോ? അതിനെ മഥനം ചെയ്തിട്ടാണല്ലോ കാമധേനു പ്രഭൃതികളെ അവർ എടുത്തിരിക്കുന്നതും.

ഐശ്വര്യപരമകാഷ്ഠയുടെ ഒരു ചിഹ്നമായി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന പാലാഴിയിൽ മംഗളദേവതാകാന്തൻ ശയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഐശ്വര്യാർത്ഥികൾ സേവിക്കുന്നതും ഈ ശ്രീപതിയെയാണ്. നാരായണനും ലക്ഷ്മിയുമാണല്ലോ ഐശ്വര്യമൂർത്തികൾ. പാലാഴിനാഥന്റെ നാഭിയിൽനിന്നും അത്യസാധാരണമായ ഒരു താമര വളർന്നു പിടിച്ചു മേല്പോട്ടു കേറിച്ചെന്നിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ മുകളിലാണ് സൃഷ്ടികർത്താവിനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത്. സൃഷ്ടികർത്താവു തന്നെ വിദ്യാമൂർത്തിയും. ഇതു ബോധിപ്പിച്ചു വിദ്യാമൂർത്തിയെ വലിച്ചുകേറ്റി മുകളിലാക്കിയ ആര്യന്മാരുടെ മതം എന്തായിരിക്കും?

വിദ്യയുടെ ഉത്ഭവം ഐശ്വര്യത്തിൽനിന്നാണെന്നും അതായതു വിദ്യ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു ധനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു സാധനമാണെന്നും വിദ്യ വർദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഐശ്വര്യത്തെയും അതു അധഃകരിക്കുമെന്നും അല്ലയോ അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? ഒന്നാം സർവ്വതോമുഖമംഗളമെന്നും അതറിയാതെ ആകുന്നതൊന്നും എങ്ങും തന്നെയില്ലെന്നും ബോധിപ്പാൻ ആ മൂർത്തിയെ ചതുർമ്മുഖനാക്കിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യയാൽ സാധിക്കാത്തതൊന്നുമില്ലെന്നു പറയാതെ വിദ്യാമൂർത്തിയെ തന്നെ സൃഷ്ടികർത്താവും ആക്കിയിരിക്കുന്നു. 'കിംകിം നസാധയതി കല്പലതേവ വിദ്യാ' എന്ന ശ്ലോകപാദത്തിന്റെ മൂലപാഠമാണിതു. ഈ മൂർത്തിയുടെ ശക്തി വാണിയാണ്. വാണിയുടെ വസതി ബ്രഹ്മാവിന്റെ നാവും. ഇതിൽനിന്നു നാമെന്തറിയുന്നു? വിദ്യയുടെ ബലം വാക്കാണ് എന്നല്ലേ? വാക്പാടവമില്ലാത്ത പണ്ഡിതന്മാർ കുടത്തിലടച്ച വിളക്കോ അഥവാ മൂകൻ കണ്ട സ്വപ്നമോ ആയിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ എന്നല്ലേ?

സൃഷ്ടികർത്താവു വിദ്യാമൂർത്തിയാണെങ്കിലും രക്ഷാധികാരി ശ്രീപതിയാണ്. ഐഹികാനന്ദസാധനം ധനമെന്നല്ല നാം അനുഭവത്തിലും കാണുന്നത്. ആര്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയെന്നു ശ്രീപതിക്കു രക്ഷാധികാരസ്ഥാനം നൽകി അവർ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഐശ്വര്യത്തിൽ കിടന്നുരുളുന്ന കൌസ്തുഭകണ്ഠൻ ശങ്കരനെ പൂജിക്കുന്നതായി കാണുന്നല്ലോ. ഭാഗ്യാധിഷ്ഠാനമൂർത്തി മറ്റൊരു ദേവനെ പൂജിക്കുന്നതെന്തിനു? ആര്യന്മാർ

ഇതുകൊണ്ടു നമ്മെ ധരിപ്പിയ്ക്കുന്നതെന്താണ്? ധനംകൊണ്ടു നേരെ സുഖം ലഭിയ്ക്കാവുന്നതല്ലെന്നും, ധനം സുഖസമ്പാദനസാധനം മാത്രമെന്നും, സുഖം വേണമെന്നുള്ളവർ ശങ്കരനെ സേവിയ്ക്കണമെന്നുമല്ലേ? ഇതിൽ ഒന്നുകൂടി ആലോചിയ്ക്കാനുണ്ട്. മനോഹരികളായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എത്രമാത്രം സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഐശ്വര്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആരാധനയിലും അലക്ഷ്യമേ വരൂ എന്നു സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നതു നോക്കുക. ശ്രീപതി വാമഹസ്തം കൊണ്ടാണ് ശങ്കരനെ പൂജിയ്ക്കുന്നത്. ഹസ്തങ്ങൾ രണ്ടും ഒരുപോലെ തന്നെയെന്നു വാദിയ്ക്കുന്ന സമബുദ്ധികളും പാശ്ചാത്യമതക്കാരും നമ്മോടു യോജിയ്ക്കയില്ലായിരിയ്ക്കും. എങ്കിലും നാം വാമഹസ്തത്തിന് പതിത്വം കല്പിയ്ക്കുന്നവരെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 'എട്ടു പത്തും കൊണ്ടുപോയി അമ്പലത്തിൽ വഴിപാടിനു കൊടുത്തപ്പോ വാട' എന്നു ഇത്യാദി പറഞ്ഞുവരുന്ന ആളുകളെ ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതെന്തിന്? സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗമെന്ന ബന്ധിയ്ക്കേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു.

പിന്നെ ശങ്കരനെ ആരാധിച്ച് സത്യമായ സുഖം സിദ്ധിയ്ക്കുമ്പോൾ ദോഷകോപം പോലുമില്ലാതെ ചിന്തയറ്റു ജീവാത്മാക്കൾ നിശ്ചേഷ്ടങ്ങളായി ഭവിയ്ക്കുന്ന നിമിത്തം ശങ്കരനെ അവർ സംഹാരമൂർത്തിയുമാക്കി.

ഒരു കാര്യം കൂടി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ബലാൽ ആകർഷിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാമൂർത്തിയും ഐശ്വര്യമൂർത്തിയും ഗൃഹിണികളോടുകൂടിയിരിയ്ക്കെ ആനന്ദമൂർത്തിയെമാത്രം നാം ഏകാകിയായിട്ടാണല്ലോ കാണുന്നത്? ഇതു വൈപരീത്യത്തിന്റെ ഫലമെന്താണ്? ആനന്ദത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണി അനുകൂലിയ്ക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രതിബന്ധമായും തീരും എന്നു കാണിയ്ക്കയല്ലയോ? സർവ്വഗുണസമ്പൂർണ്ണയായ സഹധർമ്മിണിയോടുകൂടി കാലയാപനം ചെയ്യുന്നതാണ് സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ സുഖമെന്നു കരുതിപ്പോരുന്ന നാം ഈ തത്വത്തെ എങ്ങനെ സമ്മതിയ്ക്കും? അല്പം ആലോചിച്ചാൽ സുഖം അന്യവസ്തുക്കളിലല്ല സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. എന്നാൽ മനസ്സു രമിയ്ക്കുന്നതിന മറ്റൊരു വസ്തു വേണമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാർ കാലപാശവശരായ ഒന്നിനെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കാലാന്തരത്തിലും ജീവനായതിനെ സേവിയ്ക്കയല്ലേ ശ്രേഷ്ഠതരം? അതല്ലയോ ആനന്ദാകരം? തന്നിൽ തന്നെ രമിക്കുന്ന ആനന്ദമൂർത്തിക്ക പിന്നെയൊരൊന്നെന്തിന്? അതുകൊണ്ടാണ് ആര്യന്മാർ ആ മൂർത്തിയെ ഏകാകിയാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെ 'ധനമോ വിദ്യയോ ശ്രേഷ്ഠതരം' എന്നും വാദിക്കുന്നവർ തങ്ങളായ സമാധാനം; ഐശ്വര്യത്തിൽ കടന്നു മറിയുന്നവനും ഈശ്വരനെ ആരാധിയ്ക്കണമെന്നുള്ള സദുപദേശം; എന്നു വേണ്ട ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ആലോചിക്കേണ്ടതും ചാണയിട്ട രത്നംപോലെ തെളിയുന്ന അനവധി തത്വങ്ങളും നമുക്കായി നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പാലാഴിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അവിടവിടെയായി എത്രയോ തത്വങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കഥകളെയാണ് നാം 'സ്ഥലമാല' എന്നു പുച്ഛിക്കുന്നതു—മനുഷ്യർ പിള്ളേരേക്കാൾ വിമർശനാധികാരമുള്ള ശ്രോതാക്കളായി വിചാരിക്കയും അവരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കായി ആശിക്കയും പ്രശംസയ്ക്കായി പ്രയത്നിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു ഒരു

നവീന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യധർമ്മങ്ങളെ ആര്യന്മാർ എത്ര സൂക്ഷ്മമായും വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നു! മഹത്തായ ഉപദേശങ്ങളെ ചെറിയ നീതികഥകളിൽ ഘടിപ്പിച്ചു ലോകബഹുമാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന അവരുടെ രചനകൾ വിശാലഹൃദയന്മാരുടെ പര്യാലോചനക്കു വിഷയമാകണമെന്ന് ആശിച്ചുകൊണ്ടു ഈ ചെറിയ ലേഖനത്തെ അവസാനിപ്പിക്കാം.

അയോദ്ധ്യ

പാട്ടത്തിൽ ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ

അയോദ്ധ്യാപുരി ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെങ്ങും ശ്രുതിപ്പെട്ടതും രസകരമായ അനേകവിധി കാഴ്ചകളുള്ളതും ആകുന്നു. സാധാരണമായി വിനോദത്തിനുവേണ്ടി ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നവർ അവിടെ പോകാറില്ലെങ്കിലും, നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വരുന്ന അനേകം ഭക്തന്മാരാൽ പ്രതിദിനം ഇതു സന്ദർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. മുഹമ്മദന്മാർക്കു മെക്കയും, ക്രിസ്ത്യന്മാർക്കും യഹൂദന്മാർക്കും ജെറുസലമും എന്നപോലെ, ഹിന്തുക്കൾക്കു ഒരു പാവനമായ മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണ് അയോദ്ധ്യാനഗരം എന്നുള്ളതിനു സംശയമാവശ്യമില്ല.

പുരാതനകാലത്തിൽ, ഇതു ഒരു വലിയ പട്ടണമായിരുന്നു. ഇതിനു തൊണ്ണൂറ്റിആറു ചതുരശ്രനാഴികയോളം വിസ്താരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. മനുവാണ് തങ്ങളുടെ സ്ഥാപകനെന്നു പ്രതിവാദിക്കുന്ന സൂര്യവംശക്കാരുടെ രാജ്യമായ കോസലത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്നു ഇതെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. വളരെക്കാലം കോസലരാജ്യത്തെ ഭരിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അവർ അവിടംവിട്ടു രാജപുത്താനായിലും മറ്റും അധിവസിച്ചു. എന്തായാലും, ഉദയപുരം, ജോധപുരം ആദിയായ രാജ്യങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ ഉത്ഭവവും ചരിത്രവും ഈ വിധമാണെന്നാകുന്നു ഇപ്പോൾ ഊഹിച്ചുവരുന്നത്. അശോകരാജാവിന്റെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളുടെയും കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ ബുദ്ധമതത്തിനു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു പല തെളിവുകളുമുണ്ട്. വിക്രമാദിത്യൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ ശക്തിയെ അവിടെ പിന്നെയും സ്ഥാപിച്ചു. വിക്രമന്റെ വംശത്തെ പിന്തുടർന്നു ജൈനമതക്കാരായ 'ശ്രീവാസ്തം കദംബ'ക്കാരായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഈ നഗരത്തിനു ബുദ്ധമതം ജൈനമതം മുതലായവയുടെ സഖ്യത്തെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ദൈവികമായ മാഹാത്മ്യത്താലാണ് ഇതിനു ഇത്ര അധികം പ്രാധാന്യവും ശ്രേഷ്ഠതയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അയോദ്ധ്യയിൽ അക്കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നിസ്തുലങ്ങളായ വിസ്മയങ്ങളെപ്പറ്റി രാമായണത്തിൽനിന്നു നമുക്കു നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിന്റെ അസാധാരണമായ ഭംഗിയും, കനകത്തിന്റെ സുലഭതയും, ഉന്നതങ്ങളായ കോട്ടകളാൽ അതു പരീതമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയും, തന്നിവാസികളുടെ സൽസ്വഭാവവും ധനസമൃദ്ധിയും സൌഖ്യവും മറ്റും നമുക്കെല്ലാവർക്കും നിശ്ചയമുള്ളതാണല്ലോ. പ്രധാനപ്പെട്ട കച്ചവടസ്ഥല

ങ്ങളാലും, രത്നമയങ്ങളായ രമണീയ ഭവനങ്ങളാലും പരിപൂർണ്ണമായ രാജവീഥികൾ ആ നഗരത്തിലെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ സുലഭമായി ധാന്യങ്ങളും, കരിമ്പിന്റെ രസമുള്ള വെള്ളവും, സുലഭമായുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ക്ഷാമദേവത അതിനെ ഒട്ടുംതന്നെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെ സൗരഭികളും കോമളങ്ങളും ആയ കുസുമങ്ങളുള്ള മനോമോഹനമായ ഉദ്യാനങ്ങളും, നൃത്യരംഗങ്ങളും, സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടി നാനാദിക്കുകളിലും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വിനോദസ്ഥലങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം പുറമെ, യാഗാദികർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിൽ നിപുണന്മാരും, പാണ്ഡിത്യം നിഷ്കളങ്കമായ സ്വഭാവം ആദിയായവയാൽ പ്രശോഭിതന്മാരായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരും, സൂതിപാഠകന്മാരും രാജസേവകന്മാരും അനേകം ആ നഗരത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ജീവിതധാരണത്തിനു ഉപയുക്തമായ സാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു സമർത്ഥന്മാരായ കൈവേലക്കാർ മുതലായവരും; ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നൃത്തരംഗമായിരുന്ന ഈ നഗരത്തിന്റെ നേരെ ഗതിയായ അസൂയയുണ്ടായിരുന്നു. ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനു ബലവാന്മാരും രണനിപുണന്മാരും ആയ സൈന്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, തന്നിവാസികൾക്കു സദാ പരമാനന്ദംതന്നെയായിരുന്നു. ഏകദേശം അറുപതിനായിരം വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ദശരഥമഹാരാജാവായിരുന്നുവല്ലോ ഈ രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നതു. മനുഷ്യരേക്കാൾ എത്രയോ അധികം പ്രാഭവവും തേജസ്സും ഉണ്ടായിരുന്ന ആ തിരുമേനിക്കു സന്താനങ്ങളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, യാഗം കഴിച്ചതും മറ്റും ഇവിടെ പ്രസ്ഥാവിക്കേണ്ടതൊന്നില്ല. രാമായണത്തെ പാരായണം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഹിന്തുക്കളോ, അതിലെ കഥ അല്പമെങ്കിലും ആസ്വദിക്കാത്ത ഇതരമതക്കാരെയോ ഹിമാലയംമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയും കണ്മാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു സംശയംകൂടാതെ പ്രസ്ഥാവിക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യയിൽ എവിടെ ചെന്നുനോക്കിയാലും, ശ്രീരാമൻ ഈശ്വരനാണെന്നു വിശ്വസിക്കാത്ത ഹിന്തുക്കളെ തിരഞ്ഞാലും കണ്മാൻ സാധിക്കയില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ശ്രീരാമന്റെ ജനനഭൂവായ അയോദ്ധ്യ ഇത്ര അധികം മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണെന്നു ഹിന്തുക്കളെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നതിലും, അനവധി ഭക്തന്മാർ ഇവിടെ വന്നു ഭജിക്കുന്നതിലും എന്തൊരത്ഭുതമാണുള്ളത്? എന്നുമാത്രമല്ല, പുരാതനകഥകളിൽ രസമുള്ളവർക്കെല്ലാം ഇതു ബഹു കൌതുകകരമായി തോന്നാതിരിക്കയില്ല.

തീവണ്ടിമാർഗ്ഗമായി 'ഫിസബാദ്' എന്ന സ്ഥലത്തെത്തിയതിനുശേഷം, എല്ലായ്പോഴും പൊടിപാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു നിരത്തിൽകൂടി നാലുനാഴിക ദൂരംപോയാൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ചെല്ലാം. അതിൽകൂടി പോകുന്തോറും കുരങ്ങന്മാരുടെ സംഖ്യ ക്രമേണ അധികരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഏവനും ആശ്ചര്യം തോന്നാതിരിക്കയില്ല. നിരത്തിൽനിന്നു ഭവനങ്ങളുടെ ഉപരിഭാഗംവരെ കുരങ്ങന്മാർ ഉള്ളതിനാൽ, ഇവ മാത്രമേ ആ സ്ഥലത്തിൽ ഉള്ളൂവെന്നു ഒരുവൻ ആദ്യം സംശയിച്ചുപോകുവാനിടയുണ്ട്. ബ്രഹ്മാവിന്റെ അപേക്ഷാനുസരിച്ചു ദേവന്മാർ ശ്രീരാമനെ സഹായിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വാനരന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്പോൾ ഇവിടെ

കാണുമാറുള്ള കരണ്ടന്മാരെ ജനങ്ങൾ യാതൊരുവിധത്തിലും ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കുന്നതു ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്ചര്യജനകമല്ല. പർവ്വതശിഖരങ്ങളോളം വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നതും, സ്വേച്ഛാനുസാരം രൂപത്തെ മാറ്റുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നതും, ഗംഭീരമായ കരിംപാറകളെ കല്ലുകളിപ്പറിച്ചെറിയുവാനും വായുമണ്ഡലത്തിലേക്കു കുതിച്ചുചാടി മേഘപടലത്തെ പിടിക്കുവാനും, സമുദ്രങ്ങളെ ചാടിക്കടക്കുവാനും മറ്റും കഴിവുണ്ടായിരുന്നതും ആയ വാനരവീരന്മാരുടെ അത്ഭുതവിക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി നാമെല്ലാം കേട്ടിട്ടില്ലയോ? കോട്ടയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള 'ഹനുമാൻകോട്ട' എന്നുപേരായ ക്ഷേത്രത്തിലാണ്, ശ്രീരാമഭക്തശിരോമണിയായ ആ വാനരോത്തമനെ പ്രത്യേകമായി ഭജിക്കുന്നത്. ഈ കോവിലിന്റെ ചുമരുകളിന്മേൽ കരണ്ടന്മാർ തിക്കിത്തിരക്കി വിലസുന്നതു കാണാം. അവയിൽ ചിലതു ഉപദ്രവികളായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവയോടു വളരെ സൂക്ഷിച്ചു പെരുമാറേണ്ടതാകുന്നു. ഇവിടെ വരുന്ന അപരിചിതന്മാരെ ഇവയുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തരാക്കുന്നതിനു കൂട്ടുകാരുടെ ആവശ്യമുണ്ടാകാറുണ്ട്. വിസ്തൃതമായ മണൽപ്രദേശത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന 'ഗോഗ്ര' നദിയെയാണ് സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ ഒന്നാമതു സന്ദർശിച്ചുവരുന്നത്. ശ്രീരാമൻ സ്നാനംചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അപാരമായ മാഹാത്മ്യമുള്ള 'രാമഘട്ട'ത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനു, വളരെ വിസ്താരമുള്ള മണൽപ്രദേശത്തെ ചവിട്ടിക്കടന്നുപോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. 'സ്വർഗ്ഗദ്വാരം' എന്നുകൂടി പേരുള്ള ഈ പുണ്യസ്ഥലത്തിൽ അനവധി ഭക്തന്മാർ പ്രതിദിവസം സ്നാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചിലർ ഭക്തിപൂർവ്വം രാമായണം വായിച്ചു മറ്റുള്ളവർക്ക് അർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നത് ഇവിടെ പലരിലും കാണാം. നദിയുടെ തീരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന പഴയതും, അല്പവും പുതിയതും ആയ ക്ഷേത്രങ്ങളെയും, മുഹമ്മദീയരുടെ ചില പള്ളികളെയും ഇവിടെനിന്നു നല്ലവണ്ണം കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. അവയുടെ മനോഹാരിത്വം അതിശയനീയമെന്നേ പറവാനുള്ളൂ. ഓരോരുത്തരായി ചെന്നാൽ കഠിനമായി ഭയപ്പെടുത്തുന്നതും, അങ്ങുമിങ്ങും ചാടികളിക്കുന്നതും ആയ കരണ്ടന്മാരുള്ള ഒരു വിശാലമായ സ്ഥലം ആ ക്ഷേത്രങ്ങളുടേയും മറ്റും മുന്നിലായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. നഗരത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ 'വിക്ടോറിയാരാജ്ഞി'യുടെ മഹനീയമായ പ്രതിമ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അതു ഒരു ഉയർന്ന സ്ഥലത്തിൽ വളരെ അഴകുള്ളതും മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്തതും ആയ 'മാർബിൾ' കല്ലുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിന് ആ കല്ലുകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഒരു അതിവിശേഷമായ കുടിയുമുണ്ട്. വളരെ പുരാതനമായതും ജീർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും ആയ ഈ നഗരത്തിൽ നവീനസമ്പ്രദായത്തിൽ ഈ കമനീയരൂപത്തെ നിർമ്മിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു സമാലോചിക്കുമ്പോൾ, ചിലർക്കു ഒരു വേള അത്ഭുതം തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഹിന്ദുക്കളുടെ നയനങ്ങൾക്കു ഈ നഗരി പരിപാവനമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നിയിരുന്നതിനാൽ, ഏതൽപ്രതിമക്കുവേണ്ടി ധനം ശേഖരിച്ചതിനുശേഷം, അയോദ്ധ്യ, ലക്കനൌ എന്ന പട്ടണങ്ങളാണ് അതു ഉണ്ടാക്കുവാൻ തടസ്ഥങ്ങളെന്നു തന്നിവാസികൾ ഐകകണ്ഠ്യേന തീർച്ചയാക്കി. ഇതിന്നരികിലായി ബുദ്ധന്റെ ബിംബത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. ബുദ്ധമതപ്രചാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ ഇതു ഒന്നാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ലല്ലോ.

എന്നാൽ അയോദ്ധ്യയിലുള്ള മുഖ്യപ്രദേശങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മാഹാത്മ്യമേറിയതു 'ജന്മസ്ഥാനം'ആകുന്നു. ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു ശ്രീരാമൻ ഭൂലോകത്തെ ഒന്നാമതു സന്ദർശിച്ചത്. ഇതു ഒരു നിലകമുള്ള ഒരു സ്ഥലമാകുന്നു. ഇതിന്റെ ചുമരിന്മേൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജനനവൃത്താന്തത്തെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവി

ടേക്ക ചെല്ലുന്നതാവും പ്രതിനിമേഷം അധികരിച്ചുന്ന ശക്തിയോടുകൂടി ഈശ്വരഭക്തി അന്തഃകരണത്തിൽ ഉജ്വലിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതിനടുത്തു മുഹമ്മദന്മാരുടെ ഒരു പള്ളിയുണ്ട്. ഇതു മുമ്പു ഹിന്തുക്ഷേത്രമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അവിടെ ഹിന്തുക്കളും മുഹമ്മദന്മാരും ഭജിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മുററത്തു ശ്രീരാമന്റെ അടുക്കളയാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. രണ്ടു മതക്കാരും കൂടി ഒരേ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജിച്ചിരുന്നതിനാൽ, 1885-ൽ ഒരു വലിയ കലഹമുണ്ടാവുകയും, എഴുപത്തഞ്ചു മുഹമ്മദന്മാർ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. സമീപത്തിലുള്ള ഒരു ശ്മശാനസ്ഥലത്തിലാണ് അവരുടെ ശവങ്ങളെ കഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നത്. ബ്രിട്ടീഷ്കോയ്മ, കലഹങ്ങളെ മേലിൽ നാമാവശേഷമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഒരു വേലി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതിനാൽ, അതിനുള്ളിൽ മുഹമ്മദീയന്മാർ പ്രാർത്ഥനാദികളെ ചെയ്യുകയും അതിനപ്പുറമെ ഹിന്തുക്കൾ രാമദേവനെ ഭജിക്കുകയും ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷെ രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പെ, രണ്ടുകൂട്ടരുംകൂടി പിണങ്ങുകയും ശണ്ഠകൂടുകയും, മൂന്നു ഹിന്തുക്കളും മൂന്നു മുഹമ്മദന്മാരും ഇഹലോകത്തെ വെടിയേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. ഈ രണ്ടു മതക്കാരും തമ്മിൽ എന്നും സമാധാനമുണ്ടായിരിപ്പാൻ ഈ വേലി മതിയാവുന്നതല്ലെന്നുള്ളതു സംശയമില്ലാത്തതാണ്.

അയോദ്ധ്യയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള രാജകുമാരനു പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ബ്രിട്ടീഷ്കോയ്മ രാജ്യസംബന്ധമായ സകല കാര്യങ്ങളേയും നടത്തുകയും, അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ കടമുള്ളതു തീർക്കയും ചെയ്യുന്നു. വളരെ വിസ്താരമുള്ള കിടങ്ങാൽ ചുററപ്പെട്ടതും, വെളുത്ത കല്ലുകൊണ്ടു പണിചെയ്തിട്ടുള്ളതും ആയ ഒരു ഭംഗിയുള്ള അരമനയിലാണ് അദ്ദേഹം നിവസിക്കുന്നത്. കോവിലകത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നില്ലെന്നു ഏവർക്കും തോന്നുന്നതാകുന്നു. പലഭാഗത്തിലുള്ള വെടികളും മററും ഇതിനു ചുററും നാശമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനടുത്തു പഴയ രാജധാനിയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. അതിന്റെ ഉന്നതമായ ഗോപുരം അനേകം ചിത്രങ്ങളാലും മററും മനോഹരമാകുംവണ്ണം അലംകൃതമായിരുന്നു. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ജന്മഭൂമിയായ അയോദ്ധ്യാനഗരം ഹിന്തുക്കൾക്കെല്ലാം അതിപ്പവിത്രമായ മാഹാത്മ്യമുള്ളതാണെന്നു വരികിലും, ഇപ്പോൾ ഇതു സ്വല്പവിഭവം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ഹിന്ദുക്കളും ഭൂതദയയും

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ ബി. എ

ഒരു വിദേശീയനു ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം എന്താണെന്നു അറിയേണ്ടതാണു്. കാലവർഷങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വെള്ളപ്പൊക്കത്താലും, എടക്കിടക്കുണ്ടാകുന്ന ക്ഷാമബാധയാലും, അപ്പൊഴപ്പൊഴുണ്ടാകുന്ന പ്ലേഗു മഹാമാരിയാലും മറ്റു പകൎച്ചവ്യാധികളാലും, മനുഷ്യർ സുഖവാസംചെയ്യുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെയും, പുലി കടുവ മുതലായ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളാലും, പാമ്പു്, തേളു് മുതലായ വിഷജന്തുക്കളാലും, കൊതു, പുഴു മുതലായവകളാലും നിറയപ്പെട്ടതായും, വേദാന്തികൾ, സന്യാസികൾ, ജ്യോതിഷക്കാർ എന്നതുടങ്ങിയ പല പ്രത്യേക വൎഗ്ഗക്കാരുടെയും ഏക സങ്കേതസ്ഥാനമായും ഉള്ള ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട രാജ്യമാകുന്നു ഇന്ത്യാ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യന്മാർ ഇന്നും ധാരാളം ഉണ്ടു്. പക്ഷെ ഇന്ത്യാക്കാൎക്കു സഹജമായുള്ള ഭൂതദയനിമിത്തം സകലവിധ ജീവജന്തുക്കൾക്കും സുഖവാസം ചെയ്യാവുന്ന ഒരു പുണ്യസ്ഥലമാണു് ഇന്ത്യാ എന്നു അവർ അറിയുന്നില്ലതാനും. പ്രാണിഹിംസയും മാംസഭക്ഷണവും ധാരാളം ഉള്ള അന്യരാജ്യങ്ങളോടുകൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യാരാജ്യം ജന്തുലോകത്തിനു പരഹിംസയിൽനിന്നു രക്ഷയും പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ഏകരാജ്യമാണെന്നു കാണപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ഇതുപോലത്തെ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ചു വരുന്ന പരിഷ്കാരശക്തി അതിന്റെ യാതൊരു പരിവൎത്തനത്തിലും പരിണാമത്തിലും ഭൂതദയ എന്ന വിശിഷ്ടഗുണത്തെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരിൽ നിന്നു അധികം ഉപദ്രവവും ഹിംസയും ഏല്ക്കാതെ പക്ഷിമൃഗാദികൾ ഇന്ത്യയിൽ സുഖവാസം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇന്ത്യയിൽ നൂറോ ഇരുനൂറോ നാഴിക സഞ്ചരിച്ചാലും കല്പിച്ചുകൂട്ടി ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രാണിഹിംസകൾ ഒരു വിദേശീയനു കാണ്മാൻ സാധിക്കയില്ല തീൎച്ചതന്നെ. ഹിന്ദുക്കളുടെ നീതിശാസ്ത്രം വളരെ മുമ്പുതന്നെ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യസംബന്ധത്തെ തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. സമുദായം മൃഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളേയും അധികാരങ്ങളേയും ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടു്. മൃഗങ്ങളെല്ലാം സ്വഭാവങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്ത വെറും ജീവയന്ത്രങ്ങൾ ആണെന്നു ഹിന്ദുശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. അവയുടെ സ്വഭാവങ്ങളിൽ പലതും കൊള്ളുവാനും അവയുടെ മാനസിക ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ അറിഞ്ഞറിയുവാനും ഹിന്ദുക്കൾ സദാ ജാഗരൂകന്മാരാണു്. ഹിന്ദുക്കൾ ഈ സംഗതിയിൽ വേണ്ടതിൽ കുറെ അധികം താല്പൎയ്യം കാണിക്കുന്നില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുവാനുള്ളൂ. പലപ്പോഴും അവർ മൃഗാദികളുടെ ക്ഷേമത്തെയും സ്വാ

* Much indebted to the Modern Review for this article

ന്ത്ര്യത്തേയും മനുഷ്യരുടേതിനേക്കാൾ അധികം വിലവെക്കുന്നു. എങ്കിലും മററു ചില രാജ്യക്കാർ കേവലം നിസ്സാരമാക്കി തള്ളിയിരിക്കുന്ന ഈ വിഷയത്തിൽ മനഃപൂർവ്വമായുള്ള നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം വരാതിരിക്കുവാൻ ഇത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കും. മനുഷ്യർ ഇക്കാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ശോചനീയമായ വിധത്തിൽ, മൃഗാദികളെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം, തന്നിഷ്ടക്കാരും, വകയുള്ളവരും, നിഷ്ക്കരുണന്മാരും, ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഭൂതദയനില നില്ക്കണമെങ്കിൽ അതിനു വേണ്ടതിൽ ഏറിട്ടു അധികം പ്രാമാണ്യം കൊടുത്താലും അത് അധികമായി എന്നു വരുന്നതല്ല.

ഹിന്ദു സമുദായത്തിനു ഒരു വിശിഷ്ടമായ അലങ്കാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ അത്ഭുതാവസ്ഥ സാധിച്ചിട്ടുള്ളത് അലംഘനീയങ്ങളായ നിയമപരമ്പരകളുടെ ശക്തികൊണ്ടല്ല. 'ഒരു പരന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടാകുന്നത് ഏതുതരം നിയമനിബന്ധനകളെക്കാൾ ഗുണകരമാകുന്നു' എന്ന് പറയുന്നതിൽ വളരെ പരമാർത്ഥമുണ്ട്. ബലശക്തികൊണ്ടു ഒരു മനുഷ്യന്റെ മാനസികവികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രണംചെയ്യുവാൻ തീരെ സാധിക്കുകയില്ല. ഇന്ത്യാമാതാവിന്റെ മനസ്സ് ദയ, ദാക്ഷിണ്യം, മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ വിളഭൂമിയാകുന്നു. ഇന്ത്യക്ക് നിയമങ്ങളിലും പോലീസിന്റെ ശക്തിയിലും അധികം വിശ്വാസം ഇല്ല. ഭയത്തേക്കാൾ പ്രബലതരമായ ശക്തി സ്നേഹത്തിനുണ്ടെന്നു ഇന്ത്യാക്കാർ വളരെ മുമ്പുതന്നെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദിവ്യങ്ങളായ മാതൃകകളെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ട് ഉപയുക്തങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളോടുകൂടി സ്നേഹപുരസ്സരം പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാരുടെ സ്വഭാവമാധുര്യം ഹിന്ദുവിദ്യാർത്ഥികളെ ആജീവനാന്തം സഹൃദയന്മാരാക്കുന്നു. പക്ഷിമൃഗാദികളെ ഇഹലോകവാസത്തിൽ മനുഷ്യർ ചങ്ങാതിമാരെപ്പോലെ കരുതി അവയോടെല്ലാം ദയയോടുകൂടി വർത്തിക്കണമെന്നുള്ള പാഠം അവർ നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ പഠിക്കയും, ആ പദ്ധതിയിൽനിന്നു അവർ ആയുസ്സുകാലം മുഴുവനും തെറ്റിനടക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്തുവർഷത്തിനു ഏകദേശം നാനൂറു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഇന്ത്യയിൽ തുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. അന്നുമുതൽക്ക് ഇന്നുവരെ അതിനു പരാജയം ഉണ്ടാവാനും തീർന്നിട്ടില്ല. പാരമ്പര്യം, ഐതിഹ്യം, സാധാരണ നടപടി, മുതലായവയുടെ അപാരമായ ശക്തിയാൽ ലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തും കാണപ്പെടാത്ത ഒരു സാമുദായികനടപടിവിശേഷം ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരു ഹിന്ദു ജനിച്ചതു മുതൽ, പക്ഷിമൃഗാദികളോട് സ്നേഹമുള്ളവനാകുന്നു. ഭൂതദയ അവനിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു പഠിപ്പിന്റെയോ ദീർഘാലോചനയുടേയോ ഫലമായിട്ടല്ല. ഹിന്ദുസമുദായത്തിലെ ഒരു അംഗമെന്ന നിലയിൽ ആ മനോവികാരത്തിനു അവർ ജനനാൽതന്നെ അവകാശിയാകുന്നു. ഭൂതദയയുടെ ശക്തിയാലും, പ്രശംസനീയങ്ങളായ മാതൃകകളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്താലും വ്യാപരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സമുദായത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നുവന്ന ഒരു ഹിന്ദുവിനു ജന്തുഹിംസ വിചാരഗോചരം കൂടി അല്ലാതാകുകയും, പ്രാണപീഡ പ്രാണവേദനപോലെ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജന്തുവാത്സല്യം ഇന്ത്യയിൽ ഇത്രയും

ശക്തിയോടുകൂടി ആദ്യത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിനു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ പ്രകൃതീദേവിതന്നെ ദയ, ദാക്ഷിണ്യം, സഹജീവസ്നേഹം, മുതലായ ദിവ്യപാഠങ്ങൾ ദിവസേന പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യ ഒരു ഉഷ്ണഭൂമിയാണെങ്കിലും ഇവിടത്തെ ചൂട് അസഹനീയമല്ല. ചൂടും വെളിച്ചവും ധാരാളം കിട്ടുന്ന ഉഷ്ണഭൂമികളിൽ, പ്രകൃതി, സ്വതന്ത്രതയോ ശൈത്യാധിക്യമുള്ള അന്യ രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അധികം സുഖകരവും ആഹ്ലാദകരവുമാകുന്നു. ശീതരാജ്യങ്ങളിൽ, പ്രകൃതി, ജീവലോകത്തിനു ഗുണത്തേക്കാൾ അധികം ദോഷത്തെയാണ് ചെയ്യുന്നതു. വാതിലടച്ചു ഗൃഹത്തിനകത്തിരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ശൈത്യരാജ്യങ്ങളിലേയും, സുഖമായി പുറത്തു നടന്ന് ഉണർച്ച കൊടുക്കുന്ന കാറ്റും ചൂടും അനുഭവിക്കാവുന്ന ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിലേയും, കാലാവസ്ഥകൾ തമ്മിൽ എത്ര വ്യത്യാസമുണ്ട്!! ഇവിടെ ഉഷസ്സിൽ തന്നെ സൂര്യൻ മനോഹരങ്ങളായ കരമാലകളാൽ സകല ജീവജാലങ്ങളേയും ഉണർത്തുന്നു. പിന്നെയും ഉണരാത്ത മടിയന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ ഭവനങ്ങളുടെ നാലു പുറവും പലവിധം പക്ഷികൾ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പാറുന്നു അവയുടെ മാധുര്യമുള്ള പാട്ടുകൊണ്ടു സകലർക്കും ഉത്സാഹവും ഉണർച്ചയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. പുഴകളിലെല്ലാം അച്ഛസ്ഫടികപ്രകാശമുള്ള ശുദ്ധജലം എന്നും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. അവയിൽ എല്ലാ നാട്ടുകാർക്കും സുഖമായി കുളിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി വെള്ളം ചൂടുപിടിപ്പിച്ച് ഒരു മുറിക്കകത്തു വെച്ച് ആരും കാണാതെ കുളിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ല. വൃക്ഷലതാദികൾ എന്നും പൂത്തു തളിർത്തു ഫലപുഷ്പസമൃദ്ധങ്ങളായി നില്ക്കുന്നു. അനേകായിരം പക്ഷികൾ അവിടവിടെ കൂട്ടംകൂട്ടി മുട്ടയിട്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളോടുകൂടി ജീവിതസുഖം അനുഭവിക്കുന്നു. തോട്ടങ്ങൾ എല്ലാം സുഗന്ധമുള്ള പലതരം പുഷ്പങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതങ്ങളാകുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾക്കു ഇന്ത്യയിൽ എത്രതന്നെ ക്ഷാമമില്ല. ചെമ്പകം, പിച്ചകം, തുളസി, അശോകം മുതലായ പുഷ്പങ്ങൾ ദൈവഭക്തന്മാരായ ജനങ്ങൾ സ്വാമിപൂജകൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നു. സദ്യകളിലും കല്യാണങ്ങളിലും മുല്ലമാലകളും മറ്റു പുഷ്പമാല്യങ്ങളും ധാരാളം കാണാം. വിവിധവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ പുഷ്പങ്ങളാൽ തരുണീമണികളുടെ കേശഭാരങ്ങൾ അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ ക്ഷീണിച്ച വഴിയാത്രക്കാർക്ക് തണലും, നാട്ടുകാർക്ക് വീട്ടുപണിക്കുള്ള മരവും, ആടുകളെയിലക്കാവശ്യമുള്ള വിറകും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. പല മരങ്ങളുടേയും ഇലകൾകൂടി ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷികളാണ് ഇന്ത്യയിലെ വലിയ ഭാഗ്യവാന്മാർ. കുയിൽ മുതലായ പക്ഷികളുടെ മധുരകൂജിതം ആരെ ആണ് സന്തോഷഭരിതനാക്കിത്തീർക്കാത്തത്. വിശേഷപ്പെട്ട തൂവലുകളോടുകൂടിയ പല പക്ഷികളും പുരകളുടെ മുകളിൽ ഇരുന്നു ചിറകുകൾ പരത്തി ആടുന്നതു കാണാം. തത്ത, പ്രാവ് മുതലായവ കൂട്ടമായി പലപ്പോഴും വൃക്ഷശാഖകളിന്മേലും പുരപ്പുറത്തും സഗൌരവം, നിർഭയം വസിക്കുന്നു. മയിലുകൾ ഇന്ത്യയിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. അവയുടെ സ്വർണ്ണവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ തൂവലുകൾ കണ്ട് അവയെ 'ഭൂമിയിലെ മഴവില്ല്' എന്നു പല കവികളും, വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. കാടുകളിൽ മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കൾ നിർഭയം ഓടി കളിക്കു

ന്നു. കരടന്മാർ കൂട്ടമായി കണ്ടതൊക്കെ കടിച്ചുംകൊണ്ടു സഞ്ചരിക്കുന്നു. കൃഷിക്കാൎക്കു നിലം ഉഴുന്നതിനു നല്ല കൊമ്പൻകാളകളുണ്ട്. സമൃദ്ധിയായി പാൽ നൽകുന്നതിനു ശീലഗുണത്തോടുകൂടിയ അനേകായിരം പശുക്കളുണ്ട്. രാത്രിയിൽ വീടു കാക്കുന്നതിന് യജമാനസ്നേഹമുള്ള നായ്ക്കളുണ്ട്. എവിടെ നോക്കിയാലും പ്രകൃതിയിൽ സൌന്ദൎയ്യവും സമ്പത്തും നിറഞ്ഞുകാണുന്നു. ചില അവസരങ്ങളിൽ പ്രകൃതിദേവി കോപിച്ച്, കൊടുങ്കാറ്റ്, വെള്ളപ്പൊക്കം, മുതലായവകളാൽ ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുകയും പലവിധത്തിലും നാശമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിലും, അങ്ങിനെ ഉള്ള കാലങ്ങൾ അപൂൎവ്വവും, ആക്കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ നല്ല കാലങ്ങളിലെ സുഖലാഭത്തെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ നിസ്സാരങ്ങളും ആകുന്നു. വാത്സല്യാതിരേകത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഇളംപൈതലിനോടെന്നപോലെ പ്രകൃതി എന്നും മനോഹരമായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു. സകലരും പ്രകൃതിയെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനി നമുക്കു ശൈത്യാധിക്യമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിലെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കാം. ഹാ! എന്തു വ്യത്യാസമാണ് നാം അവിടെ കാണുന്നത്!! അവിടെ മനുഷ്യർ പ്രകൃതിശക്തിക്കു വിരോധമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിതന്മാരാകുന്നു. അസുഖവും ആപത്തും ആ രാജ്യസ്ഥിതിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത്. വെള്ളം ഉറച്ചുപോകുന്നു. മഞ്ഞുകട്ടകൾ ഉരുകാതെ കിടക്കുന്നു. അല്പം വിറകു വേണമെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ അഗാധത്തിൽ കുഴിച്ചു കല്ക്കരി കുത്തി എടുക്കണം. ദേഹത്തിനു സുഖത്ത ഉള്ളതും അവശ്യം ആവശ്യവുമായ ചൂട്, ചുററുമുള്ള തണുപ്പുനിമിത്തം പൊയ്പോകാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ അതിനായി എപ്പോഴും പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. മാംസം, മത്സ്യം, മുതലായവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയും, എപ്പോഴും തീ കായുന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു ശരീരത്തിലെ ചൂടു നിലനില്ക്കുന്നത്. പുഴകളിൽവെള്ളമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു മുഴുവനും ഉറച്ചതാണ്. ചില ദിക്കിൽ വണ്ടികളിൽ കേറി സവാരി ചെയ്യുന്നതിനല്ലാതെ കുളിക്കുവാനൊ കുടിക്കുവാനൊ നദികൾ മിക്കകാലങ്ങളിലും ഉപയോഗപ്പെടുന്നില്ല. വൃക്ഷങ്ങൾ, ഇലകൾ കൊഴിഞ്ഞു പച്ചയില്ലാതെ വെറും തടികൾ ആകുന്നു. ഹേമന്തകാലത്തു പക്ഷികളെല്ലാം തണുപ്പുകൊണ്ടു ചത്തുപോകുന്നു. ചാവാത്തവ നാടുവിട്ടു ചൂടുള്ള മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്കു പറന്നുപോകുന്നു. പുഷ്പങ്ങൾ വളരെ അപൂൎവ്വമാണ്. ധനവാന്മാൎക്കല്ലാതെ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ അവക്കു വളരെ വിലയുണ്ട്. ആകാശം മിക്കപ്പോഴും സ്വച്ഛനീലിമ പൂണ്ടു സൂൎയ്യപ്രകാശമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. വളരെ കാലത്തേക്ക് സൂൎയ്യൻ അദൃശ്യനാകുന്നു. ചന്ദ്രൻ വിളറി മങ്ങിയ ഒരു ഗോളമായി മാത്രമെ കാണപ്പെടുന്നുള്ളു. കൃഷിക്കാരൻ വളരെ ദേഹപീഡ അനുഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽതന്നെ കിട്ടുന്ന ആദായം നിസ്സാരവും അനിശ്ചിതവുമാകുന്നു. ഒരു മഞ്ഞു പെയ്താൽ കൃഷിക്കാരന്റെ ആശകളെല്ലാം ചുവടോടെ മറിഞ്ഞുപോകും. വേനക്കാലം ക്ഷണഭംഗുരമാകുന്നു. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും, പ്രകൃതി, സമ്പത്തും, സൌന്ദൎയ്യവും, സൌമ്യതയും, സ്നേഹവും ഇല്ലാത്ത ഒ

ത ക്രൂരരാക്ഷസിയെ പോലെ അന്ന് ജനാലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു ജനതയുടെ മാഹാത്മ്യവും മഹിമയും അറിയുന്നതിന് ആക്കം എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. കുറെ അധ്വാനിച്ചാലോചിച്ചാലല്ലാതെ ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യത അറിയുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു.

ഉഷ്ണമേഖലയിലെ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രശാന്തരമണീയമായ പ്രകൃതീദേവി സകല സ്ത്രീപുരുഷന്മാരോടും ജീവലോകത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ തത്വം 'ഐക്യത'യാണെന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നു. പരമമായ ഒരു ഗുണോൽക്കർഷത്തിനു വേണ്ടിയാണ് സകല ജീവികളും വർത്തിക്കുന്നതു എന്നു പ്രകൃതി പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ കായികമായും മാനസികമായും ഉള്ള രണ്ടു ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന ജന്തുലോകത്തിനും സസ്യലോകത്തിനും മനുഷ്യനുമായി ഉറ്റബന്ധമുണ്ടെന്നു പ്രകൃതിയുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നു. പക്ഷിമൃഗാദികളും വൃക്ഷലതാദികളും മനുഷ്യർക്കു ആവശ്യമുള്ള ഭക്ഷണം, ഉടുപ്പ്, പിറക്[വീട്, മുതലായവ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അതിനും പുറമെ സകല കലാവിത്തുകൾക്കും, സാഹിത്യങ്ങൾക്കും ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ആദ്യകാരണങ്ങളും വിഷയങ്ങളും അവയാകുന്നു. മനുഷ്യരും പക്ഷിമൃഗാദികളും ഒന്നിച്ചാണ് ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിൽ നിവസിച്ചു പോരുന്നത്. ഇതാലോചിക്കുമ്പോൾ ലോകചരിത്രത്തിൽ വളരെ ആദ്യകാലം തൊട്ടേ മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, വൃക്ഷങ്ങൾ, സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ, നക്ഷത്രങ്ങൾ മുതലായവ മനുഷ്യരുടെ ഭക്തിപുരസ്സരമുള്ള നിത്യാരാധനകൾക്കു പാത്രങ്ങളായിത്തീർന്നതിൽ അശേഷം അൽഭുതപ്പെടുവാനില്ല. ഇന്ത്യാക്കാർക്കു വളരെ ദേവന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനും, പല പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും അവരുടെ ആരാധനകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും കാരണം ഇതു തന്നെയാകുന്നു. ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിൽ അവക്കു സ്വതേ ഉള്ള പുഷ്ടിത്തഴപ്പോടും ചൈതന്യത്തോടുംകൂടി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെയോ പുഷ്പങ്ങളിലും ഫലപുഷ്ടിയോടുംകൂടി നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷലതാദികളെയോ ഭയരഹിതന്മാരായി സസന്തോഷം ഇര തേടി നടക്കുന്ന മൃഗാദികളെയോ മാധുര്യത്തോടുംകൂടി പാടിക്കൊണ്ടു പറക്കുന്ന പക്ഷികളെയോ കണ്ടാൽ മനസ്സിനു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ആഹ്ലാദമുണ്ടായി, സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ മഹാമഹിമയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വശക്തിക്കു ജീവനുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന ഈ വസ്തുക്കളോടു ഭക്തിബഹുമാനം തോന്നുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരു മനുഷ്യനുണ്ടെങ്കിൽ അവന്റെ മനസ്സും ആത്മാവും സാധാരണക്കാരുടേതിൽ നിന്നു അധികം വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ജീവിതായോധനത്തിനു വാസ്തവത്തിൽ ശീതരാജ്യങ്ങളിൽ ഉള്ളപോലെ ക്ലേശവും ഭയങ്കരതാപവും ഉഷ്ണരാജ്യങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാം. പ്രകൃതി വാത്സല്യമുള്ള ഒരു മാതാവാകുന്നു. രാജ്യം ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതാകകൊണ്ട് അതിദണ്ഡം കൂടാതെ നമുക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം കിട്ടുന്നു. നാമൊന്നും ചെയ്യാതെ തന്നെ അതാതു കാലങ്ങളിൽ കായ്കനികൾ സമൃദ്ധിയായി വളരുന്നു. നെല്ല്, ഗോതമ്പ് മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഉ

ണ്ടാകുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ ഇന്ത്യ 'പാലും തേനും ഒഴുകുന്ന' ഒരു വിശിഷ്ട രാജ്യമാകുന്നു. മനുഷ്യർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണെങ്കിൽ അവർ ദയാലുക്കളും ആയിരിക്കും. വിപരീതങ്ങളും വിഘ്നങ്ങളും ആയ ശക്തികൾ നിശ്ശേഷം നശിക്കയും മനുഷ്യർക്കു സകലവിധ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യതയെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതിനൊന്നാണു് മനുഷ്യസംഘങ്ങളുടെ ഞെരുക്കവും വ്യാപാരശക്തിയും. ദാരിദ്ര്യവും തന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ആഗ്രഹവും മത്സരത്തിനും ക്രൂരതക്കും കാരണങ്ങളാകുന്നു. മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ തന്നെ മത്സരിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ മറ്റു ജീവജാലങ്ങളോടു കരുണയും ദയയും കാണിക്കയില്ല തീർച്ചതന്നെ. പൌരാണികകാലത്തും അതിനിപ്പുറത്തും ഇന്ത്യയിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും സമാധാനവും മിക്കകാലങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. സമുദായത്തിലെ ഈ ക്ഷേമാവസ്ഥ ഹിന്ദുക്കളിൽ സഹജീവിസ്നേഹവും ഉദാരതയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു മതിയായ ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യർ ഉദാരതയുള്ളവരായിരിക്കേണമെങ്കിൽ, സമാധാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അവർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. കലഹപ്രിയന്മാരായി, മത്സരബുദ്ധികളായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളോടു ഉദാരതയെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സാമുദായികകലഹങ്ങളാൽ സമാധാനമില്ലാതെയും, രാജ്യപരിപാലകന്മാരുടെ ക്രൂരതയാൽ ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമമില്ലാതെയും, ഉള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഉൽകൃഷ്ടമാതൃകകൾ ഉണ്ടായാൽ തന്നെ അവ അധികം കാലം നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. നാം സന്മാർഗ്ഗനടപടികളായി ഗണിച്ചുപോരുന്ന സകല ഗുണങ്ങളും സൂക്ഷ്മത്തിൽ അന്യോന്യം വളരെ ഗാഢബന്ധമുള്ളവയും, അവയുടെ എല്ലാ നിലനില്പിനും പ്രോത്സാഹനത്തിനും സമാധാനവും സമ്പൽസമൃദ്ധിയും രാജ്യത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും, ആകുന്നു. അന്യനാട്ടുകാരുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്നും, ആന്തരകലഹങ്ങളിൽ നിന്നും, സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലങ്ങളിലാണു് ഇന്ത്യയിൽ ഈ വിശിഷ്ടമാതൃകകൾ പരിപുഷ്ടിയോടുകൂടി വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും ചെറിയ ചെറിയ നാട്ടുകളായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടും, അവയെല്ലാം ഓരോ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ പരിപാലനത്താൽ സമാധാനത്തിൽ പോഷിക്കപ്പെട്ടും പോന്നു. നിസ്സാരങ്ങളായ മതവ്യത്യാസങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, മനുഷ്യർക്കു സഹജമായ ദയയും ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യതയും തീരെ മറന്നു, അന്യോന്യം കലഹിച്ചു കത്തിക്കലകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു ഹിന്ദുക്കൾ ഒരിക്കലും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. അന്യമതങ്ങളെ വിശാലമനസ്കതയോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കൾ സ്നേഹിക്കുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഒന്നാണെന്നു ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു യൂറോപ്പു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളപോലെ നിഷ്ഠുരങ്ങളും, നിസ്സാരങ്ങളും ആയ കലഹങ്ങൾക്കു ഇന്ത്യ ആ കാലങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും അടിമപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സഹജീവിസ്നേഹവും ജന്തുലോകത്തോടു ദയയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു് ഇനി എന്താണു് വേണ്ടതു്?

ദേഹപീഡയിൽനിന്നു വിമുക്തന്മാരാ

യി, മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി, സമ്പൽസമൃദ്ധി അനുഭവിക്കുമ്പോഴും, മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയും, ആലോചനാശക്തിയും, നവരസവൈരാഗ്യത്തിലിരിക്കയും തദവസരങ്ങളിൽ അവർ ജീവിതോദ്ദേശത്തെ കുറിച്ചും, ജന്തുലോകവാസത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചും, അതിന്റെ പരമമായ അവസാനത്തെപ്പററിയും, ദീർഘമായി ആലോചിക്കയും, അപ്പോഴം അവൎക്ക് പ്രപഞ്ചതത്വം ബുദ്ധിഗോചരമാകുകയും; അങ്ങിനെ അവർ തത്വജ്ഞാനികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. സത്യം, സ്വാശ്രയം, മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് അനേകം ആളുകൾ വിഭൂതികളായിരുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിനു മുമ്പ് ഒരിക്കലും ഒരിടത്തും ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ദിവ്യങ്ങളായ നീതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ അനേകം ഋഷിപുംഗവന്മാർ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവരിൽനിന്നു പാരമ്പര്യസ്വത്തായി നമുക്ക് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളെ നാം ഇന്നും ബഹുമാനിച്ച് ആരാധിച്ചുപോരുന്നു. ഋഷിപ്രോക്തങ്ങളായ ദിവ്യവാക്യങ്ങളിൽ എത്രകൊണ്ടും മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതും, പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ള വിവിധമതങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതും, ഇന്നും നാം ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം നമ്മുടെ ഒരു ഉത്തമമാതൃകയായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, ആയ തത്വം 'അഹിംസാപരമോധൎമ്മഃ' എന്ന സാരഗർഭമായ ശ്ലോകപാദമാകുന്നു. 'നീ, നിന്നെത്തന്നെ ആദ്യം അറിയുക', 'ജനങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതയാണ് ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനു കാരണം', 'നിന്റെ അയൽവക്കക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുക,' എന്നു തുടങ്ങി ഓരോ ലോകഗുരുക്കൾ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇക്കാലത്തു ലോകം മുഴുവനും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആയ അനേകങ്ങളായ ദിവ്യതത്വങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'അഹിംസാപരമോധൎമ്മഃ' എന്ന മൂലവാക്കുകൾക്ക് തീർച്ചയായും പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഹിന്ദുനീതിശാസ്ത്രങ്ങളിലെ കാതലായ തത്വം ഇതുതന്നെ ആകുന്നു. ജീവലോകത്തിന് ഐക്യതയുണ്ടെന്നും, സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും സമാവകാശം ഉണ്ടെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. അതല്ലാതെ, മനുഷ്യർ മാത്രം എജമാനന്മാരും, മററുള്ളവയെല്ലാം അവരുടെ ആവശ്യനിവൃത്തിക്കു വേണ്ടി മാത്രമുള്ളവയും ആണെന്നും ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒരിക്കലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ അപാരമായ ശക്തിവൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. തേനീച്ചകളേയും ഉറുമ്പുകളേയും അവകൾക്കു വേണ്ടിത്തന്നെ അല്ലാതെ മനുഷ്യൎക്കുവേണ്ടിയാണ് ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതെന്ന് ഹിന്ദുനീതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചതത്വത്തെ അവർ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അപ്രകാരമല്ല. സമത്വം, സമാവകാശം, ഐക്യത, ഒരുമയോടുകൂടി ഒരു അവസ്ഥോൽക്കർഷണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രയത്നം, ഇവയാണ് ജീവലോകത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ. ഏതു ജീവിക്കും അതിന്റെ സുഖവും സന്തോഷവും അനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നാണ് അവർ വാദിക്കുന്നത്. 'ഏതു പുഷ്പവും അതിന്റെ വാസനാവിശേഷത്തെ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'വേർഡ്സ്‌വർത്ത്' എന്ന ആംഗ്ലേയകവി ഒരു ഹിന്ദുതത്വജ്ഞാനിയു

ടെ ആശയത്തെയാണു് വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതു്. 'അഹിംസാ'ന്യായത്തെ പക്ഷിമൃഗാദികളോടു മാത്രമല്ല വൃക്ഷലതാദികളോടുംകൂടി ഹിന്തുക്കൾ ശീലിക്കാറുണ്ടു്. അതിനെ അനുകരിച്ചു പ്രകൃതിദേവി ഇന്ത്യയിൽ ദിനംപ്രതി പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠങ്ങളെ ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ക്രോഡീകരിച്ചു നിയമപദങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇതരയ ഇന്ത്യയിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിൽ മറ്റെങ്ങും കാണപ്പെടുന്നില്ല. അനേകവിധത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങളും, പരിണാമങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, 'അഹിംസാപരമോധർമ്മഃ' എന്ന തത്വം ഹിന്ദുക്കൾ ഇതുവരെ മറക്കലും മറന്നിട്ടില്ല.

(ഇടയം)

സഭാകമ്പം.

ജനസമൂഹത്തിൽവെച്ചു ധൈര്യമവലംബിച്ചു സംസാരിച്ചു പരിചയമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങിനെ വല്ല സമയത്തും സംസാരിക്കേണ്ടിവരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ തന്റെ സ്വന്തം അപ്രാപ്തിമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന അപമാനം ഹേതുവായിട്ടോ അതല്ലെങ്കിൽ താൻ പറയുന്നതെന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു നിരൂപണംചെയ്യാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്ന അനേകം ജനങ്ങളെ ഒന്നായി കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അധൈര്യം ഹേതുവായിട്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതും പലപ്പോഴും ഇളപ്പനിപോലെ വിറയലായി പരിണമിക്കുന്നതും ആയ ഒരുതരം മനശ്ചാഞ്ചല്യത്തിനാണു് സഭാകമ്പം എന്ന പേർ സാധാരണയായി കൊടുത്തുവരുന്നതു്. എന്നാൽ സഭാകമ്പമെന്നുപറഞ്ഞാൽ ഈ വിധം ഇളകൽ മാത്രമല്ല വേറെ അനേകം അസാമാന്യഗുണദോഷങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഈ പ്രബന്ധത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാവുന്നതാണു്.

വലിയ വലിയ പരീക്ഷകൾ പാസ്സായി വന്നു് ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനു ശേഷംകൂടി ഒരു സഭയിൽവെച്ചു നാലുവാക്കു വേണ്ടവിധത്തിൽ പറയുവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്ത മഹാന്മാർ, (ഇവിടെ ഉണ്ടോ എന്നെനിക്കറിവില്ല) നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളരെ അപൂർവമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാലമുള്ളവരെ കഴിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾക്കത്രമാത്രമാഗ്രഹമുണ്ടെന്നു, വേറെ ഉദ്യോഗമുള്ളപ്പോൾകൂടി സർക്കാർപണിക്കുവേണ്ടി തലകുത്തിമറിയുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യയെടുത്തുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. പ്രായംചെന്നു ജോലി നോക്കുവാൻ അപ്രാപ്തനാകുമ്പോൾ പെൻഷ്യൻകിട്ടുമെന്നുള്ള ഒരൊറ്റ വിചാരത്തിന്മേലാണു് എല്ലാവരും ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗത്തിനുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സർക്കാർപണി നോക്കുന്നതിൽ എന്തോ പ്രത്യേകിച്ചു ഒരു ബഹുമാനവും യശസ്സും ഉണ്ടെന്നുള്ള വിചാരവും ഇതിന്നു ഒരു മുഖ്യകാരണമായിട്ടാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു താൻ മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ബഹുമാനിക്കത്തക്ക ഒരാളാണെന്നു തോന്നേണ്ടതു് എല്ലാവരും ഒരുപോലെ

അനുഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇപ്രകാരമായിരുന്നാലും അനേകം ജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടുന്ന ഒരു സഭയിൽ അഗ്രാസനാധിപത്യം സ്വീകരിക്കുന്നത് എത്ര വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു പദവിയാണെന്നു കരുതാതെ അതിന്നു കഴികയില്ലെന്നു പറയുന്ന പിശുക്കന്മാരായ മനുഷ്യരെ ഞാൻ അനേകം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നെല്ലാം കാരണഭൂതമായിരിക്കുന്നതു മുഖ്യമായിട്ടു സഭാകമ്പം എന്ന ദുഷ്ടദേവതയാകുന്നു. ചെകിത്താനെന്നോ പിശാചെന്നോ വിചാരിക്കത്തക്കതായ യാതൊരു ജീവികളും ഇല്ലെന്നും, ഈ ശൈത്താൻതന്നെ ഉണ്ടോ എന്നുള്ളതു സംശയമാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നവരും പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരനിപുണന്മാരും ആയ പരിഷ്കാരികൾക്കുകൂടി സഭാകമ്പം എന്ന ദുഷ്ടദേവതയെ ബഹു പേടിയാണ്.

ഇതിന്നെന്താണ് നിവാരണമാർഗ്ഗം എന്നു വളരെക്കാലം ആലോചിച്ചതിന്നു ശേഷം എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും സഭകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ഏറ്റവും നല്ലതെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ തീർച്ചയാക്കുകയും അതനുസരിച്ച് സകല പാഠശാലകളിലും സഭകൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തതു വളരെ നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷെ ഈ വിധത്തിലുള്ള എല്ലാ സഭകൾകൊണ്ടും ഉദ്ദേശകാര്യം സാദ്ധ്യമാകുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സഭ ശരിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടണമെങ്കിൽ എത്രമാത്രം അഭിനയം കഴിക്കേണ്ടതാണെന്നു കാര്യദർശിക്കു നല്ലപോലെ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ജോലി സഭാദ്ധ്യക്ഷാപാദനമാണ്. ഈ ജോലിക്കു നല്ല കൌശലവും ചൊടിയും ഇല്ലാത്ത ആളുകൾ പുറപ്പെട്ടാൽ ചിലപ്പോൾ നാടകം നിവൃത്തിയില്ലാത്തതായും അതല്ലെങ്കിൽ അതിവഷളായി പലവിധത്തിലും കാട്ടിക്കൂട്ടേണ്ടതായുംവരും. സഭാദ്ധ്യക്ഷാപാദനം നന്നായിട്ടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെയുള്ള യാതൊരഭിനയങ്ങളും കാണ്മാൻ യോഗപ്പുരയിൽ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

വളരെ യത്നിച്ചിട്ട ഒരു സഭയാരംഭിച്ചുവെന്നു വിചാരിക്കുക. സഭാദ്ധ്യക്ഷന്റെ പ്രാരംഭപ്രസംഗം കഴിഞ്ഞാൽ പ്രബന്ധവായനയൊ പ്രസംഗമൊ മറ്റൊ ഉണ്ടാവും. പ്രബന്ധത്തിൽ വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും കുത്തിക്കയറ്റിട്ടുണ്ടാകുന്നതിനാൽ പ്രബന്ധവായന കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അതൊന്നൊരു ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണമായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ സാരാംശങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഗന്ധവും ഉണ്ടാകുന്നതു പതിവല്ല. അതങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം വായന കഴിഞ്ഞുവെന്നു വിശ്വസിക്കുക. ഇനിയല്ലെ കാര്യദർശിയുടെ കസ്സർത്തുകൾ കാണേണ്ടത്. സാധാരണ സഭയിൽ സംസാരിക്കുവാനായി അഞ്ചാറ് ആളുകൾ കരാറെടുത്തിട്ടുണ്ടാവും. ചില സമയങ്ങളിൽ ഇവർകൂടി തങ്ങളുടെ ജോലി നിറവേറ്റുവാനായി മടിക്കും. അപ്പോഴാണ് കാര്യദർശിവിലാപത്തിന്റെ ആരംഭം. സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ അംഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പറയുവാൻ അവസരം കൊടുത്തിട്ട് ഏകദേശം സമയം പത്തു മിനിട്ടായി. ആരും ചെന്നു സംസാരിക്കുന്നതു കാണ്മാനില്ല. കാര്യദർശി പരിഭ്രമത്തോടു കൂടി ആരെയെങ്കിലും ചെന്നു പിടികൂടും. കുത്തിയിളക്കുവാൻ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ചിലപ്പോൾ ആളും ഇളകിയില്ലെന്നും വരാം. അതല്ലാ അദ്ദേഹം ഒരുമാതിരി സാമർത്ഥ്യമുള്ള ആളാണെങ്കിൽ വളരെ നേരം കാടിളക്കിയാലേ

കിലും വല്ലവരും പറഞ്ഞു പോട്ടെ. കാഴ്ചക്കാരുടെ ശരീരപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ചിലരെല്ലാം എണീറ്റു പുറപ്പെട്ടുവെന്നിരിക്കട്ടെ അതുവരെ അതിധൈര്യവാനാണെന്ന നാട്യമുണ്ടായിരുന്ന രാമൻമേനോന്റെ മേലാസകലം ഒരു രോമാഞ്ചമുണ്ടാകുന്നു; ഉഷ്ണാധിക്യത്താൽ ദേഹമൊക്കെ വിയർപ്പ്; വേലുനായരുടെ കാലിന്നൊരു വിറയൽ; 'കോന്നുമേനോന്' എന്തുവേണമെന്നൊരു ചിന്ത. കണ്ണുണ്ണിനായർ 'വിളക്കുകളിൽ കരിപറ്റുകി വിളക്കിത്തിരികളും നടിപ്പുകളും കിട്ടകിടെ ഒ..! വിറച്ചുതുടങ്ങി കടകടെയുടലു വിയർത്തുതുടങ്ങി. മുണ്ടുപിടിച്ചു മണ്ടിനടന്നോരു ഒന്നു നടത്തെപ്പർ ഒന്നുംമിണ്ടാതെപോയിരുന്ന കണ്ണുവാസിക്കുന്നാളുകളെല്ലാംകൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടാർത്തുവിളിച്ചു.' വേറെ ചിലർ 'ഭാഷയായിട്ടു ചമക്കുന്നവ ഒക്കെയും ഭോഷകന്മാരായതു പാർത്തുർക്കട്ടെ. ശേഷമുള്ളാളുകൾ കേട്ടുനടക്കെക്കൊണ്ടു കൂട്ടുന്നകെട്ടിച്ചുകൊണ്ടാടുകയാൽ ഭോഷന്മാരായുള്ളോരെ നിങ്ങൾ കാണാൻ പുഷ്പനാമമന്ത്രപ്പിച്ചുകൊണ്ടു എന്തിനുമതിയായലോകംപലവരോ കൂട്ടമുള്ള പക്ഷം കഴിച്ചുകൊള്ളുമെങ്കിൽ ഉപ്പോതപ്പെറ്റുതെപ്പറ്റിത്തുടങ്ങിയാൽ' എന്നു വിചാരിച്ചു ഭയപ്പെട്ടു മനസ്സിനെ ഒതുക്കിനില്ക്കുമ്പോഴും 'അത്രനിന്നാൽ ഉപദ്രവിച്ചുപോകും ഭൈര്യംമോഹംമനുഷ്യരെ തീരനി പാത്രമെന്നുള്ളതും സന്ദേഹമില്ലല്ലോ' എന്നു സഭയിലുള്ളവർ വിളിച്ചുപറയാതിരുന്നാൽ ഭാഗ്യമായി. ഇതൊന്നും ലക്ഷ്യമാക്കാതെ ചിലർ ചാടിക്കയറി കണ്ണുകടോരമായ പ്രസംഗങ്ങളാൽ 'കണ്ണുവധം' ആദ്യംമുതൽ അവസാനംവരെ കഴിച്ചിട്ടേ പിൻമാറുകയുള്ളൂ. ഈ വിധത്തിലുള്ള മരണ ഗോഷ്ഠികളെല്ലാം കാണ്മാനിടയാകുന്നത് സഭാകമ്പമല്ലയോ? സഭാകമ്പമെന്ന പാശത്താൽ ബന്ധിതരാകയാലല്ലയോ നാവുപൊലിയിരിക്കൽ സർവാംഗങ്ങളും ഇടിവെട്ടുകൊണ്ട പാമ്പെന്നിരിക്കുന്നത്. താൻ എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറയേണമെന്ന വിചാരിച്ചിരുന്നുവോ ആ സംഗതികളൊന്നും വേണ്ടസമയത്തിൽ തോന്നുകയില്ല. തോന്നുന്ന സംഗതികളെല്ലാം പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ തന്നെ പ്രയാസം. താനെന്തെല്ലാമസംബന്ധങ്ങളാണ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതെന്ന വിചാരിച്ചു ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ കഴിഞ്ഞ സംഗതികളൊന്നും പരിഭ്രമംകൊണ്ടു ഓർമ്മയുണ്ടാകയില്ല. ഈ വിധത്തിൽ സഭാകമ്പം എത്ര ഭയങ്കരമായാണിരിക്കുന്നത്?

സഭാകമ്പത്തെ വേറെ ചില ഭേദങ്ങളിലും ചിലപ്പോൾ കാണാം. സഭയിൽ വെച്ചുണ്ടാകുന്ന കമ്പത്തെപ്പറ്റിയാണു മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ സഭക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യാം. സഭ എന്നു കേട്ടാലും സന്തോഷം; സഭയിൽ കേറി പ്രസംഗിച്ചാൽ ജന്മസാഫല്യമായി എന്ന വിചാരിച്ചു മറ്റുള്ള ജോലികളെല്ലാം മറന്നു സഭാപ്രവർത്തനമായി നടക്കുന്ന ഒരു തരം കമ്പക്കാരുണ്ട്. സഭ എവിടെയുണ്ടോ അവിടെയൊക്കെ ഇവർ ഹാജരുണ്ടാവും. ചെല്ലുന്നിടത്തിലൊക്കെ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടാക്കാതിരിക്കയുമില്ല. താൻ വല്ലവിഡ്ഢിത്തവും പറഞ്ഞാൽ സഭ്യന്മാർ കൈകൊട്ടി പരിഹസിക്കുന്നതു കണ്ടു തന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിട്ടുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു കൈകൊട്ടിയന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയാണെന്ന വിചാരിച്ച് അയാൾ ബഹുസന്തോഷത്തോടുകൂടി ഗോഷ്ഠികൾ പിന്നെയും കാണിക്കും. കൈ

കൊട്ടൽ മുക്കുന്നതോറും അവരുടെ ഗോഷ്ഠികളും വർദ്ധിക്കും. ഇപ്രകാരം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവം ഇവിടെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നത് അനാവശ്യമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ലിങ്കൺഷയർ എന്ന ദിക്കിൽനിന്നു പൊതുജനസഭയിലേക്കു ഒരു പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. ലിങ്കൺഷയറിലെ പൌരന്മാരെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു സഭയിൽ വെച്ചാണ് പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കപതിവ്. വില്യംസ് എന്നും ജെയിംസ് ലോക് എന്നും രണ്ടാളുകൾ തമ്മിലായിരുന്നു മത്സരം. സഭ കൂടുന്നതിനു ഏകദേശം അഞ്ചാറു മാസം മുമ്പു മുതൽ വളരെ പ്രയത്നിച്ചു അനേകം നിഘണ്ടുക്കളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു ദീർഘമായ പ്രസംഗം ചെയ്വാൻ തയ്യാറായിട്ടാണ് വില്യംസ് സഭയിലേക്കു ചെന്നതു. തന്നെ പ്രതിനിധിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടി വളരെ വിലപിടിച്ച കുപ്പായങ്ങളിട്ടു ഞെളിഞ്ഞിരുന്ന വില്യംസിനെ കണ്ടാൽതന്നെ സാമാന്യക്കാരെല്ലാം ചിരിവന്നുപോകും. അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുവാൻ കയറിയപ്പോൾ ഹാളിൽ മുഴുവൻ അതികേമമായ കൈകൊട്ടലും ലഹളയും ഉണ്ടായി. തന്നെ കണ്ടമാത്രയിൽ ജനങ്ങൾക്കിത്ര സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ തന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുമ്പോൾ അവർക്കെത്ര തൃപ്തിയാകുമെന്നായിരുന്നു വില്യംസിന്റെ വിചാരം. പ്രസംഗത്തിന്റെ ഇടക്കെല്ലാം കേൾപ്പിൻ കേൾപ്പിൻ എന്ന നിലവിളിയും, ഹുറാ, ഹുറാ, എന്ന ശബ്ദവും, കൈകൊട്ടലും തുടരെത്തുടരെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ താൻ വിജയിയാകുമെന്നു പൂർണ്ണവിചാരത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു വില്യംസ് പ്രസംഗം നിർത്തിയതു. ജെയിംസ്ലോക് സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഈ മാതിരിയിലുള്ള ഘോഷമൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ ജനങ്ങളെല്ലാം മൌനം ദീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം നന്നായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിനു ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടാണ് വില്യംസ് കരുതിയത്. വോട്ടെടുത്തു ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം പുറത്തുവന്നപ്പോഴാണ് നമ്മുടെ പ്രാസംഗികന്റെ കാര്യം മനസ്സിലായതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വോട്ടും വേറെ രണ്ടാളും അല്ലാതെ വില്യംസിനു ആരും വോട്ടുചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വിധത്തിലാണ് സഭാപ്രസംഗന്മാർ വിഡ്ഢികളായിത്തീരുന്നതു. ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം ഫലം അനുഭവിച്ചതിനുശേഷംകൂടി തലക്കു വെളിവു വരാത്തവരുടെ കാര്യമാണ് വളരെ കഷ്ടം.

സഭയിലെ മറ്റുള്ള ചില അംഗങ്ങൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതുപോലെ താനും ചെയ്യുന്നതു വളരെ അപമാനകരമാണെന്നു വിചാരിക്കയാൽ എത്രപേർ കണ്ണിൽ ചാടുന്നുണ്ട്. സഭയുടെ വകയായി ഒരു വിരുന്നു കഴിക്കുന്നതിലേക്കു അതിധനികനായ ഒരാൾ നൂറുറുപ്പിക കൊടുത്തതു കണ്ടിട്ടു അതിലുംകൂടി കഷ്ടിയായിരിക്കുന്നവരൊരാൾ താൻ അമ്പതുറുപ്പികയെങ്കിലും കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു കുറവാണെന്നു വിചാരിച്ചു വിറ്റിട്ടോ കട്ടിട്ടോ തട്ടിപ്പറിച്ചിട്ടോ ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും പണം കൊടുക്കുന്നതും ചിലപ്പോൾ നമുക്കു കാണാം. ഇപ്രകാരം തന്റെ അവസ്ഥയറിയാതെ 'അരിമണിയൊന്നുകടിപ്പാനില്ല തരിവളയിട്ടുകളിപ്പാൻമോഹം' എന്നതനുസരിച്ചു ചാടിത്തുള്ളുന്നതും ഒരുതരം സഭാകമ്പംതന്നെ.

എന്നി മറ്റൊരുവിധത്തിലുള്ള സമാകമ്പം അല്ലെങ്കിൽ സമയുടെ കമ്പം എന്നതിനെപ്പററി രണ്ടുവാക്കു പറയട്ടെ. ഇല്ലാത്ത സംഗതികൾ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുകയോ, അസാദ്ധ്യമായവയെ സാദ്ധ്യമുള്ളവയായി കരുതുകയോ, ലോകപരിചയത്തിനു വിപരീതമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയോ മററും ചെയ്യുന്നതായാൽ അയാൾക്കു ശുദ്ധ കമ്പമാണെന്നു നാം പറയാറുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ അന്യരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ഇരിക്കുന്നകാലത്തോളം ഒരു രാജ്യത്തിനു അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഓടിച്ചുകളയണമെന്നും, ജാതിവ്യത്യാസംകൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അതു തീരെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ നാം ശ്രമിക്കേണമെന്നും, ഒരാൾ മററാളുകളെക്കാൾ അധികം ധനവാനായിരിക്കുന്നതു തട്ടിപ്പറിക്കു തുല്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ധനികന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും മനുഷ്യരാകയാൽ രാജ്യഭരണത്തിലും മറെറല്ലാ സാമുദായിക വിഷയങ്ങളിലും സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കു ഒരുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളിലും വെച്ചു ഏററവും നല്ലതു ക്രിസ്തുമതമാകയാൽ ഒരു കാലത്തു മറെറല്ലാ മതങ്ങളും നശിച്ചു ക്രിസ്തുമതം മാത്രം ബാക്കിയായിത്തീരുമെന്നും മററും മറേറാ സഭകളിൽ വെച്ചു പ്രാസംഗികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും അതനുസരിച്ചു നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ശുദ്ധ കമ്പമല്ലാതെ വേറെയെന്താണ്. സഭയിൽ പറയുന്നതു ഒരുവിധം, പുറമെ പോയാൽ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതു വേറൊരു വിധം. പൂച്ചയുടെ കഴുത്തിൽ മണി കെട്ടണമെന്നു സഭയിൽ വെച്ചു തീർച്ചയാക്കിയതു സാധിക്കുന്ന കാര്യമാണോ അല്ലയോ എന്ന് ആലോചിക്കയുമില്ല. കെട്ടുകല്യാണം വേണ്ടെന്നു നായർസമാജങ്ങളിൽ വെച്ചു അഭിപ്രായപ്പെടും; പുറത്തു പോയാൽ ആരും ആ ചട്ടം നിറുത്തുകയുമില്ല. നമ്പൂരിമാരെക്കൊണ്ടും പട്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും സംബന്ധം ഉപേക്ഷിപ്പിക്കണമെന്നു എല്ലാവരും കൂടി തീർച്ചയാക്കും; കാര്യം വരുമ്പോൾ ആദ്യം തലവനാണ് നിശ്ചയത്തിനു വിരോധമായി ചെയ്യുവാൻ. ഇതൊക്കെ ഒരുതരം സമാകമ്പം തന്നെയാണ്_ മുഴുത്ത കമ്പം എന്നുവേണം പറയുവാൻ.

ഇല്ല, സമാകമ്പം അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ വരവിനോടുകൂടി വേറെയൊരുതരം സമാകമ്പവും നമ്മുടെയിടയിൽ പടർന്നു പിടിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ദിനംപ്രതി പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങി അധികം താമസിയാതെ, മൂക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വാടിപ്പോകുന്ന പരിഷ്കാരവർദ്ധിനി സഭകളുടെയും, സമുദായപരിഷ്കരണസഭകളുടെയും, മതസംബന്ധമായ സഭകളുടെയും അസംബന്ധമായ സഭകളുടെയും എണ്ണം കണക്കാക്കിനോക്കിയാൽ ഏകദേശം അറിയാവുന്നതാണ്. 1720-ാം ആണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടു രാജ്യത്തു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സംഗതിയുണ്ടായി. 'തെക്കെ കടലിലെ പോളു' പൊട്ടിയ കഥ എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കുന്നു. തെക്കെക്കടലിലെ രാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടം ചെയ്താൽ വളരെ ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണെന്നു കണ്ടിട്ടു കുറെ ധനികന്മാരെല്ലാംകൂടി ഒരു വലിയ കമ്പനി കൊള്ളുന്നതും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാ

വിച്ചുവരുന്നതു കണ്ടിട്ട അതേ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അനേകം കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയാൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം നിമിത്തം കച്ചവടമെല്ലാം നശിച്ചു 'മുതലാളികൾ ഇരപ്പാളികളാകയും' മററും സംഭവിച്ചതു നാമെല്ലാവരും ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. നമ്മുടെയിടയിൽ ഇപ്പോഴുള്ള സഭാകമ്പം [ഏകദേശം ഈ പോളപൊട്ടിയതുപോലെ കലാശിക്കുമോയെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തിരിഞ്ഞോട്ടുമറിഞ്ഞാലും സഭ—ചെറിയ മനുഷ്യരുടെ സഭ- വലിയ മനുഷ്യരുടെ സഭ- ചെറിയ വലിയമനുഷ്യരുടെ സഭ- സാഹിത്യ സഭ- മന്ദസാഹിത്യ സഭ (ഇതിലൊന്നു ഇയ്യിടെ നമ്മുടെ കോളേജിൽ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. താഴ്ന്നജാതിക്കാരെ ഉയർത്തുവാനുള്ള സഭ- ഉയർന്നജാതിക്കാരെ താഴ്ത്തുവാനുള്ള സഭ- പാട്ടസഭ- ഊട്ടുസഭ- കാപ്പി സഭ- ആസഭ- ഈ സഭ- സഭസഭ- സഭസഭ സഭസഭ— ഈ വിധത്തിലുള്ള സഭകളുടെ സംഖ്യയെട്ടുക്കനാമയം മഹിമാശിപട്ടണത്തിൽ ഓരോവീട്ടുകാർക്കും ഓരോ പ്രത്യേക സഭയുണ്ടെന്നു കാണുന്നതായാൽ വളരെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സഭകൾ കൂടുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവുമില്ലെന്നു ഞാനൊരിക്കലും പറയുന്നില്ല. ഒരു യോഗം സ്ഥാപിക്കുന്നതായാൽ അതിന്നെന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രധാന ഉദ്ദേശം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതൊന്നും കൂടാതെ "ഹൈ! നമുക്കൊരു സഭയില്ലെങ്കിൽ മഹാമോശം" എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി യോഗങ്ങൾ സ്ഥാപിപ്പാൻ ഇടവരുന്നതായാൽ അതിന്നു യാതൊരവസാനവും കാണുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നതുമല്ല. ചില യോഗങ്ങൾ ജനനത്തോടുകൂടിത്തന്നെ മരിക്കുന്നു. ചിലതു മരണാവസ്ഥ കഴിക്കമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ജനിച്ചു മൂന്നോ നാലോ കൊല്ലത്തോളം യാതൊരുപകാരവും ചെയ്യാതെ തിന്നുകുടിച്ചു ആളുകളുടെ സമയമെല്ലാംകളഞ്ഞു. ഒടുക്കം കോലാഹലത്തോടുകൂടി പരലോകത്തെപ്രാപിക്കുന്നു. മററു ചില യോഗങ്ങൾക്കു ജനനം മാത്രമേയുള്ളു മരണമില്ല. ജനിച്ചതിന്നശേഷം എവിടെപ്പോയെന്നു ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇനിയും പലവികൃതിവേഷങ്ങളോടുകൂടിയ യോഗങ്ങൾ നമ്മുടെ യിടയിലുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ദുസ്സാഹസം സഭാകമ്പമാകുന്നു. കമ്പംവിളയാത്ത നാട്ടിൽ ഈ കൊള്ളക്കാരെക്കൊണ്ടു യാതൊരുപദ്രവവുമില്ല.

——:o:——

ശൃംഗാരമണ്ഡനംഭാണം.

(തുടർച്ച)

പരേതനായ തൈക്കാട്ട നാരായണൻമൂസ്സ് അവർകൾ.

ഇതിപ്പോൾ ലഘുവായ സംഗതിയാൽ തന്നെ ഒഴിക്കലുമാകില്ല.

പൂരം,തൈപ്പൂയ,സപ്തം,നൽക്കഥകളിനായമാം
നാടകാദ്യാഘോഷമെന്നി-
സാരപ്പെട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളവധിയകല-
ത്തുന്നവന്നൊത്തുചേരും
നാരിവൃന്ദത്തിൽവെച്ചിട്ടായവളുമൊരാ
ണ്ടകന്നാൾചെറിന്നു (ഞാനാ-
ളുമെത്തുന്നാമെന്നകപ്പെടാതകറിക-
ണ്ടിട്ടില്ലരായിട്ടൊരു.

എന്നാൽ പിന്നെ കാണാം (എന്നു പറഞ്ഞു പിന്തിരിഞ്ഞുപോയതായി നടിച്ചു)

അപ്പൂ! ബന്ധുകാര്യം ഒരു പ്രയാസം കൂടാതെ സാധിച്ചുവല്ലോ. ഞാൻ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുമോ എന്നു വിചാരിച്ചു. ഇപ്പോൾ സാധാരണസ്ത്രീകളുടെ സമ്പ്രദായം ഒക്കെ ഒന്നു മാറീട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്.

ധനംകൊണ്ടൊക്കുമ്പോൾ
ധനമേറെയില്ലാത്തകണവൻ
തന്നിഷ്ടായ്കൈകാര്യം
തണ്ണെമത്തീറായിവരണം.
വിന്നാളിപ്പാനാരോ
വിടപന്റെയടുത്തിടണമിവ-
ർക്കംഗനാർവന്നാലും
ശരിയായുപചാരത്തിനാവരണം.

എന്നാൽ ഇപ്പഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ബുദ്ധിവികാസം എന്നുള്ള ഗുണം നല്ലവണ്ണം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ആവക ദുസ്സ്വഭാവങ്ങൾ ഒന്നും ബാധിച്ചിട്ടില്ല.

(കുറച്ചു ചുറ്റിനടന്നു നോക്കീട്ട്)

ആരാണീവഴിയിൽവെച്ചു തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നത്. അതിൽ ഒരാൾ അടികൊണ്ടു ഓടിപ്പോകുന്നതു കാണുന്നുണ്ട്. ആളു മനസ്സിലായില്ല. അടിച്ചു വിട്ടവൻ അവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അടുത്തുചെന്നു,

ചോരക്കണ്ണൊന്നുതന്നു തത്തകാന്തകടില-
ഭ്രൂവല്ലിവല്ലാതെതാരി-
നേരെല്ലാമുള്ളമട്ടോട്ടുറമ്പിത-
ഒന്നെങ്ങുള്ളനാട്ട്യങ്ങളും
തിരെല്ലാസല്ലാപിട്ടരാവണസൗമ്യം
ഒകെകൊണ്ടുചാടിക്കൊറാ-
ടാരികണ്ടുകടത്തുചാരിനുന്നി-
ഞെരുത്തുന്നകൂത്തുംതഷാ.

അല്ലാ ഇതെന്തുകഥ? 'സ്വതന്ത്രൻ' അല്ലേ ഇത്? ഇവിടെ എന്തായിരുന്നു പോലീസ്സ്? ആ ഓടിപ്പോയതാരാണ്?

ഈ 'ചിത്രാകർഷിണി'യെ ഭവാൻ അറിയില്ലേ. അവൾക്കു തോന്നാകുന്നു സകല ചിലവും കൊടുത്തുപോരുന്നത്. അതിനിടയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു പേരുമാത്രം വഹിക്കുന്ന 'സംയോഗപട്ട' എന്നു പേരായ ഒർബ്ബുദി അവളോടുകൂടി രമിക്കുക പതിവായിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് എന്റെ കണ്ണിനാ

രെ കണ്ടുകിട്ടി. അതുകൊണ്ടു രണ്ടു കൊടുത്തുവിട്ടു. എന്നാൽ എനിക്കു കുറെ ബദ്ധപ്പാടുള്ളതുകൊണ്ടു പോകുവാൻ അനുവദിക്കുന്നം എന്നോ? പൊയ്ക്കൊള്ളു.

കഷ്ടം! കഷ്ടം! മാതാക്കന്മാരുടെ പ്രാരബ്ധകർമ്മം വിചാരിച്ചാൽ അവസാനമില്ല.

അച്ഛിന്നമഴത്തുകൈവശമെഴും
    കാശുംനശിപ്പിച്ചിതാ
മച്ചിൽപെട്ടൊരുകൃച്ഛ്രയോടുകിടയായ്
    വീട്ടിൽകടത്തിപ്പരം
പച്ചത്തണ്ണികുടിക്കുവാൻപതിസഖി-
    പ്പെന്നല്ലവല്ലാതെയായ്
പിച്ചുംകേറിനടന്നിടുന്നുകഠിനം
    കാമാന്ധന്മാർബുദ്ധികൾ-

(ആകാശത്തേക്കു നോക്കീട്ടു വിതാകർ
    ണിയോടു നേരിട്ടു പറയുമ്പോലെ)

സംബന്ധമെന്നനിലയിൽപണമുള്ളതെ-
    (ല്ലാം
ചോരചിടത്തിപടുവങ്കരൊടിപ്രകാരം (നീ
തമ്മിൽപിണങ്ങിയോടുവിൽകലപാതകം
നിർമ്മിച്ചിടൊല്ലനിശിനിർമ്മലഗാത്രിയാളേ!

(എന്നുപറഞ്ഞു വിശന്നയും കരച്ചു പുറിനടന്നിട്ടു) (വിച്ചുകമാലകൊണ്ടു എറുകൊണ്ടതായി നടിച്ചു മേല്പോട്ടു നോക്കീട്ടു വിചാരം)

'കാമതിലക' ഈ ദ്വാരത്തിൽ ഇരുന്നു ഇന്നലെ പറഞ്ഞപ്രകാരം എന്നെ കാണാഞ്ഞുകൊണ്ടു പരിഭവം നിമിത്തം വിച്ചുകമാലകൊണ്ടു എറിഞ്ഞു ചിരിക്കുന്നു.

ഇവളുടെ സമ്പ്രദായം:—

അഞ്ചൊമ്പാതോധനത്തിൻകഥയുമുകണ്ണി
    ണ്ണാത്തെപ്പൃഥധിക്രന്ദ്രൻ (കാ
ക്കൊഞ്ചുമ്പോളായവൻതൻപണമതുവല്യ
    നോളുടൻസമ്മതിക്കും (തെ-
ഞ്ചുമ്പോലന്യരോടൊത്തുപശരസമരം
    ചെയ്യുവാൻലാക്കുവന്നാ-
ലമ്പോ പത്തുംപിടുങ്ങും,ധനമതുമതിയെ.
    നാൾ ദ്രാവണംഭുഗതിൽ?

എന്തായാലും ഇപ്പോൾതന്നെ ഒന്നു കണ്ടു പൊയ്ക്കളയാം (എന്നു പറഞ്ഞു അകത്തേക്കു കടക്കുന്നതായി നടിച്ചു)

(പ്രകാശം)

മുഖകമലമിതെന്തുമങ്ങു പാറം
നഖരപദംകളുർകൊങ്കയിൽപെടാറം
അഖിലമിടിപുകഴ്ന്നനിന്റെമാരൻ
സുഖമൊടുരാത്രിയിലത്രവന്നിതന്നോ.

അങ്ങു വരാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ എത്രനേരം ഈ വാതലും തുറന്നിട്ടു കാത്തിരുന്നു. പിന്നെ ഒടുക്കം കാണാഞ്ഞപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ അപരാധങ്ങളും എന്നോ, ഇതു സ്ത്രീകളുടെ സ്വഭാവമാകുന്നു.

താല്പര്യത്തെതോടുവന്നൊരുഞാനാകിൽ
    ഞാനങ്ങുകൂടുംവിധൌ
സല്പംപിഴവാലിയോടുതിന്നനെസഖി-
    ച്ചീടാൻമടിക്കുംപരം
എപ്പോൾദൈന്യമായവൻപുനരഹോ
    കാര്യാന്തരംകൊണ്ടുടൻ
പോരായ്കിലതിനുള്ളൊരുള്ളുകഠിനം
    കാന്തേ!കഥിക്കുന്നതോ.

എന്നാൽ കുറെ ബദ്ധപ്പാടുള്ള ഒരു ബന്ധുകാര്യം നിവൃത്തിപ്പാനുള്ളതുകൊണ്ടു ഭവതി എന്നെ ഇപ്പോൾ വിട്ടയക്കണം. ഭവതിയെ പാരവശ്യപ്പെടുത്തിക്കുന്ന ശഠകൻ ഇതാവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതിലധികമൊന്നും ഇപ്പോൾ തരമുള്ള സമയമല്ലല്ലോ. (എന്നു പറഞ്ഞു കൈ കുടഞ്ഞു വിടുവിച്ചതായി നടിച്ചു)

വൃദ്ധനാമാരണ്യേന്ദ്രക്കൽ
ബദ്ധരാഗംനടിച്ചുനീ

തദ്ധ്യാനംകൈക്കലാക്കീടാൻ
ബുദ്ധിവെക്കുകസർവ്വദാ.

എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങട്ടെ.
(രാത്രി ഇന്നലത്തെപ്പോലെയായി
ട്ടില്ല്യോ എന്നോ?)
എന്ത് തീർച്ചയായിട്ടും കാണാം.
(എന്നു പറഞ്ഞു പിന്നെയും പുറത്തിറങ്ങി നോക്കീട്ട്) അയ്യം! ഇപ്രദേശം എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു.

നല്ലോരാരാമമാരാലരമനയരികിൽ
തീരദേശത്തുതന്നെക്കായ്
ചൊല്ലാർന്നീടുന്നകേതപ്രിയപുരമതുപോ-
ലപ്പുറത്തുഗ്രദേവൻ
സോല്ലാസംവാഴ്മദേശം പരമപുരമതു-
ത്തുങ്ഗമാണോത്തുകണ്ടാ-
ലെല്ലാംസൌഖ്യമുൾച്ചേർച്ചിയുടെനികടം
പാർശ്വവാൻതദ്ദേശം

എന്നു മാത്രമല്ല:—
വൃത്താഭോഗാന്തികിൽകടവുകളുമിലം
വെട്ടുകല്ലിട്ടുകെട്ടി-
ത്തീർത്തിട്ടുണ്ടത്രയല്ലിസ്ഫടികമയജലം
മജ്ജനംചെയ്യുവാനും
പാരാതാലൊട്ടുപുക്കുത്തളത്തെനിരവധി-
ത്തെങ്ങുള്ളുരാതിത്താമരപ്പൂ
നൽത്തേനാണ്ടങ്ങിരിക്കുംമൃദുളതൊത്തവം
കണ്ണുകോൽപ്രദംമേ.
(ചങ്ങലകിട്ടുകം കേട്ടതായി നടിച്ചു തിരി
ഞ്ഞുനോക്കീട്ട്)

അമ്പ! ഈ ആനകളേതാകുന്നു. ഇവയിൽ ഈ ചെറിയ കുട്ടി ഒന്നാന്തരമാകുന്നു.

വെളുവെളെവിലസുന്നകൊമ്പുരണ്ടും
വളവൊട്ടംഗിയില്ലതൊന്നമന്നും
കളിയോടെ ചെവിയാട്ടിവാലുവീശി-
ക്കളമതിനാകളിയാടിവന്നിടുന്നു.

വേറെ ഒരു വലിയ കൊമ്പനും പിന്നാലെ വരുന്നുണ്ട്.

ചാരുത്വംകലരുന്നപുഷ്കരസഹാ-
യത്താൽ നാളൊല്ലാടനം
താൻചെയ്യാൻതുനിയുന്നഹന്ത!കലിയോ?
നാലുണ്ടുപാദങ്ങളും
തങ്ങൾപ്രാസവൃന്ദപാർശ്വിലദ്ധ്വനാ
നല്പത്ത്രയോദ്ദിവെത്രനോ?
വാരുദ്ധിക്കംപെടിവ്യംഘണ്ണപുനാരിതാ
ചെയ്യുന്നതെന്താവളും.

ഇതു പണ്ടാരവക പന്ത്രണ്ടാനകൾതന്നെ. ഇതു കണ്ടുംകൊണ്ടു നിന്നാൽ നേരം പോകുന്നത് അറികയില്ല.

(ചിറയിൽ ഇറങ്ങി സ്നാനകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചതായും ഉടനെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതായും നടിച്ച്)

കേതപ്രിയ!ഭവൽപാദ
കേതനാമഹമന്വഹം
സകതിവിട്ടനാമിക്കുന്നേൻ
മുക്തിവന്നീടുവാൻവിഭോ!
(എന്നു നമസ്കരിച്ച് ഉത്തരപുര
യിലേക്കു നോക്കീട്ട്)

ഉണ്ണിപ്പിണ്ടിയതിനു ചക്കമടലും
കുട്ടിക്കലവറയാവും
തണ്ണിപ്രായമതാസ്ഥിതിയറിച്ചക-
ച്ചപ്പുതൊടീക്കാളുടൻ
ഉണ്ണാനായ്വരുന്നവർക്കിതവിള-
മ്പീടുംവിളമ്പർപരം
ണ്ടെപ്പൊളൊരുക്കവുംവന്നതൊട്ടപ്പുറം
രാജ്യത്തെപ്പോകുമ്പോൾ.

അമ്പ! ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായം എത്ര ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ രാമവർമ്മ ജി. സി. എസ്സ്. ഐ. വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ബുദ്ധിഗുണവും കാര്യപ്രാ

ച്ചിയും അസാധാരണംതന്നെയാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ലക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു വെടിപ്പു നോക്കു.

തമ്പുരാനൊടുമല്ലിട്ടും പഴയരി-
ച്ചോറുംരസം ചേർന്നിട്ടും
സാംബാറുംപൂനപ്പിലിട്ടുമത-
ല്ലുപ്പേരിസംഭാരവും
സംപ്രീത്യാവിനയത്തൊടൊത്തനവിനം
നൽകുന്നതെല്ലാനിതിൽ
സമ്പാദ്യത്തിനശക്തനാകിലവനൊ-
ത്തിരെപ്പിരിക്കുംഗുണം.

ഇതു മാത്രമല്ല അവിടത്തെ ബുദ്ധിശക്തിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ തീവണ്ടി നടപ്പാക്കിയ കഥ തിരുമനസ്സിലെ പ്രഥമപ്രശംസാർഹമായിരിക്കുന്ന ഒരു മഹത്കൃത്യമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷിൽക്കണ്ടതാട്ടെനേയനിധിഘ്നനാവാ
വണ്ടിപ്പുപാലവർദ്ധൻ (ൻ
ശട്ടംകെട്ടുന്നപിന്നീടിവിടെയുമുനട-
പ്പാക്കിടുംമാടഭൂപൻ
മുട്ടാതിവണ്ണമുള്ളീനടപടിവിപരീ-
തപ്പെടുത്തീട്ടിദാനീം
നാട്ടിൽക്ഷേമംവരുത്തുന്നതിനതിവിമതൻ
രാമവർമ്മക്ഷിതീന്ദ്രൻ.

എന്നാൽ ഇവിടെനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങുകതന്നെ. (എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കിറങ്ങിയതായി നടിച്ച്)

(നേരെ മുമ്പിലേക്ക് അകലെയായി നോക്കീട്ട്)

ഈ ഒന്നാം തരം ഒണ്ടു കുതിരകളെപ്പൂട്ടിയ വണ്ടിയിൽ കയറി വരുന്നതാരാകുന്നു. ഓ! മനസ്സിലായി. ദിവാൻ രാജഗോപാലാചാര്യരുടെ വരവാണ്.

ഡ്യൂക്കാശുപത്രങ്ങളിന്നുള്ളവരിലൊ-
രൊരുത്തൻശ്രവസ്സുകേട്ട-
ന്നിശ്ശേഷങ്ങളൊരേടംകിടന്നശരിയാ-
ല്ലെന്നല്ലപാദയംവിധൌ
പൊന്തൂല്ലൂർത്തവൈഭവത്തെയടിയെ-
ക്കാത്തുള്ളേലാംവേഗമു-
ണ്ടാർത്തുശ്രീകലഹന്നരാജസചിവൻ
പോകുന്നപോക്കാണിത്.

എന്നു പറഞ്ഞു വഴി തിരിഞ്ഞു നിന്നു സലാം കൊടുത്തു. പിന്നെയും ചുറ്റി നടന്ന് ഈ അതിവിശേഷമായ പരിമളം എവിടെ നിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. നേരെ മുമ്പിലേക്കു നോക്കീട്ട്,

അതിസൌഭാഗ്യവതിയായ ഈ സ്ത്രീ ഏതാകുന്നു ശരി! മനസ്സിലായി. കേരളത്തിൽ എന്നു മാത്രമല്ല പരദേശങ്ങളിൽ കൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗീതവിദുഷിയായ 'വിലാസവതി' ഉദ്ദ്യോഗം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വരികയാണെന്നുതോന്നുന്നു. അമ്പ! ഒരു സൌഭാഗ്യം.

ക്രൂരോടുപ്പംശിവാശിവിട്ടടിതൊഴി
ലേറെസ്ത്രീധനഃ ഇടവർ
തീയംഭേനകുലൻമേനികാദ്യ•
നാണിപ്പിട്ടുംവാണിയും
മാരപ്രേയസിമത്സരംവെടിയുമ-
ജ്ജോതിരക്ഷിംഗൌരവം
തീരെപ്പോയിടുമാഴിമാതൃഭർതൃ-
ത്താഹന്തകേഴ്ഗുണം.

॥ षष्टिपूर्तिसर्गः ॥

अवनिमेवमवत्यवनीश्वरे सुनयशालिनि सत्सचिवादृते ।
जनपदौघ इतस्त्वतिनाकतामुपगतोऽपगतोद्यदुर्नयः ॥ १ ॥

भरतभूमिरतीवबुधादृता भुगुजभूरियमत्र विशेषतः ।
इह च मातृमहीति महाजनाः परमितारमितारमधियोऽब्रुवन् ॥ २ ॥

क्वचन धूमरथागमनोदितः क्षितिपरिष्कृतिसञ्जनितः क्वचित् ।
नृवरमारवनावनजोऽन्यतो धनचयो न च योऽस्त्विति गण्यताम् ॥ ३ ॥

पठनपाठनपाटवशालिभिर्विविधबालकपाठकमण्डलैः ।
शुशुभिरे परितः पठनालयाः क्षितिभृतातिभृतादरमीक्षिताः ॥ ४ ॥

नृवरशासनतो भुवि पत्रिका वहनकृत्परतैरधिकारिभिः ।
अधिकदूरमनायिधनादिरप्यरमितोऽरमितोऽत्रजनेषु कः ॥ ५ ॥

विपुलशैलवनोदरतः क्वचित् प्रगुणदारुचयान् समुपानयन् ।
शकटदण्डतनोच्छिखिनान्वहं विचलितोऽचलितोरुपदां श्रियम् ॥ ६ ॥

तत इतो वत जन्ममहीश्वरैः प्रभुभिरत्र चिराय विमर्दिताः ।
नरपतिर्जनता बहुधाधिनोन्नियमतोऽयमतो ऽर्थ्ययशा बभौ ॥ ७ ॥

निजभुवोऽपि यथेच्छमितस्ततो वितरणेऽनिपुणेष्वथ जन्मिषु ।
मदविदूषितहृत्स्वपि तेष्वभून् सुजनताजनतापहरी क्रमात् ॥ ८ ॥

द्रविणलक्षशतौघचयव्ययैः क्वचन साध्यतयात्र विनिश्चिते ।
जलधिपोतपथेऽप्ययमुद्यमं व्यतनुता तनुताण्डवभूःश्रियाम् ॥ ९ ॥

यदि स मातृमहीशमहापुरीं जलधिपोतपथः समुपागतः ।
अलकया किमतः परमुल्लसद्विभवया भवयाच्यफलश्रिया ॥ १० ॥

भरणतोऽस्य गुणैरिति वत्सरे सपदि सप्तदशे समुपागते ।
वयसि षष्टितमे नृपतिर्मुदा पदमदादमदार्तिनिषूदनः ॥ ११ ॥

सुचिरमत्र कुले नृवराः पुरा न खलु पस्पृशुरीदृशमिदं वयः ।
इह नृपेऽस्य तु पूर्तैरिति प्रजा भुवि गता विगताधि समुज्जगुः ॥ १२ ॥

सत इतो मिळितेषु सदस्सु किं शुभमपूर्व इहेश्वरजन्मभे ।
तनुम इत्यसकृत् सुधियः ससंभ्रमममंदममंसत संगताः ॥ १३ ॥

कतिचिदर्थिजनौदनदापनं दिशिदिशि क्षितिवल्लभजन्मभे ।
विधिवदेव विधेयमिति स्फुटं निजगदुर्जगदुज्ज्वलसद्गुणाः ॥ १४ ॥

सकलदेवकुलार्चनसत्क्रियाः परित एव तदात्र महीतले ।
वितनुमो वयमित्यवदन् प्रजाकुशलकौशलकौतुकिनोऽपरे ॥ १५ ॥

भुवि नृपोऽपि महोऽपि भवेदसौ रटनपूर्व इति स्तुतयेऽस्य तु ।
प्रतिकृतिः प्रगुणात्र निधीयतामिति परेऽविपरेण हृदाब्रुवन् ॥ १६ ॥

विविधमेवमुपाहितनिश्चयैरधिकृतैः प्रभुभिश्च महाजनैः ।
प्रकटिताजनि राज्ञि कृतज्ञता सुकृतिसाकृतिसार्थनमस्कृते ॥ १७ ॥

अवनिभुज्जननर्क्षदिनोदये विविधवित्तचयव्यय उत्सवः ।
अभवदत्र नृणां यदितः कृता क्षितिरनीतिरनीतिजनोज्झिता ॥ १८ ॥

जनपदेष्विति निस्तुलमुत्तमं नृपशुभार्थिजनौघ इहाकरोत् ।
जनपतिश्च धनेश इवात्मनोऽप्ययमतिं यमतीन्द्रमुखान्यतः ॥ १९ ॥

कनकरूप्यकरत्नविवर्षणं नरवराम्बुधरेऽत्र चिकीर्षति ।
मुखरभावमगुर्बुधचातका नवरसा वरसारगिरः स्वयम् ॥ २० ॥

बहुशुभेऽथ महे भरतावनिर्नपरमत्र कुतूहलशालिनी ।
अभवदाङ्गलभूरपि भूमिपः स हि तदाहितदानलसद्यशाः ॥ २१ ॥

सचिववर्यनियोगकृतोऽथ पुर्यवनिखण्डशतेष्वधिकारिणः ।
नृपपदाहितभक्तिकमेत्य संन्यदधतादधतापि महोत्सवान् ॥ २२ ॥

[क्रमशः]

एम्. कुञ्ञप्पारशवः

—:o:—

മംഗളോദയം

൧൧൨൦

പുസ്തകം 6 } തുലാമാസം { ലക്കം 12

മംഗളം.

യോഗാനന്ദാലസത്വംഗിരിജയുടെമുഖേവിസ്തരിച്ചുംപകച്ചും
വേഗാൽമേല്പോട്ടുയർന്നുംസപദികൃതിയിൽഹസിച്ചുംസ്മരാർവിൽകലക്ഷ
കോപംപൂണ്ടുംദഹിച്ചോരളവുകനിവിനാൽക്ലമ്പിയുംതൽപ്രിയാസ-
ന്താപത്തിൽബാഷ്പമാർന്നുംചിലസിനാഥനേത്രങ്ങൾകാക്കട്ടെനമ്മെ.

സി. കുഞ്ഞൻകർത്താവ്.

വൈദികകാലത്തെ

യുദ്ധസമ്പ്രദായം

(കെ.വി. എം.)

ആര്യന്മാരുടെ യുദ്ധശാസ്ത്രം, യജുർവ്വേദത്തിന്റെ ഒരു അംഗമായ ധനുർവേദത്തിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ധനുർവ്വേദം ഇപ്പോൾ നാമാവശേഷമായിപ്പോയതുകൊണ്ട് അതിനെ സംബന്ധിച്ച പരിപൂർണ്ണമായ അറിവു കിട്ടുവാൻ വഴിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും, ചില വൈദികസൂക്തങ്ങളിൽ അക്കാലത്തെ ആര്യന്മാരുടെ യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങളെ അല്പാല്പമായി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. അവയിൽനിന്ന്, അന്ന് യുദ്ധത്തിന് അസ്ത്രം മുതലായ ഏതെത് ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

ഋഗ്വേദസംഹിതയിലെ ഒരു ഭാഗത്തു (6-75) യുദ്ധത്തിനെ സംബന്ധിച്ച 19 ഋക്കുകൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ പ്രാചീനയുദ്ധത്തിന്റെ പല തത്വങ്ങളും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കയാൽ അവ താഴെ തർജ്ജമചെയ്തു ചേർക്കുന്നു:—

‘യുദ്ധത്തിന്നായി യോദ്ധാവ്, അല്ലെങ്കിൽ രാജാവ് കവചം ധരിച്ചുപോകുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപം കാർമേഘത്തിന്നു തുല്യമായിത്തീരുന്നു. അല്ലയോ രാജാവേ! അങ്ങ് ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ശരപതനം ശരീരത്തിലേല്ക്കാതെ നിന്നു പൊരുതി അവരെ ജയിപ്പതാക. അതിന്നു, കവചത്തിന്റെ അപരിമിതമായ ശക്തി അങ്ങയെ രക്ഷിക്കട്ടെ.’ ൧.

‘നാം വില്ലുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളുടെ പശുക്കളെ ജയിക്കണം. വില്ലുകൊണ്ടു തന്നെ യുദ്ധത്തിൽ വിജയം നേടണം. മദമേറിയ ശത്രുസേനകളെയും വില്ലുകൊണ്ടു തന്നെ ജയിക്കണം. നമ്മുടെ വില്ലു ശത്രുവിന്റെ ഉദ്യമത്തെ വിഫലമാക്കട്ടെ. നാം വില്ലുകൊണ്ടു എല്ലാ ദിക്കുകളെയും ജയിക്കമാറാകട്ടെ.’ ൨.

‘യുദ്ധാവസരത്തിൽ ശരങ്ങൾ മൂളയൊത്തു പുറപ്പെടുമ്പോൾ, വില്ലിന്മേൽ പററിക്കിടക്കുന്ന ഞാണ് സ്ത്രീ ഭർത്താവിനെ എന്നപോലെ ശരത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് — ഇഷ്ടം പറയുവാനെന്നപോലെ വില്ലാളിയുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ ചെല്ലുകയും ശബ്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’ ൩.

‘മനസ്സിണങ്ങിയ സ്ത്രീ ഭർത്തൃസമീപത്തെ വിട്ടുപിരിയാത്തതുപോലെ ധനുഷ്കോടികൾ (വില്ലിന്റെ കടകൾ) വില്ലിനെ വിട്ടുപിരിയാതെ, അമ്മ മകനോടെന്നപോലെ വില്ലാളിയോടു പെരുമാറുന്നു. എന്നല്ലാ, അവ ഒരു കലുഷവും കൂടാതെ ശത്രുക്കളുടെ നേരെ; ചീറി അവരെ ഹിംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’ ൪.

‘ആവനാഴി അസംഖ്യം പേരുടെ (ശരങ്ങളുടെ) അച്ഛനാകുന്നു. അതിന്നു ശരങ്ങളാകുന്ന അനേകം പുത്രന്മാരുണ്ട്. യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോൾ ആവനാഴി ‘ചിശ്ചാ’ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഇതു യോദ്ധാവിന്റെ പുറത്തു കിടന്നുകൊണ്ട് അസ്ത്രങ്ങളെ അയച്ച് ശത്രുസേനകളെ ജയിക്കുന്നു.’ ൫.

‘നല്ല സാരഥി രഥത്തിലിരുന്ന് തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന കുതിരകളെ തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. കുതിരകളുടെ പുറത്തുള്ള കയറുകൾ കുതിരകളെ തേരാളിയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ നടത്തുന്നു. അല്ലയോ ജനങ്ങളേ! ആ കയറുകളുടെ മഹിമയെ നിങ്ങൾ സ്തുതിക്കുവിൻ.’ ൬.

‘കുതിരകൾ കുളമ്പിട്ടടിച്ച് ഭൂമിയിൽനിന്നു പൊടിപുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ ഘോഷാരവം ചെയ്യുന്നു. ഓടാതെനിന്നു ശത്രുക്കളോടേററ് അവരെ ഹിംസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.’ ൭

‘യോദ്ധാവിന്റെ വില്ലു, ശരം മുതലായ ആയുധങ്ങളെ വഹിക്കുന്ന രഥമെന്ന വാഹനം — അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചിട്ട് ആ തേരിൽ കയറുന്ന ധനം അഗ്നിക്ക് ഹവിസ്സെന്നപോലെ വൃദ്ധികരമാകുന്നു. നമുക്ക് മനഃസ്വാസ്ഥ്യത്തോടു കൂടി ആ രഥത്തിൽ സുഖമായിട്ടിരിക്കാം.’ ൮.

‘രഥം രക്ഷിക്കുന്ന കാവൽക്കാർ ശത്രുക്കളുടെ ചോറു മുടിക്കുന്നു; മററുള്ളവൎക്കു ചോറുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആപൽക്കാലത്തു ജനങ്ങൾ അവരെ ആശ്രയിക്കുന്നു. അവർ, ശക്തിയും ആയുധവും സേനയും ശരങ്ങളുമുള്ളവരും വീര്യശാലികളും അവധ്യന്മാരുമാകുന്നു.’ ൯.

‘അല്ലയോ സത്യനിഷ്ഠന്മാരും ത്യാഗശീലന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണരേ, പിതൃക്കളേ,

നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവിൻ. യാതൊരു പാപവുമില്ലാത്ത ഭൂമിയും ആകാശവും ഞങ്ങൾക്ക സുഖമുണ്ടാക്കിത്തരട്ടെ. പൂഷാവ് (പോഷകദേവൻ) ഞങ്ങളെ ദുരിതത്തിൽനിന്ന രക്ഷിക്കട്ടെ; ഞങ്ങളുടെ പാപകാരിയായ ശത്രുവിന്റെ ബലം ക്ഷയിക്കട്ടെ.' ൧൦.

'ഈ ശരം നല്ലതായ വാജത്തെ (ശരപക്ഷത്തെ) ധരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ പല്ലു (അഗ്രഭാഗം) മൃഗത്തിന്റെ കൊമ്പാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുക്കളെ മാൎഗ്ഗണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാണുകൾ മറപ്പിൽ കെട്ടിവിടുമ്പോൾ ഇതു ശത്രുപക്ഷത്തിൽ ഓടിച്ചെന്ന വീഴുന്നു. എതു യുദ്ധത്തിൽ മനുഷ്യർ ഒരുമിച്ചും വെവ്വേറെയും സഞ്ചരിക്കുന്നുവോ അതിൽ നമുക്ക ശരങ്ങൾ മംഗളം നൽകട്ടെ.' ൧൧.

'അല്ലയോ ശരമേ, നീ ഞങ്ങളുടെ നാലുപുറത്തും നില്ക്കുക ഞങ്ങളുടെ ശരീരം കല്ലുപോലെ ഉറപ്പുള്ളതായിത്തീരട്ടെ. സോമൻ ഞങ്ങളുടെ പക്ഷത്തിൽ നില്ക്കട്ടെ. അദിതിയും ഞങ്ങൾക്ക സുഖം തരട്ടെ.' ൧൨.

'അല്ലയോ അശ്വങ്ങളെ നടത്തുന്ന ചമ്മട്ടി! സാരഥിമാർ നിന്നെക്കൊണ്ടു കുതിരകളുടെ ഇടയിലും ജഘനത്തിലും അടിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരുന്നുകൊണ്ടു നീ യുദ്ധത്തിൽ കുതിരകളെ നടത്തുക.' ൧൩.

'കയ്യു (ഹസ്തഘ്നം) ഹസ്തത്രാണം—മണിബന്ധത്തിൽകിടന്ന ഞാണിന്റെ അടികൊള്ളുകയാലാണ് ഈ പേരു വന്നതെന്ന സായണവ്യാഖ്യാനം. ആശ്വലായനഗൃഹ്യസൂത്രത്തിൽ ഇതിന്ന തലം എന്നും പേരു പറയുന്നു. (ആശ്വ-ഗൃ-സൂ- 3—12—2) ഞാണിന്റെ അടിതട്ടു ഈ സർപ്പാകൃതിയിൽ കയ്യിന്മേൽ ചുററികിടക്കുന്നു. ഇതു സർവ്വജ്ഞാനവും തികഞ്ഞു പൌരുഷം കളയാതെയും ധനാഢിയെ രക്ഷിക്കുന്നു' ൧൪.

'യാതൊരു ഇഷു വിഷം തേക്കപ്പെട്ടതായും കൊമ്പുകെട്ടിയ അഗ്രഭാഗത്താൽ അസഹ്യശക്തിയുള്ളതായും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ശിരസ്സിനോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്നുവോ ആ വലിയ ആയുധത്തിന്ന് ഇതാ നമസ്കാരം.' ൧൫.

'അല്ലയോ മന്ത്രശക്തിയാൽ മൂർച്ചകൂട്ടിയ അസ്ത്രമേ! ശത്രുഹിംസയിൽ സാമൎത്ഥ്യമേറിയ ആയുധമേ! നീ വില്ലാളിയുടെ പ്രയോഗത്തിനാൽ അതിവേഗത്തിൽ ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ ചെന്നെത്തേണമേ. ശത്രുക്കളെ ഒരാളെയും ബാക്കിവെക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യേണമേ.' ൧൬.

'യാതൊരു യുദ്ധത്തിൽ ബാണങ്ങൾ വിശിഖങ്ങൾ (മുണ്ഡിതങ്ങൾ) ആയിട്ടു കുമാരന്മാരെന്നപോലെ ചെന്നുവീഴുന്നുവോ ആ യുദ്ധത്തിൽ ബ്രാഹ്മണസ്പതിയും അദിതിയും നമുക്ക ശുഭം തരട്ടെ.' ൧൭.

'അല്ലയോ രാജാവേ! അങ്ങയുടെ മൎമ്മങ്ങളെ ഞാൻ വൎമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു (ചട്ടകളെക്കൊണ്ടു) ഇതാ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം സോമൻ എന്ന രാജാവ് അങ്ങയുടെ മെയ്യിൽ അമൃതം തളിക്കട്ടെ. വരുണനും അങ്ങേക്ക് അനല്പമായ സുഖത്തെ ദാനം ചെയ്യട്ടെ. അങ്ങ് ഹോമങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ദേവന്മാർ അങ്ങയോടൊപ്പം സന്തോഷിക്കട്ടെ.' ൧൮.

“ദൂരത്തുനിന്നുകൊണ്ടു നമ്മളെ ഹിംസിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശത്രുവിനെ ദേവന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഹിംസിക്കട്ടെ. ശത്രുക്കളുടെ മന്ത്രശക്തിയുള്ള ശരങ്ങ

കളേപ്പോലും തടുക്കുന്ന ചട്ടയും നമുക്കുണ്ടല്ലോ." എൻ.

ഈ പാഠത്തെ പതിനാലു മന്ത്രങ്ങളാണ് ഋഗ്വേദത്തിൽ കാണുന്നത്. യുദ്ധാവസരത്തിൽ ഈ മന്ത്രങ്ങളെ എങ്ങിനെയാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നു ഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങളിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ആശ്വലായനഗൃഹ്യസൂത്രം 3-21-1—11; 28-19.) രാജാവ് യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങിയാൽ പുരോഹിതൻ 'ആ ത്വാഹാർഷമന്തരഭൂഃ—' എന്ന മന്ത്രം ജപിച്ച് (ഋഗ്വേദം 10—173—1) രാജാവിനെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ആ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെയാണ്— 'രാജാവേ, അങ്ങയെ ഞാൻ രാജ്യത്തിന്റെ നാഥനായിട്ടുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണ്. അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ സ്വാമിയായിട്ടിരിക്കണം— ഉറപ്പോടുകൂടി രാജ്യഭാരം ചെയ്യണം— എല്ലാ പ്രജകൾക്കും അങ്ങയുടെ പേരിൽ പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ— അങ്ങയുടെ കയ്യിൽനിന്നു രാജ്യം ഒരിക്കലും പോകാതെയിരിക്കട്ടെ.' ഈ മന്ത്രം ജപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പുരോഹിതൻ മുൻപറഞ്ഞ സൂക്തത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ മന്ത്രം ജപിച്ച് ചട്ടയും രണ്ടാമത്തേതു ജപിച്ച് വില്ലും രാജാവിന്നു കൊടുക്കണം. മൂന്നാമത്തെ മന്ത്രം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു രാജാവിനെക്കൊണ്ടു ജപിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. നാലാമത്തേതു പുരോഹിതൻ തന്നെത്താൻ ജപിച്ചാൽ മതി. അഞ്ചാമത്തെ മന്ത്രം ജപിച്ചു രാജാവിന്നു ആവനാഴികൊടുക്കണം. എന്നാൽ തേരോടിക്കുവാനുള്ള സമയമായി. അപ്പോൾ പുരോഹിതൻ ആറാമത്തെ മന്ത്രം ജപിക്കണം. കുതിരകളെ ഓടിക്കുമ്പോൾ ഏഴാമത്തെ മന്ത്രം ജപിക്കണം. എട്ടാമത്തേതു രാജാവ് ശത്രുക്കളെ നോക്കുമ്പോഴും പതിനാലാമത്തെ കയ്യുറ കെട്ടുമ്പോഴും ജപിക്കേണ്ടതാണ്. പതിനാറാമത്തെ മന്ത്രം രാജാവ് ശരങ്ങളെ ആവനാഴിയിൽ ഇടുമ്പോൾ ആണ് ജപിക്കേണ്ടത്. പതിനേഴാമത്തെ മന്ത്രത്തെ ഭടന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്തുതുടങ്ങുമ്പോൾ പുരോഹിതൻ തന്നെത്താൻ ജപിക്കുകയോ രാജാവിന്നു ജപിക്കുവാനായി പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യണം. എട്ടാമത്തെ മന്ത്രം ഇതിന്നായിട്ടുള്ള ഹോമം തുടങ്ങുമ്പോഴും കഴിയുമ്പോഴും ജപിക്കുവാനുള്ളതാകുന്നു.

ഋഗ്വേദത്തിലെ ഈ ഭാഗംകൊണ്ട്, വൈദികകാലത്തെ യുദ്ധസമ്പ്രദായം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. യോദ്ധാവ്, ശത്രുക്കളുടെ അസ്ത്രങ്ങളേല്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ കാപ്പുള്ള ഒരു ചട്ട ധരിച്ചിട്ടാണ് യുദ്ധത്തിന്നു പോവുക. കുതിരകളെ പൂട്ടിയ രഥമാണ് വാഹനം. രഥത്തിൽ സമർത്ഥനായ ഒരു സാരഥിയും താഴെ രഥം രക്ഷിക്കുന്നവരായ കാവല്ക്കാരും ഉണ്ടായിരിക്കും. രഥരക്ഷകന്മാരായ കാവല്ക്കാർ അവധ്യന്മാരാകുന്നു. സാരഥിയുടെ കയ്യിൽ ചമ്മട്ടിയും കുതിരകളുടെ കടിഞ്ഞാണും ഉണ്ടായിരിക്കും. യോദ്ധാവിന്നുള്ള ആയുധം വില്ലും ശരവും തന്നെ. വില്ലിന്നു പരിപൂർണ്ണമായ ശക്തിയും ഉറപ്പുള്ള ഞാണും ഉണ്ടായിരിക്കും. ശരങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുവാനായി ഒരു ആവനാഴി യോദ്ധാവിന്റെ പുറത്തു തൂങ്ങിക്കിടക്കും. ശരത്തിന്റെ ശക്തി മുഴുവനും മന്ത്രത്തെ അവലംബിച്ചാണ് കിടന്നിരുന്നത്. ദേവപ്രീതിക്കായി യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും ചില ഹോമങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. പുരോഹിതൻ എപ്പോഴും യോദ്ധാവിന്റെകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും.

മേൽകാണിച്ചതിൽനിന്നു, വൈദികകാലത്തെ യോദ്ധാക്കന്മാർ കായികശക്തി

യെക്കാൾ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിരുന്നതു മാനസികശക്തിയെ ആണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. വൈദികകാലത്തിനുശേഷം കായികശക്തിക്കു പ്രാധാന്യം കൂടി വരികയും പൌരാണികകാലത്ത് അതു മുഖ്യാവസ്ഥയിലെത്തുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിനു പല മൃഗങ്ങളുടെയും സഹായത്തിന്നു [illegible] ഇട്ടി. കപ്പൽ മുതലായ അനേകമാതിരി ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗത്തിൽ വരുത്തുക, മുതലായി മാറ്റമാറ്റ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ യുദ്ധസമ്പ്രദായത്തോടു മറ്റുള്ളവരുടേതു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ മാനസികശക്തിയുടെ സഹായത്താൽ സിദ്ധിക്കാവുന്ന മന്ത്രാദികൾ ഒഴികെ മറ്റെല്ലാം പ്രായേണ മറെറാരു വിധത്തിലായി വിവിധരാജ്യക്കാരുടെയിടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നതായിക്കാണാം. എന്നാൽ, ഇക്കാലത്തു ഈ വകയ്ക്കെല്ലാം പ്രാധാന്യം കുറയുകയും ആ സ്ഥാനത്തു വേറൊരു ശക്തി വന്നെത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതായതു പ്രകൃതിശക്തി തന്നെ. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ നടക്കുന്ന ഭയങ്കരസമരത്തിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട വാഹനങ്ങളും, വെടിയുണ്ടകളും, ഏറുണ്ടകളും മുതലായവയാണ് പ്രധാനമായവയെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെ അവലംബിച്ച് ഈ വക ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു കായികവും മാനസികവുമായ ശക്തികൾ രണ്ടും അപ്രധാനമായിത്തീരുകയും വലിയ വലിയ അനർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

വൈദികകാലത്തെ യുദ്ധസമ്പ്രദായത്തെ വിവരിക്കുവാനായി എഴുതുന്ന ഈ ഉപന്യാസം ഇനിയും ദീർഘിപ്പിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേദം അനാദിയെന്നത്രെ ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യം എങ്ങിനെയായാലും, ഇതിൽ കാണിച്ച യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങളിൽനിന്ന് അതു വളരെ വളരെ പ്രാചീനമാണെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. വൈദികമതത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവരായ ഹിന്ദുക്കളുടേയും അവരിൽനിന്നന്യരായ അന്യമതജാതിക്കാരുടെയും യുദ്ധത്തിന്റെ മൂലം വേദത്തിൽപ്പറഞ്ഞതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. അതിനാൽ ഇക്കാലത്തും പരമ്പരയാൽ ഉള്ള ഒരു പ്രാചീനവാസന അവരിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. വളരെക്കാലത്തെ വ്യവധാനം നിമിത്തവും പ്രതികൂലശക്തികളുടെ പ്രാബല്യം നിമിത്തവും ഇപ്പോൾ തീരെ നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പരമ്പരയാ ആര്യന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ഈ വാസനാശക്തിയെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ, പ്രകൃതിശക്തി പ്രധാനമായ ഇപ്പോഴത്തെ യൂറോപ്യൻയുദ്ധത്തിൽക്കൂടി പ്രതിപക്ഷികളുടെ വെടിയുണ്ടകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ കടന്നുചെന്നു ശത്രുസൈന്യത്തെ ആട്ടിയോടിക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻസൈന്യങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ടായതിനെപ്പററി ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ല.

പാഠപുസ്തകങ്ങൾ.

(കെ. നാരായണമേനോൻ.)

1. ശിശുപാഠം.

ഏതു ഭാഷയിലും ആദ്യപാഠങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനാണ് അധികം പ്രയാസം. സ്കൂൾ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ ഏററവും പ്രയാസമുള്ളതു ശിശുപാഠമാകുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു മലയാളത്തിൽ ഒരു ശിശുപാഠം എഴുതുന്നതിനു നേരിടുന്നതു പോലെയുള്ള വൈഷമ്യം അന്യഭാഷകളിലില്ല. ഈ വൈഷമ്യങ്ങൾക്കു മുഖ്യമായ കാരണങ്ങൾ ഒന്ന് അക്ഷരാവലിയുടെ പ്രത്യേകസമ്പ്രദായവും ബാഹുല്യവും, മറേറാന്നു പുതിയ രീതിയെ അനുസരിച്ചും സുഖവഴിയും ആയിരിക്കേണമെന്ന സിദ്ധാന്തവും ആകുന്നു. പാശ്ചാത്യമായ അഭിപ്രായം മാത്രമേ അനുവർത്തനയോഗ്യമായിരിക്കയുള്ളൂ. അഭിപ്രായത്തെ ആസ്പദമാക്കി അനുഭവം വരുത്തുവാൻ പ്രയാസമാണ്. മലയാളത്തിൽ ഒരു ശിശുപാഠം എഴുതേണ്ടുന്ന സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായവും അനുഭവവും ഒന്നിനോടൊന്നു വിരുദ്ധമായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പാശ്ചാത്യരീതിയെ അനുസരിച്ചാണ് അഭിപ്രായങ്ങൾ. ഭാഷയുടെ പ്രത്യേക സമ്പ്രദായംകൊണ്ട് അനുഭവം അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നതുമല്ല. ചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു കുട്ടികൾക്ക് അക്ഷരങ്ങൾ മനസ്സിലാവണം എന്നൊരു സാമാന്യവിചാരം വിദ്യാഭ്യാസതല്പരന്മാരുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിട്ടുണ്ട്. ഈ വിചാരം സുഖസാദ്ധ്യമൊ ദുസ്സാദ്ധ്യമൊ അസാദ്ധ്യമൊ എന്ന് അനുഭവസ്ഥന്മാർ മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടു.

മലയാള അക്ഷരങ്ങളെ മുഴുവൻ ചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കുട്ടികൾ കണ്ടിട്ടുള്ള ജന്തുക്കളുടേയൊ സാധനങ്ങളുടേയൊ ചിത്രങ്ങളില്ല. അതിലും വിശേഷിച്ചു ദേശഭാഷാവ്യത്യാസംകൊണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കു നാമഭേദവുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മലയാളരാജ്യത്തുള്ള സകല ഭാഗങ്ങളിലുംപൊതുവേ ഉപയോഗിക്കത്തക്കതായ ഒരു ശിശുപാഠം നിർമ്മിക്കുന്നതു തീരെ പ്രയാസമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ കുറയ്ക്കുന്നതിനു മലയാളരാജ്യത്തെ മൂന്നായി തിരിച്ചു ഗണിച്ചുപോരുന്നതുപോലെ തന്നെ അതാതു വിഭാഗത്തിനു പററുന്ന വിധം ഓരോ ശിശുപാഠം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്. അതുകൊണ്ടു മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ഭാഷാരീതിയെ അനുസരിച്ച ഒരു ശിശുപാഠമാണ് നമുക്ക് ആവശ്യം.

ഉച്ചാരണവും എഴുത്തും ഒരേ സമയത്തു തന്നെ സുഖസാദ്ധ്യമാകുന്ന അക്ഷരാവലിയുള്ള ഭാഷ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. നമുക്കു വളരെ പരിചയമുള്ളതും നാം പല സംഗതികളിലും മാതൃകയായി അനുകരിച്ചു പോരുന്നതുമായ ഭാഷ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷാണ്. ഈ വൈഷമ്യം അതിലുമുണ്ട്. ഇരുപത്താറ് അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇത്ര വൈഷമ്യങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ, അമ്പത്താറിൽ 'ചില്ലുകളും' ചെമ്പുണ്ടായിട്ടുംകൂടെ അക്ഷരങ്ങൾക്കു ദാരിദ്ര്യമാണെന്ന് അച്ചുകൂടക്കാർ നിലവിളി

ക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയുടെ സ്ഥിതി പ്രത്യേകം പറയാതെ തന്നെ അറിയാമല്ലൊ. 'അ' കാരം ഉച്ചരിക്കുവാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. പക്ഷെ എഴുതുവാൻ അത്ര പ്രയാസമുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ വേറെ അധികമില്ല. എന്നാൽ ഇതിനും ഒരു നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗമുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ എഴുത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ ഏററവും നിഷ്പ്രയാസമായ അക്ഷരം 'റ'കാരമാകുന്നു. സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചാൽ മററുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മുഴുവൻ അതുകൊണ്ടു വരുത്താവുന്ന ആകൃതിഭേദങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്വരവഴി വേണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരുടെ ഉദ്ദേശത്തെ നിവൎത്തിക്കുവാൻ കുട്ടികളെ ആദ്യമായി അകാരം ഉച്ചരിക്കുവാനും റകാരം എഴുതുവാനും പഠിപ്പിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത്? ചിത്രം വേണമെന്ന നിൎബ്ബന്ധമുള്ളതിനാൽ, ഈ അക്ഷരങ്ങൾ വരുന്ന ഒരു സാധനത്തിന്റെ ചിത്രം, ചിത്രത്തിൽ കാണുമ്പോൾ കുട്ടികൾക്ക് അതു മനസ്സിലാവില്ലെങ്കിലും, ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞുകൊടുത്താൽ പിന്നീട് ആ ചിത്രം കാണുമ്പോൾ അക്ഷരത്തെ കുറിച്ച് ഒരു സ്മരണ ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട്, അതിന്റെ ആകൃതി ബുദ്ധിയിൽ സ്ഥിരപ്പെടുവാൻ മാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ചിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കുന്നതല്ലേ ഭേദം? 'അറ' എന്ന് ഒരു ചിത്രം കൊടുത്താൽ കുട്ടിക്ക് 'അ'കാരം ഉച്ചരിക്കുവാനും 'റ'കാരം എഴുതുവാനും പ്രയാസമില്ല. അതുപോലെ തന്നെ 'നരം' എന്ന വേറെ ഒരു ചിത്രംകൂടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ 'ര' കാരം എഴുതുവാനും ശീലിപ്പിക്കാം. ഇങ്ങിനെ ഒരേ സമയത്തു തന്നെ ഉച്ചാരണവും എഴുത്തും പ്രയാസമില്ലാത്ത രീതിയിൽ തുടങ്ങുന്നതാണെങ്കിൽ അത് ആഗ്രഹിക്കത്തക്ക ഒരു മാൎഗ്ഗമല്ലെ? അകാരത്തിൽ റ, ഠ, ന, ര ഈ നാലു ലിപികളുടേയും സംയോഗമുള്ളതിനാൽ ആദ്യമേ തന്നെ അകാരം എഴുതി ശീലിപ്പിക്കാൻ ഞെരുക്കം ഇല്ലെന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു 'റ'കാരത്തിന്റെ ആകൃതിഭേദങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ ക്രമമായി ശീലിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം അകാരം എഴുതിച്ചാൽ മതി. അതുതന്നെ 'റ'കാരത്തിൽനിന്നു പ്രയാസം കൂടാതെ സാധിക്കാവുന്ന "ര, ന, ത, വ" മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ വരുന്ന ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ആ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതിനു ശേഷമായാൽ തീരെ പ്രയാസം കാണും. ഇങ്ങിനെ സ്വരാക്ഷരങ്ങളോടു ചേൎന്നുവരുന്നതും പ്രായേണ പ്രയാസം കാണാതെ വരുന്നതുമായ വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളുള്ള ചിത്രങ്ങൾ മൂലം ക്രമമായി സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഉച്ചാരണത്തിനും എഴുത്തിനും കുട്ടികൾക്കു ലാഘവം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

പ്രയാസം കാണുന്നതിൽനിന്നു പ്രയാസം കൂടിയതിലേക്കു പോകണം എന്ന ആധുനികസിദ്ധാന്തം സ്വീകാൎയ്യമാണ്. നിൎഭാഗ്യവശാൽ ലിപികൾ ഉണ്ടായ കാലത്തു നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ ഇങ്ങിനെ ഒരു സിദ്ധാന്തം അവരുടെ അനുഗാമികൾക്കുണ്ടാകുമെന്ന് ആലോചിക്കാത്തതിനാലാണ് ഇപ്പോൾ ഇത്ര കഷ്ടപ്പാടിനു സംഗതിയായത്. എങ്കിലും സ്വരങ്ങൾ മിക്കതും ആധുനികന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു യോജിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യഞ്ജനങ്ങൾ അങ്ങിനെ അല്ലതാനും. അതുകൊണ്ട് ആ കാൎയ്യത്തിൽ നവീനസമ്പ്രദായം സാധിക്കേണമെങ്കിൽ പൂൎവ്വനിശ്ചയത്തിൽനിന്ന് അല്പം വ്യതിചലിക്കേണ്ടിവരും.

ഇനി വേറെ ഒരു വിചാരസംഗതിയുണ്ട്. കുട്ടികൾക്ക എളുപ്പമായി ഉച്ചരിക്കവാൻ കഴിയുന്ന അക്ഷരങ്ങളുള്ള വാക്കുകൾ മുതൽ തുടങ്ങണമെന്നും അവ ചിത്രംമൂലം മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ് വായിക്കുവാൻ മാത്രം തല്ക്കാലം പഠിച്ചാൽ മതി എന്നുമാണ് ഒരു പക്ഷം. മലയാളിയുടെ ഒരു കുട്ടി ആദ്യംതന്നെ നിഷ്പ്രയാസമായി ഉച്ചരിച്ചു ശീലിക്കുന്ന ഒരു വാക്ക് 'അമ്മ' എന്നാണ്. കുട്ടി ഇംഗ്ലീഷ്കാരനാണെങ്കിൽ അതു 'മമ്മ'യാവും. ഇങ്ങിനെ അനുനാസികവും ഓഷ്ഠ്യവും കൂടെ ചേർന്നുവരുന്ന 'മ'കാരമാണ് കുട്ടികൾക്ക പൊതുവേ വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളിൽ നിഷ്പ്രയാസമായത് എന്നു ഏതു ഭാഷ പരിശോധിച്ചാലും അറിയാം. 'റ' കാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നു 'മ' കാരത്തെക്കാൾ പ്രയാസമുള്ളതുകൊണ്ടു എഴുത്തിന്റെ കാര്യം അല്പം കൂടി നീട്ടിവെക്കാമെന്നാണ് വാദം. ഈ വാദത്തിന്റെ സാധുത്വത്തെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ശിശുപാഠം പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ പ്രായം എന്താണെന്നും വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിലെ നിയമപ്രകാരം ആ കുട്ടി എന്തെല്ലാം അവശ്യം പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാധാരണ ഒരു കുട്ടി, ജനനാൽതന്നെ സംസാരിക്കേണ്ടും അവയവങ്ങൾക്ക ന്യൂനതയില്ലാത്തതാണെങ്കിൽ, ഏകദേശം നാലുവയസ്സു കഴിയുമ്പോഴേക്കും മിക്ക വാക്കുകളും വ്യക്തമായി ഉച്ചരിച്ചുതുടങ്ങും. നേരെ മറിച്ചു, ഉച്ചാരണവൈകല്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു ആ കുട്ടി കേട്ടുപരിചയിച്ച ശബ്ദവൈകല്യം മൂലം സംഭവിച്ചതാണെന്നു വിചാരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നാലു വയസ്സിന്നു ശേഷമേ ഒരു കുട്ടിക്ക ശിശുപാഠം പഠിക്കവാനുള്ള ശരിയായ കാലം വരുന്നുള്ളു. ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു കുട്ടിയുടെ ഉച്ചാരണ വൈകല്യം തീർത്തു ശബ്ദശുദ്ധി വരുത്തുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ആ കാര്യം അപ്പോൾ സാധിച്ചാൽ മതിതാനും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ക്രമമായി വീഴ്ചകൂടാതെ പഠിച്ചുപോകുന്ന ആ കുട്ടിക്ക പതിനാറു വയസ്സു തികയാതെ സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷക്കുചേരുവാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഉച്ചാരണവിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാധാരണയായി വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ വൈഷമ്യം ആരംഭത്തിലില്ല. ശിശുതരത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തിനകം ഇരുപതു വരി ഇംഗ്ലീഷ്പദ്യം ചൊല്ലുവാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നാണ് നിശ്ചയം. 'റ' കാരം മുതലായ ചില വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ എല്ലാ കുട്ടികളും ഒരുപോലെ നിഷ്പ്രയാസേന ഉച്ചരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു എഴുതുവാൻ എളുപ്പമുള്ള ആ അക്ഷരങ്ങൾ ആദ്യമേ തുടങ്ങി, രണ്ടു വഴിക്കെങ്കിലും, എഴുത്തും വായനയും ഒരേ കാലത്തുതന്നെ തുടങ്ങരുതോ എന്നു വാദിക്കുന്നവർ 'റ' കാരത്തെക്കാൾ മലയാളികൾക്ക പ്രയാസമേറിയ 'എഫ്' എന്ന ശബ്ദം പഠിപ്പിച്ചുപോരുന്ന വാസ്തവം വിസ്മരിക്കുന്നതു ധർമ്മമല്ല. ഫൈവ്, സിക്സ്, ഫിഫ്റ്റീൻ, സിക്സ്റ്റീൻ മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ ശിശുതരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക മലയാളോച്ചാരണങ്ങളായ 'റ'കാരാദിവ്യഞ്ജനങ്ങൾ കഠിനമായിപ്പോകുന്നതു ഇക്കാലത്തെ ശിശുക്കളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആംഗ്ലേയഭാഷാപരിജ്ഞാനമുള്ളവരായതുകൊണ്ടു അവരുടെ സന്താനങ്ങളും പരമ്പരയായി മാതൃഭാഷയിൽ പ്രയാസപ്പെടുകയാണോ? വാസ്തവം അങ്ങിനെയല്ല. ഇതെല്ലാം വെറും ഭ്രമമാണ്. ശിശുക്കളുടെ പരിചയംകൊണ്ടും സഹജമായ ന്യൂനതകൊണ്ടും ചില സംഗതികളിൽ ശബ്ദവൈകല്യമോ വൈഷമ്യമോ നേരിടുന്നതു ഒരു സാമാന്യനിയമമാക്കുവാൻ പാടില്ല. ഒരു തമിഴന്ന 'നാറ്റ'വും 'കഷ്ട'വും ഇല്ല; 'നാത്ത'വും 'കസ്ട'വും ആണ്. ഒരു കുടകന് 'അറ' എപ്പോഴും 'അദ'യാണ്; 'അരം' 'അറ'വുമായിരിക്കും. നമ്മുടെ ചില കുട്ടികൾക്ക 'മരം' എപ്പോഴും 'മല'മാണ്; അ

ഇതുപോലെതന്നെ മററു ചിലർ 'പാത്' പലപ്പോഴും 'പാത്ത്' ആയിരിക്കും. 'മഴ്' 'മഷ' യായിട്ടും 'മഷി' 'മഴി'യായിട്ടും തിരിഞ്ഞും വരുക അസാധാരണമല്ലല്ലോ? ഇങ്ങിനെ വരുന്ന ദിക്കിൽ കുട്ടിയെ പഠിപ്പിക്കുക തന്നെവേണം. അതു ഉപാദ്ധ്യായന്റെ ചുമതലയുമാണ്. കുട്ടികൾ എന്തുമാത്രം പുറപ്പെടുവാനാണോ പ്രയാസം കാണുന്നത്, ആ അക്ഷരത്തിന്റെ ഉച്ചാരണം ഉപാദ്ധ്യായൻ തന്നെ മനസ്സിലാക്കി നാക്ക് ഇന്ന സ്ഥലത്തു മുട്ടിച്ചോ മുട്ടിക്കാതെയോ, ആവശ്യംപോലെ, ശബ്ദിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ, കുട്ടി സ്വയമേവ നിഷ്പ്രയാസമായി ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രം പഠിപ്പിച്ചാൽ മതി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ, ശബ്ദശുദ്ധിയും മററും ഉണ്ടായി കാണുന്നതിൽ അല്ലെങ്കിലും ഒരു പരിചയം വരണമെങ്കിൽ, ആ കുട്ടിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലം ഒട്ടും ദീർഘിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കുവാൻ അനേകമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചു ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കാം. പക്ഷെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും പ്രാഥമിക പാഠശാലകൾകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടവരാണെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. അതുകൊണ്ടു നാലാംക്ലാസിലെ പഠിപ്പു കഴിയുമ്പോഴേക്കും, അതായതു അഞ്ച് കൊല്ലംകൊണ്ടു, ഈ പ്രാഥമികപാഠശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളായ ഭൂരിപക്ഷക്കാർ ഒരുവിധം എഴുത്തുവായന വായിച്ചു കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാനും മേലിൽ സ്വന്തം ശ്രമംകൊണ്ടു ജ്ഞാനവൃദ്ധിയും അഭിരുചിയും വർദ്ധിക്കുവാനും ഉതകുന്നവിധം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തി എഴുതേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ശിശുപാഠം മുതൽ മേലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ പഠിച്ച് ഏഴാംക്ലാസിൽ വരുമ്പോഴുന്നു ഒരു കുട്ടിക്കു മലയാളം വായിക്കുവാനോ ഒരു മാസികയോ മറ്റോ വായിച്ചു കാര്യം ഗ്രഹിക്കുവാനോ സാധിക്കാത്തതിനു കാരണം എന്ത്? സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ദോഷമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

നമ്മുടെ ഇടയിൽ ശബ്ദകാഠിന്യത്തെയും മററും കുറിച്ചു ഭയപ്പെടുന്നവർ താഴെ ഒരു വാസ്തവവും കൂടെ ഓർക്കണം. തിരുവിതാംകൂറിലെ ശിശുക്കളും ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ ശിശുക്കളും ഒരേ നിലയിൽ ഒരു പ്രത്യേക സൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങളല്ലെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ നാലാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിക്കു നമ്മുടെ ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയേക്കാൾ നല്ലവണ്ണം മലയാളം അറിയാമെന്നതു പരസ്യമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. അവിടത്തെ കുട്ടികൾക്കും ഇവിടത്തെ കുട്ടികൾക്കും അദ്ധ്യയനകാലത്തിനു അറുപതു മാസവും ആയിരത്തെണ്ണൂറു ദിവസവും തന്നെയാണ്. എന്നാൽ പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസം പാഠപുസ്തകങ്ങളിലാണ് ഇരിക്കുന്നതു. ഈ വ്യത്യാസം വന്നതു വിചാരത്തിലുമാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ അനുഭവത്തിൽ നിന്നു അഭിപ്രായം വെളിപ്പെട്ടു; ഇവിടെ തെളിപ്പെട്ട അഭിപ്രായത്തെ അനുഭവപ്പെടുത്താൻ ആലോചിക്കുന്നു. ഇതാകുന്നു വിചാരത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു അത്യാവശ്യമായ ഒരു ശിശുപാഠം മേല്പറഞ്ഞ വിധം ഒരു കൊല്ലം ധാരാളമായി പഠിപ്പിക്കത്തക്കതും അതു പഠിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ കുട്ടികൾ ശബ്ദശുദ്ധിയും അക്ഷരജ്ഞാനവും സിദ്ധിക്കത്തക്കതുമായിരിക്കണം.

ശിശുപാഠത്തിലും മററും വേറെ ഒരു റിസ്റ്റുക്ഷ് കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ‘അതു ഒരു പശു ആകുന്നു.’ എന്ന വാചകത്തിൽ സന്ധി മുറിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശം ഉച്ചാരണസൌകൎയ്യമാണത്രെ. സംവൃതത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന സ്വരം സന്ധിചേൎത്തു ശബ്ദിക്കുന്നതാണ് അധികം ഭംഗിയും സൌകൎയ്യവും. അതുപോലെതന്നെ ഉകാരത്തിന്റെ പിന്നിൽ വരുന്ന അകാരത്തെയും വകാരാഗമത്തോടുകൂടി ഉച്ചരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. ‘പശു ആകുന്നു’ എന്നതിൽ രണ്ടു പദത്തിലും അക്ഷരം അധികം ഇല്ലെന്നാണ് സമാധാനം. പക്ഷേ, യോജിക്കുന്ന രണ്ടു സ്വരങ്ങളെ സന്ധിപ്പിക്കാതെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു ശബ്ദിക്കുന്നതാണ് അധികം പ്രയാസം. ‘അതു ഒരു’ എന്നത് ‘അതൊരു’ എന്നും ‘പശു ആകുന്നു’ എന്നതു ‘പശുവാകുന്നു’ എന്നും ഉച്ചരിക്കുന്നതാണ് ഭംഗിയും സൌകൎയ്യവും. ഇത് അല്പം പ്രയാസമാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ വാചകം ഒരു കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു വേഗം വായിപ്പിച്ചാൽ സ്വാഭാവികമായി ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നു മനസ്സിലാവും.

ഇപ്പോൾ ഇവിടങ്ങളിൽ നടപ്പുള്ള ശിശുപാഠങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വേറെ ഒരു ആക്ഷേപം സാധാരണയായി കേൾക്കുന്നത് അവയിൽ ഒരു കൊല്ലം പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള സംഗതികളില്ലെന്നാണ്. ഇതു വളരെ വാസ്തവവുമാകുന്നു. എന്റെ അനുഭവം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഇപ്പോഴത്തെ ശിശുപാഠം ആറുമാസം പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള സംഗതി ഇല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ചൎവ്വിതചൎവ്വണംകൊണ്ടു ബാക്കിയുള്ള കാലം കഴിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ പിഷ്ടപേഷണം വളരെ ദോഷകരമായും തീരുന്നുണ്ട്. ഒരു വാക്കൊ വാക്യമൊ ശതാവൎത്തി കേട്ടുകഴിയുമ്പോഴേക്കും കുട്ടിയുടെ ദൃഷ്ടി അതിൽനിന്നു പോകയും തന്മൂലം അക്ഷരങ്ങളിൽ മനസ്സുറപ്പിക്കാതെ ശബ്ദപ്രധാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പഠിച്ച പാഠങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ വേറെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുമ്പോൾ കുട്ടിക്ക് അവയെ കൂട്ടിവായിക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് അറിവാൻ പാടില്ലാതെവരുന്നു. ശിശുപാഠത്തിൽ പഠിച്ച വാക്കുകൾതന്നെ വേറെ ഒന്നിൽ കണ്ടു വായിക്കേണമെങ്കിൽ ‘മുരിങ്ങയുടെ ചുവട്ടിൽ’ പോകാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നമട്ടിലായിത്തീരുന്നത് ആവശ്യമുള്ള ജാഗ്രത അനാവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ആലസ്യംമൂലമാകുന്നു. ഒരു കൊല്ലം പഠിക്കുവാൻമാത്രം സംഗതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലേ ഈ ദോഷം തീരുകയുള്ളു. കുട്ടികൾക്കു പാഠങ്ങളിൽ ഉത്സാഹം ജനിക്കണമെങ്കിൽ കുറെ ചില കഥകളും അടങ്ങിയിരിക്കണം. അതല്ലാതെ വെറും മുറിവാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രം നിറഞ്ഞ ഒരു ശിശുപാഠം കുട്ടികൾക്ക് അല്പദിവസംകൊണ്ട് അവജ്ഞയേകുന്നപോലെയാവും. ഈ ശിശുക്കളെ കഥകൾ വായിപ്പിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണ് എന്ന സംശയവും സാധാരണയാകുന്നു. ഒരു കഥ എഴുതുമ്പോൾ അതേവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് അവർ കേട്ടിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കി വാചകമാക്കി എഴുതിയാൽ ആ വൈഷമ്യം തീരും. ഇതു വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാൎയ്യമാണെങ്കിലും സാധിക്കാവുന്നതാകുന്നു. കുട്ടികൾക്ക് ആ പാഠത്തിൽ ഒരു താല്പൎയ്യം ജനിക്കേണ്ടതിനായി ഉ

പാദ്ധ്യായൻ ഒന്നാമത് അതിൽ വരുന്ന കഥ കുട്ടികളോടു പറയണം. അതിനുശേഷമേ അവരോട് ആ പാഠം വായിക്കുവാൻ പറയാവൂ. ഇതിന്നായുള്ള പാഠങ്ങൾ രണ്ടുദിവസംകൊണ്ടോ മൂന്നുദിവസംകൊണ്ടോ തീൎന്നാലും മതി. കുട്ടികൾ പ്രകൃത്യാ കഥകൾ കേൾക്കുവാൻ താല്പൎയ്യമുള്ളവരാകയാൽ ഈ തരം പാഠങ്ങളിൽ അവൎക്കു പ്രത്യേകം ഒരു പ്രതിപത്തി ജനിക്കുകയും തന്മൂലം അവയെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കുകയും ആ ശ്രമം പ്രായേണ അവരുടെ സാഹിത്യജ്ഞാനത്തിന്നുള്ള വഴിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. നേരെമറിച്ചു, അവൎക്കു വൈമനസ്യം ജനിക്കത്തക്കവിധം പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങുന്നതാണ് ഇപ്പോൾ നാം നമ്മുടെ വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന മാതൃഭാഷാവൈമുഖ്യത്തിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം. അതുകൊണ്ടു ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ശേഷം ഇതുതം.

ബൃഹത്സംഹിത.

ചന്ദ്രചാരം.

നാലാമദ്ധ്യായം.

(കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ)

രവിതൻരശ്മികളാൽകീഴ്
നില്ക്കുംചന്ദ്രന്റെപാതിസിതമെന്നും
സച്ഛായാസിതമപരം
വെയിലേല്ക്കുംകടമതിൻപകുതിപോലെ. 1

രവിരുചികളുദകമയമല-
സച്ഛശശിയിൽകടന്നുരവികിരണാ
കണ്ണാടിയിൽകലൎന്നു
വീട്ടിന്നകത്തിരുൾകളഞ്ഞിടുംപോലെ. 2

സൂൎയ്യാധോഭാഗംവി-
ട്ടിന്ദുകിഴക്കോട്ടുപോയിടുംതോറും
ഭൂവാസികൾകാണുമതി-
ൻകീഴ്ഭാഗംക്രമേണതെളിയുന്നു. 3

അരഹിമാംശുസൂൎയ്യനിൽനി-
ന്നിരുപുറമൊരേദേശമകല്കയാൽ
തെളിവേറുന്നു,കടത്തിൻ-
മറുപുറമപരാഹ്നവേളയിൽപ്പോലെ. 4

ഉത്രാടം,പൂരാടം,
മൂലം,തൃക്കേട്ടയെന്നിവററിന്റെ
ദക്ഷിണഭാഗത്തൂടെ-
യുഡുപതികാരകൻഗമിച്ചീടിൽ. 5

കാട്ടുകൾ,വിതച്ചവിത്തുകൾ,
ജലചരജീവികൾ,നശിക്കുമിവയെല്ലാം
ഉത്തരഭാഗത്തൂടെ-
ഗ്ഗമിക്കിലിച്ചൊന്നതൊക്കെവൎദ്ധിക്കും. 6

അനിഴം,രോഹിണിയിവററിൻ
തെക്കൂടെനടന്നുചന്ദ്രനെന്നാൽ.
നാനാജഗതിനൂനം
നന്നുവടക്കൂടെയാണതെന്നാകിൽ. 7

ശാഖ്യ,മകമെന്നിവതൻ
നടുവിൽക്കൂടിപ്പോകുംശശിയെന്നാൽ
ശുഭഫലമുത്തരഭാഗ-
ത്തൂടെയതാണെങ്കിലുംശുഭംതന്നെ. 7

രേവതിമുതലാറൃക്ഷ-
ങ്ങളൊടു ചേരുന്നവിധുമുമ്പായി
സമമായാൎദ്രമുതലാം
പന്ത്രണ്ടൃക്ഷങ്ങളൊടു ചേരുന്നു. 9
ജ്യേഷ്ഠമുതലുള്ളൊമ്പതു
നാളുകളോടൊത്തിടുന്നപിമ്പായി
താരങ്ങളോടിങ്ങിനെയാ-
ണിക്കാലത്തിങ്കലിന്ദുസംയോഗം. 10
തലതെല്ലുയൎന്നു നടുവിനു
വിസ്താരപ്പെട്ട ചന്ദ്രകലവന്നാൽ
തോണിക്കാൎവിനാശം
ശേഷലോകൎക്കശേഷവും കുശലം. 11
ഇച്ചന്ദ്രാകൃതിയെ-
ത്തിന്നിഹ ചേരുന്നപേരു ചൊല്ലീടാം
‘നൌസംസ്ഥാനാം’ നന്നാ-
യാകാരം തോണിപോലെയാകുകയാൽ.
‘ലാംഗല’മെന്നാണോത്തര
ശൃംഗപ്പൊക്കതിൽപൊങ്ങിയെന്നാകിൽ
നാശമുഴന്നവരിൽ ഉ-
പതിയൎക്കേറ്റവുമെന്നിയെസുഭിക്ഷം. 13
തെക്കെത്തലപൊക്കതിയുയ-
ൎന്നാലതുൽകൃഷ്ടലാംഗലാഭിഖ്യം
പാണ്ഡ്യനൃപനാശമായതി-
ലുണ്ടാംയുദ്ധത്തിനായ്ബലോദ്യോഗം. 14
ഇരുഭാഗസമശൃംഗനായാൽ
ക്ഷേമസുഭിക്ഷങ്ങളുമേറെയുമുണ്ടാം
ഇവയെല്ലാമൊരുമാസം
പ്രതിപദിനാസന്നിഭങ്ങളായീടും. 15
വടിപോലെശശിയുദിച്ചാൽ
പീഡകൾഗോക്കൾക്കുസംഭവിച്ചീടും
നൃപനുഗ്രദണ്ഡനാകും
‘ദണ്ഡസ്ഥാനാ’ഭിധാനമിതിനുലകിൽ. 16
ശരവില്ലുപോലെയായാൽ
പോരുകളുണ്ടാമെയസ്സേന്ദ്രനാദേശേ

തെക്കുവടക്കായതനായ്-
വന്നാൽ ‘യുഗ’മാണതിൽധരാകമ്പം. 17
യുഗരൂപത്തിൽതെക്കെ-
ത്തലമാത്രംതെല്ലുയൎന്നുവെന്നാകിൽ
അതു ‘പാൎശ്വശായി’ തടയും
മഴനാശംസാൎത്ഥവാഹകൎക്കും. 18
ഒരുശൃംഗംപാരമുയ-
ൎന്നധോമുഖമെറ്റതേവമാസ്സുന്നാൽ
‘ആവൎജ്ജിതം’ മതിലുണ്ടാ-
മസുഭിക്ഷംഗോധനത്തിന്നും. 19
മതിതൻനാൽവശവുംഏറി-
പ്പുടാതുണ്ടായിരേഖയെന്നാകിൽ
‘കുണ്ഡ’മതിൽമണ്ഡലേശ-
ന്മാൎക്കുണ്ടാംസ്ഥാനവിഭ്രംശം. 20
ഇസ്ഥാനങ്ങളെവിട്ടി-
ട്ടൊരുശൃംഗോന്നതമുണ്ടായാൽ
ഉരുവാമുദ്ധകലേശൻ
ക്ഷേമംമഴസസ്യവൃദ്ധിയെന്നിവയെ. 21
ഇങ്ങിനെതാൻതെക്കെത്തല
പൊങ്ങിക്കാണായിചന്ദ്രനെന്നാകിൽ
ദുൎഭിക്ഷഭയംപാരം
ലോകത്തിങ്കൽഭവിച്ചീടും. 22
ലീനൈകശൃംഗനായിയു-
മൊരുതലതാനായിയുന്നവെന്നുവിനെ
സമ്പൂൎണ്ണനായിയുമധോ-
മുഖനായിയുമീക്ഷിക്കുന്നവൻചാകും. 23
സംസ്ഥാനവിധിയുരച്ചേൻ
മതിതൻരൂപങ്ങളെക്കഥിപ്പനിനി
സ്ഥൂലൻദുൎഭിക്ഷകരൻ
ചന്ദ്രൻസുമഹാൻസുഭിക്ഷകരൻ. 24
മദ്ധ്യനതൻവലുതാപ്പൻ
സംക്രാന്തിക്ഷുൽഭയപ്രദൻചന്ദ്രൻ
മള്ളസമാനരൂപൻ
ക്ഷേമസുഭിക്ഷങ്ങളെച്ചെയ്യും. 25

പിന്നീട്ടുഴത്തിചന്ദ്രൻ
ഉപതിലക്ഷ്മീവിപ്പുഷിതയെച്ചെയ്യും
ഫലനുത്തിന്യപിക്കണത്ത
ച്ചേക്കംട്ടത്തിൽ ആമഹാനുത്തിദ്രവം. 26
രൗ്മാഹതശൃംഗർമതി
ഉടനുഷക്രാമമരണവുണ്ടാക്കം
മന്ദാഹതശൃംഗർക്കുൽ-
പ്രഫരണഭയദായകർന്നുനാം. 27
ഉത്കിരക്ഷവച്ചത്തെ
യുണ്ടാക്കംസോമജഹതവിഷാണൻ
അംഗിരസാഹതശൃംഗൻ
ശ്രേഷ്ഠക്ഷിതിനാഥനിഗ്രഹംചെയ്യും. 28
ശുക്രസമാഹതശൃംഗൻ
സപ്പന്നുപനായരെഹിംസിക്കം
ഫലമിതുക്കൃപക്ഷ
യാന്ത്യം,കൃഷ്ണേപാദത്തപോലെവതാം. 29
പാഞ്ചാലപഗിമതുകപ്പുസമാപ്പമദ്ര-
ൻപാളകേകയകല്യത്നാമാരനാർ
സോഫിനാരെ ഗധ്യണ്ണപ്പി,രെഴ്- (ൽ.
മാസാൽനശിക്കും, ധൃപർസിതമിന്നായാ
ഗാന്ധാരരെ സൗവീരകസിന്ധുഷീര-
രൈശലരിഞാതിദ്രവിരഡശപരന്മാർ
ധാന്യങ്ങളുമല്ലിവപതുമാസം
നശിക്കമെന്നർഗ്ഗതമിന്നായാൽ. 31
ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർപല-
വാഹനമോടൊത്തു ഭൂതലേശന്മാർ
ശത്രുഗത്തായോദ്ധ്യകഴിഞ്ഞി-
മാതൃവകൊള്ളിച്ചാരവരിഷ്ടന്മാർ. 32
കരമന്ത്യശൂദ്രഅന്ത്യധീശ-
ക്ഷത്രിയവരവിവരണാത്തിട്ടുന്നാശം
ശനിയധിനമിന്നായാൽ
സിതമാസ്യമന്താനവിട്ടഷണ്മാസം. 33
പ്രാഗീശന്മാർമന്ത്രികൾ
കിതഭേദധമാണ്ണനായനാശൃന്മാർ
ഇവരെഹനിക്കംകേട്ടിർമതി
മേഷമാസംഭേദിച്ചിന്നായെങ്കിൽ 34

ബുധമിന്നാൽശശിവെണ്ണാ-
തടമധുരാമഗധപീഡയച്ചെയ്യും
മാവുള്ളദിക്കിലൊക്കെ
ഭൂതയ്ഗസമമായ്‌വിപ്പിട്ടുംകാലം. 35
കേതുമാരൊഹ്യസ്യമിക്ഷ-
പ്രമാണർക്കെത്തുമിന്നാംചന്ദ്രൻ
ശസ്ത്രാപഭീഡിതചാരമാ-
പദ്രവവുംപാരമുണ്ടാക്കം. 36
ഗ്രഹനൃവിനാൽക്കാഹതി
യെതായനാം്തനിൽവന്നകുട്ടന്ന
അനാനാംപിന്നാളുപരാ
വി മയമായ്നാശമുണ്ടാക്കം. 37
കന്യനിലൻ ഉക്കാമണ.
നാശ്ശിയിട്ടുകന്നവർപ്രമനാംഗൻ
ശ്രാവനിവണ്ണദർശംഗശി
ചെയ്യുന്നനാ പാരരോഗമിക്കം. 38
വൈനിയതോന്നുടച്ചരാവിൽ
ശിവ ഗമുൽകൃയുതനപത്രപോലെ
ഹിതഉല്ലകരന്സുടികാരനായി
ഹിതാംശുവെങ്കിൽമിക്കമേകം. 39
നാനായുള്ളത്തപക്ഷം
വഭിച്ചാൽഷ്ടയിയായാതുണ്ടാകം
ഖ്യാമ ത്രപ്രജകളി.
ലഫതൽപടംത്തിക്കിൽക്ഷയമാം. 40
ക്ഷയവുംവൃദ്ധിയുമില്ല-
പ്പ ത്തമിനമിലൈ തണൊഷികളിൽ
ക്ഷയവൃദ്ധികളുണ്ടാകാ
വിപരീതം ശുക്ലപക്ഷത്തിൽ. 41
വെളുമ്പർഹുന്നു,വിസമിവ
പോലെവെളുത്തുതിഭിക്രമത്താലെ
വഭിച്ചു ക്ഷീണിച്ചു
വികാരമില്ലാതെയുള്ള ഗതിപൂണ്ടു. 42
അവികൃതമണ്ഡലശ്ശികൾ
പൂണ്ടുവിലസുന്നതാഹിമകിരണൻ
വിജയംഭൂഗത്തിലെല്ലാം
സകലമനോജ്ഞക്ഷമുണ്ടാകം. 43

ഇങ്ങിനെ ബൃഹത്സംഹിതയിൽ
'ചന്ദ്രചാര'മെന്ന
നാലാമധ്യായം കഴിഞ്ഞു.

(തുടരും)

ഹിന്ദുക്കളും ഭൂതദയയും

(തുടൎച്ച)

(പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ)

ലോകത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല വലിയ മതങ്ങളിൽ ഒന്നായ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആദിസ്ഥാപകനായ 'ബുദ്ധമഹൎഷി' അഹിംസ എന്ന പരമമായ ധൎമ്മത്തെ അതിശക്തിയോടുകൂടി അനുഷ്ഠിപ്പാനും പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രതാപത്തോടും പ്രചാരത്തോടുംകൂടി ഈ തത്വത്തിന് ഒരു നൂതനശക്തിയും മുഖ്യതയും സിദ്ധിച്ചു. ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും ബുദ്ധമഹൎഷി 'അഹിംസ' എന്ന ദിവ്യപാഠത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഭൂതദയ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സാമാന്യനിയമമാകുന്നതിനു വല്ലതും പോരാതെ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അതു ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആവിൎഭാവത്തോടുകൂടി വേണ്ടതിൽ അധികം സിദ്ധിച്ചു എന്നതിന് സംശയമില്ല. അമാനുഷികങ്ങളായ അപൂൎവ്വശക്തികളോടുകൂടിയ ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാലും ഉപദേശങ്ങളാലും ആകുന്നു ഇന്ത്യയിൽ ഭൂതദയ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ളതും. ഇതുതന്നെ ആകുന്നു അതിന് ഇവിടെ ഇത്ര പ്രാമാണ്യവും പ്രാബല്യവും വരുവാൻ കാരണം. മനുഷ്യരുടെ സകലവിധ പ്രയത്നങ്ങളും ഫലപ്രദങ്ങളായി, പ്രബലതരങ്ങളായി, തീരുന്നത് അവകളുടെ പ്രേരകന്മാരുടെ സ്വഭാവനൈൎമ്മല്യത്തിനും ബുദ്ധിവിശേഷത്തിനും സ്വാത്മപരിത്യാഗശീലത്തിനും അനുസാരമായാകുന്നു. ഇവയൊന്നുമില്ലാത്ത നേതാക്കന്മാരാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പൊതുജനോദ്യമങ്ങൾ നിഷ്ഫലങ്ങളായേ പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നുള്ളു. ഹിന്ദുസമുദായത്തിലെ ആദ്യനേതാക്കന്മാർ സ്വാത്മപരിത്യാഗികളായ ഋഷിപുംഗവന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇക്കാലത്തും അവരുടെ ഏൎപ്പാടുകളും നിയമങ്ങളും നിലനില്ക്കുന്നത്. സാമുദായികപരിഷ്കാരികളെന്നും, സ്വദേശാഭിമാനികളെന്നും, നടിച്ചു ചില നവീനപദ്ധതികളിൽക്കൂടി മറ്റു ജനങ്ങളെ അനുനയിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്ന പരിഷ്കാരേച്ഛുക്കൾ ഈ തത്വം ഓൎക്കേണ്ടതും മറക്കരുതാത്തതുമാകുന്നു. അവരുടെ പ്രേരകന്മാരുടെ തന്നിഷ്ടത്തിൽ മാത്രം അടിയുറച്ചുനില്ക്കുന്ന പൊതുജനോദ്യമങ്ങൾ സഫലീകൃതങ്ങളാകുമെന്നു ലോകചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നില്ല.

മൃഗാസ്പത്രികൾ ഇന്ത്യയിലാണ് ആദ്യമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ക്രിസ്തുവൎഷത്തിനു കുറെത്തെ മുന്നൂറു വൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു തന്നെ രാജ്യത്തെങ്ങും മൃഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഏൎപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ആസ്പത്രികൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. രോഗം പിടിപെട്ടു ദണ്ഡിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടി ഒരുങ്ങിയിരുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ അന്നു ചുരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജന്തുസ്നേഹം ഇപ്രകാരമുള്ള ശക്തിയോടും മാഹാത്മ്യത്തോടും കൂടി എത്ര മുമ്പു തുടങ്ങി ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്നു! സഹജീവിസ്നേ

ഹത്തോടുകൂടി യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേററയോദ്ധാക്കളെ പരിപാലിക്കുന്നതിന് ഒരു 'ഹോട്ടൽസ് ദെ ഇൻവാലിഡെസിൽ' യൂറോപ്പിലുണ്ടായതു കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിൽ മാത്രമാണെന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ പൌരാണികേന്ത്യയുടെ പരിഷ്കാരസമൃദ്ധ്യം എത്ര വിസ്മയനീയമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാകുന്നു.

പക്ഷികൾ, മൃഗങ്ങൾ, ഇഴജന്തുക്കൾ പുഴുക്കൾ എന്നുവേണ്ട ജീവനുള്ള സകലതും അനുകൂലമായി ഇന്ത്യയിൽ വഴങ്ങുന്ന ഭൂതദയ അനുഭവിച്ച് ആശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. സകല ജീവികളോടും ഇന്ത്യക്കാർ ഒരുപോലെ സ്നേഹവും കരുണയും ഉള്ളവരാകുന്നു. 'കൊണ്ടൽക്കോളാൽ കലിതകുതുകം പീലിയെല്ലാം പരത്തി, കൊണ്ടക്കേകിപ്രവരനിരകോലാട്ടമാടുന്നഭംഗി' കണ്ട് ആനന്ദിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നിരുപദ്രവികളായ മയിലുകളെ ഹിന്ദുക്കൾ ഒരിക്കലും വേട്ടയാടീട്ടില്ല. യൂറോപ്യൻ ധീരന്മാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പ് അവക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും മനുഷ്യരിൽ നിന്നു പ്രാണഭയം നേരിട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. സർക്കാരിൽനിന്നു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ചില നിയമങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടല്ലാ ഹിന്ദുക്കൾ ഈ ക്രൂരകൃത്യത്തിൽ നിന്നു പിൻവലിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവർക്കു സഹജമായിട്ടുള്ള ജന്തുസ്നേഹവും, പ്രകൃതിയിലെ വിശിഷ്ടവസ്തുക്കൾ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകാഗ്രഹവും ആകുന്നു അതിനു കാരണങ്ങൾ. ദേഹാലങ്കാരങ്ങളിൽ അനാവശ്യമായും അത്യധികമായും ഭ്രമിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ശിരോഭൂഷണത്തിനായും മററും മാത്രം ഇന്ത്യയിൽ യാതൊരു ജീവിക്കും ഒരിക്കലും പ്രാണവേദന അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിൽ മിക്ക ഭവനങ്ങളിലും പ്രാവ് മുതലായ പക്ഷികൾക്കു സ്വൈരവാസം ചെയ്യുന്നതിനു കൂടുകളും മററും പുരകളിൽ തീർത്തുവെക്കാറുണ്ട്. അവക്കു് അല്പാല്പം ധാന്യങ്ങൾ ഇടക്കിടെ വിതറികൊടുക്കുന്നതിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാറും ഉണ്ട്. ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് അമ്മമാർ ചോറുകൊടുക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ അടുത്തുവരുന്ന കാക്കകൾക്കും കൂടി കുറെ ഉരുള കൊടുക്കുന്നതിന് ആ ചെറിയ കുട്ടികൾപോലും അസ്വസ്ഥരാകാതെ പാത്രമുണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്റെ അനുഭവത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ചെറുപക്ഷികളുടെ മുട്ടകൾ കക്കുന്നതിനോ അവയെ കല്ലെറിഞ്ഞോ മററോ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനോ, ഹിന്ദുബാലന്മാർ ഒരിക്കലും ഇറങ്ങുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ പക്ഷിമൃഗാദികളെ പിടിച്ച് ഇണക്കി കൂട്ടിൽ പാർപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ മിക്ക ഹിന്ദുക്കൾക്കും വിരോധമാകുന്നു. ഭൂതദയാമാത്രത്താൽ പ്രേരിതന്മാരായി പല ഹിന്ദുക്കളും പണം കൊടുത്തും മററും, മററുള്ളവർ തടവുകാരാക്കിയിരിക്കുന്ന പക്ഷികളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതു സർവ്വസാധാരണമാണ്. അത്രക്കുണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ ഭൂതദയക്ക് ശക്തിയും പ്രചാരവും.

പാമ്പുകളും സർപ്പങ്ങളും തീരെ ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്ത ജന്തുക്കളല്ല തീർച്ചതന്നെ. സർപ്പദംശനത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന മരണങ്ങൾക്കും ഇന്ത്യയിൽ അവസാനമില്ല. എന്നിട്ടുംകൂടി സർപ്പങ്ങളെ എത്ര ഭയത്തോടുകൂടിയാണ് ഹിന്ദുക്കൾ കരുതിപ്പോരുന്നത്. വീടുകളുടെ മുററങ്ങളിലും, എന്നുവേണ്ട, സ്വന്തം ശയനമുറികളിലും കൂടി അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന സർപ്പങ്ങളെ ഒരിക്കലും ഒട്ടും ഉപദ്രവിക്കാതെ പുറമെ ആട്ടി അകലത്താക്കുകയാണ് നാം ചെയ്തുവരുന്നത്. വീട്ടിനടുത്തു കാണപ്പെടുന്ന സർപ്പങ്ങളെ സാവധാനത്തിൽ ആട്ടിക്കൺ

കടങ്ങളിലാക്കി ദൂരെ കാടുകളിൽ കൊണ്ടുവിടുന്ന സമ്പ്രദായം നമുക്ക നിത്യപരിചയമുള്ളതാണല്ലൊ.

ഹിന്തുക്കളുടെ അപാരമായ ഭൂതദയക്ക് ഉത്തമമായ ദൃഷ്ടാന്തം അവർ പശുക്കളോടു കാണിച്ചുപോരുന്ന സ്നേഹവാത്സല്യമാകുന്നു. ഗോവധം ബ്രഹ്മഹത്യയെപ്പോലെതന്നെ അരശേഷം ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത പാപമെന്ന വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. പശുക്കളെ സ്വന്തം മാതാവിനെപ്പോലെ ഹിന്തുക്കൾ ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഉപകാരികളായ മൃഗങ്ങളോടു മനുഷ്യർക്ക സഹജീവിസ്നേഹമുണ്ടാകാമെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഹിന്തുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പശുവിന്ന, ഹനിക്കപ്പെടുവാൻ വയ്യാത്തത് എന്നർത്ഥമായ 'അഘ്ന്യ' എന്ന പേർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്ന് ഏറ്റവും ഉപയോഗമുള്ള ഈ വിശിഷ്ടജീവിയുടെ സ്വജീവസംരക്ഷണത്തിനവേണ്ടി എന്തുംചെയ്യാൻ അവർ എപ്പോഴും ഒരുക്കമാണ്. അവയെ നിഷ്ഠൂരമായും ഉപദ്രവിക്കുന്നവരോട് അവയുടെ ജീവനെ യാചനകൊണ്ടൊ, ശക്തികൊണ്ടൊ, വീണ്ടെടുക്കുവാനും ഇപ്പൊഴും ഹിന്തുക്കൾ സദാ സന്നദ്ധന്മാരാണ്. ഗോവധത്താൽ ഒരു ഹിന്തു തന്റെ സമുദായത്തിൽനിന്ന ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. കേവലം സംസ്കാരികളല്ലാത്ത ഹിന്തുക്കളുംകൂടി 'ഗോമാംസം' എന്ന കേട്ടാൽ ചെവി രണ്ടും പൊത്തി ഓടാതിരിക്കയില്ല. ഗോമാംസഭക്ഷണംകൊണ്ട് ഒരു ഹിന്തുവിന്റെ ജാതി പൊയ്പ്പോകുന്നു. ഒരു പർവ്വതം കുടയാക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുംകൂടി ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗോരക്ഷ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പശുക്കളോടു അതിസ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ ഉള്ള ഹിന്തുക്കളും, അതൊന്നുമില്ലാത്ത അന്യമതസ്ഥന്മാരും തമ്മിൽ ഈ ഒരു ഗോകാരണത്തിന്മേൽ മാത്രം ഭയങ്കരങ്ങളായ കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിന്ന ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. അബലകളേയും തീർത്ഥയാത്രക്കാരേയും ശത്രുക്കളിൽനിന്ന രക്ഷിക്കുന്നതിന്ന യൂറോപ്പിലെല്ലാം മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ 'നൈറ്റ് എറാന്റ്സ്' (Knight Errants) എന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വർഗ്ഗം യോദ്ധാക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ആക്കാലങ്ങളിലും അതിന്നു മുമ്പും ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധീരോദാത്തന്മാരായ ഹിന്തുയുവാക്കൾ ഗോരക്ഷണത്തിന്നാണ് ധൈര്യത്തോടും സ്വമതസ്നേഹത്തോടുംകൂടി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളത്. ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴിലായതിന്നശേഷം കൂടി ഇന്ത്യയിൽ ഗോവധം സർക്കാരിനാൽ വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മിക്കപുരാണ ഹിന്തുരാജാക്കന്മാരുടെയും നാണ്യമുദ്രകളും കൊടിയടയാളങ്ങളും പശുക്കളായിരുന്നു. ഒരു ഹിന്തുവിന്റെ നിലയിൽ തനിക്കുള്ള കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതു ഗോരക്ഷണമാണെന്ന്, പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്ന പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തുകൂടി, പ്രവൃത്തികൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ വാക്കുകൊണ്ടെങ്കിലും, ഒരു ഹിന്തുയുവാവു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല.

ഇതിലധികം അത്ഭുതം തോന്നത്തക്ക സംഗതികൾ ഇനിയുമുണ്ട്. ദിവസേന പ്രഭാതത്തിൽ ചിലർ ഉറുമ്പിൻകൂട്ടിലും മറ്റും ധാന്യങ്ങൾ വിതറാറുണ്ട്. പുഴകളിലും കുളങ്ങളിലും ഉള്ള മത്സ്യങ്ങൾക്ക് ഓരോ വഴിപാടായി ഉരുളകൊടുക്കുന്നത് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതായിരിക്കും. ദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുന്ന വൃദ്ധന്മാരും വൃദ്ധകളും തങ്ങളുടെ ചവിട്ടേറ്റു ഉറുമ്പു മുതലായ ചെറുജന്തുക്കളും ചത്തുപോയാലോ എന്ന ഭയപ്പെട്ടു വളരെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി നിലത്തുനോക്കി നടക്കുന്നതു ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തന്റെ സ്വന്തം ഭവനത്തിന്റെ ഒരു മൂലയ്ക്കൽ ഉണ്ടായ്‌വരുന്ന കടന്നൽക്കൂട്ടിന്ന തീ കൊടുത്ത്, അവയെ നശിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യവും അതിന്ന ചെയ്യുന്നതിന്ന ഉപദേശിക്കേണ്ടും ആളുകളെന്ന കരുതുന്നവരെല്ലാം തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടും, അതു ഒരു ഹിംസയാകയാൽ മാത്രം അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കാതിരുന്ന ഒരു താപസശ്രേഷ്ഠനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. “നിങ്ങൾ സ്വയമായി [illegible]ക്കുക

മാറുള്ളവരെ അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ അനുവദിയ്ക്കയും ചെയ്യു് എന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു ഹിന്ദുനീതിശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ഗൂഢതത്വം.

ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിലും ചരിത്രങ്ങളിലും നോക്കിയാൽ, എത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ടു് നിരാശന്മാരായ അവസരങ്ങളിൽപോലും, ഹിന്ദുക്കൾ സാധാരണ മൃഗദയ വിട്ടു പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്. തന്റെ പട്ടിയോടുകൂടിയല്ലാതെ വിമാനത്തിൽ കേറുകയില്ലെന്നു ശഠിച്ച ധർമ്മപുത്രരുടെ കഥ എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകം കഥകൾ ഉണ്ടു്. അവയെല്ലാം അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഹിന്ദുക്കൾക്കു് മൃഗദയയും സഹജീവിസ്നേഹവും എത്ര വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഈ കഥകളിൽനിന്നു അനുമാനിയ്ക്കാമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ ഭാഷാ നടവടിവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിസ്തരിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കഥകളും മറ്റും ഹിന്ദുസാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ടു്. മൃഗകഥകളുടെ (Beast Tales) ഉത്ഭവംതന്നെ ഇന്ത്യയിൽനിന്നാകുന്നു. പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിൽ യൂറോപ്പിലെല്ലാം വലിയ തത്വജ്ഞാനിയായിരുന്ന 'ഡെസ്കാർട്ടു്' (Descartes) 'മൃഗങ്ങളെല്ലാം സ്വതന്ത്രഭാവങ്ങളും വേദനയും അറിയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാത്ത വെറും 'ജീവയന്ത്രങ്ങൾ' ആണെന്നു പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുവൻ ഒരിക്കൽ ഒരു നായയെ കലശലായി പ്രഹരിച്ചു. അതു നിലവിളി കൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അടുത്തു നിന്നിരുന്ന ഒരു സ്നേഹിതനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'അതു വെറുതെ നിലവിളിക്കുന്നതാണു്. കസേര മേശ മുതലായ വസ്തുക്കളെപ്പോലെ അതിന്നും വേദന അറിയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ല. ജീവനുണ്ടെന്നുമാത്രമേ ഉള്ളൂ.' ഇപ്രകാരമുള്ള സംഗതികൾ പഠിച്ചുവളർന്നിട്ടുള്ള ബാലന്മാർക്കു ലേശവും മൃഗദയയും സഹജീവിസ്നേഹവും ഇല്ലെങ്കിൽ അശേഷം അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. കുട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ മൃഗദയയും ജന്തുസ്നേഹവും ഉറപ്പിച്ചു വളർത്തുന്നതിന്നു 'മൃഗകഥകൾ' എത്രമാത്രം ഉപകരിയ്ക്കുമെന്നു നമുക്ക വേണ്ടപോലെ അറിവായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും വെറും യന്ത്രങ്ങളല്ലെന്നും, അവക്കു മനസ്സും ശരീരവും സ്വതന്ത്രഭാവങ്ങളും, സ്വതന്ത്രവിചാരശക്തിയും ഉണ്ടെന്നും മൃഗകഥകൾ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ആ പാഠം അവർ ഒരിക്കലും മറക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മൃഗദയ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഈ അറിവും ധാരണയും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

'മൃഗകഥകളുടെ' ഉത്ഭവം ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണെന്നു ഞാൻ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. 'പഞ്ചതന്ത്രകഥ'കളാണു് ആദ്യത്തെ മൃഗകഥകൾ. മിക്ക ഭാഷകളിലേക്കും പഞ്ചതന്ത്രം തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം 'ഈസോപ്പിന്റെ കഥകൾ' എന്ന പേരുകൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്ന പുസ്തകം വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ പഞ്ചതന്ത്രകഥകളാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കനുസാരമായ ചില മാററങ്ങൾ, പഞ്ചതന്ത്രം, ഈസോപ്പിന്റെ കഥകളായി പരിണമിച്ചപ്പോൾ അതിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിയ്ക്കുന്നതിന്നും വിരോധമില്ല. ഇന്ത്യയിലല്ലാതെ 'ഡെസ്കാർട്ടി'നെപ്പോലുള്ള തത്വജ്ഞാനികളുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടാകുന്നതു് കുറച്ചു അസംഭാവ്യമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടി പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ നടവടിക്രമങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാതെ ഇപ്രകാരം സാരഗർഭങ്ങളായ കഥകൾ എഴുതുവാൻ ഒരുവനും തീരെ സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. മൃഗപക്ഷികളെല്ലാം വെറും ജീവയന്ത്രങ്ങളാണെന്നോ, ഈ ഭൂമിയിലുള്ള സകല ചരാചരങ്ങളു

യും മനുഷ്യരുടെ സുഖനിവൃത്തിയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നോ, മറ്റോ വിശ്വസിച്ച്, അവയെ അനാവശ്യമായും അന്യായമായും ഉപദ്രവിയ്ക്കയും കൊല്ലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നു മാത്രം ദയയോ ജന്തുപ്രീതിയോ ഉണ്ടായിരുന്നിടാത്തതാകുന്നു. അതാണ് 'മൃഗകഥ'കളുടെ തുടക്കം ഇന്ത്യയിൽനിന്നാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു കാതലായ കാരണമായി ഞാൻ കരുതുന്നത്.

ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ 'ആത്മാവി'നെക്കുറിച്ചു വിശദീകരിച്ചു പഠിപ്പിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും സംഗതികളും കൂടി ഇന്ത്യയിൽ ദയയുടെ പ്രചാരത്തെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾക്കും ആത്മാവുണ്ടെന്നും ആത്മികത്തിന്റെ വാസനയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണകർമ്മങ്ങളാൽ പല മാറ്റങ്ങളും കഴിഞ്ഞ് ആ ആത്മാവുതന്നെ ഒടുവിൽ മനുഷ്യാത്മാവായിത്തീരുന്നതെന്നും ആണല്ലോ ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. 'ഡാർവ്വിൻ' എന്ന പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ ഇയ്യിടെ മാത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള 'ഇവല്യൂഷൻ' എന്ന ഉല്പത്തിക്രമത്തെത്തന്നെ അല്ലയോ വളരെ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പു ഹിന്ദുതത്വജ്ഞാനികൾ അവരുടെ പുനർജ്ജന്മവാദംകൊണ്ടു തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. മൃഗങ്ങൾക്കും തങ്ങളെപ്പോലുള്ള ആത്മാവുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ദയ വർദ്ധിക്കുന്നതിന്നും, സകല ജീവജാലങ്ങളെയും സമത്വസ്ഥിതിയിൽ ഐക്യതയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു സഹായിക്കുന്നതിന്നും, ബലവത്തരമായ കാരണമായിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും തമ്മിൽ അസാമാന്യമായ അന്തരമില്ലെന്നു ഹിന്ദുക്കളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഉതകിയ മറ്റൊരു സംഗതി വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ ദശാവതാരകഥകളാകുന്നു. ഭഗവാന്റെ അവതാരങ്ങളിൽ ചിലതു മത്സ്യം, കൂർമ്മം, വരാഹം മുതലായ ജന്തുക്കളായിട്ടാണല്ലോ. ശ്രീകൃഷ്ണനായും ശ്രീരാമനായും അവതരിച്ചിട്ടുള്ള ദിവ്യചൈതന്യമൂർത്തിതന്നെ മത്സ്യമായും ആമയായും അവതരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം മനുഷ്യരും ഇതരജീവികളും തമ്മിൽ ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്ത അന്തരമില്ലെന്നു തെളിയിക്കുകയും, ജീവലോകത്തിന്റെ ഐക്യതയെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും അല്ലേ ചെയ്യുന്നത്? ഇങ്ങനെയുള്ള ദിവ്യതത്വങ്ങളടങ്ങിയ പുരാണങ്ങൾ വായിക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്ക് എങ്ങിനെ ആണ് ദയവ്, സഹജീവിസ്നേഹം മുതലായ വിശിഷ്ടമനോവ്യാപാരങ്ങൾ ഇല്ലാതെ വരുന്നത്.

സസ്യഭുക്കാവുന്നതാണ് ദയയുടെ ഉൽകർഷത്തിന്റെ ഒരു പരീക്ഷയായി ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഒരുത്തൻ ഒരു യോഗിയോ, വേദാന്തിയോ ആകുന്നതിന്നു തുടങ്ങുമ്പോൾ, അവൻ മാംസഭുക്കായിരുന്നുവെങ്കിൽ, തീരെ സസ്യഭുക്കായിത്തീരുന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ പടവ്. മനുഷ്യർക്കു ആഹാരമായി കൊന്നുതിന്നുന്നതിന്നുള്ള ജന്തുക്കളാണ് ആടുമാടുകളെല്ലാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന കാലത്തോളം അവയോടു യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹവും ദയയും ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. 'ലോകർക്കൊക്കെ നിങ്ങളും ഭോജനം ഞങ്ങളും, കിട്ടാൽ സുഖിതന്മാരാകുമോ' എന്നു പഞ്ചതന്ത്രക്കാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതാണ് മാംസഭക്ഷണവും ദയയും ഒന്നിച്ചു ഒത്തുപോകുന്നതു അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം.

ഇനിയും വിസ്തരിച്ചു പ്രബന്ധം ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. കണ്വൻ മുതലായ മഹർഷിമാരുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ പശു, മാൻ, പുലി, സിംഹം, മനുഷ്യർ ഇവരെല്ലാം സഹോദരഭാവത്തോടുകൂടി സഹവാസം ചെയ്തിരുന്നതായി പുരാണങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. 'ഐസ്‌ലാന്റ്' മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കപ്പൽ സഞ്ചാരികൾ ആദ്യം ചെന്ന കാലത്തു— ആ കാലത്തു

അവിടെ വേറെ മനുഷ്യരില്ല— അവിടെ കടൽക്കരയിൽ കണ്ട ജന്തുക്കളൊന്നും അവരെക്കണ്ടു ഭയപ്പെട്ട് ഓടിപ്പോയില്ലെന്നും പിൻകാലങ്ങളിൽ ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അവയെ മനുഷ്യർ വേട്ടയാടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അവ മനുഷ്യരെ വെറുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും, ഇപ്പോഴും കര കപ്പലിറക്കാ നിർജ്ജനങ്ങളായ സമുദ്രത്തിൽ കണ്ടാൽ അവയെല്ലാം ആബാലവൃദ്ധം ഓടി കളിച്ചുകളയുമെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇതിൽനിന്നു മനുഷ്യരും ഇതരജീവികളും തമ്മിൽ ഇപ്പോഴുള്ള സംബന്ധം മുഴുവനും പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതല്ലെന്നും കാര്യമെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ ഹാനിയും പ്രമാണിച്ചുള്ള നിഷ്ഠൂരതയുടെ ഫലമാണെന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ ആ ബന്ധത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിക്കത്തക്കതായിരിക്കണം. മേൽപറയപ്പെട്ട സംഗതികളുടെ ദൃഢതയും മനസ്സിലാക്കി, അതുപ്രകാരം ശരിയാംവണ്ണം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ, പുരാണങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള വിധം വിസ്മയനീയമായ ഒരു ക്ഷേമാവസ്ഥ എന്നുംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചുകൂടാ എന്നു എനിക്ക പലപ്പോഴും തോന്നീട്ടുണ്ട്. അതു തീരെ അസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അതുതന്നെ ആയിരിക്കണം പ്രപഞ്ചശക്തിയുടെ പരമമായ പരിണാമം. ആ ഉന്നതപദവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു സകലതും പരിശ്രമിക്കുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇനി മുഴുവനും കണ്വമഹർഷിയുടെ ആഗ്രഹംപോലെ ആയിത്തീരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടെങ്കിൽ, അന്നു, പരമകാരണികനായ ജഗദീശ്വരന്നു പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽനിന്നുള്ള സംതൃപ്തിയും കൃതാർത്ഥതയും പരിപൂർണ്ണമാകുമെന്ന് അനുമാനിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ഇതുതന്നെ, ക്രിസ്ത്യാനികളും മറ്റുംപോലെ വിശ്വസിക്കുന്ന 'മെസ്സായാ' എന്നപുരാതന ഇതിഹാസത്തിന്റെയും ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു കാലത്തെ കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ചില മതക്കാരും ഇതിനെയുള്ള ഒരു പരമാവസാനത്തെക്കുറിച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അവസാനോൽകർഷത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു കഴിയുന്നതു പ്രവൃത്തിച്ചു കൃതാർത്ഥത നേടുന്നതിനു സകലരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സന്തക എന്ന മഹാന്റെ

ജീവചരിത്രവും മതവിശ്വാസവും ഉപദേശങ്ങളും.

(ഒ. കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ. ബി. എൽ)

സന്തക പറഞ്ഞു 'നിങ്ങൾ എന്നെ വാങ്ങാൻ മടിക്കരുത്. ഞാൻ വളരെ ആളുകളെക്കൊണ്ടു പണി എടുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു യോഗ്യതയും ഇല്ലാത്ത ഒരുവനെ ഒരാലോചനയും കൂടാതെ ഞാൻ സമ്മാനം കൊടുക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? നിങ്ങൾ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാൻ ഒരു ശ്രമവും ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും ഞാൻ കുറെ കാലമായി നിങ്ങൾ പണി എടുക്കുന്നതു നോക്കി നിന്നിരുന്നു. കുറച്ചു സമയത്തിന്നുള്ളിൽ അധികം പണി എടുത്തതായി കാട്ടിക്കൂട്ടുവാൻ വേണ്ടി മിക്ക വേലക്കാരും എളുപ്പമുള്ള ജോലികൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു മറ്റുള്ളവർ ഒഴിച്ചു കളയുന്നതും കാരിയും വേഗം പൂർത്തിയാക്കുന്നതുമായ ജോലിയിലേർപ്പെട്ടു നിങ്ങൾ ഇടവിടാതെ പണി എ

ടുത്തുവന്നു. വാൎദ്ധക്യം നിമിത്തം തനിക്ക നല്ലൊരു വേലക്കാരന്റെ പണി എടുക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നും സമയം വെറുതെ കളവാൻ പാടില്ലെന്നും വിചാരിച്ചു നിങ്ങൾ അനദ്ധ്യായം കൂടാതെ പണി എടുത്തിരുന്നു. നിങ്ങൾ അനവധി കുറ്റികൾ പുഴക്കിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് കാട് ഇത്ര വേഗം തെളിയിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക കഴിഞ്ഞത്. നിങ്ങൾ ചെയ്ത അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ അറിഞ്ഞ് നിങ്ങളെ സമ്മാനിക്കാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ നിങ്ങളേയും ഗണിക്കുന്നതായാൽ ബാക്കിയുള്ളവർ തങ്ങളുടെ ശക്തിക്കൊത്തവിധം പ്രയത്നം ചെയ്വാൻ എന്തു പ്രോത്സാഹനമാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കാശ്ശു പണം സമ്പാദിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇവിടേക്ക വന്നതു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നു. എന്നിട്ടും നിങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്നനുരൂപമായ ഒരു സമ്മാനം ഞാൻ തരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വാങ്ങുന്നുമില്ല. നിങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതയും നിഷ്കപടതയും കണ്ടു ഈശ്വരൻ കനിഞ്ഞു നിങ്ങൾക്ക തന്ന സമ്മാനമാണെന്നു കരുതി നിങ്ങൾ ഇതു സ്വീകരിച്ചാലും. നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കുന്നതിന്നും നിങ്ങളുടെ വയസ്സു കാലത്തെക്ക ഒരു മൂലധനവുമായും നിങ്ങൾ ഈ പണം സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ എനിക്ക വളരെ സന്തോഷമുണ്ടാവുന്നതാണ്.'

ആനന്ദഭരിതനായ ആ കിഴവന്റെ സന്തോഷാശ്രുക്കൾ അവന്റെ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ കൂടി ധാരമുറിയാതെ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. തൊണ്ട ഇടറി തന്റെ കൃതജ്ഞതാസൂചകമായ ഒരു വാക്ക പോലും പറയാൻ കഴിയാതെ അവൻ കൈ കൂപ്പിക്കൊണ്ടു സന്തകവിനെ താണു തൊഴുതു. പിന്നെ ആ സമ്മാനം സ്വീകരിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ തനിക്കസിദ്ധിച്ച ആ സമ്പത്തു കുഡുംബക്കാരോടുകൂടി അനുഭവിക്കാനായി അവൻ വീട്ടിലേക്ക പുറപ്പെട്ടു പോയി.

ഈ അവസരത്തിൽ കൊച്ചുബാവ പ്രഭുവിന്റെ പരിചാരകന്മാർ ബഹുജനങ്ങൾക്കും ആ കിഴവന്റെ സ്വഭാവഗുണത്തെപ്പററി നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു. സന്തക നല്ല ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളവനാണെന്നും ആയാൾ ശിഷ്യന്മാരേയും നിൎവ്യാജമനസ്കന്മാരേയും പ്രോത്സാഹനം ചെയ്യുന്ന രീതി എറ്റവും നല്ലതാണെന്നും അവൎക്ക വീണ്ടും ബോദ്ധ്യം വരികയും ചെയ്തു.

VIII

സാക്കമോക്കിയിൽ മൂന്നു ഊരുകളുള്ളതിൽ മൊക്കോട്ട എന്ന ഊര് എറ്റവും മോശസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. അതിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വീടുകളിൽ ഇപ്പോൾ പകുതി മാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആ ഊരിലെ വയലുകളെല്ലാം കാടുപിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. ഗ്രാമക്കാരിൽ മിക്കവാറും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. സന്തക അവരെ എറ്റവും ദയവോടു കൂടി സംരക്ഷിച്ചുപോന്നു. . ·

ആ ഊരിലെ അധികാരി എൎസോ എന്നു ഒരുവനായിരുന്നു. അവൻ സ്വതേ ഒരു സമൎത്ഥനല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും വിശ്വാസയോഗ്യനും സത്യസന്ധനുമായിരുന്നു. കുറെ നൂററാണ്ടുകളായി അവന്റെ കുഡുംബക്കാരാണ് ആ ഊരിലെ അധികാരിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ വീടു വളരെ ജീൎണ്ണസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. വീടു പുതുതായി പണിയിക്കുവാൻ വേണ്ടി എൎസോ വളരെക്കാലമായി സാമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കയും കുറെശ്ശെ കരുതലായി പണം ശേഖരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. വീട്ടുപണിക്ക വേണ്ട സംഖ്യയിൽ ഇരുപതു പൊന്നുരുപ്പിക ഇനിയും പോരാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവൻ ആ സംഖ്യ സന്തകവിനോട് കടം ചോദിച്ചു.

സന്തക പറഞ്ഞു. 'കഷ്ടം! കഠിനദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന നിങ്ങളുടെ ഊരുകാൎക്ക ക്ഷേമം വരുത്താൻ സദാ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരിക്കേണ്ട നിങ്ങൾ സ്വന്തകുടുംബക്ഷേമം മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കയാണോ വേണ്ടത്. അതു ശരിയാണൊ

ന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? ഗ്രാമകാൎയ്യങ്ങൾ നല്ലപോലെ നോക്കുകയും ഗ്രാമനിവാസികളെ നല്ലവണ്ണം രക്ഷിക്കുകയും തെറ്റിനടക്കുന്നവൎക്ക സദുപദേശംകൊടുത്തു നല്ലവഴിക്കു നടത്തിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ ശാസിക്കുകയും മടിയന്മാരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സാധുക്കളെ സഹായിക്കുകയും അനാഥകളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ജനങ്ങൾ ഉന്തടപ്പുകളിൽ ഏൎപ്പെടാതെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നുണ്ടൊ എന്നു സൂക്ഷിക്കുകയും കൃഷികാൎയ്യങ്ങളിൽ അവരെക്കൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം പരിശ്രമിപ്പിക്കുകയും നികുതി കൃത്യസമയത്തിൽ അവരെക്കൊണ്ടു അടപ്പിക്കുകയും സങ്കടക്കാരുടെ സങ്കടങ്ങൾക്ക് ഉപശാന്തിവരുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ആണ് ഒരു ഗ്രാമാധികാരിയുടെ മുറകൾ. വളരെ തലമുറയായിട്ടു നിങ്ങളുടെ പൂൎവ്വന്മാർ ഈ ഊരിലെ ഗ്രാമാധികാരിസ്ഥാനം വഹിച്ചുവരുന്നു. അതിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സു മുഴുവൻ നിങ്ങളെ അവലംബിച്ചാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾ കഴിമടിയന്മാരായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അവർ വലിയ ദാരിദ്ര്യത്തിലും ആയിരിക്കുന്നു. ചിലർ തീരെ ക്ഷയിച്ചുകൂട്ടത്തിലായി. വളരെ പേർ അവരുടെ ജന്മഭൂമിയായ ഈ ഊരുവിട്ടു അന്യദിക്കുകളിൽ പോയി ആഹാരവൃത്തി കഴിക്കുന്നു. വയലുകൾ മിക്കതും പാഴായിക്കിടക്കുന്നു. ആകെയുള്ള വീടുകളിൽ പകുതിയും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ള വീട്ടുകാൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നു വഴിയില്ലാതെയും ഇരിക്കുന്നു. ഈ ഊരിൽനിന്നു വസൂലാവുന്ന നികുതി വളരെ ചുരുങ്ങിവന്നതുകൊണ്ട് ഉന്നതകുടുംബക്കാൎക്ക് അവരുടെ ആദായംകൊണ്ടു ചിലവിന്നു മതിയാവുന്നില്ല. വലിയ സംസ്ഥാനമായ മിരോസ്ക്രിയിൽ നിങ്ങളുടെ ഊരിനൊപ്പോലെ ദാരിദ്ര്യം ബാധിച്ചു ഊര് വേറെ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന്നു വേദനയില്ലെങ്കിൽ ഗ്രാമാധികാരസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ നിങ്ങൾ അൎഹനല്ല. ഈ മേൽകാൎയ്യങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം നടത്തിച്ചും വയലുകളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം കൃഷിചെയ്യിച്ചും ജനങ്ങൾക്കു ക്ഷേമം വരുത്തിയാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള ഖ്യാതി ശരിയായിട്ടും ഗ്രാമാധികാരിക്കു കിട്ടുന്നതാണ്. എന്നാൽ നിലങ്ങൾ പാഴിലായിട്ടും ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിച്ചു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉന്തടപ്പു വൎദ്ധിച്ചും വന്നാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള ദുഷ്യവും അവനുതന്നെ ഇരിക്കുന്നതല്ലെ? ഇവിടത്തെ മോശസ്ഥിതി ഉടമസ്ഥനെ വ്യസനകാരണമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ നാളായി അതിന്റെ സ്ഥിതി ഭേദപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുനോക്കി എങ്കിലും എല്ലാം വൃഥാവിലായതേ ഉള്ളു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം മഹാപ്രഭുവിനോടു സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ കൃപയോടുള്ള പല വഴികളും നോക്കി എങ്കിലും ഊരുകാരുടെസ്ഥിതി മോശമായിത്തീൎന്നതേയുള്ളു. എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ ഇവിടെ വന്നതിന്റെശേഷം ഈ ഊരിന്നും ജനങ്ങൾക്കും സമൃദ്ധിവരുത്താൻ വേണ്ടി ഒപ്പുകൾ ഒരുപോലെ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാമല്ലൊ. ജനക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി പ്രഭുവിന്നു അത്ര താല്പൎയ്യം ഉള്ളപ്പോൾ ഗ്രാമാധികാരിയായ നിങ്ങൾ ഇത്ര ഉദാസീനത കാണിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? നിങ്ങൾ ദാക്ഷിണ്യമുള്ളവനായിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രഭുവിന്റെ ധൎമ്മശീലത കണ്ട് നിങ്ങളുടെ മനസ്സിളകുകയും പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമം വരുത്താൻ ഉപേക്ഷകാണിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും ഊര് ഇത്ര മോശസ്ഥിതിയിലായാൻ അനുവദിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും നിങ്ങൾ പശ്ചാത്താപപ്പെടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഏതാനും സ്വത്തുക്കൾ വിറ്റു നിങ്ങളുടെ ചിലവുകൾ ഏറായും ചുരുക്കിപ്പിടിച്ചു കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിക്കാൻ തയ്യാറായിനിന്നു നിങ്ങൾ നമ്മുടെ പ്രഭുവിന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ ലഘൂകരിപ്പാനും ഗ്രാമാധികാരിയുടെ മുറകൾ ശരിയായി നടത്താനും ശ്രമി

ട്ടേണ്ടതായിരുന്നു. ഇതിനെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച പണംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ സാധുക്കളെ സഹായിക്കുകയും തരിശായി കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിച്ചു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും മററനേകവിധത്തിൽ ഊരിന്റെ സ്ഥിതി നന്നാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു.'

'അതിനുപകരം നിങ്ങളുടെ പുരാതനഭവനം പൊളിച്ച് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തസുഖത്തിനുവേണ്ടി ഒരു പുതിയ ഭവനം കെട്ടുവാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥപരമായ ഈ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റാൻവേണ്ടി നിങ്ങൾ കടം വാങ്ങാനും ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഇതു കുറിമേൽക്കുക എന്ന കുറ്റത്തിൽ ആവില്ലേ? ഇതിനെപ്പററി നമ്മുടെ പ്രഭു അറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ സ്വാമിഭക്തിയുള്ളവനാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു വിചാരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടോ? ഇതു ഗ്രാമവാസികൾ അറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ അവരുടെ ശത്രുവാണെന്നു കരുതി അവർ ഈർഷ്യതയോടുകൂടി നിങ്ങളെ ദൂഷ്യം പറയാതിരിക്കുമോ? അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ പുതിയ ഭവനം എത്രതന്നെ ഭംഗിയുള്ളതായിരുന്നാലും അതിൽ മനസ്സമാധാനത്തോടും സൌഖ്യത്തോടുംകൂടി നിങ്ങൾക്കു താമസിക്കാൻ കഴിയുമോ? നിങ്ങളുടെ വീടിനു പഴക്കംകൊണ്ടു കുറെ കേടുപാടുകൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു താമസിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആയിട്ടില്ലല്ലോ. നിങ്ങളുടെ അയൽവക്കക്കാരുടെ വീടുകൾ നോക്കുക. കാറ്റും മഴയും അകത്തേക്കു കടക്കാത്ത വീടുകൾ എത്ര ദുർല്ലഭമാണ്? ഈ വീടുകളും നിങ്ങളുടെ വീടുകളുമായി അജഗജാന്തരം വ്യത്യാസമില്ലേ? എങ്കിലും നിങ്ങൾ പണം കടം വാങ്ങാൻവേണ്ടി എന്റെ അടുത്തുവന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങളെ ഉപദേശിക്കാൻ എനിക്കു മറെറാരുവിധത്തിലും കിട്ടാത്തതായ അവസരം ഇപ്പോൾ കിട്ടിയല്ലോ. എന്റെ വാക്കുകൾ ശരിയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഭവനം പുതുതാക്കണമെന്നുള്ള ആലോചന നിർത്തിവെക്കുക. നിങ്ങൾ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ട പണം ഞാൻ കടം തന്നു എന്നു മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചോളൂ. അതു അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ വീട്ടിത്തരണം. വീടുപണി കഴിക്കാതെ നിങ്ങൾക്കു ഈ പണം മടക്കിത്തരാൻ സാധിക്കില്ലെങ്കിൽ വീടുപണി അവസാനിപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം നിങ്ങൾക്കു അതിനെചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നതു നിശ്ചയം തന്നെ. കടംവീട്ടാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു അറിഞ്ഞുംകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പണം കടം വാങ്ങുന്നതായാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി ചതിയാണ്. എന്നാൽ വീടുപണി കഴിച്ചു എന്റെ കടംവീട്ടാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ വീടുപണി കഴിക്കാതെ അതേ സംഖ്യ തരുവാൻ നിങ്ങൾക്കു പ്രയാസമുണ്ടാകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കടം വാങ്ങാതെ തന്നെ അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു 20 പൊന്നുമുദ്രിക എന്റെ വശം തരുവാൻ ശ്രമിച്ചാലും. നിങ്ങൾ അതിനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തം നിലയിൽ സാധുക്കളെ സഹായിക്കാനോ തരിശുസ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കുപയോഗപ്പെടുത്താനോ കഴിയുന്നതല്ലെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ പണംകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അതെല്ലാം ഞാൻചെയ്യാം. എന്നാൽ അതു നിങ്ങൾക്കു [illegible] ഇതുപോലെയാവുന്നുള്ളതാണ്."

'നിങ്ങളുടെ ഉടമകൾ കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ നിങ്ങൾ മുമ്പനായിനിന്നു അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതു നിങ്ങളുടെ മുറയാണ്. അവർക്കു സമ്പൽസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ വീടുപണിചെയ്യിക്കണമെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം ന്യായമായിരിക്കും. അപ്പോൾ ആ ആഗ്രഹം സാധിപ്പിച്ചുതരാമെന്നു ഞാൻ ഏല്ക്കുന്നു. അതിനെയാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ നേരെ വല്ല വിരോധവും തോന്നാനോ വല്ലവർക്കും നിങ്ങൾ സ്വാർത്ഥതല്പരനാണെന്നു വിചാരിപ്പാനോ വഴിയില്ലാതാവും. നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശം കൈക്കൊള്ളാതിരുന്നാൽ നിങ്ങളുടെ

ജനസ്വാധീനം ക്ഷണത്തിൽ ക്ഷയിക്കുകയും ജനങ്ങൾ നിങ്ങളെ ദ്വേഷിക്കുകയും പുതിയ വീട്ടിൽ മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി താമസിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു അസാദ്ധ്യമായി വരികയും ചെയ്യുന്നതാണ്.'

സന്തകാവിന്റെ ഉപദേശം എർസോവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നല്ലവണ്ണം പതിയുകയും അവൻ വീടുപണിക്കുള്ള കരാറുകളെല്ലാം ഉടനെ നിർത്തൽ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അവൻ അത്യന്തപരിശ്രമം ചെയ്തു് താൻ കൊടുക്കാൻ ഏററിരുന്ന പണം കൊല്ലംതോറും പലിശയോടുകൂടി സന്തകവക്കൽ കൊടുത്തു എന്നുമാത്രമല്ല തന്റെ സ്വന്തം വകയായ വളരെ മരങ്ങൾ മുറിപ്പിച്ചു് അവ വിററുകിട്ടിയ പണം സന്തകവിന്നു ദാനമായ്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീടു ആ ഊര് പുഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ വന്നു് അവിടെ എല്ലാ കുടുംബക്കാർക്കും സുഖമായി താമസിപ്പാൻ ഓരോ വീടുകൾ ഉണ്ടാവുകയും അവർക്കു ക്ഷേമവും അഭ്യുദയവും വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ സന്തക ആയിരം പൌണ്ടു ചിലവു ചെയ്തു് മൂന്നു മുറികളുള്ള വീടുകളെക്കാൾ എത്രയോ വിശേഷമായ ഒരു ഭവനം പണിചെയ്യിച്ചു് അതു എർസോവിന്നു കൊടുത്തു. ഇതിൽ ഗ്രാമാധികാരിക്കും ഗ്രാമനിവാസികൾക്കും ഒരുപോലെ സന്തോഷം ഉണ്ടായി. തങ്ങളുടെ നന്മക്കുവേണ്ടി ഗ്രാമാധികാരി സന്തകവക്കൽ പണം കൊടുത്തിരുന്നതിനെപ്പററി അവർക്കു് അറിവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരാൾക്കും ഇതിനെക്കുറിച്ചു അസൂയയുണ്ടായില്ല. സന്തക പിന്നെ രണ്ടു വീടുകൾ കൂടി പണിചെയ്യിച്ചു് അവയെ എർസോവിന്റെ കുടുംബത്തിൽ മുതിർന്നവരായ രണ്ടുപേർക്കു കൊടുത്തു. ഗ്രാമാധികാരിക്കു് അളവററ സന്തോഷവും നന്ദിയും ഉണ്ടായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

IX

മനയമ്മ എന്ന ദിക്കിൽ കിഷീമൻ എന്നു പേരായ ഒരു ധനികനായ കൃഷിക്കാരൻ താമസിച്ചിരുന്നു. അവൻ സമസ്തനും കടുപ്പസ്വഭാവക്കാരനും ഒരു ലുബ്ധനും ആയിരുന്നു. ആദ്യംമുതല്ക്കേ അവൻ സന്തകവിനെ നിന്ദിക്കുകയും ജനങ്ങൾ അയാളെ ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടതൊക്കെ ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അവൻ പാട്ടു പാടിയും വീണ വായിച്ചും സമയം വെറുതെ കളയുകയും സന്തകവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചു തനിക്കുണ്ടായ വെറുപ്പിനെ പലവിധത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏഴു കൊല്ലത്തോളം അവൻ ഇങ്ങിനെ വൃഥാ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനെ വിലക്കാതെ സന്തക ക്ഷമിച്ചിരുന്നു. സന്തകവിന്റെ പുതിയ ഏർപ്പാടുകൾ ക്രമേണ ഫലവത്തുക്കളായിക്കാണുകയും അയാളുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ അധികമധികം പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു അയാൾ യോഗ്യനാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തപ്പോൾ കിഷീമൻ ഒരുദിവസം തന്നെത്താൻ വിചാരിച്ചു.

'ഈ സ്ഥലം പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കാൻവേണ്ടി രാജധാനിയിൽനിന്നു കീഴ്ക്കടെ പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അയക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ ഒരാൾക്കെങ്കിലും ഒരു കൊല്ലം തികച്ചു ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചിലർ പണി രാജിവെച്ചുപോവുകയും മററു ചിലർ മര്യാദകെട്ട പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു ചാടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഈ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്താലും സന്തകവിന്റെ ഗതിയും ഇപ്പടിയാവുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും അയാളുടെ ശ്രമം അധികമധികം ഫലിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടു അടുത്ത കാലത്തു ഈ ഊരുകളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ടു സന്തകവിന്നു എതിരായി പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടു കാലക്ഷേപം കഴിച്ചാൽ താമസംകൂടാതെ അതിന്നുള്ള ശിക്ഷ ഞാൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. കീഴ്ക്കടെയുള്ള എന്റെ തെററുകൾക്കു അയാളോടു മാപ്പു ചോദിച്ചു അയാൾക്കുവേണ്ടി ഒന്നാംകൂ

ചെയ്താൽ മേലിൽ അലട്ടുകൂടാതെ കഴിക്കാം.'

സന്തകവിന്റെ പ്രവൃത്തി വളരെ ശ്ലാഘനീയമാണെന്നു തനിക്കു ബോദ്ധ്യംവന്നിരിക്കുന്നു എന്നും അയാൾക്കു വേണ്ട ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻതന്നെ അനുവദിക്കേണമെന്നും സന്തകവിനോട് പറയാനായി അവൻ ഒരാളെ അയച്ചു. തന്റെ നേരെ അവൻ കീഴ്ക്കൂടെ കാണിച്ച വിരോധത്തെപ്പറ്റി ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ സന്തക അവന്റെ അപേക്ഷയെ സന്തോഷപൂർവ്വം കൈക്കൊണ്ടു. കിഷിമൻ ഉടനെ തന്നെ കച്ചേരി സ്ഥലത്തു പോയി സന്തകവിന്റെ ഏർപ്പാടുകളുടെ പൊതുവായുള്ള രീതിയെപ്പറ്റിയും സന്മാർഗ്ഗരീതിയെപ്പറ്റിയുമുള്ള സന്തകവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടു.

സന്തക ഉപദേശിച്ച മഹത്തായ തത്വങ്ങൾ കിഷിമന്റെ മനസ്സിൽ നല്ലവണ്ണം പതിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അവൻ ദിവസംതോറും ജനക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ഗ്രാമജനങ്ങൾക്ക അവനെ ബഹുമാനമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവൻ പറയുന്നതൊന്നും അവർ വകവെച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു അവനു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. ഇതുകണ്ടു സന്തക അവനു പിന്നെയും ഉപദേശം കൊടുത്തു.

സന്തക പറഞ്ഞു 'നിങ്ങളുടെ കീഴ്ക്കടെയുള്ള നടവടികളെപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിച്ചു നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പൊതുജനക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി നിഷ്കാമമായി പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ജനങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിന്നുണ്ടായ മാറ്റത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവർ നിങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാത്തത്. സ്വാർത്ഥബുദ്ധി തീരെ വിട്ടുകളയാൻ വളരെ ഞെരുക്കമാണെങ്കിലും നിങ്ങൾ അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കാത്തപക്ഷം ജനങ്ങൾ നിങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല.'

സന്തക പറയുംപോലെ നടന്നുകൊള്ളാമെന്നു കിഷിമൻ ഏല്ക്കുകയും തന്റെ സ്വാർത്ഥബുദ്ധി വിട്ടുകളയേണ്ടതിന്നു താൻ ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു്' എന്താണെന്നു അയാളോടു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

സന്തക ഉത്തരംപറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച പണമെല്ലാം സാധുക്കൾക്കായി കൊടുക്കുക. നിങ്ങളുടെ സകല സ്വത്തുക്കളും വിറ്റുകിട്ടുന്ന പണവും അവർക്കുതന്നെ കൊടുക്കുക. സ്വാർത്ഥവിചാരമെല്ലാം തീരെ കളഞ്ഞ് തന്റെ സ്വത്തെല്ലാം ദരിദ്രന്മാരുടെ രക്ഷക്കായി വിനിയോഗിച്ചു തന്റെ ആയുസ്സു മുഴുവനും ഒരു നല്ല കാര്യം നിറവേറ്റുന്നതിനു ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മഹത്തായ കൃത്യം എന്താണുള്ളതു്?

'യാതൊരുത്തൻ പരന്നിഹ ജീവിച്ചുവസിക്കുമോ
[ൾ
അതുതന്നൊരാംഭാഗ്യമുള്ളോൻ ജീവിക്കുന്നു
മറ്റുള്ളോരാത്മതൃപ്തിക്കുപക്ഷിപോലെ
സൽപുരുഷന്മാരവർതന്നേ സാധുതന്മാരവർത
[ന്നേ'

നിങ്ങളുടെ ഇതുവരെയുള്ള പ്രവൃത്തി നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ലാഭവും സുഖവും മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു എന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. പരോപകാരം ചെയ്യാതെ സ്വാർത്ഥം മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു് മൃഗധർമ്മമാണ്.

'പൊക്കത്തിൽപറക്കുന്നപതത്രംകിളി
(കളും
കൈക്കുവേതന്നതന്നേപോറ്റിരക്ഷിക്കുന്നി
ല്ലേ'

ഉൽകൃഷ്ടമായ മനുഷ്യജന്മം ലഭിച്ചിട്ട് കേവലം മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നത് എത്ര കഷ്ടമായ അവസ്ഥയാണ്? നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശം കൈക്കൊണ്ട് കേവലം മൃഗപ്രായമായ ജീവിതം വെടിഞ്ഞ് പരഹിതകാംക്ഷിയായി മേലിൽ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതായാൽ സ്വാർത്ഥവിചാരംകൊണ്ട് ദൂഷിതമായ നിങ്ങളുടെ 'ചേതോദർപ്പണത്തിന്റെ മാലിന്യമെല്ലാം തീർന്ന്' നിങ്ങൾ നിർമ്മലഹൃദയനായിത്തീരും. പിന്നെ നിങ്ങൾ

ടെ പ്രവൃത്തിഗുണംകൊണ്ട് ജനങ്ങളുടെ മനസ്സലിയുകയും അവൎക്കു നിങ്ങളിൽ നല്ല വിശ്വാസംജനിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിന്ന് ലേശം സംശയമില്ല.'

കിഷീമൻ ഈ വാക്കുകളെ സന്തോഷസന്താപമിശ്രിതമായ ഭാവത്തോടുകൂടി കേട്ടു. താൻ എന്താണ് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതെന്നു പെട്ടെന്ന് തീൎച്ചപ്പെടുത്താൻ അവന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. ധൎമ്മമാൎഗ്ഗം അനുസരിച്ച് പ്രവൃത്തിക്കേണമെന്നു അവന്ന് മോഹമുണ്ടായി എങ്കിലും സനതകവിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നടന്നാൽ തന്റെ കുഡുംബം കഷ്ടത്തിലാവുമെങ്കിലോ എന്നു അവന്ന് ഭയമുണ്ടായി.

സനതക വീണ്ടുംപറഞ്ഞു. 'നിങ്ങളുടെ കുഡുംബം കഷ്ടസ്ഥിതിയിലാവുമെങ്കിലൊ എന്നു വിചാരിച്ചാണോ നിങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ എന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നിൎവ്യാജമനസ്സോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ സ്വത്തെല്ലാം വിറ്റ് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ രീതിയുപേക്ഷിച്ച് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ നിങ്ങൾ പട്ടിണികിടന്ന് വ്യസനിക്കുന്നത് ഞാൻ അലസമായിക്കണ്ടു നില്ക്കുമെന്നാണൊ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു. നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട മുറകൾ നിങ്ങൾ ചെയ്യണം. എന്റെ മുറ ഞാൻ ചെയ്യും. തങ്ങളുടെ സ്വന്തംകാരംകൊണ്ട് ഊണുംവീടും ഇല്ലാത്തവൎക്കുകൂടി ഞാൻ സഹായിച്ച് പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള വഴിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ സൎവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ച് നിങ്ങളുടെ പ്രജവിന്നും സഹജീവികൾക്കുവേണ്ടി അനന്യചിന്തയോടുകൂടി നിങ്ങൾ പരിശ്രമംചെയ്യുന്നതായാൽ ഇത്ര ധൎമ്മബുദ്ധി പ്രദൎശിപ്പിച്ച ഒരുവന്റെ സങ്കടവേളയിൽ ഞാൻ സഹായംചെയ്യാതിരുന്നാൽ എന്റെ മുറ ഞാൻ ചെയ്തതായി വിചാരിക്കപ്പെടുമൊ? സ്വാത്മമോഹിതനായി കേവലം ഗൃഹധൎമ്മം അനുസരിച്ച് നിങ്ങൾ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിൽ എനിക്കുള്ള വ്യസനംകൊണ്ട്. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ധൎമ്മമാൎഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിച്ചുതന്നതാണ്.'

തന്റെ ഹൃദയം വലിഞ്ഞൊഴുകുന്ന അപാരമായ ദയയോടും വിഷാദത്തോടും കൂടി സനതക ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞത് കിഷീമന്റെ മനസ്സിൽ വല്ലാതെകൊണ്ടു. താൻ ചെയ്യാൻപോകുന്നത് ഇന്നതാണെന്ന് അവൻ അപ്പോൾതന്നെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ ദയവുചെയ്ത് സന്മാൎഗ്ഗരീതിയെ എനിക്കു ഉപദേശിച്ചുതന്നു. അതനുസരിച്ച് ഞാൻ നേരായ മാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി നടന്നുകൊള്ളാം'

അവൻ ഉടനെതന്നെ വീട്ടിൽചെന്ന് തന്റെ നിശ്ചയത്തെപ്പററി കുഡുംബക്കാരോട് പറഞ്ഞു. അവർ അമ്പരന്നുപോയി. ചിലർ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ കിഷീമന്റെ മനസ്സിന്നു ഇട ഇളക്കമായി. തന്റെ വീട്ടിലുള്ള സ്ത്രീകൾ തന്റെ നിശ്ചയത്തെ അനുസരിക്കില്ലെന്നും അവരെ പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സനതകവിനോട് പറയാനായി അവൻ മടങ്ങി അയച്ചു.

സനതക വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി മറുവടിപറഞ്ഞു 'ഈ കാൎയ്യത്തിൽ സ്ത്രീകളാണോ പിഴച്ചത്? അവർ ഒരിക്കലും തെറ്റുകാരല്ല. ആരാന്റെ അപരാധം എന്തിനാണ് വാരിയന്റെ പുറപ്പാത്ത് ഇടുന്നത്. മനസ്സിന്നു ലേശം ഉറപ്പില്ലാത്ത കിഷീമൻതന്നെയാണ് ഇതിൽ തെറ്റുകാരൻ. അവന്റെ മനസ്സ് സ്വാത്മമാകുന്ന കാമമോഹത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ക്ഷുദ്രഹൃദയന് ധൎമ്മമാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി നടക്കാൻ ഞെരുക്കമാണ്. ഇത്ര അല്പബുദ്ധിയായ ഒരുവന്ന് അത്ര മഹത്തായ ഉപദേശം കൊടുത്തതിൽ തെറ്റുകാരൻഞാൻതന്നെയാണ്. പോത്തിന്റെ ചെവിയിൽ വീണവായിച്ചാൽ വല്ല ഫലവും ഉണ്ടാവുമൊ?

കിഷീമന്റെ ആൾ മടങ്ങിച്ചെന്ന് സനതക പറഞ്ഞതെല്ലാം അവനോടുപറ

ഞ്ഞു. അവന്റെ മുഖത്ത് ശോകരസം സ്ഫുരിച്ചു. തന്റെ കുഡുംബക്കാർ തെററുകാരല്ലെന്നും ഏററവും ചപലമായ തന്റെമനസ്സിനെയാണ് കുററപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്നും അവന് സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നെ മനസ്സിനെ ദൃഢമായി ഉറപ്പിച്ച് അവൻ തന്റെ സ്വത്തെല്ലാം വിററുതുടങ്ങി. വിററുകിട്ടിയ ഒരു പൊന്നുറുപ്പിക സന്തകയിന്റെ കയ്യിൽകൊടുത്ത് അവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു ‘സാധുക്കളെ ഏതുവിധത്തിലാണ് സഹായിക്കേണ്ടതു എന്ന് എന്നെപ്പോലെയുള്ള മൂഢാത്മാക്കൾക്ക് എങ്ങിനെ അറിയാൻ കഴിയും? ദയവുചെയ്ത് ഈ പണവുംകൂടി നിങ്ങളുടെ അധീനത്തിലുള്ള ധനത്തോടുകൂടി ചേർത്ത് നിങ്ങൾക്ക ഏററവും നല്ലതെന്നുതോന്നുന്നവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചാലും’

അവന്റെ നിർവ്യാജതയെപ്പററി സന്തക പ്രശംസിച്ച് അവൻ കൊടുത്ത പണം സ്വീകരിക്കുകയും തരിശായിക്കിടന്നിരുന്ന ചില സ്ഥലങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിക്കാൻ പറഞ്ഞു അവന്റെ സഹായത്തിനായി കുറെ കൂലിക്കാരെ അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ക്ഷണകാലംകൊണ്ട് അവൻ വളരെ ഏക്രാസ്ഥലം തരിശുനീക്കി കൃഷിചെയ്യത്തക്കതാക്കിത്തീർത്തു. അതിന്നശേഷം സന്തക ആ തെളിഞ്ഞനിലമെല്ലാം കിഷീമന്റെ പേരിൽ പതിച്ചുകൊടുത്ത് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. ‘ഈ നിലങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവയേക്കാൾ ഇലാം നല്ലതാണ്. ഈ കൊല്ലംമുതല്ക്കു നിങ്ങൾ അതിൽ കൃഷിചെയ്യാം. നിങ്ങളുടെ പഴയനിലങ്ങൾക്ക നിങ്ങൾ അധികമായ നികുതി കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിലങ്ങൾക്ക വളരെ കാലത്തിനു നിങ്ങൾ നികുതിയൊന്നും കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ലാഭം കിട്ടാതിരുന്ന നിങ്ങളുടെ പഴയനിലങ്ങൾ വിററ് നിങ്ങൾ സാധുക്കളെ സഹായിച്ചു. ഇനി ലാഭമുള്ള ഈ നിലം കൃഷിചെയ്താൽ നിങ്ങളുടെ ആദായം ഇരട്ടിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം ഉഭയഭാഗക്കാർക്കും ലാഭമുണ്ടാകുന്നു. ആർക്കും നഷ്ടവുമില്ല.’

ഏററവും മുൻകാഴ്ചയോടുകൂടിയ സന്തകയിന്റെ ഏർപ്പാടിന്റെ ഫലോദയം കണ്ട്, കിഷീമന് വളരെ ആശ്ചര്യമുണ്ടായി. അവൻ പുതിയ വയലുകൾ കൃഷിചെയ്യാൻ പൂർവ്വാധികമായ പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. സന്തകയിന്റെ സദുപദേശപ്രകാരം നടന്നതുകൊണ്ട് അവൻ ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനും ബഹുമതിക്കും പാത്രമായിത്തീരുകയും അല്പകാലംകൊണ്ട് അവൻ പണ്ടത്തേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ധനികനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

X

ക്രിസ്ത്വാബ്ദം 1838-ാമാണ്ടിലെ വേനൽകാലത്ത് നല്ല തണുപ്പും മഴയും ഉണ്ടായി. ഒരു ദിവസം സന്തക ഒരു കിഴങ്ങു തിന്നപ്പോൾ അതിന്റെ സ്വാദ് സാധാരണപോലെ അല്ലാത്തതായിക്കണ്ട് തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇപ്പോൾ വേനൽ തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ എങ്കിലും ഈ കിഴങ്ങിന്റെ സ്വാദ് കഴിഞ്ഞ ശരൽകാലത്ത് പറിച്ച കിഴങ്ങിന്റെ സ്വാദുപോലെതോന്നുന്നുണ്ട്. ഈ കൊല്ലത്തിൽ വേനൽക്കാലം ഉണ്ടാവില്ലെന്ന് തന്നെയാണ് ഇതുകൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നെല്ല് മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം വിളയുകയില്ല. അവയെല്ലാം വളരെ മോശസ്ഥിതിയിലായിരിക്കും. ഈ വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തിനെ തടുക്കാൻവേണ്ടി മുൻകൂട്ടി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ ശേഖരിക്കാഞ്ഞാൽ ജനങ്ങളെല്ലാം പട്ടിണികിടക്കേണ്ടിവരും’ പിന്നെ താഴെ പറയുംപ്രകാരം ഒരു വിളംബരം സന്തക ആ മൂന്നു ഗ്രാമക്കാരേയും കൊട്ടി അറിയിച്ചു. ‘കാലക്കേടുകൊണ്ട് ഈക്കൊല്ലത്തെ വിളവുകളെല്ലാം നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. ക്ഷാമനിവാരണത്തിനുവേണ്ടമുൻകരുതലുകൾ നാം ചെയ്യണം. എല്ലാകുഡുംബക്കാർക്കും, കാൽ ഏക്ര നിലത്തിനുള്ള നികുതി ഞാൻ ഈ കൊല്ലത്തിൽ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ്, പ

ട്ടിണിക്കൂടാതെ കഴിക്കാൻവേണ്ടി ഉടനെ ആ സ്ഥലത്ത് നിങ്ങൾ തിന വിതക്കണം. ഇത് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. എല്ലാ കുടുംബക്കാരും ഈ വിധം ചെയ്യാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചിരിക്കണം'.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആളുകൾ ചിരിച്ചുതുടങ്ങി. 'സന്യാസി മിടുക്കനാണെങ്കിലും ധാന്യങ്ങളുടെ ഭാവിസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആയാൾക്ക് എങ്ങിനെ പറയാൻ കഴിയും? എല്ലാകുടുംബക്കാരും കാൽ ഏക്ര സ്ഥലത്ത് തിനവിതയ്ക്കുന്നതായാൽ ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളിലുംകൂടി എത്രതിനയുണ്ടാവുമെന്നതിന്നു കണക്കില്ല. അതെല്ലാം നാം എവിടെയാണ് സൂക്ഷിക്കുന്നതു. ഏറ്റവും പാവപ്പെട്ടവരും കൂടി ഭക്ഷിക്കാത്ത ഒരു ധാന്യം കൃഷിചെയ്തിട്ട് എന്താണ് പ്രയോജനം? ഇത് എന്തൊരു അസംബന്ധമായ വിളംബരമാണ്?' എന്ന് ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എങ്കിലും കാൽ ഏക്ര സ്ഥലത്തിന്റെ നികുതി വിട്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടും ആ സ്ഥലത്ത് തിന കൃഷിചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നു പ്രത്യേകം കല്പനയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും കല്പന ലംഘിച്ചാലുണ്ടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെ ഭയപ്പെട്ടും എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ എന്നുവെച്ചു ജനങ്ങൾ വൈമനസ്യത്തോടുകൂടി തിനകൃഷിചെയ്തുതുടങ്ങി.

വേനൽക്കാലം മുഴുവനും മഴയും തണുപ്പുമായിരുന്നു കഴിഞ്ഞതു. സന്യാസി മുൻകൂട്ടികണ്ടപ്രകാരം എല്ലാദിക്കിലും വിളവുകൾ നാശംവന്നു. ദ്വീപിന്റെ വടക്കൻദിക്കുകളിൽ മുഴുവനും ക്ഷാമം ബാധിച്ചു. അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിതന്നെ അധീനമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ സന്യാസിയുടെ മുൻകാഴ്ചയുടെ ഫലമായി സാധാരണ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളുടെ കുറവു തിനക്കൃഷികൊണ്ടു തീർന്നതുകൊണ്ടു ആ മൂന്നു ഗ്രാമക്കാർ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ഇത്ര മുൻകാഴ്ചയുള്ള ഭരണകർത്താവിന്റെ നേരെ ജനങ്ങൾക്ക് അതിയായ നന്ദിതോന്നി. അയാളുടെ വിളംബരത്തെപ്പറ്റി പരിഹസിച്ചതിന്നവരെല്ലാം തങ്ങൾ പ്രതികൂലം കാണിച്ചതിനെപ്പറ്റി മനസ്താപപ്പെട്ടു.

(ഇട്ടതാ)

ജാതി അല്ലെങ്കിൽ വർണ്ണം
(1)

(വി. കെ. എം.)

ഗുണങ്ങളുടേയും കർമ്മങ്ങളുടേയും താരതമ്യം നോക്കി താനാണ് ചാതുർവർണ്യം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാവിന്റെയോ മറ്റൊ ദേഹത്തിൽ ഓരോരോ ഭാഗത്തിൽ നിന്നാണ് ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ ഉണ്ടായതു എന്നു വേറെ സ്ഥലത്തു പറയുന്നു. കണ്ണു 'ചിമ്മി' വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ലാത്തവർ ഈ 'രണ്ടാമത്തെ പക്ഷത്തെ വിശ്വസിപ്പാൻ തെല്ലു ഞെരുക്കമുണ്ടായേക്കാം. കൂടാതെ ഒരു ദേഹത്തിന്റെ മുഖവും മറ്റു ഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ എത്രകണ്ടു മാഹാത്മ്യവ്യത്യാസമുണ്ടാകാം. തലക്കു കാലിനെ തൊട്ടാൽ അശുദ്ധിയുണ്ടോ? ഒരു അവയവത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട കൂട്ടർ തമ്മിൽതന്നെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നപ്രകാരം ശുദ്ധാശുദ്ധകാര്യത്തിലും മറ്റും വ്യത്യാസം ന്യായമോ? ഗുണകർമ്മങ്ങളാകുന്നു വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിന്നു ഹേതു എങ്കിൽ ഒരുപോലെയുള്ള ഗുണകർമ്മങ്ങളോടു കൂടിയവർ എല്ലാം ഒരേ ജാതിയാകേണ്ടതല്ലയോ? ഇതു തെളിച്ചു വർണ്ണമാണ് വർണ്ണത്തിന്നു ഹേതു എങ്കിൽ മറ്റും

അപ്രസിദ്ധമല്ലല്ലൊ. മുൻകാലങ്ങളിൽ കാരണങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ഈ കാലം കാരണം ജന്മമല്ലെങ്കിൽ ജനനവും ആചാരവുമാണെന്നു പറയുന്നതായാൽ അതിനും വൈപരീത്യങ്ങൾ കാണുന്നു. ജനനത്തെപ്പററി ഒരു ആക്ഷേപം ഏററവും ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. സജ്ജനങ്ങൾ മുഷിയാതിരിപ്പാനപേക്ഷ.

ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അയാളുടെ അമ്മയുടെ ഭർത്താവിന്റെ ബീജമല്ലെന്നു പലക്കും വിചാരമുള്ള കാൎയ്യമാണെന്നു വെക്കുക. ഈ ബ്രാഹ്മണൻ (നമ്പൂതിരി അല്ലെങ്കിൽ പട്ടര്) മരണപൎയ്യന്തം ബ്രാഹ്മണനായി കഴിയുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ കടക്കുന്നു. ശാന്തി കഴിക്കുന്നു. ദാനം വാങ്ങി അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്ത് സന്താനമുണ്ടാക്കുന്നു. ഈ സന്താനം ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ ഈ ബ്രാഹ്മണന്റെ അമ്മക്കു വ്യഭിചാരം ആരോപിക്കയും തെളിയുകയും വ്യഭിചാരം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് ഈ യോഗ്യൻ ഉൽപ്പാദിച്ചതെന്നു കാണുകയും കീഴ്നാളിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സംഭവമല്ലല്ലൊ. ജനിച്ച സമയവും പിന്നെ അനേക സംവത്സരവും ബ്രാഹ്മണനെന്നു അനുവദിക്കപ്പെട്ട ഈ സാധു വഴിയെ മററാളുടെ കാൎയ്യദോഷത്തിന്റെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതു ന്യായമോ? എങ്കിലും ഈ സാധുവിനെ ശിക്ഷിക്കുന്നുവല്ലൊ. ഈ വിധം ഭ്രഷ്ടനാകും മുമ്പു ചെയ്ത പൂജാദികളും വാങ്ങിയ പ്രതിഗ്രഹങ്ങളും അയാളോടുകൂടി ഭക്ഷിച്ച ബ്രാഹ്മണരുടെ കഥയും ഓൎക്കുക.

ആകപ്പാടെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിൽ ജാതിക്കു കാരണം ഉല്പത്തിസ്ഥാനവുമല്ലാ ഗുണകൎമ്മങ്ങളുമല്ല. വൎണ്ണവുമല്ല, ഗുണം അല്ലേ അല്ല. ഇതു നിഷേധിക്കുന്നവർ മനോവഞ്ചകന്മാരാണ്. ഉല്പത്തിസ്ഥാനമാണ് ഹേതു എങ്കിൽ ചാതുൎവ്വൎണ്ണ്യമല്ലാതെയുള്ളൂ. ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രമാണി വാരിയര് യോഗ്യനായ ഒരു യൂറോപ്യനെ കാണ്മാൻ പോയി എന്താണ് ജാതി എന്നു ചോദിച്ചതിനു വാരിയർ എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു തൃപ്തനാകാതെ ബ്രാഹ്മണനാണോ എന്നു സായ്പ് ചോദിച്ചു. അല്ല എന്നു ഉത്തരം കേട്ടപ്പോൾ ക്ഷത്രിയനോ എന്നു ചോദിച്ചു. അതുമല്ല എന്നു പറഞ്ഞാറെ വൈശ്യനോ ശൂദ്രനോ എന്നു ക്രമേണ ചോദിച്ചു. രണ്ടും അല്ല എന്നു കേട്ട സമയം 'വൎണ്ണാനാം പഞ്ചധാതപനശ്രുതം' എന്നു സായ്പ് പറഞ്ഞുവത്രെ. ഇതു വാരിയരുടെ മുഖത്തുനിന്നു തന്നെ ഇതു എഴുതുന്ന ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ശ്രീവൈഷ്ണവർ മാധ്വൻ സ്മാൎത്തൻ തെങ്കല വടകല മഞ്ചടി വടമർ ചോഴിയർ നമ്പൂതിരി എമ്പ്രാൻ ഇപ്രകാരം തമ്മിൽതമ്മിൽ കൊള്ളാത്ത ആയിരം ജാതിയി ബ്രാഹ്മണരും ഇതുപോലെതന്നെ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രരും അസംഖ്യവും അസംബന്ധവുമല്ലയോ?

ഇനി കൎമ്മംകൊണ്ടാണ് ജാതി നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്നിരിക്കട്ടെ. കൎമ്മങ്ങൾ ഒന്നായിട്ടും ജാതി വേറെവേറെയായിട്ടും കാണുന്നുവല്ലൊ. അതും കൂടാതെ വിശ്വാമിത്രനും മററും സിദ്ധിച്ച പ്രകാരം എന്തുകൊണ്ടു ഒരു ജാതിയിൽനിന്നു ശ്രേഷ്ഠമെന്നുവെച്ച മററൊരു ജാതിയിലേക്കു കയറാം ഉണ്ടാകുന്നില്ല? കൎമ്മവൈകല്യത്തിനു ശിക്ഷയായിട്ടു അധഃപതനം മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ കാണുന്നുള്ളു. കേറുവാനുള്ള അധികാരം പാതിരിമാരും തങ്ങൾക്കും മാത്രമേ കണ്ടുവരുന്നുള്ളു. ഇവർ വിചാരിച്ചാൽ അറുപതിനാലും അധികവും അടിയകളെ ആചാരവുംപറഞ്ഞു ഇന്നലെ വരെ മാറിനില്ക്കേണ്ടിയിരുന്ന ചെറുമർ മുതലായവൎക്കു അടുത്തുവരുവാനും സമന്മാരെപ്പോലെ നടപ്പാനും സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുപ്പാനും കഴിയുന്നത് നിത്യാനുഭവമല്ലയോ. ബ്രാഹ്മണൎക്കു അധഃപതന ശിക്ഷ വിധിപ്പാൻ മാത്രമെ അധികാരം കാണുന്നുള്ളു.

പിന്നെ എന്താണ ജാതി എന്നു വെ

ച്ചാൽ. പറയാം വെളുത്ത മണൽ കൊണ്ടും കറുത്ത മറ്റൊരുവിധത്തിലും തരിമണൽ കൊണ്ടും നേരിയതുമായിട്ടും ഇങ്ങിനെ കന്യാകുമാരി ഗോകർണ്ണം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്നും കണ്ടുവരും പ്രകാരം അന്യോന്യ സംസ്പൃഷ്ടങ്ങളായോ അന്യോന്യ ഭിന്നങ്ങളോ ആയ കാരണത്താലോ കാലക്രമേണ ചിലർ കലർന്നുകൂടി. മറ്റു ചിലർ മറ്റൊരെടത്തും കൂടി. ഇങ്ങിനെ പല സംഘങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇവർ തങ്ങളിൽ വഴിയെ ‘സൌന്ദര്യത്തിന്’ തുടങ്ങി തങ്ങടെ തങ്ങടെ ആചാരങ്ങളും നടപടികളുമാകുന്ന അധിക ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാൽ എന്നതകളായി. ചിലപ്പോൾ മാറിയായിട്ടും ചിലപ്പോൾ ഒരു കൂട്ടർ ജയിച്ചും മററവർ തോറ്റും കലാശിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ചില സംഘക്കാർ അന്യോന്യം തുല്യരായും മററു ചിലർ മീതെയും അഥവാ താഴ്ന്നും ആയി. തുല്യന്മാർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചേർന്നു ഉണ്ണലും അന്യോന്യം വിവാഹവും പാടുണ്ടായി. മീതെയുള്ളവരുടെ അന്നം കീഴെയുള്ളവർ ഉണ്ണിക്കാമെന്നും വിപരീതം പാടില്ലെന്നും താഴെയുള്ളവരെ തൊട്ടുകയോ അടുക്കുകയോ ചെയ്തുപോയാൽ മീതെയുള്ളവർ കുളിക്കണമെന്നുംവെച്ചു. ഇങ്ങിനെ പലപല ജാതികളുണ്ടായിത്തീർന്നു.

എന്നി ഇവരുടെ കർമ്മാചാരങ്ങളെ അല്പം ചിന്തിക്കാം. ഇതുകൾ എന്തെല്ലാമെന്നുവെച്ചാൽ 1 വേദോച്ചാരണത്തിനും ഗായത്രിക്കും അധികാരം. 2. പൂണുനൂൽ അല്ലെങ്കിൽ യജ്ഞോപവീതം. 3. തൊട്ടാലൊ അടുത്താലൊ സ്നാനം. 4 മത്സ്യമാംസങ്ങളും മദ്യവും ഉപയോഗിക്കുക 5 ജനിച്ചാലും മരിച്ചാലും പുല അല്ലെങ്കിൽ ആശൌചം 6 സ്ത്രീകളുടെ ആർത്തവകാലാനുഷ്ഠാനം. 7 ചൌളം സീമന്തം തുടങ്ങിയ ക്രിയകൾ 8. വിവാഹമുണ്ടൊ ഇല്ലയൊ 9. അതു പെണ്ണു തിരളുംമുമ്പു വേണമോ. വിധവാവിവാഹമുണ്ടൊ 10. ശവം ദഹിപ്പിക്കയൊ സ്ഥാപിക്കയൊ സ്ഥാപിക്കുന്നത് ഇരുത്തിയോ കിടത്തിയൊ. 11 ശ്രാദ്ധം ഉണ്ടൊ 12. മക്കത്തായമൊ മരുമക്കത്തായമൊ ഇങ്ങിനെ പലതുമുണ്ട്. ചില കൂട്ടർ തങ്ങൾക്കു പുല പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ മാത്രമെയുള്ളു എന്നത് ഒരു വലിപ്പമായി വിചാരിക്കുന്നു. ചിലർ മത്സ്യമാംസം ഭക്ഷിക്കയില്ല. മദ്യം സേവിക്കയില്ലപോലും. ചിലർ മദ്യം ആവാം. ചിലർ മത്സ്യം മാത്രം ഭക്ഷിക്കും. ചിലർ മാംസം മാത്രം. ചിലർ മദ്യം മാത്രം ശീലിക്കയില്ല. ചിലർ മൂന്നും സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാലും ‘കാൽ മീതെ’യാണത്രെ. കൌശികന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരെ അറിയുന്നു.

ആശൌചം ചുരുങ്ങുംതോറും യോഗ്യത വർദ്ധിക്കയാണെങ്കിൽ ആശൌചമേ ഇല്ലാത്തവർ സർവ്വോപരിയാകണമെല്ലൊ. അത് എന്തുപോലെ എന്നു പറയാം. പണ്ടൊരു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്നു അഭ്യാസിയായിട്ട് ഒരു നമ്പൂതിരിസേവകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഞാണിന്മേൽ കളിയാളിയായ അഭ്യാസങ്ങൾ ഒരുവൻ തിരുമുമ്പാകെ കാണിച്ചു ഒടുക്കത്തിൽ വളയൽചാട്ടം എന്ന അഭ്യാസവും കാട്ടി. അതു കണ്ടപ്പോൾ മഹാരാജാവു നമ്പൂതിരിയെ നോക്കി അപ്രകാരം ചാടാമൊ എന്നു ചോദിച്ചു. ഓ-ഹൊ എന്നു നമ്പൂതിരി ഉണർത്തിച്ചു. വളരെ ആശ്ചര്യം ഉണ്ടായി. ഉടനെ നമ്പൂതിരി അരയും തലയും മുറുകി വളയം തറെറാ മാറിന്ന് ഉയരത്തിൽ പിടിപ്പിച്ചു തെല്ലു അകലെ നിന്നു ഓടിവരുന്നു എങ്കിലും പെട്ടെന്നു നിന്നിട്ടു വളയം പിടിച്ചിരുന്നവരോട് അതു കരാളുടെ വട്ടം ചെറുതാക്കാൻ കല്പിച്ചു. അവർ ചെറുതാക്കി. കാണികളുടെ വിസ്മയം വലുതായി. മുമ്പത്തെപ്രകാരം നമ്പൂതിരി മുണ്ടും ചുവട്ടി പാഞ്ഞ് അടുത്തു. പക്ഷെ ചാടിയില്ല. വളയം പിന്നെയും ചെറുതാക്കാൻ കല്പിച്ചു. ആശ്ചര്യം! ആശ്ചര്യം! ചുരുക്കിപ്പറയട്ടെ. ഒടുവിൽ പോരം നമ്പൂതിരിയുടെ ഒരു കയ്യു കടത്തി കൊള്ളുവാൻ മാത്രമായിത്തീർന്നു. അതിനുശേഷം നമ്പൂതിരി വളയം പിടിച്ചു നിന്നിരുന്നവരോടു വളയം എടുത്തുകളവാൻ പറഞ്ഞു. സംഗതി ചോദിച്ചതിനു ന

ന്വൂതിരിയുടെ സമാധാനമല്ലെ രസം. വളയം വേണമെന്നില്ല. ഇല്ലാതെ തന്നെ ചാടാം.' വളയം ചെറുതാകുന്തോറും ചാട്ടത്തിന്റെ വലിപ്പം വർദ്ധിക്കുമെങ്കിൽ വളയമേ ഇല്ലാത്ത ചാട്ടം എത്ര യോഗ്യത! ഇതുപോലെ പുല നീളും ചുരുങ്ങുന്തോറും മാഹാത്മ്യം അധികമാണെങ്കിൽ പുലയെ ഇല്ലാത്തതാൽ എന്തു പാവനമാണ്! മലയാളത്തിൽ ചിലേടത്തു ഒരു വീട്ടുകാർക്ക് പുലയായാൽ അവസാനംവരെ താമസിപ്പാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തവർക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും തളിച്ചു പോകാമെന്നു ഒരു നടപ്പുള്ളതായി അറിയുന്നു.

യജ്ഞോപവീതംകൊണ്ടു ജാതി തെളിയുമോ എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അതും ഇല്ല. വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് അവകാശമില്ലാത്ത പലരും ബ്രാഹ്മണരായിട്ടു നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുപ്രകാരം വിധവാവിവാഹം ചൗളവും സീമന്തം തുടങ്ങിയുള്ള സംസ്കാരങ്ങൾ, ദായഭാഗം ഈ വകകളൊക്കെ അവ്യാപ്തിയോ അതിവ്യാപ്തിയോ കാണാം. ചൗളവും സീമന്തം ഇതുകളു അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ചിലർ ഒഴിഞ്ഞാൽ ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ അല്ലാതെ ചിലരെ നാം അറിയുന്നില്ലയൊ. സ്മൃതികൾക്കനുസരിച്ചു വിവാഹകർമ്മം ചെയ്തിട്ടും മരുമക്കത്തായക്കാരായി തന്നെ കഴിയുന്നവരെയും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയന്മാരെയും നമുക്കറിവില്ലയൊ. ഇതിനെ പറവാൻ ആരംഭിച്ചാൽ അവസാനമില്ല. കർമ്മമല്ല ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്ന സാരമായ കാരണം എന്നതിലേക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം കൊടുക്കാം. രണ്ടു ജാതികളിലും വിവാഹം ഒരുപോലെ. രണ്ടിലും അശൗചവിഗ്ലം ഇല്ല്യം. രണ്ടിലും ഇരുത്തിയാണ് ശവസംസ്കാരം. രണ്ടുകൂട്ടരും മത്സ്യമാംസാദി ഉപയോഗിക്കയില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒക്കെയാണെങ്കിലും ഈ രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ ഭേദം ഉണ്ട്. അന്യോന്യം സഹഭോജനമില്ല. പെണ്ണിനെ കൊടുക്കയില്ല. തൊട്ടാൽ കുളിപോലും ഉണ്ട്. കിഴക്കുന്നാ ഒരു കൂട്ടർ ശൂദ്രരാണെന്നും മാറവർ ബ്രാഹ്മണരൊ ക്ഷത്രിയരൊ ആണെന്നുംകൂടി വരുന്നു.

ഈ വക ആചാരവ്യത്യാസങ്ങളും മറ്റും വിവരമായി അറിവാനം കൂട്ടത്തിൽ അനേക വിചിത്രനടപടികൾ കൂടി ഗ്രഹിപ്പാനും വേണ്ടി തൽക്കാലം മലയാളസംസ്ഥാനത്തിലെ ചില ജാതിക്കാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കാം. നിഷ്പക്ഷപാതികളായ വായനക്കാർ ഇതിൽനിന്ന യുക്ത്യാനുസാരം അഭിപ്രായങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

'അടികൾ' (അടികകൾ അല്ലെങ്കിൽ ഉത്ര്യർ) ഇവർ അമ്പലവാസികളിൽ ചേർന്നവരാണത്രെ. ഇവരെപ്പറ്റി താഴെ പറയുംപ്രകാരം പൂർവ്വകഥയുണ്ട്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ചില ബ്രാഹ്മണർ ജാതിനിയമനിഷ്ഠ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു പരിക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി അവരോടുകൂടി ഒരു മദ്യപ്പീടികയിൽ കയറി കള്ളു മദ്യം സേവിച്ചു. വന്നാ ഭൂമികളെ ബാധിക്കാനില്ലാത്ത നിയമങ്ങൾ തങ്ങൾക്കു ബാധകമാണെന്ന് ഓർക്കാതെ ഈ ബ്രാഹ്മണർ ഇതൊരു തരമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു അവരും മദ്യം സേവിച്ചു. അവിടുന്നു ആചാര്യസ്വാമി ഒരു മൂശാരിയുടെ ആലയിൽ ചെന്നു ഉരുകി ഇരുന്ന ഓടാലല്ലും കുടിച്ചു. ഒരു മൂർ ബ്രാഹ്മണർക്കും വെച്ചുകാട്ടി. അവർ കുടിപ്പാൻ ശക്തരായില്ല. തങ്ങൾ അടികൾ (ദാസന്മാർ) ആണെല്ലൊ എന്നു ബോധിപ്പിച്ചു. അന്നുമുതൽ പതിതന്മാരായി. ഈ കാലം അവർ മദ്യപൂജ സ്വീകരിക്കുന്ന ഭദ്രകാളി മുതലായവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശാന്തിക്കാരായി. ഇവർ മന്ത്രവാദം ശീലിക്കും ഉപനയനസംസ്കാരമുണ്ട്. പുണൂലും ഉണ്ട്. സീമന്തമില്ല. ഗായത്രി 10 ഉരു ജപിക്കാം. (എന്താ ജപിച്ചാൽ ആരാണ് ചോദിപ്പാൻ ആളുവാ) പുല പതിനൊന്നാകുന്നു. , സപിണ്ഡന്മാർ തന്നെയത്രെ പുലയാചരിക്കുന്നോർ. സ്ത്രീകൾക്കു മാറ്റടിയില്ല. കൂടെ ദൃഷ്ടി വേണ്ടാ.

<u>അകമുടയാൻ</u> ഇവർ തമിഴ്ജില്ലകളിലെല്ലാമുണ്ട്. കൃഷിയാണ് പ്രവൃത്തി,

മധുരജില്ലയിൽ പലരും മറവർ ജമിൻദാരന്മാരുടെ വീട്ടുപണിക്കാരാണ്. ഇവൎക്കു പുല 15 ദിവസമാകുന്നു. 16-ാം ദിവസം 'കർമ്മാന്തരം' ശവം ദഹിപ്പിക്കയും കഴിച്ചിടുകയും ഉണ്ട്. പുണ്യാഹമുണ്ട്.

അഗസ. ഗൌഡരും വിഭാഗപ്പെട്ടവരും ഈ ജില്ലകളിലാകുന്നു. മുഖ്യപ്രവൃത്തി വെറ്റിലകൃഷി. വിവാഹം പതിവായിട്ടു തിരണ്ടതിൽപ്പിന്നെയാകുന്നു. ശവം ദഹിപ്പിക്കുകയാണ്, പുരോഹിതൻ ബ്രാഹ്മണനത്രെ.

ആകാശ. ഇവർ ദക്ഷിണ കന്നടത്തിലാണ്. പ്രവൃത്തി അലക്കാകുന്നു. 3 കൂട്ടരുണ്ട്. 1. കൊങ്കണക്രിസ്ത്യാൻ. 2. കന്നടകം, ൩. തുളുദേശർ. തുളുദേശക്കാരായ ക്കാരാണ്. കന്നടകം സംസാരിക്കുന്നവർ മൈസൂരിലും ഉണ്ട്. ഇവർ പൂജിക്കുന്നത് അഴുക്കുവസ്ത്രം പുഴുങ്ങുന്ന കലത്തെയാകുന്നു. ദുർഗ്ഗയെക്കു ബലികൊടുക്കും. ഇവൎക്കു ഗുരു സാത്താനിമാരാണ്. പെണ്ണു തിരണ്ട വർത്തമാനം ഭർത്താവിനെ ചെന്നറിയിക്കേണ്ടത് ഈ ജാതിക്കാരുടെ അവകാശമത്രെ. കുട്ടി ജനിച്ചാൽ ഏഴാം ദിവസം വണ്ണാത്താക്കിച്ചി അതിന്റെ അരയിൽ ഒരു ചരടു കെട്ടണം. പുലക്കാൎക്കു മാറ്റു കൊടുക്കണം. ഇവരുടെ ആചാരങ്ങൾ ഒക്കെ മറാട്ടരുടെതന്നെയാകുന്നു. പ്രത്യേക വിവാഹത്തിങ്കൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ കൈകൾ കൂട്ടിപിടിച്ചതിൽമീതെ ധാരാജലം പകരുന്ന പ്രവൃത്തി പെണ്ണിന്റെ അച്ഛന്റെയോ അമ്മാമന്റെയോ ആകുന്നു.

(തുടരും)

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.

ഒരു സംശയനിവൃത്തി.

കാരിപ്പുള്ളി കേശവൻനായർ.

(മംഗളോദയത്തിന്റെ കർക്കടകം ലക്കത്തിൽ മിസ്റ്റർ കുറൂഴിത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ എഴുതിയിരുന്നതിനുള്ള മറുപടി.)

കരുണാമൃതരുചിവദനൻ.

കരുണാമൃതരുചിയായ അമൃതരുചിയെപ്പോലെയുള്ള വദനത്തോടുകൂടിയവൻ. കരുണാമൃതരുചി=കരുണാമൃതമാകുന്ന രുചിയോടുകൂടിയത്. കരുണാമൃതം=കരുണയാകുന്ന അമൃതം. രുചി=കാന്തി. അമൃതരുചി=ചന്ദ്രൻ. വദനം=മുഖം. (അമൃതുപോലെ കരുണ തൂകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചന്ദ്രനെപ്പോലെ അതിഹൃദയംഗമമായ മുഖത്തോടുകൂടിയവൻ എന്ന് അൎത്ഥം. ആഹ്ലാദകാരിത്വത്തിനു പുറമെ ജീവകാരുണ്യംകൂടെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതാകയാൽ നളന്റെ മുഖം ചന്ദ്രനെക്കാൾ വിശിഷ്ടമെന്നു ഭാവം. 'തരുണാമൃതരുചി' എന്നാണെങ്കിൽ ഇത്രയും സാഹസം കൂടാതെ കഴിക്കാം. പൂൎണ്ണചന്ദ്രനോടു സമമായ മുഖത്തോടുകൂടിയവൻ എന്നാവാമല്ലൊ. ഒരേ അൎദ്ധത്തിൽതന്നെ താഴെ ഒന്നു 'തരുണാ' കൂടെ വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തേതും അങ്ങിനെ ആകുന്നതിനു വിരോധവും തോന്നുന്നില്ല.)

തരുണാരുണഗണനിഭകരസാരൻ.

തരുണാരുണന്മാരുടെ (ബാലസൂൎയ്യന്മാരുടെ) ഗണം (കൂട്ടം)പോലെ ഗുരുവായ (മഹത്തായ) കരസാരത്തോടു (കൈയ്യൂക്കോടു, പ്രതാപത്തോടു)കൂടിയവൻ (അനേകം ബാലസൂൎയ്യന്മാർ ഒന്നിച്ചാൽ എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെ പ്രതാപമുള്ളവൻ.)

സുരവരതരുണാ സമധനവിതരണശീലൻ

സുരവരതരുണാ=കല്പകവൃക്ഷത്തോട്. സമം (തുല്യം) ആയ ധനവിതരണ

ശീലത്തോടു (ധനദാനശീലത്തോടു)കൂടിയവൻ. (കല്പവൃക്ഷംപോലെ ദാനശീലൻ.)

ഹരിണാന്തകബലഹരിണാവാസൻ.

ഹരിണാന്തകന്റെ (സിംഹത്തിന്റെ) ബലത്തിന്റെ ഹരിണാവാസം (സമുദ്രം, ഹരിണന്റെ=വിഷ്ണുവിന്റെ ആവാസം=ഗൃഹം എന്ന് അക്ഷരാർത്ഥം) ആയിട്ടുള്ളവൻ ('ശൌര്യജലധി' എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കാവുന്നതുപോലെ ബലജലധി, സിംഹംപോലെ പരാക്രമശാലി എന്നു സാരം.)

ചരണാംബുജയുഗശരണാഗതജനശരണായിതന
വകരുണാധരണൻ.

ചരണാംബുജയുഗത്തെ ശരണാഗതന്മാരായ (ശരണം പ്രാപിച്ചവരായ) ജനങ്ങൾക്ക് ശരണായിതയായ (ശരണമായിത്തീർന്ന) നവകരുണയെ ധരിച്ചിട്ടുള്ളവൻ (ആശ്രിതന്മാൎക്ക് അഭയം കൊടുക്കുന്നവൻ)

* മരണോത്ഭവഭയഹരണാദികരൻ.

മരണോത്ഭവമായ (മരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന) ഭയത്തിന്റെ ഹരണം (ഹരിക്കൽ, നിരാകരണം) ആദിയായവയെ ചെയ്യുന്നവൻ. (അജ്ഞാനം നിമിത്തം ഉണ്ടാകാവുന്ന മരണഭയത്തേയും മറ്റും ആത്മവിദ്യാദാനംകൊണ്ടു പ്രജകളിൽനിന്ന് അകററിയവൻ എന്നു സാരം. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു നേരിടാവുന്ന മരണഭയത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവൻ എന്നായാലും മതി)

കരുണാകരസുതകരുണാശരണൻ.

കരുണാകരന്റെ (കൃപാനിധിയായ ഈശ്വരന്റെ) സുതവായ (മകനായ) കരുണാശരണം (ആശ്രയം) ആയിട്ടുള്ളവൻ (ഭഗവൽഭക്തൻ)

ധരണീപതികുലധരണീയൻ.

ധരണീപതികുലം (രാജസമൂഹം) ധരണീയം (ധരിക്കപ്പെടേണ്ടത്) ആയിട്ടുള്ളവൻ (രാജാക്കന്മാരെ വഹിക്കുന്നവൻ, അതായതു ചക്രവൎത്തി)

* 'മരണംഭവഭയ' എന്ന് ഇരിക്കുന്നപ്രകാരം ഞാൻ ശരിപ്പെടുത്തി.

ധരണി=നാഡി. (ഹൃദയം)
ധരിച്ച=മനസ്സിലാക്കിയ.
ധരണീപാലൻ=രാജാവ്. (അശേഷഹൃദയം പഠിച്ച രാജാവ് എന്നു ചുരുക്കം) രാജാധിരാജന്മാരുടെ ഉള്ളിലിരുപ്പുകൂടി അടക്കി ഭരിക്കുന്നവൻ എന്നും അർത്ഥം ഉണ്ടാക്കാം.

* അളികാഞ്ചിതസ്ഫുടനിടിലകലാധരൻ *

അളികാഞ്ചിതമായി (കുറുനിരകളെക്കൊണ്ടു മനോഹരമായി) സ്ഫുടമായി (വിശാലമായി) ഇരിക്കുന്ന നിടിലകലാധരനോടു (നിടിലമാകുന്ന=നെററിയാകുന്ന കലാധരനോടു=ചന്ദ്രനോടു, അർദ്ധചന്ദ്രനോട്.) കൂടിയവൻ

* കളതരകളധൌതാംബരഭൂഷണലളിതകളേബരൻ

കളതരമായ (മനോഹരതരമായ) കളധൌതാംബരംകൊണ്ടും (സ്വർണ്ണമയമായ വസ്ത്രംകൊണ്ടും) ഭൂഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടും (ആഭരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും) ലളിതം (സുന്ദരം) ആയ കളേബരത്തോടു (ശരീരത്തോടു)കൂടിയവൻ.

ഇതിനെ 'സമിതസ്യ ഗതി' എന്ന ന്യായത്തെ അനുസരിച്ച് ക്ലേശിച്ചെങ്കിലും അർത്ഥം കല്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിലധികം നന്നായിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനാന്തരം കാണുന്നതുവരെ ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനോൻ കാണിച്ച വരികളിൽ ഏതാനും ചിലതു ഞാൻ വിവരിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു ഇക്കൊല്ലത്തെ മലയാളപരീക്ഷയ്ക്കുള്ള പാഠപുസ്തകത്തിൽ ഉള്ളതാകയാൽ വൃഥാ സാഹസം വേണ്ടെന്നു വിടുകയാണ്. മററുള്ളവ സുഗമങ്ങളാകയാലും ഉപേക്ഷിച്ചു.

2\. വെൺകൊറകൊട എന്നല്ല വെൺകൊററക്കുട എന്നതന്നെയാണ് വേണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു.

* 'സ്ഫുടം' എന്നതിനു 'ഉദ്ഗ' എന്നു അർത്ഥം ആയിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്.)

* 'കറകളുതരകനാകളധൌത' എന്ന പാഠപ്രകാരം യാതൊരു ശരിയും കാണുന്നില്ല.

കല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ 'കൊടവച്ചപാമ്പ്' ഒരു ഉദാഹരണവുമാണല്ലോ.

ഒടിവിദ്യ അഭ്യസിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പറയൻ ഗുരുവിനെ ചെന്നു വണങ്ങി വിദ്യയെ അർത്ഥിക്കും. ഗുരു ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞ് ആദ്യം അവനെ മടക്കി അയപ്പാൻ നോക്കും. എന്നാൽ അവൻ തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിൽ സ്ഥൈര്യം കാണിച്ചാൽ വിദ്യ ഉപദേശിക്കുന്നതിന് അവൻ പാത്രമാണൊ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നായി അർദ്ധരാത്രിയിൽ അവനെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി നിർത്തും. ഗുരു അവനറിയാതെ അവിടെനിന്നും മാറി ഭയങ്കരമായ മൃഗരൂപത്തിൽ അവന്റെ നേരെ ചാടി വീണ് ഭയപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കും. അവൻ അപ്പോൾ ധൈര്യമവലംബിച്ചിരിക്കണം. കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ക്രൂരശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ടാ രാത്രി അവിടെ കൂസാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും വേണം. ഇങ്ങിനെ പല പരീക്ഷകൾ കൊണ്ടു യോഗ്യനാണെന്നു കണ്ടാൽ ഗുരു അവനെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കും. പിന്നെ ഒരു ദിവസം മനാകി കല്ലടിക്കോട്ടു നീലിക്കു പൂജ കഴിച്ചു മദ്യമാംസാദികൾ ഭക്ഷിച്ചു ഈ ആഭിചാരവൃത്തിക്കു വേണ്ട ശേഖരിക്കേണ്ടതായ 'പിള്ളത്തൈലം, അങ്കോലത്തൈലം' ഇവയെ ശേഖരിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കും. ആറൊ ഏഴൊ മാസം ചെന്ന കുട്ടിയുള്ള ഗർഭത്തിലെ പ്രജയാണ് പിള്ളത്തൈലത്തിലെ മുഖ്യ അംശം. സ്ത്രീ ഇതരജാതിക്കാരിയായിരിക്കണം. അർദ്ധരാത്രിയിൽ മന്ത്രവാദി മാടത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടും. പകൽ കണ്ടു നിശ്ചയിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീയുടെ ഭവനത്തിനു ചുറ്റും ഉരുതികുടുക്ക കലുക്കിക്കൊണ്ടു നിലത്തു ചക്രം വെട്ടി ദേവീമന്ത്രവും ജപിച്ചു നടക്കും. ശകുനപ്പിഴയുണ്ടെങ്കിൽ കാര്യം മറ്റൊരു ദിവസത്തേക്കു നീട്ടും. നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടു തന്നെ പുറത്തു വന്നു മന്ത്രവാദിയുടെ പാട്ടിലാവും. വാതിലുകൾ എത്രവിധം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാലും പുറത്തേക്കു വഴി കിട്ടുന്നതുവരെ അവൾ വാതില്ക്കൽ തലമുട്ടും. അവൻ അവളെ ഒരു ഗൂഢസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി നഗ്നയാക്കി മലർത്തിക്കിടത്തി ചോരക്കിണ്ടി ഗർഭാശയത്തിനു നേരെ വയ്ക്കും. അപ്പോൾ ഗർഭപാത്രം വിടർന്നു കുട്ടി ഒരു ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തു വരും. അവൻ അതിനെ നിലം തൊടാതെ എടുക്കും. നിലം തൊട്ടാൽ ഫലം കുറയും. പിള്ളയെ എടുത്താൽ മറുമരുന്നിട്ടു ഗർഭപാത്രം പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ ആക്കും. മറുമരുന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഏതൊ ഒരു ചെടിയുടെ ഇലയാണ്. ചിലപ്പോൾ ചപ്പും ചവറും നിറക്കുവാനും മതി. എന്നാൽ സ്ത്രീ പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോകും. കുട്ടിയെ കഷണം കഷണമാക്കി നുറുക്കി ഉണക്കി പുകയത്തു വെയ്ക്കും. പിന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ ദ്വാരമുള്ള ഒരു പാത്രത്തിലാക്കും. ചുവട്ടിൽ വേറെ ഒരു പാത്രവും ഉണ്ടാവും. രണ്ടുംകൂടി വെള്ളം നിറച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ ഇറക്കി അടുപ്പിൽ വെച്ചു മാംസഖണ്ഡങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം വേവത്തക്കവണ്ണം പുക കുറഞ്ഞ വിറകു കത്തിക്കും. ഒന്നു രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അതിൽ നിന്നു സ്രവിക്കുന്ന ഒരുമാതിരി ദ്രാവകം ചുവട്ടിലെ പാത്രത്തിൽ വീഴും. ആ ദ്രാവകമാണ് പിള്ളത്തൈലം. ഈ തൈലത്തിൽനിന്നു കുറെ എടുത്തു മനുഷ്യരുടെ തലമുടികൊണ്ടുള്ള സൂക്ഷ്മചൂർണ്ണത്തിൽ ചേർത്തു ഒരു യോഗവും ഉണ്ടാക്കിവെയ്ക്കും. യോഗംകൊണ്ടു നെറ്റിയിന്മേൽ ഒരു പൊട്ടുതൊട്ടു തൈലം ദേഹത്തിലെ ചില പ്രത്യേക അംഗങ്ങളിൽ പുരട്ടിയാൽ യഥേഷ്ടം വേഷം മാറുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് പറയുന്നത്. അങ്കോലവൃക്ഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഫലത്തിൽ നിന്നാണ് അങ്കോലത്തൈലം എടുക്കുന്നത്. കായുള്ള കാലത്തു സാധാരണയായി ഫലങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും. അവയിൽ ഒന്നു കറുത്ത പക്ഷത്തിൽ മരത്തിന്റെ കടക്കൽ വന്നു സ്പർശിക്കാതെ തന്നെ മടങ്ങിപ്പോകുമത്രെ. ചാത്തനൊ കാപ്പിരിയൊ

സഹായിച്ചാൽ ഈ ഫലത്തെ കൈവശമാക്കാം. സാമർത്ഥ്യമുള്ളവനു അണ്ഡുകളിൽ കയറുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ പിടിച്ചു കൈവശമാക്കാനും കഴിയും. അണ്ഡു കൈവശമായാൽ എഴ് മണിച്ചുറ്റിനുള്ളിൽ തൈലമെടുക്കുന്നു. പിള്ളത്തൈലം എടുക്കുന്ന മാതിരിയിൽ തന്നെയാണ് ഇതിൻ്റെയും തൈലം എടുക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടു നെററിയിന്മേൽ പൊട്ടു തൊട്ടാലും വേഷം മാറുവാൻ കഴിയും.

ശത്രുവിനെ കൊല്ലുവാൻ ആരെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നല്ല പ്രതിഫലം വാങ്ങി അർദ്ധരാത്രി സമയത്തു പറഞ്ഞുകൊടുക്കപ്പെട്ടവനെ മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടു, മാർജ്ജാരരൂപമാക്കി പുറത്തു വരുത്തി അടിച്ചോ തൊഴിച്ചോ കൊന്നുകളയും. ഈ ക്രൂരകൃത്യത്തിനു ഇറങ്ങിയതു മത്തനായി പോകുന്ന വഴിക്കു വല്ലവരേയോ നേരിടുന്നവരേയും അവർ തല്ലിയോടിക്കും. ഒടിയന്മാർക്കു ഇഷ്ടപ്രകാരം വേഷം മാറുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവം അങ്ങിനെയല്ല. എന്നാൽ ചിന്തയുടെ അഭാവംകൊണ്ടോ, മായകൊണ്ടോ, അഥവാ പകിട്ടുകൊണ്ടോ കാഴ്ചയിൽ അങ്ങിനെ തോന്നുന്നു എന്നു മാത്രമേയുള്ളു. അപരിഷ്കൃതന്മാരായ ഇതരരാജ്യക്കാരുടെയിടയിലും ഈ മാതിരി വിശ്വാസങ്ങളുണ്ട്. കാടരിൽ മന്ത്രവാദികൾ മൃഗസ്വരൂപമായി വേഷം മാറുമത്രെ. ലൊയാണ്ടക്ക് (Loanda) സമീപമുള്ള ഒരു പ്രധാനിക്കു സിംഹസ്വരൂപമെടുത്തു ഇഷ്ടമുള്ള മൃഗത്തെ കൊന്നു പൂർവ്വസ്വരൂപത്തെ തന്നെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു ലിവിംഗ്സ്റ്റൺ (Livimgstone) എന്ന മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യ ആഫ്രിക്കയിലെ മേയ്ക്കരുടെയിടയിലുള്ള ആഭിചാരവൃത്തിക്കാർ ആവശ്യംപോലെ വേഷം മാറുവാൻ കഴിവുള്ളവരാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ വിശ്വാസം അവർക്ക് ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

ഭയങ്കരമായ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ക്രൂരശബ്ദങ്ങളെ അനുകരിച്ചു മുൻഗതിയോടുകൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ വേഷം മാറി നടക്കുന്നവരാണെന്നു ജനങ്ങൾക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നതാണ്. എന്നാൽ അപ്രകൃതമായി ക്രൂരത്വവും ഭയാ[illegible]വും ഒരേസമയത്തു തന്നെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇവരുടെ പാപം എളുപ്പത്തിൽ വെളിച്ചത്താക്കാം. ഇവരുടെ പ്രവൃത്തികളെ വലിയ മന്ത്രവാദികൾ ഇഷ്ടമാക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

വള്ളുവനാട്, പാലക്കാട് ഈ താലൂക്കുകളിലും കൊച്ചിരാജ്യത്തിൻ്റെ വടക്കേഭാഗത്തുള്ള നാട്ടുപുറങ്ങളിലും ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പു പറയന്മാർ ഈ ഒടിവിദ്യ പരിചയിച്ചിരുന്നു. തീരെ നിന്നുപോയി എന്നു ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുകൂട. എന്നാൽ ഒടിവിദ്യകൊണ്ടു മനുഷ്യരെ കൊല്ലുകയാവട്ടെ ഗർഭിണികളെ ഉപദ്രവിച്ചു പിള്ളയെ എടുക്കുകയാവട്ടെ ചെയ്യുന്നതായി ഇപ്പോൾ യാതൊരു കേൾവിയുമില്ല. ഗവർമ്മെണ്ടു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും ജന്മികളെയും മുതലാളന്മാരെയും ഉള്ള ഭയമാണ് ഈ പ്രവൃത്തിക്കു ഇപ്പോൾ ഉത്സാഹം കുറഞ്ഞുകാണുന്നത്. ബ്രാഹ്മണരായും ഉയർന്ന ജാതിക്കാരും ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു ക്രിമിനാൽ കോടതിയിലെ റിക്കാർട്ടുകളിൽനിന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. പറയന്മാർ ഈ വിദ്യ വളരെ ഗൂഢമായിട്ടാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ചോദിച്ചാൽ ധൈര്യം നടിക്കുന്നതല്ലാതെ ശിക്ഷ പേടിച്ചു യാതൊന്നും പുറത്തു പറയാറില്ല.

ഈ സംഗതി സംബന്ധിച്ചു ഒരു [illegible]പ്പെട്ട പെൻഷ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ജന്മിയുമായ ആൾ പറഞ്ഞ ഒരു വാസ്തവകഥ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കില്ല. വള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു നായർ വില്ലേജ് ഉദ്യോഗസ്ഥനു ഒരു വിശേഷമായ കാളകളുണ്ടായിരുന്നു. എന്തു വില തന്നായാലും അതിലൊന്നു തനിക്കു കൊടുക്കണമെന്നു ഒരു മാപ്പിള അയാളോട് ആവ

ശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾക്ക് ആ കാളകളെ വിട്ടു പിരിയുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നതിനാൽ മാപ്പിള ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം ചെയ്യാൻ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനെ ഏതുപ്രകാരമെങ്കിലും കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നു മാപ്പിള നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ കാളകളെ തൊഴുത്തിനകത്താക്കി വാതിൽപൂട്ടുകപതിവായിരുന്നതിനാൽ അത്ര വേഗത്തിൽ അതിനെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അയാൾ അതിന്നവസരവും നോക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഉടമസ്ഥൻ പുറത്ത് എവിടെക്കൊ പോയിരുന്നു. രാത്രി താമസിച്ചെ തിരിയെ എത്തുകയുള്ളൂ. ഈ തക്കം കണ്ട് മാപ്പിള മറ്റു ചിലരോടും കൂടി എത്തി തൊഴുത്തിന്റെ പൂട്ട് കുത്തിത്തുറന്ന് കാളയെ കൊണ്ടു പോവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. ഇതിന്നു ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പറയനും അവന്റെ ഭാര്യയും കൂടി ആ വീട്ടിന്ന് പ്രദക്ഷിണംവെച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷുദ്രപ്രയോഗം ചെയ്യുന്നതായി കണ്ടു. അവർ കള്ളന്മാരെ കണ്ടതുമില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീട്ടിൽ നിന്നും ഒരു സ്ത്രീ എണീറ്റു വന്നു പുറത്തു കടന്നു. കള്ളന്മാർ കുറെ കൂടെ കാത്തുകൊണ്ടുതന്നെ മിണ്ടാതിരുന്നുവെങ്കിൽ പറയൻ ഉദ്ദേശിച്ചകാര്യം മുഴുവൻ നടത്തുമായിരുന്നു. അവർ അപ്പോഴേക്കും നേരിട്ടു ചെന്ന് അവനെ പിടിച്ച് ഒരു മരത്തിന്മേൽ കെട്ടി വിവരം വീട്ടുകാരെ വിളിച്ച് അറിയിച്ചു കൊടുത്തു. ആദ്യം കള്ളന്മാരുടെ ചതിപ്രയോഗമാണെന്നു വിചാരിച്ച് ആരും കുറെനേരത്തേക്കു പുറത്തു വന്നില്ല. എങ്കിലും കുറെ കഴിഞ്ഞ് ധൈര്യം അവലംബിച്ച് പുറത്തു വന്നപ്പോൾ സംഗതികളെല്ലാം മനസ്സിലായി. അപ്പോൾ പറയനെ പിടിച്ച് നല്ല അടിയടിച്ച് പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയും കള്ളന്മാർക്ക് ആവശ്യമുള്ള കാളയെ സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

തമിഴ് പ്രദേശങ്ങളിലെ പറയർ ശിവനെയും വിഷ്ണുവിനെയും ആരാധിക്കുന്നവനാണെങ്കിലും അവരുടെ പ്രധാ-

മതം

ന ദൈവം ഭഗവതിയുടെ ഒരു അവതാരഭേദമാണ്. അതായത് ഉഗ്രമൂർത്തിയായ ഭഗവതി തന്നെ. കാളിക്ക് അവർ പല പേരുകളും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ പറയർക്ക് ഹിന്ദുക്കളുടെ ക്ഷേത്രം സംബന്ധിച്ച പല അവകാശങ്ങളും പദവികളും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ? മൈസൂരിൽ ഓരോ ഗ്രാമദേവതയുടെ പരികർമ്മിയും ഒരു പറയൻ തന്നെയാണ്. വൈഷ്ണവ മതത്തിനു പ്രചാരം വരുത്തിയ ശ്രീരാമാനുജാചാര്യർ ഇവരെ കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നുദിവസം ക്ഷേത്രത്തിൽ കടപ്പാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം ചെൽവപ്പിള്ളയുടെ ബിംബം അദ്ദേഹത്തിന്നു കാട്ടിക്കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണ്. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ജഗന്നാഥ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഒരു പറയൻ മുഖാന്തരമാണെന്നു പറയാം. അവരുടെയിടയിൽ ഇനിയും പല ഭക്തന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മലയാളം കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യങ്ങളിൽ പറയന്മാർക്ക് ഈ ഔന്നത്യം സിദ്ധിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ മതവിഷയത്തിൽ തമിഴ് പ്രദേശങ്ങളിലെ പറയരോട് ഏകദേശം അടുത്തിട്ടുതന്നെയാണ്. ശിവനെയും കാളിയെയും ഇവർ ആരാധിക്കുന്നവരെങ്കിലും സ്വന്തം വകയായി ക്ഷേത്രങ്ങളൊന്നുമില്ല. പറയരുടെ ഉദ്ഭവകഥയെ കാണിക്കുന്ന പുള്ളിമോക്ഷം കഥ കൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതുന്നതു അവിഹിതമായിരിക്കില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ത്രേതായുഗത്തിൽ സാംബവനെന്നു ഒരു പറയനും പുള്ളിച്ചി എന്ന ഭാര്യയും ഒരു കാട്ടിൽ പാർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവർ ഒരു ഭിന്നിച്ച അമ്പലത്തിന്റെ സമീപത്തു കൂടി കടന്നു പോയപ്പോൾ അവിടം തീപിടിക്കുവാനാരംഭം

ഒരു ശിവലിംഗം കണ്ടുകിട്ടുവാനും സംഗതിയായി. ഉടനെ അതെടുത്തുകൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചു വെച്ച് ശ്മശാനത്തിൽ നിന്നു എടുത്ത മദ്യം തൊടുവിക്കുവാനും മാംസം വെച്ചു പൂജ കഴിച്ചു ഭക്ഷിച്ചു വരുവാനും തുടങ്ങി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ബിംബത്തിന്മേൽ തൊടുവിപ്പാൻ മദ്യമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ എന്തു വേണമെന്നു പറയൻ ഭാര്യയോടാലോചിച്ചു. അതിഭക്തയായ ആ സ്ത്രീ നിത്യപൂജ മുടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു, വേറെ പ്രകാരത്തിൽ മദ്യത്തിന്നു മാർഗ്ഗമില്ലാഞ്ഞയാൽ, തന്നെ ബലിപ്പിച്ചിട്ടും കർമ്മം മുടക്കാതിരിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. പറയന്ന് ഇതു വലിയ വ്യസനകരമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും പൂജ ഒരിക്കലും മുടക്കരുതെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തവും തന്റെ ഭക്തിയുടെ ദൃഢതയും ഹേതുവാൽ ഭാര്യയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്ത് അന്നത്തെ പൂജയും ക്രമമായി നടത്തി. പൂജയും കഴിഞ്ഞു പതിവുംപടി, അല്പം മുമ്പായി താൻ ചെയ്ത കൃത്യത്തെ ഓർക്കാതെ, പ്രസാദം കൊടുക്കുന്നതിലേക്കു ഭാര്യയെ വിളിക്കുകയും അവൾ ജീവനോടും ശരീരത്തോടും കൂടി പതിവുംപടി വന്നു പ്രസാദം വാങ്ങി കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്നുശേഷം രണ്ടാളുടെ ഭക്തിയോടും ശുശ്രൂഷയോടുംകൂടി അവർ പൂജ കഴിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കണ്ടു അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായി ശിവൻ അവരുടെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷമായി മോക്ഷം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പറയന്മാരിൽ ചിലർ സംബരന്റെയും പാക്കനാരുടേയും കഥകൾ മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളതും, ഈ വിധം ഭക്തന്മാർ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജനിച്ചു മോക്ഷം പ്രാപിച്ച സംഗതി അവർക്കൊക്കെ അഭിമാനഹേതുകമായി നിനച്ചുവരുന്നതുമാകുന്നു.

പറക്കുട്ടിയും ചാത്തനും ഇവർ ഉപാസിക്കുന്ന ചില്ലറ മൂർത്തികളാണ്. മാറു ജാതിക്കാരും ഈ മൂർത്തികൾക്കു വഴിപാടു കഴിച്ച് വരാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള പറയന്മാർ മുഴുവനും ഭദ്രകാളിയെ ആരാധിച്ചു വരുന്നവരാണ്. നാട്ടുപുറങ്ങളിലുള്ള എല്ലാദേശങ്ങളിലും ചെറിയ ഭഗവതിഅമ്പലങ്ങൾ കാണാം. ഈ ഭഗവതിമാരെ അവർ അത്യന്തം ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമാണ്. പനി, വസൂരി, നടപ്പുദീനം മുതലായ ദീനങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ആപത്തുകളിൽ അകപ്പെടുമ്പോഴും ഇവരുകളുടെ ശാന്തിക്കായി ഈ വക ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം വഴിപാടുകളും ആരാധനകളും നടത്തിവരുന്നതുമാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി ഇവരുടെ കുലദേവതയാകുന്നു. അവിടത്തെ ഭരണി അടിയന്തരത്തിൽ അവർ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ചെല്ലുകപതിവാണ്. അടിയന്തരത്തിന്നു കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പു മുതൽക്ക് ഇവർ വെളിച്ചപ്പാട് വേഷംകെട്ടി വാളും ചിലമ്പുമായും വാദ്യഘോഷത്തോട് കൂടിയും നായർ വീടുകളിൽ പോയി വേലച്ചിലവിലേക്കുള്ള നെല്ല് സമ്പാദിക്കും. വേല ദിവസം വെളിച്ചപ്പാടും വേറെ 20, 30 ആൾക്കമ്പടിക്കാരും കൂടി ചെന്ന് കാവിന്റെ അല്പം ദൂരെയായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന പന്തലിൽ വെച്ച് വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടി തുള്ളുകയും ചാടുകയും ഓരോതരം വേഷം കെട്ടുകയും ചെയ്യും. ഈ വിധം അന്നത്തെ ദിവസം പകൽ മുഴുവൻ കളിച്ചും ആർപ്പുവിളിച്ചും കള്ളുകുടിച്ചും തകൃതിയും കഴിച്ചുകൂട്ടി പിറ്റേന്നാൾ രാവിലെ തന്നെ മടങ്ങുകയും ചെയ്യും.

എല്ലാ ഓണാദിതിഥികളിലും കാരണവന്മാർക്ക് കലശം കഴിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവും ഇവരുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ഇതിലേക്ക് ഒരു നെടിയിലയിൽ വറുത്ത മത്സ്യവും മാംസവും, അരി, വറുത്ത ധാന്യം, പഴം, നാളികേരം, പപ്പടം മുതലായ സാധനങ്ങളും കള്ളും ഒരുകത്തുന്ന വിളക്കിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് എല്ലാവരും കുറെ നേരം ധ്യാനത്തോടുകൂടി കഴിച്ചതിന്നു ശേഷം "അല്ലയോ കാരണവന്മാരെ, ഞങ്ങൾ അത്യന്തം അദ്ധ്വാനിച്ച് നിങ്ങൾക്കായൊരുക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ സാധനങ്ങൾ സ്വീക

കാടന്മാർ
(കൊച്ചി).

നാട്ടുമലയന്മാർ
(കൊച്ചി).

ഉള്ളാടന്മാർ.

കാടന്മാർ.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി